Cha Mẹ Thí

Mục lục

Chương 1: Điều Kiện Của Yến Vương
Chương 2: Khéo Đoạt Hổ Con
Chương 3: Đánh Chính Là Ngươi!
Chương 4: Hòa Ly Thư Biến Thành Hưu Thư
Chương 5: Công Tôn Trường Khanh, Ngươi Thật Hung Ác!
Chương 6: Rời Khỏi Yến Vương Phủ
Chương 7: Cuộc Sống Mới
Chương 8: Thu Phục Năm Vị Chưởng Quỹ
Chương 9: Kế Hoạch Của Hạng Quân Vãn
Chương 10: Ấn Tượng Mới Gặp
Chương 11: Nam Tử Thần Bí
Chương 12: Gặp Lại Kẻ Thù
Chương 13: Yến Vương Gia Giết Người
Chương 14: Giết Người Đền Mạng, Chuyện Thiên Kinh Địa Nghĩa
Chương 15: Lấy Mạng Đền Mạng, Ngươi Dám Sao?
Chương 16: Bách Lý Giao
Chương 17: Thiếu Chủ, Di Hồng Công Tử Rất Xinh Đẹp!
Chương 18: Lưu Đày Mạn Bắc
Chương 19: Tiểu Thư Nổi Giận Rồi
Chương 20: Giáo Huấn Kẻ Ngốc
Chương 21: Ai Đùa Bỡn Ai
Chương 22: Thắng Lợi
Chương 23: Bảy Cánh Hoa Tuyết
Chương 24: Mới Gặp: Ra Tay Quá Nặng
Chương 25: Thiếu Chủ Phu Nhân Tương Lai
Chương 26: Hạng Quân Nhu Khiêu Khích
Chương 27: Phượng Cửu Điên Cuồng
Chương 28: Phong Ba Kim Hài Tuyển Vợ
Chương 29: Công Chúa Hoàng Gia Khác Người
Chương 30: Hỏa Thiêu Phỉ Thúy Cư
Chương 31: Đại Hỏa Phủ Tướng Quân
Chương 32: Hưu Độc Phụ
Chương 33: Phụ Thân Này Cũng Không Tệ Lắm
Chương 34: Dưỡng Hồ Ngàn Ngày Dùng Hồ Một Lúc
Chương 35: Bị Ám Sát
Chương 36: Gặp Lại
Chương 37: Bí Mật Phía Sau Ám Sát
Chương 38: Tiến Cung, Cẩn Thận
Chương 39: Lời Đồn Đãi Bay Đầy Trời
Chương 40: Ta Ghét Nhất Cái Từ "Phế Vật" Này
Chương 41: Thấy Một Lần, Đánh Một Lần!
Chương 42: Phượng Cửu U Oán
Chương 43: Chẩn Bệnh Giá Trên Trời

Chương 44: Quân Lệnh Trạng
Chương 45 (Pass)
Chương 46: Bất Ngờ Bị Ám Sát
Chương 47: Đại Dì Mụ Hố Cha * (Dì Cả Mẹ Hố Ta)
Chương 48: Phượng Cửu Ngượng Ngùng
Chương 49: Bắt Lấy Dạ Dày Nữ Nhân
Chương 50: Thua Thì Hôn Ta
Chương 51: Hôn Môi Và Nhào Tới
Chương 52: Lần Thứ Hai Tiến Vào Yến Vương Phủ
Chương 53: Nữ Nhân Mặt Dày
Chương 54: Lõa Nam Treo Tại Hướng Dương Môn
Chương 55: Ngươi Cũng Có Ngày Hôm Nay!!!
Chương 56: Tâm Tư Của Ngọc Phu Nhân
Chương 57: Gặp Nạn Tại Sơn Động
Chương 58: Huynh Đệ Dụ Gia Đeo Bám
Chương 59: Kim Ti Xà
Chương 60: Thuần Hóa Kim Ti Xà
Chương 61: Ta Là Yêu Nữ?!
Chương 62: Ai Dám Động Đến Nữ Nhân Của Ta?
Chương 63: Linh Nguyệt Châu
Chương 64: Nữ Nhi Lớn Không Giữ Được Trong Nhà
Chương 65: Kẻ Nào Phiền Ta —— Giết!
Chương 66: Tổ Hợp Mẹ Con Cực Phẩm Vô Sỉ
Chương 67: Đại Tướng Quân Uy Vũ!
Chương 68: Động Tâm
Chương 69: Cho Nàng Ăn Bế Môn Canh
Chương 70: Tâm Tư Của Kinh Hồn
Chương 71: Thọ Yến Thái Hậu
Chương 72: Phượng Cửu Thu Hoạch, Hoa Lệ Lệ
Chương 73: Cải Trắng Thượng Hạng Bị Heo Vầy
Chương 74: Mặt Nóng Dán Mông Lạnh, Tự Rước Lấy Nhục!
Chương 75: Các Loại Chướng Ngại Vật
Chương 76: Hâm Mộ Ghen Tị Đi!
Chương 77: Trần Ai Lạc Định (Hết Thảy Đều Kết Thúc)
Chương 78: Ta Muốn Hắn!
Chương 79: Tỷ Muội Ác Độc
Chương 80: Ăn Miếng Trả Miếng
Chương 81: Ngươi Hận Ai Gia?
Chương 82: Gian Thần? Trung Thần!
Chương 83: Nam Công Tử Tiến Cung
Chương 84: Cha Con Thổ Lộ Tâm Tình
Chương 85: Định Hôn Sự
Chương 86: Quận Chúa Tới Chúc Mừng?
Chương 87: Cứu Binh Cuối Cùng
Chương 88: Ác Mộng Của Vân Tranh
Chương 89: Ngươi Có Muốn Tự Do Không?
Chương 90: Xuất Giá
Chương 91: Tiểu Bạch Thỏ Gặp Gỡ Đại Sói Xám

Chương 92: Không Theo Ý Lão Thái Quân
Chương 93: Cái Chết Của Lão Thái Quân
Chương 94: Rời Khỏi Cẩm Thành
Chương 95: Hoa Rơi Trong Mộng Biết Bao Nhiêu (Thượng)
Chương 96: Hoa Rơi Trong Mộng Biết Bao Nhiêu (Trung)
Chương 97: Hoa Rơi Trong Mộng Biết Bao Nhiêu (Hạ)
Chương 98: Kết Cục

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Điều Kiện Của Yến Vương

Tháng hai, xuân hàn.

Vừa qua giao thừa, hương vị của năm mới còn chưa tan hết. Hoàng Đô Cẩm thành của Thương Nguyệt quốc, còn bị mùi vị nồng đậm của năm mới bao phủ, mọi người gạt bỏ sự lạnh lẽo, đón gió, từ trong nhà ra ngoài chúc tết với người thân, bằng hữu. Một năm mới, trong cái mùa rét lạnh này, bắt đầu.Dân gian, khắp nơi vui vẻ hòa thuận, trong hoàng cung Thương Nguyệt quốc, lại bị âm trầm bao phủ.

"Thế nào"

Người nói chuyện là hoàng thượng Công Tôn Nam của Thương Nguyệt quốc. Thương Nguyệt lấy chữ vi tôn, lúc này, một bộ hoa phục thêu Kim Long gắn ở trên người Công Tôn Nam, khiến cho vẻ mặt của hắn vừa ngưng trọng vừa âm trầm, trở nên càng thêm âm tình bất định. Từ trên người hắn phát ra từng đợt hàn khí, dọa cho Thái sử lệnh Đỗ Trạch bên cạnh lạnh từ trong ra ngoài, ông nhịn không được rùng mình một cái, chòm râu dài khẽ run,giống như vừa có gió quét qua chòm râu dưới cằm ông ta vậy.

"Bệ hạ, Thái Bạch Kim Tinh hiện rõ ban ngày, không kĩ lưỡng, thiên hạ tất loạn a...." Làm một Thái Sử lệnh hợp cách, Đỗ Trạch biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Vừa nghĩ tới giữa trưa xuất hiện Thái Bạch Kim Tinh lóa mắt trên bầu trời, Đỗ Trạch cảm thấy

giữa cổ họng có ngọn lửa thiêu đốt, không biết là sợ hay là hưng phấn. Tứ quốc bình phân thiên hạ, đến hôm nay, đại lục đã yên ổn được ba trăm năm. Có câu phân lâu tất hợp, Thái Bạch Kim Tinh này xuất hiện, chẳng lẽ là một dự đoán? Vừa nghĩ đến vị thiên tử dã tâm bừng bừng bên cạnh này, Đỗ Trạch đem hỏa khí trong cổ họng nuốt xuống, chỉ là cúi đầu, không dám nhìn đến hắn, lại càng không dám suy đoán lòng của hắn. Nhưng mà mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt biến hóa thất thường của Công Tôn Nam, Đỗ Trạch từ khí tức phát ra trên người vị đế vương này vẫn có thể cảm nhận

được Công Tôn Nam đang kích động. Ông thậm chí có thể đoán được, trong đầu của Công Tôn Nam lúc này đang ảo tưởng cảnh đẹp của độc bá thiên hạ ra sao.

"Bói toán đi"

Chỉ một lát, Công Tôn Nam liền khôi phục lại tâm trang. Thân là đế vương, hắn luôn khống chế cảm xúc rất tốt, cho dù hiện tại trong lòng hắn giống như đại dương mênh mông, nhiệt huyết quay cuồng, nhưng trên mặt hắn chỉ là hàn ý hơi giảm, người bên ngoài cũng không thể nhìn ra tâm tư của hắn. Thái Bạch Kim Tinh hiện rõ ban ngày, từ xưa đến nay là thiên hạ đại loạn, điềm báo tân chúa sinh ra đời. Nhìn chung trong lịch sử, mỗi lần xuất hiện loại tình huống này, đều là lúc thiên hạ phân ra. Công Tôn Nam từng vô số lần ảo tưởng, chính mình có thể dẫn đầu thiết kị của Thương Nguyệt quốc xua nam, đông chinh,tây tiến, đem thiên hạ bao quát trong lòng mình, không nghĩ tới rốt cuộc đã đợi được cơ hội này. Hay là, hắn chính là tân chúa ứng với mệnh trời mà sinh ra? Khóe môi của Công Tôn Nam khẽ giương lên, chòm râu đen như mực trên môi khẽ rung hai cái, lại khôi phục bình tĩnh.

"Cốc cốc cốc đinh"

Đồng tử trong mai rùa, va chạm vào mai rùa, thanh âm trầm thấp phá vỡ sự yên tĩnh của ngự thư phòng. Đỗ Trạch quỳ trên mặt đất, tay gầy còm già nua bao phủ mai rùa màu ô thanh. Ông cẩn thận mà lắc, kết quả này giống như quyết định vận mệnh của toàn bộ đại lục.

"Keng keng đinh"

Đồng tử rơi xuống đất, mặc dù Công Tôn Nam muốn duy trì hình tượng của chính mình, lúc này cũng nhịn không được từng bước tiến lên phía trước: "Thế nào"

Đỗ Trạch nhìn kết quả trước mắt, trong lòng "lộp bộp" một cái, có chút loạn. Sao lại có thể như thế này?

"Kết quả rốt cuộc như thế nào?"

Nhận thấy được sự khác thường của Đỗ Trạch, Công Tôn Nam lại từng bước tiến lên,đem cái đầu đang cúi xuống của Đỗ Trạch kiên quyết ép đến đối diện với mình.

"Bệ hạ, quẻ tượng cho thấy, Thái Bạch hiện rõ, nữ chúa hưng vượng....."

Mọi thứ xảy ra trong cung, cũng không ảnh hưởng đến sự hiền hòa ngoài cung. Sự xuất hiện của Thái Bạch Kim Tinh, cũng không gây rối loạn lớn cho dân gian. Trong lòng bách tính dường như chờ mong sớm có thể có một trận rung chuyển lớn ảnh hưởng đến cả nước thậm chí toàn bộ đại lục, thay đổi tốt số mệnh ti tiện của bọn họ.Loạn thế, mặc dù tràn ngập đẫm máu, nhưng cũng tràn ngập cơ hội. Dưới sự thống trị vừa đói vừa rét của quân vương, không bằng hợp lại. Dã tâm, không chỉ quân vương mới có, dã tâm lớn, tiềm tàng nhiều ở dân gian.

Phía đông Cẩm thành, hồ Bảo Hiền, Vương phủ của Yến vương Công Tông Trường Khanh tôn quý đứng sau thái tử, tọa lạc tại đây.

"Theo thiếp thân thấy, hoàng thượng là thật sự yêu thương vương gia của chúng ta! Nếu không sao lại đem con hổ hoa ban của Đường Hỷ quốc tiến cống ban cho vương gia, mà không phải thái tử chứ! Hiện tại con hổ sinh hạ một đôi hổ con, có thể nói chính là chuyện tốt, tỳ thiếp chúc mừng vương gia!"

Nói chuyện, là Tam phu nhân được sủng ái nhất vương phủ. Nàng lớn lên xinh đẹp, cười rất quyến rũ, trâm cài màu vàng trên tóc đen rũ xuống, lại khẽ quét qua hai má trắng mịn nõn nà của nàng, nhìn qua có một loại phong tình mị hoặc.

Nghe xong lời của Tam phu nhân, Công Tôn Trường Khanh cười to, buông xuống rượu ngon trong tay, tay lại đặt trên lưng của Tam phu nhân "Đừng nói lung tung, người phụ hoàng coi trọng nhất, tất nhiên là thái tử đại ca. Nếu để cho người ta nghe thấy lời của nàng, Bổn vương cũng không bảo hộ được nàng."

Công Tôn Trường Khanh lời tuy nói là thế, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập khẳng định. Tam phu nhân giỏi về quan sát sắc mặt người khác, tự nhiên biết được ý nghĩ của vị vương gia này, người mềm nhũn, dựa vào trong lòng Công Tôn Trường Khanh: "Vương gia, người nỡ sao?"

"Tất nhiên.....không nỡ rồi". Nắm lấy tay nhu nhược không xương của mỹ nhân, Công Tôn Trường Khanh cười khẽ, ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói một câu: "Buổi tối chờ Bổn vương".

Biết Công Tôn Trường Khanh buổi tối sẽ ở trong phòng mình, trên mặt Tam phu nhân khẽ vui mừng, các phu nhân bên cạnh nhìn

thấy một màn này, trong lòng đem nữ nhân này hận đến ngiến răng nghiến lợi, ở mặt ngoài lại giả vờ hào phóng thỏa đáng.

"Vương gia, con hổ này thả nuôi ở phía sau an toàn sao? Vạn nhất nó bổ nhào tới, khiến người bị thương thì làm sao?" Tứ phu nhân mới nạp là một nữ tử thanh tú, nàng lần đầu tiên nhìn thấy hổ, trong lòng có chút sợ hãi, sau khi nghe thấy tiếng hổ gầm, càng sợ đến mức lui về sau mấy bước, xém chút nữa ngã sấp xuống.

Đưa tay tiếp được mỹ nhân sắp ngã xuống đất, Công Tôn Trường Khanh cho nàng một cái ánh mắt "Có ta ở đây": "Đừng sợ, rào chắn cao như vậy, trừ phi con hổ mọc thêm cánh, nếu không một năm trước nó đã bay lên đây rồi".

"Đa tạ vương gia" Tứ phu nhân ngượng ngùng cười, thuận thế tựa vào trong lòng của Công Tông Trường Khanh, đem Tam phu nhân chèn ép ra ngoài.

"Hừ!" Tam phu nhân thấy thế, không dám có gì bất mãn, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Tứ phu nhân. Nhưng đối phương như trước bá chủ vòng ôm của Công Tôn Trường Khanh, tựa hồ không xem hàn khí trong mắt của Tam phu nhân.

Đại phu nhân đối với màn tranh giành tình nhân nho nhỏ làm như không thấy, nàng vào phủ, đã sớm quen xem nữ nhân tranh đấu. Ngược lại là Nhị phu nhân "Phốc xuy " cười một tiếng, thu hút tầm nhìn của mọi người, nàng ta tay hoa nhấc lên, chỉ về bóng dáng gầy gò phía xa, "Các ngươi xem, khách quý đến rồi!"

Trong giọng nói của Nhị phu nhân lộ ra vui sướng khi người gặp họa, chờ người nàng nói xuất hiện, khuôn mặt tươi cười lúc đầu của Công Tôn Trường Khanh lập tức biến mất.

"Ngươi không ở Hạnh Viên, chạy tới đây làm gì?"

Đứng ở trước mặt Công Tôn Trường Khanh, là nữ chủ nhân trên danh nghĩa của Yến vương phủ - Yến vương phi Hạng Quân Vãn.

"Nô tỳ , nô tỳ....Đến chúc mừng vương gia tân xuân, tân xuân....." Chống lại cặp mắt lạnh như băng của Công Tôn Trường Khanh, lời chúc mừng vốn chuẩn bị tốt của Hạng Quân Vãn toàn bộ quên sạch bách, ngay cả lời nói cũng trở thành nói cà lăm.

Nhìn nữ nhân trước mắt, khóe miệng của Công Tôn Trường Khanh hiện lên một nụ cười châm chọc. Hạng Quân Vãn không đến còn tốt, một khi lộ diện, khiến cho tâm tình sáng sủa của hắn trở nên gió táp mưa sa. Sự xuất hiện của nàng, giống như nhắc nhở một màn sỉ nhục của ba năm về trước. Nàng giống như một thứ bén nhọn, đâm thật sâu vào trong lòng hắn, hận không thể trừ đi cho thống khoái.

"Vương gia, vương phi là muốn đến chúc mừng tân xuân của người". Lạc Tuyết đứng phía sau của Hạng Quân Vãn, vội vàng vì tiểu thư nhà mình giải thích. Vướng víu tân xuân, hắn cũng không làm khó Hạng Quân Vãn cho lắm, chỉ liếc mắt quét nàng một cái rồi quay đi chỗ khác.

Thấy Công Tôn Trường Khanh không có đuổi mình đi, trái tim khẩn trương của Hạng Quân Vãn mới thoáng bình ổn xuống, thậm chí còn có chút cao hứng. Ít nhất hắn lưu lại nàng, điều này đối với nàng quanh năm suốt tháng không thấy mặt phu quân, đã là ân điển cực lớn rồi.

Tam phu nhân chịu tức giận ở chỗ Tứ phu nhân, tiếc rằng Tứ phu nhân là người mới đang nổi trội, nàng không thể khiêu khích, cho

nên sau khi nhìn thấy vương phi bị người bỏ quên này, mị nhãn của Tam phu nhân vừa chuyển, nảy ra ý hay.

"Vương phi, người xem, đây là con hổ hoa ban năm trước bệ hạ ban cho vương gia".

"Ừ." Tam phu nhân đột nhiên đối tốt với mình, khiến Hạng Quân Vãn thụ sủng nhược kinh. Trước kia Tam phu nhân ánh mắt là để trên trời, đối với nàng châm chọc khiêu khích không nói, còn trắng trợn mắng nàng độc chiếm vị trí vương phi. Hôm nay, tại sao lại biến thành vẻ mặt ôn hòa như vậy?

"Vương phi, lệnh tôn là tướng quân nổi danh lừng lẫy của Thương Nguyệt quốc ta, nghe nói lúc tướng quân còn trẻ từng chỉ dựa vào hai đấm đã đánh chết một con hổ hoa ban. Đều nói hổ phụ vô khuyển tử, vương phi nếu là nữ nhi của đại tướng quân, khẳng định cũng sẽ học được nửa chiêu thức của đại tướng quân. Có thể vì chúng ta mà tái hiện lại sự dũng mãnh của tướng quân năm đó hay không?"

Tam phu nhân nói một hơi dài như thế, đầu óc của Hạng Quân vãn còn chưa kịp chuyển, chỉ có thể ngây ngốc đứng ở đấy, tay chân luống cuống. "Ta, ta...."

Tam phu nhân muốn trút giận, Công Tôn Trường Khanh dĩ nhiên biết. Nữ nhân trong lúc tranh đấu hắn vẫn đều mở một mắt nhắm một mắt, Hiện tại mỹ nhân ý đồ gây khó dễ Hạng Quân Vãn, làm Công Tôn Trường Khanh rất vừa lòng, lập tức mở miệng phụ họa, giúp đỡ một phen.

"Vương phi nếu có thể xông vào hang hổ, ôm được hổ con, Bổn vương sẽ đáp ứng ngươi một yêu cầu". Công Tôn Trường Khanh

xoay hạt châu trong tay, giọng nói mị hoặc: "Ví dụ như.....Thị tẩm!"

Công Tôn Trường Khanh vừa dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ tái nhợt của Hạng Quân Vãn khẽ phiếm hồng.

Thị tẩm?! Nói đến động phòng hoa chúc đêm đó hắn đã đem nàng vứt bỏ ở Hạnh Viên xa xôi, hai người vẫn chưa chính thức trở thành phu thê chân chính, nàng cũng bởi vì thế trở thành trò cười lớn nhất của Thương Nguyệt quốc. Hôm nay, có phải là một cơ hội?

"Vương phi, không nên....." Nhìn thấy hành động điên rồ của chủ tử nhà mình, Lạc Tuyết ở sau lưng nàng nhỏ giọng cầu xin: "Đừng đi...."

Chỉ là không đợi Lạc Tuyết nói xong, Hạng Quân Vãn đã nhún người nhảy lên rơi xuống hang hổ.

"Ngao...." Nhìn thấy nữ nhân đột nhiên xâm nhập lãnh địa của mình, con hổ hoa ban đứng dậy.

"Ta, ta không có ý gì.....Cầu xin ngươi, đem....đem hổ con cho ta mượn.....mượn một chút.....một chút liền trả lại cho ngươi....."

Nhìn thấy con hổ đi tới, dũng khí nhảy xuống vừa rồi của Hạng Quân Vãn đều mất hết, trong miệng nàng cắn một cái, muốn chạy nhưng hai chân lại cố định một chỗ, chỉ có thể toàn thân run lên: "Cầu...van cầu ngươi...."

"Thật là ngu ngốc, cùng con hổ nói chuyện, nàng tưởng rằng hổ có thể nghe hiểu sao??" Biểu hiện của Hạng Quân Vãn rơi vào trong mắt mọi người đưa đến một hồi cười nhạo, ngồi nghe những tiếng kêu của nàng.

"Vương phi, chạy mau a!" Lạc Tuyết lo lắng nhìn Hạng Quân Vãn, tiếc là nàng lên tiếng quá chậm, con hổ đã bổ nhào đến, móng vuốt sắc bén hướng về phía cổ họng mảnh khảnh của Hạng Quân Vãn.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Khéo Đoạt Hổ Con

"A....." Chỉ nghe Hạng Quân Vãn hét thảm lên một tiếng, cái ót nặng nề đập thẳng lên núi giả, hôn mê ngất xỉu. Nhìn thấy máu đỏ sẫm ở trên núi giả, Tứ phu nhân sợ tới mức co rụt lại trong lòng của Công Tôn Trường Khanh: "Vương....vương gia, chẳng lẽ nàng chết rồi?"

Công Tôn Trường Khanh không có trả lời Tứ phu nhân, ngược lại ngừng thở, nhíu mày, nhìn về phía Hạng Quân Vãn đang nằm trên mặt tuyết.

Hắn tin chắc mình nhìn rất rõ, vuốt hổ vừa rồi cũng không làm bị thương Hạng Quân Vãn, nàng hoàn toàn chính là sợ đến mức té xỉu, đập lên núi giả bị thương ở đầu. Giờ phút này, nhìn thấy Hạng Quân Vãn sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, bộ dáng không hề có tiếng động, Công Tôn Trường Khanh bỗng nhiên có một loại ý nghĩ "Rốt cuộc cũng được giải thoát".

"Chết như vậy, ngược lại thật tốt! Thật là tiện nghi cho nàng ta rồi!" Tam phu nhân nhìn xuống phía dưới, cười lạnh, đem lời trong lòng của Công Tôn Trường Khanh nói ra. "Khó có được vương gia cho nàng ta cơ hội, thật không ngờ..... Thật là lãng phí một phen "khổ tâm" của vương gia!"

Người bên ngoài đều thờ ơ xem cuộc vui, chỉ có Lạc Tuyết bên cạnh Hạng Quân Vãn

lo lắng không thôi: "Vương phi, vương phi người tỉnh lại đi! Vương phi!"

Hạng Quân Vãn gặp chuyện không may, Lạc Tuyết tuy rằng sợ tức mức mặt trắng bệch, nhưng vẫn kiên trì nhảy vào hang hổ, một bên gọi Hạng Quân Vãn, một bên dùng thân hình nhỏ bé của chính mình ngăn trở trước mặt con hổ hoa ban, không để nó làm tổn hại Hạng Quân Vãn: "Cút ra! Không được làm tổn hại vương phi nhà ta!"

"Chậc chậc, không nghĩ tới con ngốc kia, bên cạnh còn có người ngu si thật lòng bảo vệ chủ. Chủ ngốc xứng với nô tỳ ngốc, thật là tuyệt phối". Nhị phu nhân cười lạnh, một bộ dáng muốn xem trò hay. Mà con hổ trong hang khi thấy lại có người xâm nhập vào, còn là một loài người bé nhỏ, lập tức ngửa mặt lên trời rống lớn, vuốt hổ hướng về phía Lạc Tuyết: "Ngao....."

"A...." Lạc Tuyết ôm đầu, ngay tại lúc nàng nghĩ mình khẳng định sẽ chết dưới nanh vuốt của con hổ, một bàn tay ôm lấy hông của Lạc Tuyết, đem nàng nhấc lên.

"Vương....vương phi?!"Không đợi Lạc Tuyết hiểu rõ, nàng đã bị người ném lên trên mặt đất.

"Vương phi, người không chết! Thật tốt quá!" Lạc Tuyết đi đến bên cạnh rào chắn, nhìn thấy Hạng Quân Vãn đang một tay túm lấy xích sắt buộc dưới hang hổ, vịn lấy mỏm đá trên vách đá. Con hổ hoa ban kia, bởi vì con mồi biến mất, trở nên kích thích, dưới chân của Hạng Quân Vãn vỗ mấy tiếng. Mỗi lần chỉ kem một chút liền có tể nhào tới Hạng Quân Vãn, khiến cho vị vương của muôn thú càng thêm điên cuồng.

Một tay cầm lấy xích sắt, Đường Thanh đã thấy rõ tình cảnh trước mắt, trắng ngần như tuyết, hổ lớn hoa ban, còn có những thứ quần áo trang sức rườm rà trên người nàng, cộng thêm bên tai truyền đến một tiếng "vương phi" thút thít kia, khiến cho nàng nhận thức rõ tình cảnh hiện tại của mình.

Xuyên qua? Đường Thanh cười lạnh. Không nghĩ đến nàng là người đã chết, lại dựa vào phương thức như thế sống lại. Nàng đưa tay xoa xoa ấn đường, không có lỗ viên đạn, quả nhiên, nàng thật sự xuyên qua rồi!

Hạng Quân Vãn "sống lại" làm cho mấy người vốn dĩ xem cuộc vui trong lòng nhíu lại, đặc biệt là mấy nữ nhân kia. Các nàng muốn nhìn thấy Hạng Quân Vãn bỏ mạng tại hang hổ, không ngờ nàng thế nhưng không chết, thật sự mất hứng!

"Vương phi thật sự là phúc lớn mạng lớn a! Chẳng lẽ là đối với lời hứa hẹn của vương gia nhớ mãi không quên, thật sự muốn được vương gia sủng hạnh?" Giọng nói chanh chua của Nhị phu nhân từ chỗ ngồi truyền tới tai của Đường Thanh: "Nếu vương phi muốn thu được niềm vui của vương gia, còn không mau ôm hổ con lên đây, nói không chừng vương gia đại phát lòng tốt, thật sự sủng hạnh ngươi thì sao?!"

"Nhị muội muội, lời này của ngươi không đúng rồi".

Đại phu nhân vẫn trầm mặc một bên đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Vương gia một lời nói đáng giá ngàn vàng, vương phi nếu thật sự đoạt được hổ con, dù cho vương phi nói gì, chỉ cần không thương hại thiên lý, không liên quan đến triều đình, vương gia nhất định sẽ đáp ứng, điều này liên quan đến hứa hẹn cùng danh dự".

"Ừ! Đúng! Bổn vương nói được thì làm được!"

Những lời nói lạnh nhạt ở bên trên truyền đến, khiến cho Đường Thanh nắm được không ít tin tức, xem ra người này cũng là một người số khổ. Vương gia? Nam nhân kia địa vị cũng thật lớn! Tuy vẫn chưa biết rõ quá khứ của người này, Đường Thanh lại biết mình đang muốn làm gì.

Sau ót truyền đến mùi máu tanh nồng đậm, Đường Thanh phát hiện đầu người này bị thương, lập tức xé tơ lụa quấn chặt vết thương, sau đó tìm kiếm nơi ở của hổ con.

Ở chỗ nào? Đường Thanh hít một hơi thật sâu.

Ngay tại lúc Công Tôn Trường Khanh muốn nhìn trò cười của Hạng Quân Vãn, một luồng gió lạnh màu vàng xẹt qua, ngay sau đó, Hạng Quân Vãn đã đến chỗ ở của hổ, bắt được một con hổ con.

"Ngao....." Con hổ hoa ban thấy có người đoạt lấy con mình, làm sao chịu bỏ qua, lập tức xoay người đánh về phía Đường Thanh, Nó nhanh, Đường Thanh càng nhanh hơn, không đợi con hổ làm mình bị thương, Đường Thanh đã bám vào mỏm đá lên trên mặt đất.

Một loạt động tác nhanh nhẹn như gió phong, sảng khoái như nước chảy, người xem chung quanh còn chưa hiểu rõ, mọi chuyện đã kết thúc.

"Vương phi, người sao rồi? Có bị thương không? Đầu của người có bị đau không?" Lạc Tuyết lo lắng đi đến bên người Hạng Quân Vãn, lúc nhìn thấy hổ con ở trong lòng Hạng Quân Vãn, trong mắt Lạc Tuyết từ lo lắng chuyển thành sùng bái: "Vương phi, người làm

được rồi! Người thành công rồi! Vương gia, người xem, vương phi bắt được hổ con rồi!"

Lạc Tuyết nụ cười sáng lạn, cùng mặt đen lạnh lùng của Công Tôn Trường Khanh bất đồng rất rõ. Sao lại thế này? Nữ nhân này thế nhưng đúng là nói được làm được!

Chẳng lẽ, hắn thật sự phải đi sủng hạnh nàng? Nhìn vết bớt lớn như bàn tay trên má trái của Hạng Quân Vãn, hắn đã cảm thấy ghê tởm. Lại nghĩ đến nữ nhân này dùng thủ đoạn bỉ ổi để gả cho mình, Công Tôn Trường Khanh càng đối với Hạng Quân Vãn hận đến nghiến răng nghiến lợi. Để cho hắn đường đường Yến vương đi vui vẻ với kẻ quái dị này, đợi kiếp sau đi!

"Nói đi! Ngươi muốn gì?"

Công Tôn Trường Khanh không chút nào che dấu chán ghét cùng khinh thường của mình với nàng, lại không biết rằng, nữ tử trước mắt đã không phải là Hạng Quân Vãn, mà là truyền nhân đời thứ 31 của Đường Môn thế kỉ 21 xuyên qua - Đường Thanh.

Nam nhân trước mắt này một thân y phục màu tím, mày kiếm mắt sáng, cả người quý khí, đẹp đẽ từ trên xuống dưới đều là dùng tiền xây dựng nên, càng khỏi nói lông chồn tuyết trắng trên người hắn, nhìn chất lượng, nếu ở hiện đại cũng ngàn vàng khó cầu. Xem ra hắn chính là vương gia, nam nhân của người này.

Lại nhìn oanh oanh yến yến bên cạnh nam nhân này, hoan phì yến gầy, nói vậy những châm chọc khiêu khích vừa rồi, chính là từ trong miệng những hoa hồ điệp này nói ra đi! Đường Thanh cười lạnh, thật là một nam nhân dơ bẩn, ghê tởm! Người như vậy để trước mặt nàng, nàng cũng không thèm liếc mắt lấy một cái. Bẩn!

Hạng Quân Vãn khóe miệng châm chọc, cũng không tránh khỏi ánh mắt sắc bén của Công Tôn Trường Khanh.

Một phế vật, dựa vào cái gì cười nhạo hắn? Trong lòng của Công Tôn Trường Khanh sinh ra một cỗ tức giận, nàng chẳng lẽ thật sự muốn thị tẩm? (Ai thèm!) Tiện nhân này! Thật sự là được voi đòi tiên! Tại sao nàng ta không chết trong hang hổ đi?! Lại còn muốn trèo lên giường của hắn! (tên này tự kỉ nặng)

"Vương gia không phải một lời nói đáng giá ngàn vàng sao? Thế nào? Hiện tại muốn đổi ý, muốn làm tiểu nhân lật lọng"

Giọng nói lạnh lùng của Hạng Quân Vãn truyền đến, Công Tôn Trường Khanh càng thêm tin tưởng, nữ nhân trước mắt muốn cái gì. Bình thường một bộ dáng ngu ngốc nhu nhược, lúc này may mắn có được hổ con, lại muốn mượn cơ hội bay lên làm phượng hoàng! Thật là đáng giận!

"Ai nói hoàng đệ lật lọng? Cô gia sao lại chưa nghe nói qua?" Đang lúc Công Tôn Trường Khanh muốn cho người đem Hạng Quân Vãn về Hạnh Viên, đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm vừa trêu tức vừa không thất lễ truyền tới.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đánh Chính Là Ngươi!

Vừa nghe thấy giọng nói, Công Tôn Trường Khanh vốn dĩ đang đen mặt liền trở nên thâm trầm, sao hắn lại đến đây? Chỉ là, vẻ mặt âm u kia hơi lướt qua, chờ hắn xoay người lại, trên mặt đã thay bằng vẻ mặt xuân phong.

"Thái tử hoàng huynh, sao huynh lại rảnh rỗi đến chỗ này của đệ?"

"Đến chúc tết đệ nha.....Không ngờ thấy được trò hay".

Công Tôn Ký cười đi tới, đi theo phía sau hắn là một vị mỹ nhân áo tím. Lúc nhìn thấy mỹ nhân áo tím thì vết thương sau ót của Đường Thanh đau như rách ra, nàng cắn môi, không để cho mình lên tiếng. Vừa nhắm mắt lại, một cỗ trí nhớ như nước chảy tràn vào trong não của nàng.

Thì ra là như vậy.....Nhìn chung mười bảy năm ngắn ngủi của người này, Đường Thanh đưa ra một kết luận, người này chính là một nhân vật bi kịch. Nghĩ đến cuối cùng vì chức chưởng môn, chính mình bị chính em gái thương yêu suốt mười chín năm tính kế, một viên đạn lấy đi tính mạng của mình, Đường Thanh liền đối với chủ nhân của khối thân thể này sinh ra chút đồng tình

Thì ra, người phản bội ngươi luôn là người ngươi quan tâm, thương yêu nhất a.....

Hạng Quân Vãn, ngươi yên nghỉ đi. Mối thù của ngươi, ta sẽ giúp ngươi báo! Về phần những người đã thương tổn ngươi, ta sẽ làm họ sống không bằng chết, khiến bọn họ trả lại ngươi gấp trăm lần! Hấp thu những trí nhớ này, lúc Đường Thanh chậm rãi mở to mắt, mới phát hiện tất cả mọi người đang nhìn nàng.

"Còn không mau thỉnh an thái tử hoàng huynh?" Công Tôn Trường Khanh liếc Hạng Quân Vãn một cái, nữ nhân này từ lúc Công Tôn Ký đến đây nàng ta liền đứng đó ngẩn người, mất mặt chết đi được! Công Tôn Trường Khanh có chút hối hận chính mình vừa rồi nhân từ, nếu không làm sao có thể để cho Công Tôn Ký chế giễu.

"Không cần đâu! Cô gia thấy Yến vương phi dường như thân thể có chút không khỏe, có có phải đệ giận nàng hay không?? Nếu không vừa rồi tại sao nàng lại nói như vậy? Vãn Vãn, Tam đệ nếu khi dễ muội, trực tiếp nói với cô gia, đừng quên cô gia là tỷ phu của muội! Nói ra rồi, tỷ phu sẽ giúp muội trút giận!"

Công Tôn Ký nhìn nữ tử cung trang màu vàng trước mặt, trong mắt tràn ngập ý vị thương hại, giống như vì Hạng Quân Vãn ra mặt vậy, còn lôi thân phận tỷ phu ra.

Mà sự nhắc nhở của Công Tôn Ký làm cho thân hình nữ tử áo tím bên cạnh hắn hơi cứng ngắc, còn Công Tôn Trường Khanh lại là sắc mặt khó coi.

Khốn kiếp! Công Tôn Trường Khanh nắm chặt quả đấm, nếu không phải ngại thân phận thái tử của Công Tôn Ký, quả đấm cứng rắn của hắn nhất định sẽ ân cần hỏi thăm khuôn mặt đáng ghê tởm kia Công Tôn Ký. Lại nhìn Hạng Quân Mỹ sắc mặt tái nhợt, trong lòng của hắn đau như cắt.

Lúc này, hắn rất muốn đem nữ tử áo tím kia kéo vào trong ngực, dùng vòng ôm rắn chắc của hắn để sưởi ấm nàng a! Nếu không có Hạng Quân Vãn chắn ngang một bước, vị trí Yến vương phi hẳn là của nàng, nàng sẽ là thê của hắn a.

Nghĩ đến đây, Công Tôn Trường Khanh lại càng thêm oán hận Hạng Quân Vãn. Hết thảy, đều do kẻ quái dị này. Đều do ả ta!

Đường Thanh không phải kẻ ngốc, vẻ mặt của những người đứng đây toàn bộ đều rơi vào trong mắt nàng, huống chi nàng còn có trí nhớ mười bảy năm của người này, tự nhiên biết hận ý trong mắt của Công Tôn Trường Khanh từ đâu mà đến, cũng nhận ra nữ tử áo tím kia, là tỷ tỷ của người này, sườn phi của thái tử - Hạng Quân Mỹ.

"Thái tử điện hạ vạn an!" Đường Thanh chậm rãi hành lễ, đứng lên đem sự việc nói lại một lần. Theo giọng nói ôn hòa của nàng chậm rãi thuật lại, sắc mặt của Công Tôn Trường Khanh càng khó coi, mà trên mặt của Công Tôn Ký lại là nụ cười tựa tiếu phi tiếu.

"Nếu Tam đệ đã hứa, dĩ nhiên sẽ thực hiện. Vãn Vãn, muội muốn cái gì?"

Một tiếng Vãn Vãn của Công Tôn Ký làm cho Đường Thanh nhíu mày. Hình như nàng cùng hắn cũng không thân thuộc, nam nhân này chỉ muốn mượn nàng đến để đả kích Công Tôn Trường Khanh, cần gì phải biểu hiện ra vẻ chính nghĩa làm gì chứ.

"Phốc xuy.... .....Ta thấy nàng ta là muốn thị tẩm."

Tam phu nhân che miệng cười khẽ. Không đợi nàng ta mở miệng lần nữa, Đường Thanh hừ lạnh một tiếng, một bạt tai mạnh mẽ quét

qua, trực tiếp đánh vào khuôn mặt hoa dung thất sắc của Tam phu nhân, hai mắt ứa ra sao năm cánh.

"Ngươi....Ngươi dám đánh ta?!"

Cái tát của Hạng Quân Vãn đánh cho xoang mũi của Tam phu nhân ứa máu, má trái trắng nõn lập tức sưng đỏ lên, hai hàng máu mũi nóng hổi nhanh chóng chảy xuống dưới. Mà bản thân Tam phu nhân, còn đang bị tập kích bất ngờ đánh cho ngu ngơ. Nàng ta đứng ngây ngốc ở đó, nhìn nữ tử mảnh khảnh trước mắt này, vẻ mặt không thể tin được.

Chờ Tam phu nhân rốt cuộc phục hồi tinh thần, lập tức giương nanh múa vuốt hướng về phía Hạng Quân Vãn: "Hạng Quân Vãn, ngươi lại đánh ta! Ta liều mạng với ngươi!"

Tam phu nhân còn chưa tới trước mặt Đường Thanh, nàng đã phi cước lên, một cái đá về phía sau, nặng nề đá lên má phải của Tam phu nhân, liền đem nàng đá bay ra ngoài. Một cước kia, sạch sẽ lưu loát, mà ngay cả Công Tôn Trường Khanh cũng chưa nhìn ra nàng xuất chiêu như thế nào, chỉ nhìn thấy một trận gió màu vàng, Tam phu nhân liền hộc máu nằm trên đất.

"Vô lễ! Bổn vương phi là Yến vương phi do hoàng thượng ban cho, ngươi ở trước mặt bổn vương phi không dùng kính ngữ, bổn vương phi giáo huấn ngươi, ngươi cư nhiên không biết hối cải, còn tập kích bổn vương phi, ngươi thật là to gan!"

Tam phu nhân vừa phun ra răng máu, sau khi nghe những lời này xém chút tức chết. Đây còn là Hạng Quân Vãn khúm núm ở trong Hạnh Viên, mặc cho nàng tùy ý nắn tròn nắn dẹt sao? Nàng từ lúc nào nhanh mồm nhanh miệng, cả vú lấp miệng em như vậy?

Một loạt biến cố, làm cho toàn trường trong lúc nhất thời an tĩnh lại. Công Tôn Ký như nghĩ tới cái gì nhìn đến Hạng Quân Vãn, ánh mắt hoang mang không thôi. Nếu không phải vì vết bớt đỏ sậm trên má trái nàng, hắn còn nghĩ rằng nữ nhân đứng trước mắt này là một người khác (Bingo)

So với sự kinh ngạc của Công Tôn Ký, Công Tôn Trường Khanh là giật mình kèm theo phẫn nộ. Giật mình là Hạng Quân Vãn thế nhưng lại ra tay với sủng cơ của hắn, phẫn nộ chính là nàng lúc này thế nhưng lại lôi phụ hoàng ra, là có ý gì? Muốn tìm núi dựa? Muốn nhắc nhở hắn, nàng mới là Yến vương phi cưới hỏi đàng hoàng? Nữ nhân này thật sự là ghê tởm!

"Thái tử điện hạ, người nghĩ, ta nói đúng chứ?"

Đường Thanh trực tiếp bỏ qua ánh mắt giết người của Công Tôn Trường Thanh, chuyển hướng sang Công Tôn Ký.

Công Tôn Ký làm sao không biết nàng chính là muốn kéo mình xuống nước. Hắn vốn dĩ muốn tiếp tục xem cuộc vui, nhưng lúc nhìn thấy răng của Hạng Quân Nhu cắn vào môi còn có bộ dáng nổi giận của Công Tôn Trường Khanh, tâm tình của hắn rất tốt: "Vãn Vãn nói đúng! Tiện tỳ này đáng đánh! Tam đệ, trong phủ của đệ làm sao lại có người không hiểu quy củ như thế? Thế nhưng lại bất kính như vậy với Yến vương phi, đệ biết phụ hoàng chú trọng quy củ nhất, nếu chuyện này lọt vào tai của phụ hoàng....."

"Người đâu, đem tiện tỳ này lôi xuống dùng trượng đánh chết!"

Công Tôn Trường Khanh sẽ không cho Công Tôn Ký có cơ hội bắt lấy bím tóc của chính mình, lập tức cho người đem Tam phu nhân kéo xuống.

"Vương gia! Cứu thiếp! Vương gia cứu mạng a! Vương gia....." Tam phu nhân làm thế nào cũng không nghĩ đến, đây là cái người nam nhân mới vừa rồi còn cùng nàng, nói buổi tối muốn nàng hầu hạ. Trở mặt như vậy, làm sao không khiến cho lòng người lạnh lẽo.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng từ xa truyền đến, Công Tôn Ký vẫn như cũ duy trì nụ cười, tay trong tay áo Công Tôn Trường Khanh nắm chặt thành quyền. Nhìn bộ dáng một thân vô sự của Hạng Quân Vãn, hắn lại hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nữ nhân chết tiệt!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hòa Ly Thư Biến Thành Hưu Thư

Chẳng bao lâu, giọng nói của Tam phu nhân ngày càng nhỏ, cuối cùng âm thanh trượng đánh dừng lại, có người bước đến trước mặt của Công Tôn Trường Khanh: "Vương gia, Tam phu nhân đã tắt thở".

Vừa nghe ái cơ của mình cứ thế mà chết, mặt của Công Tôn Trường Khanh trở nên thâm trầm. Chỉ là chuyện này do Công Tôn Ký ra mặt, hắn làm thế nào cũng không thể trách móc thái tử, đành phải nhịn đau phân phó xuống: "Đem nàng an táng".

Mới vừa rồi còn cười nói vui vẻ, lúc này đã hương tiêu ngọc vẫn, trở thành thi thể lạnh băng, các nữ nhân ở đây bắt đầu dùng ánh mắt nhìn Hạng Quân Vãn trở nên khác biệt.

"Nói đi, ngươi muốn cái gì?" Công Tôn Trường Khanh đối với Hạng Quân Vãn đã không

còn kiên nhẫn. Hắn thầm nghĩ mau chóng đem Công Tôn Ký đuổi đi, sau đó, hắn phải tra tấn thật tốt Hạng Quân Vãn, vì Tam phu nhân báo thù.

Đường Thanh đối với Công Tôn Trường Khanh cũng không có hảo cảm, thấy hắn nói như vậy, nàng cũng trực tiếp làm rõ ý mình: "Nếu vương gia là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, một lời nói đáng giá ngàn vàng, xin vương gia viết một phong hòa ly thư cho ta. Từ nay về sau nam hôn nữ gả, không ai can thiệp ai!"

"Cái gì?!"

Không chỉ Công Tôn Trường Khanh kinh ngạc, mà ngay cả Công Tôn Ký cũng có chút giật mình. Nàng cư nhiên lại muốn một tờ hoa ly thư? Công Tôn Ký híp mắt, đánh giá nữ tử áo vàng trước mắt. Hắn vốn tưởng rằng Hạng Quân Vãn sẽ dùng lời hứa này muốn cái khác, không nghĩ đến nàng lại cho hắn một kinh hỉ thật lớn. Hòa ly? Nữ nhân này lá gan ngược lại rất lớn!

"Hạng Quân Vãn, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?" Công Tôn Trường Khanh cho là lỗ tai mình nghe nhầm, đối phương không cần kim ngân châu báu, không cần sủng ái thị tẩm, ngược lại muốn cùng hắn hòa ly. Nữ nhân này thật là ăn gan hùm mật gấu! Còn nói cái gì nam hôn nữ gả? Chẳng lẽ nàng muốn rời khỏi Yến vương phủ đi tìm mùa xuân thứ hai? Nàng đem hắn xem là gì?

"Đúng, ta muốn chính là một phong hòa ly thư! Ba năm qua, vương gia đối với ta thế nào, trong lòng ngươi hiểu rõ. Nếu thể xác và tinh thần của vương gia đã không ở chỗ ta, không bằng thả tự do cho ta, ta cũng thành toàn hạnh phúc cho người!"

Đường Thanh khẳng định càng thêm chọc tức tự tôn nam nhân của Công Tôn Trường Khanh. Hắn đường đường là Yến vương, hôn nhân lại bị một xấu nữ nắm giữ! Lúc trước người mặt dày mày dạn đòi lên kiệu hoa gả cho hắn là Hạng Quân Vãn, hôm nay người muốn hòa ly, đi tìm hạnh phúc mới cũng là nàng. Chẳng lẽ hắn dễ đùa bỡn như vậy, vị trí vương phi của hắn muốn cần thì cần, muốn vứt thì vứt sao?

"Vương phi là đang thầm oán bổn vương lạnh nhạt ngươi sao? Một khi đã như vậy, bổn vương liền thỏa mãn yêu cầu này của ngươi, để ngươi trở thành nữ nhân của bổn vương!"

Công Tôn Trường Khanh cắn răng, không đợi mọi người hiểu được, hắn đã tiến lên, hai tay bắt lấy eo của Hạng Quân Vãn, đem nàng khiêng trên vai mình. "Hoàng huynh, bổn vương muốn thuần thê, chiếu cố không chu đáo, xin thứ lỗi!" Nói xong, hắn nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mọi người.

"Công Tôn Trường Khanh, ngươi muốn làm gì?" Đường Thanh đã đoán ra được ý nghĩ của Công Tôn Trường Khanh. Không ngờ nam nhân này lại ghê tởm như vậy. Nàng bất quá chỉ muốn một phong hòa ly thư, hắn lại muốn làm chuyện bỉ ổi như thế. Muốn trước khi nàng rời đi phá thân thể nàng, hủy trong sạch của nàng. Công Tôn Trường Khanh thật sự là quá ghê tởm!

"Hạng Quân Vãn cho dù ngươi muốn rời đi, cũng là một mụ đàn bà dâm đãng của bổn vương! Muốn sạch sẽ, trong trắng rời đi? Không có cửa đâu! Bổn vương sẽ không cho ngươi cơ hội như vậy!"

Xông vào trong phòng, Công Tôn Trường Khanh đem Hạng Quân Vãn đặt trên giường, sau đó như hổ đói vồ mồi, đem nàng đặt dưới thân.

"Công Tôn Trường Khanh, ngươi đúng là tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ! Ngươi không phải nam nhân!"

"Hừ! Tất cả đều do ngươi bức ta! Hạng Quân Vãn, ta cho ngươi biết, ngươi đã đoạt vị trí vương phi thuộc về Nhu nhi, liền có tâm lý chịu đựng lửa giận của bổn vương!"

Công Tôn Trường Khanh nhanh chóng trút bỏ quần áo, vừa định bá vương ngạnh thượng cung, đã bị một sức lực đập vào đầu làm một trận đau đớn, sau đó bịch một tiếng ngã xuống giường.

"Ghê tởm!" Đường Thanh một cước đem Công Tôn Trường Khanh đá bay.

Cũng may hôm nay Hạng Quân Vãn đeo trâm cài tóc bằng ngọc trai nhọn như kim châm, nàng vừa rồi thuận tay gỡ xuống, lúc này mới có thể bảo đảm bình an. Nhìn Công Tôn Trường Khanh nằm sõng soài trên mặt đất, quần áo không chỉnh tề, nàng lấy trâm cài tóc chậm rãi đi tới.

Tiện nam nhân, lại muốn làm nhục bổn cô nương, bổn cô nương cho ngươi nếm thử mùi vị không thể sinh con (tỷ ác quá nhưng ta thích)

Đường Thanh cầm lấy trâm cài làm kim châm, ở trên người Công Tôn Trường Khanh mãnh liệt đâm vài châm, nhìn cái ấy gục xuống, Đường Thanh cười lạnh một tiếng. Đây là cái giá cho việc ngươi khi dễ ta!

Chờ đám người Công Tôn Ký tìm đến, chỉ nghe trong phòng truyền đến tiếng khóc đứt quãng.

"Vương gia....." Đại phu nhân đẩy cửa ra, liếc mắt liền nhìn thấy Hạng Quân Vãn quần áo hỗn độn cùng Công Tôn Trường Khanh ánh mắt có chút mê mang.

Nhìn tình cảnh, mọi người đã có thể đoán chuyện gì đã xảy ra.

"Vương phi, người không sao chứ.... ....."

Lạc Tuyết lảo đảo đi đến bên người Hạng Quân Vãn, nhìn thấy dấu màu đỏ trên giường thì nàng xém chút khóc thành tiếng. Hạng Quân Vãn được sủng hạnh, vốn dĩ là chuyện vui, nhưng trong lòng

của Lạc Tuyết lại cực kỳ đau đớn. Chuyện vừa xảy ra đối với vương phi mà nói, không phải sủng hạnh, quả thực chính là vũ nhục.

"Lạc Tuyết, ta không sao". Cảm nhận được tay Lạc Tuyết đang dìu mình khẽ run, Đường Thanh nhẹ giọng an ủi nàng. Tiểu nha đầu này có lẽ là người duy nhất trong phủ thật lòng quan tâm nàng đi!

Lúc này, Công Tôn Trường Khanh có chút mù mịt. Hắn lại đi sủng hạnh cái kẻ quái dị này? Hắn khi nào thì trở nên đói bụng ăn quàng như vậy? Nếu không phải lạc hồng trên giường, hắn còn tưởng rằng hoan ái vừa rồi là một giấc mộng.

Chờ Công Tôn Trường Khanh thay xong quần áo đi ra, câu nói đầu tiên của Đường Thanh chính là muốn hòa ly thư: "Vương gia nếu đã chiếm được thứ người muốn, phiền ngươi cho ta một phong hòa ly thư".

Công Tôn Trường Khanh không nghĩ tới Hạng Quân Vãn lại chấp nhất như vậy, cho dù bọn họ đã là phu thê thực sự, nàng vẫn một miệng hòa ly. Chẳng lẽ nàng thật sự không để ý?

Công Tôn Trường Khanh không đoán được tâm tư của Hạng Quân Vãn, Hạng Quân Mỹ lại đứng ra, một mặt hoa lê đái vũ mà lạy trước mặt hắn.

"Yến vương bớt giận, muội muội ta nói hòa ly nhất định là lời nói tức giận, xin người đừng để trong lòng. Nàng là Yến vương phi do hoàng thượng ngự ban cho, nếu hòa ly, hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Muội muội tuy ba năm không ra ngoài, nhưng lần này vạn nhất có thai, sau khi hòa ly há không phải để huyết mạch hoàng thất lưu lạc dân gian sao?"

Ở mặt ngoài, Hạng Quân Mỹ là vì muội muội cầu tình, nhung cẩn thận suy nghĩ, lời nói của nàng ta cũng là trong bông có kim, từng câu mang theo đâm thọt. Đường Thanh nhìn nữ tử áo tím trước mắt, khóe môi cười rét lạnh. Hạng Quân Mỹ này giúp nàng câu nào, quả thật chính là thêm dầu vào lửa.

Đường Thanh có thể nghe hiểu rõ ý ngoài trong câu, Công Tôn Trường Khanh làm sao không hiểu. Lại thấy Hạng Quân Mỹ rơi lệ, điềm đạm đáng yêu, nghĩ đến hắn cùng Hạng Quân Mỹ tách ra là vì Hạng Quân Vãn chắn ngang một bước, trong lòng Công Tôn Trường Khanh bởi vì cưỡng bức Hạng Quân Vãn mà dâng lên chút áy náy, toàn bộ biến mất hầu như không còn.

"Hạng thị ba năm không ra ngoài, phạm vào một trong bảy điều! Hôm nay bổn vương hưu ngươi! Người đâu, ban cho canh ngừa thai!"

Chờ người đem canh ngừa thai bưng lên, công Tôn Trường Khanh lạnh lùng nhìn về phía Hạng Quân Vãn.

"Hạng Quân Vãn, nếu lòng ngươi đã không ở đây, bổn vương cũng không lưu lại ngươi, chỉ là bổn vương sẽ không để cho huyết mạch hoàng thất lưu lạc, cho nên ngươi phải uống canh ngừa thai!"

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Công Tôn Trường Khanh, Ngươi Thật Hung Ác!

Editor: Tuyết.Nhi

Canh tránh thai? Nhìn chất lỏng đen thui trước mắt, đáy mắt Đường Thanh hiện lên hàn khí.

Hay cho một Hạng Quân Mỹ, hay cho một tỷ tỷ nghĩa nặng tình thâm! Nói trắng ra, chỉ muốn làm cho Công Tôn Trường Khanh đem hòa ly thư biến thành hưu thư, muốn cho nàng trở thành khí phụ bị mọi người nhạo báng! Cái gì huyết mạch hoàng thất không thể lưu lạc dân gian, chẳng qua là lo lắng sau khi nàng mang thai sẽ mẫu bằng tử quý mà thôi, thật không ngờ rằng tâm kế nữ nhân cổ đại lại sâu như thế!

“Vương phi, thân thể của người không tốt, thuốc này tổn hại thân thể, không thể uống được...” Lạc Tuyết nhìn Hạng Quân Vãn bưng lên canh tránh thai, vội vàng mở miệng ngăn cản, “Là thuốc ba phần độc, Vương phi, đừng uống!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Lạc Tuyết dừng ở trong mắt Hạng Quân Vãn, làm cho lòng lạnh như băng của nàng có chút ấm áp.

Cứ tưởng rằng chính mình đơn độc chiến đấu hăng hái, không nghĩ tới còn có một nha đầu tận tâm trung thành như vậy đi theo. Thân nhân ở bên cạnh thì bỏ đá xuống giếng, ngược lại tỳ nữ không có quan hệ huyết thống, quan tâm đối với mình là thật. Lạc Tuyết

nhìn qua cực kỳ nhỏ nhắn gầy yếu, quần áo trên người cũng giặt đến mất đi màu sắc vốn có. Xem ra, nàng đi theo chủ nhân này, cũng chịu không ít cực khổ.

“Lạc Tuyết, ta không sao.” Đường Thanh mỉm cười, không phải là canh tránh thai sao! Nói mơ hồ như vậy, kỳ thật chính là thuốc tránh thai. Công Tôn Trường Khanh chỉ sợ vĩnh viễn cũng không nghĩ đến, giữa bọn họ cũng chưa xảy ra gì cả, nàng chính là động tay chân một chút, làm cho hắn mơ một giấc mộng đẹp mà thôi.

Nghĩ đến “lễ vật” của mình tặng cho Công Tôn Trường Khanh, khóe môi Đường Thanh nở một nụ cười mị hoặc. Đường Môn gia huấn điều thứ nhất, chính là lúc nghịch cảnh phải chịu nhục. Khi sức mạnh địch ta chênh lệch quá lớn, nhất định phải ẩn giấu tài năng chính mình, nghỉ ngơi lấy sức, xem xét thời cơ để cho đối phương một kích trí mệnh.

Hiện tại, so với nước thuốc toát ra từng trận cay đắng, thoát khỏi vương phủ lấy được tự do đối với Đường Thanh mà nói càng quan trọng hơn. Về phần Công Tôn Trường Khanh cùng Hạng Quân Mỹ nợ nàng, ngày sau nàng nhất định sẽ trả lại đầy đủ!

Đường Thanh ngửa đầu đem thuốc đổ vào trong miệng, uống một hơi cạn sạch, “Bịch” bát sứ rớt trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nước thuốc đen thui từ khóe miệng của Đường Thanh chảy xuống, Đường Thanh đưa tay lau chùi một chút, giương mắt nhìn về phía Công Tôn Trường Khanh, “Hưu thư của ta muốn đâu?”

“Ngươi! Ngươi...” Theo Công Tôn Trường Khanh nhìn thấy, biểu hiện của Đường Thanh không thể nghi ngờ là một loại “Công khai

cắt đứt” , Công Tôn Trường Khanh thậm chí từ trong mắt của nàng thấy được khinh thường cùng coi rẻ.

Khốn kiếp! Chẳng qua là một phế vật, còn là một kẻ quái dị, thế nhưng hôm nay đem hắn bức đến nông nỗi này, khiến Công Tôn Trường Khanh làm sao cam tâm. Chẳng biết tại sao, Công Tôn Trường Khanh cảm thấy Hãng Quân Vãn trước mắt cùng nữ nhân trong trí nhớ có chút không giống, cả người nàng phát ra khí thế lãnh liệt, lại khiến cho lòng người có chút khiếp sợ.

“Hưu thư ở đây, cầm cho chắc!” Công Tôn Trường Khanh đem hưu thư đã viết xong ném cho Hạng Quân Vãn.

Nàng làm cho hắn khó xử, hắn muốn cho nàng chết! Lúc ném hưu thư, Công Tôn Trường Khanh cố ý tăng thêm lực đạo, hưu thư kia liền như tên rời khỏi dây cung, trực tiếp đi đến cổ họng của Hạng Quân Vãn.

Cao thủ, dù cho vũ khí là trang giấy mỏng manh, cũng có thể đưa người vào chỗ chết! Nếu người đứng trước mặt bọn họ là Hãng Quân Vãn trước kia, hôm nay nhất định sẽ chết ở chỗ này, nhưng nàng là Đường Thanh, mới không phải cừu con mặc người ta chém giết!

Từ lúc nhận thấy được sát khí của Công Tôn Trường Khanh thì Đường Thanh đã sinh lòng cảnh giác, đợi nhìn thấy tờ giấy bay đến, trong lòng Đường Thanh lại cười lạnh. Ngay lúc Công Tôn Trường Khanh nghĩ rằng đối phương không chết cũng sẽ trọng thương, nữ tử áo vàng đột nhiên ra tay, cách không kẹp lấy hưu thư.

Hạng Quân Vãn lộ ra chiêu thức ấy, làm cho Thái tử Thương Nguyệt – Công Tôn Ký đang đứng bên cạnh xem cuộc vui nhíu mày.

Công Tôn Trường Khanh dùng bao nhiêu lực mạnh yếu, hắn thấy rất rõ ràng, hôm nay nữ nhân này chỉ dùng đầu ngón tay khẽ kẹp lấy, đã đem sát khí khéo léo hóa giải hết, đây rốt cuộc là một trùng hợp, hay là Hạng Quân Vãn có điều gì giấu diếm?

So sánh thì, Công Tôn Ký càng nguyện ý tin tưởng suy đoán trước đó. Hạng Quân Vãn tuy là chính nữ của phủ tướng quân, nhưng nàng rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng, mọi người vẫn chưa biết được.

“Đa tạ Vương gia thành toàn!” Đường Thanh nhìn kỹ hưu thư một lần, thật cẩn thận đem hưu thư gấp kỹ, nhận rồi đứng lên. “Lạc Tuyết, đi đem hộp đồ cưới của ta cầm tới, chúng ta đi! Tin chắc Vương gia là một chính nhân quân tử, sẽ không thèm muốn đồ cưới của ta chứ!”

“Sẽ không...” Công Tôn Trường Khanh nghiến răng nghiến lợi một trận. “Hạng Quân Vãn, ngươi tốt lắm!”

“Chúc Vương gia may mắn, rời khỏi vương phủ, ta dĩ nhiên sẽ càng ngày càng tốt!”

Đường Thanh quay lại cho Công Tôn Trường Khanh một nụ cười sáng lạn, chỉ là nụ cười kia phối với vết bớt trên má trái nàng, nhìn thấy có chút kinh khủng, dọa sợ đến mức Công Tôn Trường Khanh buồn nôn một trận.

Nhớ tới vừa rồi hắn thế nhưng mơ hồ sủng hạnh nàng ta, Công Tôn Trường Khanh liền muốn nôn. Hắn nhất định là đầu óc nhúng nước, mới có thể “Bụng đói ăn quàng” muốn kẻ quái dị này! Lại nghĩ đến trên người mình sẽ có mùi vị của kẻ quái dị này, Công Tôn

Trường Khanh liền muốn nhanh chóng chạy đi tắm rửa, nhất định phải tắm cho sạch sẽ mới được.

Lạc Tuyết một hồi chậm chạp trở lại, trong lòng nàng ôm thật chặt một cái hộp gỗ tử đàn, giống như cái hộp kia là thứ đồ quan trọng nhất đời nàng vậy.

Mở hộp ra, Đường Thanh cẩn thận kiểm tra đồ bên trong, ngoại trừ năm căn khế ước mua bán nhà, cửa hàng ở phố Lưu Vân phồn hoa nhất kinh thành ra, còn có một chút trang sức châu báu quý giá, vừa thấy chính là giá trị xa xỉ, chỉ riêng một viên trân châu to như trứng gà, đã là bảo bối hiếm có trên thế gian.

Trong trí nhớ, phụ thân của người này, đại tướng quân của Thương Nguyệt quốc Hạng Trị Chung đối với nữ nhi này vẫn hết mực yêu thương, từ của hồi môn năm căn cửa hàng cùng những bảo bối này liền có thể nhìn ra. Nếu Hạng Trì Chung đóng ở biên phòng biết được nữ nhi ruột thịt của mình đã hương tiêu ngọc vẫn, không biết trong lòng ông ta sẽ có cảm tưởng như thế nào.

“Lạc Tuyết, chúng ta đi thôi!” Đường Thanh khóa hộp lại, kéo Lạc Tuyết xoay người rời đi, nàng một khắc cũng không muốn đứng ở nơi dơ bẩn này nữa. Bị vứt bỏ thì sao? Nàng đã không phải Hạng Quân Vãn lúc đầu, lại càng không để ý những thứ thanh danh hư vô này nọ kia!

Không đợi Đường Thanh bước đi, Công Tôn Trường Khanh đột nhiên lạnh lùng mở miệng ngăn cản nàng, “Đợi chút!”

“Không biết Vương gia có gì chỉ giáo?” Nghe thấy thanh âm, Đường Thanh xoay người, Công Tôn Trường Khanh chắc không phải đổi ý chứ? Nam nhân này trở mặt còn nhanh hơn so với lật

sách, lời nói không hề đáng tin cậy, nếu hắn dám ngăn cản, nàng dù cho liều mạng đến cá chết lưới rách cũng muốn làm cho hắn đẹp mặt!

“Trâm cài ngọc châu trên đầu, y phục trên người ngươi đều là đồ của Yến vương phủ ta, nếu ngươi đã bị hưu, đã không phải là người của Yến vương phủ ta nữa. Ngươi muốn đi cũng được, đem những thứ này để lại!”

Lời của Công Tôn Trường Khanh vừa nói ra, Đường Thanh rõ ràng cảm giác được tâm trạng của những nữ nhân đứng bên cạnh rất tốt. Đặc biệt là Hạng Quân Mỹ, vừa rồi nàng ta còn một bộ dạng hoa lê đẫm mưa, lúc này khóe mắt cư nhiên có ý cười.

Cởi trâm cài ngọc châu cùng y phục? Công Tôn Trường Khanh chẳng lẽ muốn nàng đầu xù lỏa thể đi ra ngoài? Đừng nói thời đại này bảo thủ ra sao, nữ tử quần áo không chỉnh tề đi ra ngoài sẽ bị nước miếng người đời dìm chết, chỉ riêng hiện tại tháng hai trời đông giá rét, tuyết trên mặt đất còn chưa tan ra hết, để nàng cứ như thế đi ra ngoài cho dù không bị lạnh chết, cũng sẽ bệnh nặng một trận.

Công Tôn Trường Khanh, ngươi thật nham hiểm!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Rời Khỏi Yến Vương Phủ

Editor: Tuyết.Nhi

Đối với yêu cầu của Công Tôn Trường Khanh, Thái tử Công Tôn Ký thấy cực kỳ quá đáng, nhưng hắn cũng không tính ra mặt ngăn cản.

Hạng Quân Vãn là chính nữ của đại tướng quân Hạng Trị Chung, lại là nữ nhi thương yêu nhất của ông ta, Công Tôn Trường Khanh náo loạn như vậy, chắc chắn sẽ làm tăng thêm khoảng cách giữa hắn và Hạng Trị Chung. Công Tôn Ký tuy là thái tử, nhưng trước khi chưa ngồi trên ngôi vị, sẽ xảy ra biến đổi gì ai cũng không biết được. Phụ hoàng của hắn Công Tôn Nam trước khi đăng cơ cũng không phải là Thái tử, sau đó không phải là lên làm Hoàng đế sao!

Nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh nhục nhã Hạng Quân Vãn như vậy, trong lòng Công Tôn Ký thậm chí có chút hy vọng mâu thuẫn giữa bọn họ có thể tăng thêm vô hạn, cuối cùng dẫn đến mâu thuẫn giữa Yến vương phủ và phủ Tướng quân.

Hạng Trị Chung tính cách ngay thẳng, xưa nay mặt lạnh vô tình, chỉ tình nguyện trung thành với Hoàng đế. Nếu Yến vương cùng Hạng Trị Chung náo loạn trở mặt, ngày sau cho dù Công Tôn Trường Khanh đối với ngôi vị hoàng đế có mưu đồ gì, quân đội đại biểu cho Hạng Trị Chung khẳng định sẽ không đáp ứng, đó cũng là kỳ vọng của Công Tôn Ký.

“Sao, không nỡ? Có phải muốn bổn vương giúp ngươi cởi hay không?” Công Tôn Trường Khanh thấy Hạng Quân Vãn không động đậy, trong lòng rốt cuộc có một loại khoái cảm trả thù được. Theo hắn thấy, Hạng Quân Vãn nhất định sẽ quỳ trước mặt hắn, cầu xin hắn đừng vô tình như vậy. Công Tôn Trường Khanh thậm chí ảo tưởng chính mình sẽ ngay tại lúc Hạng Quân Vãn cầu xin mình sẽ một cước đem nàng đá văng đi, báo lại mối thù hôm nay nàng đã khiến hắn nhục nhã.

Bất quá, mộng tưởng luôn rất đẹp! Công Tôn Trường Khanh không biết, nữ tử trước mắt đã thay đổi linh hồn, không còn là nữ tử yếu đuối mặc hắn đến gây khó dễ nữa.

“Nghe nói Chu Liên quốc lòng muông dạ thú, vẫn thèm muốn sự giàu có của Thương Nguyệt ta, cho nên bệ hạ mới phái phụ thân ta đóng quân ở biên quan, vừa đi chính là năm năm, ngay cả đại hôn của ta cũng không thể kịp trở về. Phụ thân ta vì nước vì dân, cẩn thận, tận trung với cương vị công tác, chỉ là. Nếu hắn biết được ta hôm nay bị Vương gia nhục nhã như vậy, không biết trong lòng sẽ có cảm tưởng như thế nào.”

Giọng nói của Đường Thanh ngay tại mùa đông này đặc biệt lạnh lùng, nàng đưa tay cởi xuống áo ngoài, chậm rãi vứt trên mặt đất, trên mặt mỉm cười giống như một chút cũng không để ý những thứ này vậy.

“Ta là chính nữ tôn quý của tướng quân, hôm nay lại ở Yến vương phủ bị đãi ngộ không công bằng như thế, không biết Vương gia rốt cuộc đối với ta có nhiều bất mãn, hay là đối với phụ thân ta có oán hận gì, hay hoặc là... Trong lòng Vương gia căn bản chính là ghi hận việc Thái Hậu nương nương chỉ hôn lúc trước, cho nên mới đem tất cả phẫn nộ đều phát tiết ở trên đầu ta. Ngày sau Thái Hậu

nương nương triệu ta tiến cung, vẫn xin thái tử điện hạ cùng sườn phi nương nương làm chứng cho sỉ nhục ngày hôm nay của ta!”

Lời nói hời hợt lạnh lùng này, lại làm cho Công Tôn Ký vốn dĩ một lòng muốn xem cuộc vui mãnh liệt nhíu lại.

Hay cho một nữ tử lợi hại! Những lời này chẳng những đem Công Tôn Trường Khanh kéo đến phía đối lập với phủ Tướng quân, mà còn đem Thái tử hắn kéo xuống nước!

Hoàng thái hậu yêu thương Hạng Quân Vãn là chuyện mọi người đều biết, nếu người lễ Phật trở về, biết Hạng Quân Vãn hôm nay bị bắt nạt làm nhục như vậy, nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm. Cho dù hắn và Công Tôn Trường Khanh cuối cùng không bị làm sao, nhưng là danh tiếng khi dễ nữ tử nhu nhược cũng không dễ nghe cho lắm, huống chi phía sau Hạng Quân Vãn còn có chỗ dựa là phủ Tướng quân. Hạng Trị Chung nếu biết hôm nay Thái tử hắn đứng xem kịch vui, chưa hẳn nội tâm sẽ không có vướng mắc.

Đầu óc Công Tôn Ký xoay chuyển nhanh chóng, không đợi hắn mở miệng ngăn trở, trên người Hạng Quân Vãn chỉ còn lại y phục đơn độc cuối cùng. Mà lời nói của Hạng Quân Vãn lại làm cho Công Tôn Trường Khanh cực kỳ tức giận.

Ba năm này Hạng Quân Vãn vẫn yên ổn sống ở Hạnh viên trong Yến vương phủ, cho dù Hoàng thái hậu triệu nàng tiến cung, nàng cũng là nói tốt cho hắn. Nay Hạng Quân Vãn cư nhiên đem Hạng Trị Chung cùng Hoàng thái hậu ra "hù dọa" hắn, quả thực là ăn gan hùng mật gấu, tạo phản rồi!

“Tốt! Hạng Quân Vãn, ngươi lợi hại! Bổn vương hôm nay mới biết được là ngươi nhanh mồm nhanh miệng như thế này! Như thế

nào, ba năm nay đem ngươi nhốt tại Hạnh viên khiến cho ngươi bị ủy khuất, ngươi muốn ở trước mặt Hoàng tổ mẫu cáo trạng? Bổn vương nói cho ngươi biết, lúc trước ngươi mặt dày mày dạn muốn gả cho bổn vương, có lẽ nên dự đoán được hôm nay sẽ bị sỉ nhục như thế! Ngươi muốn cáo trạng, bổn vương không sợ!"

Công Tôn Trường Khanh không sợ, trong lòng Công Tôn Ký lại nóng nảy. Tuy rằng hắn là thái tử, nhưng vô luận Hoàng thái hậu hay là Hoàng thượng, người thiên vị cũng là Công Tôn Trường Khanh. Cho dù chuyện này vạch trần ra ngoài, chỉ sợ hắn thân là thái tử huynh trưởng này dạy đệ đệ không nghiêm, ngược lại phí sức không lấy lòng được lại là hắn.

"Tam đệ, chuyện này cứ bỏ qua đi!" Công Tôn Ký chủ động tháo áo lông chồn của mình đưa cho Lạc Tuyết, "Mặc vào cho tiểu thư nhà ngươi! Trời rét đất lạnh, nếu nhiễm lạnh bị bệnh, ngược lại không tốt."

Lạc Tuyết đã bị chuyện vừa rồi dọa cho ngu ngơ, lúc này thấy Công Tôn Ký đưa đến áo lông chồn, lập tức nhận lấy, cẩn thận choàng lên cho Hạng Quân Vãn, "Tiểu thư, người có lạnh hay không?"

"Ta không sao, đa tạ thái tử!"Đường Thanh không có cự tuyệt ý tốt của Công Tôn Ký, dù cho biết được người này cũng không phải chim tốt, nhưng nàng sẽ không làm khổ thân thể của chính mình. Lại nhìn Công Tôn Trường Khanh xanh mặt, Đường Thanh mỉm cười, châm chọc giữa mặt hiện ra rõ ràng, "Yến vương hùng tâm tráng chí như vậy, tại sao không suất lĩnh tướng sĩ mở mang bờ cõi? Ở chỗ này so đo với một tiểu nữ tử như ta, thật không phải việc đại trượng phu nên làm! Lạc Tuyết, chúng ta đi..."

Không đợi Công Tôn Trường Khanh mở miệng, Đường Thanh đã xoay người, bóng dáng gầy yếu lập tức bị bao phủ ở trong gió tuyết.

Lúc này đây, Công Tôn Trường Khanh không có ngăn cản, hắn không phải ngốc tử, mặc dù trong lòng hắn thấy ngứa mắt Hạng Quân Vãn, nhưng lời nói khi nãy của nàng hắn cũng nghe lọt được.

Hôn sự này không phải hắn mong muốn, nhưng ba năm qua hắn cũng chỉ đem nàng vứt ở Hạnh Viên, không quan tâm, tùy ý để cơ thiếp của hắn khi nhục nàng, chỉ cần không tổn hại đến tính mạng của nàng, hắn cũng không hỏi đến. Để lại Hạng Quân Vãn, không chỉ là vì phủ Tướng quân sau lưng nàng, mà cũng bởi vì hôn sự này là do Hoàng thái hậu ban cho, mặc kệ hắn không muốn ra sao, cũng không thể làm quá mức.

Hôm nay viết xuống hưu thư, trong lòng Công Tôn Trường Khanh lại nhẹ nhàng thở ra. Hạng Quân Vãn tự cầu xin, có Công Tôn Ký có thể làm chứng. Ngày sau cho dù Hạng Trị Chung cùng Hoàng thái hậu truy cứu, cũng không phải lỗi của hắn. Chỉ là, hắn vừa nãy xác thực là bị nữ nhân này chọc giận, cho nên mới mất đi chừng mực, xém tí làm cho Công Tôn Ký thừa dịp sấn vào.

Hiện tại khôi phục lí trí, Công Tôn Trường Khanh hít một hơi thật sâu. Rốt cục thoát khỏi kẻ quái dị kia rồi! Rốt cục thoát khỏi nhục nhã trong ba năm nay!

Đường Thanh cùng Lạc Tuyết ra khỏi Yến vương phủ, lúc này sắc trời đã tối sầm xuống, người đi đường rất ít.

Lạc Tuyết thật cẩn thận đi theo phía sau Đường Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị đông lạnh đến đỏ bừng, trong mắt còn ẩn ẩn có nước mắt. Ở thời đại này, nữ tử bị hưu căn bản là không có

đường sống để đi, cho dù Tướng quân sủng ái tiểu thư, nhưng là Tướng quân xa tận chân trời, tiểu thư lúc này nếu như trở về phủ Tướng quân, nhất định sẽ bị nhóm người phu nhân ăn hiếp!

“Tiểu thư, chúng ta hiện tại đi đâu?” Lạc Tuyết vì Hạng Quân Vãn cảm thấy khổ sở, nên nàng không dám khóc ra tiếng, sợ Hạng Quân Vãn nghe xong sẽ thương tâm, đành phải kìm nén nước mắt, thừa dịp lúc nàng không chú ý quay lưng lau khóe mắt.

Đi đâu? Đường Thanh ngừng lại, trở về phủ Tướng quân không thể nghi ngờ là vừa rời hang hổ lại vào hang sói, nhóm di nương ở đó đã sớm đối với nàng hận thấu xương, nay nàng bị Công Tôn Trường Khanh vứt bỏ, các nàng nhất định là hận không được khua chiêng gõ trống chúc mừng.

Nhưng nếu không trở về phủ Tướng quân, nàng có thể đi đâu đây?

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cuộc Sống Mới

"Lạc Tuyết, mang ta đến nhà La chưởng quỹ!" Vừa nghe lời của Hạng Quân Vãn, Lạc Tuyết đầu tiên sửng sốt, sau đó thì hiểu rõ ý của nàng.

Hạng Quân Vãn lúc xuất giá, Hạng Trí Chung cho nàng của hồi môn là năm cửa tiệm. Bởi vì Hạng Quân Vãn không am hiểu quản lý, Hạng Trị Chung để cho tâm phúc La Húc giúp nàng trông nom năm cửa tiệm, hàng năm chỉ đem tổng số báo cho Hạng Quân Vãn, tiền lời cũng do La Húc thay nàng thu.

La Húc là người Hạng Trị Chung để lại cho con gái, chắc là đáng tin cậy. Nghĩ đến đây, Đường Thanh không có ý định về phủ tướng quân. Trở về cùng những nữ nhân ngu xuẩn kia đấu trí, không bằng trước hết hiểu rõ thế giới này một chút, nhanh chóng quen thuộc nơi này, quen thuộc thân phận của mình, mới có thể nắm giữ thật tốt vận mệnh khi xuyên qua của chính mình.

La Húc không nghĩ tới buổi tối mùa đông giá rét này, Hạng Quân Vãn sẽ đến tìm mình.

"La chưởng quỹ, về sau phải làm phiền ngươi rồi." Đường Thanh đơn giản đem những chuyện vừa xảy ra ở Yến vương phủ một chút. Sau khi nghe nói tiểu thư tự mình xin hưu thư, ánh mắt của La Húc mở to, vẻ mặt khó tin.

Lại nhìn, Hạng Quân Vãn tuy rằng gương mặt trắng bệch không chút máu, nhưng khúm núm trong mắt đã bị quét sạch hết, cũng không bởi vì bị vứt bỏ mà khóc sướt mướt, ngược lại trên mặt mỉm cười, tựa hồ một chút cũng không để ý những thứ này. Tiểu thư này trong trí nhớ của La Húc có chút không giống, khiến cho trong lòng La Húc có chút giật mình. Hay là, tiểu thư thật sự đã nghĩ thông suốt?

"Tiểu thư, có muốn ta viết thư cho tướng quân hay không, nói cho ngài ấy biết đầu đuôi sự việc?"

"Cũng được. Vậy thì làm phiền ngươi rồi!"

Thấy Hạng Quân Vãn phía sau đầu có máu, La Húc vội vàng cho người mời đại phu đến xem bệnh cho nàng. Đại phu sau khi cẩn thận kiểm tra, nói sau gáy nàng bị thương, có thể có máu bầm, phải cẩn thận điều dưỡng. Chờ đến khi đại phu kê thuốc, La Húc thanh toán tiền, mới tự mình tiễn đại phu đi.

"Tiểu thư, Yến vương này thật là khinh người quá đáng! Nếu tướng quân ở kinh thành, hắn tuyệt đối không dám đối với người như vậy!"

La Húc là người của Hạng Trị Chung, đương nhiên đối với Hạng Quân Vãn hết sức bảo vệ. Tuy rằng nàng chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói vài câu về chuyện trong Yến vương phủ,

nhưng nhìn thấy bộ dạng của Hạng Quân Vãn, còn có ánh mắt sưng đỏ của Lạc Tuyết, La Húc có thể đoán được tiểu thư ở Yến vương phủ phải chịu nhiều ủy khuất.

"La chưởng quỹ, đều là chuyện đã qua. Ta hiện tại cùng Yến vương phủ không còn bất cứ quan hệ nào, là một người tự do rồi."

Hai chữ tự do từ trong miệng Đường Thanh nói ra, lại khiến cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Tướng quân mấy năm nay vẫn hy vọng tiểu thư có thể thay đổi tính cách, không nghĩ tới tiểu thư hiện tại thật sự hiểu ra rồi. Tướng quân nếu biết được tiểu thư như vậy, nhất định sẽ vô cùng cao hứng. Tiểu thư cứ an tâm ở lại đây, trước hết dưỡng thương cho tốt, chờ thân thể người tốt hơn chút, ta liền mang bốn vị trưởng quỹ khác qua đây gặp người."

"Cám ơn ngươi, La chưởng quỹ! Hành tung của ta nhớ giữ bí mật, trừ ngươi cùng bốn vị chưởng quỹ, ta không muốn những kẻ khác biết được."

"Tiểu thư, người cứ yên tâm đi!"

Mệt mỏi một ngày, uống thuốc rồi ngâm người, Đường Thanh thoải mái nằm ở trên giường sạch sẽ ấm áp, vết thương sau đầu đã được băng bó kỹ lưỡng. May mắn hiện tại là mùa đông, miệng vết thương không dễ bị nhiễm trùng, nhưng vết thương trên đầu nhất định phải dưỡng tốt mới được.

Nhìn màn thêu hoa trên đỉnh đầu, Đường Thanh rốt cuộc nhận thức rõ, nàng thật sự xuyên qua rồi. Từ nay về sau, không còn là truyền nhân của Đường Môn, nàng muốn dùng thân phận "Hạng Quân Vãn" này tiếp tục sống. Không biết, em gái có được nhận chức chưởng môn chưa.....

Đường Thanh cười khổ. Ba mẹ chết lúc chị em bọn họ vẫn còn nhỏ, cô năm tuổi, Đường Thuần hai tuổi. Là cô đem Đường Thuần nuôi lớn, mang về Đường Môn, cuối cùng thông qua đủ loại khảo nghiệm mới có được sự công nhận của trưởng bối Đường gia, khôi phục thân phận.

Cô từ nhỏ đã thương người em này, cái gì ăn ngon chơi vui đều để lại cho, sợ Đường Thuần phải chịu ủy khuất. Đường Thuần không thích luyện võ, không thích dùng độc. Vì để chị em bọn họ có chỗ đứng trong Đường Môn, có thể được gia gia tán thành, cô lựa chọn chức nghiệp của gia tộc, suốt ngày cùng độc vật làm bạn, trên người luôn là vết thương mới cũ, nhiều lần đến xém chết trong khi huấn luyện.

Ngay lúc trước khi Đường Thuần nổ súng với cô, cô còn đang nghĩ em gái mình thương yêu nhất chuẩn bị mở tiệc liên hoan mười chín tuổi. Cô vạn lần không nghĩ tới, Đường Thuần nói muốn cho cô một kinh hỉ, lại là một kích trí mạng.

Nếu là bình thường, Đường Thuần tuyệt đối không có khả năng tổn thương cô. Cũng bởi vì cô đối với em gái không có bất kỳ phòng vệ nào, mới có thể chết thảm dưới súng của em gái.

Hiện tại, cô xuyên qua đến đây, không biết Đường Thuần ở thế kỷ 21 có được như ý nguyện lên làm chưởng môn. Gia gia cùng các trưởng lão cũng không phải kẻ ngốc. Đường Môn có thể trải qua ngàn năm chuyển nhượng, chính là bởi vì bọn họ biết chọn người ưu tú nhất làm người thừa kế. Dù cho Đường Thuần giết chết cô, gia gia cũng sẽ không để cho cô ấy lên làm chưởng môn. Bởi vì, cô không đủ tư cách!

Vết thương sau gáy âm ỷ đau, Đường Thanh rốt cuộc từ trong trầm tư hồi phục tinh thần lại.

Vừa rồi lúc tắm rửa Đường Thanh nhìn trong gương, thấy vết bớt đỏ sậm to cỡ bàn tay trên má trái mà khiếp sợ. Lúc này Đường Thanh mới hiểu được chán ghét trong mắt của Công Tôn Trường Khanh từ đâu mà đến. Cũng may, cô cùng Yến vương phủ không còn quan hệ gì nữa rồi! Kiếp trước, cô vì em gái, vì Đường Môn mà sống. Kiếp này, cô nhất định phải vì mình mà sống, càng phải sống tốt hơn!

"Từ nay trở đi, ta chính là Hạng Quân Vãn!"

Chuyện Hạng Quân Vãn bị Yến vương hưu ngày hôm sau liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ của Cẩm Thành. Ở phía dân chúng mà nói, xấu nữ bị hưu, chuyện thiên kinh địa nghĩa! Hạng Quân Vãn tiếng xấu bên ngoài, còn có bộ dạng xấu như vậy, nếu không phải nàng xuất thân tốt, là chính nữ của tướng quân, thêm nữa là thái hậu chỉ hôn, nếu không nàng nghĩ nàng có thể chiếm lấy vị trí Yến vương phi ba năm sao? Hiện tại Yến vương đem nàng hưu rồi, là dịp cho đám người nhàn rỗi cười nhiều một chút.

"Cái gì? Hạng Quân vãn chưa trở về phủ tướng quân?"

Trong Yến vương phủ, Công Tôn Trường Khanh sắc mặt rất thối, nhìn qua tâm tình hết sức không tốt.

Đêm qua, hắn ước chừng tắm rửa bốn lần, mới đem mùi vị của kẻ quái dị kia rửa sạch. Sau đó, Công Tôn Trường Khanh ngủ tại trong phòng Tứ phu nhân, muốn từ trên người mỹ nhân tìm kiếm chút an ủi. Chỉ là, không biết duyên cớ gì, vô luận Tứ phu nhân khiêu khích ra sao, vô luận nội tâm của hắn khô nóng cỡ nào, cái kia

của hắn chung quy vẫn cúi đầu, cả đêm đều là bộ dạng ủ rũ không phấn chấn.

Nam nhân chú ý nhất là hùng phong của mình. Mãi cho đến sáng, cái kia cũng không thể vùng dậy, khiến cho Công Tôn Trường Khanh rất là mất mặt. Hiện tại nghe nói Hạng Quân Vãn chưa về phủ tướng quân, lửa giận trong lòng của hắn lại bốc lên. Tại sao khi nghe đến cái tên Hạng Quân Vãn này hắn liền cảm thấy đau đầu chứ?

"Nàng đã là khí phụ bị bổn vương hưu, nàng thích đi đâu thì đi, bổn vương không xen vào. Nếu phủ tướng quân đến đòi người, cứ đem bọn họ đánh trở về!"

La chưởng quỹ không dám đem những tin đồn bên ngoài nói cho Hạng Quân Vãn. Theo hắn thấy, tiểu thư tuy rằng tính tình thay đổi, không giống với trước kia, nhưng bị phu quân vứt bỏ đối với nữ nhân mà nói luôn là không tốt, huống chi tin đồn bên ngoài khó nghe như vậy, sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của tiểu thư. Về phần hành tung của Hạng Quân Vãn, La Húc lại giấu rất kỹ, không có tiết lộ cho bất kỳ kẻ nào.

Hạng Quân Vãn vẫn thanh thản ổn định tu dưỡng. Chờ sau khi trên mặt khôi phục chút huyết sắc, La Húc mang theo bốn vị chưởng quỹ đi tới trước mặt Hạng Quân Vãn

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thu Phục Năm Vị Chưởng Quỹ

Editor: Tuyết.Nhi

Hạng Trị Chung để lại cho Hạng Quân Vãn năm cửa tiệm, có thư điếm, tiệm tơ lụa, tửu lâu, tiệm son phấn, còn có một gian thanh lâu quy mô không nhỏ. Nhìn đến tên "Bách Hoa Lâu", Hạng Quân Vãn đối với phụ thân hiện tại của mình là Hạng Trị Chung rất tò mò, đưa một gian thanh lâu cho nữ nhi làm của hồi môn, người phụ thân này thật sự là quá mốt rồi.

"Tiểu thư, ta là chưởng quỹ của 'Hanh Thông tửu lâu' Chu Thừa."

"Ta là chưởng quỷ của 'Yên Chi Cẩm' Lý Dịch."

"Ta là chưởng quỹ của 'Kim Phấn Thế Gia' Triệu Hằng."

"Ta là chưởng quỹ của 'Bách Hoa Lâu' Hoa Ngũ Nương."

"Ta là chưởng quỹ của 'Kim Ngọc Mãn Đường' La Húc."

Năm người, theo thứ tự đứng ở trước mặt Hạng Quân Vãn.

Chu Thừa giống một phật Di Lặc, mập mạp, cười híp mắt cả mặt đầy thịt. Lý Dịch tuy là chưởng quỹ của tiệm tơ lụa, lại có một bộ dáng trung thực. "Kim phấn Thế Gia" mua bán chính là son phấn cao cấp, Triệu Hằng ngược lại giống một thương nhân gian trá.

Về phần thư điếm, đặt tên là “Kim Ngọc Mãn Đường”, đại khái là xuất phát từ “Trong sách đều có Hoàng Kim Ốc, trong sách đều có Nhan Như Ngọc”, La Húc một thân phong độ của người trí thức, không có mùi tiền chút nào, ngược lại quả thật thích hợp làm chưởng quỹ tiệm sách. Hoa Ngũ Nương của Bách Hoa Lâu, là một nữ tử nhìn qua hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn tú, mắt phượng nhếch lên, cả người mặc đồ màu hồng chói mắt, cổ tay của làn váy thêu đầy tơ vàng hoa Phù Dung.

Nhìn thấy năm người, Hạng Quân Vãn đối với bọn họ có đánh giá sơ lược. Không biết có phải nàng quá mức mẫn cảm hay không, Hạng Quân Vãn luôn cảm thấy năm vị chưởng quỹ này không đơn giãn giống như bề ngoài của họ nhìn thấy qua như vậy. Ít nhất, tuy bọn họ trong miệng xưng nàng là “Tiểu thư”, nhưng Hạng Quân Vãn lại không cảm nhận được sự tôn kính của bọn họ đối với mình.

Cũng may mấy ngày nay, Hạng Quân Vãn từ chỗ La Húc chưởng quỹ lấy được sổ sách ba năm nay, nghiên cứu thật kĩ một chút lợi nhuận của năm cửa tiệm, đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bọn họ, nàng cũng không sợ.

“Các vị chưởng quỹ, đây là một ít kế hoạch ta cải tiến cho cửa tiệm, hôm nay mời các người lại đây, chính là vì cùng các ngươi thương lượng một chút làm sao thay đổi mánh khóe tiêu thụ, làm sao để đề cao lợi nhuận buôn bán.”

Hạng Quân Vãn gật đầu, Lạc Tuyết đem kế hoạch tiểu thư viết hai ngày nay phân phát cho năm người ngồi ở phía dưới. Lúc đầu cầm lấy vài trang giấy mỏng manh trên tay, trên mặt năm người cũng không biến hóa lớn, chờ sau khi lật xem nội dung hai trang, Lạc Tuyết rõ ràng phát hiện ánh mắt của năm vị chưởng quỹ này

nhìn tiểu thư khác với lúc trước, giống như bọn họ là sói đói, còn Hạng Quân Vãn giống như dê con tươi ngon vậy.

“Tiểu thư, mặt nạ trắng da người nói, nếu làm ra nhất định sẽ mua may bán đắt đó!” Triệu Hằng ném hai tờ giấy kích động run rẩy đứng lên, “Còn có kem Như Ngọc sạch mặt, kem Mẫu Đơn trừ tàn nhan, những thứ này nếu làm ra, quả thực chính là lợi nhuận cao!”

Triệu Hằng chưa nói xong, bị thân hình mập mạp của Chu Thừa đẩy sang một bên, “Tiểu thư tiểu thư, lẩu và thịt dê mà người nói làm như thế nào vậy? Mùa đông mà ăn lẩu nhất định rất sảng khoái! Tiểu thư tốt của ta, làm phiền người trước hết di giá Hanh Thông tửu lâu của chúng ta, trước tiên dạy cho đầu bếp của Hanh Thông, thế nào?”

“Tam Bàn Tử, đi qua một bên!”

Nhìn Lý Dịch thành thực nhất đem Chu Thừa đẩy ra, khuôn mặt tươi cười nghênh tiếp Hạng Quân Vãn, “Tiểu thư, thêu hai mặt người nói là cái gì? Còn thêu chữ thập lại là cái gì? Còn có, bộ váy mà người vẽ là chính ngài thiết kế sao? Thật xinh đẹp, nếu làm ra nhất định sẽ danh chấn kinh thành đó...”

“Đâu chỉ danh chấn kinh thành!” La Húc cầm bản thảo sách trong tay, hai mắt sáng lên, “Tiểu thư, Di Hồng Công Tử là ai? Người lúc nào thì quen một người tuyệt diệu như thế? “Hồng Lâu Mộng” này quả thực viết rất là khéo ! Nếu in ra sách, nhất định sẽ nổi tiếng toàn bộ đại lục! Đúng rồi, sách tiểu nhân của người nói là cái gì? Tập san lại là cái gì?”

Bốn nam nhân ở trước mặt Hạng Quân Vãn tranh thành một đoàn, cuối cùng Hoa Ngũ Nương hai tay chống nạnh, cả người thét

chói tai, ghê đến mức lỗ tai mọi người run lên, bốn người mới ngừng lại được.

“Tiểu thư, đừng để ý đến họ!” Hoa Ngũ Nương cười quyến rũ, lắc lắc thân mình đi đến trước mặt Hạng Quân Vãn, dịu dàng cầm lấy tay nàng, mắt phượng khẽ lướt, “Nếu không, người đi Bách Hoa Lâu của ta đi! Bọn họ đều là những xú nam nhân, theo chân bọn họ cùng một chỗ mới không thú vị, trong Bách Hoa Lâu của chúng ta khắp nơi đều là cô nương trẻ tuổi, lại rất náo nhiệt!”

Nghe Hoa Ngũ Nương nói như vậy, Chu Thừa mặc kệ , “Ngũ Nương, tiểu thư băng thanh ngọc khiết, sao có thể đi Bách Hoa Lâu được!”

“Chu Nhị, lời này của ngươi nói không đúng rồi! Bách Hoa Lâu của ta làm sao? Ngươi là khi dễ ta làm ăn da thịt, không đặt nổi tiền cọc có phải hay không? Bách Hoa Lâu của ta đây cũng kiếm được bạc chói lóa, so với Hanh Thông của các ngươi cũng không kém đâu! Tiểu thư là con nhà nữ nhi, mỗi ngày sống ở tửu lâu, nếu bị nam nhân nhìn thấy, thì nói giống cái gì!”

Hoa Ngũ Nương là một nữ nhân lợi hại, nói chuyện quả thực là lí lẽ không tha người, có điểm giống nữ nhân mạnh mẽ ở hiện đại, Hạng Quân Vãn ngược lại rất thích tính cách mạnh mẽ dám nghĩ dám làm của nàng ta.

“Ta nói, các ngươi đừng ầm ĩ nữa, hãy để cho tiểu thư tự mình quyết định đi!” Làm người đứng đầu trong năm người, La Húc càng có lí trí một chút, hắn vừa mở miệng, bốn người đang cãi nhau ngừng lại, năm người đều nhìn về phía Hạng Quân Vãn.

Trước khi đến đây, mấy người kia đối với Hạng Quân Vãn vẫn không để ý cho lắm, bọn họ là nễ mặt mũi của đại Tướng quân, đối với tiểu thư lớn lên đã xấu còn vô dụng này, cũng không ấn tượng sâu cho lắm, nên không có quá nhiều hảo cảm.

Nhưng là ngay tại lúc vừa rồi, sau khi thấy Lạc Tuyết đưa cho bọn họ kế hoạch, ấn tượng của năm người đối với Hạng Quân Vãn hoàn toàn thay đổi. Đây vẫn là vị tiểu thư kia trong mắt bọn họ sao? Người có thể nghĩ ra điểm mấu chốt tài tình tuyệt diệu như vậy, sẽ là phế vật trong miệng mọi người sao? Mới vừa rồi năm vị trưởng quỹ còn ôm lòng khinh thường, lúc này đã thu hồi tâm tư lười nhác, cũng không dám xem thường Hạng Quân Vãn nữa.

Nhìn vẻ mặt biến đổi thất thường trên mặt năm vị chưởng quỹ trước mắt, Hạng Quân Vãn mỉm cười.

Hiệu quả nàng muốn đã đạt được! Năm ngày này, La Húc tuy rằng đối với yêu cầu của nàng ngoan ngoãn phục tùng, nhưng nàng không có từ trong mắt La Húc nhìn thấy tôn kính nên có. Chắc là chủ cũ quá mức yếu đuối, bọn họ chẳng qua là nhìn mặt mũi của Hạng Trị Chung cho nên mới gọi nàng một tiếng tiểu thư.

Nay, những người này rốt cục đối với nàng vài phần kính trọng, bắt đầu coi trọng vị tiểu thư này, nhưng đây chỉ là bước đầu tiên phải làm của Hạng Quân Vãn. Nàng muốn nếu không lên tiếng thì thôi, còn bỗng lên tiếng liền kinh người! Chủ cũ hèn nhát sống mười bảy năm, còn nghèo túng chết thảm như thế, hiện tại nàng xuyên qua đến đây, tự nhiên là muốn sống có thành tựu!

Năm người này tuy là Hạng Trị Chung để lại cho nàng, nhưng bọn họ chỉ là nễ mặt mũi của Tướng quân, đều không phải là thành tâm thành ý quy thuận nguyện trung thành với nàng. Việc nàng phải

làm lúc này là thu phục bọn họ, làm cho bọn họ chân chính trở thành người của mình, trở thành trợ lực ở cái thời đại xa lạ mà nàng đến này!

“La đại thúc, Lý nhị thúc, Chu tam thúc, Triệu tứ thúc, Hoa ngũ di, xin cho phép ta xưng hô các người như thế!” Hạng Quân Vãn đứng lên, đối với năm người nhẹ nhàng cúi đầu, “Mấy năm nay đa tạ các ngươi giúp ta chiếu cố cửa hàng, nếu như không có mồ hôi công sức của các người cũng sẽ không có thành tựu như hiện nay.”

Tôn xưng trong miệng của Hạng Quân Vãn cùng cái cúi đầu kia của nàng, khiến cho năm người lập tức lắc mình, dường như không nhận nổi, La Húc còn vội vã tiến lên phía trước nâng nàng đứng lên, “Không được, tiểu thư, người như thế chính là giết chết chúng ta”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kế Hoạch Của Hạng Quân Vãn

Editor: Cửuvĩhồ

Vẻ mặt của La Húc không giống làm bộ, Hạng Quân Vãn thoải mái đứng dậy, cũng không nói tiếp những lời khách sáo: "Lạc Tuyết, đem lễ vật ta chuẩn bị lấy ra đây!"

"Vâng , tiểu thư!" Lạc Tuyết lại cầm một xấp giấy phân phát cho năm người. Vấn đề vừa rồi của bọn họ, toàn bộ đều trả lời trên giấy. Một hồi im lặng, chỉ có âm thanh lật xem trang giấy trong tay của năm người, sau đó chính là tiếng than thở không dứt.

Chờ xem xong nội dung trong giấy, mấy người La Húc mới ngẩng đầu nhìn Hạng Quân Vãn, trong mắt trừ bỏ kinh diễm , sùng bái, còn có một loại ý nghĩ "lý phải như thế". Giống như Hạng Quân Vãn vốn dĩ thông minh xuất sắc như vậy, trước kia chỉ là mây đen che lấp, che mất tài hoa của nàng. Nay gió thổi mây tan, Hạng Quân Vãn nên thể hiện ra phong hoa tuyệt đại của nàng.

"Tiểu thư....."

Năm người đồng thời quỳ xuống, quỳ ở trước mặt Hạng Quân Vãn, Hạng Quân Vãn thậm chí còn nghe được trong giọng nói của bọn họ lộ ra chút nghẹn ngào, điều này làm cho nàng có chút giật mình. Nếu nói thái độ của năm người này chuyển biến là vì biện pháp cải cách mình viết cho họ, điều này còn có thể lý giải, nhưng

trong trong giọng nói của họ bao hàm kích động, nghẹn ngào, loại cảm xúc khác thường này từ đâu mà đến?

"La thúc thúc, mọi người hãy mau đứng lên! Các vị đều là lão nhân đi theo cha ta, là vai vế thúc dì của ta, các người như thế chẳng phải muốn cho ta giảm thọ?"

Hạng Quân Vãn tiến lên đỡ, La Húc lại không chịu đứng lên. Hắn là đầu mục trong năm người, hắn không đứng dậy, bốn người kia cũng như vậy quỳ không chịu đứng dậy.

"Lúc trước chúng ta đối với tiểu thư mang lòng khinh thường. Hiện tại xem ra, tiểu thư chẳng những huệ chất lan tâm, hơn nữa tài hoa xuất chúng. Là chúng ta bị lời đồn đãi vô căn cứ kia mê hoặc, hiểu lầm tiểu thư, cho nên đối với tiểu thư có nhiều bất kính, chúng ta đáng lý phải bị phạt!"

Biểu hiện của La Húc cùng mấy người Lý Dịch, khiến chi Hạng Quân Vãn nghĩ tới một loại người - quân nhân.

Từ cách quỳ tiêu chuẩn của bọn họ,hành động theo nhịp, lưng rất thẳng tắp, cùng với biểu tình nghiêm túc, đều có thể nhìn thấy bóng dáng quân nhân. Một người chỉ cần ở trong quân doanh thao luyện một phen, vô luận ngày sau làm chức nghiệp gì, cũng không thể che dấu khí tức trên người, ở mỗi thời khắc đều lộ ra bản tính. Giống như hiện tại, bọn họ thật sự đem nàng trở thành người một nhà, mới có thể ở trước mặt nàng bộc lộ một mặt chân thực nhất của mình.

Nhìn ánh kiên định của năm người náy, Hạng Quân vãn có chút hoang mang, Hạng Trị Chung rốt cuộc để lại cho nàng một đám người như thế nào? Người phụ thân đóng ở biên giới, hiếm khi trở về, lại là một người như thế nào?

"Xin tiểu thư trách phạt!"

Ngay lúc Hạng Quân Vãn trầm tư, năm người cùng lên tiếng yêu cầu nàng trách phạt. Bọn họ như thế, tựa hồ rất quyết tâm, nàng không xử phạt bọn họ, năm người sẽ quỳ không đứng dậy.

Nghĩ nghĩ, Hạng Quân Vãn trở về chỗ ngồi, đoan chính ngồi xuống.

"Nếu năm vị tự nguyện nhận trừng phạt, chuyện này ta trước hết ghi nhớ. Ta cho các người thời gian một tháng, đem ý nghĩ trên sách kế hoạch của ta làm ra. hơn nữa mở rộng buôn bán. Nếu tháng này mức buôn bán gấp hai lần trước kia, việc trừng phạt sẽ bị hủy bỏ. Nếu như không đạt được, ta lại trách phạt nặng hơn! Các người thấy thế nào?"

Đám người La Húc vạn lần không nghĩ tới xử phạt của Hạng Quân Vãn là cái này. Nếu dựa theo những trù tính trên sách kế hoạch để tính, thật sự mở rộng ra, nhất định là đặc biệt kiếm lời tốt. Nói đi nói lại, Hạng Quân Vãn vẫn là thả cho họ một con ngựa.

Đối với quyết định của Hạng Quân vãn, năm người không có dị nghị gì, sau đó đứng dậy. Vấn đề không hiểu, năm người sẽ hướng Hạng Quân Vãn thỉnh giáo, chờ đến khi trời tối xuống, bọn họ vẫn còn chưa nghĩ xong.

"Cách nghĩ tài tình tuyệt diệu của tiểu thư thật sự là tuyệt diệu! Chủ tử nếu biết được tiểu thư tài năng như vậy, nhất định sẽ hết sức vui mừng!" Rời khỏi phòng của Hạng Quân Vãn, Lý Dịch cảm thán một tiếng. Nghe xong lời của hắn, Chu Thừa gật gật đầu: "Đúng vậy a! Tiểu thư thật là ngoài dự đoán của mọi người! Ta thực thay chủ tử cao hứng!"

Nói đến đây, cái mũi mập mạp của Chu Thừa ửng đỏ, khóe mắt còn có nước mắt. Thấy vài người khác nhìn mình, Chu Thừa vội vàng nhìn về phía bầu trời, ống tay áo nhanh chóng lau lau khóe mắt, không để mọi người nhìn thấy bộ dạng túng quẫn của mình. Nhìn hắn như thế, Hoa Ngũ Nương phốc một tiếng, ngón tay dùng sức chọc Chu Thừa một chút: "Xem huynh cái người không có tiền đồ! Tiểu thư tính tình thay đổi, chúng ta hẳn nên cao hứng mới phải! Trước kia gãy xương chảy máu cũng không thấy huynh như thế, hôm nay ngược lại làm sao lại trở nên yếu ớt như vậy?"

"Ngũ nương, muội cũng đừng cười Tam ca!" Triệu Hằng đứng ở một bên chắp tay sau lưng mở miệng nói: "Tam ca hắn đây là cao hứng!

"Đúng! Ta cao hứng đó!" Chu Thừa vội vã tiếp lời.

Bọn họ nói như vậy, ngược lại khiến cho Hoa Ngũ Nương trầm mặt xuống, qua một hồi lâu nàng mới chậm rãi mở miệng: "Ta vốn tưởng rằng, năm người huynh muội chúng ta kiếp này có thể yên ổn như thế.....Hôm nay thấy tiểu thư, ta bỗng nhiên có loại dự cảm, đi theo tiểu thư, cuộc sống sau này của chúng ta có lẽ sẽ đặc sắc vô cùng".

Nói đến đây, Hoa ngũ Nương mạnh mẽ thay đổi, nhìn về phía la Húc. Dưới ánh trăng, Hoa Ngũ Nương vốn dĩ ngũ quan quyến rũ trở nên hưng phấn dị thường, trong đôi mắt phượng nhếch lên kia, bốc lên ngọn lửa nóng lòng muốn thử: "Đại ca, xem ra cuộc sống tu tâm dưỡng tính của chúng ta sắp kết thúc rồi!"

Lời của Hoa Ngũ Nương đi vào trong long của bốn nam nhân. La Húc vuốt chòm râu, chậm rãi cười: "Dựa theo tiểu thư phân phó mà làm đi! Từ giờ trở đi, chúng ta là người của "Di Hồng công tử! Nhớ

kỹ lời tiểu thư nói, nàng đem cửa hàng bán cho Di Hồng công tử, sau này danh dự vinh quang này đều thuộc về Di Hồng công tử!"

Lời đồn nhảm không căn cứ của người dân thêm mắm thêm muối này nọ, tin tức Yến vương phi bị hưu truyền ra, toàn bộ người dân trong kinh thành đều nhìn chằm chằm vào Yến vương phủ cùng tướng quân phủ. Có người biết chuyện, thả ra tin tức, nói Hạng Quân Vãn sau khi bị hưu cũng không về phủ tướng quân, phủ tướng quân đi Yến vương phủ muốn người, ngược lại bị người của Yến vương phủ xua đuổi trở về. Vì thế, tin tức trước đó lập tức bị xào rang đến cao trào.

Tất cả mọi người đang phỏng đoán Hạng Quân Vãn đi nơi nào? Có người đoán rằng Hạng Quân Vãn xấu hổ và giận dữ nên tự sát, có người lại đoán nàng đi biên giới, tìm Hạng Trị Chung cáo trạng. Cũng có người to gan phỏng đoán là Yến vương sau khi hưu Hạng Quân Vãn, dưới cơn nóng giận giết chết nàng cho hả giận!

Không thể không nói, tiềm lực bát quái của dân chúng là vô cùng tận, đặc biệt là cái phỏng đoán cuối cùng kia, cực kì phù hợp tinh thần cẩu huyết trong tưởng tượng của mọi người.

Trong lúc nhất thời, người kinh thành đều nghị luận. Ở dưới dư luận của người dân, Công Tôn Trường Khanh hiển nhiên đã trở thành hung thủ sát hại Hạng Quân Vãn. Mọi người truyền tai nhau, giống như có người tận mắt nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh là như thế nào đem chủy thủy sắc bén đâm vào thân thể đáng thương của Hạng Quân Vãn vậy.

"Khốn kiếp! Nếu đẻ cho bổn vương điều tra ra rốt cuộc là kẻ nào bịa đặt, bổn vương nhất định sẽ giết chết hắn!" Công Tôn Trường

Khanh khí sắc rất kém, hai con mắt đen tròn hình bán nguyệt đọng dưới tròng mắt.

Mấy ngày nay bởi vì thân thể trục trặc, tính tình của của hắn trở nên tàn bạo dị thường, cộng thêm truyện của Hạng Quân Vãn, không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa. Công Tôn trường Khanh tức giận đen phổ cũng muốn nổ tung! "Kẻ quái dị kia rố cuộc trốn ở nơi nào? Nữ nhân chết tiệt, đều là ngươi hại ta như thế! Người đâu, Đi tìm Hạng Quân Vãn cho bổn vương!"

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ấn Tượng Mới Gặp

Editor: Tuyết.Nhi.

Công Tôn Trường Khanh không biết, người hắn muốn tìm, lúc này đang một thân áo trắng, ăn mặc nam trang, xắn tay áo ở trong phòng bếp của Hanh Thông tửu lâu điều chế nguyên liệu làm lẩu. Khi mùi thơm từ trong nồi sôi trào ra bốn phía, đầu bếp bên cạnh đã nhịn không được cầm muôi múc một miếng, không kịp thổi nguội liền đưa vào miệng.

“Thế nào?” Hạng Quân Vãn cầm lấy khăn sạch Lạc Tuyết đưa tới lau tay, mỉm cười nhìn về phía đầu bếp.

Đầu bếp không nói chuyện, ngược lại đem miếng thịt dê được bào mỏng bỏ vào trong canh quậy một chút, sau khi cẩn thận nhai kỹ vài miếng, sắc mặt đại biến, “Mỹ vị! Thức ăn mỹ vị nhất nhân gian không gì sánh bằng được! Vừa bảo lưu lại mùi vị thức ăn ban đầu, lại có mùi thơm ngon của nước canh, lẩu này quả thực là quá tuyệt rồi!”

Nghe xong lời của đầu bếp, Chu Thừa cũng khẩn cấp xiên một miếng thịt hun khói.

“Ăn ngon! Thật sự là ăn ngon quá!” Chu Thừa nhiệt tình yêu thích thức ăn ngon, cho nên dáng người mới có thể mượt mà như vậy, hắn định sau khi làm xong lẩu, sẽ mời Hạng Quân Vãn lại đây điều

chế canh gốc. Không nghĩ tới, lẩu này ngược lại thật sự là một thứ tốt!

Chu Thừa tự xưng là đi khắp đại giang nam bắc, ăn qua rất nhiều thức ăn ngon, lúc này cũng nhịn không được giơ lên ngón tay cái.

“Công tử, lẩu này nếu để ra ngoài, nhất định sẽ làm cho thanh danh của Hanh Thông tửu lâu chúng ta lên cao!”

Dù cho Chu Thừa “ăn hàng” như thế, vẫn đối với lẩu này khen không dứt miệng, điều này làm cho Hạng Quân Vãn yên tâm. Nói như vậy món lẩu này, vẫn là lần đầu tiên xuất hiện ở thế giới này đi!

“Lẩu này chỉ có hai mấu chốt, thứ nhất, là nước canh, xương canh nhất định là phải dùng xương bò tươi hầm chế thành màu trắng sữa, đây là mấu chốt của hương vị ngon; thứ hai, chính là nguyên liệu nấu ăn tốt. Làm được hai điểm này, là đã thành công một nửa!”

Ra khỏi phòng bếp, La Húc đã chờ ở bên ngoài. Nhìn thấy Hạng Quân Vãn, La Húc mỉm cười tiến lên, đem một quyển sổ mỏng trong tay đưa cho nàng.

“Công tử, dựa theo phân phó của người, chương một của “Hồng Lâu Mộng” đã in ấn thành sách. Chúng ta thử bán một ngàn quyển, chỉ trong thời gian hai ngày toàn bộ đã tiêu thụ hết, còn có rất nhiều người tới cửa đặt trước. Hiện tại các thư sinh trong kinh thành mở miệng ngậm miệng chính là “Hồng Lâu Mộng”, tất cả mọi người hết sức chờ mong chuyện xưa phía dưới! Mặt khác, họa sĩ cũng bắt đầu vẽ cho “Hồng Lâu Mộng” bức tranh tương ứng, chắc chắn không bao lâu nữa, bản in ấn nhân vật của “Hồng Lâu Mộng” sẽ được xuất bản.”

Tin tức La Húc mang đến, khiến cho tâm tình của Hạng Quân Vãn rất tốt.

Bán sách, thời gian dài, tiền lời ít, nếu lấy hình thức tuần san tạp chí bán, lợi nhuận có được nhất định sẽ tăng mạnh. Chờ sau khi kết thúc, lại ra hết nguyên bộ, sách bìa cứng cùng bản đóng gói đơn giản đều cần, như thế có thể thỏa mãn nhu cầu khách trung học thấp kém, lợi nhuận cuối cùng ắt có thể nghĩ được.

“Đúng rồi công tử, Triệu Hằng để cho ta chuyển cáo với người, mặt nạ trắng da cùng kem Như Ngọc sạch mặt đã bắt đầu sản xuất, Triệu Hằng hỏi người định giá thế nào.”

“Giá, dĩ nhiên là ngàn vàng khó cầu rồi, càng quý càng tốt! Nơi này là kinh thành, cái không thiếu nhất chính là kẻ có tiền. Để cho Triệu Hằng mời vài vị khách hàng lớn như phu nhân tiểu thư đi làm người dùng thử, tin chắc các nàng sẽ trở thành người tuyên truyền tốt nhất cho chúng ta. Vật hiếm mới quý! Những thứ hương cao này là do Kim Phấn Thế Gia chúng ta độc quyền sáng tạo, dùng tốt, mọi người đều sẽ đến chỗ chúng ta mua!”

Ý nghĩ của Hạng Quân Vãn khiến cho La Húc lão nhân này ở trên thương trường tìm tòi nghiên cứu hết mười mấy năm sùng bái không thôi, hắn lúc này mới phát hiện thì ra tiểu thư còn là một kỳ tài buôn bán! Tuy rằng hiện tại hết thảy cũng chỉ mới vừa bắt đầu, sơ sơ ban đầu, nhưng La Húc có dự cảm, vô luận là Kim Phấn Thế Gia, Kim Ngọc Mãn Đường, hay các cửa hàng khác, dưới sự chỉ dẫn của Hạng Quân Vãn, cuối cùng sẽ trở thành đầu lĩnh trong lĩnh vực này.

“Công tử, Lý Dịch vẫn chờ người đi dạy tú nương thêu hai mặt cùng thêu chữ thập, còn có Ngũ Nương cũng gửi thư, nói những ca

khúc người biên soạn các cô nương trong lâu đều đã học xong, đang chờ người đi qua đó chỉ dạy cho các nàng!”

“Vậy trước hết đi Yên Chi Cẩm!”

Lúc này Hạng Quân Vãn đã dùng thuốc dán che đi vết bớt trên má trái, nhìn thấy chính là một thư sinh gầy gò tuấn dật lại vừa tao nhã. Lên xe ngựa, Lạc Tuyết sau khi buông rèm xe, vẻ mặt sùng bái nhìn về phía Hạng Quân Vãn, “Tiểu thư, người thật sự là quá lợi hại!”

Lạc Tuyết là một người thành thật, lúc trước Hạng Quân Vãn nói cho nàng, chính mình tự mơ một giấc mộng, mơ thấy mình đi tới một thế giới khác, học được rất nhiều thứ, dùng cái cớ này để giải thích cho thay đổi của chính mình. Không nghĩ tới Hạng Quân Vãn nói như vậy, Lạc Tuyết lại tin là thật, nàng còn kích động nói nhất định là Quan Âm Bồ Tát làm phép tiểu thư, đây là tạo hóa của tiểu thư.

Nhìn Lạc Tuyết trước mắt nữ giả nam trang giống mình, ăn mặc thành bộ dáng một gã sai vặt, Hạng Quân Vãn đưa tay đem tro bụi không biết từ lúc nào quẹt trên mặt nàng lau đi, “Lạc Tuyết, em muốn trở nên mạnh mẽ không?”

“Trở nên mạnh mẽ?” Lạc Tuyết lúc đầu có chút không rõ, chờ sau khi chống lại con ngươi thanh u của Hạng Quân Vãn, Lạc Tuyết đột nhiên nhớ tới một màn ngày đó Hạng Quân Vãn ở hang hổ, nàng thế nhưng không có cách nào bảo vệ tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư, em muốn trở nên mạnh mẽ!” Trở nên mạnh mẽ em có thể bảo vệ tiểu thư, cũng có thể đứng ở bên cạnh tiểu thư!

Câu nói kế tiếp, Lạc Tuyết chưa nói ra, chỉ là nói thầm ở trong lòng. Mấy ngày nay thấy được chuyển biến của Hạng Quân Vãn, Lạc Tuyết vừa cao hứng lại vừa sợ hãi, nàng sợ chính mình không có tư cách bồi ở bên cạnh tiểu thư, cuối cùng bị tiểu thư ghét bỏ. Hiện tại Hạng Quân Vãn nói như vậy, trong lòng Lạc Tuyết kích động không thôi, lập tức quỳ gối trước mặt nàng.

“Từ ngày tiểu thư cứu em trở về, mạng của em chính là của tiểu thư! Em muốn cả đời đều hầu hạ tiểu thư, em muốn trở nên mạnh mẽ!”

Hạng Quân Vãn ở dưới đáy lòng thích một cô nương vừa đơn thuần lại vừa thành thật như Lạc Tuyết vậy, người ở bên cạnh nàng, ngoại trừ trung thành, còn phải có đầy đủ năng lực. Hiện tại Lạc Tuyết xác thực có hơi yếu, bất quá không sao cả, Hạng Quân Vãn đã căn cứ theo đặc điểm của Lạc Tuyết vì nàng định ra một kế hoạch tập võ, còn chờ chính là câu nói này của Lạc Tuyết.

Một phen đỡ Lạc Tuyết dậy, Hạng Quân Vãn đưa tay lau nước mắt giúp nàng, “Nha đầu ngốc, tại sao lại khóc? Đến lúc luyện công cũng đừng có khóc nhè đó!”

“Tiểu thư, người đối với Lạc Tuyết thật tốt quá!” Nghe xong lời của Hạng Quân Vãn, Lạc Tuyết vốn dĩ kìm lại nước mắt, lại ào ào rơi xuống, “Cha mẹ em chết sớm, nếu không có tiểu thư, em đã sớm bị bọn buôn người bán đến thanh lâu rồi, hầu hạ tiểu thư chính là phúc khí mà em tu luyện được ở kiếp trước...”

Lạc Tuyết còn chưa nói xong, chợt nghe một tiếng “ầm”, một vật nặng đập vào trên xe ngựa, trượt thoáng qua trần xe.

“Chạy, ngươi chạy à? Ta xem ngươi có thể chạy đến nơi đâu!”

Chỉ dùng tai, Hạng Quân Vãn liền nghe ra xung quanh xe ngựa có nhiều thêm tám người.

“Tiểu tử, bị thương thành như thế, ngươi còn chạy được như vậy, xem ra phải đánh gãy chân của ngươi mới được!”

“Có giỏi các ngươi liền giết chết ta đi! Nếu không, ta nhất định sẽ trở về báo thù! Nói cho Kim Nguyên biết, thù giết mẫu thân không đội trời chung, ta sẽ không bỏ qua cho hắn cùng con tiện nhân kia!” Kim Trạch nằm trên mặt đất, miệng ho ra máu, nhưng đau nhức trên người hắn so với cừu hận trong lòng mà nói, căn bản không tính là gì.

“Khốn kiếp, không muốn sống nữa hả!” Hắc Đại Hán tiến lên, một cước đá vào ngực Kim Trạch, “Con mẹ nó, ngươi thật không biết xấu hổ! Đừng tưởng rằng ngươi là con ruột của đại nhân chúng ta liền không dám làm gì ngươi, nói cho ngươi biết, quận chúa trước khi đến đã nói giết không tha!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nam Tử Thần Bí

Editor: Cửuvĩhồ

Nghe thấy hai chữ quận chúa, trên mặt Kim Trạch lộ ra một loại hận ý tuyệt vọng. Hôm nay hắn sợ là phải chết ở chỗ này. Hắn chết không sao cả, chỉ là thù lớn của mẫu thân.....

Kim Trạch thống khổ nhắm mắt lại, chờ đại đao của Hắc Đại Hắn cắt lấy đầu mình, đến tuyên án cái chết của hắn. Ngay lúc Kim Trạch cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền vào tai hắn.

Một viên đá từ trong xe ngựa bắn ra, thẳng tắp bắn vào mắt trái của Hắc Đại Hán, Hắc Đại Hán ôm mắt, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, máu đỏ từ trong kẽ hở khe tay của hắn chảy xuống. Chỉ chốc lát, một người mới vừa rồi vẫn còn sống sờ sờ liền cứng ngắc không cử động, trở thành người chết.

"Ai?" Sáu người khác nhìn thấy thảm trạng của Hắc Đại Hán bị dọa đến mức khiếp sợ, bọn họ đều nắm chặt vũ khí trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm xe ngựa phía trước.

Lúc này, đã gần tối, ngõ nhỏ lại yên tĩnh, không có ai đi qua, Hắc Đại Hán đột nhiên bị giết, nhất định cùng người trong xe ngựa có liên quan: "Ai? Đi ra!"

Hạng Quân Vãn vén rèm xe lên, nhìn xuống mặt đất. Đứa trẻ kia bất quá mười bốn mười năm tuổi, tuy rằng ngũ quan tuấn mỹ, lại gầy đến không có hình người. Bố y rộng thùng thình, trên người đầy vết máu loang lổ, cổ tay và gương mặt để lộ ra đầy vết roi đỏ tươi.

"Nếu ta cứu ngươi, ngươi lấy gì báo đáp ta?"

Bên tai Kim Trạch truyền đến một âm thanh lạnh lùng, khiến cho hắn ý thức được đây là một cây cỏ cứu mạng, chỉ cần bắt lấy, có lẽ còn có thể tiếp tục sống sót, có thể báo thù cho mẫu thân. Ngẩng đầu, Kim Trạch chống lại cặp mắt u lãnh sâu lắng, cặp mắt kia cực đẹp, so với mắt phượng mưu lược hơn, uy nghiêm mà không phẫn nộ, con ngươi đen như mực không có độ ấm, càng không có bất kỳ mùi vị tình thân nào.

"Mạng của ta là của ngươi!"

Giọng nói của Kim Trạch hơi khô khan, bị tra tấn lâu như vậy, hắn đã không thể xưng là người. Chỉ cần có thể tiếp tục sống, mặc kệ người trước mắt này là ai, là thiện hay ác, mặc kệ muốn sống phải khuất phục thấp hèn ra sao, chỉ cần tiếp tục sống, hắn liền có thể vì mẫu thân chết oan báo thù!

"Rất tốt! Nhớ kỹ lời ngươi nói!"

Hạng Quân Vãn không tin cái gì cứu một mạng người như xây bảy tháp phù đồ, nàng cũng không phải Quan Thế Âm phổ độ chúng sinh, cũng không có nhiều thời gian nhàn hạ như vậy làm người tốt. Nàng muốn chỉ là những lời này của Kim Trạch.

Hạng Quân Vãn đẩy màn xe ra, từ trên ngựa nhảy xuống dưới, đứng ở trước mặt Kim Trach, đẩy hắn ra phía sau: "Người này ta

muốn!"

Nhìn nam tử gầy gò trước mặt, sáu người còn lại nở nụ cười. Vừa rồi bọn họ không thấy rõ ràng đối phương làm thế nào giết chết Hắc Đại Hán, trong lòng còn đang có một tia khiếp sợ. Lúc này thấy đối phương bất quá chỉ là một thư sinh áo trắng gầy yếu, còn có khẩu khí lớn như vậy, khiến người ta làm sao không cười cho được.

"Tiểu tử, đầu óc ngươi ngập phân à? Người của Bạch Hổ Đường chúng ta cũng dám động?" Một người tiến lên, ngân quang của loan đao trong tay chớp nhoáng, "Ta thấy ngươi chính là chán sống rồi! Các huynh đệ, lên! Giết hắn!"

Sáu người như lang như hổ, mãnh liệt nhào tới. Trong lòng Kim Trạch run run, năng lực của những người này hắn đã lĩnh qua, bọn họ tráng kiện như vậy, mà người kia lại gầy yếu như thế, nếu thật sự đánh nhau, sợ là hắn sẽ chịu thiệt.

Kim Trạch không nghĩ tới người chấp nhận cứu mình lại là một thư sinh "tay trói gà không chặt" như thế, hắn không đành lòng để cho người vô tội bị cuốn vào nguy hiểm, muốn vì người kia cản lấy phiền toái , lại bị người một cước đá văng.

"Vị công tử này, mặc kệ ta, ngươi đi trước....." Kim Trạch ho khan, xém chút đem lục phủ ngũ tạng đều cho ra hết.

"A...." Nhìn sáu người như hổ vồ mồi nhào tới, Hạng Quân Vãn mắt đẹp u lãnh, khóe môi cười lạnh, không chờ bọn họ nhích gần mình, đã hóa thành một trận gió trắng, cuốn tới.

Kim Trạch chỉ thấy một đạo bóng trắng, sau đó lại thấy máu đỏ tươi bay khắp bầu trời. Những giọt máu đỏ tươi này, nóng hổi mà

bay lượn, nguội lạnh trên bầu trời, sau đó nặng nề rơi vỡ trên mặt đất, trên mặt tuyết trắng xóa nở ra từng đóa hoa đỏ thắm diễm lệ.

Lại nhìn, Hạng Quân Vãn đã quay trở lại xe ngựa, áo trắng như tuyết không một vết bẩn, chỉ có chủy thủ trong tay, một giọt máu xinh đẹp từ lưỡi dao sắc bén trượt xuống.

"Tách!" Giọt máu rơi trên mặt đất, ngưng kết thành một nụ hoa xinh xắn.

Đây là một cao thủ! Kim Trạch sợ ngây người.

"Đỡ hắn lên xe!" Hạng Quân Vãn không có nhiều lời, ngược lại lên xe ngựa. Cho đến lúc này, Kim Trạch mới phục hồi tinh thần, dưới sự giúp đỡ của xa phu mà lên xe ngựa.

"Cám ơn chủ nhân cứu giúp!" Tuy rằng vết thương trên người còn đau xé rách,nhưng Kim Trạch cũng không có quên lời thề vừa rồi của mình,. Bất chấp đau đớn trên người, lúc này Kim Trạch lại quỳ trước mặt Hạng Quân Vãn, hành đại lễ bái thiên địa.

"Từ nay ngươi gọi là Kinh Hồn. Đi thôi!" Quét mắt nhìn Kim Trạch đang quỳ trên đất, Hạng Quân Vãn nhắm hai mắt lại.

Xe ngựa đi chưa được bao lâu, lại có một chiếc xe ngựa vội vàng chạy lại đây. một thiếu niên từ trên xe bước xuống, sau khi cẩn thận dò xét tình hình trên mặt đất, đi đến bên cạnh xe ngựa.

"Thiếu chủ, một người trúng độc, sáu người còn lại đều bị một chiêu làm mất mạng. Kim Trạch mất tích, ắt là do người cứu đi. Chúng ta chậm một bước!"

Hồi lâu, trong xe ngựa đều không có tiếng động nào, thiếu niên lại bước đến một bước, "Thiếu chủ, có cần để thuộc hạ đi tra tung tích của Kim Trạch? Còn có, những người này chế rất ly kỳ, thủ đoạn độc ác kia, thuộc hạ cho đến bây giờ còn chưa thấy qua. Về phần sáu người khác, đều là một nhát ngay cổ, lưu loát sạch sẽ, người ra tay nhất định là một cao thủ."

"Không cần!"

Thanh âm trong xe ngựa truyền đến, dịu dàng như ngọc, bình tĩnh như nước, nhẫn như tơ, quý như lụa. Chỉ riêng nghe thấy thanh âm, khiến cho người ta không nhịn được tìm tòi nghiên cứu, muốn biết người phát ra âm thanh này, phải là một vị công tử tuyệt sắc như thế nào. Nhưng mà, người nọ bị màn che khuất, không thấy được dung nhan người thật.

"Kim Nguyên vì lấy lòng Bình Dương quận chúa, ngay cả thê tử kết tóc và con trai ruột của mình cũng không tha. Người như vậy lại được Công Tôn Nam trọng dụng, phong làm Thừa tướng, quân dung, chính là mất nước tới gần. Chỉ là, Cẩm thành khi nào thì có thêm một vị cao thủ như vậy đến đây?"

"Thiếu chủ, hãy để thuộc hạ đi điều tra thêm! Nơi này là Thương Nguyệt quốc, không phải Bàn Long thành chúng ta, nếu người nọ là kẻ địch, không phải là....."

"Không cần. Trên đời này kẻ địch có thể đánh bại ta còn chưa có sinh ra đâu!"

Giọng nói nho nhã như ngọc, lời nói bá đạo cuồng vọng như vậy, vốn không hài hòa, nhưng từ trong miệng người này nói ra không chút nào không thỏa đáng, ngược lại khiến người ta cảm thấy đấy là

lẽ đương nhiên. Thanh nhã cùng cuồng vọng, vốn là mâu thuẫn cực hạn, nhưng đồng thời xuất hiện ở trên cùng một người lại lộ ra vẻ tự nhiên như thế.

Nghe xong lời của thiếu chủ, thiếu niên cười ngơ ngác. Xác thực là hắn quá mức mẫn cảm.

"Kim Trạch kia phải làm sao?"

Sư phụ nói, đây là tạo hóa của hắn, cũng là tạo hóa của người cứu hắn. Đáng tiếc a. Chậm một bước, nhân vật như vậy cuối cùng không thể bị ta sở dụng.....

Cứu Kim Trạch, tựa như một khúc đệm nhỏ, cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của Hạng Quân Vãn. Kim Trạch ở lại Kim Ngọc Mãn Đường chữa thương, Hạng Quân Vãn vẫn nam trang mỗi ngày như trước, xuyên suốt trong năm cửa hàng.

Tú nương của Yên Chi Cẩm đều là thông minh tuyệt đỉnh, nàng chỉ chỉ điểm một chút, các nàng liền lĩnh ngộ bí quyết của thêu hai mặt cùng thêu chữ thập. Về phần Bách Hoa lâu, ngược lại là một cải cách hoàn toàn mới. Ngày đầu tiên khai trương, đã buôn bán lời kim ngân mãn bát.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Gặp Lại Kẻ Thù

Không đến thời gian một tháng, đề tài trong kinh thành đã chuyển từ Hạng Quân Vãn sau khi bị hưu không rõ tung tích, chuyển rời sang chủ nhân sau lưng năm cửa hàng của phố Lưu Vân - Di Hồng công tử.

Nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho Di Hồng công tử nhanh như vậy được biết đến, là đến từ "Hồng Lâu Mộng" trong tay các thư sinh.

Một tháng ngắn ngủi, Hồng Lâu Mộng phát hành bốn kỳ. Tuy rằng nội dung không nhiều lắm, nhưng bốn kỳ đã ra ở trong người đọc sách của Cẩm thành đã nhấc lên sóng to gió lớn, được tôn sùng là tác phẩm xuất sắc xưa nay chưa từng có.

Tranh vẽ phối với Hồng Lâu Mộng cũng được đăng liên tiếp, thông tục dễ hiểu, hình ảnh sinh động, rất được sự ưa thích của các hài tử. Về phần lẩu, cẩm y thêu hai mặt, kem Như Ngọc sạch mặt.....cũng được in ấn thành giấy quảng cáo, xen lẫn trong tập san, mở rộng ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, Di Hồng công tử trở thành nhân vật nổi danh trong Cẩm thành, rất nhiều người suy đoán thân phận của Di Hồng công tử. Có người nói hắn là hậu duệ của ẩn tộc, có người nói hắn là hoàng tử của một nước, cũng có người nói hắn là thế ngoại cao nhân.....Về phần Hạng Quân Vãn bán cửa hàng cho Di Hồng công

tử lại bị nhười dân ném ra sau đầu. Chỉ là họ không biết được hai người này thật ra là cùng một người.

Hạng Quân Vãn thoải mái làm mưa làm gió, Công Tôn Trường Khanh lại không quá thoải mái.

Từ khi hưu Hạng Quân Vãn, chẳng biết tại sao, hùng phong nam tính của hắn không còn nữa. Mấy ngày nay hắn đã nghĩ hết biện pháp, dùng hết thủ đoạn cũng không thấy chuyển biến tốt.

Bất đắc dĩ, hắn phải mời thái y đến. Kết quả chuẩn đoán cuối cùng của thái y là hắn sau này không thể giao hợp được nữa, điều này làm cho hắn chịu đả kích trầm trọng. Vốn dĩ hắn còn đối với ngôi vị hoàng đế có chút ý nghĩ không an phận, không thể giao hợp nữa, về sau không có con nối dòng, điều này đối với Công Tôn Trường Khanh dã tâm bừng bừng muốn làm nên sự nghiệp mà nói hoàn toàn là đả kích mang tính hủy diệt, trực tiếp đem mộng đế vương của hắn chặt đứt.

Cùng lúc đó, bên ngoài đồn đãi là hắn giết chết Hạng Quân Vãn, điều này rõ ràng chính là khơi mào mâu thuẫn giữa phủ tướng quân cùng Yến vương phủ. Người của hắn một mực tìm ở kinh thành cũng không tìm được tin tức của Hạng Quân Vãn, tin đồn lại lợi hại, ngay cả hoàng thượng trong cung cũng bị kinh động.

Công Tôn Trường Khanh bị Công Tôn Nam cho đòi tiến cung phê bình nghiêm khắc một trận, bắt hắn trong vòng ba ngày phải tìm được Hạng Quân Vãn, đem nàng bình an trở về tướng quân phủ, nếu không chức vương gia này hắn cũng không cần làm nữa.

Công Tôn Trường Khanh sau khi bị mắng mặt xám mày tro trở lại Yến vương phủ. Nghĩ tới diện mạo xấu xí của Hạng Quân Vãn, cùng

một đống phiền toái nàng đem lại cho mình, hắn một cước đem ghế đá văng xuống đất.

"Tiện nhân, đừng để ta tìm được ngươi!"

Công Tôn Trường Khanh mơ hồ cảm thấy bệnh trên thân thể mình ắt hẳn có liên quan đến nàng. Hắn cẩn thận nhớ lại quá trình ngày đó sủng hạnh Hạng Quân Vãn, trừ bỏ vui sướng dục tiên dục tử, tựa hồ cũng không có vấn đề gì, nhưng hắn quả thật là sau khi cùng Hạng Quân Vãn liền không được nữa.

Hay là, cái kia của hắn bị dung mạo xấu xí của Hạng Quân Vãn làm cho sợ, cho nên mới bãi công không chịu làm việc? Nhưng ngày đó hắn rõ ràng chính là vui sướng trước nay chưa từng có a....

"Vương gia!" Quản gia cười tiến vào, đem cái ghế bị Công Tôn Trường Khanh đá xuống đỡ đứng lên. Yến vương phủ gần đây có một số người hoảng sợ, vương gia tính khí tàn bạo, mọi người đều cân nhắc mà sống, chỉ có quản gia vẫn hé ra khuôn mặt tươi cười, dám cùng Công Tôn Trường Khanh nói chuyện.

"Chuyện gì?" Công Tôn Trường Khanh hung tợn ngẩng đầu, nếu không phải bởi vì quản gia đi theo hắn nhiều năm, là mẫu phi tự mình giúp hắn chọn lựa tâm phúc, hắn nhất định sẽ một cước đạp khuôn mặt tươi cười nịnh nọt ghê tởm kia của quản gia. Không thấy hắn đang phiền sao!

"Vương gia, Bách Hoa lâu trong kinh thành gần đây có trò vui mới, vương gia có thể đi nhìn một cái!" Quản gia cẩn thận tiến lên, "Hôm nay hoa khôi lên đài, Bách Hoa lâu lại đem hoa khôi này giấu hơn nửa tháng, ngày hôm nay lần đầu tiên lên đài! Bọn công tử quý tộc trong kinh thành đều đi qua đó cổ vũ!"

"Hoa khôi?" Công Tôn Trường Khanh vuốt cằm, tin đồn gần đây trong kinh thành hắn cũng nghe không ít. Bách Hoa lâu trước kia chỉ có chút danh tiếng, nay đến trong tay Di Hồng công tử một tháng ngắn ngủi liền trở thành đệ nhất lâu ở phố hoa.

Hoa khôi của Bách Hoa lâu chắc hẳn là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương đi! Hắn nhìn nữ nhân trong phủ không có bất kỳ kích thích gì, không biết nhìn thấy hoa khôi liệu có thể....

"Vương gia, Bách Hoa lâu trước kia là của hồi môn của Hạng Quân Vãn, hiện tại đến trong tay Di Hồng công tử quả thực liền thay đổi bộ dáng. Người đi qua, nói không chừng có thể gặp được Di Hồng công tử, có lẽ có thể từ chỗ của hắn biết được hành tung của Hạng Quân Vãn".

Công Tôn Trường Khanh vốn dĩ còn có chút do dự, sau khi nghe lời nói của quản gia lập tức vỗ đùi, "Được! Bổn vương hôm nay phải đi Bách Hoa lâu!"

Mà trong Bách Hoa lâu, Lạc Tuyết vẻ mắt lo lắng nhìn Hạng Quân Vãn,nàng không rõ tại sao tiểu thư nguyện ý đi làm hoa khôi. Nữ nhi đứng đắn nhà người ta sẽ không bao giờ xuất đầu lộ diện ở thanh lâu.

"Tiểu thư, người thật sự phải làm hoa khôi sao?" Nhìn vẻ mặt khuynh quốc khuynh thành, phấn hoa đào trước mắt này, Lạc Tuyết có chút ngây ngốc.

Tuy rằng từ lúc mười lăm tuổi, mỗi tháng buổi tối ngày mười lăm, vết bớt trên má trái của nàng sẽ biến mất, khôi phục dung mạo vốn có, Lạc Tuyết cũng thấy qua rất nhiều lần, nhưng khi nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của tiểu thư, Lạc Tuyết vẫn là nhịn không được tán

thưởng trong lòng. Tiểu thư nhà mình chính là nhân vật giống như thiên tiên, không biết trên đời này có người nào có thể xứng với tiểu thư.

"Lạc Tuyết cô nương tựa hồ đối với chúng ta có thành kiến!" Hoa Ngũ Nương bên cạnh mắt phượng nhếch lên, cười đến quyến rũ.

"Không, không, ta không phải là ý này".Lạc Tuyết cắn môi, nàng chỉ là cảm thấy người sạch sẽ thuần khiết, xuất trần thoát tục như tiểu thư hẳn nên được che chở, giấu đi thật kỹ.

"Lạc Tuyết, ta không sao, ngươi yên tâm!"

Lúc Hạng Quân Vãn nhìn thấy dung mạo của chính mình, thực sự bị hoảng sợ. Nàng lúc trước cũng là một mỹ nhân bại hoại, nhưng so với khuôn mặt hiện tại, vẫn là kém một chút, đẹp đến quá không chân thật!

"Tiểu thư, tối nay Yến vương sẽ đến". Hoa Ngũ Nương không hề trêu đùa Lạc Tuyết, ngược lại quay mặt về phía Hạng Quân Vãn.

"Hắn?" Hạng Quân Vãn đối với chồng trước vương gia này không có hảo cảm gì, biết được hắn gần đây sống không tốt, nàng rất là vui vẻ.

Mấy ngày nay, tư liệu có liên quan đến Công Tôn Trường Khanh liên tục không ngừng được đưa đến chỗ nàng, khiến cho hiểu biết của Hạng Quân Vãn đối với mấy người La Húc càng sâu thêm một bước. Có thể đem vương gia một nước điều tra rõ ràng như thế, điều này sau lưng cần có bao nhiêu mạng lưới tình báo lớn mạnh! Năm người La Húc vốn không phải là hạng người tầm thường, nay lại làm cho nàng nhìn với cặp mắt khác xưa, cũng làm cho nàng đối

với mục đích Hạng Trị Chung để năm người này ở bên cạnh mình càng thêm tò mò.

"Xem ra, chúng ta đêm nay gặp lại kẻ thù rồi!"

Bước vào Bách Hoa lâu, Công Tôn Trường Khanh đã bị trang trí nơi này hấp dẫn. Mới mẻ độc đáo, đẹp đẽ quý giá, thưởng thức tao nhã, đem một thanh lâu hoạt sắc sinh hương trang trí giống như tiên cảnh nhân gian vậy. Có thể thấy được Di Hồng công tử không phải dân chúng tầm thường, hơn nữa tài lực không giống bình thường.

Công Tôn Trường Khanh đi đến gian thanh nhã đặt sẵn ngồi xuống,lập tức có người đưa tới điểm tâm nước trà. Vẫn chưa ngồi được lâu lắm, chợt nghe tiếng sáo du dương, một cái bàn đu dây màu đen quấn quanh dây leo, từ trên không trung hạ xuống, bạch y nữ tử ngồi trên bàn đu dây đưa lưng về phía mọi người, tiếng sáo tuyệt vời đang từ sáo ngọc trong tay nàng truyền tới.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Yến Vương Gia Giết Người

Tiếng sáo rất đẹp, nhưng mà tiếng sáo đẹp rất nhiều, tiếng sáo này cũng không thể khiến cho người khác thừa nhận năng lực của bạch y nữ tử.

Công Tôn Trường Khanh uống một ngụm trà, phát hiện trà này vào miệng thơm ngát bốn phía, vị rất ngon, lại nhịn không được uống nhiều thêm vài hớp, trên đài cao ở dưới lầu, bạch y nữ tử đã chậm rãi hát lên.

“Thiếp chỉ là một con hồ ly tu hành ngàn năm.

Ngàn năm tu hành ngàn năm cô độc.

Khi đêm dài người tĩnh lặng.

Có thể nghe thấy tiếng thiếp đang khóc.

Nơi ngọn đèn tàn lụi lại có người thấy thiếp nhảy múa...”

Khác với sự thanh lệ uyển chuyển của những nữ tử khác, thanh âm của bạch y nữ tử hàm chứa tang thương, trong Bạch Hoa Lâu tĩnh lặng hiện ra vẻ đột nhiên khác lạ. Nghe một mình, thanh âm này cũng không tính cực đẹp, nhưng phối hợp với ca từ thê lương bi ai như vậy, ngược lại thêm phần mênh mông, càng thêm nổi bật ý cảnh ca từ, lại có một phen phong vị khác.

Đợi nữ tử xoay người qua đây, tâm của Công Tôn Trường Khanh mãnh liệt run lên một cái.

Nữ tử kia, không có vẻ đẹp tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, cũng không có đoan trang quốc sắc thiên hương, có chính là mị hoặc động lòng người.

Bàn tay nàng khéo léo trên mặt có hai hàng mi lá liễu tinh tế, ba đường phấn bạc ngay mi tâm thanh diễm xinh đẹp, môi hồng nhận, khéo léo tinh xảo, mắt hồ ly dài tròn, đuôi lông mày lấp lánh ánh bạc, xứng với con ngươi đen ngập nước kia, làm cho người không nhịn được muốn đem nàng che chở thật tốt.

Nữ tử toàn thân không có trang sức hoa lệ gì, một đầu ô ti quấn ở sau đầu, một cái đuôi hồ ly điểm xuyến, càng thêm hợp với tạo hình "Bạch hồ" này.

"Lúc thiếp yêu người người đang nghèo xơ xác gian khổ học tập.

Lúc rời khỏi người người đã đề tên bảng vàng động phòng hoa chúc.

Có thể vì người nhảy một điệu.

Thiếp là bạch hồ người đã phóng sinh ngàn năm trước.

Người nhìn tay áo phiêu phiêu, tay áo phiêu phiêu.

Thề non hẹn biển đều hóa thành hư vô."

Chuyện tình yêu xa xưa đẹp đẽ thê lương cỡ nào, chấp nhất tình yêu động lòng người cỡ nào, Công Tôn Trường Khanh chưa từng

động tâm như thế bao giờ, tế bào trên cơ thể hắn bắt đầu rục rịch, mà ngay cả nơi nào đó trên người hắn, cũng bắt đầu động đậy.

Đúng! Chính là nàng! Nàng chính là nữ nhân chân chính của cuộc đời mình! Lúc này, mọi thứ liên quan đến Hạng Quân Mỹ hết thảy đều bị Công Tôn Trường Khanh để phía sau đầu. Sức sống phục hồi của thân thể cùng với va chạm tâm hồn đều kích thích thật sâu Công Tôn Trường Khanh. Mọi người ở đây đều chìm đắm trong tiếng ca của bạch y nữ tử, Công Tôn Trường Khanh đã chậm rãi xuống lầu, đi đến trước đài cao, vẻ mặt lưu luyến si mê nhìn về phía bạch y nữ tử.

Nơi nào đó trên lầu hai, một cánh cửa sổ được mở phân nửa, đúng lúc có thể nhìn thấy vẻ mặt si mê của Công Tôn Trường Khanh. Hạng Quân Vãn uống trà, khóe môi nhếch lên tươi cười thần bí, hai mắt lại lạnh lùng nhìn về phía Công Tôn Trường Khanh, “Thì ra Yến vương gia thích loại hình này!”

Lạc Tuyết đứng ở phía sau Hạng Quân Vãn, lúc biết được tiểu thư cũng không biểu diễn hoa khôi nữa, nàng hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu thư, người làm em thật sợ, em còn tưởng rằng người thật sự muốn đi làm hoa khôi chứ! Bất quá kĩ thuật hóa trang của người thật tốt, rõ ràng chỉ có sáu phần tư sắc, bị người trang điểm một chút, quả thực liền trở thành thiên tiên!”

“Lạc Tuyết!” Hạng Quân Vãn nghiêng mặt, nhìn về phía nữ hài tử đơn thuần trước mắt này, thanh âm so với bình thường nghiêm khắc hơn một chút. “Nếu không phải bất đắc dĩ, không có ai nguyện ý bán mình. Ai cũng có cha sinh mẹ dưỡng, ai cũng hy vọng được trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, vận mệnh các nàng như thế, cũng

không phải là do các nàng mong muốn. Ta không hy vọng ngươi dùng ánh mắt kì thị đó đối đãi với những cô nương này!”

“Ngươi đừng quên, lúc trước ngươi thiếu chút nữa cũng rơi vào thanh lâu. Không phải mỗi người cũng may mắn giống như ngươi, ngay thời khắc mấu chốt được người khác bảo vệ. Đối đãi người khác, đặc biệt là người có địa vị yếu thế, nên thêm một phần thương hại cùng bao dung, biết chưa?”

Hạng Quân Vãn chưa từng nghiêm túc cùng mình nói chuyện như vậy, Lạc Tuyết vừa nghe liền biết tiểu thư đang tức giận, vội vàng quỳ xuống, “Tiểu thư, em không phải có ý này, là em không đúng, tiểu thư đừng nóng giận!”

Hạng Quân Vãn cũng không để cho Lạc Tuyết đứng lên, lúc Lạc Tuyết nhìn những nữ tử thanh lâu này rõ ràng mang theo thành kiến, điểm này khiến cho Hạng Quân Vãn rất không thích. Nha hoàn cùng kỹ nữ đều là người sống trong tầng lớp xã hội cuối cùng, chưa nói tới cao quý cùng đê tiện, đều là người đáng thương bị nô dịch.

Mấy ngày này, Hạng Quân Vãn đã cố gắng cải tạo Bách Hoa Lâu, khiến cho nó từ thanh lâu truyền thống, biến thành hưu nhàn hội sở mới, mục đích đúng là hi vọng thay đổi vận mệnh của những cô nương trong Bách Hoa Lâu này, để cho các nàng không cần phải bán thân thể cùng tự tôn của chính mình.

Làm một người xuyên không từ thế kỷ 21, giáo dục mà Hạng Quân Vãn tiếp thu được khiến nàng không thể chấp nhận loại hình thức kiếm tiền này, vì thế Hạng Quân Vãn đã đem hết toàn lực đi thay đổi vận mệnh của những nữ tử này. Nếu thời cơ chín muồi, Hạng Quân Vãn muốn trả cho các nàng khế ước bán mình, cho các nàng lựa chọn một cuộc sống mới.

Dưới đài, bài “Bạch hồ” động lòng người đã kết thúc, không đợi mọi người vỗ tay ủng hộ, Công Tôn Trường Khanh đã đi lên đài cao, khẩn cấp bắt được cổ tay mảnh khảnh của nữ tử.

“Nàng tên là gì?”

“Hồ Cơ.”

“Tên rất hay! Hồ Cơ, đi cùng bổn vương đi, bổn vương hứa cho nàng một đời một kiếp, hứa cho nàng vinh hoa phú quý, thế nào?”

“Ngươi là ai? Thả ra! Cứu mạng...” Ngay lúc Công Tôn Trường Khanh cho là mình nhất định sẽ có được lòng giai nhân, bạch y nữ tử giãy dụa hét rầm lêm, “Đăng đồ tử, buông tay!”

Tranh chấp của hai người khiến cho người bên ngoài chìm đắm trong tiếng ca của nàng tỉnh táo lại, các nam nhân mới vừa rồi còn thương tiếc bạch hồ si tình, vừa thấy bạch y nữ tử bị người ta bắt lấy khi nhục, lập tức đứng lên vì Hồ Cơ bênh vực kẻ yếu, cũng có người tiến lên vì mỹ nhân ra mặt, khiến cho Công Tôn Trường Khanh buông Hồ Cơ ra.

“Các ngươi cút cho bổn vương!” Công Tôn Trường Khanh quay đầu, nói ra thân phận của mình.

“Là Yến vương điện hạ!” Có công tử quý tộc quen biết Công Tôn Trường Khanh, trải qua một màn huyên náo của hắn, tất cả mọi người đã biết thân phận của hoa y công tử trước mắt, bước chân của những người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng chậm lại.

Nhìn thấy bộ dáng của những người này, Công Tôn Trường Khanh đắc ý nở nụ cười, “Hoa Ngũ Nương, ra đây, bổn vương muốn chuộc thân cho Hồ Cơ! Hoa Ngũ Nương...”

“Thì ra là Yến vương gia.” Hoa Ngũ Nương lắc lắc cái eo giống như cây liễu đi đến trước mặt Công Tôn Trường Khanh, “Vương gia, đã lâu không gặp.”

“Ít nói nhảm, bổn vương muốn chuộc thân cho Hồ Cơ, ra giá đi.”

“Ta không cần!” Không đợi Hoa Ngũ Nương nói chuyện, Hồ Cơ mở miệng phủ quyết, “Ta muốn chờ Sở Sinh trở về, ta sẽ không đi theo bất luận kẻ nào.”

Hồ Cơ vừa nói, người bên cạnh lại thổn thức lên, hay cho một nữ tử si tình cuồng dại, thế nhưng đau khổ chờ người trong lòng, thật sự là làm cho người ta cảm động.

“Bổn vương coi trọng ngươi là phúc khí của ngươi, ngươi đừng lên mặt không biết xấu hổ!” Công Tôn Trường Khanh đem Hồ Cơ bắt đến trước mặt, bàn tay to nhéo người của nàng, “Đi theo thư sinh nghèo dầm dã nước mưa, đi theo bổn vương ăn ngon mặc sướng, ngươi đừng không biết tốt xấu!”

“Muốn ta đi theo ngươi, trừ phi ta chết!” Hồ Cơ cắn răng, không chịu khuất phục, bộ dáng kia làm cho người ta thấy thực sự đau lòng, lại khiến cho người bên ngoài không khỏi vì nàng đổ mồ hôi.

“Được! Ngươi muốn chết? Liền chết cho bổn vương nhìn thử xem!” Công Tôn Trường Khanh cạy miệng của Hồ Cơ ra, đút một viên thuốc vào trong miệng nàng. “Đây là độc dược bổn vương vừa mới lấy được, ngươi không phải không sợ chết sao, vậy ngươi ăn nó cho bổn vương xem...”

Lời của Công Tôn Trường Khanh còn chưa dứt, Hồ Cơ liền phun một ngụm máu lên mặt hắn.

Sau đó thân thể Hồ Cơ chậm rãi ngã xuống, Hoa Ngũ Nương bụm mặt hét rầm lêm, “A! Giết người! Yến vương gia giết người!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Giết Người Đền Mạng, Chuyện Thiên Kinh Địa Nghĩa

Editor: Tuyết.Nhi.

Thanh âm thất kinh của Hoa Ngũ Nương khiến cho tất cả mọi người từ trong khiếp sợ tỉnh lại, Yến vương gia tiếng tăm lừng lẫy của Thương Nguyệt quốc lại ở trước mắt bao nhiêu người giết một nữ tử yếu đuối tay không tấc sắt, nguyên nhân là bởi vì nàng không chịu đi theo hắn?

“Không, không phải ta...” Công Tôn Trường Khanh nhìn Hồ Cơ ngã trên mặt đất, sắc mặt không có chút máu, khóe môi nhuộm đỏ, tay phải run nhè nhẹ.

Tại sao có thể như vậy? Hắn trước giờ không phải là người xúc động, tại sao vừa rồi lại vì sự cự tuyệt của Hồ Cơ mà không khống chế được? Đầu óc của Công Tôn Trường Khanh có chút mơ hồ, không tin vừa rồi viên thuốc kia là hắn nhét vào trong miệng Hồ Cơ. Lại nói, thuốc trên người hắn là dưỡng sinh tráng dương hoàn do thái y kê, làm sao có thể là độc dược chứ? Điều đó là không thể nào!

“Sẽ không. Nàng không chết.”

Công Tôn Trường Khanh cho là Hồ Cơ giả chết, nên nắm lấy tay nàng bắt mạch.

Không có nhịp đập. Không có tim đập. Máu tươi nơi khóe miệng Hồ Cơ đã biến thành màu đen, rõ ràng chính là trúng độc! Như vậy Hồ Cơ không có cơ hội sống sót, sắc mặt Công Tôn Trường Khanh trắng bệch, sẽ không phải như thế! Hắn không có giết người! Công Tôn Trường Khanh chưa từ bỏ ý định, đưa tay dò xét dưới mũi Hồ Cơ, không có hơi thở, hơn nữa thân thể của nàng dần dần rét lạnh, người này đã chết...

“Vương gia, cho dù Hồ Cơ không chịu theo người, không muốn cùng người quay về vương phủ, người cũng không thể ép buộc, càng không thể giết người được. Hiện tại, hiện tại làm sao mới tốt đây! Đây chính là mạng người quan thiên đó.”

Từ một tiếng “mạng người quan thiên” của Hoa Ngũ Nương, người bên cạnh cũng bắt đầu lên tiếng phê phán Công Tôn Trường Khanh.

Một nữ tử như hoa như ngọc cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn trước mặt bọn họ, khiến cho những nam tử ở bên cạnh ái mộ Hồ Cơ trừ bỏ đau lòng, càng nhiều hơn là phẫn nộ với Công Tôn Trường Khanh. Quả thật như Hoa Ngũ Nương nói, lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, nữ tử xinh đẹp ai chả thích, nhưng ngươi không thể bởi vì đối phương không thuận theo, liền giết người được.

“Cáo quan. Nhanh đi cáo quan!”

Có người kêu lên, Công Tôn Trường Khanh nghe xong lời này, quay đầu liếc mắt qua, phát hiện người kêu chính là một đám thư sinh bần hàn.

Công tử quý tộc lo lắng đến thân phận của Yến vương gia, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, dù sao người chết bất quá

là một kỹ nữ, tuy rằng đáng tiếc, nhưng Công Tôn Trường Khanh là Vương gia, bên nặng bên nhẹ, bọn họ tự phân biệt rõ ràng. Chẳng lẽ còn muốn để cho Công Tôn Trường Khanh giết người thì đền mạng sao?

So sánh mà nói, bị chuyện này kích động đến nhiệt huyết sôi trào, vì Hồ Cơ bênh vực kẻ yếu , ngược lại là một đám thư sinh nghèo.

Bách Hoa Lâu từ sau khi thay đổi hình thức kinh doanh, thường lấy văn kết bạn, chiêu đãi thư sinh bần hàn. Hơn nữa Bách Hoa Lâu là sản nghiệp của Di Hồng Công Tử, những thư sinh này bởi vì nhận thức "Hồng Lâu Mộng" của Di Hồng Công Tử, đều hâm mộ nên đi đến đây, nhưng chỉ là ngâm thơ đối đáp, thảo luận học vấn, không có quan hệ nam nữ.

Hôm nay, vừa lúc bị những thư sinh này thấy được một màn giết người ngay tại chỗ của Công Tôn Trường Khanh, bọn họ tự nhiên là không thể buông tha việc ác như thế, đã có người vung chân ra chuẩn bị đi phủ nha Cẩm thành cáo trạng.

Hành vi của các thư sinh, khiến cho trong lòng Công Tôn Trường Khanh vốn dĩ còn tồn tại áy náy đã quét sạch hết, trở nên căm tức cực kỳ.

Giết người thì sao? Thân là hoàng tử, trong tay của hắn đã sớm lây nhiễm máu tươi, đừng nói giết một kỹ nữ, cho dù giết hết mọi người trong Bách Hoa Lâu này, thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ những người này còn muốn nghịch thiên hay sao?

"Đứng lại." Vứt tay Hồ Cơ ra, Công Tôn Trường Khanh đứng lên, hét lớn một tiếng. "Thế nào, ngươi còn muốn đi tố cáo bổn vương

hay sao?”

“Vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, Vương gia tuy là hoàng tử, nhưng lại không thể tùy tiện giết người! Ngươi như thế quả thực là lấy mạng người làm trò đùa, ngươi chính là một ác ma tay dính máu tươi! Chúng ta nên vì Hồ Cơ giải oan! Muốn đi cáo quan!” Một thư sinh đứng ra, lời nói chính nghĩa chỉ trích bạo ngược của Công Tôn Trường Khanh. Mười mấy thư sinh ở phía sau hắn cũng đỏ mặt lên, mở to hai mắt nhìn, giống như phải tóm lấy Công Tôn Trường Khanh vậy.

Thấy bọn họ như thế, Công Tôn Trường Khanh giống như nghe được chuyện cười hay nhất, “Trong thiên hạ, há chẳng phải đất vương; thuận theo bờ cõi, há không phải vương thần. Toàn bộ thiên hạ đều là nhà của ta, huống chi là một kỹ nữ ti tiện! Cũng bất quá là nô tài hạ lưu mà thôi, ngay cả con chó của bổn vương cũng không bằng!”

Công Tôn Trường Khanh dùng từ “kỹ nữ ti tiện” để hình dung Hồ Cơ đã chết, lại khiến cho những thư sinh này phẫn nộ không thôi.

Vừa rồi ca khúc “Bạch Hồ” uyển chuyển thê lương kia đã vào lòng người, hình tượng Hồ Cơ si tình đã làm cảm động lòng người. Nếu thật có mỹ nhân như thế, hồng tụ thiên hương, giai nhân tài tử, dĩ nhiên là một giai thoại. Mới vừa rồi người còn sống rành rành, hiện tại biến thành một khối thi thể lạnh như băng, chẳng những không ai vì nàng giải oan, còn bị hung thủ giẫm lên tự tôn, nói nàng ngay cả chó cũng không bằng, đây không phải là coi mạng người như cỏ rác còn gì!

“Cáo quan! Chúng ta đi cáo quan!”

“Giết người đền mạng!”

“Yến vương gia chính là kẻ giết người hung ác!”

Công Tôn Trường Khanh vạn lần không nghĩ tới, ở trong mắt của hắn nhìn bất quá là một đám thư sinh tay trói gà không chặt, lúc này lại cố chấp như thế. Muốn cáo quam? Bọn họ quá ngây thơ rồi! Xem ra, hắn phải giết gà dọa khỉ mới được!

Ngay lúc bảo kiếm của Công Tôn Trường Khanh sắp đâm đến trong ngực của tên thư sinh gần nhất, “Keng”, một thanh kiếm đã ngăn hắn lại. Lực tay cực lớn, mạnh đến mức khiến Công Tôn Trường Khanh lui lại mấy bước, trong lòng bàn tay còn ẩn ẩn run lên.

“Ai?” Công Tôn Trường Khanh chau mày, nhìn chằm chằm người ngăn cản hắn. Đối phương bất quá là một thiếu niên, tuổi tác không lớn, mày kiếm mắt sáng, anh khí mười phần.

“Ngươi dám trông nom chuyện của bổn vương?”

Chẳng qua giết chết Hồ Cơ, liền bị người hình dung thành đao phủ, hiện tại lại có người ra ngăn cản, Công Tôn Trường Khanh càng trở nên tức giận thở hổn hển.

“Ngươi giết người dân của nước ngươi, không liên quan đến ta, chỉ là công tử nhà ta có chuyện muốn thỉnh giáo ngươi.” Thiếu niên không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không vì Công Tôn Trường Khanh là một Vương gia một nước thì đối với hắn khúm núm.

“Vừa rồi ngươi nói thiên hạ này đều là nhà ngươi, theo ta được biết, trừ bỏ Thương Nguyệt quốc ra, còn có ba nước Đường Hỷ, Chu Liên, Dực Nhân. Nếu bốn phần thiên hạ, toàn bộ thiên hạ đều là

của Công Tôn gia lời này là từ đâu mà có? Chẳng lẽ Thương Nguyệt quốc có ý tưởng nhất thống thiên hạ, cho nên ngươi mới có thể liều lĩnh như thế? Trùng hợp, công tử nhà ta cùng hoàng thất nước hắn có vài phần giao tình, nếu Thương Nguyệt quốc quả thực có ý nghĩ như vậy, vậy công tử chúng ta phải viết thư cho bằng hữu, nhắc nhở bọn họ chú ý một chút, đề phòng Thương Nguyệt quốc!"

Thiếu niên vừa mở miệng, liền đột nhiên kinh người như vậy, khiến cho những người bên cạnh không khỏi suy đoán công tử sau lưng thiếu niên là ai, lại bắt lấy sơ hở trong lời nói của Công Tôn Trường Khanh, chụp cho Thương Nguyệt quốc cái mũ lớn như thế, thật sự là cao tay!

"Ngươi nói bừa cái gì!" Công Tôn Trường Khanh không nghĩ tới thiếu niên này càn quấy như thế, thế nhưng nghĩ thông lời của hắn khơi mào bất hòa giữa các nước, thật sự là rất khốn kiếp! Nghĩ đến mình hôm nay vốn dĩ muốn đến giải sầu, lại gặp phải chuyện như vậy, Công Tôn Trường Khanh cảm thấy hết sức mất hứng, lập tức đẩy thiếu niên ngăn cản mình ra liền rời khỏi.

"Công Tôn Trường Khanh, giết người của bản công tử xong, liền muốn một mạch đi như thế sao?"

Công Tôn Trường Khanh còn chưa bước đi, một thanh âm lạnh lùng truyền đến, sau đó, một bóng dáng màu trắng dừng ở trên đài cao. Nam tử kia vừa xuất hiện, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, ngay cả Công Tôn Trường Khanh chuẩn bị rời đi lúc nhìn thấy công tử áo trắng cũng ngây ngốc.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Lấy Mạng Đền Mạng, Ngươi Dám Sao?

Editor: Cửuvĩhồ

"Công tử, Hồ Cơ nàng.....nàng đã chết...." Hoa Ngũ Nương ôm thi thể của Hồ Cơ chảy nước mắt, một tiếng "công tử" từ miệng nàng kêu lên, khiến mọi người ở đây đều hiểu rõ,nam tử áo trắng trước mắt chính là Di Hồng công tử trong truyền thuyết, thật sự là kinh ngạc cả người!

Lúc đầu nghe đến tên tuổi của Di Hồng công tử, mọi người đều cho rằng hắn nhất định cùng vị công tử quý tộc Cổ Bảo Ngọc mặt trát phấn hồng trong Hồng Lâu Mộng giống nhau.

Hiện tại nhìn thấy một thân áo trắng, thanh tao như tuyết của Hạng Quân Vãn, hình tượng xây dựng trong lòng mọi người hoàn toàn bị sụp đổ. Di Hồng công tử trước mặt rất gầy, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như tuyết trắng xóa trên đỉnh Thiên Sơn (núi tuyết), quanh thân tản ra hàn khí xa cách thản nhiên, khiến cho người chỉ có thể nhìn từ xa, không dám tới gần.

Mặt của hắn, trắng nõn như ngọc, cặp mi kia, giống như con chim nhỏ tung cánh bay lượn, không tráng kiện, không tinh tế, trung tính, không dương cương cũng không âm nhu.

Dưới mi, là một đôi mắt u lãnh, so với mắt phượng mưu lược, đôi mắt như mực, khóe miệng lại nhếch lên, tăng thêm một phần lạnh lùng mị hoặc. Mũi hồng như ngọc gọt giũa, cao vút thẳng tắp, những

ngời ngồi bên cạnh thậm chí thấy được độ cong hoàn mỹ bên nửa mặt của hắn.

Dưới mũi kiêu ngạo kia, là hai phiến môi đỏ như máu, máu đỏ xinh đẹp diễm lệ có lẽ chính là màu sắc ấm áp duy nhất trên người Di Hồng công tử. Nóng rực phóng đãng, khóe môi cong lên giống như đang đùa cợt người trước mắt, lại giống như coi rẻ toàn bộ thiên hạ.

Công Tôn Trường Khanh chưa từng thấy qua người nào thần thái phong lưu tự nhiên, tuấn dật như thế. E rằng hai người Bắc Nam Giao Phong nổi tiếng đại lục cũng không bằng.

Mà thiếu niên vừa rồi ngăn cản Công Tôn Trường Khanh sau khi nhìn thấy Hạng Quân Vãn trong lòng lại sợ hãi than lên. Thiếu chủ nhà mình đã tuyệt thế vô song, không nghĩ tới lần này đến Cẩm thành, còn có thể gặp được người ngang tài ngang sức với thiếu chủ nhà mình. Nghe người chung quanh gọi hắn là Di Hồng công tử, chẳng lẽ, sau hai vị công tử trên đời này lại có thêm một phong hoa tuyệt đại đến? Đại lục này há không phải náo nhiệt rồi!

"Bổn vương giết người của ngươi, ngươi nói, phải làm sao? Đòi tiền, hay là muốn cái gì? Điều kiện tùy ngươi ra, bổn vương đều đáp ứng! Bổn vương muốn làm bằng hữu với ngươi!"

So với thái độ đối đãi với những người vừa rồi, Công Tôn Trường Khanh lại xoay 180 độ, tin đồn Công Tôn Trường Khanh nghe trong kinh thành mấy ngày nay nghe, đều có liên quan đến công tử áo trắng trước mắt. Có thể ở Cẩm thành, bằng sức một mình, khiến cho năm cửa hàng trong khoảng thời gian ngắn thanh danh mãnh liệt, đây là loại năng lực nào!

Hiện tại tận mắt thấy Di Hồng công tử, ấn tượng của Công Tôn Trường Khanh đối với hắn lại càng tốt. Tuyệt thế mà độc lập, thanh quý cao thượng như thế, nhất định không giống phàm nhân. Nếu có thể đem Di Hồng công tử kéo về phe của mình, chỗ có lợi trong phương diện này tự nhiên càng lớn rộng!

Công Tôn Trường Khanh thay đổi sắc mặt cũng không lấy được hảo cảm của Hạng Quân Vãn, ngược lại làm cho nàng hừ lạnh một tiếng. Người nam nhân này trong lòng nghĩ cái gì, nàng há lại không biết. Hắn không biết, nàng muốn chính là mạng của hắn!

"Nếu ta muốn ngươi lấy mạng đền mạng, ngươi dám sao?"

Mới vừa rồi còn đối với Di Hồng công tử ôm ảo tưởng, hy vọng hắn có thể gia nhập phe mình, giúp mình một phen, nhưng sau khi nghe lời nói lạnh lẽo vô tình phát ra từ Hạng Quân Vãn, sắc mặt hắn đại biến. Hắn chưa bao giờ bị người cự tuyệt vô tình như thế! Lấy mạng đền mạng? Để cho hắn một vương gia cao quý vì một kỹ nữ thanh lâu ti tiện đền mạng? Đáng giá sao? Đúng là một chuyện nực cười!

"Ngươi muốn vàng bạc mỹ nữ, bổn vương có thể cho ngươi! Lấy mạng đền mạng? Há không phải là nói giỡn?"

"Ha ha...." Lời nói của Công Tôn Trường Khanh vừa dứt khiến Hạng Quân Vãn cười khẽ lên.

Mỹ nhân như ngọc, có lẽ chính là hình dung người trước mắt này. Một nụ cười một cái nhăn mày, phong hoa tuyệt đại, khiến lòng người cúng bái, không dám sinh ra bất cứ ý tưởng dơ bẩn gì, sợ làm bẩn phần cao thượng này.

"Ngươi đã không chịu tự sát tạ tội, vậy bổn công tử chỉ có thể cáo ngự trạng, mời thánh thượng lựa chọn! Tin chắc hoàng thượng sẽ cho chúng ta một cái phán quyết công bằng!"

"Nực cười! Để cho bổn vương đền mạng cho nàng ta? Quả thực chính là nằm mơ! Luật pháp của bổn quốc trước nay chưa từng có điều này, cho dù có, cũng không quản được bổn vương!" Công Tôn Trường Khanh có chút thẹn quá hóa giận, hắn lời hay ý đẹp muốn cùng Di Hồng công tử làm bằng hữu, không nghĩ tới đối phương không biết tốt xấu như vậy, thật sự là không biết điều.

Nhìn cái mặt không ai bì nổi của Công Tôn Trường Khanh, Hạng Quân Vãn trong lòng thay cái nữ nhân đã chết kia thấy không đáng giá. Vì một người như vậy, nàng cư nhiên si ngốc chờ ba năm, thật sự là bị chim mổ vào mắt, mới có thể không thấy rõ lòng người.

"Yến vương nói như thế, ngược lại khiến ta có chút hồ đồ. Ta không hiểu luật pháp của Thương Nguyệt quốc, chỉ có thể thỉnh giáo một vị cao nhân". Hạng Quân Vãn khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ che một nửa của một phòng bên trái lầu hai.

"Thái tử điện hạ, ngươi cũng đồng ý với lời của Yến vương sao? Con cháu hoàng tộc không phải nên bảo vệ quốc gia, bảo vệ con cháu mình sao? Vì sao Yến vương gia có thể trước mặt bao người giết người bừa bãi, lấy mạng làm trò đùa, chẳng những không có chút áy náy nào, còn coi như hợp tình hợp lý như vậy, giẫm đạp lòng người? Chẳng lẽ đây chính là quốc gia chúng ta tận trung, hoàng tộc tận trung ban ơn cho chúng ta?"

Giọng nói của Hạng Quân Vãn càng lúc càng lớn, ngữ điệu ngày càng dồn dập, lời nói cũng ngày càng bén nhọn, khiến cho Công

Tôn Ký vốn dĩ còn muốn giả bộ không có ở đây không thể không lộ diện.

"Là thái tử điện hạ?" Nhìn thấy Công Tôn Ký có người kêu lên, sau khi hô thiên tuế, ;ập tức đem mũi nhọn chỉ về phía Công Tôn Trường Khanh, mời Công Tôn Ký vì Hồ Cơ làm chủ.

"Thái tử điện hạ, xin người giải oan cho Hồ Cơ!"

"Thái tử điện hạ, không thể buông tha cho hung thủ giết người!"

Công Tôn Ký chưa từng gặp phải tình huống xấu hổ như này, hắn chẳng qua là nghe danh tiếng của Bách Hoa lâu, nghĩ lại đây xem thử, không nghĩ tới gặp phải loại chuyện này. Vừa rồi hắn còn nghĩ làm thế nào rời khỏi hiện trường, giả vờ không có ở đây, không nghĩ tới còn chưa có chạy, đã bị Di Hồng công tử chụp được.

Nhưng sau khi nhìn thấy những ánh mắt nóng bỏng vì Hồ Cơ xin giải oan của đám thư sinh, hắn lại có cảm giác tự hào và sứ mệnh hoàn toàn ngược lại. Hắn là thái tử, hoàng đế tương lai, những người này sẽ là con dân tương lai của hắn, bọn họ tín nhiệm hắn như thế, khiến hắn có loại cảm giác lên nắm quyền.

Lúc này, trong lòng của Công Tôn Ký đang tính toán ưu khuyết của chuyện này, Công Tôn Trường Khanh rớt đài, được lợi dĩ nhiên là hắn. Nếu muốn nổi tiếng, phải nên giải quyết việc chung, có tiếng tăm tốt đẹp, mới có được lòng dân. Có được lòng dân, dù cho Công Tôn Trường Khanh trở mình thế nào, cũng không có khả năng uy hiếp địa vị của hắn.

Nhưng nếu thật sự dựa theo yêu cầu của Di Hồng công tử nói, lấy mạng đền mạng, thì không có khả năng. Phụ hoàng sẽ không

đáp ứng, hoàng tổ mẫu cũng sẽ không đáp ứng. Nếu hắn nhận lời, ngày sau không thể thực hiện, chẳng phải là để mọi người thất vọng, đồng thời mất đi lòng dân sao?

Điều này, nên làm thế nào mới tốt đây?

Công Tôn Ký xuất hiện khiến cho trong lòng Công Tôn Trường Khanh phát lạnh. Hắn cùng Công Tôn Ký bằng mặt không bằng lòng là chuyện mọi người đều biết, nếu hắn nhân lúc này cháy nhà hôi của, chịu thiệt chính là mình.

Hai huynh đệ âm thầm phân cao thấp, một thanh âm mệt mỏi xen vào, đem mọi chuyện đẩy lên.

"Nếu thái tử điện hạ cảm thấy khó xử, bản công tử nguyện ý vì điện hạ làm chứng. Yến vương giết người, bản công tử tận mắt nhìn thấy, thái tử niệm tình cốt nhục tình thân, sợ làm mất hòa khí huynh đệ, bản công tử nguyện ý mang cái danh ác này, làm người làm chứng!"

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bách Lý Giao

“Ai?” Công Tôn Trường Khanh theo âm thanh tìm kiếm, không thấy ai cả, điều này khiến cho lòng hắn càng thêm xúc động.

“Cạch cạch...”

Một tràng tiếng bước chân truyền đến, đầu cầu thang có nhiều thêm một vị công tử áo lam. Đập vào mắt người đầu tiên chính là vạt áo màu lam sáng rực, tơ tằm màu tím, sóng nước tầng tầng lớp lớp bao lấy, chỉ bạc viền quanh, khiến cho sóng nước kia càng thêm mãnh liệt, trông rất sống động, sóng cuồng cuộn phía trên, một đầu bạc trắng, mắt vàng xếch lên, môi được gọt đẽo, đang giương nanh múa vuốt, khí phách thập phần.

“Cạch cạch...”

Nam tử giẫm vào cầu thang bằng gỗ chậm rãi đi xuống, mọi người tìm kiếm nơi âm thanh phát ra, thấy được hai quả hạch đào màu đỏ sẫm đang chuyển động trong tay trái hắn, vậy âm thanh “cạch cạch” kia chính là trong lúc ma sát quả hạch đào phát ra. Người có mắt nhìn, liền có thể nhìn ra hai quả hạch đào kia giá trị xa xỉ. Mà trong tứ quốc, chỉ có Chu Liên quốc mới đem quả hạch đào ra chơi đùa như thế, lẽ nào, người này là người của Chu Liên quốc?

Chờ nhìn thấy dung nhan của công tử áo lam, Công Tôn Ký trong lòng cả kinh, không suy nghĩ liền nói ra tên của hắn, “Bách Lý Giao.”

“Thái tử điện hạ, đã lâu không gặp.”

Bách Lý Giao gật đầu, xem như chào hỏi với Công Tôn Ký.

Khi tên Bách Lý Giao truyền đến tai mọi người, lại khiến cho những người có mặt ở đây đều kinh hãi không thôi.

“Bắc giao Nam phượng”, nói đúng hơn là Quận vương Bách Lý Giao của Chu Liên quốc, cùng thiếu chủ Phượng Cửu của Bàn Long thành Dực Nhân quốc, đều là nhân trung chi long. Phần đông công tử trong thiên hạ, hoàng tử danh môn, bọn họ đều có năng lực áp đảo quần hùng, trở thành công tử đứng đầu đại lục, đương nhiên là có năng lực và bản lĩnh của họ. Nay thấy, chỉ riêng dung mạo kia, khí chất kia, liền trực tiếp đem Thái tử cùng Yến vương gia của Thương Nguyệt quốc so sánh rồi.

Bách Lý Giao xuất hiện ở Cẩm thành, khiến cho Công Tôn Ký cảm thấy hết sức ngoài ý muốn. Hắn là Quận vương của Chu Liên quốc, danh tiếng ở Chu Liên quốc thậm chí còn hơn cả hoàng tử, hơn nữa còn được quốc vương của Chu Liên quốc Bách Lý Ảnh tin tưởng mù quáng. Có tin đồn, nói Bách Lý Giao kỳ thật là con riêng của Bách Lý Ảnh và vợ em trai mình, vì thế mới được sủng ái như thế... Chỉ là, Bách Lý Giao đến Cẩm Thành làm cái gì?

Vẻ mặt Công Tôn Ký biến đổi thất thường, không tránh được ánh mắt của Bách Lý Giao, hắn cười nhẹ, xem ra Công Tôn Nam đối với nhi tử của mình cũng giữ bí mật, vẻ mặt của Công Tôn Ký cùng Công Tôn Trường Khanh cho thấy, bọn họ tựa hồ cũng không biết gần đây đã xảy ra chuyện gì. Không nghĩ tới lão già Công Tôn Nam này còn đề phòng người khác rất nhiều.

Bách Lý Giao ngược lại nhìn về phía Hạng Quân Vãn, vừa rồi có chút khoảng cách, nhìn thấy không rõ ràng. Lúc này nhìn gần như thế, trong mắt Bách Lý Giao hiện lên một chút kinh diễm.

Nếu người này là nữ tử, nhất định sẽ họa thủy, khuynh quốc khuynh thành, bất quá... Bách Lý Giao lắc lắc đầu, mặc dù là nam tử, Di Hồng Công Tử vẫn đoạt ánh mắt người khác như cũ, khiến cho tầm mắt người khác không thể dời đi. Không biết Cẩm thành khi nào thì xuất hiện nhân vật số một như thế?

“Ngươi vì sao phải giúp hắn?” Thấy Bách Lý Giao nhìn chằm chằm Hạng Quân Vãn không chớp mắt, trong lòng Công Tôn Trường Khanh có loại khó chịu nói không nên lời. “Đây là chuyện của Thương Nguyệt quốc chúng ta.”

Đối với Công Tôn Trường Khanh mang theo nghi ngờ “mãnh liệt”, Bách Lý Giao cảm thấy rất buồn cười. Vương gia mười tuổi này dường như cũng không ý thức được thân phận của mình, lúc này lại hoàn toàn giống như một thiếu niên bướng bỉnh quần là áo lụa, thật sự là buồn cười.

“Ta vui. Ngươi làm gì ta? Ta thấy hắn thuận mắt, nhìn ngươi không vừa mắt, chính là đơn giản như thế!” Đối với nam nhân ấu trĩ như vậy, Bách Lý Giao không có nhiều kiên nhẫn mà đi giải thích. Theo hắn thấy, Công Tôn Trường Khanh bất quá là một “đứa trẻ” bị người khác nuông chiều, đội vòng sáng hoàng thất, chưa được tôi luyện qua nên mới non nớt như thế.

“Ngươi... khốn kiếp.” Công Tôn Trường Khanh giơ nắm đấm, vừa định đánh vào khuôn mặt “ra vẻ ta đây” của Bách Lý Giao, thì Công Tôn Ký nắm chặt nắm tay của hắn lại. “Tam đệ, dừng tay.”

Chỉ là một tiếng, Công Tôn Trường Khanh cũng không thu hồi nắm tay, cho đến khi Công Tôn Ký hét lớn một tiếng, “Đủ rồi! Dừng tay.” Công Tôn Trường Khanh mới mãnh liệt phục hồi lại tinh thần.

Hơn nữa nhìn chung quanh, Công Tôn Trường Khanh cảm thấy đầu óc nóng lên, hắn đây là làm sao vậy? Bình thường hắn cũng không phải như thế, vì sao hôm nay dễ dàng bị chọc giận như vậy? Công Tôn Trường Khanh cảm thấy đầu rất đau, giống như có cây búa đập vào đầu vậy, chuyện vừa nói vừa làm khi nãy như chiếu ngược lại trong đầu hắn, khiến cho Công Tôn Trường Khanh quả thực không tin người nọ chính là mình.

“Di Hồng công tử, chuyện hôm nay, bổn điện hạ nhất định sẽ nói chi tiết với phụ hoàng! Phụ hoàng nhất định sẽ cho Hồ Cơ cô nương một công đạo.”

“Tin chắc điện hạ nhất định sẽ nói được làm được, giữ chữ tín!” Hạng Quân Vãn không có ép sát, chỉ là đến đấy rồi ngừng.

“Yên tâm.” Công Tôn Ký kéo Công Tôn Trường Khanh vẻ mặt có chút dại ra nhanh chóng rời khỏi Bách Hoa Lâu. Nhìn bọn họ vội vàng rời đi, Hạng Quân Vãn trong lòng hừ lạnh một tiếng. Cho rằng Công Tôn Ký không dám nuốt lời, hôm nay hắn ở trước mặt nhiều người như vậy hứa hẹn, chuyện này chính là quan hệ đến danh dự của thái tử, Công Tôn Ký sẽ không dám lấy tương lai của mình ra đánh cuộc.

Nhân vật then chốt đã đi, kịch này cũng không cần phải diễn nữa rồi.

Hạng Quân Vãn tiến đến bế Hồ Cơ lên, chuẩn bị rời khỏi đây, lại bị Bách Lý Giao gọi lại.

“Tại hạ hiểu sơ y thuật, không biết có thể để ta xem thử vị cô nương này hay không. Có lẽ, còn có thể cứu được.”

Vẻ mặt Bách Lý Giao cực kỳ thành khẩn, trước mặt những người này, Hạng Quân Vãn tự nhiên là sẽ không cự tuyệt, chỉ là ở trong lòng đem người trước mắt này liệt vào nhóm “Nhân vật nguy hiểm”.

Hay là, hắn đã nhìn thấu thủ đoạn của mình?

Hạng Quân Vãn vừa nghĩ tới đấy, sau đó lập tức phủ định ý nghĩ này. Không có khả năng! Độc thuật Đường Môn thiên hạ vô song, nàng là đệ tử ưu tú nhất của Đường Môn, ngay cả tổ phụ cũng đối với nàng khen không dứt miệng, nói nàng là thiên tài trăm năm khó gặp... Cho dù Bách Lý Giao biết y thuật, cũng không thể phát hiện bí mật của nàng được.

Hạng Quân Vãn dịch chuyển vị trí, Bách Lý Giao liền tiến lên, đưa tay phủ lên mạch đập của Hồ Cơ. Không có nhịp đập, tim đã ngừng đập. Bách Lý Giao lại đưa tay, chạm vào vết máu đen bên khóe miệng Hồ Cơ rồi đưa lên mũi ngửi.

“Tuyệt hồn!” Bách Lý Giao kinh hãi.

Tuyệt hồn, độc chi thánh phẩm, khó giải. Dùng tuyệt hồn, chỉ cần hít vào một hơi sẽ bị mất mạng.

Vốn dĩ Bách Lý Giao còn đang hoài nghi Hồ Cơ đã sớm ăn vào độc dược, để hãm hại Công Tôn Trường Khanh, nhưng hiện tại xem ra giả thiết này căn bản là không được thành lập. Tuyệt hồn vào miệng liền tan ra, không có khả năng giấu ở trong răng nanh, xem ra đúng là Công Tôn Trường Khanh giết chết Hồ Cơ.

“Quận Vương chắc không phải hoài nghi người của bản công tử hãm hại Công Tôn Trường Khanh chứ?”

Hạng Quân Vãn híp mắt, đánh giá nam tử trước mắt. Tuy rằng hắn thủy chung lộ ra bộ mặt phong lưu tùy ý, nhưng trực giác của Hạng Quân Vãn cho biết người trước mắt cực kỳ nguy hiểm, không thể khinh thường. Nhiều người như vậy, chỉ có Bách Lý Giao có thể hoài nghi Hồ Cơ là giả chết, cho dù vừa rồi hắn giúp nàng, nhưng hiện tại lại làm như thế, mục đích sau lưng rốt cuộc là gì còn chưa biết được.

Tóm lại, người này không phải là bằng hữu.

“Di Hồng công tử quả thực thẳng thắn! Không sai, ta vừa rồi xác thực có điều hoài nghi. Dù sao ông chủ trước đây của Bách Hoa Lâu là Yến vương phi bị hưu, mặc dù hiện tại nơi này là sản nghiệp của công tử, nhưng khó đảm bảo sẽ không có người trung thành vì Hạng Quân Vãn ra mặt. Hiện tại xem ra, là ta sai rồi.”

Bách Lý Giao ngược lại thẳng thắn vô tư, hướng Hạng Quân Vãn tiêu sái cúi đầu, người này phong lưu cực hạn, dù là giải thích, thì trong lúc đưa tay đó cũng là tao nhã muôn vàn.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thiếu Chủ, Di Hồng Công Tử Rất Xinh Đẹp!

Biết co biết dãn, Bách Lý Giao quả nhiên không giống người thường, nhận thức của Hạng Quân Vãn đối với người trước mắt này càng sâu thêm một bậc, phòng bị cũng nhiều hơn một tầng.

"Nếu Bách Lý công tử đã tự kiểm tra cũng xác định được kết quả, ngày sau nếu hoàng thượng có hỏi đến, còn phải phiền ngươi ăn ngay nói thật trước mặt hoàng thượng, Đường mỗ cảm kích vô cùng!"

Hạng Quân Vãn không dùng quận vương để xưng hô với Bách Lý Giao. Vừa rồi hắn tự xưng bản công tử rồi hành sự không theo lẽ thường, đương nhiên cũng không quan tâm những chi tiết này.

Đối với xưng hô của Hạng Quân Vãn, Bách Lý Giao rất vừa lòng, cười ha hả, mặt mày hớn hở, lộ ra hàm răng trắng như trân châu, "Thì ra Di Hồng công tử họ Đường, không biết xưng hô thế nào?"

"Đường Thanh, Thanh của thanh minh thì tiết vũ phân phân".

"Thanh minh thì tiết vũ phân phân? Có vẻ như là một bài thơ?"

Bách Lý Giao thông minh như thế, khiến phòng bị trong lòng Hạng Quân Vãn giãn ra. Hy vọng này sau bọn họ sẽ không trở thành kẻ địch, nếu không, có một kẻ địch vừa thông minh mà bối cảnh lại lớn mạnh thế, để đối phó e là phải tốn nhiều công sức.

"Thanh minh thì tiết vũ phân phân

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn

Tá vấn tửu gia hà xử hữu

Mục đồng diêu chỉ hạnh hoa thôn.

Giọng nói của Hạng Quân Vãn trong trẻo nhưng lạnh lùng, trầm thấp mang theo thanh lệ, đứng gần nàng, Bách Lý Giao tựa hồ ngửi được mùi huân hương đặc thù từ trên người nàng. Trên đại lục, bất luận nam nữ đều yêu thích tạng hương, tay nghề chế tạo các nhà khác nhau, huân hương trên người cũng thế.

Mùi trên người Hạng Quân Vãn không giống với huân hương truyền thống, mang theo hơi thở trái cây cùng hương hoa, nhẹ nhàng khoan khái độc đáo, ngược lại hợp với phong thái xuất trần thoát tục của nàng.

"Thơ hay! Thơ hay! Đường công tử quả nhiên là tài hoa xuất chúng!" Bách Lý Giao ngừng chuyển động hạch đào trong tay, hai mắt mỉm cười, giống như một cây hoa đào đang nở rộ.

"Chỉ là không biết Hạnh Hoa thôn ở nơi nào?"

Bách Lý Giao tựa hồ luôn có thể từ trong giọng nói của người khác tìm ra tin tức, không buông tha bất kỳ dấu vết nào, rất thích hợp làm trinh thám viên, trong lòng Hạng Quân Vãn nghĩ. Nàng hình như cũng không đắc tội Bách Lý Giao, hắn lại có thể nhắm vào nàng, người này, thật là đáng ghét!

"Ở quê hương của ta".

Giọng nói của Hạng Quân Vãn so với khi nãy càng thêm trong trẻo lạnh lùng, nàng ôm lấy Hồ Cơ, "Bách Lý công tử, ta còn có việc, đi trước!"

Hạng Quân Vãn xoay người rời đi, bóng dáng màu trắng ở dưới ánh đèn rực rỡ càng phát ra vẻ gầy yếu tịch mịch, giống như khoảng cách xa lạ trên người nàng, đều có loại trạng thái chống cự người ngoài, lại làm cho người ta nhịn không được tìm tòi nghiên cứu.

Đối với bóng lưng của Hạng Quân Vãn, Bách Lý Giao nhìn đến xuất thần. Người này, thú vị! Bách Lý Giao lại chuyển động hạch đào trong tay, tay kia áp lấy khóe miệng, làm ra dáng máy khuếch đại âm thanh: "Đường Thanh, ngươi yên tâm, ngày mai ta sẽ vào cung tìm Công Tôn Nam, nhất định không để Hồ Cơ chết oan!"

Nghe xong lời nói của Bách Lý Giao, Hạng Quân Vãn đi đến hành lang bên kia mém giẫm lên không. Người này, thật đúng là không kiêng nể gì, không kiêng kị chút gì. Công Tôn Nam không phải đương kim hoàng thượng sao, hắn sao lại nói năng tùy tiện như thế? Là thật vô tâm, hay là cố ý?

Bất kể như thế nào, Hạng Quân Vãn đã quyết định ngày sau nhất định phải tránh xa Bách Lý Giao, người này, không thể trêu vào.

Chờ Hạng Quân Vãn đi xa rồi, Hoa Ngũ Nương nước mắt đầm đìa, hướng mọi người nhẹ nhàng cúi đầu: "Thực xin lỗi, hôm nay thật sự là có lỗi với các vị! Hồ Cơ chịu khổ bất trắc, trong lòng công tử chúng ta rất buồn, Ngũ Nương không thể tiếp tục chiêu đãi các vị nữa! Tiền rượu nước hôm nay của các vị, Bách Hoa lâu miễn toàn bộ, xin hãy trở về! Ba ngày nay Bách Hoa lâu sẽ không mở cửa, chúng ta phải vì Hồ Cơ chuẩn bị hậu sự".

Hoa Ngũ Nương một bên nghẹn ngào, một bên cúi đầu rơi lệ. Chuyện đã như thế này, vốn mọi người đến Bách Hoa lâu để vui vẻ cũng không còn hứng thú, đều rời khỏi Bách Hoa lâu. Đi cuối cùng, là một đám thư sinh vì Hồ Cơ xin giải oan, chỉ là trong khoảng thòi gian ngắn, những người này đã viết xong chuyện đã xảy ra, đều ký tên ấn dấu tay, đem cáo trạng đưa cho Bách Lý Giao.

"Chúng ta là thứ thấp kém, không thể gặp mặt thánh thượng, vẫn xin Quận vương nhớ kỹ hứa hẹn vừa rồi, vì Hồ Cơ giải oan! Không thể buông tha cho kẻ giết người!" Người cầm đầu đem giấy tràn ngập chữ cung kính đưa cho Bách Lý Giao, "Đa tạ Quận vương!"

Nhìn những thư sinh chấp nhất này, Bách Lý Giao không nhịn được lại bội phục Di Hồng công tử một phen. Bọn họ nhất định là bị khúc ca của Hồ Cơ làm cho cảm động, nên mới có thể bảo vệ thiếu nữ yếu đuối chết thảm kia như thế. Ca từ như vậy, nhất định Di Hồng công tử viết. Chỉ riêng một khúc khiến những người này bán mạng như thế, nếu dùng ở chỗ khác, chẳng phải là một sự đoàn kết rất mạnh?

"Mọi người yên tâm, ta nhất định nói được làm được!"

Bách Hoa lâu vốn dĩ vô cùng náo nhiệt, bởi vì án mạng mà trở nên vắng vẻ. Dưới màn đêm, một chiếc xe ngựa màu đỏ sẫm, chậm rãi rời khỏi Bách Hoa lâu. Một thiếu niên tuấn lãng điều khiển xe ngựa, nhìn phía trước, roi trong tay giơ lên, trong đầu nghĩ lại chuyện vừa rồi.

"Hiếm khi hôm nay thiếu chủ tâm tình tốt, muốn đi dạo một chút, không nghĩ tới gặp được chuyện này. Thiếu chủ, người nói Công Tôn Nam sẽ xử phạt Công Tôn Trường Khanh như thế nào? Thật sự sẽ lấy mạng đền mạng sao?"

"Vì một người không liên quan gì giết chết đứa con mình yêu thương, hơn nữa đứa con này có thể là người thừa kế ngôi vị hoàng đế, đổi lại là ngươi, ngươi sẽ sao?" Người trong xe ngựa không trực tiếp trả lời câu hỏi của thiếu niên, ngược lại hỏi một câu.

Thiếu niên vừa nghe, cười ngây ngô hai tiếng, gãi gãi đầu: "Ta khẳng định sẽ không! Nhưng mà , Bách Lý Giao không phải sẽ giúp Di Hồng công tử sao? Có hắn ra mặt, tuy rằng không cần đền mạng, nhưng ít ra trách phạt là không thể tránh khỏi đi!"

"Ừ, để cho mọi người thấy, đây là đương nhiên".

Nghe thiếu chủ nói như vậy, tâm tình thiếu niên đã khá hơn nhiều. Hắn nhìn Công Tôn Trường Khanh rất chướng mắt, người nọ cùng chủ tử nhà mình hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Hồ Cơ người đẹp như thế, ca động lòng người như vậy, cứ như thế mà chết, thật sự rất là đáng thương! Hy vọng Công Tôn Nam có thể nghiêm trị Công Tôn Trường Khanh, có nhi tử như thế, quả thực chính là bại hoại của hoàng thất.

Xe ngựa chậm rãi đi, ngã tư đường chung quanh im ắng, chỉ nghe tiếng xe chuyển động trên đường đá, nghĩ tới bóng dáng màu trắng lạnh lùng kia, đột nhiên nhếch miệng cười.

"Thiếu chủ, Di Hồng công tử rất xinh đẹp!"

"Ừ".

"Thiếu chủ, Bách Lý Giao cũng rất tuấn!"

"Ừ".

"Thiếu chủ, nếu lúc ấy người đi ra ngoài, nhất định có thể đem so với Bách Lý Giao. Bât quá.... ..."

"Bất quá?" Thanh âm trong xe ngựa dừng một chút.

"Hắc hắc" Thiếu niên cười ngây ngô, quay đầu nhìn nam tử phía sau màn: "Người cùng Di Hồng công tử, ngược lại bất phân thắng bại, không phân biệt được cao thấp. Thuộc hạ cũng không biết, giữa hai người ai xuất sắc hơn!"

"Nha!" Nam tử cười khẽ, ánh trăng màu bạc lướt qua bức rèm trên xe ngựa, chiếu xuống người hắn một mảnh loang lổ, "Bất phân như nhau?" Nam tử không dự đoán được người theo mình nhiều năm như thế, lại đánh giá cao Di Hồng công tử như thế, có chút ngạc nhiên.

"Vâng!" Trong đầu hiện ra bộ dáng của Hạng Quân Văn. "Di Hồng công tử tựa như tuyết trắng xóa, cao thượng thanh tao, mà thiếu chủ người, lại giống hàn mai tháng chạp, xinh đẹp cao ngạo, lại nói tiếp, chỉ có trong mùa đông mới có tuyết có mai, các người ngược lại rất tương xứng".

Lời nói của thiếu niên có chút không đầu không đuôi, lại dường như rất hợp lý. Nam tử tiếp tục trầm mặc, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, mười lăm, lại là một cái mười lăm....

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lưu Đày Mạn Bắc

Editor: Tuyết.Nhi.

Công Tôn Nam gần đây có chút sứt đầu mẻ trán, từ khi Đỗ Trạch bói ra quẻ "Thái Bạch xuất hiện, nữ chúa hưng vượng", hàng đêm hắn đều không thể nghỉ ngơi. Tuy rằng Đỗ Trạch già rồi có chút hồ đồ, nhưng quẻ bói của hắn trước giờ chưa từng sai.

Lúc Công Tôn Nam vẫn còn là hoàng tử, ngay khi Thái tử Công Tôn Bách đi Chu Liên quốc cưới Bách Lý Thái Vi, trước khi đi, có mời Đỗ Trạch bói một quẻ, kết quả là đại hung. Nhưng Công Tôn Bách vẫn kiên trì muốn đích thân đi cưới người trong lòng, cuối cùng táng thân trên sông, ngay cả thi thể cũng không vớt lên được. Sau khi Công Tôn Bách chết, chúng hoàng tử tranh đoạt đế vị, Đỗ Trạch bói toán rằng Công Tôn Nam sẽ trở thành tân đế quân, quả nhiên hắn đột phá trùng trùng điệp điệp trở ngại, trở thành hoàng đế Thương Nguyệt quốc.

Nay Đỗ Trạch bói ra kết quả như thế, "Nữ chúa hưng vượng"... Rốt cuộc là có ý gì?

Chẳng lẽ nói, trên đại lục sẽ xuất hiện một nữ nhân đến nhất thống tứ quốc sao? Điều này nghe qua quả thực là hết sức hoang đường. Nữ nhân bất quá chỉ là công cụ ấm giường cùng nối dõi tông đường mà thôi, làm sao có thể lên mặt đài, làm sao kết thúc cục diện tách rời mấy trăm năm nay? Nhưng, quẻ bói của Đỗ Trạch

chưa từng xảy ra sai sót, dù cho kết quả này thoạt nhìn hoang đường không đáng tin, nhưng Công Tôn Nam vẫn tin tám phần.

Mấy ngày nay, có một số người lần lượt đến kinh thành, ba nước khác tựa hồ đối với Thái Bạch xuất hiện ban ngày cảm thấy rất hứng thú, ba nước đều có người bói toán cao siêu, chỉ sợ cũng bói ra kết quả giống nhau, bọn họ đến đây, nhất định vì tìm kiếm nữ chúa trên quẻ. Sao Thái Bạch vào lúc giữa trưa xuất hiện ở trên không Cẩm Thành, chẳng lẽ biểu thị "Nữ chúa" ở trong Cẩm thành sao?

Chỉ là, nữ chúa này rốt cuộc sẽ là ai đây?

Vừa nghĩ tới sẽ có một nữ nhân như thế tồn tại, hơn nữa uy hiếp đến địa vị của mình, đáy lòng Công Tôn Nam cảm thấy lạnh lẽo. Bên cạnh giường mình, nghe kẻ khác ngủ ngáy (ta bó tay, hông dịch được câu này). Vô luận nàng là ai, hắn nhất định phải tìm được nữ nhân này rồi giết chết nàng, đập tan lời tiên đoán trong quẻ tượng! Giang sơn của Công Tôn Nam hắn, tuyệt đối không thể hủy ở trong tay một nữ nhân.

Công Tôn Nam bởi vì "Nữ chúa hưng vượng" sầu lo đến tóc cũng sắp bạc, vừa đúng lúc con trai bảo bối của hắn Công Tôn Trường Khanh ngay thời khắc then chốt này rước lấy đại họa. Nhìn Công Tôn Trường Khanh quỳ trên mặt đất, còn có Bách Lý Giao bên cạnh đích thân đến cáo trạng, Công Tôn Nam cực kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Giết người cũng nên tìm một nơi âm u không có mà ai giết. Công Tôn Trường Khanh thế nhưng ở thanh lâu náo nhiệt giết người, còn nói ra lời nói khốn kiếp như thế, vừa vặn bị Bách Lý Giao bắt gặp, hôm nay chạy đến trong cung để cáo ngự trạng, còn có "đơn kiện" phong phú, viết đầy chữ kia , khiến cho Công Tôn Nam hận không

thể một cước đá bay Công Tôn Trường Khanh. Chẳng lẽ hắn không biết chú ý hình tượng, không biết hai chữ “Thu liễm” viết thế nào sao?

Người của ba nước đều lần lượt đến Cẩm thành, bọn họ đang lo bắt không được bím tóc của Thương Nguyệt quốc, Công Tôn Trường Khanh còn ngay thời điểm này nói cái gì mà “Toàn bộ thiên hạ đều là nhà của ta”. Chẳng lẽ hắn muốn cho ba nước khác hiểu lầm, làm cho bọn họ nghĩ rằng Thương Nguyệt quốc giấu diếm nữ chúa trong quẻ tượng muốn mưu đồ thiên hạ, hắn muốn khiến cho Thương Nguyệt quốc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích sao?

“Phụ hoàng, nhi thần sai rồi.” Công Tôn Trường Khanh từ sau khi ra khỏi Bách Hoa Lâu, đầu óc liền hoàn toàn thanh tỉnh, hắn không rõ chính mình tại sao lại ở Bách Hoa Lâu luống cuống như thế, chẳng lẽ có người đối với hắn động tay động chân?

Hắn ở Bách Hoa Lâu chỉ uống mấy ngụm trà, điểm tâm căn bản là không có chạm vào. Thân là hoàng tử, sinh trưởng ở hoàng cung, từ nhỏ đến lớn gặp phải vô số lần hãm hại, Công Tôn Trường Khanh đã sớm luyện được một phen bản lĩnh, nếu nước trà có vấn đề hắn nhất định sẽ phát hiện. Nhưng trà kia rõ ràng không có vấn đề, vậy rốt cuộc là chỗ nào xảy ra sai sót chứ?

“Sai rồi? Một câu biết sai thì xong sao. Hiện tại ngươi dẫn đến sự phẫn nộ của dân chúng, sự phẫn nộ của dân chúng ngươi có hiểu hay không!” Công Tôn Nam đem “đơn kiện” cầm trong tay vứt trên mặt đất, “Ngươi nhìn chuyện tốt mà ngươi làm đi.”

Bách Lý Giao không nói lời nào, cười híp mắt ngồi ở bên cạnh uống trà xem cuộc vui, một bộ dáng rất say mê. Còn Công Tôn Ký quỳ bên cạnh Công Tôn Trường Khanh, vì Tam đệ cầu xin tha thứ.

Nếu bình thường, Công Tôn Nam nhất định sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Lần này Công Tôn Trường Khanh chắc chắn là chạm phải nòng súng, bộ dáng Bách Lý Giao tựa hồ là không nghiêm trị Công Tôn Trường Khanh liền thề không bỏ qua khiến cho Công Tôn Nam đau lòng, nên không thể không xử phạt con yêu.

Cân nhắc lợi hại, Công Tôn Nam cắn chặt răng, “Yến vương gia ngang bướng không chịu nổi, dạy mãi không sửa, nay phạm phải sai lầm lớn, mặc dù không phải cố tình, lại khó thoát khỏi tội danh này. Hiện tại đem Yến vương gia lưu đày Mạn Bắc ba năm, ở đấy hối cải! Tức khắc rời khỏi kinh thành, không được có sai sót.”

Mạc Bắc lạnh khủng khiếp, từ xưa đến nay đều là nơi lưu đày tội thần, nay Công Tôn Nam đem Công Tôn Trường Khanh sung quân tới đó, đối với Công Tôn Trường Khanh sinh trưởng ở kinh thành, cẩm y ngọc thực mà nói chắc chắn là một loại hình phạt rất nặng.

“Phụ hoàng bớt giận, phụ hoàng, xin người niệm tình Tam đệ tuổi nhỏ, tha thứ cho Tam đệ...” Công Tôn Ký không nghĩ tới Công Tôn Trường Khanh sẽ bị lưu đày Mạc Bắc, nơi đó khí hậu cực kỳ ác liệt, điều kiện cũng hết sức kém, xem ra lần này Công Tôn Nam quả thật rất tức giận.

“Ý trẫm đã quyết. Ai cũng không được cầu xin tha thứ.”

“Tốt! Tốt! Bệ hạ như vậy, đáng để mọi người kính nể.”

Thấy đã đạt được thứ mình muốn, Bách Lý Giao liền đứng lên hướng Công Tôn Nam hành đại lễ, “Bản Quận vương thay Hồ Cơ cô nương cảm tạ bệ hạ.”

Tin tức Công Tôn Trường Khanh bị lưu đày Mạc Bắc truyền tới, trong Bách Hoa Lâu đang vì Hồ Cơ tổ chức lễ tang. Thoáng chốc, liền có công sai mang theo ngự y cùng nhau tiến đến, yêu cầu mở quan tài khám nghiệm tử thi.

“Mở quan tài khám nghiệm tử thi?” Hạng Quân Vãn cười lạnh, Công Tôn Nam quả nhiên khôn khéo, bất quá nàng cũng không sợ.

“Mở quan tài ra.” Quan tài tối như mực bị mở ra, Hồ Cơ một thân tuyết trắng, làn da phiếm đen, lẳng lặng nằm ở trong quan tài.

Một đám người tiến lên, bận bịu một hồi lâu, cuối cùng ngự y xoa mồ hôi trên trán, đứng lên nói, “Quả thật là trúng độc, độc trúng phải là Tuyệt Hồn, không có thuốc nào chửa được.”

“Hừ!” Hoa Ngũ Nương hừ lạnh, cho người đóng quan tài lại, “Đại nhân, hiện tại có thể để chúng ta đem Hồ Cơ hạ táng chưa, để cho người chết xuống mồ vi an chứ?”

“Có thể, có thể...”

Ngự y chạy về hoàng cung, đem kết quả kiểm tra nói cho Công Tôn Nam, vừa nghe là Tuyệt Hồn, hơn nữa loại độc này vào miệng lập tức tan ra, căn bản không có khả năng giấu ở trong răng, Công Tôn Nam đã loại bỏ ý niệm Hồ Cơ ngậm độc tự sát, nhằm hãm hại Công Tôn Trường Khanh trong đầu.

“Bệ hạ, ngài thật độc ác! Một chuyến đi này của Khanh Nhi, ba năm mới có thể trở về, người để cho nô tì sống thế nào đây. Mạc Bắc lạnh khủng khiếp, bao nhiêu người chết ở cái nơi ăn thịt không nhả xương kia. Khanh Nhi chưa chịu khổ bao giờ, để hắn đi tới đó, quả thực là khiến cho Khanh Nhi mất mạng mà!”

Hiền phi khóc đến run rẩy cả người, nếu bình thường, Công Tôn Nam nhất định sẽ trấn an, nhưng bây giờ là thời kỳ then chốt, tiếng khóc nỉ non của nữ nhân ở trong lỗ tai của Công Tôn Nam rất om sòm.

“Người đâu, đem Hiền phi dẫn đi! Nếu còn có người vì Yến vương gia cầu tình, giết ngay tại chỗ.”

“Bệ hạ, bệ hạ thứ tội, nô tì cầu xin bệ hạ niệm tình tình cảm vợ chồng mà cứu Khanh Nhi...” Nữ nhân vốn dĩ xinh đẹp như hoa, lúc này vì nhi tử, hèn mọn quỳ trên mặt đất cầu xin Công Tôn Nam có thể niệm tình tình cảm vợ chồng cùng cốt nhục thân tình, đặc xá cho Công Tôn Trường Khanh. Nàng đã quên, người trước mắt này là quân vương, so với thân tình con cái, hắn càng để ý quyền thống trị của mình có được vững chắc hay không hơn.

“Đem Hiền phi dẫn đi! Nếu còn cầu tình, thì chém cho trẫm!” Công Tôn Nam hét lớn một tiếng, vừa định cho người kéo Hiền phi đi, một giọng nói cứng cáp vừa không mất đi uy nghiêm truyền tới, “Thế nào, ngay cả ai gia cũng muốn giết sao?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tiểu Thư Nổi Giận Rồi

Editor: Cửuvĩhồ

Nghe giọng nói này, Hiền phi vốn dĩ khuôn mặt đang tái nhợt lập tức khôi phục nhan sắc, "Thần thiếp thỉnh an mẫu hậu! Mẫu hậu, người hãy cứu Khanh nhi đi!"

"Mẫu hâu, người trở về sao không thông báo một tiếng, nhi tử sẽ phái người đi đón người a!" Công Tôn Nam vừa thấy người đến, lập tức bỏ dáng vẻ kiêu ngạo đi đích thân tiếp đón: "Mẫu hậu, người chậm chút!" Công Tôn Nam thật cẩn thận đỡ Triệu Mạn.

"Chậm chút? Lại chậm chút không phải ngươi đem Khanh nhi ném đi mạn Bắc sao?" Triệu Mạn hừ một tiếng, đá quý châu sai xinh đẹp trên đầu chói mắt dưới ánh mặt trời.

"Mẫu hậu, người nói đi đâu rồi!"

Hầu hạ Triệu Mạn ngồi xuống, Công Tôn Nam đem ngọn ngành sự việc kể lại cho Triệu Mạn. Biết được nguyên nhân của sự việc, Triệu Mạn cũng không còn mở miệng vì Công Tôn Trường Khanh cầu tình, ngược lại khuyên giải Hiền phi, "Hoàng thượng làm rất đúng! Ngọc không mài, không ra hồn! Ngươi khóc sướt mướt như thế, chẳng phải là khiến cho hoàng thượng thất tín thiên hạ! Khanh nhi từ nhỏ hiếu thắng, tích cách xác thực phải mài dũa một chút. Ai gia ủng hộ hoàng thượng, ngươi lui xuống đi!"

"Mẫu hậu, Khanh nhi chưa từng rời khỏi người thần thiếp, để cho Khanh nhi đi mạn Bắc, không bằng đem thần thiếp cùng đi, thần thiếp muốn bồi Khanh nhi!"

Hiền phi vẫn còn chưa hết hy vọng, quyền trượng trong tay Triệu Mạn dậm một cái trên mặt đất: "Hiền phi, ai gia còn ở đây, ngươi nói những lời này, chẳng lẽ là muốn áp chế hoàng thượng, áp chế ai gia? An ổn ở trong Hương Lan điện của ngươi đi! Ai gia sẽ giữ Khanh nhi vài ngày, chờ qua sinh nhật ai gia rồi, để nó đi mạn Bắc!"

Uy nghiêm của Triệu Mạn khiến cho Hiền phi khiếp đảm.

Vị Hoàng thái hậu này xưa nay chính trực. Tuy rằng Triệu Mạn không phải mẹ đẻ của Công Tôn Nam, nhưng bà đích thân nuôi lớn hắn từ trong tã lót, đối xử như con ruột, lúc lựa chọn người thừa kế hoàng vị đã cố định đứng về phía Công Tôn Nam, hắn mới có thể chiến thắng các hoàng tử khác ngồi trên long ỷ. Công Tôn Nam vừa đăng cơ, liền tôn Triệu Mạn làm Nhân Đức hoàng thái hậu, đối với bà hết sức kính trọng. Dù Triệu Mạn đã lớn tuổi không can dự vào chuyện hậu cung, nhưng uy nghiêm như trước vẫn còn.

Biết được chuyện này không thể thay đổi được, Hiền phi đành phải rưng rưng lui ra.

Công Tôn Nam cùng Triệu Mạn, hai mẹ con hàn huyên trong chốc lát, đề tài của Triệu Mạn đột nhiên thay đổi: "Hoàng thượng, nghe nói Khanh nhi hưu Vãn nhi rồi?"

Đề tài Triệu Mạn rời đi quá nhanh. khiến cho Công Tôn Nam sửng sốt, sau đó chỉ có thể cười khổ: "Mẫu hậu, người cũng biết rồi?"

"Hừ!" Một cỗ tức giận từ trên người Triệu Mạn tản ra: "Mạng của ai gia là Nguyệt Như cứu, Nguyệt Như lúc sắp chết, ai gia đã đáp ứng nàng nhất định sẽ chiếu cố tốt Vãn nhi. Hiện tại Vãn nhi chẳng những bị Khanh nhi vứt bỏ, còn hành tung không rõ, không biết tung tích. Hoàng thượng, người là muốn vùi ai gia vào hạng bất nhân bất nghĩa sao?"

"Mẫu hậu thứ tội, là nhi tử bất hiếu!"

Triệu Mạn tức giận, Công Tôn Nam nhanh chóng quỳ xuống, dù cho hắn bây giờ là hoàng thượng cửu ngũ chí tôn, ở trước mặt Triệu Mạn thì vẫn là con trai bà. "Nhi tử đã phái người đi tìm Vãn nhi, mẫu hậu yên tâm, nhi tử sẽ không để cho Vãn nhi chịu khổ".

"Không để nàng chịu khổ? Nữ nhi nhà người ta bị vứt bỏ, cả đời đều là chê cười, cái này còn không phải chịu khổ? Hoàng thượng, ai gia rời cung ba năm, ngươi chính là như vậy giúp ai gia chiếu cố Vãn nhi?"

"Mẫu hậu, người đừng nóng giận, nhi tử lập tức cho ngự lâm quân đi tìm Vãn nhi, sẽ đi ngay bây giờ".

Ngự lâm quân ở trong kinh thành tìm người, cong Hạng Quân Vãn lúc này đang đứng trước cử phủ Đại tướng quân, híp mắt nhìn ba chữ lớn "Tướng quân phủ" bằng vàng rực rỡ trên cửa.

"Cốc cốc cốc...." Lạc Tuyết tiến lên, nắm tay nắm cửa hình sư tử gõ gõ.

Chờ một hồi lâu, mới nghe được âm thanh lười biếng truyền đến, cửa chậm rì rì mở ra một khe nhỏ, hiện ra khuôn mặt buồn ngủ mệt mỏi, "Ai a? Ngươi tìm ai?"

"Nhanh đi thông báo! Nói là Nhị tiểu thư đã trở lại!"

"Nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư nào?" Thủ vệ gác cửa chưa phục hồi tinh thần, khi hắn ngẩng đầu, nhìn thấy Hạng Quân Vãn thì mắt trợn lên, hét lên một tiếng"Quỷ a!" Sau đó lạch cạch một tiếng đóng cửa lại, đem Hạng Quân Vãn cùng Lạc Tuyết nhốt ngoài cửa.

Ngoài dự liệu của Lạc Tuyết, Hạng Quân Vãn cũng không có nhiều biến hóa, không có thương tâm muốn chết, cũng không có khóc, mà chỉ nhàn nhạt ra lệnh, "Lạc Tuyết, tiếp tục gõ cửa".

"Vâng".

Vô luận Lạc Tuyết gõ cửa thế nào, gã sai vặt vừa rồi cũng không chịu mở cửa, chủ tớ hai người trực tiếp bị gạt ở ngoài cửa phủ tướng quân, không có người quan tâm.

"Tiểu thư, phải làm sao?" Lạc Tuyết nắm tay lại, tay nhỏ bé run nhè nhẹ. Hạng Quân Vãn là chính nữ của phủ tướng quân, nay về nhà lại bị nhốt ngoài cửa, đây là đạo lý gì?

Không đợi Hạng Quân Vãn mở miệng nói chuyện, một chuỗi âm thanh như tiếng chuông truyền đến, một chiếc xe ngựa hoa lệ xa xa chạy đến, cách từ xa đã nghe thấy âm thanh huyên náo chơi đùa của vài nữ nhân: "Tứ muội muội, muội mặc la quần (quần áo) của Yên Chi Cẩm thật xinh đẹp! Thêu hai mặt này quả thực là cực kỹinh đẹp, muội xem, hồ điệp phía trên giống như thật vậy! Chỉ là, quá mắc!"

"Tam tỷ tỷ, mắc cũng đáng a! Nay trong kinh thành thân phận tiểu thư giống chúng ta, người nào không muốn có một la quần của Yên Chi Cẩm? Hôn nay nếu không phải chúng ta để lộ thân phận tiểu thư

của phủ tướng quân, phỏng chừng phải chờ tới tháng sau!" Hạng Quân Nhu vuốt la quần trong tay, càng xem càng thích, hận không thể lập tức trở về trong phòng thay.

Nhìn bộ dáng của Hạng Quân Nhu, Hạng Quân Yến không ngừng hâm mộ. Đều là tiểu thư của phủ tướng quân, nàng lại kém xa so với Hạng Quân Nhu. Cùng là thứ xuất, mẫu thân của Hạng Quân Nhu - Ngọc phu nhân chưởng quản toàn bộ nội vụ của phủ tướng quân, tỷ tỷ Hạng Quân Mỹ lại là Thái tử trắc phi, Hạng Quân Nhu ở phủ tướng quân quả thực hưởng thụ đãi ngộ của chính nữ.

La quần như bướm bay hôm nay, Hạng Quân Yến yêu thích cực kỳ, tiếc rằng giá cả quá cao, nàng không có nhiều ngân lượng như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn la quần mình yêu thích rơi vào tay Hạng Quân Nhu. Hiện tại nhìn Hạng Quân Nhu cầm la quần trên người khoa tay múa chân, Hạng Quân Yến ngoài mặt tươi cười, trong lòng lại hận không thể đem váy này đoạt lại.

Hạng Quân Yến ghen tị Hạng Quân Nhu, Ngũ tiểu thư Hạng Quân Văn cùng Lục tiểu thư Hạng Quân Lam bên cạnh lại vẻ mặt hâm mộ nhìn váy thải điệp trong tay Hạng Quân Nhu.

"Tứ tỷ tỷ vốn là người đẹp, chờ thay váy thải điệp, danh hiệu đệ nhất mỹ nhân chắc phải tới trên người Tứ tỷ tỷ rồi". Hạng Quân Văn nói lời ngon tiếng ngọt khiến Hạng Quân Nhu yêu thích không thôi, vừa định mở miệng khen ngợi Hạng Quân Văn một chút, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

"Sao lại thế này?"

Hạng Quân Yến vén rèm cửa sổ, hỏi phu xe ngựa.

"Bẩm các vị tiểu thư, ngoài cửa phủ tướng quân có hai kẻ lén lút, lai lịch bất minh".

Hạng Quân Vãn nhĩ lực rất tốt, vừa nghe mình và Lạc Tuyết bị người hình dung thành lén lút, lai lịch bất minh, biểu tình trên mặt nàng nháy mắt lạnh xuống. Lạc Tuyết đứng phía sau Hạng Quân vãn cảm nhận được trên người tiểu thư phát ra hàn ý, tùng mình một cái. Tiểu thư nổi giận rồi!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Giáo Huấn Kẻ Ngốc

Nghe xa phu nói như vậy, Hạng Quân Yến liền nhìn qua, vừa nhìn, thế nhưng lại khiến cho nàng sửng sờ ngay ở đó.

“Tam tỷ, là ai vậy?” Hạng Quân Nhu lay động cánh tay Hạng Quân Yến, nhìn thấy vẻ mặt nàng có chút dại ra, Hạng Quân Nhu liền trực tiếp vén màn xe lên. Sau khi nhìn thấy Hạng Quân Vãn cùng Lạc Tuyết, Hạng Quân Nhu cũng giống như Hạng Quân Yến, trực tiếp ngây người mười giây, một lúc lâu mới khôi phục lại.

“A, ta nói là ai chứ! Nguyên lai thì ra là ngươi.” Nhìn tới nữ tử áo trắng trước mặt, Hạng Quân Nhu cắn răng, hàm răng khéo léo suýt chút nữa đem môi cắn nát.

Hạng Quân Nhu đã từ chỗ Đại tỷ Hạng Quân Mỹ biết được tình hình lúc Hạng Quân Vãn bị hưu, suy nghĩ tới người chiếm vị trí chính nữ, lại là nữ nhân dại dột giống như heo cuối cùng có kết cục bi thảm như vậy, Hạng Quân Nhu vui vẻ thật nhiều ngày.

Nay, thấy Hạng Quân Vãn còn có mặt mũi trở về phủ Tướng quân, Hạng Quân Nhu khóe miệng kéo ra một chút tươi cười trào phúng. Thật sự là người thậm chí đê tiện là vô địch! Trở thành người nổi tiếng bị chồng ruồng bỏ toàn quốc đều biết, còn không biết xấu hổ trở về phủ Tướng quân! Chẳng lẽ nàng muốn khiến cho phủ Tướng quân cũng bị tiếng xấu giống như nàng sao?

Hạng Quân Nhu cực kỳ không thích Hạng Quân Vãn, mẫu thân nàng Ngọc phu nhân là thứ muội của Hoàng hậu, ban đầu có thể làm phu nhân Tướng quân, chỉ là năm đó Hạng Trị Chung kiên trì không chịu cưới vợ, Triệu Nguyệt Như là một nữ tử hương dã thô bỉ lại có tài năng trở thành phu nhân Tướng quân, mà Hạng Quân Vãn người quái dị này cũng đường đường chính chính đứng ở vị trí chính nữ phủ Tướng quân. Cái vị trí này thật ra nên thuộc về nàng cùng Đại tỷ!

Ba năm này, biết Hạng Quân Vãn ở Yến vương phủ không được tốt, Hạng Quân Nhu thật cao hứng, nghe nói nàng bị Công Tôn Trường Khanh trước bị làm nhục sau đó li hôn, Hạng Quân Nhu mừng rỡ vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Hiện tại, nữ nhân đê tiện này cư nhiên trở lại phủ Tướng quân? Nàng muốn làm cái gì? Nàng cho rằng chính mình vẫn là tiểu thư chưa lấy chồng của phủ Tướng quân sao!

“Ta sắp xuống xe!” Hạng Quân Nhu mở miệng, xa phu lập tức thả băng ghế xuống, Hạng Quân Nhu giẫm bước chân chậm rãi xuống khỏi xe ngựa. Thật ra nàng vốn cũng là một mỹ nhân nũng nịu, chỉ là ánh mắt đầy hận ý cùng trào phúng đã phá hủy nét đẹp của nàng.

Đi đến cửa, Hạng Quân Nhu vòng quanh Hạng Quân Vãn dạo quanh một vòng, miệng còn liên tục phát ra hai tiếng "Chậc chậc".

“Ta còn nghĩ rằng ngươi đã chết rồi chứ! Như thế nào, hiện tại còn có mặt mũi quay trở lại? Ngươi không phải đi tìm chết sao! Chắc không phải ngay cả Diêm Vương cũng chê ngươi xấu, nên không thu nhận ngươi chứ...!”

Nghe xong lời nói ác độc của Hạng Quân Nhu, ba người theo sát phía sau đồng thời bật cười, Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất lại cười

"Khanh khách" đến cong lưng thắt lưng. Thấy các tỷ muội phối hợp với mình như vậy, Hạng Quân Nhu rất là đắc ý, nàng cao ngạo ngẩng cao chiếc cằm nhỏ lên, khiêu khích nhìn Hạng Quân Vãn.

Đây là lần đầu tiên Hạng Quân Vãn cùng "Thân nhân" của nàng gặp mặt, tuy rằng trước đó thông qua trí nhớ chủ nhân củ, nàng biết chủ nhân củ ở trong nhà không được quan tâm, thường thường bị nhóm tỷ muội bắt nạt khi nhục, mặc dù sáng sớm Hạng Quân Vãn đã làm tốt chuẩn bị rồi, thế nhưng sắc mặt giống Hạng Quân Nhu như vậy, nàng thật đúng là lần đầu tiên thấy. Điều này làm cho Hạng Quân Vãn nhớ đến chính mình kiếp trước, những ngày nàng cùng Đường Thuần vừa quay về Đường môn, huynh muội Đường môn ở đó cũng khinh thường các nàng như vậy...

Hạng Quân Vãn xuất hiện, làm cho các tiểu thư Hạng gia khác có chút vui sướng khi người gặp họa. Các nàng ở trong phủ so sánh không được với Hạng Quân Nhu "Tôn quý", nhưng được cái có Hạng Quân Vãn lót đường. Ngày thường Hạng Quân Nhu luôn khiến cho các nàng khó chịu, nhưng quay người lại, các nàng có thể tìm Hạng Quân Vãn phát tiết. Ngược đãi Hạng Quân Vãn chính là hoạt động giải trí vui vẻ mà các nàng thích nhất.

Từ khi Hạng Quân Vãn xuất giá, ba năm này Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam thật là nhớ đến vị Nhị tỷ này thường bị các nàng ức hiếp. Không có nàng cuộc sống thiếu nhiều thú vui lắm, trong lòng bực bội cũng không có chỗ phát tiết, các nàng đều sắp nghẹn đến nội thương rồi đây!

Hiện tại Hạng Quân Vãn trở về, cao hứng nhất không ai bằng được Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam.

“Nhị tỷ, ngươi trở về là được rồi! Ta thật lo lắng cho ngươi!” Hạng Quân Yến rốt cuộc vẫn lớn tuổi hơn một ít, mặc dù nàng nội tâm cũng không thích nhìn thấy Hạng Quân Vãn, nhưng không có như Hạng Quân Nhu vậy vô lo vô nghĩ.

Trước kia nàng cũng từng ăn hiếp Hạng Quân Vãn, nhưng hiện tại Hạng Quân Yến đã trưởng thành, nữ hài tử phải gả cho người gia thế tốt, trừ bỏ gia thế tốt, trọng yếu hơn là phải có thanh danh tốt. Nàng không có dì là Hoàng hậu vì nàng chỉ hôn, mẹ của nàng cũng chỉ là thị thiếp bình thường trong phủ Tướng quân, cho nên ba năm này, Hạng Quân Yến cực kỳ chú ý hình tượng chính mình.

“Tam tỷ, đối với hạng người như vậy, làm gì cần cùng nàng khách khí!” Hạng Quân Văn một đôi mắt hạnh miệt thị quét mắt nhìn Hạng Quân Vãn sau đó vội vàng rời khỏi, giống như liếc nhìn nàng nhiều một chút sẽ làm bẩn chính mình vậy.

“Thanh danh xấu như vậy, còn có mặt mũi quay về phủ Tướng quân, cuối cùng không phải là muốn liên lụy chúng ta sao?”

Hạng Quân Văn trong lời nói ý tứ rất rõ ràng, Hạng Quân Vãn bị Yến vương gia li hôn ruồng bỏ, quả thực làm bại hoại thanh danh phủ Tướng quân. Phủ Tướng quân còn có bốn vị tiểu thư chưa gả, Hạng Quân Vãn như vậy, liên lụy các nàng đều bị giới quý tộc chê cười, đi ra ngoài chơi đùa cũng sẽ bị các tiểu thư khác cười nhạo, sỉ nhục này đều là do Hạng Quân Vãn mang lại cho các nàng!

Nghe xong lời nói của Hạng Quân Văn, Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất lập tức lui về phía sau một bước, tránh ở sau lưng Hạng Quân Nhu, “Tứ tỷ, cách xa nàng một chút, đừng để nhiễm xui xẻo.”

“Các ngươi, các ngươi...” Lạc Tuyết run rẩy cắn môi, sắc mặt trắng bệch, tức giận đến cả người phát run, “Các ngươi thật quá đáng! Tiểu thư của ta đã bị như vậy, các ngươi còn bỏ đá xuống giếng, rốt cuộc các ngươi có còn tính người hay không?”

Lạc Tuyết xuất hiện, làm cho bốn người đem lực chú ý chuyển dời đến trên người nàng, năm đó lúc các nàng ăn hiếp Hạng Quân Vãn, cũng không thiếu ăn hiếp Lạc Tuyết. Lúc này Lạc Tuyết thế nhưng vì Hạng Quân Vãn bênh vực kẻ yếu, lá gan thật ra so với trước kia lớn hơn một chút.

“A... Đi theo chủ tử vô dụng, cũng chỉ là thứ nô tỳ vô dụng. Các chủ tử nói chuyện, đâu có chỗ cho ngươi xen mồm vào!”

Hạng Quân Nhu cho Hạng Quân Văn một cái ánh mắt, nàng gật đầu, Hạng Quân Văn lập tức tiến lên đánh ở trên mặt Lạc Tuyết một bạt tai, khiến cho mũi Lạc Tuyết chảy máu. “Vô liêm sỉ! Đây là Hạng Quân Vãn dạy ngươi quy củ sao?”

Hạng Quân Văn còn không có thu hồi tay lại, liền bị một bàn tay gầy yếu bắt được. Vừa thấy người cầm lấy tay của chính mình là Hạng Quân Vãn, Hạng Quân Văn liền hừ một tiếng, “Làm sao, chắc không phải là ngươi muốn che chở cho nô tài này chứ! Buông tay...”

“Nàng có sai, cũng không đến lượt ngươi dạy. Giảng quy củ? Ta là chính nữ phủ Tướng quân, các ngươi bất quá chỉ là thứ nữ nhỏ bé, đối với ta không xưng hô tôn kính, còn nói ra những lời châm chọc, là ta nên dạy các ngươi quy củ như thế nào?”

Hạng Quân Vãn nhấc chân đá vào đầu gối Hạng Quân Văn.

“Bịch...” một tiếng, Hạng Quân Văn bị đau, liền trực tiếp quỳ gối trước mặt Hạng Quân Vãn, ngay cả Hạng Quân Lam ở gần nàng cũng không nhìn rõ ràng nàng ra tay như thế nào, chỉ nhìn thấy một trận gió trắng, sau đó chính là tiếng kêu thê lương thảm thiết của Hạng Quân Văn.

“Hạng Quân Vãn! Ngươi, ngươi là đồ tiện nhân! Ngươi dám đá ta! Ta muốn giết...” Hạng Quân Văn chửi ầm lên, nhưng còn chưa nói xong, cằm dưới đã bị Hạng Quân Vãn nắm, chỉ vặn nhẹ, cằm dưới Hạng Quân Văn liền há ra, miệng mở ra, nước miếng từ khóe miệng chảy xuống, rất có cảm giác chảy xuống thẳng ba ngàn thước.

“Ngươi, ngươi thật to gan...”

Hạng Quân Nhu chỉ tay vào Hạng Quân Vãn, cho tới bây giờ, nàng mới chính mắt nhìn Hạng Quân Vãn. Này vừa xem, Hạng Quân Nhu phát hiện hình như bộ dạng Hạng Quân Vãn cùng trước kia không giống như vậy? Tuy rằng vẫn xấu như vậy, nhưng mặt mũi tràn đầy khí thế, trên người phát ra khí tức, đều cùng trước kia khác nhau rất lớn.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ai Đùa Bỡn Ai

Nghe xong lời nói của Hạng Quân Nhu, môi hồng của Hạng Quân Vãn giương lên, càng tăng thêm vô hạn trào phúng. Nếu không phải Hạng Trị Chung gửi thư, nói dạo này kinh thành không an toàn, nhiều người có thân phận và bối cảnh đến đây, bảo nàng hồi tướng quân phủ cho an toàn, cộng thêm nàng đối với người phụ thân chưa từng gặp mặt này có chút hảo cảm, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không hồi tướng quân phủ.

"Quyền lợi! Thân là tỷ tỷ giáo huấn muội muội không có hiểu biết là trách nhiệm của ta. Ta là dòng chính nữ, giáo huấn thứ nữ muội muội là trách nhiệm của ta. Thế nào, ngươi có gì dị nghị?"

Nguyên bản Hạng Quân Nhu còn có rất nhiều lời châm chọc nói móc định nói ra, sau khi nghe xong lời nói của Hạng Quân Vãn cũng bắt đầu choáng váng. Đây là cái tỷ tỷ vẫn mặc nàng tùy ý khi dễ, bắt nạt Hạng Quân Vãn sao? Như thế nào lại giống như thay đổi thành người khác? Một mặt sắc bén này, cùng trước kia vâng vâng dạ dạ hoàn toàn tương phản. Chẳng lẽ nàng ăn gan hùm mật báo?

Chỉ là trong giây lát, Hạng Quân Nhu từ trong khiếp sợ vừa rồi hồi phục tinh thần lại. Nàng im lặng đánh giá Hạng Quân Vãn từ đầu đến chân, bất quá, nàng trước kia có thể đem Hạng Quân Vãn tùy ý khi nhục, hiện tại nàng cũng có thể đem Hạng Quân Vãn dẫm nát dưới chân. Nàng sẽ làm cho nàng ta cùng mẫu thân ti tiện của mình giống nhau, mãi mãi không có cơ hội xoay người.

Ngoài cửa xảy ra tranh chấp, làm cho cửa lớn lại được mở ra. Lần này đi ra là một đám người, cầm đầu là Ngọc phu nhân.

"Nương!" Hạng Quân Nhu vừa rồi còn đang sầu lo, không biết làm thế nào để trừng trị Hạng Quân Vãn, lúc này giúp đỡ đã tới rồi. Nhìn thấy Ngọc phu nhân, Hạng Quân Nhu lập tức nhỏ nhẹ bước đến bên người nàng ta, khoác lên cánh tay nàng ta mà làm nũng: "Nương, người xem, nàng đem Ngũ muội biến thành ra như vậy a! Nương mau chóng phạt nàng, đem nàng đuổi đi a!"

Ngọc phu nhân vừa nghe nói Hạng Quân Vãn trở về, nguyên bản muốn ra xem bộ dáng chật vật của nàng, vốn định trào phúng một phen, không ngờ rằng khi ra lại nhìn thấy Hạng Quân Văn quỳ trên mặt đất, nước mắt nước miếng chảy dầm dề.

"Đây, đây là làm sao?" Ngọc phu nhân cả kinh, bước lên phía trước quan sát Hạng Quân Văn đang quỳ trên đất, Ngọc phu nhân kinh ngạc không thôi, "Nhu nhi, là ai làm? Ai lại lớn mật như vậy, dám đối với tiểu thư phủ tướng quân làm ra loại chuyện này?"

Ngọc phu nhân một thân hồng sắc hoa phục, tuy rằng qua tuổi ba mươi, nhưng do bảo dưỡng tốt, không thấy chút dấu hiệu nào của tuổi già, trên đầu đeo đầy kẹp tóc trân châu cùng vòng tay, nhẫn đầy tay thể hiện địa vị chủ mẫu của nàng trong phủ tướng quân.

Ngọc phu nhân tựa hồ trực tiếp xem nhẹ Hạng Quân Vãn, giống như không có thấy lời nói của Hạng Quân Nhu, chỉ là vẻ mặt thân thiết nhìn Hạng Quân Văn, trong mắt đều là thương tiếc và đau lòng, chỉ chờ Hạng Quân Văn chỉ tay về phía Hạng Quân Vãn, Ngọc phu nhân mới quay đầu, một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là nàng.

"Vãn nhi, là ngươi làm sao? Ngươi như thế nào có thể đối xử với muội muội của mình như vậy? Nàng thân là muội muội của ngươi, cho dù Văn Văn có cái gì không đúng, ngươi làm tỷ tỷ thì phải dạy bảo nàng. Ngươi làm cho nàng phải quỳ ở trong này, lại còn đem nàng biến thành bộ dạng như vậy, ngươi thật sự rất tàn nhẫn!"

Ngọc phu nhân biểu tình giả dối, Hạng Quân Vãn suýt chút nữa cười phá lên. Chưa bao giờ gặp nữ tử biết diễn như vậy, Ngọc phu nhân không đi hát hí khúc quả là đáng tiếc. Nàng ta còn cố ý nâng cao giọng, giống như sợ người khác không nghe thấy, làm như vậy đơn giản là vì muốn cấp cho nàng thêm tiếng xấu, muốn cho nàng bị hắt nước bẩn.

"Di nương đây là nói đi đâu vậy? Muội muội bất quá là cao hứng khi nhìn thấy ta, cho nên mới đối với ta hành đại lễ. Ngũ muội, mau đứng lên! Đại lễ này của ngươi ta nhận không nổi!" Hạng Quân Vãn đi đến trước mặt Hạng Quân Văn đem nàng đứng lên, cùng lúc đó, tay Hạng Quân Vãn xoa hàm dưới của Hạng Quân Văn một cái, chỉ nghe ken két một tiếng, hàm dưới của nàng ta lại trở về vị trí cũ.

Biểu hiện của Hạng Quân Vãn nằm ngoài dự liệu của Ngọc phu nhân. Nàng không phải là nên khóc sướt mướt giải thích sao? Dựa theo kinh nghiệm lúc trước của nàng, lúc này Hạng Quân Vãn hẳn là quỳ xuống dập đầu xin tha a? Vì sao còn thoải mái như vậy, giống như một chút cũng không để ý mọi chuyện vậy?

Mà Hạng Quân Văn lúc trước ánh mắt còn mang theo khinh miệt, nhưng trải qua chuyện vừa rồi đã biến thành sợ hãi. Hạng Quân Vãn vừa rồi đối với nàng làm cái gì nàng rất rõ ràng. Cảm giác đau đến sống không bằng chết này nàng không muốn nghĩ sẽ thử lại lần hai! Còn có, ánh mắt của nàng rất dọa người, rất đáng sợ.

"Hạng Quân Vãn, ngươi dám che dấu sự thật! Rõ ràng là ngươi đánh Ngũ muội, chúng ta đều nhìn thấy!" Nhìn thấy người xung quanh vây lại càng ngày càng nhiều, Hạng Quân Nhu càng thêm đắc ý, nàng muốn cho mọi người thấy bộ mặt thật của Hạng Quân Vãn, muốn nàng không có chỗ dung thân trong phủ tướng quân.

"Ngươi bị Yến vương vứt bỏ, tướng quân phủ đồng ý thu nhận ngươi, ngươi còn muốn thế nào? Ngũ muội tuổi nhỏ, ngươi lại đối với nàng động thủ, ngươi rốt cuộc có phải là người không a?"

Hạng Quân Nhu âm thanh bén nhọn, làm cho mọi người hướng tướng quân phủ xem náo nhiệt ngày càng nhiều. Khi mọi người nhìn đến một thân áo trắng gầy đơn độc của Hạng Quân Vãn, xung quanh bắt đầu nổi lên những tiếng nghị luận.

"Nguyên lai nàng chính là Yến vương phi bị vứt bỏ Hạng Quân Vãn a!"

"Bộ dạng xấu như vậy a!"

"Nàng tuy rằng có chút xấu, có thể hay không làm chuyện như vậy a?"

"Nói cũng đúng! Nàng gầy như vậy, như thế nào ăn hiếp người?"

"Đúng a! Tiểu thư tướng quân phủ đều châu tròn ngọc sáng, nàng là gầy nhất a, thật là rất đáng thương!"

Mọi lời nói xung quanh đều rơi vào tai Hạng Quân Vãn, có chút ngoài dự kiến của nàng. Không ngờ nhờ thân hình gầy yếu này của mình, còn cho nàng nhận được đồng tình của mọi người. Nguyên bản còn muốn hảo hảo trừng phạt những "thân nhân" này, nhãn châu chuyển động, nàng nghĩ ra biện pháp khác.

"Tứ muội muội, ngươi hiểu lầm ý ta, là do ta muốn trở về lấy di vật của mẫu thân. Ta biết, ngươi lo lắng thanh danh ta không tốt, ảnh hưởng đến tiền đồ của các ngươi. Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ không ở lại tướng quân phủ, càng sẽ không liên lụy đến các ngươi. Các ngươi thân là muội muội của ta, tuy rằng cưới gả không thuộc về mình, nhưng ta hy vọng các ngươi có mối lương duyên tốt hơn ta. Ta không có ý tứ khác...."

Hạng Quân Vãn che mặt, vai gầy yếu nhẹ nhàng run rẩy, phối hợp với lời nói của nàng, làm cho người ta càng thêm đồng tình với nàng.

Có người mẫn cảm lập tức đem sự đáng thương bất lực của Hạng Quân Vãn trước mặt cùng với hành động giết Hồ Cơ của Công Tôn Trường Khanh tại Bách Hoa Lâu liên hệ, cộng thêm đơn cáo trạng của nhóm thư sinh lên hoàng thượng, làm cho tất cả người dân trong kinh thành đều biết. Một người là vị hoàng tử đầy cuồng ngạo, một người là khí phụ nhu nhược đáng thương, hai cái so sánh với nhau, mọi người dễ dàng đứng về phía Hạng Quân Vãn.

Hiện tại nhìn đến Hạng Quân Vãn cùng nha đầu của nàng chỉ mang theo một cái bọc nhỏ, đối mặt với một đám người chỉ trích, trên mặt nha đầu dấu tay sưng đỏ rõ ràng là bị thương, người sáng suốt vừa nhìn là biết những người của tướng quân phủ muốn gây khó dễ Hạng Quân Vãn. Lặp tức long đồng tình của mọi người bộc phát đi ra, thanh âm nói giúp Hạng Quân Vãn không ngừng truyền đến.

"Thật là vô tình! Cư nhiên dám đối xử với Nhị tiểu thư như vậy, dù gì người ta cũng là dòng chính nữ của phủ tướng quân!"

"Đúng vậy! Nữ nhi người ta bị vứt bỏ, về nhà lại bị gây khó dễ như vậy, thật sự là quá phận!"

"Không có tình người! Thật sự là lãnh huyết!"

Sự tình chuyển biến nghiêng về một phía, tất cả người dân xung quanh đều đứng về phía Hạng Quân Vãn, công khai lên án lãnh mạc vô tình của phủ tướng quân.

"Nàng nói dối! Các ngươi đều bị nàng lừa! Nàng là tên lừa đảo!" Hạng Quân Nhu vốn muốn nhìn thấy Hạng Quân Vãn vì xấu hổ, giận dữ mà chết, không ngờ kết quả lại biến thành như vậy. Những người đó rốt cuộc là bị làm sao? Bọn hắn vì sao phải nói giúp Hạng Quân Vãn?

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thắng Lợi

Editor: Tuyết.Nhi.

Hạng Quân Nhu tức giận thở hổn hển và Hạng Quân Vãn điềm đạm đáng yêu hình thành rõ ràng hai phía đối lập, ai điêu ngoa, ai nhu nhược, vừa xem liền hiểu ngay, quần chúng có đôi mắt sáng như tuyết!

Thấy dân chúng vây xem đối với chính mình chỉ chỉ chỏ chỏ, căn bản là không tin lời của nàng, Hạng Quân Nhu một phen lôi Hạng Quân Văn ra, “Ngũ muội, nói cho bọn họ biết tiện nhân này đã đánh ngươi như thế nào!”

“Ta, ta...” Hạng Quân Văn bắt đầu trở nên lắp bắp, một bên là Ngọc phu nhân và Hạng Quân Nhu, nàng đắc tội không nổi, nhưng mặt khác Hạng Quân Vãn đứng ở một bên càng làm cho nàng sợ hãi. Hạng Quân Văn trộm liếc mắt nhìn Hạng Quân Vãn, nàng chính vẻ mặt bi thương thảm thiết, nhưng trong mắt lại lóe ra tinh quang, vừa lúc chống lại ánh mắt Hạng Quân Văn. Ánh mắt sắc bén khiến cho Hạng Quân Văn rùng mình.

“Không phải , ta, ta là nhìn thấy Nhị tỷ cao hứng, ta cũng cao hứng...”

Lời nói của Hạng Quân Văn không thể nghi ngờ là đánh vào mặt Hạng Quân Nhu, nàng vạn vạn không ngờ rằng Hạng Quân Văn sẽ nói đỡ cho Hạng Quân Vãn.

“Ngũ muội, ngươi đừng sợ! Rõ ràng chính là nàng đánh ngươi, ngươi như thế nào còn giúp nàng nói chuyện? Chúng ta đều thấy mà! Sẽ không phải là ngươi sợ nàng chứ? Sẽ không phải vừa rồi nàng đánh ngươi làm sợ ngươi hả?”

“Tứ tỷ, tỷ đừng ép ta...” Hạng Quân Văn lắc lắc đầu, sau đó lùi về phía sau, muốn tránh khỏi Hạng Quân Nhu bức bách.

Biểu hiện của Hạng Quân Văn ở trong mắt mọi người, không thể nghi ngờ biến thành một loại hàm nghĩa khác. Những dân chúng ở đây nhận thấy, Hạng Quân Nhu chẳng những vu oan hãm hại tỷ tỷ của mình, còn "Khí thế bức nhân", bắt buộc muội muội giả bộ làm chứng. Hạng Quân Nhu ngày thường ngang ngược lợi hại, dân chúng đối với những ngôn hành cử chỉ của vị Tứ tiểu thư này có nghe thấy một chút, hiện tại nhìn đến nàng như vậy, liền càng thêm xác thực ác danh của Hạng Quân Nhu.

Hạng Quân Văn cắn môi, như thế nào cũng không chịu đắc tội Hạng Quân Vãn, nàng đã bị đau đớn vừa rồi dọa cho sợ hãi, không muốn trải qua tra tấn như vậy nữa.

Thấy không có cách gì từ chỗ Hạng Quân Văn đột phá, Hạng Quân Nhu liền chuyển hướng sang Hạng Quân Yến và Hạng Quân Lam, “Tam tỷ, Lục muội, các ngươi vừa rồi cũng thấy! Các ngươi nói với bọn họ, để cho bọn họ nhận thức bộ mặt chân thật của nữ nhân này!”

Hạng Quân Yến lớn tuổi, vừa rồi nàng đã từ trong ánh mắt mọi người nhìn thấy bình luận đối với chuyện này, rất rõ ràng, những người có mặt đều đứng ở bên Hạng Quân Vãn, nhìn Hạng Quân Nhu bằng ánh mắt rất là không tốt. Nếu nàng hiện tại giúp Hạng

Quân Nhu làm chứng, ở trong ánh mắt mọi người không phải trở thành "Vẽ đường cho hươu chạy" sao?

Bất quá, Hạng Quân Yến cũng không thể giống Hạng Quân Văn như vậy, không để ý đến sỉ diện của Hạng Quân Nhu, đành phải nói một lời giải thích hàm hồ. “Tứ muội, ta vừa rồi bị cát bay vào trong mắt, rất khó chịu, cái gì cũng không thấy được.”

“Ngươi...” Hạng Quân Nhu chỉ vào Hạng Quân Yến, đầu ngón tay hơi run rẩy. Cái gì tỷ muội tình thân, đến thời khắc mấu chốt đều bỏ mặc như vậy, thật không biết các nàng hôm nay làm sao vậy? Này rõ ràng chính là thời rất cơ tốt, có thể chèn ép thật tốt Hạng Quân Vãn! Vì sao các nàng lại không thể cùng nàng một lòng, không thể cùng nàng liên thủ chứ?

Hạng Quân Yến từ chối, khiến cho Hạng Quân Nhu đem cơ hội cuối cùng đặt ở trên người Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất, “Lục muội, ngươi nói đi!”

Hạng Quân Lam tuổi nhỏ nhất, nhưng nàng cùng Hạng Quân Văn quan hệ tốt nhất. Ngày thường Hạng Quân Nhu luôn là một bộ dạng cao cao tại thượng ăn hiếp các nàng, không thiếu cho các nàng nhìn sắc mặt của nàng. Hôm nay Hạng Quân Nhu kinh ngạc, Hạng Quân Lam tự nhiên cao hứng. Hơn nữa vừa rồi nàng đón được ánh mắt Hạng Quân Văn, nàng nhất định là sẽ đứng ở bên Hạng Quân Văn.

“Tứ tỷ, ta thấy Nhị tỷ nên cũng cao hứng...”

Lời nói của Hạng Quân Lam đã trực tiếp phá hủy ký thác cuối cùng của Hạng Quân Nhu. “Phế vật! Một đám phế vật!” Hạng Quân Nhu thẹn quá hóa giận, ban đầu muốn mượn cơ hội này để trừng trị

Hạng Quân Vãn thật tổ, làm cho nàng không thể trở về phủ Tướng quân, thế nhưng các tỷ muội ngày thường thân cận đều giống như đã ước định thật tốt, đều đứng ở bên phía của Hạng Quân Vãn kia, này rốt cuộc là có ý gì?

Hạng Quân Nhu đối với tỷ muội nhà mình như vậy, trước mặt tất cả mọi người dùng từ "Phế vật" gọi các nàng, làm cho người ta đủ để tưởng tượng ra bình thường ở trong phủ, Tứ tiểu thư của phủ Tướng quân này diễu võ dương oai ăn hiếp người như thế nào. Nhất thời, hình tượng Hạng Quân Nhu đại ngã, trực tiếp vì linh.

Ngay tại lúc Hạng Quân Nhu hùng hùng hổ hổ còn muốn nói thêm gì nữa, Ngọc phu nhân liền liếc mắt, nha hoàn bên người nàng lập tức tiến lên đỡ ở bên cạnh Hạng Quân Nhu, “Nhu Nhi chắc không phải đi ra ngoài trúng gió, bệnh hồ đồ chứ? Người tới, còn không đỡ tiểu thư đi xuống, mau mời Thái y! Nhất định là ở bên ngoài bị nhiễm phong hàn đến phát sốt, mới có thể mê sảng nói ra những lời như vậy!”

Nhìn Ngọc phu nhân kiệt lực muốn cứu lại danh dự cho Hạng Quân Nhu, Hạng Quân Vãn cúi đầu, cười nhợt nhạt. Hại người hại luôn mình! Nếu không phải các nàng cố ý lớn tiếng ồn ào, dẫn mọi người tới đây, cũng sẽ không có cục diện hiện tại.

“Mẹ, ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Như thế nào ngay cả người cũng bao che cho tiện nhân này! Mẹ, ta không bị bệnh...”

Trước sự giãy dụa của Hạng Quân Nhu, khí lực của hai nha hoàn cộng lại so với khí lực của một tiểu thư yêu kiều lớn hơn nhiều, chỉ trong chốc lát giọng nói của Hạng Quân Nhu liền không nghe thấy nữa, ngược lại Ngọc phu nhân vẻ mặt xấu hổ. Nàng căn bản suy nghĩ muốn giúp Hạng Quân Nhu che lấp, không ngờ rằng đứa nhỏ

này lại chính là miệng nói ra. Nhìn thấy trong đám người vây xem có người "Chế nhạo giễu cợt" cười, trong lòng Ngọc phu nhân liền hận Hạng Quân Vãn thêm một phần.

Bất quá, vô luận trong lòng Ngọc phu nhân đối với Hạng Quân Vãn thái độ thế nào, việc lấy lại sĩ diện vẫn phải tiếp tục. Hạng Quân Vãn hiện tại là đối tượng được mọi người đồng tình, theo mọi người nhận thấy, nữ tử như nàng gặp rủi ro như vậy mới là điều đáng được đồng tình. Nếu lúc này Ngọc phu nhân đem Hạng Quân Vãn đuổi đi, không thể nghi ngờ là bôi đen phủ Tướng quân. Vừa rồi biểu hiện của Hạng Quân Nhu đã làm cho dân chúng đối với phủ Tướng quân sinh ra bất mãn, hiện tại nàng phải tận lực vãn hồi lại hình tượng lại cho Hạng Quân Nhu.

Ngọc phu nhân tiến lên nắm tay Hạng Quân Vãn, đánh giá bóng dáng gầy yếu của nàng, trong mắt, giọng nói, đều lộ ra nồng đậm thân thiết, “Đứa nhỏ đáng thương! Từ nhỏ đã không có mẹ, hiện tại lại gặp phải chuyện như vậy... Vãn Nhi, ngươi liền vào trong nhà đi! Di nương đã sớm sai người đem Phỉ Thúy cư của ngươi dọn dẹp thật tốt rồi, vẫn giống như trước kia, ngươi sẽ thích, đang chờ ngươi trở về!”

Đối mặt với Ngọc phu nhân "Thân thiết", mặt Hạng Quân Vãn hiện ra biểu tình sợ hãi, “Di nương, ta, ta...”

Giọng nói Hạng Quân Vãn nghẹn ngào, trong mắt đỏ hoe, làm cho cảnh giác của Ngọc phu nhân với nàng vừa dâng lên lại biến mất. Đúng vậyi! Đây mới là Hạng Quân Vãn! Vừa rồi nhất định đều là ảo giác...

Không thể không nói, có khi dân chúng vẫn rất dễ lừa gạt. Giống như bọn họ đơn thuần chỉ tin tưởng vào đôi mắt của mình nhìn thấy,

thông qua đôi mắt để phán đoán chân tướng sự việc. Vừa rồi dân chúng còn cho rằng Hạng Quân Nhu ích kỷ xấu xa nhưng bị Ngọc phu nhân nói vài câu thỏa đáng để trấn an, cộng thêm Ngọc phu nhân bình thường cũng thường xuyên làm một ít việc tốt, lương thiện, tự nhiên liền đem tiếng ác của con gái triệt tiêu một ít. Hạng Quân Vãn ở trong sự chờ đợi của mọi người đã vào phủ Tướng quân, có chỗ "Sống yên phận".

“Đau không?” Trong Phỉ Thúy cư, Hạng Quân Vãn cẩn thận xoa thuốc cho Lạc Tuyết.

“Không đau.” Lạc Tuyết kìm nén nước mắt, dùng sức lắc đầu. “Tiểu thư, chúng ta vì sao phải trở về? Người làm Di Hồng công tử không tốt sao? Tại sao phải trở về để bị các nàng ăn hiếp?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bảy Cánh Hoa Tuyết

Editor: Cửuvĩhồ

Lạc Tuyết dù sao cũng không lớn, mới chỉ mười lăm tuổi, tính tình đơn thuần, cộng thêm trước kia đi theo Hạng Quân Vãn chịu khổ, thường xuyên bị ức hiếp, cũng đã thành thói quen, bất quá vừa rồi nàng đứng ra bảo hộ Hạng Quân Vãn hoàn toàn là thật lòng. Đây cũng là lý do vì sao Lạc Tuyết có nhu nhược một chút, Hạng Quân Vãn vẫn lưu lại nàng ở bên người.

Nghe Lạc Tuyết nói như vậy, Hạng Quân Vãn hơi hơi cười. Mười lăm tuổi, nếu ở hiện đại thì sẽ là học sinh trung học, Lạc Tuyết cũng đã làm nô tỳ theo hầu nàng được bảy năm.

Lạc Tuyết nói như vậy cũng là xuất phát từ lòng quan tâm đến nàng, lo lắng nàng ở trong phủ tướng quân này, nàng bị người ta ăn hiếp. Đối với lòng trung thành do chính mình khảo nghiệm đã thông qua, Hạng Quân Vãn cũng không giấu diếm nàng, đem mọi chuyện phát sinh gần đây phân tích một lần.

Lạc Tuyết tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng là người thông minh, chủ khối thân thể này quá mức yếu đuối, mới khiến cho tính cách của Lạc Tuyết bị áp chế, tin tưởng chỉ cần qua chính mình dạy dỗ, không lâu nữa, Lạc Tuyết sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của nàng.

Hạng Quân Vãn hồi tướng quân phủ. Một là dạo này có người hỏi thăm tin tức của nàng, hơn nữa còn là người có thế lực, hai là

nàng muốn tìm một nơi an toàn để đả thông kinh mạch.

Ngày đó ở chung, nàng phát hiện năm vị chưởng quầy cũng không đơn giản như vậy. Hạng Trị Chung đem năm người đó lưu lại cho nàng, rốt cuộc là thật lòng quan tâm nàng, hay là dụng tâm kín đáo, đó vẫn chưa thể kiểm chứng.

Nếu Hạng Trị Chung thật lòng trân trọng nữ nhi này, vì sao năm đó lại để mặc những người trong phủ tùy ý ăn hiếp nàng? Chỗ này rốt cuộc có bí mật gì? Nàng không biết, cho nên cảnh giác trong lòng vẫn không giảm.

Hiện tại việc cấp bách là phải khôi phục võ công, đem Lạc Tuyết bồi dưỡng thành người có thể trợ giúp nàng. Đến lúc đó, cho dù có âm mưu gì, cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Vừa lúc Hạng Trị Chung viết thư, nói kinh thành không yên ổn, muốn nàng hồi phủ tướng quân, nàng liền biết thời biết thế trở lại. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, nàng chẳng những muốn khôi phục thân phận thật sự, mà còn muốn tra xem rốt cuộc trong hồ lô của Hạng Trị Chung muốn làm cái gì.

Đối với những sự tình trên, Hạng Quân Vãn chỉ nói một vài điều trọng điểm, tránh lòng hoài nghi Hạng Trị Chung qua một bên, để tránh Lạc Tuyết nghi ngờ.

"Tiểu thư, người nói có thế lực đang tìm kiếm thân phận của Di Hồng công tử? Nói như vậy, phủ tướng quân vẫn là an toàn hơn! Nhưng mà tiểu thư, năm vị chưởng quầy không phải là Tướng quân để lại cho người sao? Vì sao phải đề phòng bọn hắn?"

"Lạc Tuyết, hại nhân chi tâm không thể có, phòng người chi tâm không thể không. Bọn họ đối với ta cung kính là vì phụ thân, nếu

một ngày không có bọn hắn, ta chẳng phải lại trở về như trước kia? Chúng ta không thể mọi chuyện đều nhờ vào người khác, chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ, mới thật là cường đại!"

Lời nói của Hạng Quân Vãn làm cho Lạc Tuyết bội phục không thôi. Vì sao trước đây không biết tiểu thư lại hiểu nhiều đạo lý như vậy? Nghĩ vậy, Lạc Tuyết dùng sức gật đầu: "Tiểu thư, người yên tâm! Ta sẽ nhất định sẽ hảo hảo luyện võ, về sau bảo vệ tiểu thư, không để cho người ta ăn hiếp tiểu thư!"

Lạc Tuyết trịnh trọng hứa hẹn, làm cho trong lòng Hạng Quân Vãn mềm nhũn.

Nguyên bản bị thân muội muội phản bội, để lại trong lòng Hạng Quân Vãn không thể xóa nhòa đau xót, hoàn hảo bên người còn có Lạc Tuyết đơn thuần vô lo vô nghĩ làm bạn cùng. Nhìn dấu tay sưng đỏ trên mặt Lạc Tuyết, Hạng Quân Vãn khẽ cười, "Ngươi vẫn là trước bảo vệ bản thân cho tốt. Nhớ kỹ, lần sau ai đánh ngươi, ngươi đánh lại cho ta! Xảy ra đại sự gì, đã có tiểu thư ta chống đỡ! Ta là hậu thuẫn của ngươi, xem ai còn dám động đến người của ta!"

Lúc nói những lời này, trên mặt Hạng Quân Vãn hiện lên sát khí, làm cho Lạc Tuyết hoảng sợ nhưng trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Tiểu thư che chở nàng như vậy, thật là đối với nàng quá tốt!

Vào ban đêm, Hạng Quân Vãn đem nội công tâm pháp giao cho Lạc Tuyết. Lúc trước nàng đã hạ khẩu quyết trước, không ngờ rằng Lạc Tuyết có trí nhớ rất tốt, chỉ hai ba lần đã thông thuộc tất cả. Nàng ở tuổi này tập võ, đã qua thời điểm tốt nhất, bất quá Lạc Tuyết là người có thể chịu khổ, cộng thêm đầu óc thông minh, nhưng thật ra là một hạt giống tốt.

Trải qua náo loạn trước cửa tướng quân phủ ngày hôm nay, trong cung đã có người biết chuyện nàng quay về phủ tướng quân.

Xuất phát từ lòng áy náy đối với Hạng Quân Vãn nên Công Tôn Nam và Triệu Mạn ban cho liên tiếp không ngừng đưa đến phủ tướng quân, khiến cho các vị phu nhân và tiểu thư ở phủ tướng quân đỏ con mắt. Chỉ là ngại Thái hậu cùng Hoàng thượng sủng ái Hạng Quân Vãn, hơn nữa Triệu Mạn còn phái ma ma bên người đến giáo huấn Ngọc phu nhân một phen, các nàng tạm thời không dám tìm Hạng Quân Vãn gây phiền toái, vừa lúc cho Hạng Quân Vãn có thời gian khôi phục võ công.

Đường môn, từ xưa đến nay đều lấy dụng độc, luyện đan, ám khí, cơ quan nổi danh giang hồ, thế nhân nghe đến Đường môn đều thấy biến sắc, mà người trong giang hồ càng muốn tránh Đường môn không kịp.

Độc, cấp Đường môn thần bí bịt kín khăn che mặt, võ lâm môn phái cũng không dám đi tìm Đường môn gây phiền toái. Đệ tử Đường môn mấy trăm năm cố gắng, tạo ra rất nhiều võ công bí tịch tàng thất. Nàng ở Đường môn mười lăm năm, đọc vô số bí tịch, cộng thêm trí nhớ đã gặp qua là không thể quên được, nên bí tịch trong đầu không có một trăm thì cũng có chín mươi,

Bởi vì Lạc Tuyết tâm tư đơn thuần, Hạng Quân Vãn chọn bí tịch "Ngọc Nữ kiếm pháp"

cho nàng. Về phần muốn bồi dưỡng Kinh Hồn, Hạng Quân Vãn đã phân phó xuống dưới làm cho La chưởng quầy đưa hắn vào tướng quân phủ. Kinh Hồn dung mạo xuất chúng, có một cỗ phong lưu ý vị, tiếp qua vài năm, nhất định là một thanh niên nhanh nhẹn.

Hạng Quân Vãn vì hắn tuyển, còn lại là Tiêu Dao Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cùng Bắc Minh thần công.

Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn đi theo Hạng Quân Vãn tập võ. Bọn họ tuổi tác tương đương, tự nhiên là sẽ so tài lẫn nhau về sức mạnh, cộng thêm Hạng Quân Vãn duy trì tốt cạnh tranh, lại dựa theo thể chất của hai người mà chỉ điểm, bọn họ ngươi truy ta đuổi một thời gian thế nhưng đều tiến bộ thần tốc.

Phỉ Thúy cư ở trong góc hẻo lánh nhất của tướng quân phủ, cô linh linh một cái trong cái sân nhỏ, chỉ có chủ tớ ba người bọn họ, cũng giúp Hạng Quân Vãn bọn họ có thêm thời gian luyện võ. Tuy rằng những phu nhân tiểu thư kia tạm thời sẽ không đến tìm mình gây phiền toái, nhưng không có nghĩa là được phép lơ là.

Buổi sáng, Hạng Quân Vãn chỉ điểm cùng khảo sát Lạc Tuyết và Kinh Hồn, buổi chiều đến, là thời gian Hạng Quân Vãn bế quan. Làm truyền nhân Đường môn, bổn môn công phu là Hạng Quân Vãn am hiểu nhất cũng vui vẻ nhất.

Thương Nguyệt quốc khai quốc Hoàng đế vì tự thân an toàn, cùng với hoàng triều có thể đứng vững, đem kinh thành Cẩm thành đặt trên núi. Sân sau của tướng quân phủ cách trăm thước sau vách núi, nơi này cũng trở thành nơi Hạng Quân Vãn tập võ.

Buổi sáng, Hạng Quân Vãn mang Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn đến chỗ này thao luyện, buổi tối, còn lại là một mình nàng ở chỗ này luyện công.

" Hô!" Đem khí trong lòng phun ra, Hạng Quân Vãn chậm rãi thu tay lại. đứng dậy. Đại khái là di truyền từ Hạng Trị Chung, thân thể này quả thật rất có tố chất để tập võ. Ngày đó, nàng đã muốn khôi

phục lại công lực lúc trước đến sáu phần, có thể trong thời gian ngắn đạt tới hiệu quả này, đã muốn phi thường không sai.

Dựa vào vách núi đen, Hạng Quân Vãn hướng phía trên leo lên, đi chưa được hai bước, liền thấy bên kia, một vật ngân màu trắng tản ra nhu hòa quang mang.

"Bảy cánh hoa tuyết?" Nhìn đến vật ấy, Hạng Quân Vãn chấn động. Bảy cánh hoa tuyết là giải độc thánh phẩm, bởi vì giống như bông tuyết, hơn nữa có bảy cánh hoa nên được gọi như vậy. Trước kia nàng chỉ ở trong sách cổ thấy qua. Hoa này sinh trưởng trên vách núi đen, trăm năm mới nảy mầm, trăm năm sinh trưởng, trăm năm nở hoa. Hoa nở vào đêm khuya, bất quá thời gian nở rất ngắn. Phải trong thời gian nở hái xuống, nếu không đến lúc hoa tàn lại như hoa cỏ bình thường, không có tác dụng gì.

Nếu đụng đến loài hoa khó gặp quý hiếm như vậy, Hạng Quân Vãn làm sao có thể buông tay.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mới Gặp: Ra Tay Quá Nặng

Editor: Tuyết.Nhi.

Sờ soạng đến bên cạnh bảy cánh hoa tuyết, Hạng Quân Vãn phát hiện Hoa Nhi này còn chưa có hoàn toàn nở rộ. Trong sách cổ nói, lúc bảy cánh hoa tuyết đã hoàn toàn nở rộ mà hái, mới có dược lực tốt nhất, có thể giải bách độc, cho nên Hạng Quân Vãn chờ ở bên cạnh, nhìn bảy cánh hoa tuyết nở.

Bảy cánh hoa tuyết này vừa lúc sinh trưởng ở trên tản đá bén nhọn lại mọc ra nguyên vẹn, đóa hoa màu trắng bạc ở trong gió hơi hơi run rẩy, tản ra mùi hương âm u thoang thoảng.

Thật đẹp! Hạng Quân Vãn ngây ngốc nhìn bảy cánh hoa tuyết, không ngờ rằng đi đến thế giới này, còn có thể nhìn thấy bảy cánh hoa tuyết biến mất đã lâu.

Ngay trong lúc Hạng Quân Vãn đang kiên nhẫn chờ đợi, đột nhiên nghe được một tràng âm thanh rất nhỏ, có vẻ là tiếng bước chân. Hay là, còn có người muốn bảy cánh hoa tuyết? Hạng Quân Vãn vừa mới chuẩn bị quay đầu, một cái ngân câu phi tới chỗ bảy cánh hoa tuyết, muốn chặt đứt nó.

Vừa thấy có người cùng mình cướp bảy cánh hoa tuyết, Hạng Quân Vãn làm sao đồng ý, phi thân qua, một tay đem bảy cánh hoa tuyết hái xuống, quay đầu, có hai người đứng ở một bên nham

thạch khác. Một nam tử hồng y (y phục màu đỏ) xinh đẹp, một thiếu niên anh tuấn rắn rỏi.

“Thiếu chủ, bảy cánh hoa tuyết bị đoạt mất rồi...” Phi Sương như thế nào cũng không ngờ rằng, bọn hắn thủ hộ bảy cánh hoa tuyết nhiều ngày như vậy lại bị người khác đoạt mất, nhìn bảy cánh hoa tuyết trong tay nữ tử áo trắng, Phi Sương vươn tay, “Cô nương, bảy cánh hoa tuyết này là Thiếu chủ của ta để ý trước, đưa nó cho ta...”

“Các ngươi để ý, tức là của các ngươi sao? Vậy bản cô nương để ý giang sơn xã tắc, hay là thiên hạ này liền là của ta sao?” Hạng Quân Vãn cầm bảy cánh hoa tuyết, dường như nghe được một câu chuyện buồn cười nhất trên đời.

Bị Hạng Quân Vãn hỏi một câu như vậy, Phi Sương nghẹn họng. Như thế nào lại có người không giảng đạo lý như vậy? Bọn hắn từ sau khi tìm được bảy cánh hoa tuyết mỗi đêm đều có người đến nơi này chờ hoa nở. Hôm nay đến đây, đã bị nữ tử xa lạ cướp mất, đối phương còn ngụy biện như vậy, thật sự là nhanh mồm nhanh miệng.

Hạng Quân Vãn ở trong mắt hồng y nam tử nhìn thấy rất có ý tứ. Giang sơn xã tắc? Thiên hạ? Nữ tử này thế nhưng dã tâm thật lớn! Chỉ sợ chỉ có nữ tử trước mặt này, mới dùng "Thiên hạ" đến ví dụ. Thật không biết là cô nương nhà ai, khẩu khí lớn như vậy!

“Vị cô nương này, ta có nhu cầu cấp bách cần bảy cánh hoa tuyết để cứu người, nếu được, ngươi có thể đem bảy cánh hoa tuyết bán cho ta không? Mặc kệ là giá cả gì!”

Giọng nói hồng y nam tử giống như trăng thanh gió mát, dần dần động lòng người, Hạng Quân Vãn nghe xong cảm thấy thoải mái, vừa mới muốn đáp ứng, sau khi quan sát đến mắt phượng mỉm

cười của nam tử, Hạng Quân Vãn rùng mình một cái. Võ công thật là lợi hại! Thế nhưng trong giọng nói cất giấu mị hoặc âm! Nếu không phải nàng định lực tốt khẳng định liền rơi vào trong giọng nói của nam tử này.

Hạng Quân Vãn có thể từ trong ma âm của mình thoát ra được, làm cho Phượng Cửu đối với nàng hứng thú hẳn lên. Nửa đêm xuất hiện ở vách đá trên vách núi đen, nhận biết bảy cánh hoa tuyết, còn có thể trong thời gian ngắn như vậy tránh thoát được ma âm của hắn, nữ tử này đến tột cùng là ai?

Bởi vì Hạng Quân Vãn mang khăn che mặt màu trắng, cho nên Phượng Cửu không thể nhìn thấy được dung mạo của nàng, chỉ là cặp mắt đen chói mắt kia của nàng, ở dưới đêm trăng phá lệ mê người. Có một đôi mắt linh động như vậy, người này nhất định thông minh tuyệt đỉnh. Huống chi, vừa rồi hắn dùng năm thành ma âm, đối phương chỉ cần thời gian một lần hô hấp liền phá được ma âm của hắn, đúng là có chút ý vị sâu xa.

Phượng Cửu cũng không có bởi vì vậy mà sinh ra cảm giác thất bại, ngược lại đối với Hạng Quân Vãn có hứng thú đặc biệt hơn. Vách núi đen này trừ phi có khinh công cực giỏi, nếu không tự leo lên núi, nhất định sẽ rơi xuống đấy. Hiện tại Hạng Quân Vãn đứng ở đỉnh nham thạch, cũng không có chút khiếp đảm hay sợ hãi, ngược lại giống như mặt trăng dưới cảnh đẹp, cùng chung quanh hòa hợp một thể, nhìn thấy lập tức cảnh đẹp ý vui (đoạn này ta chém ^^). Chỉ là, trên giang hồ từ khi nào thì có thêm một nữ tử như vậy?

“Công tử, ngươi muốn cứu người, cùng ta có quan hệ gì chứ!”

Hồng y nam tử đối với chính mình dùng mị hoặc âm làm cho Hạng Quân Vãn có chút phẫn nộ.

Nếu hắn thật sự cần bảy cánh hoa tuyết, thương lượng thật tốt, nàng cũng không phải muốn giữ riêng bảy cánh hoa tuyết. Dù sao cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp, cho hắn là được mà. Nhưng là, hắn sai ở chỗ không nên dùng thủ đoạn đối với mình. Nếu không phải Đường môn thu nhận sử dụng rất nhiều bàng môn tà đạo, mà nàng đối với phương diện này cũng có kiến thức sâu đậm, thì nàng đã sớm bị vây hãm ở trong ma âm, không thể tự kiềm chế.

Nghĩ vậy, ấn tượng của Hạng Quân Vãn đối với hồng y nam tử lập tức suy giảm lớn. Nam nhân, xinh đẹp yêu nghiệt không có gì sai, nhưng yêu nghiệt đi ra ngoài hại người chính là sai lầm!

Giọng nói Hạng Quân Vãn bắt đầu trở nên lạnh lùng, hơn nữa nàng tuyệt đối sẽ không đem bảy cánh hoa tuyết đưa cho bọn hắn, làm cho Phi Sương có chút sốt ruột.

“Cô nương, bảy cánh hoa tuyết này Thiếu chủ chúng ta đã tìm kiếm năm năm mới tìm được, lại ở chỗ này chờ đợi gần nửa tháng. Thiếu chủ chúng ta muốn lấy nó để đi cứu người, không may hôm nay bị cô nương hái mất, cô nương, hay là ngươi đưa bảy cánh hoa tuyết cho chúng ta đi! Ta không muốn vì vậy mà cùng cô nương tổn thương hòa khí.”

Vừa rồi ấn tượng của Hạng Quân Vãn đối với hồng y nam tử đã muốn giảm phân nữa, lúc này nghe Phi Sương nói thế, càng làm kích phát sự phản nghịch vừa rồi ở trong lòng nàng.

“Tổn thương hòa khí? Cuối cùng không phải hai đại nam nhân các ngươi muốn ỷ mạnh cướp của ta?”

Chủ tử bên cạnh không nói chuyện, làm Phi Sương đoán không ra Phượng Cửu suy nghĩ gì. Bất quá bảy cánh hoa tuyết này xác

thực không thể đưa cho nữ tử áo trắng được, đây chính là quan hệ đến hạnh phúc về sau của Thiếu chủ đó!

Nghĩ vậy Phi Sương cắn chặt răng, “Cô nương, không nên ép ta!”

“Ít nói nhảm! Rút vũ khí đi!”

Hạng Quân Vãn lười cùng Phi Sương dong dài, rõ ràng là bọn hắn khí thế bức người, ngược lại đảo loạn đúng sai, sai trái đều ở trên người nàng, đây là cái logic gì.

“Thiếu chủ...”

Phi Sương không ngờ rằng Hạng Quân Vãn không bị mê hoặc, nếu như là nữ tử bình thường, sau khi quan sát được dung mạo Thiếu chủ không phải đều yêu thương nhung nhớ, rất háo sắc sao?

Chỉ cần Thiếu chủ mở miệng, các nàng nguyện ý moi tim mình dâng lên, chứ đừng nói đến bảy cánh hoa tuyết này. Nhưng là, vì sao vị cô nương này đối với Thiếu chủ hoàn toàn coi như không thấy? Chẳng lẽ Thiếu chủ sức quyến rũ giảm xuống?

Phi Sương nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua Phượng Cửu.

Nhìn phía sau, Phi Sương lắc đầu. Không có mà! Thiếu chủ vẫn mị hoặc yêu nghiệt như trước, hồng y như máu, đứng ở chỗ này, giống như trên vách núi đen nở rộ một đóa hồng mai. Liền ngay cả hắn là người theo Thiếu chủ mười năm, mỗi lần nhìn Thiếu chủ đều nhịn không được mặt đỏ tim đập, vì sao nữ tử áo trắng này không động tâm?

Ngó thấy mê hoặc trong mắt Phi Sương, trong mắt phượng hẹp dài của Phượng Cửu chợt lóe ý cười. Điều Phi Sương nghĩ, cũng là nghi hoặc trong nội tâm hắn. Thiên hạ này người không bị dung nhan của mình động tâm, chỉ có nữ tử trước mặt này.

“Cô nương, đắc tội!”

Phi Sương còn chưa lấy lại tinh thần, Phượng Cửu đã động thủ đánh úp về phía nham thạch bên chỗ Hạng Quân Vãn. Không đợi Phượng Cửu tới gần, Hạng Quân Vãn đã nhảy xuống, nhảy vào vách núi đen. Không ngờ rằng nàng làm như vậy, Phượng Cửu cũng nhảy xuống theo, làm Phi Sương sợ tới mức kinh hãi. “Thiếu chủ...”

Gió ở bên tai Hạng Quân Vãn gào thét, nhìn Phượng Cửu cùng chính mình đang rơi xuống ngay ở bên người, nội tâm Hạng Quân Vãn có chút giật mình. Trên cổ chân nàng vòng quanh Thanh Đằng, cho nên có thể cho là một lần nhảy ra cực xa, nam nhân này vì sao nhảy xuống? Thật sự là không chết tâm sao!

Nhìn trước mặt dần dần phóng đại gương mặt yêu nghiệt, Hạng Quân Vãn cười, đem bảy cánh hoa tuyết nhét vào miệng. Đôi mắt khiêu khích nhìn Phượng Cửu, giống như đang nói “Ngươi làm gì được ta?”

Đối phương hành động tính tình trẻ con, khiến cho Phượng Cửu muốn cười. Lúc nhảy xuống, hắn đã nhìn thấy được Thanh Đằng trên cổ chân nàng. Nữ tử này từ khi nào đem Thanh Đằng quấn quanh trên chân, hắn làm sao không biết?

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thiếu Chủ Phu Nhân Tương Lai

Editor: Cửuvĩhồ

Đối với việc Phượng Cửu "theo đuổi không bỏ", Hạng Quân Vãn có chút ảo não. Như thế nào? Đều đem nàng bức đến như này, hắn vẫn tính còn tiếp tục?

Nàng không phải là sợ Phượng Cửu, mà là nam nhân này có chút thần bí, mặc dù võ công nàng đã khôi phục ít nhiều, nhưng so với năng lực của nàng kiếp trước, vẫn còn kém xa.

Nếu Phượng Cửu bởi vì nàng ăn bảy cánh hoa tuyết, muốn bắt nàng, dùng máu của nàng làm thuốc, nàng nên làm gì bây giờ? Dựa theo tình huống hiện tại, nàng tuyệt đối đấu không lại với nam nhân yêu nghiệt này. Nghĩ vậy, nàng lấy ra ba chi trúc đinh. Cảm tử triền nát đánh? Trước nếm thử "Bách hoa say" tư vị. (ta k biết dịch đoạn này ntn, nàng nào biết chỉ ta với)

Phượng Cửu nhìn ra nữ tử áo trắng muốn ra tay, lại không đoán được tốc độ của nàng. Thời điểm cảm giác được đau đớn trên vai, Hạng Quân Vãn đã xoay người, ôm lấy Thanh Đằng, đứng giữa không trung không hề rơi xuống. Ngược lại Phượng Cửu bị ăn đau, có xu thế tiếp tục ngã xuống.

Không thể ngã xuống! Phượng Cửu cơ thể chuyển động, bắt được chân trái của Hạng Quân Vãn.

"Uy, buông tay!" Hạng Quân Vãn không đoán được Phượng Cửu sẽ làm ra hành động như vậy. Người này thật sự là không chết tâm, đã trúng phải bách hoa say còn kiên trì như vậy. Chẳng lẽ đối tượng hắn muốn cứu rất quan trọng? Phải chăng là người yêu của hắn?

Phượng Cửu không biết được suy nghĩ của Hạng Quân Vãn, trên vai đau nhức khiến cho hắn nhe răng trợn mắt. Nữ tử này thật là nhẫn tâm! Chẳng những đối với hắn dùng độc, còn lấy chân dùng sức đạp hắn. Hắn từ nhỏ đến lớn đã quen xung quanh là những kẻ a dua nịnh hót, chưa bao giờ gặp một nữ tử "bưu hãn" như vậy!

"Ba!" Phượng Cửu thân thủ, bắt lấy chân còn lại của Hạng Quân Vãn, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

Hai người cứ như vậy giằng co trên sườn núi, Hạng Quân Vãn lắc lắc chân, Phượng Cửu như thế nào cũng không chịu buông tay, đến lúc giầy của nàng bị bấu rơi, hắn trực tiếp chộp vào cổ chân của nàng.

Vừa rồi Phượng Cửu cố gắng dung mọi biện pháp cũng không thấy được dung mạo của Hạng Quân Vãn. Hắn nguyên cho rằng khi nàng rơi xuống, cái khăn che mặt cũng sẽ hạ xuống, không ngờ rằng cái khăn che mặt lại liền một thể với bộ quần áo của nàng, nên thời điểm nàng ăn cánh hoa, hắn cũng chưa nhìn thấy bộ dạng của nàng.

Hiện tại nắm chân đối phương, hắn mới phát hiện chân của nàng hết sức yêu kiều nhỏ nhắn.

Chân của nàng ước chừng chỉ to bằng bàn tay của hắn, hơn nữa mỗi đầu ngón chân đều tròn vo đáng yêu, trơn mềm trắng nõn, tựa như huỳnh quang của trân châu. Trên đầu móng tay, đều là nhu

thuận như vậy, phấn hồng đáng yêu cùng non mềm bạch bạch, hình thành đối lập rõ ràng, trông rất đẹp mắt.

"Hỗn đản, buông ta ra!"

Hai chân đều bị Phượng Cửu nắm, Hạng Quân Vãn tức đến mức nghiến răng nghiến lợi. Nam nhân này thật là quá vô sỉ! Không lẽ hắn muốn kéo nàng đồng quy vu tận? Bách hoa say vì sao không có hiệu quả với hắn? Hắn không phải sớm cả người đều tê dại sao?

Thanh âm phẫn nộ của Hạng Quân Vãn rơi vào trong tai của Phượng Cửu, làm cho hắn ngẩng đầu lên, vừa lúc chống lại cặp mắt của Hạng Quân Vãn. Trong mắt nàng hiện lên hai đốm lửa nhỏ, giống như muốn đốt hắn thành tro cho hả giận. Thật là một cô nương nóng tính! Phượng Cửu cười khẽ.

Trên vai đau đớn không ngừng truyền đến, nửa người trên của hắn bắt đầu run lên. Hắn biết nữ tử áo trắng trước mắt cũng không muốn mạng của hắn, độc này chỉ làm cho hắn không thể nào nhúc nhích. Bất quá, nếu hắn muốn buông tay, theo người này ngã xuống, kết quả cuối cùng nhất định là ngã chết.

Nhưng là, hắn thật lòng không nghĩ muốn buông tay. Nữ tử này là người đầu tiên khiến cho hắn động tâm, hắn còn chưa có hỏi danh tính của nàng, nếu bỏ qua, ngày sau nên tìm nàng thế nào?

Nghĩ vậy, Phượng Cửu lấy từ trong ngực ra một vật, bao quanh cổ chân của Hạng Quân Vãn.

"Ngươi làm gì?" Trên chân lạnh lẽo làm cho Hạng Quân Vãn cảm thấy giật mình.

"Ta gọi là Phượng Cửu, nhớ kỹ tên của ta!"

Nói xong, Phượng Cửu buông tay, song chưởng mở ra, rơi nhanh đi xuống. Gió thổi áo đỏ hắn "vù vù" rung động, giống như mặt ngọc yên tĩnh của hắn, Hạng Quân Vãn rõ ràng nhìn trong mắt hắn nụ cười ôn nhu, còn có ánh mắt của hắn, làm cho nàng rùng mình một cái.

"Mạc danh kỳ diệu....."

Hạng Quân Vãn sờ sờ da gà trên người, cởi xuống dây Thanh Đằng trên chân, dọc theo vách núi đen leo lên. Về phần Phượng Cửu, nàng căn bản không lo lắng hắn sẽ bị ngã chết. Nam nhân này võ công sâu không lường được, chính là bách hoa say cũng không làm khó được hắn đó sao?

Nhìn bóng dáng màu trắng biến mất trên vách núi, đôi tay Phượng Cửu đột nhiên dang ra, bắt được nhành cỏ trên phiến đá. Đá vụn rầm rầm ngã xuống, hắn nương theo nhành cỏ, cố thăng bằng thân mình.

"Thật là một cô nương nhẫn tâm!" Khi Phượng Cửu lấy vật thể trên vai xuống, mới phát hiện là ba cây đinh Trúc Tử, mỏng như thiền cảnh, bé như ngân châm. Không ngờ đinh trúc nhỏ bé này lực sát thương cư nhiên lớn như vậy.

Phượng Cửu đem trúc đinh đưa lên mũi ngửi, một cỗ mùi hương hoa thanh nhã truyền đến. Độc này quả nhiên kỳ diệu!

"Thiếu chủ, thiếu chủ ngài không có việc gì chứ?" Thời điểm Phi Sương tìm đến, nhìn thấy chủ tử nhà mình cầm trúc đinh bộ dáng bí hiểm. Thiếu chủ không phải bị ngu chứ? Phi Sương trong lòng thầm nghĩ.

"Đi theo không?" Phượng Cửu không chớp mắt, nhìn về phía Phi Sương.

"Đi theo....." Phi Sương còn chưa nói xong, chợt nghe đến một trận âm thanh, một con hồ ly trắng xuất hiện trước mặt Phượng Cửu.

"Trở lại?"

Phượng Cửu thân thủ, ngân hồ bay nhanh đến trong ngực Phượng Cửu, nó ngẩng đầu, hai con mắt đáng yêu trong veo như nước đáng thương nhìn Phượng Cửu, móng vuốt nhỏ bám trên quần áo Phượng Cửu, giống như muốn đem quần áo bấu rách ra, miệng còn không ngừng phát ra âm thanh chít chít.

"Cũng bị mất dấu? Bị phát hiện?" Tay Phượng Cửu vuốt ve ngân hồ, nghe hắn nói như vậy, tiểu hồ ly lập tức chán nản ủ rũ hạ đầu, trong ngực Phượng Cửu vo tròn cái thân, cho hắn xem lưng của mình.

Chỉ thấy trên lông ngân hồ trắng như tuyết, có dòng chữ to đỏ thẫm trên lưng nó, "Đi theo ta nữa liền thiến ngươi!"

Nhìn đến dòng chữ này, Phượng Cửu không nhịn được cười ha hả.

Nhìn Phượng Cửu không cấp sĩ diện như vậy, ngân hồ có chút ảo não, làm cho nó đi theo Hạng Quân Vãn, không ngờ rằng đi còn chưa đến mười thước, đã bị nàng phát hiện, còn đem thân thể nó ra kiểm tra. Khi phát hiện nó là con đực, Hạng Quân Vãn không chút khách khí viết trên lưng nó dòng chữ, còn đối với nó đe dọa sẽ thiến nó. Nữ nhân đó thật là đáng sợ!

"Chít chít....." Ngân hồ ngồi trong ngực Phượng Cửu, một bộ dáng tố cáo Hạng Quân Vãn, chỉ trong chốc lát, Phượng Cửu đã biết sự tình đã diễn ra. Quả nhiên hắn lựa chọn đúng!

"Thiếu chủ, nữ tử đó là ai?"

Phi Sương vốn tưởng rằng Phượng Cửu nhất định sẽ không tiếc hết thảy để doạt lại bảy cánh hoa tuyết, không ngờ rằng kết quả lại như vậy, thật sự có chút ngoài ý muốn. Thiếu chủ chẳng những thả nàng, còn để cho ngân hồ đi theo, lúc này cũng không có tức giận, ngược lại cười lớn, thật sự là thái độ khác thường, có điều khả nghi!

"Nàng là thiếu chủ phu nhân tương lai!" Nghĩ đến đôi mắt linh động của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu bắt ngân hồ để trên vai.

"Thiếu...thiếu chủ phu nhân?!" Phi Sương suýt chút nữa hôn mê. Này đây là gì a? Thiếu chủ phu nhân? Chẳng lẽ trong thời gian vừa rồi, bọn họ đã tự định chung thân cả đời?

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hạng Quân Nhu Khiêu Khích

Nhìn Thiếu chủ trên mặt toàn là "Xuân Ý dào dạt", đầu óc Phi Sương xoay chuyển nhanh chóng. Đây là cái tình huống gì? Thiếu chủ đối với nữ tử áo trắng nhất kiến chung tình? Trời ạ! Hắn tuy rằng trước kia ngày đêm đều hy vọng có một vị phu nhân đến "Quản lý" Thiếu chủ nhà mình, nhưng khi thật sự đối mặt với ngày này, trái tim Phi Sương có chút không tiếp thu được.

“Thiếu chủ, phu nhân nàng là khuê nữ nhà ai?” Phi Sương mở miệng nhỏ giọng hỏi.

Phượng Cửu cười lắc đầu. Không phải khuê nữ? Phi Sương cả kinh, vậy chẳng lẽ là nha hoàn? Kỳ thật nha hoàn cũng được... Tuy rằng nha hoàn không có huyết thống cao quý, so sánh cùng Thiếu chủ có chút không tương xứng, nhưng chỉ cần Thiếu chủ thích, Phi Sương hắn chẳng những hai tay, mà hai chân cũng tán thành luôn!

“Thiếu chủ, phía bên nhà phu nhân làm sao? Ngài khi nào thì đi cầu hôn?”

Phượng Cửu lại cười lắc đầu, Phi Sương thế này mới nhận thấy khác thường, thì ra từ nãy giờ Thiếu chủ đang chìm đắm ở trong thế giới say mê của chính mình, hắn chưa từng gặp qua Thiếu chủ "Háo sắc" như vậy.

Xem ra phu nhân rất có sức quyến rũ! Nhiều nữ tử như vậy đều muốn được Thiếu chủ ưu ái, nhưng Thiếu chủ đối với các nàng

tránh còn không kịp, không ngờ rằng phu nhân chỉ trong thời gian ngắn ngũi liền bắt được tim Thiếu chủ, thật không thể tin nổi! Trong lòng Phi Sương đánh giá đối với Hạng Quân Vãn lập tức tăng lên nhanh chóng.

Nhìn Phượng Cửu bày ra nụ cười ngây thơ như mối tình đầu, đáy lòng Phi Sương vì chủ tử của mình cảm thấy cao hứng. Nhưng sau đó, vừa nghĩ đến Bàn Long thành, Phi Sương tâm tình lại chìm vào vực sâu.

“Thiếu chủ, lão thái quân sẽ thích phu nhân chứ? Không có bảy cánh hoa tuyết, bệnh của Vân Tranh quận chúa...”

Nhìn Phượng Cửu yêu nghiệt liền từ tháng ba mùa xuân trực tiếp biến thành tháng sáu tuyết bay, Phi Sương nhanh chóng ngậm miệng, ngay cả Ngân hồ trên vai Phượng Cửu cũng cúi đầu chôn ở trong ngực, giống như biết đây là chỗ đau của Phượng Cửu.

Câu nói của Phi Sương, đem Phượng Cửu đang đắm chìm ở trong thế giới tốt đẹp trực tiếp kéo về sự thật, nhìn thấy Phi Sương không dám lên tiếng, một bộ dáng "Ngượng ngùng", Phượng Cửu mắt phượng hẹp dài hơi nhếch lên, gió thổi qua đám tóc rũ trên trán hắn, lộ ra vầng trán trơn bóng như ngọc, “Nữ nhân của ta, chỉ cần ta thích là được!”

Phượng Cửu nghe được câu nói cực kỳ bá đạo này, liền đối với Thiếu chủ của mình sùng bái không thôi. Nam nhân mà, tự nhiên là muốn che chở âu yếm cho nữ nhân của mình! Cho dù Lão thái quân thích Vân Tranh quận chúa, vậy thì thế nào? Là Phượng Cửu cưới vợ, nàng thích Vân Tranh, thì nàng tự đi mà cưới!

Hạng Quân Vãn mò mẩn vào phủ Tướng quân, Phỉ Thúy cư cùng dĩ vãng giống nhau, lãnh thanh, không có hơi người.

Trở lại phòng, châm đèn, Hạng Quân Vãn đem vải thô bao ở trên chân tháo xuống, nội tâm đối với Phượng Cửu thống hận không thôi. Tên khốn kiếp này! Tháo giày của nàng, hại nàng chỉ có thể xé vải trên váy xuống bao vào chân để đi về. Lần sau nàng nhất định khiến cho hắn đẹp mặt!

Quan sát chân, Hạng Quân Vãn mới nhìn rõ ràng vật lạnh lẽo trên chân trái là thứ gì.

Thì ra là một cái vòng chân bằng hoàng kim chạm khắc hình rồng. Nói là vòng chân (lắc chân, ta định dịch là lắc chân), kỳ thật nhìn giống như là vòng tay hơn, bất quá mắt cá chân của nàng tinh tế, cho nên mang vào vừa vặn.

Vòng chân này dùng hoàng kim tạo thành, thủ công cực tốt. Lân rồng dùng những miếng vàng lớn nhỏ nối nhau mà thành, ngay đến râu rồng cũng từng sợi từng sợi rõ ràng. Mắt rồng dùng từ Huyết Kê thạch tạo ra, ở trong miệng rồng còn có một viên Nguyệt Quang thạch.

Hạng Quân Vãn muốn đem vòng chân lấy xuống, nhưng không ngờ rằng vật này tựa như sinh ra ở trên chân nàng, dán sát da thịt, làm sao cũng không gỡ xuống được.

Phượng Cửu khốn kiếp! Hạng Quân Vãn đối với hồng y nam tử ấn tượng càng thêm sâu đậm. Trên chân mang theo vòng, tựa như xiềng xích. Làm sao, hắn còn muốn giam nàng một đời?

Cả đêm, Hạng Quân Vãn đều nghiên cứu cách đem vòng chân lấy xuống, vẫn làm cho đến khi trời hơi sáng, nàng mới buông tha ý niệm này trong đầu. Quên đi, vẫn là để khi nào thấy Phượng Cửu, bắt hắn lấy ra. Hạng Quân Vãn dựa vào gối ngủ, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Hạng Quân Vãn bị một tràng âm thanh ồn ào đánh thức, nàng chậm rãi mở mắt ra, bên tai truyền đến vài giọng nói nữ nhân.

“Hạng Quân Vãn, ngươi cút ra đây cho ta! Trốn ở trong Phỉ Thúy cư thì tính là bản lĩnh gì! Đừng nghĩ rằng ngươi ngày đó thực hiện được ý đồ, ta nói cho ngươi biết! Đây là ở phủ Tướng quân! Nơi này ta là lớn nhất!”

Vừa nghe được giọng nói, Hạng Quân Vãn liền biết người não tê liệt này nhất định là Hạng Quân Nhu bị nuông chìu đến hư hỏng, chỉ có nàng ở phủ Tướng quân mới có thể vô lo vô nghĩ như vậy.

“Lạc Tuyết...” Lười đứng lên, Hạng Quân Vãn gọi Lạc Tuyết. “Hoa mai trận mở ra chưa?”

“Mở rồi ạ!”

“Ừ, ta tiếp tục ngủ, các ngươi luyện công đi.”

Hạng Quân Nhu dẫn mấy người tỷ muội đứng ở cửa Phỉ Thúy cư, ngày đó thua ở trong tay Hạng Quân Vãn, khiến cho Hạng Quân Nhu rất là khó chịu. Nàng ở phủ Tướng quân thói quen hành tẩu, cư nhiên bị một cái phế vật đem ra trêu đùa, điều này khiến cho Hạng Quân Nhu làm sao có thể chịu nổi. Nếu không phải Ngọc phu nhân ngăn chặn, không cho nàng đi tìm Hạng Quân Vãn gây phiền toái,

nàng đã sớm lập tức đến đây đánh đập Hạng Quân Vãn cho hết giận .

“Hạng Quân Vãn, mặt trời cũng mọc lên tới đỉnh, ngươi còn không mở cửa, hay là ngươi đêm qua đi vụng trộm?” Hạng Quân Nhu thanh âm bén nhọn, cùng hình tượng tiểu thư yêu kiều của nàng có vẻ khác xa, thật sự là đại sát phong cảnh. Trong phòng, Hạng Quân Vãn lấy bông nhét lỗ tai, nghiêng người lại ngủ tiếp.

“Tiểu thư, nàng không phải đi vụng trộm chứ, chỉ sợ là buổi tối đi vụng trộm với người ta!”

Nha đầu Lục Liễu của Hạng Quân Nhu đi theo phía sau, đón ý nói hùa theo lời nói của nàng. Chủ tớ hai người giọng nói thật lớn, kẻ xướng người hoạ kéo tới một đám người. Ngay cả ba người Hạng Quân Yến đi theo phía sau Hạng Quân Nhu, sau khi nghe lời này cũng che miệng cười khẽ.

“Lục Liễu, ngươi làm sao thông minh như vậy chứ! Ta xem a, nàng chính là đi vụng trộm với người ta đi! Trở thành người bị chồng ruồng bỏ, còn có mặt mũi quay về phủ Tướng quân, nói không chừng là vì nàng vụng trộm với đàn ông nên mới bị Yến vương gia hưu...”

“Xì...” Hạng Quân Văn không nhịn được, trực tiếp cười ra tiếng.

“Két...” Đúng lúc này cửa lớn Phỉ Thúy cư mở ra, ở cửa không có một bóng người, nhìn qua dị thường thần bí.

Nhìn thấy cửa lớn mở ra, Hạng Quân Nhu lắc mông rồi đi vào, những người khác cũng theo sát sau đó, muốn đi vào xem náo nhiệt. Dù sao, trước kia Hạng Quân Vãn chính là "Quả hồng mềm"

trong phủ Tướng quân, mọi người đều có thể xem trò cười của nàng, đều có thể khinh thường nàng. Nay, Tứ tiểu thư qua đây muốn nhục nhã Nhị tiểu thư, mặc kệ là các tiểu thư, hay là bọn hạ nhân, cũng không muốn buông tha cơ hội ngàn năm có một này, muốn nhìn một chút náo nhiệt.

Phỉ Thúy cư bị Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn thu thập làm sạch sẽ thanh tịnh, thoải mái dễ chịu. Trong sân nhỏ rất im lặng, nhìn không thấy người. Hạng Quân Nhu lại kêu hai tiếng, không có người trả lời, ánh mắt trực tiếp ra hiệu cho Lục Liễu.

“Lục Liễu, ngươi nói thật là đúng! Nói không chừng đó! Gian phu đang ở trong phòng! Chúng ta hôm nay vừa vặn tới! Các ngươi vài người đi bắt kẻ thông dâm đi!”

Bắt kẻ thông dâm, là một vở kịch có nội dung thối nát, nhưng những người đó vừa nghe đến từ "Bắt kẻ thông dâm" này, đều hưng phấn hẳn lên. Ở dưới sự sai bảo của Hạng Quân Nhu, đi ra ba cái nha hoàn, đi thẳng đến phòng Hạng Quân Vãn.

Hạng Quân Nhu khoanh tay đứng ở một bên, chờ xem trò cười của Hạng Quân Vãn. Hôm nay nàng đến là muốn báo thù! Ngày ấy Hạng Quân Vãn khiến cho nàng mất hết mặt mũi, hôm nay, nàng muốn Hạng Quân Vãn trở thành trò cười trong phủ Tướng quân, còn muốn khiến cho những người này đem chuyện "Bắt kẻ thông dâm" lan truyền ra ngoài, khiến cho Hạng Quân Vãn không còn mặt mũi làm người!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Phượng Cửu Điên Cuồng

Editor: Cửuvĩhồ

Hạng Quân Nhu tại tướng quân phủ làm mưa làm gió đã quen, tự nhiên không biết Phỉ Thúy cư đã sớm bị Hạng Quân Vãn bày hoa mai trận. Hoa mai trận là Thái Cực trận pháp hung hiểm nhất trong bát đại trận pháp chi nhất, tự nhiên là Hạng Quân Vãn không tính đối với người bước vào nơi này hạ thủ lưu tình.

Ba người dẫm trên đường đá nhỏ đi vào, chỉ là mới đi được năm bước, trong chỗ tối Kinh Hồn vặn nhẹ trận pháp trong đá, hoa mai trận trước mặt lập tức thay đổi cảnh sắc làm cho nhóm nha hoàn đi trước sắc mặt đại biến.

Người thì thấy đang ở hoang mạc ngàn dặm, người thì lại như rơi vào hồ băng nghìn năm, người khác thì như rơi vào động sâu xung quanh là hàng nghìn con rắn.

"Cứu mạng a! Cứu mạng! A.....!"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, làm cho những người vây xem xung quanh sợ tới mức kinh hồn táng đảm. Tại trong mắt mọi người, ba người trước mặt tựa như lên cơn điên, nằm trên mặt đất thét chói tai, rồi xé rách đầu tóc cùng quần áo của chính mình, hòn toàn là bộ dáng bị trúng tà.

"Các nàng.....các nàng bị sao vậy?" Hạng Quân Yến sắc mặt trắng bệch, nàng chưa từng gặp qua sự tình quỷ dị như vậy, trong lòng bàn tay tràn đầy lạnh lẽo.

"Không.....không biết!" Răng của Hạng Quân Văn cũng đánh vào nhau, một màn trước mắt làm cho nàng nhớ lại ngày đó trước cửa tướng quân phủ thu thập Hạng Quân Vãn, ngày đó tình cảnh cũng rất quỷ dị. Hay là nơi này có quỷ?

Nghĩ vậy, Hạng Quân Văn rùng mình một cái, trên thân nổi lên một tầng da gà. Nhìn lại Phỉ Thúy cư này, lãnh lãnh thanh thanh, quả thật có chút làm người ta sợ hãi.

Bên cạnh những người đến xem trò vui đều bị dọa sợ ngây người, không biết nói cái gì cho phải, thời điểm Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất quan sát thấy một nha hoàn trước mặt móc mắt của chính mình ra, trực tiếp sùi bọt mép hôn mê.

"Tiểu thư, không lẽ nơi này có ma quỷ a? Như thế nào gió lạnh từng trận....." Lục Liễu bình thường lá gan không nhỏ, bây giờ cũng nơm nớp lo sợ.

Bỗng một tiếng hét thảm thiết truyền đến. Trốn ở một nơi bí mật gần đó, Lạc Tuyết nhìn thấy tình cảnh của ba người kia, lấy tay bịt kín miệng, sợ chính mình nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm kia thét ra tiếng. Ngược lại là Kinh Hồn rất bình tĩnh. Nhìn lên thời gian không sai biệt lắm, Kinh Hồn đem tảng đá vặn ngược lại, hết thảy lại khôi phục nguyên dạng.

"Có quỷ.....có quỷ a!" Ba người không để ý đến chủ tử đang ở trước mặt, cũng không để ý đến đau đớn trên người, nhanh chân bỏ chạy khỏi Phỉ Thúy cư.

Nguyên bản mọi người trong lòng cũng đang hoảng sợ, hiện tại nhìn thấy các nàng đều đã chạy đi, cũng ồn ào ly khai khỏi Phỉ Thúy cư.

"Tứ muội, chúng ta trước rời khỏi nơi này đi!" Hạng Quân Yến dắt Hạng Quân Nhu, để cho người nâng Hạng Quân Lam dậy, cùng Hạng Quân Văn rời khỏi Phỉ Thúy cư. Vừa bước ra khỏi cửa, đại môn "két" một tiếng khép lại, đem những người bên ngoài càng thêm thấy thập phần quỷ dị.

"Tứ tỷ tỷ, Nhị tỷ không phải bị quỷ ám đi...." Hạng Quân Văn hàm răng cao thấp đánh nhau, nàng càng ngày càng thấy lạnh, càng ngày càng thấy sợ hãi, "Chúng ta đừng tìm Nhị tỷ gây phiền toái, rất dọa người!"

Lời nói của Hạng Quân Văn giống như đang nhắc nhở Hạng Quân Nhu, đúng vậy! Hạng Quan Vãn sau khi trở về dường như có chút không thích hợp, chẳng lẽ đúng là bị quỷ ám? Nếu thật là như thế nàng phải tìm người đến tướng quân phủ "bắt quỷ", thuận tiện giết chết Hạng Quân Vãn, nới rằng nàng bị quỷ ám. Dù sao sự việc diễn ra hôm nay cũng có hạ nhân trong phủ trông thấy, cho dù nàng có chết, Hoàng thượng và Thái hậu có muốn truy cứu trách nhiệm, cũng không tìm ra nguyên nhân. Nghĩ vậy, Hạng Quân Nhu liền đi về phía hương ngọc viện của Ngọc phu nhân.

Ngược lại Hạng Quân Vãn thoải mái ngủ thẳng đến buổi chiều mới dậy, sau khi rửa mặt ăn cơm xong, Lạc Tuyết đem những lời nói của Hạng Quân Nhu tại hương ngọc viên cùng Ngọc phu nhân nhất nhũ nhất thập cho tiểu thư.

"Bắt quỷ? Ha ha....."

Tại Đường môn, Hạng Quân Vãn cũng đã gặp qua tranh đấu trong gia tộc như vậy, nhưng là chuyện như này vẫn là lần đầu tiên. Không ngờ rằng Hạng Quân Nhu chán ghét mình như vậy, muốn mượn cơ hội thần không biết quỷ không hay giết nàng, thuận tiện nói rằng nàng bị quỷ ám, thân thể bị trúng tà để lừa dối mọi người, bọn họ lá gan ngược lại rất lớn!

Thoáng qua suy nghĩ, Hạng Quân Vãn gọi Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn lại gần, tại bên tai bọn họ thấp giọng dặn dò vài tiếng, hai người liên tục gật đầu.

Sau mấy ngày, Hạng Quân Vãn vẫn như trước mỗi ngày luyện võ ngoài sân. Cùng Phượng Cửu gặp mặt bất ngờ khiến nàng khắc sâu nhận thức chính mình cùng cường giả trong lúc đó có bao nhiêu chênh lệch. Nàng tuy rằng là nữ tử, không muốn là hảo hán đỉnh thiên lập địa, nhưng cũng không thể tùy ý người bắt nạt. Vạn nhất lần sau gặp lại Phượng Cửu, cũng không thể tùy tiện đã bị cởi giày, thật sự rất không có sĩ diện. Còn có độc của nàng, cũng cần gia tăng liều lượng.

Hạng Quân Vãn hoàn toàn đem Phượng Cửu quăng ra sau đầu, lại không biết yêu nghiệt này đang làm một chuyện cực kỳ điên cuồng.

"Thiếu chủ, ngài đây là?" Nhìn trên bàn một đôi kim khảm ngọc hài, hai mắt Phi Sương trợn thật lớn suýt chút nữa rơi ra.

Ngày đó khi nghe Thiếu chủ định ra Thiếu chủ phu nhân, liền sai người theo chân núi tìm đến đôi giày kia của Hạng Quân Vãn, hơn nữa cho người ta dùng vàng ròng dựa theo kích thước, làm ra một đôi y hệt, Thiếu chủ đây là có ý gì? Làm cho Phi Sương đầu óc cũng

mơ hồ. Tuy rằng nhìn quen hắn luôn không theo lẽ thường tình, nhưng có thể làm ra một đôi kim hài như này, vẫn là lần đầu tiên.

"Ngày mai cho người ta công bố, nói bản Thiếu chủ muốn kết hôn, bản Thiếu chủ đối với phu nhân yêu cầu duy nhất là có thể đi vừa đôi kim hài này".

Nghe xong lời của Phượng Cửu, Phi Sương suýt chút nữa phun máu. Nguyên lai ngày đó Thiếu chủ trong phòng buồn phiền là vì chuyện này? Hắn muốn dùng phương thức này để tìm ra Thiếu chủ phu nhân? Này, điều này có thể sao? Cô nương nhà ai mà không đem chân ngọc cất giấu trong giày, chẳng lẽ thật sự phải cởi ra thử giày? Phi Sương cảm thấy nữ tử áo trắng kích thích Thiếu chủ rất lớn, làm cho Phượng Cửu trở nên không bình thường.

"Thiếu chủ, ngài như vậy, vậy Vân Tranh quận chúa....."

"Nàng nếu có thể đi vào, ta sẽ cưới nàng! Chỉ sợ nàng không thể!"

Nghe vậy, Phi Sương xem như đã rõ ràng. Vân Tranh quận chúa một đôi thiên túc, đây là điều mọi người đều biết.

Thiếu chủ giờ lại nói như vậy, rõ ràng rất bài xích Vân Tranh quận chúa. Chỉ là, tính tình quận chúa như vậy, sợ là sẽ không từ bỏ ý đồ! Nàng đã sớm nói rằng, vị trí Thiếu chủ phu nhân của Bàn Long thành là của nàng, ai cũng đừng mong mơ tưởng, hơn nữa còn lấy thủ đoạn tàn nhẫn đem những thiếu nữ tơ tưởng loại bỏ.

Tuy rằng như vậy giúp Phượng Cửu giải quyết không ít phiền toái, nhưng là làm cho Thiếu chủ độc thân đến bây giờ, đã trở thành một thanh niên, còn chưa qua tay nữ tử nào. Hy vọng nữ tử mà

Thiếu chủ coi trọng có năng lực, có thể chống lại Vân Tranh quận chúa cùng Lão thái quân.

Tin Thiếu chủ Bàn Long thành tìm bạn trăm năm , không bao lâu liền truyền khắp nơi. Nhìn cặp kim hài kia trước mắt mọi người đều như sáng lên, nhưng xem đôi giày chỉ lớn nhỏ tầm bàn tay nam nhân, có người đặt điều lại nói thầm, Phượng Cửu kia không phải là luyến đồng đi! Đôi giày kia rõ ràng chỉ to bằng chân hài tử, lấy một đôi giày như vậy ra tìm bạn trăm năm, không phải là lừa dối sao!

"Gia, Phượng Cửu này cũng thật thú vị! Ngài nói, hắn làm chuyện này thực ra là có ý gì a?" Người đứng sau Bách Lý Giao, nhìn bốn người nâng đôi kim hài kia, Phượng Cửu để người ta tuần hành khắp phố, triển lãm cặp kim hài, làm người dân đối với cặp giày kia ấn tượng khắc sâu.

"Cạch cạch...." Hai quả hạch đào trong tay Bách Lý Giao nhẹ nhàng chuyển động, một thân lam bào, càng phụ trợ cho khuôn mặt anh tuấn rắn rỏi của hắn.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Phong Ba Kim Hài Tuyển Vợ

Editor: Tuyết.Nhi.

Thấy Bách Lý Giao không nói lời nào, Ngô Minh tiến lên một bước, “Gia, việc này chắc không phải là thủ thuật che mắt của Phượng Cửu chứ! Tất cả mọi người đều trông mong chạy tới Cẩm thành để tìm nữ chúa, hắn ở phía sau làm ra chuyện tình hoang đường như thế, chẳng lẽ là có cái gì mờ ám, muốn dấu không cho mọi người biết?”

Nghe xong lời nói của Ngô Minh, Bách Lý Giao lười biếng tựa vào một bên, hắc xì một cái, “Không có khả năng. Hắn nếu thật sự đã tìm được, chắc chắn che chở thật tốt, sẽ không phô trương như vậy. Ngươi đừng quên, Hoàng hậu Dực Nhân quốc là công chúa của Chu Liên quốc chúng ta, thủ đoạn của nàng thế nào, ngươi cũng hiểu rõ. Lúc trước, nàng đem Phượng Cửu đuổi ra ngoài Hoàng thành, trục xuất khỏi hoàng tộc, Cô Cô sẽ không tính để cho hắn còn sống trở về...”

Nghe Bách Lý Giao nói như thế, Ngô Minh liền nở nụ cười. Hắn làm sao lại quên Hoàng hậu Dực Nhân quốc Bách Lý Thái Vi chứ!

Vị công chúa kia trước khi xuất giá được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân toàn đại lục, vốn dĩ cũng là nữ tử đơn thuần nũng nịu như hoa, nhưng sau khi tiến vào hậu cung Dực Nhân quốc, lại bị tôi luyện thành tâm ngoan thủ lạt. Chưa đầy hai năm, Bách Lý Thái Vi

liền từ một quý nhân vô danh không chút tiếng tăm vượt lên trở thành Hoàng hậu, độc sủng lục cung. Cái bụng của nàng cũng không chịu thua kém, vừa mới sinh hạ được Nguyên Khuê, liền được sắc phong làm Thái tử.

Có Bách Lý Thái Vi áp chế, Phượng Cửu làm cách nào cũng không trở mình được, cho dù lúc trước Nguyên Tung vì đề phòng Nguyên Khuê, tính toán để lại một đường lui cho cả nhà già trẻ, đem Bàn Long thành đưa cho Phượng Cửu, làm căn cứ của hắn, nhưng như thế thì sao chứ! Lão thái quân Bàn Long thành chưa chắc đã toàn tâm toàn ý với hắn, Phượng Cửu muốn trở mình, cũng thật khó khăn, huống chi còn có lời đồn như vậy...

Sự kiện kim hài của Phượng Cửu ở Cẩm thành tạo ra oanh động không nhỏ, thậm chí kinh động tới cả Công Tôn Nam trong cung.

“Ai có thể mang vừa kim hài, thì người đó có thể làm thiếu phu nhân Bàn Long thành sao?”

Công Tôn Nam nghe được chuyện này, cảm thấy Phượng Cửu rất đáng ngờ. Nhưng chỉ đáng ngờ như vậy, ngược lại làm cho lòng người nghi hoặc. Người này có ý gì? Hắn tuyên truyền từ phía lớn như vậy mục đích là để làm gì? Chẳng lẽ mục tiêu của hắn không phải là nữ chúa trong lời tiên đoán? Công Tôn Nam đa nghi, một sự tình đơn giản ở trong đầu hắn cũng bị xoay chuyển đến vài vòng, huống chi chuyện này còn liên quan đến Bàn Long thành.

Bàn Long thành ở phía bắc Dực Nhân quốc, nói là thành, trên thực tế cũng được coi là một tiểu vương quốc ở phía bắc của Dực Nhân quốc. Nơi đó non xanh nước biếc, sản vật phong phú, dư thừa quặng sắt. Bàn Long thành giàu có đông đúc, mọi người đều biết, trên đại lục cơ hồ tám mươi phần trăm quặng sắt đều tập trung ở

Bàn Long thành. Sắt, là nguyên liệu để rèn vũ khí, Bàn Long thành cũng bởi vì vậy mà trở nên giàu có.

Bởi vì đây là nơi sản sinh ra sắt, nên quân đội cường đại nhất đại lục cũng là của Bàn Long thành, đó cũng là lý do vì sao Bàn Long thành trở thành miếng thịt béo khiến cho các quốc gia khác thèm nhỏ dãi nhưng cũng không có cách nào chiếm về tay. Cũng chính bởi vì là nơi sản sinh ra sắt, nên tứ quốc đối với Bàn Long thành đều cung kính có thêm, sợ không cẩn thận đắc tội Phượng Cửu, không có quặng sắt chế tạo vũ khí, đến lúc đó chỉ có thể biến thành thịt bò, mặc người chém giết.

Nói trắng ra là nắm giữ quặng sắt, cũng là nắm giữ cán cân quyền lực của đại lục. Nếu chọc giận Phượng Cửu, hắn tùy tiện có thể đến giúp đỡ một quốc gia khác trở nên hùng mạnh, trở thành bá chủ trong tứ quốc, đến lúc đó đại lục sẽ không còn yên ổn nữa. Cũng may Phượng Cửu cũng không có ý tưởng này, từ khi hắn cầm quyền lúc mười tám tuổi đến bây giờ, đã mười năm, thái độ Bàn Long thành đối với tứ quốc coi như công bằng, đó cũng là nguyên nhân khiến cho đại lục còn duy trì được đến bây giờ.

Phượng Cửu đến Cẩm thành, điều này Công Tôn Nam đã sớm biết được, mấy ngày nay người của ba nước đều đến Cẩm thành, danh nghĩa đều nói là vì đại thọ của Thái hậu, trên thực tế đều là vì lời tiên đoán về nữ chúa mà đến. Nhắc tới nữ chúa, Công Tôn Nam lại cảm thấy đau đầu. Đến bây giờ, chuyện này một chút tin tức đều không có, nữ nhân đảo điên thiên hạ kia đang trốn ở chỗ nào, hắn căn bản là không biết.

Vừa nghĩ tới giang sơn xã tắc của mình có khả năng rơi vào trong tay người khác, trong lòng Công Tôn Nam có chút sợ hãi, hiện tại Phượng Cửu làm ra hành động như vậy, hắn rốt cuộc là có ý gì?

Khiến cho Công Tôn Nam không thể không hoài nghi “dụng tâm” của Phượng Cửu.

Công Tôn Nam tâm sự trùng trùng điệp điệp, nhưng những nữ nhân ở hậu cung còn đang trong trạng thái bùng nổ. Khỏi phải nói nhóm phi tần bọn họ sau khi nghe việc “kim hài tuyển vợ” của Phượng Cửu đã hưng phấn cùng xuân tâm nhộn nhạo cỡ nào, thậm chí ở thời điểm mộng xuân còn thầm gọi “Cửu lang”, chỉ riêng mấy vị công chúa sau khi nghe thấy tin tức này, tiểu tâm tư giống như chim nhỏ liền bay lên, nhảy nhót vui mừng.

Phượng Cửu, đó là mỹ nam tử được cả thiên hạ công nhận, Bàn Long thành, cũng là địa phương giàu có nhất được cả thiên hạ công nhận. Có thể trở thành phu nhân Bàn Long thành, bên người còn có phu quân như Phượng Cửu làm bạn, đặc biệt là Phượng Cửu không có cơ thiếp, nếu có thể đoạt lấy tình yêu của hắn, có được trái tim của hắn, tự nhiên là ngày sau sẽ êm đềm mãi mãi, hạnh phúc kéo dài cả đời. Bàn Long thành đối với nữ tử mà nói, hoàn toàn chính là hào môn lớn nhất thiên hạ.

“Công chúa, người chậm một chút!” Tỳ nữ Đông Trùng của Công Tôn Lan Tịch nặng nề chạy phía sau nàng, thở hồng hộc. Vừa biết được tin Phượng Cửu muốn chọn vợ, công chúa nhà mình ngay lập tức nâng váy chạy đến Ngự thư phòng, nhưng mà khiến cho Đông Trùng mệt sắp chết rồi. “Công chúa, công chúa...”

Công Tôn Lan Tịch nâng làn váy, ném hết đoan trang hiền thục ngày xưa, chạy như bay về phía trước. Rốt cuộc, là công chúa hoàng gia, kim chi ngọc diệp nên thiếu rèn luyện. Chưa được bao lâu, trên khuôn mặt phấn hồng của Công Tôn Lan Tịch rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Công chúa, người, người nghỉ ngơi một chút...” Đông Trùng đi theo sau Công Tôn Lan Tịch, đến bên cạnh nàng, thấy chủ tử như vậy, vội vàng cầm khăn nhỏ lau mồ hôi giùm nàng. “Công chúa, người nghỉ ngơi một chút đi! Sắp đến Ngự thư phòng rồi!”

“Không được! Các nàng cũng đi...” Thời điểm Công Tôn Lan Tịch đang nói, đã thấy được ba cái bóng dáng xinh đẹp nhằm phía Ngự thư phòng đi tới.

Nếu nàng đoán không sai, mấy vị tỷ muội của nàng cũng là vì chuyện Phượng Cửu, toàn bộ các nàng đều đi, nàng không ra mặt thì có vẻ rất không hòa hợp. Hơn nữa, hiếm khi có trò hay để xem, nàng làm sao không vô giúp vui!

Trong Ngự thư phòng, nhìn bồn nữ nhi quỳ gối trước mặt, Công Tôn Nam xém chút nữa thì tức chết.

“Một đám không có tiền đồ!” Chòm râu Công Tôn Nam run nhè nhẹ, rõ ràng bị tức quá mức. Bốn nữ nhi đồng loạt lại đây, thế nhưng đều là vì Phượng Cửu. Chẳng lẽ Công chúa Thương Nguyệt quốc lại thấp hèn như vậy? Thấy trên mặt các nàng đều là một vẻ si mê Phượng Cửu, còn có bộ dáng không biết hối cải, Công Tôn Nam hận không thể cho các nàng mấy đại bản.

Chúng ta không có tiền đồ, kia người là cái gì? Lão già không có tiền đồ sao? Công Tôn Lan Tịch nghĩ thầm, nhìn lại thấy Công Tôn Nam liếc mắt một cái lại lập tức cúi đầu.

“Phụ hoàng, chúng ta thế nào không có tiền đồ? Nếu nữ nhi có thể trở thành phu nhân Bàn Long thành, nhất định sẽ khiến cho Phượng Cửu đem toàn bộ quặng sắt cho Thương Nguyệt quốc chúng ta. Phụ hoàng, người không phải muốn trở thành bá chủ,

không muốn nhất thống thiên hạ sao? Nữ nhi như thế cũng là vì người mà!" Đại công chúa Công Tôn Triêu Tịch lớn tuổi nhất, lời nói ra cũng cẩn thận, đón ý nói hùa theo dã tâm xưng bá của Công Tôn Nam.

"Đúng đúng! Đại tỷ nói rất đúng! Phụ hoàng, nữ nhi kỳ thật không có tâm tư riêng, ở trong nội tâm của nữ nhi, lợi ích của Thương Nguyệt quốc lớn hơn hết thảy! Nữ nhi làm như vậy đều là vì Thương Nguyệt quốc!" Nghe Công Tôn Triêu Tịch nói như thế, nhị công chúa Công Tôn Cẩm Tịch lập tức phối hợp dùng sức gật đầu, mà ngay cả Công Tôn Hạc Hịch ngày thường kiệm lời cũng nhỏ giọng đón ý nói hùa một tiếng.

Mới vừa rồi còn cảm thấy nữ nhi làm mất thể diện của hắn, nhưng sau khi Công tôn Nam nghe qua mấy lời này, chớp mắt, vuốt chòm râu, ở trên người bốn nữ nhi đánh giá một phen, cuối cùng mới gật đầu, để cho các nàng đứng lên.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Công Chúa Hoàng Gia Khác Người

Công Tôn Nam lại tỉ mỉ đánh giá bốn nữ nhi, mỗi người mỗi vẻ, nếu là có thể có được ưu ái của Phượng Cửu, nói không chừng cũng là cái chuyện tốt. “Các ngươi đi về trước đi! Cứ cố gắng chờ ở trong cung cho Trẫm!”

“Phụ hoàng ——”

Công Tôn Triêu Tịch có chút sốt ruột, đi một bước về phía trước. Vừa rồi Công Tôn Nam tựa hồ đã nghe ra ý tứ của bọn họ, nhưng mà lúc này lại như thế, là có ý gì?

“Chờ đến ngày sinh của Hoàng tổ mẫu các ngươi, hắn nhất định trở về, đến lúc đó có thể hay không, thì phải xem tạo hóa……”

Nghe Công Tôn Nam như vậy nói, mấy vị công chúa đều là mừng rỡ, sau đó lui xuống.

Chờ Công Tôn Lan Tịch đi ra, Đông Trùng bước nhỏ theo sau nàng, “Công chúa, người đối với Phượng Cửu có hứng thú?” Đông Trùng có chút không minh bạch, Phượng Cửu cũng tốt, nhưng mà công chúa nhà mình không phải vẫn khoe khoang là phải gả cho một hiệp khách, ngày sau hành hiệp trượng nghĩa, hành tẩu giang hồ sao? Vì sao lần này lại để bụng chuyện của Phượng Cửu?

“Chơi vui! Đã lâu chưa có chuyện nào chơi vui như thế, huống chi các tỷ tỷ đều đi, ta đương nhiên muốn đi theo xem náo nhiệt a!”

Công Tôn Lan Tịch nhìn theo thân ảnh của các tỷ tỷ đã đi xa, lại chơi đùa các ngón tay của mình. “Còn tưởng rằng phụ hoàng cho phép chúng ta xuất cung, đến lúc đó ta nhân cơ hội đào tẩu, liền có thể bước chân vào giang hồ, đáng tiếc a……”

Càng nói về sau, thanh âm của Công Tôn Lan Tịch thanh càng nhỏ, bất quá Đông Trùng nghe thấy mấy chữ “bước chân vào giang hồ” này, vội vàng bắt lấy ống tay áo Công Tôn Lan Tịch, “Công chúa, phải đi cũng phải mang theo nô tỳ, nô tỳ muốn hầu hạ ngươi!”

Nhìn tiểu nha đầu một bộ dáng ngươi không mang theo ta, ta sẽ khóc cho ngươi xem, Công Tôn Lan Tịch cười sờ sờ đầu Đông Trùng. “Yên tâm, ta đi chỗ nào đều sẽ mang theo ngươi! Tuy rằng ngươi có hơi vụng về!”

“Công chúa ——” Tuy rằng không phải lần đầu tiên bị Công Tôn Lan Tịch nói vụng về, nhưng Đông Trùng vẫn rất bất mãn với cách xưng hô này.

Bộ dáng của Đông Trùng, khiến cho Công Tôn Lan Tịch nở nụ cười. Mẫu phi mất, trong cung này cũng chỉ có Đông Trùng thực tâm đối tốt với nàng, mà nàng, đã sớm mất đi hứng thú với cái hoàng cung lạnh như băng này, nếu có thể, nàng nhất định sẽ tìm cơ hội rời đi!

Phượng Cửu đã đem kim hài trưng ra một khoảng thời gian, hắn tìm riêng một chỗ ngồi ôm cây đợi thỏ, chờ tân nương của hắn mắc câu, mấy ngày nay, cửa nơi này đều bị đập phá ra không còn hình dạng.

Vừa nghe tới Phượng Cửu tuyển thê, bà lão tám mươi đến hài tử cũng đều chen chúc lao tới đây. Cũng may Phượng Cửu đã sớm dự

đoán được điều này, trực tiếp thiếp ra bố cáo, tuyển thê tuổi từ 15 – 20, loáng cái đã đánh rớt rất nhiều người, nhưng người đến đây hưởng ứng lệnh triệu tập là rất nhiều, vô cùng nhiều.

“Thiếu chủ, phu nhân thật sự sẽ tới sao?” Phi Sương nhìn cảnh này nắm đấm vặn vẹo, chen chúc không biết bao nhiêu nữ tử má phấn tạo thành một thế trận hùng tráng, có chút nhức đầu.

Liên tục mười ngày, nữ nhân tới cửa cũng thật quá nhiều! Tiểu thư khuê các đều đeo cái khăn che mặt, vẫn duy trì hình tượng rụt rè, nhưng một đám đều ngấm ngầm so công phu cao thấp, về phần các tiểu cô nương, chưa chú ý nhiều như vậy, càng ra sức lộ ra khuôn mặt thanh tú, hy vọng được Phượng Cửu coi trọng.

“Nàng sẽ không đến.” Phượng Cửu vuốt Ngân Hồ trong lòng, trong thanh âm để lộ ra thản nhiên mất mát, “Phi Sương, có phải hay không mị lực của ta giảm xuống?”

Bị Phượng Cửu hỏi như vậy, Phi Sương kinh hãi, lại nhìn thiếu chủ nhà mình, biểu tình có chút chán nản, đây vẫn là thiếu chủ yêu nghiệt kiêu ngạo nhà mình sao? Thiếu chủ như vậy đúng là hiếm thấy. Chẳng lẽ bị thiếu phu nhân ngó lơ, cho nên tâm thiếu chủ bị đả kích?

Nghĩ như vậy, Phi Sương lại cảm thấy thiếu chủ đáng thương. Lớn như vậy, thật vất vả gặp được một nữ tử xứng tâm như ý, người ta lại không thèm để ý, đây đối với thiếu chủ mà nói, là rất đả kích a!

“Thiếu chủ, nói không chừng phu nhân gia giáo nghiêm, không thể đến!” Phi Sương vắt hết óc, muốn tẫn biện pháp an ủi Phượng Cửu.

“Có lẽ đi ——”

Phượng Cửu nhìn xa xa, ánh mắt mê ly.

Nữ tử kia nhìn hắn tựa như xem một người bình thường, không bị dung mạo của hắn đả động, sau khi nghe hắn tự giới thiệu, cũng không có vui sướng cùng dính lấy hắn để lấy lòng, ngược lại thờ ơ nhìn hắn rơi xuống vách núi đen, thật sự là một nữ nhân nhẫn tâm! Đôi tròng mắt kia lại cứ động lòng người như thường, để hắn rơi vào vực sâu không thể tự kềm chế, nói nàng tâm ngoan, nhưng nàng lại thủ hạ lưu tình, lại không phải là người vô tình……

Ai, thật sự là một nữ nhân nhẫn tâm a —— Sau khi ưu sầu, Phượng Cửu trong lòng cho ra một cái kết luận như vậy.

Đêm đó sau khi nàng biến mất, giống như hoàn toàn rời đi, không bao giờ xuất hiện nữa. Mấy ngày này, hắn ngày đêm ngồi thủ bên huyền nhai (vách núi đen), đã nghĩ muốn tóm tiểu nữ nhân kia, không nghĩ tới nàng ngược lại như biết ý định của hắn, trốn đi, dường như bọn họ chưa từng gặp qua nhau, thực vô tình! Bất kể như thế nào, hắn đều phải đem nữ nhân giảo hoạt giống như hồ ly này lôi về nhà, biến nàng thành tân nương của mình! Chỉ có nữ nhân như thế mới xứng cùng Phượng Cửu hắn sánh vai!

Nghĩ như vậy, Phượng Cửu đứng lên, đem linh hồ quăng lên vai. “Phi Sương, đi thăm dò! Phía trên huyền nhai có nhà nào, trong nhà có hay không nữ tử dến tuổi kết hôn, còn bình thường nữ tử yêu thích cái gì, nói chung, tất cả tất cả, ta đều phải biết được.”

Thấy Phượng Cửu phát giận, Phi Sương có chút không nói gì, “Thiếu chủ, chúng ta lần này tới đây, không phải bởi vì lời tiên đoán của Bất Liễu đại sư, đến để tìm kiếm Phượng nữ sao? Người hiện

tại tập trung nhiều tinh lực như vậy để tìm phu nhân, có phải hay không có chút ——”

“Ngươi muốn nói ta chủ thứ bất phân?” (không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu)

“Không không không, ta không phải ý tứ này.” Phi Sương lắc đầu, trên mặt lại là khẳng định.

“Ba ——” Phượng Cửu một tát vỗ vào trên đầu Phi Sương, “Rốt cuộc là cưới vợ quan trọng, hay là được thiên hạ quan trọng a! Thiên hạ này, chỉ cần ta muốn, nhất định có thể đoạt được, không cần mượn dùng năng lực của nữ nhân. Nhưng để cho nương tử của ta chạy mất, hạnh phúc về sau của ta liền mất sạch! Còn không mau đi!”

“Vâng vâng vâng!” Phi Sương trễ miệng gãi đầu, trốn nhanh như gió. Xem ra thiếu chủ nhà mình là muốn nương tử đến điên rồi! Chờ gặp phu nhân, hắn nhất định phải thử nhìn xem, rốt cuộc là nữ tử như thế nào mới có thể đem thiếu chủ nhà mình mê hoặc đến thần hồn điên đảo!

Đối với chuyện Phượng Cửu lấy kim hài tuyển thê, Hạng Quân Vãn là hai tay tán thành. Đơn giản là lúc này, lượng tiêu thụ lăng la tơ lụa cẩm y của Yên Chi Cẩm cùng son phấn của Kim Phấn Thế Gia tăng lên vài lần, từng nữ nhân hưởng ứng lệnh triệu tập này đều muốn mình trở nên xinh đẹp hơn, cái gọi là “nhân yếu y trang*” chính là đạo lý này.

*Người chú trọng đến ăn mặc.

Mà thu nhập của ba cửa hàng khác cũng vững bước tăng lên, đặc biệt là Kim Ngọc Mãn Đường, từ sau khi xuất bản “Hồng Lâu Mộng”, mỗi lần tân tập san đưa ra thị trường đều ngay lập tức hết hàng, tiểu thư quý tộc tại Kinh thành ai cũng cầm một quyển, hận không thể mình chính trở thành Lâm muội muội, có thể tìm được một ca ca bảo bối tri âm tri kỷ.

Hà bao căng phồng, Lạc Tuyết cùng Kinh Hồn bên người cũng tiến bộ rất lớn, những ngày này của Hạng Quân Vãn có thể nói là quá tiêu diêu tự tại. Nhưng nàng thoải mái, lại thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt người khác, ở phủ tướng quân, một hồi tróc quỷ khôi hài đang trình diễn.

Mấy ngày này, các tim đồn ở phủ tướng quân ngày càng nhiều, đều liên quan đến chuyện ma quái, lời đồn đãi giống như tuyết rơi tuyết rơi, bay ra ngoài, mà ngay dân chúng trong Cẩm thành cũng biết từ sau khi Nhị tiểu thư phủ tướng quân trở về thì chuyện ma quái bắt đầu, hơn nữa còn chết hết vài người.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hỏa Thiêu Phỉ Thúy Cư

Trước hết tung tin đồn, sau đó mới hành động, đây là sách lược của Ngọc phu nhân.

Suy cho cùng, làm chủ đương gia nội viện của phủ tướng quân, Ngọc phu nhân sử lý sự tình không giống như Hạng Quân Nhu chỉ biết lỗ mãng động tay động chân. Khi chuyện ma quái ở phủ tướng quân truyền khắp kinh thành, Ngọc phu nhân cho người dẫn Vu sư bắt quỷ nghênh ngang vào phủ tướng quân từ cửa chính.

“Tiểu thư, bọn họ đến đây ——”

Lạc Tuyết vội vã chạy tới bên Hạng Quân Vãn, thanh âm có chút cấp bách, lại có chút hưng phấn. Nàng thao luyện đã lâu, ngoại trừ cùng Kinh Hồn đối chiến, chưa từng có gặp qua đối thủ khác, hôm nay tiểu thư thế nhưng nói, muốn bọn họ ra tay giáo huấn lũ khốn kiếp này, Lạc Tuyết đã sớm nóng lòng muốn thử, đợi không nổi nữa.

“Ừ……” Hạng Quân Vãn tiếp tục chuyên chú luyện dược hoàn. Những dược liệu của La Húc đã bị nàng dùng đến bảy tám phần, nhìn độc dược quen thuộc từ kiếp trước đang dần hình thành trong tay mình, Hạng Quân Vãn đặc biệt có cảm giác thành tựu. Chờ có thời gian đi bắt một độc sủng* về nuôi, đến đây mới thật hoàn mỹ!

*Trùng độc, hoặc một sủng vật có độc dùng nuôi để thử thuốc.

Ngọc phu nhân mời đạo sĩ bắt quỷ, đưa tới một đám người vây xem. Mọi người đều biết đại phu nhân làm cho lớn chuyện như vậy đều là nhằm vào Hạng Quân Vãn, bọn hạ nhân rỗi việc đều lũ lượt theo sau Vu sư, muốn đi Phỉ Thúy Cư xem náo nhiệt. Ở trong lòng mọi người, chỉ có Ngọc phu nhân mới là chủ tử chân chính của phủ tướng quân. Về phần Hạng Quân Vãn, tuy là chính nữ, nhưng mười mấy năm qua nàng giống như người tàng hình, ai còn nhớ rõ nàng là con vợ cả phủ tướng quân chứ!

“Phu nhân, trong phủ có yêu quái ——”

Ngọc phu nhân mời đến là một vị lão đạo sĩ chừng năm mươi, chòm râu hoa râm, mặc trường bào đỏ tía, trước ngực sau lưng đều có một cái khiên sắt Thái cực đồ lớn nhỏ, trong tay một cây phất trần thật dài, một đầu tóc bạc, dùng một cây mộc sai cố định.

“Yêu quái? Làm sao có thể……” Ngọc phu nhân che miệng, làm ra bộ dáng kinh hoảng.

Rõ ràng là làm ra vẻ, nhưng nhất cử nhất động đều biểu hiện trôi chảy như vậy, trong mắt người xem, dường như Ngọc Phu nhân thực sự bị điều này dọa! Đây vốn dĩ là cái bẫy mà Ngọc phu nhân thiếu kế trước mặt mọi người, nhưng sau khi nhìn thấy đạo sĩ một thân già cốt tiên phong, trực tiếp ở trong đầu đem điều dối trá này biến thành sự thật, có người bắt đầu tin chắc Hạng Quân Vãn thực sự bị yêu ma ám ảnh.

“Đạo công, phủ tướng quân của chúng ta làm sao có thể có yêu chứ? Người không nhìn lầm?” Ngọc phu nhân môi đỏ mọng khẽ run, bộ dáng thật là đáng thương.

“Phu nhân, lão đạo sẽ không nói dối, trong phủ xác thực có yêu quái! Hơn nữa pháp lực rất lớn a!”

Lão đạo vẻ mặt chính khí, khiến cho khác phu nhân cùng các tiểu thư đều lui về sau từng bước, Hạng Quân Nhu lại sợ hãi “run rẩy” trốn vào trong lòng Ngọc phu nhân, “Nương, phải làm sao? Nữ nhi sợ! Khó trách gần đây mỗi đêm ta đều ngủ không ngon giấc, hàng đêm mộng yểm, chắc chắn chình là yêu ma ở đây tác quái! Nương, phải làm sao?”

“Đạo công, người giúp chúng ta diệt trừ con yêu quái này đi!” Hoàn phu nhân một bên mở miệng, một bên kéo Hạng Quân Yến của nàng cũng đang liên tục gật đầu, “Đúng vậy a, đạo công, người nếu có thể diệt được con yêu quái kia, chính là đại ân nhân của phủ chúng ta, chờ phụ thân ta trở về, nhất định sẽ hậu tạ người!”

Mấy người kẻ xướng người hoạ, phối hợp thiên y vô phùng. Lão đạo vuốt vuốt chòm râu, híp mắt, bấm đốt tay tính toán, biểu tình kinh hãi, “Ai nha! Con yêu này yêu pháp cực kỳ lợi hại, lão đạo ta có chút bắt không được a!”

Không thể không nói người Ngọc phu nhân mời đến cực kỳ có thiên phú diễn trò, cộng thêm bộ dạng ra vẻ đạo mạo, mang một bộ chính nhân quân tử, qua một câu hù dọa của hắn, vốn dĩ mọi người trong lòng còn chút hoài nghi cùng do dự, thế nhưng tất cả đều bắt đầu tin lời của hắn.

“Đạo công, cứu mạng a!” Trong đám người, có người quỳ xuống, lập tức, ngay tiếp theo một đám người đều quỳ xuống dập đầu, “Đạo công, nhất định phải giúp chúng ta đem yêu quái kia trừ bỏ, nếu không tất cả mọi người không thể sống!”

Nhìn mộ mảnh người chen chúc quỳ dưới đất, khóe miệng Ngọc phu nhân cong lên, thanh âm lại bắt đầu run rẩy, “Đạo công, mời người vô luận như thế nào đều phải cứu toàn gia chúng ta! Mặc kệ ngươi nói điều kiện gì, bản phu nhân đều đáp ứng, nếu như cần bản phu nhân về sau ăn chay kính Phật, ta đều nguyện ý a! Chỉ mời đạo công rủ lòng từ bi, thu thập yêu quái kia, trả lại cho chúng ta một mảnh thanh tịnh!”

Thấy Ngọc phu nhân năn nỉ lão đạo như vậy, bọn hạ nhân đều cảm thấy Ngọc phu nhân là người vô cùng tốt, vì toàn gia lo lắng như vậy, thật sự hiếm có. Trong lúc nhất thời, vang lên một tràng thanh âm cầu xin.

“Này……” Lão đạo nhìn về phía Ngọc phu nhân, làm ra bộ dáng khó xử. “Không phải ta không giúp các ngươi, thật sự là yêu quái kia pháp thuật cao cường, đã biến thành hình người, hơn nữa……”

Lão đạo vẫn còn do dự dự, làm cho lòng người cảm thấy sợ hãi.

“Hơn nữa cái gì?” Hạng Quân Nhu đứng ra, vội vàng hỏi, “Người có chuyện xin mời nói thẳng!”

“Này ——” lão đạo nói lắp nửa ngày, thở dài, “Yêu ở góc phía Tây Bắc! Xin hỏi, góc phíaTây Bắc là ai ở?”

“Góc Tây Bắc?” Hạng Quân Lam nhỏ tuổi nhất nhãn châu chuyển động, lập tức mở miệng nói, “Góc Tây Bắc là Phỉ Thúy Cư, nhị tỷ Hạng Quân Vãn ở!”

“Hạng Quân Vãn? Chính là nhị tiểu thư?” Lão đạo nhướng mày, lại bấm độn một vòng đầu ngón tay, “Không đúng! Nhị tiểu thư đã

sớm đầu thai chuyển thế, kẻ này không phải nhị tiểu thư, mà là yêu nghiệt biến thành nhị tiểu thư!”

Lão đạo vừa nói, mọi người kinh hô. Không chờ bọn họ hiểu được, lão đạo hét lớn một tiếng, “Không tốt! Yêu quái đã phát hiện lão đạo, muốn phá rối, mau theo lão đạo đi thu nàng vì dân trừ hại!” Nói xong, lão đạo sĩ vội vã chạy tới Phỉ Thúy Cư, một đám người đều chen chúc theo sau lão đạo sĩ, muốn tận mắt xem đạo sĩ làm sao thu phục yêu quái.

Nghĩ đến hết thảy đều tiến triển theo tưởng tượng của mình, Ngọc phu nhân cười đến rực rỡ. Triệu Nguyệt Như, trước kia ngươi đoạt đi vị trí thuộc về ta, khiến cho nữ nhi của ta trở thành thứ nữ, hôm nay, ta muốn hủy đi tâm can bảo bối trong lòng ngươi!

Kinh Hồn đã đem những chuyện vừa xảy ra báo lại tường tận cho Hạng Quân Vãn, nghe tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Hạng Quân Vãn gật gật đầu, Kinh Hồn cùng Lạc Tuyết lui xuống.

Thời điểm đạo sĩ cùng mọi người đuổi tới, chỉ nhìn thấy đại môn Phỉ Thúy Cư mở rộng, trong viện không có một bóng người.

Cùng tình huống ngày đó giống nhau! Vừa nghĩ tới hình dạng ba nha đầu lúc trước, Hạng Quân Văn thối lui về phía sau. Sự hèn nhát của nàng, khiến cho Hạng Quân Nhu cười lạnh một tiếng. Thật sự là vô dụng! Mới như thế đã bị dọa!

“Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân mau mau hiển linh!” Đạo sĩ tay trái cầm kim phù, tay phải cầm bảo kiếm, trên không trung khoa tay múa chân.

“Ba ——” một tiếng, bảo kiếm trong tay đạo sĩ bỗng dưng gãy đôi, kim phù mới được đót chưa được vài giây liền tắt ngúm.”Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân mau mau hiển linh!” Lão đạo xuất ra bảo kiếm cùng kim phù mới, một lần nữa làm lại, kết quả đều giống như vừa rồi.

“Làm sao vậy?” Ngọc phu nhân hỏi.

“Phu nhân, pháp lực của yêu quái rất cao cường! Lão đạo hàng không được! Nay chỉ có một cái biện pháp! Yêu quái trên thế gian đều sợ hỏa! Đối phó với lão yêu quái ngàn năm này, nhất định phải dùng Tam Muội chân hỏa* đến đốt cháy mới được!”

*Một trong 12 thứ lửa của Thái Thượng lão quân dùng để luyện đan, đứng thứ ba.

“Tại sao có thể như vậy……” Ngọc phu nhân xém chút té xỉu, khi nàng tỉnh lại, bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Phỉ Thúy Cư, cắn chặt răng, “Đạo công, hết thảy đều nghe ngươi an bài!”

Lão đạo sĩ ra hiệu một tiếng, lập tức có năm người tay ôm dầu vừng tiến tới Phỉ Thúy Cư, đem dầu vừng dội quanh chân tường bao một vòng.

“Người đâu, đốt lửa!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đại Hỏa Phủ Tướng Quân

"Đùng ——" Ngọn lửa liếm lên dầu vừng, lại có người đưa đến cỏ khô cùng bó củi, chất thành từng đống lớn bao quanh Phỉ Thúy Cư, thoáng chốc, toàn bộ Phỉ Thúy Cư đều bị khói đặc bao phủ, tản mát ra mùi khét nồng nặc.

Nhìn đại hỏa hừng hực trước mắt, Hạng Quân Nhu đứng ở bên người Ngọc phu nhân, khóe miệng hai mẹ con đều lộ ra tươi cười lãnh khốc.

Cái đinh trong mắt cái gai trong thịt này các nàng nhẫn nhịn đã rất lâu! Lần này nhất định phải đem nàng thiêu chết! Không có chướng ngại Hạng Quân Vãn này, Ngọc phu nhân nhất định sẽ trở thành đại phu nhân của phủ tướng quân, như vậy giá trị con người của Hạng Quân Nhu cũng sẽ nước đẩy thuyền lên, ai không muốn cưới chính nữ của phủ tướng quân chứ!

Ngoại trừ Ngọc phu nhân cùng Hạng Quân Nhu, những phu nhân cùng tiểu thư khác đều là một bộ dáng xem cuộc vui. Một xấu nữ vô năng, chiếm cứ thân phận chính nữ phủ tướng quân nhiều năm, các nàng làm sao mà cam tâm cho được? Huống chi, Hạng Quân Vãn là loại người thế nào ai mà không biết chứ!

Năm đó Triệu Nguyệt Như ôm Hạng Quân Vãn gõ đại môn phủ tướng quân, tuy rằng Hạng Trị Chung thừa nhận Triệu Nguyệt Như là nương tử của hắn, cũng thừa nhận Hạng Quân Vãn là nữ nhi của

hắn, cũng cho mẹ con các nàng thân phận, nhưng mọi người ai cũng biết một bí mật đó là Hạng Quân Vãn là dã chủng do Triệu Nguyệt Như cùng nam nhân khác sinh ra. Bằng không những tiểu thư khác của quý phủ đều như hoa như ngọc, thế nào lại sinh ra một kẻ quái dị như Hạng Quân Vãn cơ chứ!

Đại hỏa hừng hực khiến cho Phỉ Thúy Cư "lách tách" nứt vỡ, Hạng Quân Vãn cùng Lạc Tuyết, Kinh Hồn đã sớm mang theo chai lọ rời Phỉ Thúy Cư, đến địa phương an toàn. Từng khuôn mặt đáng ghê tởm của những kẻ đó đều rơi hết vào trong mắt Hạng Quân Vãn, không sót một ai, không nghĩ tới cái gia đình này không dung nổi nàng!

"Tiểu thư, đều chuẩn bị tốt!" Kinh Hồn phi thân vài cái đã tới bên người Hạng Quân Vãn.

"Đốt lửa ——"

Được lệnh, Kinh Hồn ném mồi lửa vào đống cỏ khô chất ở đại sảnh Hương Ngọc Viên, lửa bén cỏ khô cùng dầu vừng, ngay lập tức bùng lên thiêu đốt.

"Đốt đi! Đốt đi! Tốt nhất đem toàn bộ phủ tướng quân đều thiêu cháy!"

Ông trời tựa hồ nghe được tâm nguyện của Hạng Quân Vãn, một trận gió vừa vặn thổi tới, đem đám lửa thổi đến nội viện, chờ tới khi Ngọc phu nhân đang ở tận Phỉ Thúy Cư biết được Hương Ngọc Viên cháy, Hương Ngọc Viên đã toàn bộ bị bao trùm trong biển lửa, còn có xu thế lan ra xung quanh.

“Mau! Nhanh đi cứu hoả!” Lúc này, Ngọc phu nhân rốt cuộc bất chấp ý định muốn tận mắt nhìn thấy Hạng Quân Vãn chết, vội vã chạy về dập lửa.

Tiếc rằng, Hương Ngọc Viên cách Phỉ Thúy Cư quá xa, cộng thêm bọn hạ nhân trong phủ đều kéo nhau đến Phỉ Thúy Cư xem náo nhiệt, lúc này cho dù chắp thêm cánh cũng không thể bay trở về Hương Ngọc Viên, chờ một đám người vọt tới Hương Ngọc Viên thì chẳng những Hương Ngọc Viên của Ngọc phu nhân, mà ngay cả sân viện của mấy vị phu nhân cùng tiểu thư khác cũng bị cháy theo, hơn nữa thế lửa càng ngày càng lớn.

“Người đâu a! Mau cứu hoả a! Trang sức của ta, kim ngân châu báu của ta đều ở bên trong a!”

Ngọc phu nhân hận không thể chính mình vọt vào đám cháy, bà chưởng quản nội vụ phủ tướng quân mấy năm nay, chiếm được không ít điểm tốt. Nhìn bảo bối mình đau khổ tích góp từng tí một nhiều năm đều bị đại hỏa đốt thành tro, Ngọc phu nhân liền trực tiếp hôn mê.

“Mau cứu hoả! Các ngươi mau cứu hoả!” Các phu nhân tiểu thư khác đều cuống đến hỏng mất, đặc biệt là Hạng Quân Nhu, cái váy hồ điệp nàng mua ở Yên Chi Cẩm, vẫn chờ đến sinh thần Thái Hậu để mặc vào, khiến cho người người kinh ngạc. Nếu váy hồ điệp bị thiêu, nàng nhất định đau lòng muốn chết.

Toàn bộ hạ nhân phủ tướng quân quýnh lên bắt đầu dập lửa, nhưng lửa này thế nhưng lại cháy đến vui vẻ, đâu dễ dàng bị dập tắt.

“Ha ha ha ——” Nhìn đại hỏa hừng hực cách đó không xa, Lạc Tuyết cười ra nước mắt, “Tiểu thư, như thế rất tốt! Bọn họ đốt Phỉ Thúy Cư của tiểu thư, chúng ta thiêu phủ tướng quân, coi như là báo thù!”

Đang nói, Kinh Hồn đã bắt được lão đạo sĩ đưa tới trước mặt Hạng Quân Vãn, “Quỳ xuống!” Kinh Hồn một cước đá vào cái mông lão, lão đạo sĩ run rẩy một cái, hai chân như nhũn ra, quỳ gối, hướng về phía Hạng Quân Vãn liên tục dập đầu, “Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng a!”

“Tiểu thư, lão đạo sĩ này vừa rồi tính nhân cơ hội chạy trốn, bị ta tóm trở lại!”

“Tiểu, tiểu thư?” Nghe đến cái xưng hô, lão đạo sĩ cẩn cẩn dực dực ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy cái bớt to bằng bàn tay trên má trái Hạng Quân Vãn, lão đạo nuốt nuốt nước miếng. Thật sự là chưa thấy qua người xấu như vậy a? Lại nghĩ một cái, Nhị tiểu thư phủ tướng quân cực xấu, hay là……

“A, ta chính là lão yêu quái ngàn năm mà ngươi nói!” Hạng Quân Vãn tươi cười, khiến cho vết bớt bên má trái trở nên càng thêm dữ tợn, dọa đến mức lão đạo sĩ run lên bần bật. “Nhị tiểu thư tha mạng a! Đều là Ngọc phu nhân sai ta làm như vậy! Nàng nói chỉ cần giết chết người, thì cho ta một cái nông trang, để cho ta tuổi già áo cơm không lo, Nhị tiểu thư tha mạng a!”

“Những lời này ngươi giữ lại đợi lát nữa nói!” Hạng Quân Vãn đưa mắt nhìn trời, “Hắn…… Hẳn là sẽ đến đi!”

Hạng Quân Vãn nói hắn, là chủ nhân phủ tướng quân Hạng Trị Chung. Ngay từ trước, Hạng Quân Vãn đã biết tin tức phụ thân mình

đã hồi kinh cách đây không lâu, tính thời điểm, hôm nay vừa lúc về đến kinh thành, nàng nhịn lâu như vậy, cũng chính là chờ xem trò hay này. Hy vọng phụ thân này sẽ không để cho nàng thất vọng a!

Hạng Trị Chung là do Công Tôn Nam đích thân triệu hồi trở về, gần đây trong Cẩm thành xuất hiện nhiều người của ba nước khác, Công Tôn Nam sợ chính mình trấn giữ không được. Tốt xấu gì thì Hạng Trị Chung võ tướng danh chấn thiên hạ, Công Tôn Nam triệu Hạng Trị Chung trở về, chính là để hắn trấn thủ lúc sinh thần của Thái hậu!

Bất quá, nhi tử khốn kiếp của mình đã hưu nữ nhi của Hạng Trị Chung, Công Tôn Nam đối với ái tướng này vẫn là có chút áy náy, đặc biệt tại Ngự thư phòng bắt nhi tử hướng Hạng Trị Chung giải thích một phen, lại ban thưởng ngợi khen, cuối cùng phái Công Tôn Trường Khanh bồi cha vợ cũ về phủ tướng quân.

Dọc theo đường đi, khuôn mặt Hạng Trị Chung tối sầm, nếu không phải Công Tôn Nam dung thân phận quân vương xin lỗi, Hạng Trị Chung hận không thể đem xú tiểu tử trước mắt này một cước đá bay đến sông Hộ Thành. Công Tôn Trường Khanh tự biết đuối lý, cũng không dám chủ động bắt chuyện cùng Hạng Trị Chung, tay cầm thánh chỉ, hai người tiến về phủ tướng quân.

“Đây là có chuyện gì?” Vào phủ tướng quân, nhìn chướng khí mù mịt trước mắt, nơi nơi gà bay chó sủa, Hạng Trị Chung chấn động.

“Phu quân ——” Thấy Hạng Trị Chung, Ngọc phu nhân ngay lập tức nước mắt lã chã chạy tới. E ngại Công Tôn Trường Khanh ở bên cạnh, Hạng Trị Chung không có đem Ngọc phu nhân đẩy ra, mà là vòng tay ôm lấy nàng, sau đó dịch chuyển đến một bên.

“Rốt cuộc là sao lại thế này? Trong nhà làm sao lại bị cháy?”

“Phu quân, không biết là ai ở phủ tướng quân phóng hỏa, phu quân, ngươi nhất định phải làm chủ cho chúng ta a!”

Ngọc phu nhân không nghĩ tới Hạng Trị Chung sẽ trở về, vội vàng ném cho các phu nhân cùng tiểu thu một ánh mắt, một đám người “phu quân”, “phụ thân” lập tức xông tới, đem Hạng Trị Chung vây vào giữa. Suy nghĩ của Ngọc phu nhân rất đơn giản, muốn cầm chân Hạng Trị Chung, lúc này Phỉ Thúy Cư hẳn là đã cháy sạch, chắc hẳn Hạng Quân Vãn đã chết cháy.

Nhìn một vòng, không tìm được Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung trong lòng cả kinh, túm lấy Ngọc phu nhân đưa tới trước mặt mình, “Vãn Nhi đâu? Vãn Nhi ở đâu?!”

“Phu quân, Phỉ Thúy Cư cũng bị tặc nhân phóng hỏa, Vãn Nhi……”

Ngọc phu nhân chưa nói xong, Hạng Trị Chung bỏ lại nàng, chạy thẳng một mạch đến Phỉ Thúy Cư. Vãn Nhi, kiên trì! Chờ ta tới cứu ngươi!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hưu Độc Phụ

Thời điểm chạy tới Phỉ Thúy Cư, nơi này đã cháy sạch chỉ còn lại vách nát tường xiêu, khắp nơi đều đầu gỗ cháy đen, còn có khói đặc gay mũi.

“Vãn Nhi! Vãn Nhi!” Hạng Trị Chung kinh hãi, bất chấp nguy hiểm, vọt vào Phỉ Thúy Cư khắp nơi tìm kiếm Hạng Quân Vãn.

“Phu quân, phu quân ——” Ngọc phu nhân mang theo đám người vội vã theo tới, lại nhìn thấy Hạng Trị Chung thế nhưng không để ý an nguy bản thân, lao vào trong Phỉ Thúy viên chưa cháy hết, sắc mặt Ngọc phu nhân trầm xuống.

Xem tình hình này, Hạng Quân Vãn tựa hồ là dữ nhiều lành ít! Ngọc phu nhân một chút cũng không hối hận vì sự lựa chọn của mình, bộ dáng lo lắng của Hạng Trị Chung đã cho thấy địa vị của Hạng Quân Vãn không giống bình thường, nàng không chết, sẽ không có ngày mình và Quân Nhu trở mình, cho nên Hạng Quân Vãn phải chết.

Công Tôn Trường Khanh theo tới nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, giật mình đứng ở nơi đó. Cái nữ tử khúm núm kia thế nhưng chết rồi? Tuy rằng cưới Hạng Quân Vãn không phải là điều hắn mong muốn, nhưng nàng tốt xấu gì cũng là Vương phi trên danh nghĩa của hắn ba năm. Hiện tại nàng chết như vậy, táng trong một

mảnh đổ nát, trong lòng Công Tôn Trường Khanh bỗng có một loại tư vị không nói nên lời.

“Phu quân, Vãn Nhi đã gặp bất trắc, người nén bi thương ——” Điều chỉnh tâm tình, Ngọc phu nhân đi vào Phỉ Thúy viên đổ nát.

“Thúi lắm!”

Hạng Trị Chung quay đầu, óc tên trán có chút hỗn độn, hai mắt dưới cặp mày rậm lại nồng đậm băng sương, “Ngươi nói, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Vì sao lại đột nhiên phát hỏa? Rốt cuộc là ai hại Vãn Nhi?”

Đối với khí tức cường đạo của Hạng Trị Chung, chân Ngọc phu nhân bỗng mềm nhũn, ngã ngồi dưới đất.

“Phu quân nói như vậy là hoài nghi ta sao? Phu quân cho rằng là ta hại Vãn Nhi sao? Phu quân, ngươi vừa đi năm năm, trong nhà mọi chuyện lớn nhỏ đều là ta xử lý, một cái phủ lớn như vậy từ trên xuống dưới đều là ta xử lý, không có công lao cũng có khổ lao. Phu quân trở về đối với ta chẳng quan tâm, lại một mực chắc chắn là ta hại Vãn Nhi, phu quân, ngươi đây là muốn bức tử ta sao?!”

Ngọc phu nhân vừa nói như vậy, Hạng Quân Nhu lập tức tiến lên quỳ gối trước mặt Hạng Trị Chung, “Phụ thân, nương không có hại tỷ tỷ! Phụ thân……”

Chẳng những Hạng Quân Nhu, các vị phu nhân cùng tiểu thư khác cũng lần lượt quỳ xuống trước mặt Hạng Trị Chung. Sự tình hôm nay, các nàng đều có phần, nếu chuyện này bị điều tra ra, các nàng cũng không có quả ngon để ăn. Hiện nay chỉ có thể khăng

khăng kêu oan cho Ngọc Phu nhân, chỉ có như thế mới có thể bảo vệ được bản thân.

Một đám phu nhân quỳ khóc sướt mướt trước mặt, làm cho da đầu Hạng Trị Chung run lên. Hắn không phải kẻ ngốc, sẽ không để vài cái tiểu xảo này của các nàng qua mắt.

Hiện tại Hạng Trị Chung chỉ muốn biết một điều duy nhất đó là hành tung của Hạng Quân Vãn, vừa rồi Hạng Trị Chung tìm khắp Phỉ Thúy Cư cũng không phát hiện thi thể nào, suy ra Hạng Quân Vãn cũng không có bất trắc gì. Hắn sở dĩ nói như vậy, bất quá là muốn tìm ra chân tướng, không nghĩ tới Ngọc phu nhân thật đúng là nghĩ rằng Hạng Quân Vãn đã chết, còn nói thêm vào. Xem ra Ngọc phu nhân chính là đầu sỏ của vụ phóng hỏa này, như vậy những người khác nhất định là đồng lõa!

Một đám người đang khóc sướt mướt ở trước mặt Hạng Trị Chung, đột nhiên truyền tới một cái thanh âm thanh lệ.”Di, hôm nay có chuyện gì, náo nhiệt như thế, như thế nào đều kéo tới Phỉ Thúy Cư của ta?”

Nghe giọng nói này, sắc mặt Ngọc phu nhân trở nên trắng bệch. Không đúng! Hạng Quân Vãn không phải là bị chết cháy rồi sao? Đến khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy Hạng Quân Vãn một thân bạch y, Ngọc phu nhân kêu một tiếng “Quỷ a”, sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Vãn Nhi ——” Nhìn thấy Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung bước đến trước mặt nữ nhi, đem nàng kiểm tra đầu đuôi một phen. Thấy Hạng Quân Vãn không có việc gì, Hạng Trị Chung mới thở phào nhẹ nhõm. “Ngươi không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi!”

Thời điểm Hạng Trị Chung nói chuyện, Hạng Quân Vãn cũng đang lặng lẽ đánh giá người cha này của mình. Nàng cứ tưởng rằng đại tướng quân của một quốc hẳn là cường tráng khôi ngô, là một lão nhân ngoài năm mươi, không nghĩ tới Hạng Trị Chung nhiều lắm chỉ tầm ba bảy ba tám, làn da màu đồng cổ, lông mày dày rậm, cằm lún phún râu, vóc dáng cao gầy, tuy rằng gầy, nhưng cũng rất rắn chắc.

“Cha, người đã trở lại ——”

“Thực xin lỗi, ta về trễ, khiến cho ngươi chịu khổ!” Hạng Trị Chung bàn tay to sờ sờ đầu Hạng Quân Vãn, ánh mắt kia giống như đang nói: hết thảy có ta, khuê nữ, ngươi có cái gì ủy khuất hãy nói cho cha, cha làm chỗ dựa cho ngươi!

Nghe Hạng Trị Chung quả quyết, Hạng Quân Vãn vỗ vỗ tay, Kinh Hồn đem lão đạo sĩ ném tới trước mặt Hạng Trị Chung.

“Phụ thân, ta vừa mới trở về, không biết trong phủ xảy ra chuyện gì. Chỉ là bắt được lão đầu này ở cửa, trông hắn lén la lén lút, rất khả nghi, ta liến đem hắn bắt tới.”

Hạng Quân Vãn nói như vậy Hạng Trị Chung lập tức hiểu rõ ý tứ bên trong, giơ chân đá vào ngực lão đạo sĩ, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, lão đạo sĩ đã bị gãy một chiếc xương sườn, giống như chó quỳ trên mặt đất. “Đại nhân tha mạng a! Ta khai, ta khai hết!”

Không đợi Hạng Trị Chung đe dọa, lão đạo sĩ đã đem việc Ngọc phu nhân làm sao tìm được hắn, nói những gì với hắn, còn có chuyện hỏa thiêu Phỉ Thúy Cư vừa rồi đều một năm một mười nói ra.

Ngọc phu nhân vừa tỉnh lại thì nghe thấy những lời này, lại xém chút ngất xỉu đi. “Phu quân, ta chưa bao giờ nhận thức người này! Ta là bị oan uổng!”

Nhìn Ngọc phu nhân kia lê hoa đái vũ, Hạng Trị Chung hừ lạnh một tiếng, “Có oan uổng hay không, ta đều có chừng mực.”

Hạng Trị Chung đưa hạ nhân của phủ tướng quân tới, sau một trận đe dọa, tất cả mọi người đều đứng ra làm chứng Ngọc phu nhân mời lão đạo sĩ tới bắt quỷ, mưu đồ giết chết Hạng Quân Vãn. Ngọc phu nhân càng nghe càng hoảng, “Các ngươi thật to gan, dám nói xấu bản phu nhân, các ngươi không muốn sống nữa?”

Ngọc phu nhân uy hiếp, khiến cho những nô bộc nhát gan rung mình một cái, khế ước bán mình của bọn họ đều nằm trong tay Ngọc phu nhân, nếu đắc tội với Ngọc phu nhân, ngày sau chỉ sợ không có quả ngon để ăn. Nhìn thấy Ngọc phu nhân còn không biết hối cải, Hạng Trị Chung quét mắt về phía đám nữ nhân đang quỳ, Hoàn phu nhân lập tức đứng dậy, “Tướng quân, thiếp có thể làm chứng, lời mọi người nói là thật, là Ngọc phu nhân mưu hại Nhị tiểu thư.”

Hoàn phu nhân phản bội đều nằm ngoài dự đoán của Ngọc phu nhân, “Ngươi tiện nhân này, thế nhưng bỏ đá xuống giếng?”

“Ngọc phu nhân, không phải ta bỏ đá xuống giếng, mà là lẽ phải tại nhân tâm!” Hoàn phu nhân làm sao không hiểu ánh mắt cừa rồi của Hạng Trị Chung, Ngọc phu nhân xác thực không thể đắc tội, nhưng mà chủ nhân của phủ tướng quân là Hạng Trị Chung, người mà bà phó thác cả đời cũng là Hạng Trị Chung, không phải Ngọc phu nhân.

“Tiện nhân, đừng cho là ta không biết ngươi đang suy nghĩ gì, ngươi bất quá là ghen tị ta chưởng quản nội vụ, muốn phân quyền, cho nên mới hãm hại ta như tết. Phu quân, nàng hãm hại ta, là hãm hại ta a!”

Đối với Ngọc phu nhân lên cơn điên, Hạng Trị Chung cũng không mềm lòng. Hạng Trị Chung cho người viết đơn kiện, khiến cho những người đó đều ký tên đồng thời đè dấu tay, đứng dậy đi đến trước mặt Công Tôn Trường Khanh.

“Hôm nay vẫn xin Yến vương làm nhân chứng, ta muốn hưu kẻ độc phụ này!”

Vừa nghe Hạng Trị Chung nói muốn hưu chính mình, Ngọc phu nhân trực tiếp nhảy dựng lên, “Phu quân, ngươi sao có thể hưu ta? Tỷ tỷ ta là Hoàng hậu, ngươi sao có thể hưu ta?”

“Ngươi là người phụ nữ ác độc như thế, ta không hưu ngươi quả thực là thiên lý khó dung! Chẳng lẽ ta còn lưu ngươi lại để hại Vãn Nhi của ta sao?!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phụ Thân Này Cũng Không Tệ Lắm

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Trị Chung mỗi câu một tiếng "độc phụ", đem Ngọc phu nhân tức giận đến thất khiếu bốc hỏa. Bà là độc phụ, hắn vì sao còn muốn cưới bà? Đem bà lợi dụng triệt để rồi lại hưu bà, không có cửa đâu!

"Phu quân, trong mắt ngươi chỉ có Vãn Nhi, chẳng lẽ Nhu Nhi không phải là nữ nhi của ngươi sao? Nhu Nhi so không bằng con tiện chủng này?"

"Ngươi nói cái gì? Ngươi nói lại lần nữa xem?!" Nghe thấy Ngọc phu nhân nói về Hạng Quân Vãn như vậy, Hạng Trị Chung tức giận vô cùng, hận không thể xông tới một tát đem Ngọc phu nhân đánh văng, "Vãn Nhi là nữ nhi của ta, ngươi đừng có ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ!"

"Ta hồ ngôn loạn ngữ? Thời điểm Triệu Nguyệt Như mang nàng đến nàng đã năm tuổi, ai biết nàng có phải nữ nhi thân sinh của ngươi hay không? Triệu Nguyệt Như cái loại tiện nhân đó, đoạt vị trí của ta, nàng ta là cái tiện chủng, là dã loại của Triệu Nguyệt Như cùng kẻ khác!"

"Đủ rồi!"

Hạng Trị Chung rít một tiếng, chấn động đến mức lỗ tai mọi người đều run lên, Ngọc phu nhân giãy khỏi tay Hạng Quân Nhu, vọt tới trước mặt Hạng Trị Chung, “Không đủ! Mãi mãi không đủ! Nếu không phải ta cùng tỷ tỷ vất vả giúp đỡ, ngươi sẽ là đại tướng quân sao? Hạng Trị Chung, ngươi chớ quên ngươi có hôm nay, là ai đưa cho ngươi ——”

Lời này của Ngọc phu nhân, hoàn toàn chọc giận Hạng Trị Chung, bàn tay to của hắn xuất ra, tóm lấy cổ Ngọc phu nhân, đem nàng nhấc lên cao, “Độc phụ, ngươi câm miệng cho ta! Hôm nay ta nhất định hưu ngươi!”

“Khụ khụ ——” Hai chân Ngọc phu nhân trên không trung dùng sức giãy dụa, mặt cũng càng ngày càng hồng, “Hạng Trị Chung, ngươi nói ta là độc phụ, lòng của ngươi làm sao lại không độc giống như rắn rết? Ngươi…… Ngươi phản bội Bách Thái tử, ngươi cho là chuyện này không có người biết ư? Hạng Trị Chung, ngươi nếu hưu ta, ta…… Ta sẽ cho mọi người biết chuyện năm đó, khiến cho tất cả mọi người đều biết việc tốt của ngươi!”

Ngọc phu nhân nhắc đến “Bách Thái tử”, khiến cho Công Tôn Trường Khanh khiếp hãi giật mình.

Ngôi vị hoàng đế này nguyên bản là không tới phiên phụ thân Công Tôn Nam, ngay lúc đó Thái tử Công Tôn Bách tuấn tú lịch sự, văn võ song toàn, là Thái tử hiền đức nổi tiếng thiên hạ. Nếu Công Tôn Bách không có gặp chuyện không may, hoàng đế Thương Nguyệt quốc hiện nay hẳn là Công Tôn Bách, mà không phải Công Tôn Nam. Nhìn khuôn mặt Ngọc phu nhân đỏ lên cùng vẻ mặt thống khổ, trong lòng Công Tôn Trường Khanh đột nhiên nảy ra một giả thiết, có khi nào cái chết của Công Tôn Bách không phải đơn giản như vậy, mà là cùng Hạng Trị Chung có liên quan?

Quả nhiên, Hạng Trị Chung sau khi nghe đến”Bách Thái tử”, ánh mắt chợt lóe. Hắn túm theo Ngọc phu nhân hét lớn một tiếng, đem nàng vứt trên mặt đất.

“Người đâu, đem Ngọc phu nhân giam vào Phật đường, chưa có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được thả nàng ra!”

Ngọc phu nhân bị ngã thất điên bát đảo, lại nghe thấy lời của Hạng Trị Chung, nàng nhìn sang Hạng Quân Nhu, “Nhu Nhi, đi tìm Hoàng hậu nương nương! Nhanh đi tìm Hoàng hậu nương nương tới cứu ta!”

“Ai cũng không cho phép đi ra ngoài!”

Hạng Trị Chung cho người mang Ngọc phu nhân đi, sau đó nhìn về phía Hạng Quân Nhu.

“Cha, phụ thân, mẫu thân không ý xúc phạm người ——” Hạng Quân Nhu chưa từng có thấy qua phụ thân hung hãn như vậy, tuy rằng Hạng Trị Chung cũng không yêu thương nàng, nhưng đối nàng coi như không tệ, hôm nay hắn nhất định là đã bị chọc tức, Hạng Quân Nhu thậm chí thấy được sát khi nồng đậm trong mắt Hạng Trị Chung.

“Phụ thân……”

“Các ngươi đều đi xuống đi ——” Hạng Trị Chung phất phất tay, “Tới đây! Chuyện tình trong phủ giao cho Hoàn phu nhân, đều đi xuống đi!”

Hoàn phu nhân không nghĩ tới Hạng Trị Chung sẽ đem nội vụ giao cho mình, trong lòng đương nhiên cao hứng, mang theo Hạng Quân Yến hành lễ với Hạng Trị Chung xong liền lui về. Về phần

những người khác, cũng nhìn thấu tâm tình tướng quân không tốt, sợ cơn tức của hắn lan đến trên người mình, cũng nhanh chân rời khỏi Phỉ Thúy Cư.

Đám người vừa đi, Công Tôn Trường Khanh mới nhớ tới thánh chỉ trong tay, vội vàng mở ra tuyên đọc. Công Tôn Nam thưởng cho phủ tướng quân một ít kim ngân châu báu, lại cho Hạng Quân Vãn một cái danh hiệu Thái Bình quận chúa.

Nghe thấy phong hào "Thái Bình quận chúa", Hạng Quân Vãn mỉm cười. Thái Bình? Chẳng lẽ là hy vọng dùng loại thủ đoạn này đến trấn an, khiến cho người trong phủ tướng quân, coi một màn vứt bỏ của Yến vương như một trò khôi hài, từ nay về sau hai tướng Thái Bình sao?

"Chúc mừng Thái Bình quận chúa!" Công Tôn Trường Khanh đi đến trước mặt Hạng Quân Vãn. Chuyện mới vừa rồi hắn thấy rất rõ ràng, Công Tôn Trường Khanh hiện tại mới biết được Hạng Quân Vãn ở phủ tướng quân đã trải qua những ngày tháng như thế nào.

Nhìn bạch y nữ tử trước mắt, Công Tôn Trường Khanh có chút áy náy. Nguyên nhân vì hắn hưu nàng, nàng trở lại phủ tướng quân mới có thể bị người giẫm lên như vậy, lại nói tiếp hay là hắn xin lỗi nàng. Đủ loại bất mãn cùng oán hận với Hạng Quân Vãn trong lòng Công Tôn Trường Khanh, qua sự việc vừa rồi liền biến mất hoàn toàn.

"Nếu Thái Bình quận chúa có gì cần, có thể trực tiếp đến Yến vương phủ tìm ta." Công Tôn Trường Khanh muốn cho Hạng Quân Vãn một ít bồi thường, như thế trong lòng hắn sẽ cảm thấy dễ chịu một chút.

“Vậy thì mời ngươi nhanh nhanh biến khỏi mắt ta! Phủ tướng quân của chúng ta không chào đón ngươi!”

Hạng Quân Vãn cầm thánh chỉ, xoay người không hề thèm để mắt tới Công Tôn Trường Khanh. Nàng không nể mặt như vậy, khiến cho Công Tôn Trường Khanh rất lúng túng. Lại thấy Hạng Trị Chung cũng là một bộ dáng rất không thích mình, Công Tôn Trường Khanh ngượng ngùng cười, nói lời cáo từ, rời khỏi phủ tướng quân.

Một nơi lớn như vậy chỉ còn lại bốn người, “Vãn Nhi, nào, để cho phụ thân nhìn ngươi!” Hạng Trị Chung vẫy vẫy tay với Hạng Quân Vãn, chờ nàng đi qua, vẻ mặt Hạng Trị Chung mang nụ cười hiền lành, cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

“Vãn Nhi trưởng thành, phụ thân thật cao hứng!”

Trong mắt Hạng Trị Chung hiện lên vẻ phức tạp, Hạng Quân Vãn thấy không rõ lắm. Hắn tựa hồ rất vui mừng, quan tâm an ủi rất nhiều lại dường như rất lo lắng. Bất quá bất kể như thế nào, phụ thân này đã thông qua khảo nghiệm của nàng, biểu hiện của hắn hôm nay đủ điều kiện để làm phụ thân của nàng.

“Phụ thân, người lần này trở về sẽ ở lại bao lâu?”

“Sau sinh thần của Thái hậu ta sẽ phải đi……”

“Phụ thân lần sau đi ra ngoài mang theo ta đi! Ta còn chưa thấy qua cảnh sắc đẹp đẽ bên ngoài, ta muốn đi ra ngoài nhìn một chút!” Hạng Quân Vãn thật sự là không muốn ở lại phủ tướng quân lục đục cùng những nữ nhân này, như vậy quả thực là lãng phí nhân sinh.

Những lời này của nàng khiến cho Hạng Trị Chung cảm thấy ngoài ý muốn, rất vừa ý lại càng thêm vui sướng.”Vãn Nhi lớn rồi, có

tư tưởng của mình! Được! Phụ thân đáp ứng ngươi, đến lúc đó mang ngươi đi khắp Thương Nguyệt quốc!”

Náo nhiệt trong phủ tướng quân được Phi Sương nghe ngóng, báo lại cho Phượng Cửu.

“Thiếu chủ, Hạng Trị Chung xuất thân nghèo hèn, bởi vì có can đảm có tri thức, được Bách Thái tử thưởng thức, đem hắn giữ ở bên người. Bách Thái tử cưới Bách Lý Thái Vi, Hạng Trị Chung chính là đội trưởng thị vệ. Người nói, Bách Thái tử tử có phải hay không cùng Hạng Trị Chung có liên quan a?”

Phi Sương bùm bùm nói rất nhiều, Phượng Cửu lại cúi đầu vỗ về chơi đùa Ngân Hồ trong lòng, “Phi Sương, ta để ngươi hỏi thăm tung tích phu nhân, không phải để ngươi Bát Quái gia sự nhà người ta.”

“Thiếu chủ, người không hiếu kỳ sao?”

“Không hiếu kỳ. Mặc kệ Công Tôn Bách vì sao mà chết, đều là người thắng làm vua, người thua làm giặc. Ta làm sao vì một người chết lãng phí thời gian? Đúng không, Tiểu Ngân!” Ngân Hồ trong lòng Phượng Cửu nghe thấy chủ nhân kêu tên của mình, vội vàng ngẩng đầu, ánh mắt trong veo như nước nhìn Phượng Cửu, móng vuốt nhỏ cào nhẹ lên tay hắn, đầu dụi dụi.

“Ngươi xem, Tiểu Ngân còn biết đạo lý này, Phi Sương a, ngươi ngay cả Tiểu Ngân cũng không bằng ——”

“Thiếu chủ, lời của ta không phải còn chưa nói xong sao!” Phi Sương uống hết chén trà, nhuận nhuận cổ họng, “Thiếu chủ, chủ

nhân sau lưng Phỉ Thúy Cư bị đốt ở phủ tướng quân chính là phu nhân mà ngài gặp tại huyền nhai.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Dưỡng Hồ Ngàn Ngày Dùng Hồ Một Lúc

*Nuôi dưỡng hồ ly ngàn ngày, sử dụng trong chốc lát

“Nha ——” Phượng Cửu kéo dài âm điệu, nhân lấy tư liệu Phi Sương tìm được nghiên cứu một phen. Phế vật, dã chủng, kẻ quái dị, Vương phi bị vứt bỏ……Danh hiệu của Hạng Quân Vãn cũng thật nhiều! Người như vậy sẽ là nữ tử xuất hiện ở huyền nhai đêm đó sao?

Phượng Cửu rất trầm mặc, Phi Sương thẳng tắp mà đứng, không dám gây tiếng ồn. Qua hồi lâu, Phượng Cửu mới đem tư liệu buông xuống, đem Tiểu Ngân nhấc lên, “Tiểu Ngân, ngươi đi thăm dò nàng giúp ta!”

Ngân Hồ tuy là động vật, nhưng rất có linh tính. Nghe Phượng Cửu nói như vậy, Ngân Hồ lập tức nhớ tới bộ dáng hung thần ác sát của nữ tử kia. “Chít chít ——” Ngân Hồ cúi đầu, gối lên đầu gối Phượng Cửu, hai tiểu móng vuốt mềm mại che lấy mắt, mông nhỏ uốn éo, thế nào cũng không chịu đi phủ tướng quân.

“Dưỡng hồ ngàn ngày dùng hồ một lúc, đem ngươi nuôi đến tròn quay thì thế nào? Ngươi cũng không chịu làm chút chuyện này cho ta?” Biết được tiểu gia hỏa này bị bạch y nữ tử dọa, Phượng Cửu xoa lỗ tai xù lông của Ngân Hồ, thấp giọng nói.

“Chít chít ——” Ngân Hồ đáng thương ngẩng đầu, tiểu móng vuốt trên không trung khoa tay múa chân, cuối cùng lại lắc lắc mông nhỏ

phì phì chìa lưng cho Phượng Cửu xem, giống như đang nói: ngươi xem, lông trên lưng ta còn chưa rửa sạch vẫn lưu lại màu hồng nhạt, ta đây nếu đi nói không chừng chính là “Phong tiêu tiêu hề”*.

*Bản hán:

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn,

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch:

Gió hiu hắt chừ, Dịch thuỷ lạnh ghê

Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về.

Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch. (Dịch Thủy ca)

Phượng Cửu làm sao không hiểu ý tứ của Ngân Hồ, bất quá, khứu giác của Ngân Hồ Thiên Hạ Vô Song, chỉ có nó mới có thể phân biệt được Hạng Quân Vãn có phải người hắn muốn tìm hay không.

“Tiểu Ngân, ta chỉ là cho ngươi đi do thám, xem nàng có phải hay không, nói không chừng nàng không phải đâu!” Phượng Cửu thanh âm trầm thấp, sử dụng sự dịu dàng để tấn công. Ngân Hồ nhìn nhìn Phượng Cửu, lại cúi đầu nghĩ nghĩ chuyện đêm hôm đó, rùng mình một cái thật mạnh, nhào vào trong lòng Phượng Cửu, thế nào cũng không chịu đi phủ tướng quân.

“Một con gà trân châu!” Phượng Cửu vươn một ngón tay quơ quơ. Ngân Hồ ngẩng đầu, liếm liếm môi, lại gục đầu xuống.

“Hai con!”

Ngân Hồ xoay xoay mông, không được! Hai con không đủ! Muốn thêm một cân mới được!

“Năm con gà trân châu cộng thêm một giỏ Hắc đề (nho đen)!”

Khi Phượng Cửu tung ra mồi nhử này thật hậu, Ngân Hồ lập tức đứng thẳng lên, hai con mắt lớn như hai quả sơn trà khát khao nhìn chằm chằm khôn mặt yêu nghiệt của Phượng Cửu, móng vuốt nhỏ khoanh lại trước ngực, “Chít chít ——”

“Ta khi nào đã lừa gạt ngươi?”

Phượng Cửu cười híp mắt xoa đâu Ngân Hồ, Phi Sương đứng ở bên cạnh thì bắt đầu bi ai thay tiểu hồ ly. Cái tên Ngân Hồ này hoàn toàn là tên ham ăn! Thiếu chủ năm bắt chuẩn xác sở thích của nó, mỗi lần đều có thể dùng mỹ thực dụ dỗ nó làm việc cho mình, nhìn thiếu chủ cười thành một bộ “âm mưu được thực hiện”, Phi Sương ở trong lòng thở dài. Tiểu Ngân, ngươi tự cầu nhiều phúc đi!

“Chít chít ——” Ngân Hồ đem hai móng vuốt khoát lên tay Phượng Cửu, “Chít chít ——”

“Mười con gà trân châu?” Phượng Cửu không nghĩ tới Ngân Hồ lại bắt đầu cùng mình đàm phán điều kiện, tiểu gia hỏa này thật sự là càng ngày càng thú vị! “Nếu chuyện làm ổn thỏa, mười con cũng không thành vấn đề. Vạn nhất chưa hoàn thành, một con gà trân châu cũng không có! Phi Sương, đem Tiểu Ngân đưa đến phủ tướng quân đi ——”

Đối với mệnh lệnh của thiếu chủ, Phi Sương không thể cãi lời, đành phải ôm Ngân Hồ rời đi.

“Chít chít ——” Ngân Hồ lúc đi còn không ngừng hướng Phượng Cửu kêu la, dường như đang nói không thành vấn đề, chờ ta trở lại!

Đến khi tới được phủ tướng quân, Phi Sương mới đem Ngân Hồ buông ra. “Tiểu Ngân, ngươi bảo trọng đi!” Phi Sương muốn xoa đầu Ngân Hồ, lại bị nó trốn tránh.

Thấy Ngân Hồ nhất quyết không để cho mình sờ đầu của nó, Phi Sương có chút mất mát. Tốt xấu hắn cũng nuôi nó sáu năm, nhưng cái tên này chưa bao giờ để cho ai ngoài Phượng Cửu sờ đầu của nó, thật sự là một tiểu gia hỏa khó chiều!

“Nhóc con vô lương tâm! Ta là lo lắng cho ngươi đấy!”

Hai cái tai nhỏ của Ngân Hồ run rẩy, không thèm để ý Phi Sương, thả người lên cây một cái, theo đại thụ trèo vào trong phủ tướng quân.

Đại hỏa đem phủ tướng quân thiêu một nửa, cũng may năng lực quản gia của Hoàn phu nhân không tệ, an bài chỗ ở cho các phu nhân cùng tiểu thư khác. Hoàn phu nhân biết được Hạng Quân Vãn thích thanh tĩnh, mà nàng lại là tâm can bảo bối của Hạng Trị Chung, lúc này sẽ đem viện tốt nhất phân cho Hạng Quân Vãn.

“Tiểu thư, tiểu thư người xem ——” Lạc Tuyết từ bên ngoài trở về, trong lòng ôm một cục lông xù nhỏ. “Tiểu thư, ta bắt được một con hồ ly ở tiền viện, không biết của ai, bộ dạng thật đáng yêu!”

Chỉ liếc mắt một cái, Hạng Quân Vãn nhận ra đây chính là tiểu tử hồ ly theo dõi mình đêm nọ, mà Ngân Hồ cũng ngửi được mùi

hương trên người Hạng Quân Vãn, đúng vậy, chính là nàng! Tuy rằng nữ nhân này tướng mạo có chút kinh khủng, nhưng trên người nàng có một mùi hoa quả thơm ngọt tự nhiên chắc chắn là không lầm người!

Vừa nghĩ tới mười con gà trân châu cùng một giỏ hắc đề, Ngân Hồ xém chút nữa thì chảy cả nước miếng. Không đợi Lạc Tuyết đem nó giao cho Hạng Quân Vãn, Ngân Hồ nhảy xuống, nhanh chân chạy ra ngoài, muốn đem tin tốt này báo lại cho Phượng Cửu.

Nó còn chưa chạy được hai bước, "Vèo vèo vèo ——" Một trận lãnh phong đánh úp lại, mười miếng trúc đinh chặn lại lối thoát của Ngân Hồ. Trúc đinh này ngay sát lông chân trước của nó, nếu tiến thêm một phân, sẽ găm lên móng vuốt của nó.

Mẹ nó! Nữ nhân này thật khủng khiếp! Ngân Hồ rùng mình một cái, xoay người đổi hướng, mười miếng trúc đinh lại ngăn phía trước mặt nó. Ngân Hồ không cam lòng, lại chạy, lúc này đây ba mươi miếng trúc đinh, đem tứ chi của nó hoàn toàn cố định lại. Lần này Ngân Hồ hoàn toàn bị dọa sợ, quỳ rạp trên mặt đất run rẩy.

"Nếu ngươi lại chạy, có tin hay không ta lột da của ngươi ra, bắt ngươi làm thịt canh?" Hạng Quân Vãn chậm rãi đi qua, đem Ngân Hồ bọ trúc đinh vây khốn nhấc lên. "Thế nào không chạy? Ngươi không về đưa tin cho chủ tử?"

"Chít chít ——" Ngân Hồ biết được nữ nhân trước mắt là không thể đắc tội, quyết định giở đáng thương kế. Nó ngẩng đầu, ánh mắt long lanh ngập nước nhìn Hạng Quân Vãn, giống như đang nói ta biết sai rồi, đừng giết ta.

Ngân Hồ giở trò cũng không thể khiến cho Hạng Quân Vãn lơ là cảnh giác, nó có thể tìm thấy nàng, có phải hay chứng minh rằng Phượng Cửu đã hoài nghi thân phận nàng? Đối với cái tên yêu nghiệt bá đạo kia, Hạng Quân Vãn thật sự là không có cảm tình gì. Vòng Kim Long trên chân nàng đến bây giờ còn chưa gỡ xuống được, mỗi lần nhìn đến vòng Kim Long là Hạng Quân Vãn lại cảm thấy đặc biệt khó chịu, cái vật kia giống như xích lấy cổ chân nàng, giống như hắn muốn đem nàng nhốt lại.

“Hắn phái ngươi tới?” Hạng Quân Vãn nhéo nhéo cái mũi nhỏ ướt sũng của Ngân Hồ, nó nhịn không được hắt hơi một cái.

“Chít chít ——” Dù cho Ngân Hồ biết không có thể bán đứng Phượng Cửu, nhưng mà nó cảm thấy, Hạng Quân Vãn mới càng đáng sợ. Nữ nhân này thật sự sẽ đem nó biến thành canh thịt hồ, cho nên nó hết sức thức thời dùng sức gật đầu, lấy lòng Hạng Quân Vãn.

Ngân Hồ linh tính, khiến cho Hạng Quân Vãn có chút kinh ngạc, lại nghĩ, sủng vật bên người thiếu chủ Bàn Long thành đương nhiên không giống bình thường, nếu đã đưa tiểu hồ ly này đến cửa, nàng sẽ không thả nó trở về.

Nghĩ như vậy, Hạng Quân Vãn lấy ra một hạt châu màu xanh biếc, đặt ở trong lòng bàn tay.

Viên đan xanh mơn mởn tỏa ra một mùi hương ngọt ngào, Ngân Hồ vừa ngửi, chỉ biết viên đan này là thứ tốt, vừa vươn đầu lưỡi hồng nhạt hòng đem viên đan cuốn vào miệng, Hạng Quân Vãn ra tay so với nó còn nhanh hơn.

“Ba ——” Viên đan tạo thành một hình vòng cung, bị Hạng Quân Vãn ném vào trong ao nước, những con cá bên trong ngửi thấy mùi vị, tranh nhau bơi ra thưởng thực.

Của ta, là của ta! Ngân Hồ trong lòng Hạng Quân Vãn giãy giụa vung móng vuốt. “Chít chít ——”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bị Ám Sát

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Muốn ăn?” Hạng Quân Nhu xoa cái đầu xù lông của hồ ly.

“Chít chít ——” Ngân Hồ lập tức lấy lòng nhìn nữ nhân đang ôm mình. Viên đan dược vừa rồi thế nhưng bên trong lại chứa rất nhiều thảo dược quý báu, dùng ngôn ngữ loài người mà nói, ăn vào chẳng những cường thân kiện thể, còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Ngân Hồ hiện tại đã sớm đem lời dặn dò của Phượng Cửu ném lên chín từng mây, ở trong mắt nó, viên đan dược trong tay Hạng Quân Vãn nếu đem so với mười con gà trâu châu đương nhiên phải có mị lực hơn rồi. “Chít chít ——” Ngân Hồ lắc lắc thân thể tròn vo của mình, tay nhỏ bé ghé vào cánh tay của Hạng Quân Vãn, đầu lưỡi hồng nhạt trong miệng thè ra, không ngừng đối với Hạng Quân Vãn nịnh nọt.

Tiểu gia hỏa này cũng thật thông minh! Hạng Quân Vãn lại xoa xoa đầu Ngân Hồ, “Ngươi tham ăn như vậy, không bằng đổi tên thành Bao Tử đi!”

Bao Tử? Hai lỗ tai hồ ly dựng thẳng, mắt nhỏ lóe lóe hai cái. Bao Tử thì Bao Tử đi! Hồ lấy ăn làm trời! Viên đan hoàn kia là đồ cực kỳ cực kỳ tốt a! Vì đan hoàn, nó bất cứ giá nào!

“Thực ngoan!” Hạng Quân Vãn lấy ra đan hoàn nhét vào miệng Ngân Hồ, “Bao Tử, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không thiếu đồ ngon cho ngươi!”

Phượng Cửu nằm mộng cũng không nghĩ đến Ngân Hồ hắn nuôi lâu như vậy chỉ trong một lát đã bị Hạng Quân Vãn thu mua, trực tiếp chủ bán cầu vinh. Hạng Quân Vãn đem đan hoàn đi mê hoặc Ngân Hồ, bắt nó quên sạch sẽ nhiệm vụ được giao, ngoan ngoãn làm sủng vật của nàng, hơn nữa, nó yêu hết sức cái mùi vị trên người chủ nhân mới này, thơm thơm ngọt ngọt, giống như đang ăn hoa quả vậy. Thật thích a!

“Thiếu chủ, Tiểu Ngân đã ba ngày rồi chưa trở lại, có thể hay không đã xảy ra chuyện gì?” Phi Sương hết sức không bình tĩnh nhìn Phượng Cửu bình tĩnh luyện chữ trong thư phòng. Mí mắt hắn hai ngày nay đều nảy dồn dập, chẳng lẽ Tiểu Ngân gặp bất trắc?

So với Phi Sườn, Phượng Cửu này ngược lại có vẻ dị thường bình tĩnh. “Cái đồ tham ăn kia không chừng gặp được cái gì ăn ngon, quên đường về nhà!

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, Phi Sương mới thoáng thoải mái một ít. Trước kia cũng đã xảy ra chuyện tương tự, tiểu tử kia gặp phải mỹ thực liền quên đường về nhà.

Buông xuống chuyện Ngân Hồ, Phi Sương đi đến bên cạnh Phượng Cửu, “Thiếu chủ, Thái tử đã đến kinh thành, hắn đặc biệt tới đây chúc thọ Thương Nguyệt Thái hậu. Về phần Hoàng hậu, bà ta cũng phái người lại đây, còn có ý tránh mặt Thái tử, tựa hồ có chuyện tình mờ ám. Thiếu chủ, Bách Lý Thái Vi chẳng lẽ là còn không hết hy vọng, muốn ở Cẩm thành tập kích người? Bà ta cũng

quá mau quên! Người không muốn cùng Thái tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, bà ta cần gì phải ra công bức bách chứ!”

“Bách Lý Thái Vi?” Phượng Cửu để cây viết trong tay xuống, đứng lên, “Mấy năm nay bà ta hao tổn không ít người ở trong tay ta, khẳng định là không cam lòng! Ngươi cho người lưu ý chặt chẽ hướng đi của những người đó, nếu bọn họ không có tự mình hiểu lấy, thì trực tiếp đưa bọn họ ra đi. “Giọng nói của Phượng Cửu vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng bâng quơ tuyên án tử hình đám người đó.

Chủ tớ cùng nhau hàn huyên đôi câu, một cái bồ câu đưa tin bay tới, dừng trên cánh tay Phi Sương. Phi Sương lấy ra một tờ giấy trong ống trúc, vừa nhìn, sắc mặt đại biến. “Thiếu chủ, Hạng Trị Chung bị người ám sát, hung thủ…… là người của Hoàng hậu!”

Phủ tướng quân, mấy nữ nhân khóc thành một đoàn. Thái y băng bó vết thương cho Hạng Trị Chung, liền lui ra.

“Thế nào?” Công Tôn Nam chờ ở bên ngoài có chút khẩn trương, hắn vừa nghe tin Hạng Trị Chung bị ám sát liền ngay lập tức chạy tới, ngay thời khắc then chốt này, Hạng Trị Chung xảy ra chuyện như vậy, khiến cho Công Tôn Nam làm sao không lo lắng.

“Hồi bệ hạ, chủy thủ của thích khách thoa độc dược, hơn nữa đâm trúng ngực Hạng tướng quân. May mà tướng quân thể lực hơn người, hơn nữa ý chí sống sót rất mạnh, cùng với cựu thần đã đem độc áp chế. Bất quá, độc này mạnh vô cùng, phải tìm được giải dược mới được, nếu trong bảy ngày lấy không được giải dược, chỉ sợ tánh mạng tướng quân khó bảo toàn. “

Lời của Thái y nói đối với Công Tôn Nam không khác gì sét đánh ban ngày, Hạng Trị Chung ngã xuống ngay thời khắc mấu chốt này, người của tam quốc kia chỉ sợ vui vẻ không kịp. Thương Nguyệt quốc không thể không có Hạng Trị Chung, Hạng Trị Chung tuyệt đối không thể chết được!

“Người đâu, truyền ý chỉ của Trẫm, toàn thành lùng bắt thích khách!”

Bởi vì Hạng Trị Chung gặp chuyện, Cẩm thành giới nghiêm, kinh vệ môn ra sức lùng bắt thích khách khả nghi. Công Tôn Nam lo lắng thích khách lẫn vào phủ tướng quân, cho người đem phủ tướng quân địa thanh tẩy một lần, không nghĩ tới thật đúng là bắt được vài người, bất quá bọn hắn vừa thấy tình hình không đúng, lập tức uống thuốc độc tự sát, toàn bộ phủ tướng quân bởi vì Hạng Trị Chung gặp chuyện, mà bao phủ một tầng bóng ma.

“Phụ thân, uống thuốc!” Hạng Quân Vãn lẻn vào trong phòng Hạng Trị Chung, đem giải dược chính mình phối chế đút cho Hạng Trị Chung. Liên tục vài ngày, nàng mỗi đêm đều đem giải dược tới cho Hạng Trị Chung. Hạng Quân Vãn luôn cảm thấy lần này ám sát rất kỳ quái, so với những kẻ khác, nàng là lo lắng thực sự.

“Ta, ta không sao. “

Hạng Trị Chung sau khi ăn khá nhiều giải dược, chỉ là Hạng Quân Vãn nói thích khách còn chưa bắt được, nguy hiểm chưa được bài trừ, bắt Hạng Trị Chung tiếp tục giả bộ bệnh, khiến địch nhân lơ là cảnh giác.

“Phụ thân, rốt cuộc là ai muốn giết ngươi?” Hạng Quân Vãn thật sự nghĩ không ra thích khách là ai phái tới. Độc kia, độc tính rất

mạnh, nếu không phải bởi vì nàng xuất thân Độc môn, đối với độc hiểu biết thấu triệt, Hạng Trị Chung lần này đã sớm đi gặp Diêm Vương.

“Ta cũng không biết. Vãn Nhi, mấy ngày này vất vả ngươi! Ngươi sớm đi nghỉ ngơi, phụ thân không có việc gì! Ngươi yên tâm!”

Lời nói của Hạng Trị Chung biểu thị sự quan tâm tới Hạng Quân Vãn, nhưng nàng lại cảm thấy hắn đang cố giấu diếm điều gì đó. Tựa hồ, Hạng Trị Chung biết được kẻ hạ độc thủ sau lưng là ai, hắn vì sao không nói ra chứ? Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì khác?

Nhìn ra thần sắc mệt mỏi trên mặt Hạng Trị Chung, Hạng Quân Vãn không có hỏi tới, việc này đành tạm hoãn, nàng theo đường cũ trở về viện của mình.

Rốt cuộc là ai muốn giết Hạng Trị Chung? Ai có thâm cừu đại hận với hắn? Hạng Quân Vãn nghĩ mãi mà không rõ, tính ngày hôm sau đi tìm La Húc, tin tưởng mạng lưới tình báo của bọn hắn sẽ cung cấp được ít nhiều manh mối.

“Ai?!” Hạng Quân Vãn trở lại trong phòng vừa tính đốt đèn, đột nhiên nhận ra một tia khác thường.

“Ba ——” Đèn thắp sáng, chiếu lên hồng y nam tử yêu nghiệt đang đứng trước bàn, tay phải cầm nến, hai mắt mê ly nhìn Hạng Quân Vãn. “Nương tử, nàng đã trở lại?”

Phượng Cửu?! Nhìn thấy người đến, Hạng Quân Vãn chấn động. Công Tôn Nam phái người bảo hộ Hạng Trị Chung, phủ tướng quân toàn bộ đều có người gác, Phượng Cửu là vào bằng cách nào?

“Ai là nương tử của ngươi!” Hạng Quân Vãn nhíu mày, lại vừa thấy, Ngân Hồ ghé vào vai Phượng Cửu, một bộ dáng lấy lòng hướng cái đuôi phe phẩy về phía nàng. Nàng quả nhiên đoán đúng, Ngân Hồ này là sủng vật của Phượng Cửu!

“Nương tử nhận vật đính ước của ta, còn cẩn thận chiếu cố sủng vật của ta, nàng không phải là nương tử của ta thì ai a?” Phượng Cửu vuốt đầu Ngân Hồ, xoa xoa lỗ tai nó, “Tiểu Ngân, nương tử không chịu nhận thức ta, ngươi nói cho ta biết, nàng có phải nương tử ta hay không?”

“Thì ra Bao Tử là ngươi nuôi ư? Ta thấy nó chơi vui, thì tóm về nuôi vài ngày. Nếu Bao Tử là của ngươi, vậy ngươi mang về đi!” Hạng Quân Vãn dịch một bước, mở cửa, “Đi thong thả, không tiễn ___”

Thấy nữ tử trước mắt đối với mình đều là tránh không kịp, Phượng Cửu nhẹ giọng cười, đem Tiểu Ngân đặt lên bàn. “Tiểu Ngân, nàng là người ta muốn tìm sao?

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Gặp Lại

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Đối với Ngân Hồ mà nói, đây là một lựa chọn gian nan. Nó nhìn nhìn Phượng Cửu, lại nhìn nhìn Hạng Quân Vãn, có chút do dự, không biết nên nói thật hay là giúp Hạng Quân Vãn giấu diếm. Phượng Cửu là chủ nhân, đối với nó không tệ, đây là điều không thể nghi ngờ. Nhưng mà nó cũng vô cùng yêu đan hoàn của Hạng Quân Vãn, cùng hương vị trên người nàng.

Tuy rằng nữ nhân này có đôi khi rất hung hãn, nhưng mấy ngày nay ở chung, nó phát hiện lúc trước nàng chỉ là hù dọa nó, kỳ thật Hạng Quân Vãn là người rất tốt, nó thích nàng.

Nhìn thấy tiểu sủng vật mình nuôi dưỡng bày ra một bộ dáng “Ta rất khó xử”, Phượng Cửu liền biết được mấy ngày nay tiểu gia hỏa này đã bị Hạng Quân Vãn mua chuộc. Mắt thấy vợ ở ngay trước mắt, Phượng Cửu trực tiếp tung ra dụ hoặc kinh người, “Một trăm con gà trân châu.”

Nếu là trước kia, Ngân Hồ nhất định sẽ ngay lập tức nhảy dựng lên, nhưng hôm nay Ngân Hồ vẫn không nhúc nhích, ngồi chồm hổm ở giữa Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn.

Gà trân châu? Hạng Quân Vãn thiệt tình muốn cười. Ngân Hồ là cái đồ tham ăn nàng đã sớm biết, thì ra cái tất xấu này của nó là do Phượng Cửu nuôi thành. Gà trâu châu mỹ vị, giá cả đắt đỏ. Phượng Cửu dùng gà trân châu đến thu mua Ngân Hồ, thật là một biện pháp tốt. Bất quá, hắn có biện pháp, nàng cũng sẽ không thua.

Thời điểm Ngân Hồ đang giãy giụa lựa chọn giữa muốn hay không muốn gà trân châu, bỗng nhiên ngửi được một mùi hương thanh u. “Chít chít ——” Ngân Hồ dựng thẳng lỗ tai chạy đến trước mặt Hạng Quân Vãn, toàn bộ thân mình đứng thẳng lên, hai con mắt hung phấn long lanh nhìn Hạng Quân Vãn. Có đồ ăn ngon! Hơn nữa mùi vị này càng thêm thuần khiết! Ngân Hồ nhịn không được liếm liếm môi, nhìn Hạng Quân Vãn như muốn lấy lòng.

“Lại ăn, đem ngươi làm thành bánh bao thịt!” Hạng Quân Vãn dùng sức xoa đầu Ngân Hồ, đem đan hoàn nhét vào miệng nó.

Mỹ vị a……Ngân Hồ híp mắt, vẻ mặt hạnh phúc, khiến cho Phượng Cửu có chút giật mình. Tính tình của Tiểu Ngân hắn biết, mấy năm nay, ngoại trừ Phượng Cửu, Ngân Hồ chưa bao giờ để cho bất luận kẻ nào đụng vào đầu của nó, mặc dù là Phi Sương nuôi dưỡng nó nhiều năm, Tiểu Ngân cũng sẽ không đồng ý điều này. Thế nhưng, chưa được vài ngày, nó lại hoàn toàn phản bội, lao vào vòng tay Hạng Quân Vãn? Thật sự là không có khí tiết!

“Tiểu Ngân ——” Thanh âm của Phượng Cửu nhiều ra một phần áp bách. Nghe thấy Phượng Cửu gọi mình, Ngân Hồ nhanh chóng đem đan hoàn nuốt vào, lại chạy đến trước mặt Phượng Cửu, “Chít chít” kêu vài tiếng, tiểu móng vuốt trên không trung khoa tay múa chân thật lâu, cuối cùng kiên định nhìn Phượng Cửu.

“Ngươi nói, nàng không phải người ta muốn tìm?” Phượng Cửu vuốt vuốt tai Ngân Hồ, trong mắt nhiều hơn một tia nghiền ngẫm, “Ngươi chắc không phải bị nàng mua chuộc, cho nên không nói sự thật đi!”

“Chít chít ——” Ngân Hồ dùng sức lắc đầu, tội nghiệp nhìn Phượng Cửu, dường như đang nói ta làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ, ngươi nhất định phải tin tưởng ta a!

Ngân Hồ biểu tình rất thật rất vô tội, nhưng trong lòng Phượng Cửu vẫn có chút hoài nghi. Chỉ là, thời điểm nhìn đến khuôn mặt kia của Hạng Quân Vãn, hoài nghi của Phượng Cửu biến thành nghi hoặc.

Đêm đó hắn không có thấy rõ dung mạo của bạch y nữ tử, chỉ là ánh mắt của nàng sạch sẽ, trơn bóng Như Ngọc, cũng không có vết bớt. Thân hình Hạng Quân Vãn cùng nữ tử kia có chút tương tự, duy nhất không giống chính là vết bớt bên má trái của nàng, từ đuôi lông mày tản ra xung quanh, đỏ sậm như máu.

Nàng, thật là người hắn muốn tìm sao? Nếu như đúng, vết bớt này là như thế nào?

“Phượng Cửu công tử nếu không có chuyện gì khác, phiền ngươi hãy rời đi. Ta là nữ nhân, công tử hơn nửa đêm tới chỗ này của ta, thật sự là không hợp quy củ. Công tử danh khí tôn quý, không thèm để ý những điều này, ta bất quá là một tiểu nữ tử, vẫn còn cần giữ danh dự đọa đức.”

Hạng Quân Vãn không biết Phượng Cửu vì sao nhất quyết phải tìm được mình, mặc kệ mục đích của hắn làm sao, nàng đều không muốn cùng hắn phát sinh quan hệ. Nàng khó khăn mới trọng sinh

một lần, nhất định phải sống cho tự do tự tại, Phượng Cửu làm người quá mức bá đạo, làm cho trong lòng nàng có chút bài xích.

Phượng Cửu tinh tường cảm nhận được Hạng Quân Vãn đang bài xích hắn, nàng không thích mình, điểm ấy ngược lại rất giống bạch y nữ tử. Ở trong mắt Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn càng không thích mình, lại càng cho thấy nàng đang chột dạ. Nàng sốt ruột đuổi hắn đi như vậy, chẳng lẽ là sợ hắn vạch trần nàng?

Tuy rằng chưa làm rõ được trên mặt Hạng Quân Vãn tại sao lại có vết bớt lớn như vậy, nhưng trực giác của Phượng Cửu nói cho hắn biết, nữ tử trước mắt này có nhiều điều giấu giếm hắn. Để nghiệm chứng xem nàng có phải nữ tử đêm hôm đó không chỉ có vòng Kim Long là biện pháp duy nhất, chỉ cần kiểm tra chân trái của nàng có vòng Kim Long không, hết thảy sẽ bất công tự phá.

“Cô nương, chân trái nương tử của ta có một cái vòng Kim Long. Không biết cô nương có tiện cho ta nhìn chân trái của nàng không ——”

“Chít chít ——”

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, Ngân Hồ có chút lo lắng nhìn Hạng Quân Vãn. Nó xác định khẳng định Hạng Quân Vãn chính là người xuất hiện trên huyền nhai tối hôm đó, hơn nữa thời điểm Hạng Quân Vãn rửa chân cũng không tránh mặt Ngân Hồ, nó đã sớm thấy được vòng Kim Long trên cổ chân nàng, đó là đồ của Phượng Cửu, Ngân Hồ biết rõ.

Hồng y nam tử chấp nhất như thế, khiến cho Hạng Quân Vãn càng cảm thấy chán ghét hắn, “Hơn nửa đêm, công tử chạy tới nội viện của ta, còn muốn xem chân ta, đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ

ngươi không biết chân nữ tử chỉ có thể cho trượng phu mình xem sao?”

“Cô nương là sợ hãi, hay là chột dạ? Hay hoặc là, nàng chính là người ta muốn tìm, cho nên mới tránh né ta?”

Phượng Cửu đi về phía trước từng bước, nhìn chằm chằm vào mắt Hạng Quân Vãn.

“Phượng Cửu, ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Nhìn thấy trong mắt Hạng Quân Vãn dấy lên ngọn lửa nhỏ, Phượng Cửu “Phốc xuy” cười, tránh sang một bên, nhấc Ngân Hồ đặt lên vai mình. “Hạng cô nương, vừa rồi ta bất quá là trêu đùa nàng thôi, xin bỏ qua cho. Ta hôm nay tới đây là muốn nói cho nàng biết, ta đã bắt thích khách ám sát đại tướng quân, muốn bán một cái nhân tình, đem thích khách giao cho nàng.”

Phượng Cửu đột ngột chuyển hướng, khiến cho Hạng Quân Vãn có chút đoán không ra tính tình của hắn. Nam nhân này thay đổi thất thường, hay là người ở địa vị cao đều hay thay đổi như vậy?

Thấy Hạng Quân Vãn cũng không vì lời nói của mình mà buông lỏng đề phòng, Phượng Cửu đối với nữ tử trước mắt càng thêm một phần thưởng thức. Nếu nàng là người hắn muốn tìm, hắn cho dù đánh chết hắn cũng muốn đem một nương tử thông minh như vậy về nhà!

“Nếu là bán một cái nhân tình, ngươi muốn từ chỗ này của ta có được cái gì? Hoặc là, ngươi muốn phủ tướng quân giúp ngươi làm cái gì?”

Hạng Quân Vãn tỉnh táo, lại khiến cho Phượng Cửu ở trong lòng giơ ngón tay cái. Chỉ là nữ tử này không có ấn tượng tốt với hắn, hơn nữa phòng bị hắn như vậy, xem ra hắn vừa đã mạo phạm đến điểm mấu chốt của nàng. Sớm biết thế nàng mẫn cảm như thế, hắn nên tiến hành từng bước một, vạn nhất đem nương tử dọa chạy, chẳng phải là muốn ân hận cả đời sao!

Nghĩ như vậy, Phượng Cửu vỗ vào mông Ngân Hồ một cái.

Chỉ là một ánh mắt, Ngân Hồ liền biết ý định của chủ tử. Hắn có lỗi với Hạng Quân Vãn, lúc này phái nó đến lấy lòng Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu đánh một cái chủ ý thực sự là quá tốt! Bất quá Ngân Hồ tự biết đuối lý, nó che giấu thân phận giúp Hạng Quân Vãn, lại nói tiếp về chuyện này nó cũng có lỗi. Cho nên, Ngân Hồ rất nghe lời đi tới bên người Hạng Quân Vãn, thân mình tròn vo cọ cọ lên bàn tay bé nhỏ của nàng.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bí Mật Phía Sau Ám Sát

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Lưng Ngân Hồ mềm mại cọ cọ vào tay Hạng Quân Vãn, làm cho tâm tình của nàng dần dần bình phục lại. “Chít chít ——” Tiểu móng vuốt của Ngân Hồ đặt vào tay Hạng Quân Vãn, mắt nhỏ sáng ngời nhìn chằm chằm vào mắt của nàng, giống như đang nói, Thiếu chủ nhà ta không phải người xấu.

Tư liệu về Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn đã sớm xem qua.

Tiên hoàng Nguyên Tung của Dực Nhân quốc trong lúc tuổi già sủng ái Phượng Quý Phi, sáu mươi tuổi sinh được Phượng Cửu, Nguyên Tung đem ấu tử bảo bọc ở trong tay, coi như trân bảo. Tiếc rằng, Thái tử Nguyên Khuê đã bốn mươi, ở trong triều đã sớm thành lập phạm vi thế lực của mình.

Nguyên Tung lo lắng Thái tử sẽ làm hại Phượng Cửu, đành phải đem ái tử biếm thành thần, ban thưởng cho hắn theo họ của mẫu thân, đổi tên thành Phượng Cửu, cũng đem Phượng Cửu đưa đến nhà mẹ đẻ của Phượng Quý Phi, lại ban Bàn Long thành làm đất phong cho Phượng Cửu, lấy điều này để bảo hộ Phượng Cửu.

Nguyên Tung sau khi chết chưa bao lâu, Nguyên Khuê đăng cơ. Phượng quý phi bị vu tội là hồ yêu, Phượng Cửu càng bị nói là con

của hồ yêu. Nếu không có Nguyên Tung sớm dự đoán được Nguyên Khuê không thể dung được ấu đệ, vì Phượng Cửu an bài đường lui, chỉ sợ Phượng Cửu sớm đã chết ở trong tay Nguyên Khuê…..

Lại nói tiếp, Phượng Cửu cũng là người đáng thương, cùng nàng giống nhau, bị thân nhân coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Nghĩ như vậy, Hạng Quân Vãn nhẹ nhàng thở ra, “Được rồi! Nể mặt Bao Tử, ta sẽ không cùng ngươi so đo.”

Hạng Quân Vãn nhượng bộ, khiến cho Phượng Cửu mừng rỡ như điên. Tuy rằng không biết Hạng Quân Vãn tại sao lại thoái nhượng một bước, nhưng ở trong mắt Phượng Cửu, đây là một mở đầu rất tốt!

“Vậy, chúng ta hiện tại……” Phượng Cửu bỗng dưng cà lăm, hắn rõ ràng cảm giác được tim mình đập thật nhanh, không biết nên nói cái gì được. Phượng Cửu bày ra một bộ ngu ngốc, khiến cho Ngân Hồ có chút không biết nói gì. Bình thường chủ nhân đều khi dễ nó, thế nào, hiện tại nhìn thấy Hạng Quân Vãn, thế nhưng đầu óc nở hoa rồi?

“Mang ta đi gặp thích khách!”

“Được!”

Hai người nương bóng đêm rời đi phủ tướng quân, Phượng Cửu mang theo Hạng Quân Vãn đến trạch viện của mình ở Cẩm thành. Khi Phi Sương nhìn thấy Hạng Quân Vãn đi theo sau Phượng Cửu thì chấn động. Đây là căn cứ bí mật của thiếu chủ, hắn thế nhưng đem Hạng Quân Vãn mang đến, chẳng lẽ Phượng Cửu đã xác định nàng chính bạch y nữ tử ở huyền nhai?

Tuy rằng Phi Sương đã sớm biết được trên mặt Hạng Quân Vãn có vết bớt lớn bằng bàn tay, nhưng đến thời điểm thực sự nhìn thấy, hắn vẫn là bị kinh hách một chút. Khuôn mặt đang xinh đẹp, bị một vết bớt lớn như vậy trùm lên, đem dung mạo của cô gái này hoàn toàn phá hủy.

Biểu tình của Phi Sương hoàn toàn bị Hạng Quân Vãn thu vào trong mắt, kỳ thật lúc nàng soi gương, cũng sẽ bị khuôn mặt này dọa sợ. Lại nói người duy nhất không mang thành kiến với nàng bởi khuôn mặt này cũng chỉ có Phượng Cửu, vừa rồi ở phủ tướng quân, Phượng Cửu cũng chỉ là rất bình thản nhìn lướt qua má trái của nàng, không có biểu tình gì, dường như cái bớt kia không hề tồn tại. Thật sự là một kỳ nhân!

“Thích khách ở trong lao, nàng chậm chút.”

Phượng Cửu lo lắng Hạng Quân Vãn thấy không rõ địa hình trong địa lao, đặc biệt lấy một viên Dạ Minh Châu lớn bằng nắm tay đưa cho Hạng Quân Vãn, lại nâng đèn lồng lên chiếu sáng phía trước cho Hạng Quân Vãn. Phi Sương theo ở phía sau, nhìn thấy cảnh tượng này, tròng mắt xém chút liền rơi xuống.

Đây vẫn là thiếu chủ nhà mình sao? Dịu dàng như vậy, săn sóc như vậy, hắn chẳng lẽ là bị hoa mắt? Sau khi xác định chính là Phượng Cửu đang tự tay soi đèn cho Hạng Quân Vãn, trái tim Phi Sương có chút không chịu nổi. Phu nhân còn chưa có qua cửa, thiếu chủ lại bày ra một bộ dạng thê nô, nếu vào cửa rồi, thiếu chủ chẳng phải là không có phu quyền?

Phi Sương trong lòng lo lắng Phượng Cửu sau khi thành hôn có thể chiếm được ưu thế hay không, Phượng Cửu lại hết sức hưởng thụ “Vì nương tử phục vụ”.

Tuy rằng Ngân Hồ đến chết cũng không thừa nhận Hạng Quân Vãn là nữ tử bên huyền nhai nhưng hắn làm sao có thể bị mánh khóe nhỏ của Ngân Hồ lừa gạt chứ! Cái đồ tham ăn kia, nhất định từ Hạng Quân Vãn kiếm được đồ tốt, cho nên mới giúp đỡ nàng như thế. Nhưng không ngờ Ngân Hồ làm như vậy, càng thêm lộ rõ sự đặc biệt Hạng Quân Vãn. Sủng vật của Phượng Cửu hắn không phải là tùy tiện người nào cũng có thể thu mua!

Bất quá, dù cho trong lòng Phượng Cửu khẳng định Hạng Quân Vãn chính là bạch y nữ tử đêm đó, nàng không thừa nhận, hắn cũng không có cách khó dễ nàng. Huống chi vừa rồi hắn thử đụng vào điểm mấu chốt của nàng, Hạng Quân Vãn xém chút thì cùng hắn trở mặt, khiến cho Phượng Cửu càng thêm rõ ràng tính tình nương tử nhà mình.

Vô luận như thế nào, hắn đều phải dùng tất cả vốn liếng đem nàng lừa lên kiệu hoa mới được! Tiểu nương tử nhà mình phòng bị quá nặng, tiền đồ của hắn tuy rằng quang minh, nhưng con đường cưới vợ lại hết sức quanh co.

Trong địa lao, một hắc y nhân bị trói chặt trên giá gỗ hình chữ thập, miệng đều bịt một miếng gỗ, phòng ngừa hắn cắn lưỡi tự sát.

“Tổng cộng mười người, cuối cùng chỉ bắt được một kẻ còn sống, những người khác đều uống thuốc độc tự vẫn. Chỉ là, hắn cái gì cũng không chịu nói. Nếu không phải người của ta trông coi nghiêm khắc, hắn đã sớm tự đoạn kinh mạch tự sát.”

Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Vãn mới phát hiện tính nghiêm trọng của tình huống. Uống thuốc độc tự sát? Chỉ có tử sĩ mới có thể như thế! Hạng Quân Vãn cũng đã thấy qua độc trên

người Hạng Trị Chung, cực kỳ hung hiểm, rốt cuộc là ai muốn đưa hắn vào chỗ chết chứ?

“Không chịu nói?” Hạng Quân Vãn cười lạnh, chậm rãi đi đến trước mặt tử sĩ, đánh giá hắn.”Ta có biện pháp để hắn khai ra!”

“Ca ca ca ——” Thanh âm liên tiếp vang lên, các khớp ngón tay của hắc y nhân đều bị Hạng Quân Vãn tháo rời, đau đến y toàn thân đổ mồ hôi.

Phu nhân thật là khủng khiếp! Phi Sương nhịn không được sờ sờ ngón tay của mình. Rốt cuộc phải đối với nhân thể có bao nhiêu hiểu biết, mới có thể nhoáng một cái đã tháo hết các khớp ngón tay xuống chứ? Phu nhân này, không thể đắc tội!

“Mười phút sau, cảm giác đau đớn trên người ngươi sẽ đạt tới mức không thể chịu đựng nổi. Nếu sợ đau, thì thành thành thật thật trả lời lời của ta, nếu không, ta sẽ đem các đốt ngón tay của ngươi kháp lại, cứ cách nửa canh giờ lại đem ra tháo dỡ một lần, cho ngươi sống không bằng chết.”

“Chít chít ——” Ngân Hồ ở trên vai Phượng Cửu rùng mình một cái, nữ nhân này quá kinh khủng! Hoàn hảo nó thức thời, chưa đắc tội nàng!

Phượng Cửu đối với Hạng Quân Vãn quyết đoán rất là thưởng thức, đối đãi địch nhân, nên vô tình giống gió thu quét lá vàng như vậy. Hoàn hảo lúc trước hắn còn chưa có tra hỏi, nếu không thì bỏ qua trò hay này.

Mười phút sau, hắc y nhân đau đến toàn thân phát run, các khớp ngón tay lỏng lẻo run rẩy trong không trung, phát ra thanh âm “lách

cách”. Tuy rằng hắn kiệt lực muốn nhẫn nại, nhưng loại đau đớn này đã hoàn toàn vượt qua cực hạn huấn luyện tử sĩ của hắn.

“Ta nói ——”

Phi Sương lấy miếng gỗ trong miệng hắc y nhân ra, hắc y nhân vừa định cắn lưỡi, Hạng Quân Vãn tiến lên tháo cằm hắn xuống. “Xem ra ngươi chưa học thật tốt” Hạng Quân Vãn đã ném một viên đan hoàn vào trong miệng hắc y nhân, chờ hắn nuốt vào, nàng thối lui đến một bên. Cũng không lâu lắm, hắc y nhân tựa hồ đã quên đau đớn, biểu tình trở nên chết lặng.

“Ngươi là người ở nơi nào?”

“Dực, Dực Nhân quốc.”

“Vì sao đến Cẩm thành đến?”

“Hoàng hậu, lệnh chúng ta ám sát Hạng Trị Chung……”

Người đứng sau lưng tử sĩ là Hoàng hậu Bách Lý Thái Vi của Dực Nhân quốc? Hạng Quân Vãn nhướng mày, tiếp tục hỏi. “Bách Lý Thái Vi tại sao phải giết Hạng Trị Chung?”

“Vì, vì báo thù cho Bách Thái tử……”

Bách Thái tử? Đây là lần thứ hai Hạng Quân Vãn nghe đến cái tên này. Lần đầu tiên là ở phủ tướng quân, Ngọc phu nhân trước mặt mọi người nói rằng Hạng Trị Chung phản bội Bách Thái tử. Lúc này đây, Bách Lý Thái Vi vì Bách Thái tử lại ám sát Hạng Trị Chung. Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tiến Cung, Cẩn Thận

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Trước đây Thái tử Công Tôn Bách của Thương Nguyệt quốc cùng công chúa Bách Lý Thái Vi của Chu Liên quốc từng là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ người người hâm mộ, Bách Thái tử cưới Bách Lý Thái Vi trên đường gặp nạn, Bách Lý Thái Vi bị hoàng huynh Bách Lý Ảnh gả cho hoàng đế Nguyên Khuê của Dực Nhân quốc đã năm mươi tuổi. Bách Thái tử rốt cuộc là chết như thế nào, không ai biết được……”

Phượng Cửu mới chỉ nói một nửa, còn chưa nói hết toàn bộ, hắn tin chắc lấy trí thông minh của Hạng Quân Vãn, sẽ tự tìm ra được đáp án.

Bất quá, Phượng Cửu thật sự là quá mức tự tin, đánh giá thấp nữ tử trước mắt, hắn đã quên, Hạng Quân Vãn không phải nữ tử tầm thường, lại càng không phải tùy ý có thể đùa giỡn.

“Phốc ——” Không đợi Phượng Cửu tiếp tục mở miệng, trên ngực hắc y nhân bỗng nhiều ra một thanh chủy thủ. Hạng Quân Nhu đột nhiên ra tay, khiến cho Phượng Cửu có chút trở tay không kịp.

“Ngươi ——”

“Chuyện này dừng ở đây. Mặc kệ là ai, tổn thương cha ta thì phải chết!”

Hạng Quân Vãn đối với chuyện năm xưa không có hứng thú, dù cho Hạng Trị Chung phản bội Công Tôn Bách, điều này cùng nàng có quan hệ gì đâu. Hạng Trị Chung đối tốt với nàng, đây là sự thật, chính nghĩa trong lòng nàng, là bảo hộ người thân bảo hộ bằng hữu. Vô luận Hạng Trị Chung đã làm cái gì, nàng đã đem hắn xem làm thân nhân, cho nên mặc kệ xảy ra sự tình gì, nàng đều sẽ che chở hắn.

Tiễn Hạng Quân Vãn đi, Phượng Cửu ngồi ở trên ghế, có chút trầm mặc. Tính cách Hạng Quân Vãn thật sự là ngoài dự liệu của hắn ra, hắn cứ tưởng Hạng Quân Vãn nhất định sẽ tìm hiểu nguồn gốc, đi thăm dò người đứng sau lưng chỉ huy chuyện năm đó, không nghĩ tới nàng lại cho một đáp án như vậy.

“Thiếu chủ, phu nhân rất cá tính.” Phi Sương hiện tại đối với Hạng Quân Vãn ngoại trừ bội phục, còn có một loại sợ hãi. Một đao kia, sạch sẽ lưu loát, chính xác cắt đứt động mạch chủ ở tim hắc y nhân, một đao tễ mệnh, thực sự khủng bố.

“Thật là cá tính……” Phượng Cửu lắc lắc đầu, muốn đem người vợ cá tính như thế lừa về nhà, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hạng Quân Vãn trở lại phủ tướng quân, một đêm ngủ ngon. Đã biết ai là người ra tay động thủ với Hạng Trị Chung, khiến cho tâm trạng bất an của Hạng Quân Vãn bình tĩnh lại. Ý tứ trong lời nói của Phượng Cửu, nàng làm sao không biết. Chỉ là, mặc kệ Hạng Trị Chung là người tốt hay xấu, hắn là một phụ thân không tệ, đối với nàng mà nói, cái này vậy là đủ rồi! Nàng không phải sứ giả chính

nghĩa, không cần vì Công Tôn Bách giải oan, nắm chắc hạnh phúc hiện tại mới là tốt nhất!

Ngày hôm sau, Hạng Quân Vãn vừa kiểm tra thân thể cho Hạng Trị Chung, cầm thuốc mới sắc tới cho hắn, lại có cung nhân tới đưa tin, nói Hoàng thái hậu Triệu Mạn tưởng niệm Hạng Quân Vãn, đặc biệt gọi riêng nàng tiến cung vài ngày.

Nghe tin, sắc mặt Hạng Trị Chung đại biến, cầm chặt lấy tay Hạng Quân Vãn không chịu buông ra, “Vãn Nhi, nhất định phải cẩn thận! Mọi thứ ăn uống, đều phải chú ý!”

Hạng Trị Chung nói như vậy, khiến cho Hạng Quân Vãn có chút kinh ngạc. Hoàng thái hậu không phải rất thích Hạng Quân Vãn sao, vì sao Hạng Trị Chung lại dặn dò nàng như vậy.

Nhìn ra nghi hoặc của Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung chỉ có thể nói ngắn gọn, “Thái hậu là mẹ đẻ của Bách Thải tử, lần này cho đòi ngươi tiến cung, nhất định là có tin đồn gì lọt vào trong cung…… Tóm lại, ngươi nghe lời cha, hết sức cẩn thận! Hai ngày nữa ta sẽ đón ngươi!”

Trên đường, Hạng Quân Vãn suy nghĩ lại lời nói của Hạng Trị Chung, chẳng lẽ Bách Thái tử chết thật sự có liên quan đến Hạng Trị Chung? Nếu thật sự là như thế, Hoàng thái hậu khẳng định hận thù tận xương tủy với kẻ đã giết hại con mình, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha Hạng Trị Chung, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Nghĩ như vậy, Hạng Quân VãnVãn nhanh chóng viết mấy câu lên giấy, giao cho Kinh Hồn, để hắn đi tìm La Húc, mà chính nàng, bên người chỉ dẫn theo Lạc Tuyết tiến cung.

“Vãn Nhi, ngươi đã đến rồi! Mau mau, lại đây để cho ai gia nhìn xem ——” Vừa bước vào trong cung Triệu Mạn, Triệu Mạn liền cười híp mắt nắm lấy tay nàng, “Thật sự là nữ đại thập bát biến* a! Lúc Ai gia đi, Vãn Nhi vừa mới cùng Khanh Nhi thành thân, nay đã ba năm qua đi, Vãn Nhi đã trở thành đại cô nương.”

*Nữ đại thập bát biến : Con gái tuổi 18 thay đổi rất lớn.

“Thỉnh an Thái hậu nương nương!”

Không đợi Hạng Quân Vãn hành lễ, Triệu Mạn lập tức kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình. Nếu không phải Hạng Trị Chung nhắc nhở, Hạng Quân Vãn vô luận như thế nào đều không thể đề phòng lão nhân từ ái trước mắt này.

Đến khi cung nữ đem trà hoa tản ra một mùi hương thơm ngát đặt ở trước mặt Hạng Quân Vãn, thời điểm ngửi ra bên trong có điều khác thường, Hạng Quân Vãn mới thật sự tin lời của Hạng Trị Chung. Lão thái thái này thật sự là hận chết bọn hắn!

“Đây là Phù Dung trà ngươi thích nhất, nào, nếm thử.”

“Tạ Thái hậu!”

Tuy biết có độc, Hạng Quân Vãn vẫn là nâng trà lên uống. Nếu nàng không uống, chắc chắn sẽ bị Triệu Mạn nhìn ra sơ hở, vạn nhất Thái hậu lấy cớ trừng trị Hạng Quân Vãn, không chừng còn có thể liên lụy Hạng Trị Chung. Quân quyền khống chế xuống, tất cả mọi người đều không có tự do. Hạng Quân Vãn bắt đầu nảy sinh ý niệm rời đi Câm thành trong đầu.

Nhìn Hạng Quân Vãn uống xong Phù Dung trà, Triệu Mạn cười đến càng thêm hòa ái. Nhưng chỉ có chính bà biết được, lòng của bà

đang nhỏ máu. Mấy ngày hôm trước nghe được mật báo, Triệu Mạn cho là mình nghe lầm. Thì ra Công Tôn Bách chết không phải ngoài ý muốn, rất có thể là bị người hại, hung thủ chính là Hạng Trị Chung! Điều này bảo Triệu Mạn làm sao không kinh ngạc!

Đã mười tám năm, mỗi khi nhớ tới Công Tôn Bách, Triệu Mạn đều nhịn không được lệ rơi đầy mặt. Bà dưới gối chỉ có duy nhất Công Tôn Bách, vốn dĩ còn ngóng nhìn hắn cưới vợ sinh con, không nghĩ tới cuối cùng lại là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Năm đó Công Tôn Bách đề bạt Hạng Trị Chung, đem hắn xem làm tâm phúc, nếu không Hạng Trị Chung căn bản không có vị trí ngày hôm nay. Hiện tại đã có người làm chứng, là Hạng Trị Chung hại Công Tôn Bách. Nếu không phải lo lắng đến đương kim hoàng đế Công Tôn Nam không phải là con thân sinh của mình, hơn nữa trong tay Hạng Trị Chung nắm quân quyền, Triệu Mạn đã sớm vọt tới phủ tướng quân đâm chết kẻ thù!

Hiện tại tam quốc đều vì lời tiên đoán đổ xô tới Thương Nguyệt quốc, tình thế không rõ, tạm thời không thể động Hạng Trị Chung, cho nên Triệu Mạn tính lấy Hạng Quân Vãn ra khai đao.

“Ai gia trở về lâu như vậy, đã sớm muốn cho ngươi tiến cung bồi Ai gia trò chuyện. Ngươi ở lại trong cung đi! Chờ ngày sinh của Ai gia qua lại trở về. Đúng dịp, Ai gia giúp ngươi tìm một hôn sự tốt. Trước đây là Khanh nhi có lỗi với ngươi, Ai gia lần này nhất định chọn cho ngươi một chỗ tốt.”

“Thái hậu ——” Hạng Quân Vãn làm ra tư thái tiểu nữ nhi, chọc cho Triệu Mạn cười ha ha.

Sau khi nghe tin Triệu Mạn “mời” Hạng Quân Vãn vào cung, Phượng Cửu lắc mình bay ra khỏi thư phòng, thời điểm hắn tới hoàng cung, chính là giữa trưa, tìm được tẩm cung của Thái hậu, Phượng Cửu rốt cục gặp được Hạng Quân Vãn.

“Đi theo ta!” Phượng Cửu một phát bắt được tay Hạng Quân Vãn, muốn dẫn nàng xuất cung.

Phượng Cửu xuất hiện khiến cho Hạng Quân Vãn chấn động, “Ngươi buông tay! Ngươi vào bằng cách nào? Không muốn sống nữa sao?”

Bị Hạng Quân Vãn vừa nói như vậy, Phượng Cửu bỗng nhiên nở nụ cười, “Vãn Vãn chẳng lẽ là quan tâm ta?”

Một tiếng “Vãn Vãn”, khiến cho Hạng Quân Vãn toàn thân đều nổi da gà. “Đừng tự mình đa tình! Nơi này là hoàng cung, không phải phủ tướng quân. Cho dù ngươi là thiếu chủ Bàn Long thành, đến Thương Nguyệt quốc, vẫn là thu liễm một chút mới được!”

Đối với lời của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu không giận mà còn trở nên vui mừng, “Nàng đã biết được nơi này là hoàng cung, không thê so với phủ tướng quân, vì sao còn tiến vào? Nàng thông minh như vậy, ta không tin nàng không có đoán được ý tứ của Thái hậu.”

“Đoán được thì sao? Chẳng lẽ nguy hiểm đến, có thể trốn được sao?”

Phượng Cửu yên lặng nhìn Hạng Quân Vãn, bỏ qua không nói đến vết bớt bên má trái của nàng, ngũ quan bên má phải của nàng cũng hết sức bình thường. Trong cái bình thường ấy, lại mang theo

cứng cỏi, mang theo chấp nhất, mang theo thông tuệ, khiến cho người nhìn đến, quyến luyến quên lối về.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Lời Đồn Đãi Bay Đầy Trời

“Vậy nàng định làm như thế nào? Có cái gì cần ta hỗ trợ không?”

Phượng Cửu chủ động mở miệng, Hạng Quân Vãn thật đúng là nghĩ đến một việc, vội vàng ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói thầm vài câu. Nghe xong, Phượng Cửu sắc mặt khẽ biến vài lần, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm, “Nàng xác định? Thật sự như thế?”

“Không đem tất cả mọi người lôi vào, trò chơi này chơi như thế nào chứ!”

Hạng Quân Vãn cười ngọt ngào, lông mi thật dài ở trước mắt cong thành một cái bóng hình bán nguyệt, nhìn đáng yêu cực kỳ. Phượng Cửu nhịn xuống xúc động muốn ôm lấy Hạng Quân Vãn, đem Ngân Hồ quăng cho Hạng Quân Vãn, “Có chuyện gì thì cho Bao Tử tuyền tin cho ta! Gặp được nguy hiểm đừng thể hiện, hoàng cung thâm sâu, không dễ ở!”

Thấy Phượng Cửu thật đúng là đem tên Ngân Hồ đổi thành “Bao Tử”, Hạng Quân Vãn lại cười, lộ ra hàm rang nhỏ sáng như trân châu, “Đã biết, ngươi đừng để người ta tra ra là do ngươi làm. Tốt nhất làm cho dư luận xôn xao mới tốt! Làm tốt, ta thiếu ngươi một cái nhân tình, ngày sau nhất định trả lại ngươi!”

“Vãn Vãn, ta và nàng là quan hệ như thế nào, còn phải xa lạ như vậy sao! Yên tâm, ta nhất định làm cho náo loạn!”

Hiệu suất làm việc của Phượng Cửu vô cùng tốt, xế chiều hôm đó, trong kinh thành liền xuất hiện một lời đồn đãi, nói Bách Thái tử chết kỳ thật không phải ngoài ý muốn, mà là bởi vì, phía sau màn độc thủ chính là đương kim hoàng thượng Công Tôn Nam. Công Tôn Bách đã sớm đối với ngôi vị hoàng đế mưu đồ đã lâu, cho nên mới nắm chắc lấy cơ hội Công Tôn Bách cưới Bách Lý Thái Vi, mua chuộc người thân cận Công Tôn Bách là Hạng Trị Chung, cuối cùng cưu chiếm thước sào, mưu đồ lấy tánh mạng Bách Thái tử, còn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế vốn dĩ thuộc về Công Tôn Bách.

Lời đồn đãi, giống như tuyết cầu, càng lăn càng lớn, cuối cùng kinh động đến cả Công Tôn Nam trong cung.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Công Tôn Nam nghẹn họng triệu hỏi thủ vệ kinh thành, “Vì sao lại xuất hiện lời đồn đãi nhảm nhí như thế?”

“Bệ hạ tha lỗi, hạ quan không biết a!”

“Khốn kiếp, cút đi! Ai dám đưa lời đồn đãi, thì bắt lại cho trẫm, hết thảy bắt lại!”

Chờ thủ vệ đi rồi, Công Tôn Nam tê liệt ngã xuống ghế. Hạng Quân Vãn vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, lời đồn đãi mà mình nhờ Phượng Cửu thả ra, vốn dĩ chính là chân tướng thực sự. Công Tôn Nam ấn ấn huyệt Thái Dương, đau đầu lợi hại. Chuyện năm đó làm đến thiên y vô phùng*, vì sao qua nhiều năm như vậy, lại có lời đồn đãi như thế truyền tới? Rốt cuộc là ai làm?

*Làm đến không chê vào đâu được.

Hạng Trị Chung? Người Công Tôn Nam loại trừ đầu tiên chính là Hạng Trị Chung, hắn cùng mình đều là châu chấu buộc trên một cành, huống chi Hạng Trị Chung đã có được quân quyền, mấy năm nay cũng trung thành và tận tâm, hắn căn bản là sẽ không ở phía sau mà cắn ngược lại mình một ngụm.

Hay là, là Thái hậu? Thái hậu tra được cái gì?

Công Tôn Nam đột nhiên nhớ tới Hoàng thái hậu Triệu Mạn đem Hạng Quân Vãn mời vào trong hoàng cung, nếu lời đồn đãi này thật sự là do Thái hậu thả ra, Thái hậu nhất định đối với hắn nổi lên lòng nghi ngờ, nhất định sẽ không bỏ qua Hạng Quân Vãn. Nếu thật sự là như thế, Hạng Quân Vãn sẽ gặp nguy hiểm! Hạng Trị Chung quan tâm nhất chính là nữ nhi này, vạn nhất Hạng Quân Vãn có cái cái gì không hay xảy ra, Hạng Trị Chung khẳng định sẽ mất hết chừng mực.

Vừa nghĩ tới "Hắc Bạch Sát" trong tay Thái hậu, Công Tôn Nam lại hận đến răng nanh nghiến "khanh khách". Rõ ràng mình mới là hoàng đế, vì sao phụ hoàng lại đem ảnh vệ hoàng cung "Hắc Bạch Sát" giao cho Thái hậu? Nếu không phải kiêng kị Hắc Bạch Sát, hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho một nữ nhân không phải mẫu phi mình chiếm vị trí đó nhiều năm như vậy!

Triệu Mạn cũng nghe tiếng gió bên ngoài, tin đồn này làm cho lòng nàng cả kinh. Chẳng lẽ đây chính là chân tướng? Chuyện năm đó thật sự như thế? Vừa nghĩ tới Hoàng đế chính mình một tay bồi dưỡng lại là mộ Bạch nhãn lang, Triệu Mạn xém chút hôn mê bất tỉnh.

"Thanh Đằng, mau tới ấn đầu cho Ai gia!"

Thanh Đằng là ma ma già trong cung, cũng là tâm phúc củaTriệu Mạn. Triệu Mạn hơi xích người ra ngoài để Thanh Đằng mát xa đỉnh đầu cho mình.

“Thanh Đằng a, ngươi nói, lời đồn đãi bên ngoài rốt cuộc là thật hay giả? Nếu là thật, ai gia thế nào cũng không nghĩ đến Công Tôn Nam là người như vậy!”

Thời điểm Triệu Mạn nói chuyện, ngực phập phồng lợi hại, hiển nhiên tức giận vô cùng, Thanh Đằng vội vàng xoa ngực cho Triệu Mạn. “Thái Hậu, ta xem, chuyện này là không thể nào. Hiện tại ba nước đều vì lời tiên đoán đổ xô đến Cẩm thành, phương diện này có cái gì bí ẩn thì chúng ta lại không rõ ràng. Hoàng thượng mấy năm nay đối với người hiếu kính, tất cả mọi người đều thấy. Vạn nhất đó là một hiểu lầm, là những quốc gia khác châm ngòi ly gián, cố ý ly gián cảm tình giữa người cùng Hoàng thượng thì làm sao bây giờ?”

Lời của Thanh Đằng, Triệu Mạn cũng đã nghĩ qua, xác thực có khả năng này. Nếu thật sự là ba nước châm ngòi, bà chẳng phải đã hiểu lầm Hạng Trị Chung, còn hại Hạng Quân Vãn?

“Thanh Đằng, buổi tối không cần hạ dược. Ai gia không muốn thương tổn người vô tội! Chuyện này, ai gia sẽ sai Hắc Bạch Sát điều tra. Ai gia sẽ không ngộ thương người tốt, cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ xấu!”

Bữa tối, Hạng Quân Vãn rõ ràng cảm giác được Hoàng thái hậu đối với mình chân thành tươi cười, hơn nữa trong thức ăn cũng không có “gia vị” đặc biệt.

Xem ra lời đồn này cũng có tác dụng. Kỳ thật tâm địa Triệu Mạn không tính là lãnh huyết, bà hạ độc Hạng Quân Vãn, bất quá là trò

trẻ con. Ngẫm lại những gì Triệu Mạn đã trải qua, Hạng Quân Vãn vẫn là rất đồng tình Hoàng thái hậu này. Nếu có thể, nàng không muốn cùng lão nhân đáng thương này đối địch.

Ban đêm, Phượng Cửu đi tới phòng Hạng Quân Vãn. Nhìn thấy Phượng Cửu hành động trắng trợn, giống như Hoàng cung cùng hậu viện của hắn chả khác là bao, nhận thức của Hạng Quân Vãn đối với nam nhân này mỗi lúc càng sâu.

“Chuyện hôm nay đa tạ ngươi!”

“Nhấc tay chi lao, không đáng kể công!” Đối với lời cảm tạ cuả Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu diêm dúa lẳng lơ cười, “Vãn Vãn nếu thiệt tình cảm tạ ta, không bằng lấy thân báo đáp, thế nào?”

“Đi đi, đem Bao Tử gả cho ngươi!” Hạng Quân Vãn đem Ngân Hồ quăng cho Phượng cửu, “Cho ngươi ba phần nhan sắc, ngươi còn mở phường nhuộm!”

Thời điểm Hạng Quân Vãn tức giận thập phần kiều thái nữ nhi, khiến cho Phượng Cửu tuy ăn mắng nhưng trong lòng vui rạo rực. “Vãn Vãn, kế tiếp nàng định làm như thế nào?”

“Chờ xuất cung. Sự tình hôm nay Công Tôn Nam cùng Thái hậu cũng biết, nhất định sẽ tạo ra ảnh hưởng không nhỏ trong lòng bọn họ. Cho dù Công Tôn Nam không đến giải cứu ta, Triệu Mạn cũng sẽ thả ta ra.”

Hạng Quân Vãn dường như tính tới chuyện sẽ phát sinh sau này, khiến cho Phượng Cửu lại nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. “Vãn Vãn, nàng có nghĩ tới hay không, có lẽ lời đồn đãi cũng không phải lời đồn đãi, mà là chân tướng?”

Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Vãn hơi sửng sốt, tựa hồ trong lời của Phượng Cửu có chuyện gì đó, hắn nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Trầm mặc một hồi lâu, Hạng Quân Vãn lại mở miệng, “Nếu thật sự là như thế, oan có đầu, nợ có chủ, Triệu Mạn tìm phụ thân ta báo thù không có gì đáng trách, nhưng ta làm nữ nhi bảo vệ phụ thân cũng là hợp tình lý. Đến lúc đó, hươu chết về tay ai, còn chưa biết được.”

Hạng Quân Vãn đoán không có sai, ở trong cung ngây người ba ngày, Triệu Mạn cho người đưa nàng trở về đại tướng quân phủ, Hạng Trị Chung tự mình ở cửa chờ nàng, vừa thấy được Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung lập tức chạy nhanh tới, “Vãn Nhi, ngươi đã trở lại ——”

Ngại Thanh Đằng còn ở đây, Hạng Trị Chung cũng không biểu hiện ra quá nhiều cảm xúc, Thanh Đằng nhìn cảnh tượng cha và con gái, nở nụ cười. “Đại tướng quân, Nhị tiểu thư bình an trở về, ngài yên tâm rồi chứ!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ta Ghét Nhất Cái Từ "Phế Vật" Này

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Thanh Đằng hồi cung, Hạng Trị Chung mang theo Hạng Quân Vãn vào thư phòng, cẩn thận đánh giá Hạng Quân Vãn, xác định nàng không có việc gì, Hạng Trị Chung mới nhẹ nhàng thở ra.

"Cha, gần đây ta nghe thấy một ít đồn đãi…… Chuyện năm đó, người có tham dự sao?"

Hạng Quân Vãn đột ngột hỏi, khiến cho Hạng Trị Chung sửng sốt, chống lại ánh mắt trong suốt của Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung thở dài. "Vãn Nhi, nếu ta nói, ta không làm điều gì có lỗi với Bách Thái tử, ngươi tin sao?"

"Tin —— phụ thân nói, thì ta tin."

Nghe xong lời của Hạng Quân Vãn, cái mũi Hạng Trị Chung có chút lên men, vội vàng quay mặt qua một bên, nhìn tranh chữ trên tường. Nhìn ra Hạng Trị Chung xúc động, Hạng Quân Vãn đứng dậy cáo lui, rời khỏi thư phòng. Hạng Trị Chung biểu tình không giống như đang làm bộ, chẳng lẽ chuyện năm đó có ẩn tình khác?

Hạng Quân Vãn đang đi, đột nhiên phát hiện trước mặt một cái bóng, ngẩng đầu nhìn, lại là Hạng Quân Nhu đang hùng hùng hổ hổ.

Nhìn biểu tình của đối phương cho thấy là tới gây chuyện, Hạng Quân Vãn lười quan tâm nàng, nghiêng người tính từ bên cạnh đi qua, không nghĩ tới Hạng Quân Nhu vươn cánh tay ra, trực tiếp đem Hạng Quân Vãn ngăn lại. “Đứng lại!”

Theo sau Hạng Quân Nhu, có Hạng Quân Yến, Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam, ba người rõ ràng là tới xem náo nhiệt. Quét mắt sang phấn y nữ tử bên cạnh, Hạng Quân Vãn lại nghiêng người, đi vào đường nhỏ bên cạnh.

“Ta bảo ngươi đứng lại, kẻ quái dị!”

Hanh âm của Hạng Quân Nhu vào giữa trưa tĩnh lặng có vẻ phá lệ chói tai. Hạng Quân Vãn nhướng mày, ngừng lại.

Thấy Hạng Quân Vãn dừng lại, Hạng Quân Nhu nghênh ngang đi tới trước mặt nàng, vòng quanh Hạng Quân Vãn một vòng, còn đưa tay kéo kéo váy của nàng, miệng không ngừng phát ra thanh âm “chậc chậc”. “Chỉ bằng ngươi cũng xứng mặc quần áo màu trắng sao? Chiếc váy đẹp như vậy lại mặc trên người của ngươi, thật sự là phung phí của trời!”

Hạng Quân Nhu nói váy, chính là Ngọc Lan Cẩm mà Yên Chi Cẩm mới ra, trắng như ngọc lan, còn tản ra mùi hương thơm ngát tự nhiên, vừa ra thị trường, thì đã được các thiếu nữ quý tộc tại Kinh thành săn lùng.

Váy trên người Hạng Quân Vãn chính là dùng Ngọc Lan Cẩm may thành, hơn nữa là kiểu dáng mới ra của Yên Chi Cẩm. Tơ lụa tuyết trắng, phủ một tầng sa màu vàng nhạt, bao vây lấy dáng người mảnh khảnh của Hạng Quân Vãn, nhìn vào có loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên, cũng đưa tới thù oán của mấy nữ nhân này.

“Đúng là phí của trời!”

Hạng Quân Lam ở bên cạnh ứng thanh, đôi mắt tham lam nhìn chằm chằm váy của Hạng Quân Vãn. Y phục của Yên Chi Cẩm thực xinh đẹp! Chỉ là màu trắng đơn giản, có thể tạo thành hiệu quả xuất trần thoát tục đến như vậy, chỉ cần là nữ nhân, đều sẽ thích chiếc váy Hạng Quân Vãn mặc trên người. Chỉ là, y phục tốt như vậy lại mặc trên người kẻ quái dị, quả thực là sỉ nhục!

Lời của Hạng Quân Nhu làm sao lại không phải là lời trong lòng Hạng Quân Yến cùng Hạng Quân Văn, chỉ là Hạng Quân Yến nay đã đến tuổi kết hôn, để ý tới thanh danh nữ nhi, cho nên muốn làm ra bộ dáng đoan trang hiền thục, mà Hạng Quân Văn đã ăn qua thiệt thòi trong tay Hạng Quân Vãn, cho nên dù cho trong lòng có nghĩ như vậy, trên mặt cũng không dám lộ ra tí ti bất kính.

“Nói xong chưa? Nói xong phiền toái ngươi tránh ra!” Công kích của Hạng Quân Nhu hoàn toàn bị Hạng Quân Vãn bỏ qua, lại lấy khăn lụa lau tay, trực tiếp đem khăn lụa vứt trên mặt đất, một bộ ghét bỏ nàng ta bẩn, “Chó khôn không cản đường!”

“Hạng Quân Vãn, ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói ta là chó!”

Tuy rằng Ngọc phu nhân bị giam ở Phật đường, nhưng mà Hạng Quân Nhu tốt xấu cũng có dì làm Hoàng Hậu cùng tỷ tỷ ruột làm Trắc phi của Thái tử, cho nên vẫn hoành hành ngang ngược trong phủ như trước.

Hạng Quân Nhu đã sớm muốn đến tìm Hạng Quân Vãn báo thù, không nghĩ tới mấy ngày nay Hạng Quân Vãn bị Thái hậu đón vào cung, Hạng Quân Nhu nhẫn nại đợi vài ngày, hôm nay rốt cục kiềm chế không được, ngăn nàng lại, không nghĩ tới Hạng Quân Vãn vừa

mở miệng thì răng nanh lại bén nhọn như vậy, đem Hạng Quân Nhu tức giận đến nổi trận lôi đình.

“Kẻ quái dị, ngươi thật to gan! Thế nhưng còn mắng ta!” Đến giờ phút này, Hạng Quân Nhu sớm đem lời dặn dò của Ngọc phu nhân ném ra sau ót, cái gì Hạng Quân Vãn là tâm can của tướng quân, đừng tìm nàng phiền toái, đừng chọc giận Hạng Quân Vãn, Ngọc phu nhân nói những điều đều là nâng uy phong của người khác lại diệt uy phong của chính mình, tại sao lại không trực tiếp giết chết Hạng Quân Vãn chứ!

Hạng Quân Nhu giơ tay, đánh mạnh về phía Hạng Quân Vãn, nàng nhất định phải làm cho tiện nữ nhân này biết được sự lợi hại của nàng! Đều do tiện nữ nhân này, mẫu thân mới có thể bị phụ thân nhốt vào Phật đường, không thể ra ngoài. Hết thảy đều là lỗi của nàng ta!

Ngay lúc mọi người nghĩ rằng Hạng Quân Vãn chắc chắn bị thương, muốn nhìn trò hay “A ——” hét thảm một tiếng, không ai nhìn thấy Hạng Quân Nhu làm sao lại té ngã, lúc này, tay nàng đang bị Hạng Quân Vãn dẫm nát dưới chân, tay đứt ruột xót, Hạng Quân Nhu đau đến kêu cha gọi mẹ, miệng vẫn không sạch sẽ như trước, mắng rất lợi hại.

“Kẻ quái dị, ngươi mau thả ta ra! Ngươi đem tay của ta dẫm đứt! Khốn kiếp, nhấc chân! Bằng không ta nói cho dì Hoàng hậu trị tội ngươi!”

Ba người Hạng Quân Yến đứng ở bên cạnh đều bị hành động của Hạng Quân Vãn dọa đến mức bàng hoàng, đặc biệt là Hạng Quân Văn, lại phát run, không dám nhìn sang Hạng Quân Vãn.

Hạng Quân Vãn đem biểu tình của các nàng thu hết vào mắt, mấy cô nương đều nghe lệnh Hạng Quân Nhu làm chủ, sai đâu đánh đó, xem ra hẳn là nên cho các nàng một ít giáo huấn, làm cho các nàng biết có những người cũng không phải tùy tiện đều có thể chọc vào.

“Thử kêu một tiếng kẻ quái dị xem? Có tin ta móc mắt của ngươi đem ngâm rượu hay không?” Hạng Quân Vãn đột nhiên xuất thủ, ngón tay đánh úp về phía hai mắt Hạng Quân Nhu.

“A ——” Hạng Quân Văn nghe xong lời này, xém chút hôn mê bất tỉnh, hai người khác cũng là ôm lấy mắt, không dám nhìn hình dạng Hạng Quân Nhu bị móc mắt, mà ngay cả chính Hạng Quân Nhu, cũng hét chói tai, bị dọa đến sững sờ, mở to hai mắt quên giãy dụa.

“Phi, đồ nhát gan!” Ngón tay Hạng Quân Vãn cách mắt Hạng Quân Nhu chỉ còn khoảng một phân liền dừng lại, thấy các nàng đều bị dọa thành cái bộ dáng này, Hạng Quân Vãn cười lạnh một tiếng. “Xem ra, các ngươi bất quá cũng chỉ được như thế thôi!”

Nghe thấy Hạng Quân Vãn cười nhạo, Hạng Quân Nhu mới tỉnh táo lại. Mình cư nhiên bị cái phế vật này cười nhạo? Mình thế nhưng lại bị Hạng Quân Vãn khi dễ? Mặt trời quả thực đang mọc ở phía Tây a!

“Hạng Quân Vãn, phế vật ngươi cũng dám hù dọa ta? Ta phải để cho cha mẹ đuổi ngươi ra ngoài! Ngươi cái thứ con gái riêng do tiện nhân sinh ra, khó trách Yến vương hưu ngươi…….”

“Răng rắc ——” Tiếng mắng chửi của Hạng Quân Nhu còn chưa dứt, chợt nghe thanh âm của xương cốt bị nghiền nát, mũi chân của Hạng Quân Vãn nghiền nhẹ, trực tiếp đem xương tay của phấn y

thiếu nữ dẫm gãy. Hạng Quân Nhu vẫn được nuông chiều từ bé đến bây giờ, chưa bao giờ bị chịu qua đau khổ như thế, lập tức lâm vào hôn mê, nằm trên mặt đất không rên một tiếng.

“Phế vật? Ta ghét nhất từ này!” Hạng Quân Vãn lạnh lùng cười, dưới ánh mặt trời, bạch y nữ tử chói lọi, một đôi mắt xinh đẹp lãnh diễm ngạo nghễ, nào có bộ dáng nửa điểm phế vật.

Nhìn thấy Hạng Quân Vãn dẫm gãy tay Hạng Quân Nhu, răng nanh của Hạng Quân Yến bắt đầu ma sát vào nhau, nàng hối hận, hối hận không nên đi theo giúp vui cho Hạng Quân Nhu, vốn đang muốn nhìn Hạng Quân Nhu trừng trị Hạng Quân Vãn như thế nào, không nghĩ tới lại thấy được một bộ mặt khác của Hạng Quân Vãn, “Nhị, nhị tỷ, có chuyện, từ từ nói…… Phàm, việc gì cũng đều phải thương lượng tốt…… Là Tứ muội muội bức chúng ta đến đây, thật sự, cùng ta, chúng ta không quan hệ…… “

Mà ngay cả vẫn Hạng Quân Lam vẫn khinh thường Hạng Quân Vãn, lúc này cũng thật sự bị dọa, nàng dùng sức cắn môi, không dám hé răng, sợ chính mình nói cái gì không đúng liền bị Hạng Quân Vãn thu thập.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thấy Một Lần, Đánh Một Lần!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Ngay thời điểm Hạng Quân Vãn chuẩn bị thu hồi chân, một cái thanh âm nghiêm khắc bỗng dưng truyền tới, “Ngươi đang làm cái gì!”

Vừa nghe thanh âm, mày Hạng Quân Vãn nhíu lại. Công Tôn Trường Khanh sao lại đến phủ tướng quân? Nghĩ đến nam nhân cặn bã kia, Hạng Quân Vãn liền cảm thấy ghê tởm, tính không để ý tới hắn trực tiếp rời đi, lại bị Công Tôn Trường Khanh gọi lại.

“Hạng Quân Vãn, ngươi đả thương nàng?”

Vừa rồi từ xa, Công Tôn Trường Khanh đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cũng không nhìn thấy Hạng Quân Vãn là làm sao đả thương Hạng Quân Nhu. Lúc này nhìn thấy Hạng Quân Nhu nằm trên mặt đất, hấp hối, tay nhỏ bé một mảnh xanh tím, còn có máu thấm ra từ làn da mỏng manh, chỉ cần ngẫm lại một chút, liền biết Hạng Quân Nhu vừa rồi đã trải qua cái gì.

“Thế nào, Yến vương gia có lòng trông nom mấy việc vặt vãnh trong nhà ta?”

Nhìn thấy Hạng Quân Vãn một bộ thái độ không sao cả, Công Tôn Trường Khanh mới vừa rồi còn có chút không tin chuyện này là do Hạng Quân Vãn làm, lúc này thì xác định nhất định là nàng. Bởi vì trong ánh mắt vẻ mặt của nàng, giống như lúc trước rời khỏi vương phủ. Cái loại ánh mắt coi rẻ thiên hạ này, khiến cho trong lòng Công Tôn Trường Khanh rất không thoải mái, thật giống như hắn nằm ngoài phạm vi tầm mắt của nàng, nàng khinh thường phải nhìn hắn.

“Ngươi sao có thể như thế? Nàng là muội muội ngươi, ngươi làm sao có thể đối với muội muội ruột nhẫn tâm như vậy?”

Công Tôn Trường Khanh nâng Hạng Quân Nhu dậy, sau khi nhìn kỹ tay của nàng, Công Tôn Trường Khanh lại giật mình. Đây rõ ràng là bị người dùng chân đạp, hơn nữa đạp rất có trình độ. Cũng không làm bị thương gân cốt, thời điểm dẫm xuống, làm các khớp ngón tay rời ra, nói cách khác, từ tay đến các đốt ngón tay của Hạng Quân Nhu toàn bộ đều bị trật khỏi vị trí, cánh tay này nếu không nhanh tay trị liệu, sẽ hoàn toàn phế bỏ.

“Công Tôn Trường Khanh, ngươi nên rõ một chuyện, nơi này là phủ tướng quân, không phải Yến vương phủ. Ngươi ở Yến vương phủ hô to gọi nhỏ, đó là địa bàn của ngươi, nhưng nơi này là nhà của ta, ngươi bớt khoa tay múa chân với ta đi. Một, ta không phải là Vương phi của ngươi, hai, không phải thần dân của ngươi, ngươi muốn chỉ trích ta, hay là chờ ngươi lên làm hoàng thượng rồi nói sau!”

Hạng Quân Vãn nói chuyện cực kỳ có thứ tự, hơn nữa phối hợp với ánh mắt khinh miệt của nàng, đem sự coi rẻ trong lời nói thể hiện càng nhuần nhuyễn, khiến cho ba vị tiểu thư Hạng gia đứng

bên cạnh nhìn xêm đều sững sờ, Công Tôn Trường Khanh lại mím chặt môi, biểu tình hết sức khó coi.

Lời này, rõ ràng chính là đánh lên mặt của hắn a! Hắn sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, bên người đều là những kẻ a dua xu nịnh, khi nào thì chịu qua sỉ nhục như thế!

“Ta biết, ngươi là bởi vì chuyện bị ta hưu mà ghi hận. Chuyện này ta cũng có sai, nếu có thể, ta nghĩ cùng ngươi một lần nữa bắt đầu.” Thời điểm Công Tôn Trường Khanh nói lời này, chính hắn cũng thấy đầu óc mình có chút hồ đồ.

Kỳ thật hỏa hoạn ở Phỉ Thúy Cư lần trước nhìn thấy Hạng Quân Vãn một thân áo trắng, bộ dáng thanh cao cao ngạo, Công Tôn Trường Khanh còn có chút hối hận. Cảm thấy chính mình hẳn là quan tâm Hạng Quân vãn nhiều hơn một chút, hiểu thêm về hoàn cảnh sống của nàng, nếu lúc trước không bài xích nàng, dùng nhiều công phu hơn một chút, có lẽ vợ chồng bọn họ sẽ không phải đi đến bước này, Hạng Quân Vãn cũng sẽ không tủi hổ trở lại phủ tướng quân, bị người khi dễ.

Hiện tại, Công Tôn Trường Khanh đột nhiên nói ra lời này, không chỉ những người bên cạnh, mà ngay cả chính hắn đều có chút giật mình.

Đây là làm sao? Vì sao lại nói những điều này ra với Hạng Quân Vãn? Công Tôn Trường Khanh có chút không rõ lòng mình, nhưng lời ra khỏi miệng, không có khả năng thay đổi, coi như là cùng nàng nói chuyện đi! Kỳ thật nàng hiện tại biến thành như vậy, cũng là sai lầm cua mình. Trong lòng Công Tôn Trường Khanh nghĩ vậy, sau đó yên lặng nhìn Hạng Quân Vãn, muốn từ miệng nàng biết được đáp án.

“A, hôm nay thức dậy sớm, ta cũng không biết mặt trời là mọc ở đằng Tây a? Yến vương chẳng lẽ là đêm qua cảm lạnh nhiễm phong hàn, cho nên phát sốt rồi nói năng hồ đồ đi!” Hạng Quân Vãn lạnh lùng cười, mắt đen xinh đẹp tản ra hàn ý sâu kín. “Yến vương nếu bị bệnh, làm phiền ngươi nhanh chóng trở về vương phủ tuyên Thái y chữa bệnh, đừng đến lúc bị cảm lạnh, lây cho người khác, vậy thì không tốt ——”

Hạng Quân Vãn xoay người rời đi, Công Tôn Trường Khanh ngay lập tức đem Hạng Quân Nhu giao cho Hạng Quân Yến, chính mình tiến lên một phát bắt được tay Hạng Quân Vãn, “Ta và ngươi dầu gì cũng từng là vợ chồng, thế nào lại phải biến thành cả đời không qua lại với nhau mới được sao?”

Hạng Quân Vãn muốn rút tay về, không nghĩ tới bàn tay to của Công Tôn Trường Khanh giống như ưng trảo, nắm thật chặt, giãy không được. Nam nhân cặn bã này, thật sự là đáng ghét! Lúc trước bức tử Hạng Quân Vãn thật, lúc này lại bày ra mặt mũi đáng ghê tởm như vậy, rốt cuộc là muốn diễn trò cho ai xem!

“Công Tôn Trường Khanh, ngươi nói rất đúng! Cả đời không qua lại với nhau, đây là kết quả tốt nhất. Làm phiền ngươi tôn trọng chút, đừng động tay động chân, ngươi không biết xấu hổ, ta còn biết đấy!”

Hạng Quân Vãn nói chuyện “ác độc”, Công Tôn Trường Khanh nói chuyện cũng không khách khí.

“Nhăn nhó cái gì? Trên người của ngươi có chỗ nào bổn vương chưa thấy qua, chưa chạm qua? Đều là người của bổn vương, lúc này giả bộ thanh thuần cái gì?”

“Khốn kiếp ——”

Không đợi Hạng Quân Vãn phản bác, một cái nắm đấm rắn chắc trực tiếp gào thét mà đến, đấm vào mặt Công Tôn Trường Khanh, đem hắn đánh bay. Hạng Quân Vãn vừa thấy, Hạng Trị Chung không biết khi nào đến đây, hiển nhiên là nghe thấy được lời nói vừa rồi, mới cho Công Tôn Trường Khanh một cú nặng tay. Nhìn thấy phụ thân ra sức như thế, Hạng Quân Vãn trong lòng đối với Hạng Trị Chung lại càng thêm thân cận một phần.

Bất quá, sau chuyện xảy ra sau đó tựa hồ có chút nằm ngoài dự kiến của nàng, Hạng Trị Chung cũng không dừng tay, mà lại lao qua, trực tiếp ngồi ở trên người Công Tôn Trường Khanh, để hắn không thể động đậy.

“Khốn kiếp, ngươi mới vừa nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa?” Hạng Trị Chung hai mắt sung huyết, hung tợn nhìn Công Tôn Trường Khanh. Vừa rồi hắn nghe thấy được cái gì? Cái gì gọi là “Đã là người của bổn vương?” Chẳng lẽ Công Tôn Trường Khanh cùng Hạng Quân Vãn? Trời ——

“Ta, ta……” Công Tôn Trường Khanh bị đánh choáng váng, đầu tỏa kim hoa, trong ánh mắt xuất hiện bộ dáng Hạng Trị Chung, không phải một cái, ngược lại là bốn năm cái. Hạng Trị Chung vì sao đánh hắn? Khiến cho Công Tôn Trường Khanh không rõ, hắn nhất thời chưa kịp phản ứng, nắm tay thứ hai của Hạng Trị Chung lại bay tới.

“Khụ khụ ——” Công Tôn Trường Khanh là Vương gia, chưa từng gặp qua chuyện như vậy. Huống chi nắm tay Hạng Trị Chung tương đối rắn chắc, mỗi một quyền giáng xuống đều làm cho hắn ăn đủ khổ.

Hạng Quân Vãn Cứ tưởng rằng Hạng Trị Chung chỉ là giáo huấn một chút Công Tôn Trường Khanh, nhưng sau lại phát hiện không thích hợp, nắm đấm này của cha lại vững chắc vô cùng, mặt mũi Công Tôn Trường Khanh đã hoàn toàn thay đổi, còn tiếp tục như vậy, Hạng Trị Chung sẽ đem hắn đánh chết, phủ tướng quân sẽ đeo trên lưng tội danh mưu sát hoàng thân! Hạng Quân Vãn nhanh chóng đi lên, bắt lấy tay Hạng Trị Chung.

“Phụ thân, đủ rồi ——”

Nghe thấy thanh âm của Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung mới dần dần tỉnh táo lại. Nhìn Công Tôn Trường Khanh mũi cùng khoang miệng đều là máu, Hạng Trị Chung nhịn xuống lửa giận trong lòng.

“Yến vương điện hạ, hôn sự của ngươi cùng Vãn Nhi đã xóa bỏ, mời ngươi về sau đừng tới dây dưa Vãn Nhi. Tướng quân phủ của chúng ta cũng không hoan nghênh khách nhân như ngươi, về sau không có chuyện gì, hy vọng ngươi không cần xuất hiện ở phủ tướng quân. Nếu không ——” Hạng Trị Chung cắn chặt răng, “Ta thấy ngươi một lần, đánh ngươi một lần! Cút!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Phượng Cửu U Oán

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Công Tôn Trường Khanh nghiêng ngả lảo đảo đứng lên, đầu vẫn còn đang mê muội, nhưng mà một tiếng "Cút" phẫn nộ kia của Hạng Trị Chung, hắn nghe thấy rành mạch, thật sự rõ ràng.

"Người đâu, đưa Yến vương hồi phủ!"

Hạng Trị Chung giận dữ đánh đuổi Công Tôn Trường Khanh khỏi phủ, tuy rằng đại tướng quân hết sức được Công Tôn Nam tín nhiệm, nhưng người cũng không thể đem nhi tử người ta đánh thành cái bánh bao thịt a?

Công Tôn Trường Khanh vốn dĩ tuấn tú lịch sự, anh tuấn tiêu sái, nhưng đều là chuyện trước kia. Hiện tại Công Tôn Trường Khanh, mặt đầy máu loang, trên mặt tất cả đều là xanh xanh tím tím, mặt mày cùng khóe miệng bị phù thũng, chính là hoàn toàn thay đổi, vô cùng thê thảm. Nếu không có ngọc bội bên hông chứng minh thân phận của hắn, quăng trên đường, cũng không có ai biết được đây là Yên vương địa danh đỉnh đỉnh.

Sau khi đám người nâng Công Tôn Trường Khanh rời khỏi, Hạng Trị Chung nhìn về phía thân nữ nhi của mình, chân mày cau lại, "Còn không mang Tứ tiểu thư về mời đại phu?"

Lúc này, mọi người rốt cục hiểu được Hạng Quân Vãn chiếm vị trí nào trong lòng Hạng Trị Chung. Thì ra vị tiểu thư này mới là bảo bối chân chính trong lòng tướng quân! Hạng Trị Chung chẳng những vì Hạng Quân Vãn đánh Yến vương, mà ngay cả Hạng Quân Vãn phế bàn tay của Hạng Quân Nhu, hắn cũng làm như không thấy. Hiện tại, mọi người đều nhìn Hạng Quân Vãn bằng con mắt khác.

Yến vương chạy đến phủ tướng quân "chọc ghẹo" vợ trước, bị đại tướng quân hung hăng giáo huấn một trận, bị kẻ có tâm truyền ra ngoài, cuộc sống bình thản đến nhạt nhẽo của dân chúng lại có cái để lấy làm chuyện vui. Cũng có người thêm mắm thêm muối, đem cảnh tượng lúc đó miêu tả sinh động như thật, mà ngay cả những lời của Công Tôn Trường Khanh, cũng bị truyền ra ngoài.

Nhất thời, chuyện Yến vương quay lại theo đuổi vợ trước trở nên ồn ào huyên náo. Phượng Cửu cầm lấy kết quả điều tra của Phi Sương, tức giận đến răng nanh đều ngứa, hận không thể ăn thịt Công Tôn Trường Khanh. Dám chạm vào nữ nhân của hắn? Công Tôn Trường Khanh chán sống rồi!

"Vãn Vãn ——" Buổi tối, Phượng Cửu lại mò vào khuê phòng của Hạng Quân Vãn, vừa vào cửa liền bày ra một bộ u oán trạng nhìn Hạng Quân Vãn, dường như nàng đã làm ra chuyện gì rất rất có lỗi với hắn. "Vãn Vãn, nàng nói, ta đem Yến vương phế đi có được không?"

"Không nhọc ngươi lo lắng, hắn đã là một phế nhân."

Mấy ngày nay, Hạng Quân Vãn đã quen với Phượng Cửu xuất quỷ nhập thần, nàng một bên vuốt đầu Ngân Hồ, một bên điều chế dược hoàn dưới ánh đèn.

“Thật sao?” Phượng Cửu vừa nghe, ủy khuất lẫn tức giận trong lòng liền một mạch tiêu tan một nửa. Hắn tiến đến ngồi xuống bên cạnh Hạng Quân Vãn, nhìn chằm chằm tay ngọc tinh tế thon dài của Hạng Quân Vãn. Nữ nhân này, từ lúc hắn vào cửa cũng không có ngẩng đầu nhìn một cái, hoàn toàn đem hắn xem như không tồn tại. Chẳng lẽ ở trong mắt nàng, mấy cái dược hoàn so với hắn còn đáng yêu, còn muốn đẹp trai mê người sao?

“Cái nam nhân cặn bã kia muốn cường bạo ta, bị ta phế rồi. Trừ phi hắn tìm được cao nhân, nếu không kiếp này chỉ có thể là thái giám.”

Hạng Quân Vãn lời nói nhẹ nhàng bâng quơ trả lời Phượng Cửu, tay phải đem dược hoàn điều chế xong nhét vô miệng Bao Tử.

Nghe thấy Công Tôn Trường Khanh muốn cường bạo Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu tức giận đến muốn moi tim hắn. Nhưng mà nửa câu sau, lại khiến cho tâm Phượng Cửu tung tăng vui sướng trở lại. Nữ nhân này, quả nhiên nhẫn tâm, thế nhưng khiến cho đường đường Yến vương biến thành thái giám, chuyện này nếu truyền ra, có phải hay không tạo thành một tin tức oanh tạc?

“Vãn Vãn, nói như vậy, cái nam nhân cặn bã kia chưa chiếm tiện nghi của nàng?”

Phượng Cửu thật cẩn thận nhìn Hạng Quân Vãn, hoàn toàn xem nhẹ nàng lấy sủng vật của mình đến thử dược, khiến cho Ngân Hồ đứng bên cạnh trong lòng thầm mắng chủ nhân vô lương tâm.

Hoàn hảo Hạng Quân Vãn tay nghề rất được, tâm địa cũng không xấu, cho nó ăn toàn những thứ thuốc đối với thân thể vô cùng tốt, Bao Tử uốn éo mông nhỏ phì phì, nhảy vào trong lòng Hạng

Quân Vãn, thẳng đến khi nhận được ánh mắt như hâm mộ lại ghen tị thêm hận hận gì đó của Phượng Cửu, Ngân Hồ ách xì một cái, rốt cục có một tia trả thù khoái hoạt!

“Dựa vào hắn?” Hạng Quân Vãn khẽ hừ một tiếng, “Ta ghét nhất loại lợn giống tự cho là đúng, bẩn ——”

Lời của Hạng Quân Vãn, trực tiếp biểu lộ lập trường trong tình yêu của nàng. Phượng Cửu vội vàng thu hồi lòng tranh giành tình nhân cùng Ngân Hồ, trước sau cẩn thận cân nhắc nửa ngày, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Chính mình tuy là đại nam nhân, nhưng dầu gì cũng là thanh bạch sạch sẽ. Hoàn hảo hắn định lực tốt, tính tình kiêu ngạo, cho nên độc thân cho tới hôm nay, nếu không thật sự sẽ vuột mất Hạng Quân Vãn.

“Vãn Vãn, ta cam đoan với nàng, ta là một xử nam trong sạch, tuyệt đối trong sạch, đảm bảo chưa khai bao, hoan nghênh nàng tùy thời kiểm hàng!”

Phượng Cửu “thổ lộ”, khiến cho Hạng Quân Vãn sửng sốt. Nàng đối với nam nhân thỉnh thoảng cuồng vọng bá khí, thỉnh thoảng lại cợt nhả cợt nhả, thỉnh thoảng lại ngốc nghếch đáng yêu này miễn cho ý kiến. Nam nhân này muốn làm sao? Cổ đại nam nhân đều lớn tiếng nói toạc ra, không che dấu chút nào “sắc tâm” của mình sao?

Hạng Quân Vãn trầm mặc không nói lời nào, bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên có chút cổ quái. Phượng Cửu lần đầu thổ lộ thì gặp sự nhạt nhẽo, làm tâm tình của hắn có chút chịu không nổi. Mà ngay cả Phi Sương đi theo đứng bên ngoài, thiếu chút nữa ngã xuống mái hiên.

Thiếu chủ a! Có người thổ lộ cùng phu nhân như thế sao? Ngươi một bộ dáng đói bụng, hận không thể lập tức cởi áo tháo thắt lưng để cho phu nhân nghiệm thân chứng minh, ngươi nói có nữ tử nào trên đời này dám nhận a! Huống chi phu nhân trước đó còn chịu đả kích vì bị vứt bỏ, người cũng phải từ từ chầm chậm, đừng như gấp gáp như vậy a!

Phi Sương càng thêm khẳng định, thiếu chủ nhà mình mấy năm nay nhất định là bị nghẹn lợi hại, cho nên dục hỏa công não, tổn hại chỉ số thông minh, mới có thể nói ra lời không có trình độ như vậy. Lại nhìn phu nhân, bình tĩnh vẫn là bình tĩnh, phong phạm đại gia tuyệt đối! Xem ra con đường truy thê của thiếu chủ sẽ dài đằng đẵng a.

“Phượng Cửu, nếu không còn chuyện gì khác, ta muốn nghỉ ngơi.”

Hạng Quân Vãn mở miệng đuổi người, Phượng Cửu cho dù mặt dày chây lì vô lại, sau khi bị đả kích nặng nề như vừa rồi, tâm tình có chút tổn thương, muốn trở về liếm láp miệng vết thương một chút.

Nhìn Hạng Quân Vãn ôm Ngân Hồ đi tới bên giường, Phượng Cửu trong lòng lại nghẹn khuất. Sớm biết thế sẽ không đem cái tên bán chủ cầu vinh này đưa cho Hạng Quân Vãn! Bây giờ, chiếm được ôm ấp của nàng là Ngân Hồ, ngủ cùng giường với nàng cũng là Ngân Hồ, thời gian Ngân Hồ ở cùng nàng so với mình cũng nhiều hơn, bảo chủ nhân Phượng Cửu này làm sao chịu nổi a!

Mang theo tâm tình kìm nén, Phượng Cửu rời khỏi phủ tướng quân, ra khỏi tường viện, Phượng Cửu dừng lại. “Phi Sương, đem bí mật của Yến vương công bố ra bên ngoài! Dám khi dễ nữ nhân của ta, ta để hắn về sau không thể ngẩng đầu làm người!”

Quả nhiên, sau một đêm, chuyện Yến vương “đùa giỡn” vợ trước có bước biến chuyển mới. Cái gì Hạng Quân Vãn ba năm vô sinh nên bị hưu? Thì ra căn bản chính là Yến Vương không phải nam nhân bình thường, căn bản không thể giao hợp!

Lời đồn không tốt về Hạng Quân Vãn lúc trước lập tức bị đảo ngược lại, tất cả mọi người bắt đầu đồng tình với vị Yến Vương phi bị vứt bỏ này. Rõ ràng là Công Tôn Trường Khanh có vấn đề, hắn lại chụp cái mũ này cho Hạng Quân Vãn, làm cho nàng trở thành trò cười ở Thương Nguyệt quốc, kỳ thật, trò cười chân chính lại chính là Công Tôn Trường Khanh a!

Tin tức này truyền vào trong phủ Yến vương, oanh tạc một trận. Các phu nhân lúc này rốt cuộc cũng hiểu tại sao dạo gần đây tính tình vương gia trở nên nóng nảy, hơn nữa cũng không lâm hạnh các nàng. Công Tôn Trường Khanh không thể giao hợp? Trời, các nàng không phải sẽ phải thủ tiết đến già sao?!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chẩn Bệnh Giá Trên Trời

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Trong chốc lát, Yến vương Công Tôn Trường Khanh trở thành nhân vật phong vân nhất Cẩm thành, còn có người tốt lôi ra chuyện Công Tôn Trường Khanh ở Bách Hoa Lâu giận giết Hồ Cơ, chuyện giết người bừa bãi, đem thánh chỉ Công Tôn Nam lúc ấy ban bố mang ra, thẳng thừng vạch trần Hoàng thượng lật lọng, bao che Yến vương. Lẽ ra Công Tôn Trường Khanh phải lưu đày Mạn Bắc, kết quả hắn chẳng những ở Cẩm thành sống tốt, còn chạy đến phủ tướng quân quấy rầy vợ trước, hoàn toàn chính là "Thiên lý khó dung".

Một trận náo loạn này, khiến cho Công Tôn Nam xém chút hộc máu. Tuy rằng Hạng Trị Chung sau khi đánh Công Tôn Trường Khanh hôm đó liền tiến cung thỉnh tội, Công Tôn Nam đã sớm biết chuyện xảy ra, cố tình để ý chuẩn bị, không nghĩ tới chuyện này cuối cùng ầm ĩ đến khó có thể thu thập.

Đặc biệt là sau khi biết được "chuyện khó nói" của Công Tôn Trường Khanh, Công Tôn Nam phái vô số Thái y đi Yến vương phủ hội chẩn, kết luận là Công Tôn Trường Khanh cả đời này cũng sẽ không có con nối dòng, Công Tôn Nam trực tiếp ngất đi.

Đối với đứa con trai này, Công Tôn Nam là thật tâm yêu thương. Mặc dù ở lễ kế thừa ngôi vị Hoàng đế, hắn vâng theo nguyên tắc lập trường lập con dòng chính, đã sớm đưa Công Tôn Ký lên vị trí Thái tử, nhưng mà trong lòng Công Tôn Nam vẫn rất thiên vị người con thứ ba này.

Nay Công Tôn Trường Khanh thành phế nhân, bên ngoài truyền ồn ào huyên náo, về sau hắn làm sao gặp người chứ! Càng miễn bàn tên thư sinh chỉ sợ thiên hạ không loạn này, vẫn bắt lấy chuyện tình hắn không để Công Tôn Trường Khanh lưu đầy Mạn Bác không tha, mà ngay cả những kẻ bảo thủ trong triều, nay cũng nói những lời chính nghĩa khiến cho Công Tôn Nam không phản bác nổi, thật sự là khiến cho Công Tôn Nam đau đầu.

Về phía áp lực từ dân chúng, Công Tôn Nam đành phải ban bố thánh chỉ, nói “Yến vương thân thể ủ bệnh, chờ hắn khỏi hẳn, định đưa hắn lưu đày Mạn Bắc”, sau thánh chỉ, Công Tôn Nam ở trên phạm vi cả nước chiêu mộ thầy thuốc chữa bệnh cho Công Tôn Nam, cũng tuyên bố nếu có thể chữa khỏi cho Yến vương, thưởng ngàn lượng hoàng kim.

Sau khi biết chuyện, Hạng Quân Vãn bắt đầu nảy ra ý nghĩ. Ngàn lượng hoàng kim, số lượng không nhỏ, sao không kiếm chút tiền tiêu vặt chứ!

“Tiểu thư, người thật muốn giả trang thần y đi chữa bệnh cho tên hỗn đản kia? Tiểu thư, người đã quên hắn đã đối xử với người thế nào sao?” Sau khi Lạc Tuyết biết được, ngay lập tức phản đối Hạng Quân Vãn, nàng không thích Công Tôn Trường Khanh. Nếu không phải Hạng Quân Vãn đã ra tay, lấy trình độ hiện tại của nàng, lấy thủ cấp của Công Tôn Trường Khanh cũng không phải việc khó.

Lạc Tuyết vì tỏ ra bất bình, khiến cho Hạng Quân Vãn rất cảm động. Tiểu cô nương này, tuy rằng thiên chân đơn thuần, lại trung thành thiện lương, thủy chung bảo vệ nàng. Bất quá, món tiền này của Công Tôn Trường Khanh không chiếm thì rất tiếc.

“Ta không giúp hắn chữa bệnh, hắn khi nào mới có thể bị lưu đày Mạn Bắc chứ! Nghe nói Mạn Bắc lạnh khủng khiếp, không biết Yến vương được nuông chiều từ bé đến nơi đó, có thể tiếp tục sống sót hay không a.”

Hạng Quân Vãn nói như vậy, Lạc Tuyết lập tức hiểu rõ. Tiểu thư nghĩ như vậy, tựa hồ cũng không sai. Lạc Tuyết nào biết được, Hạng Quân Vãn còn giấu một ý niệm khác trong đầu.

Thương Nguyệt quốc này, tuy rằng Công Tôn Ký là Thái tử, nhưng hoàng thượng rõ ràng thiên vị Công Tôn Trường Khanh. Công Tôn Trường Khanh thành phế nhân, về sau không có con nối dòng, như vậy hoàn toàn không có khả năng kế vị, Công Tôn Ký không phải lo lắng gì. Chữa khỏi cho Công Tôn Trường Khanh, cũng tương đương với việc lưu lại một đối thủ mạnh cho Công Tôn Ký, tương lai, Hoàng đế Thương Nguyệt quốc là ai còn chưa nói chắc được.

Chỉ cần Thương Nguyệt quốc còn tai hoạ ngầm, vô luận là hoàng thượng Công Tôn Nam hay là người tranh giành ngôi vị Hoàng đế, cũng không dám dễ dàng động tới đại tướng quân Hạng Trị Chung này. Chỉ có ở thời điểm hòa bình, mới có chuyện thỏ khôn chết, chó săn hầm. Thương Nguyệt quốc không ổn định, Hạng Trị Chung mới có thể bình an, đó cũng điều duy nhất mà nữ nhi này có thể làm để giúp đỡ Hạng Trị Chung.

Kết thúc chuyện này, Lạc Tuyết đưa thư tín của Kinh Hồn cho Hạng Quân Vãn, “Tiểu thư, Kinh Hồn đã thành lập ‘Liệt Diễm’, dựa theo chương trình huấn luyện của tiểu thư bắt đầu huấn luyện những cô nhi kia, Kinh Hồn hỏi tiểu thư có cái gì phân phó.”

Nhìn thư tín, Hạng Quân Vãn trả lời vài câu, giao cho Lạc Tuyết. “Để hắn tùy ý phát huy, ta không can thiệp, thiếu tiền trực tiếp đem tín vật của ta đi ngân trang lấy. Yêu cầu duy nhất của ta đối với hắn là tiếp tục sống tốt, mạng của hắn là của ta, nên đừng dễ dàng đưa cho người khác.”

Vừa nghe lời này, Lạc Tuyết “phốc xuy” cười, vui vẻ đi ra ngoài truyền tin.

Hạng Quân Vãn cũng không vội vã đi chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, nàng muốn chờ đến thời điểm tất cả mọi người trị không khỏi mới xuất hiện, như vậy mới có thể làm “nhất minh kinh nhân”*.

*Nhất minh kinh nhân: vừa ra tay đã kinh động toàn trường.

Quả nhiên, sau một tháng, rất nhiều người đến hưởng ứng lệnh triệu tập, chữa bệnh Công Tôn Trường Khanh, ba nước kia cũng phái danh y tới đây, đều đối với bệnh của Công Tôn Trường Khanh thúc thủ vô sách. Được tin tức này, Hạng Quân Vãn cẩn thận dịch dung, đến bảng treo thưởng, xé yết bảng, lập tức đã bị người vây quanh dẫn vào hoàng cung.

Trải qua trong khoảng thời gian giày vò này, Công Tôn Nam đã sớm buông tha cho việc chữa bệnh này, nhiều người như vậy đều trị không khỏi bệnh của Công Tôn Trường Khanh, kiếp này hắn nhất định là một phế nhân. Cho nên sau khi nghe nói lại có người yết

bảng, Công Tôn Nam cũng không vui sướng như lúc trước, ngược lại hết sức bình thản phất phất tay, “Dẫn hắn đi Yến vương phủ ——”

Vận một thân nam trang màu trắng, thời điểm Hạng Quân Vãn phiêu nhiên như trích tiên xuất hiện ở Yến vương phủ, một đám phu nhân cùng nha hoàn suýt chút nữa thì thét chói tai. Có nam tử tuấn dật như thế sao? Thiên hạ có người giống như thần tiên thế sao? Tiêu sai tự nhiên như vậy, chỗ nào giống đại phu, rõ ràng chính là tiên trên trời a!

Hạng Quân Vãn bị quản gia dẫn tới thư phòng của Yến vương, ngoại trừ Công Tôn Trường Khanh, nơi này còn có một người mà Hạng Quân Vãn không nghĩ tới—— Bách Lý Giao.

Bách Lý Giao dẫn theo đại phu ưu tú nhất Chu Liên quốc vội tới khám chữa cho Công Tôn Trường Khanh, kết quả lại là bệnh bất trị, khiến cho Công Tôn Trường Khanh rất suy sụp, Bách Lý Giao thuận thế ở tại chỗ này an ủi Công Tôn Trường Khanh. Lúc Hạng Quân Vãn tiến vào, Bách Lý Giao còn đang khuyên giải an ủi Yến vương.

Nhìn thấy hai nam nhân trò chuyện ở cự ly gần như vậy, Hạng Quân Vãn nhíu mày, đây không phải là công khai gian tình sao!

“Ngươi là đại phu?” Công Tôn Trường Khanh tâm tình rất không tốt, gần đây tâm tình của hắn tệ hết biết rồi, tự tôn lớn nhất của nam nhân bị mọi người dẫm lên không một chút lưu tình, khiến cho Công Tôn Trường Khanh chỉ có thể tránh ở trong phủ Yến vương không dám xuất môn.

Nhìn nam tử tuấn dật trước mắt, Công Tôn Trường Khanh có chút không tin hắn là đại phu. Đã trải qua nhiều thất bại như vậy,

hắn đã mất đi ý chí chiến đấu, có chút chán ngán thất vọng, thái độ đối với Hạng Quân Vãn cũng hết sức ác liệt, tràn ngập địch ý, giống mỗi người xuất hiện trước mặt hắn đều là để chê cười.

“Ngươi là bệnh nhân?” Hạng Quân Vãn hỏi lại một câu, xuất ra hòm thuốc bỏ túi của mình, bất quá là cái hộp gỗ tử đàn nhỏ bằng bàn tay, nhìn rất bình thường, cũng không có gì kỳ lạ.

“Trước hết nói rõ, ta hôm nay sẽ cho ngươi một châm, nếu có hiệu quả, làm phiền đem tiền thanh toán, sau đó ta sẽ trị tận gốc cho ngươi. Hơn nữa, giá khám bệnh của ta rất cao, một ngàn hoàng kim quá ít, ta đến khám bệnh tại nhà nên giá là một vạn hoàng kim, mỗi một châm, thì thêm một ngàn hoàng kim.”

“Một vạn?!” Công Tôn Trường Khanh nhảy dựng lên, “Ngươi làm thịt người? Có ai lừa bịp như ngươi sao? Không bằng ngươi đổi nghề chém giết tốt lắm! Rao giá trên trời, nhất định là lang băm! Ngươi cút! Bổn vương không cần ngươi trị bệnh!”

“Không trị? Ngươi xác định? Ngươi hy vọng chim nhỏ của ngươi cứ ủ rũ như vậy, ngươi không muốn tới một ngày nó sẽ lại vươn cánh bay cao?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Quân Lệnh Trạng

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Lời này, khiến cho Bách Lý Giao tức thì cười ra tiếng. Hắn cho tới bây giờ cũng không biết, cái kia thế nhưng còn có thể được hình dung như vậy. Thiếu niên áo trằng gày gò lớn lên giống thế ngoại tiên nhân này, tại sao lời nói ra khỏi miệng lại "thông tục dễ hiểu" như vậy ——

Lại thấy, mặt Công Tôn Trường Khanh đã biến thành màu gan heo, các loại lúng túng cùng xấu hổ và giận dữ luân chuyển trong con ngươi tràn ngập lửa giận của hắn. Hạng Quân Vãn lớn tiếng nói lên sự thật, cùng với lâu như vậy, hắn đều thanh tâm quả dục, tựa như con hổ ăn thịt tươi mỗi ngày nay bắt hắn ăn cải trắng, nghẹn lợi hại. Là nam nhân, ai không muốn hùng phong đại chấn, ai không muốn xuống giường là rồng, lên giường, cũng là rồng.

Lời của Hạng Quân Vãn thật sâu kích thích lòng tự trọng của Công Tôn Trường Khanh, thiếu niên này vẻ mặt phong khinh vân đạm, không có biểu tình gì, khiến cho người ta nhìn vào chỉ hận không thể một quyền đánh bay hắn, nhưng mà lời của hắn lại trực tiếp đâm trúng hồng tâm như vậy, khiến cho Công Tôn Trường Khanh động tâm, muốn thử một lần.

“Quyết định chưa? Một châm hôm nay hoàn toàn miễn phí, không thu tiền của ngươi! Nếu có chút hiệu quả, ta mới lấy tiền. Yến vương chẳng lẽ dũng khí thử một lần cũng không có sao? Cũng đến lúc này rồi, dù sao ngựa chết chữa thành ngựa sống thôi mà! Nói không chừng có sẽ có kỳ tích xảy ra đấy?”

Bách Lý Giao thực sự nhịn không được, tuy rằng hắn biết được lúc này không thể tùy ý cười cợt Công Tôn Trường Khanh, muốn chừa lại mặt mũi cho Công Tôn Trường khanh, nhưng mà lời của Hạng Quân Vãn quả thật là rất khôi hài. Cái gì gọi là “ngựa chết chữa thành ngựa sống”? Đây không phải là trực tiếp châm biếm Công Tôn Trường Khanh sao?

Mà Công Tôn Trường Khanh lúc này sắc mặt càng thêm âm trầm, “Hay cho một kẻ cuồng vọng! Cũng không biết ngươi có hay không cái bản lãnh đó! Cho ngươi chữa, có thể, không thành vấn đề! Nhưng mà Bổn vương muốn ngươi lập quân lệnh trạng! Nếu ngươi chữa được cho Bổn vương, tiền của ngươi Bổn vương sẽ không thiếu một phân nếu ngươi chữa không được, Bổn vương muốn ngươi ngũ mã phanh thây!”

Ngũ mã phanh thây? Tựa hồ có chút tàn nhẫn. Hạng Quân Vãn khóe miệng khe khẽ rướn lên, xem ra Yến vương này rốt cục nổi giận rồi, bất quá mọi chuyện vẫn theo sự sắp đặt của nàng mà phát triển, hắn muốn lập quân lệnh trạng, đây quả thực là trợ lực thật lớn cho mình! Lúc này đây, nàng nhất định phải giẫm lên vai tên chồng trước này, vượt lên làm đệ nhất thần y đại lục!

Hạng Quân Vãn quả quyết kêu Công Tôn Trường Khanh chuẩn bị giấy bút để viết quân lệnh trạng, lạc khoản chỉ đề một chữ “Nam”.

Công Tôn Trường Khanh ký tên phía sau, Bách Lý Giao cũng hạ xuống tên của mình làm nhân chứng. Công Tôn Trường Khanh tựa hồ sợ Hạng Quân Vãn đổi ý, lập tức đem quân lệnh trạng cho người dán tại đại môn Yến vương phủ, không lâu sau, ván cá cược của Hạng Quân Vãn cùng Công Tôn Trường Khanh liền truyền khắp kinh thành.

“Vương gia, đã chuẩn bị tốt?” Hạng Quân Vãn lấy ra một cây Thủy tinh châm, khiến cho Bách Lý Giao bên cạnh nhìn sửng sốt. Hắn thấy qua kim ngân châm, chính là chưa thấy qua chiếc châm nào trong suốt như thế, này áo trắng thiếu niên này thật sự có bãn lĩnh?

Bách Lý Giao một bộ dáng xem cuộc vui đứng ở bên cạnh, Hạng Quân Vãn nhướn mi, tay dừng lại trong không trung.

“Hi Quận vương chẳng lẽ là muốn học trộm?”

Lời vừa ra, Bách Lý Giao nghẹn họng. Học trộm? Hắn cũng không có ý như vậy, “Ta lập tức đi ra ngoài. Đúng rồi, còn không có thỉnh giáo Nam công tử bái sư nơi nào?”

“Ta là đệ tử bế môn của sư phụ, Hi Quận vương muốn học y, sợ là chỉ có thể bái môn hạ của ta. Chỉ là, nhìn thiên phú của ngươi, còn phải xem duyên số……”

Hạng Quân Vãn nói đến đây liền ngẩng đầu, Bách Lý Giao đúng dịp chống lại ánh mắt long lanh như tinh tú của nàng, “Ta đối với Hi Quận vương không có duyên số, cho nên ngươi muốn học y, chỉ có thể bái người khác.”

Vừa rồi là chế ngạo Công Tôn Trường Khanh, lúc này lại đem Bách Lý Giao ra chế ngạo một lần. Bất quá Bách Lý Giao cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy Hạng Quân Vãn hết sức thú vị. Bình thường người thanh cao cao ngạo, đều có thực học. Nam công tử này có thể đáp ứng đánhh cuộc cùng Công Tôn Trường Khanh, nhất định thật sự có bản lĩnh!

Bách Lý Giao cười lui ra ngoài, vừa đóng cửa lại, chợt nghe đến Công Tôn Trường Khanh kêu thảm thiết.”A ——”

“Vương gia!” Thủ vệ ở phía ngoài nghe thấy thanh âm, lập tức phá cửa mà vào, Bách Lý Giao trong lòng tò mò, cũng theo sát phía sau, lại nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh ôm hạ thể, trên tay máu tươi đầm đìa. Lại nhìn, Hạng Quân Vãn một thân sạch sẽ, thật cẩn thận chà lau Thủy tinh châm dính máu trong tay, một bộ dáng không coi ai ra gì, hai người tạo thánh tương phản rất lớn.

“Khốn kiếp, ngươi muốn phế Bổn vương sao?” Công Tôn Trường Khanh thế nào cũng chưa nghĩ đến Hạng Quân Vãn vừa tiến lên liền lập tức lấy châm đâm hắn, người này nhất định là kẻ lừa đảo, nhất định là kẻ lừa đảo! “Đem hắn ra ngoài chém cho Bổn vương! Hắn đến để mưu sát Bổn vương!”

Công Tôn Trường Khanh mặt đỏ lên, rống giận. Lập tức có bốn năm người đi lên đem Hạng Quân Vãn vây quanh.

“Chậc chậc, nghe người ta nói, Yến vương là hoàng tử xuất chúng nhất Thương Nguyệt quốc, hôm nay vừa thấy, cũng bất quá như thế thôi!” Hạng Quân Vãn chà lau sạch sẽ Thủy tinh châm, đem Thủy tinh châm thu lại, vừa cẩn thận lau tay, mới đem trắng khăn tay quăng đi.

“Khốn kiếp, ngươi nói cái gì?” Công Tôn Trường Khanh vô cùng đau đớn, một châm kia quả thực muốn mạng già của hắn.

“Không phá thì không xây được, chẳng lẽ Yến vương không biết? Ha ha, Công Tôn Trường Khanh, ngươi hiện tại có cảm giác chưa?”

Hạng Quân Vãn không nói, Công Tôn Trường Khanh còn không có cảm giác, nàng vừa nhắc nhở như vậy, Công Tôn Trường Khanh thế nhưng nhận ra có một dòng nước ấm đang lưu chuyển dưới bụng, điều này tới giờ chưa có xảy ra, hơn nữa, chim nhỏ của hắn lại có xúc động muốn bay, không hề ủ rũ giống trước kia. Có khi nào, người nọ là thần y?

Trong lúc nhất thời, không khí có chút xấu hổ. Công Tôn Trường Khanh xoay qua chỗ khác chỉnh lại đai quần, đen mặt bình tĩnh quay lại. “Ngày mai ngươi tới chữa bệnh cho Bổn vương.”

“Vương gia không biết dùng cái chữ ‘mời’ này sao? Vừa rồi Vương gia lại còn muốn giết ta cơ đấy! Ngươi xem, dọa đến mức tay của ta đều phát run, ta cũng không xác định ngày mai ta có thể khôi phục lại, vạn nhất ta bị hôm nay kinh hách, không thể thi châm, phải làm sao?”

Đối phương công nhiên khiêu khích chính mình, hơn nữa không chỉ một lần, khiến cho Công Tôn Trường Khanh sắc mặt càng ngày càng âm trầm, “Trị không hết, Bổn vương liền lấy mạng của ngươi! Ngươi đừng quên ngươi đã lập quân lệnh trạng!”

“Ai nha, bản công tử sợ a!” Hạng Quân Vãn vỗ vỗ ngực, “Mới vừa rồi còn có xu thế chuyển biến tốt đẹp, hiện tại bị ngươi dọa một câu như vậy, ngay cả làm sao thi châm ta đều quên. Yến vương chẳng lẽ là đã quên, quân lệnh trạng lên cũng không có thời gian

hạn chế. Ở trước khi ngươi chết ta chữa khỏi cho ngươi, cũng coi như ta thắng. Làm Vương gia, cũng phải có văn hóa à!"

Bách Lý Giao hiện tại đối với Hạng Quân Vãn khâm phục sát đất, chưa thấy qua một nam tử thần tiên nào vô lại như vậy, cư nhiên đem Công Tôn Trường Khanh làm cho không còn lời nào để nói, người này, cực phẩm! Đáng kết giao bằng hữu! Trong chốc lát, Bách Lý Giao đã hạ quyết tâm, nhất định phải cùng Nam công tử này kết giao bằng hữu.

"Ngươi ——" Công Tôn Trường Khanh không nghĩ tới sai lầm vừa rồi, thật sự là quá mức lơ là. "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

"Vừa rồi bị kinh hách, ta trở về uống một chén canh an thần lại ngủ một giấc sẽ không sao. Chỉ là canh an thần này rất quý, trong túi bản công tử, nói ra thật ngại, thật sự là không có tiền mua thuốc, vẫn xin Vương gia cho ta một ít tiền bồi thường, để cho ta có thể đúng hạn vì người chữa bệnh."

Tiền tiền tiền, lại là tiền! Người này dường như bị tiền rơi trúng mắt đi? Công Tôn Trường Khanh càng không hiểu nổi, rõ ràng chính là một công tử văn nhã xuất trần thoát tục, vì sao mở miệng ngậm miệng đều là tiền, nếu không phải hắn một thân bạch y, che dấu vô cùng tốt, quả thực không khác gì một thương nhân hơi tiền đầy người.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 45 (Pass)

Vì chương này ở nguồn bị set pass nên các bạn đọc đỡ phần tóm tắt rồi qua chương tiếp nhé.

Sau khi Hạng Quân Vãn đòi giá cao trị bệnh cho Công Tôn Trường Khanh thì trở về, trên đường về bị Thái tử Công Tôn Kỳ bắt vào uy hiếp không chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, sau khi bàn điều kiện với Công Tôn Ký xong thì bất chợtva chạm với Bách Lý Giao và Phượng Cửu. Hết!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Bất Ngờ Bị Ám Sát

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Phượng Cửu xuất hiện rất đột xuất, khiến cho Hạng Quân Vãn nhất thời chưa kịp phản ứng, bị cánh tay của hắn vòng qua thắt lưng, quên cả giãy dụa. Mà tư thế "mờ ám" của hai người rơi vào trong mắt Bách Lý Giao, ngoại trừ kinh ngạc, còn có một ít chói mắt, đặc biệt là vòng eo của Hạng Quân Vãn, thế nhưng lại tinh tế như vậy, hai bàn tay liền có thể siết chặt, giống như của nữ nhân ——

Nghĩ như vậy, một ý nghĩ chợt lóe trong đầu Bách Lý Giao. Nữ nhân? Nam công tử chẳng lẽ là nữ nhân? Lại nhìn Hạng Quân Vãn môi hồng răng trắng làn da vô cùng mịn màng, quả thật có khả năng nữ phẫn nam trang, chỉ là hầu kết của hắn nổi lên không giống đồ giả, đại khái đây là cái gọi là nam nhân nữ tướng đi!

Vừa rồi Bách Lý Giao còn hoài nghi Hạng Quân Vãn là nữ nhân, sau khi nhìn thấy hầu kết của Hạng Quân Vãn, trực tiếp bỏ qua ý nghĩ này.

"Phượng Cửu, đã lâu không gặp." Bách Lý Giao nghiêng mình làm một cái thủ lễ, mỉm cười, "Thế nào, ngươi quen biết Nam công tử?"

“Đâu chỉ quen biết, hắn vốn chính người nhà ta. Bách Lý Giao, ngươi tốt nhất cách Nam Nhi của ta xa ra một chút——” Phượng Cửu nói chuyện úp úp mở mở, khiến người ta suy nghĩ liên miên. Bách Lý Giao lại sửng sốt, hắn thế nào không có nghe nói Phượng Cửu có sở thích như thế? Xem Nam công tử tuổi tác cũng không lớn, chẳng lẽ là nam sủng của Phượng Cửu?

Biểu tình của Bách Lý Giao trực tiếp bán đứng nội tâm của hắn, Hạng Quân Vãn đang nghe Phượng Cửu “hồ ngôn loạn ngữ” rốt cuộc định thần lại, vung cùi chỏ tấn công xương sườn Phượng Cửu, khiến cho hắn đau đến kinh hô, buông lỏng tay ra.

“Nam Nhi, nàng đây là mưu sát trượng phu a!” Phượng Cửu nửa ngồi, ôm ngực. Cô nàng này, xuống tay thật ác độc! Nàng chẳng lẽ sẽ không biết hắn cũng là nhục thân, không phải làm bằng sắt?

Thấy Phượng Cửu nói chuyện càng lúc càng điên khùng, Hạng Quân Vãn tiến đến trước mặt Phượng Cửu, tay phải làm thành hình cái kéo, “Phượng Cửu, ngươi lại phá hư thanh danh của ta, ta liền răng rắc —— cho ngươi không được làm cha!”

Hai người cận kề, nhìn cực kỳ “mờ ám”, Bách Lý Giao không nghĩ tới Hạng Quân Vãn còn nhận thức Phượng Cửu, thân phận vị công tử kia càng ngày càng trở nên thần bí. Bệnh của Công Tôn Trường Khanh ngay cả Thánh y của Chu Liên quốc đều trị không khỏi, Nam công tử nếu thật có thể cứu Công Tôn Trường Khanh, nhất định là cao nhân có bản sự phi phàm, Thương Nguyệt Quốc này tương lai chỉ sợ không thể lường trước được!

Ba cực phẩm nam nhân xuất hiện ở đầu đường, rước lấy bách tính vây xem. Bách Lý Giao lam y, như gió biển nhẹ thổi, tươi cười thân cận sang sảng lại ở lúc ánh mắt chuyển động mang theo ngập

tràn sát phạt. Phượng Cửu hồng y, hồng rực rỡ như mặt trời, khiến người chỉ dám chiêm ngưỡng từ xa, không dám tới gần. Về phần Hạng Quân Vãn bạch y, lại là tươi mát như núi giản u tuyền, chỉ là khi cảm giác mát lành ấy thâm nhập vào đáy lòng, lại giây lát lướt qua, cho người ta hụt hẫng.

“Nam Nhi lúc trước không phải gọi ta Cửu Lang sao? Hôm nay thế nào lại xa lạ như vậy?” Phượng Cửu bắt lấy lay phải của Hạng Quân Vãn, đem tay nàng bao bọc ở trong lòng bàn tay. Nữ nhân vô lương tâm này! Hắn ngàn dặm xa xôi cấp tốc trở về, trong lòng nhớ nhung đều là nàng, nàng cư nhiên công khai đi gặp chồng trước. Hay là, nàng còn muốn gương vỡ lại lành? Cho dù nàng muốn quay lại, hắn cũng nhất định phải phá cho bằng được!

“Ngươi nói bừa cái gì chứ!”

Từ trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm khiến cho hai má Hạng Quân Vãn đỏ ửng, không biết Phượng Cửu hôm nay rốt cuộc mất cân bằng nội tiết hay gì, ôn nhu không giống mọi khi.

Đang lúc Hạng Quân Vãn muốn rút tay ra, một tiếng “cẩn thận”, Phượng Cửu ôm nàng bay lên, ba miếng Mai hoa tiêu dừng ở chỗ Hạng Quân Vãn vừa đứng. Mai hoa tiêu màu bạc ánh lên một tia màu đen, tiêu này có độc!

Dân chúng vây xem vừa thấy tình huống náy, lập tức chạy tứ tán, đường lớn đột nhiên nhiều ra thêm mười hắc y nhân che mặt, mục tiêu chính là Hạng Quân Vãn trong lòng Phượng Cửu.

Vốn dĩ chuyện này cùng Bách Lý Giao không quan hệ, nhưng mà nhìn thấy mục tiêu của hắc y nhân là Hạng Quân Vãn, Bách Lý Giao

không có ý định khoanh tay đứng nhìn, lưu loát phi thân lên, đứng ở phía sau Phượng Cửu, cùng hắn đương đầu.

Mười người này, võ công không tầm thường, dù cho Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao là tuyệt thế cao thủ, đấu với bọn họ cũng chỉ là miễn cưỡng thắng được. Mười người thần diệu ở chỗ đồng tâm hiệp lực, đi tới trước lui về sau, cư nhiên thiên y vô phùng, mười người như một. Cộng thêm nơi này là đường lớn Cẩm thành, Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao e sợ tổn thương tới người dân vô tội, cũng bị bó tay bó chân, trong lúc nhất thời, song phương lại là ngang bằng.

“Ai phái các ngươi tới?” Phượng Cửu sắc mặt âm trầm, con ngươi diêm dúa lẳng lơ toát ra tia sáng khác thường. Chiêu thức của những người này hắn đã nhìn ra một ít manh mối, hắn không nghĩ tới, người nọ lại có lá gan lớn như vậy, cư nhiên lại phái người đến Thương Nguyệt quốc đối phó Hạng Quân Vãn! Ngay dưới mắt của hắn!

“Phượng Cửu, ngươi đừng giả bộ hồ đồ có được không! Những người này nhất định của Vân Tranh kia phái tới! Hành động của nàng chẳng nhẽ ngươi lại không biết?” Lời nói của Bách Lý Giao với Phượng Cửu có chút châm biếm.

Mọi người đều biết thiếu chủ Bàn Long thành có một hồng nhan bị bệnh—— Vân Tranh quận chúa, nàng này là nữ nhi của Thượng Thư Dực Nhân quốc, phụ thân Vân Tranh hộ giá bỏ mình, hoàng thượng Nguyên Khuê đem nàng làm con nuôi nuôi ở trong cung, tự tay nuôi nấng, hưởng thụ đãi ngộ của công chúa, bởi vì thân thể của nàng ốm yếu, Nguyên Khuê cùng Bách Lý Thái Vi đối với nàng phá lệ nuông chiều, cũng dưỡng thành tính cách ngang ngạnh kiêu căng của nàng.

Nếu nói là trên đời này người mà Vân Tranh quận chúa yêu nhất, chẳng ai khác ngoài Phượng Cửu. Lúc nàng mười tuổi đã uyên bố, thiên hạ trừ ta có thể làm thiếu chủ phu nhân của Bàn Long thành, những người khác đều không có tư cách. Phàm những ai cố ý cùng Bàn Long thành thông gia, cuối cùng đều đã bị Vân Tranh quận chúa cản trở.

Đối với hành vi vô lý của nàng, Nguyên Khuê cùng Bách Lý Thái Vi tự nhiên là mặc kệ, còn trợ giúp ở thời khắc mấu chốt, giúp nàng một phen. Tất cả nữ nhân cùng Phượng Cửu có quan hệ cuối cùng cũng không được chết già, cũng tạo thành Phượng Cửu độc thân nhiều năm, đến giờ vẫn còn chưa kết hôn.

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Chuyện tình về Vân Tranh, Phượng Cửu còn chưa có nói cho Hạng Quân Vãn, vốn dĩ tính tối nay sẽ thẳng thắn, không nghĩ tới lại xảy ra việc này, hơn nữa Bách Lý Giao ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, một bộ xem diễn muốn chia rẽ hắn cùng Hạng Quân Vãn, cơn tức giận kìm nén trong lòng Phượng Cửu rốt cuộc bộc phát.

“Bá bá bá ——”

Phượng Cửu hồng y lay động, thân ảnh tiêu thất, liên tiếp truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, ghê rợn đến mức khiến màng tai phát đau.

Thật nhanh! Nhìn thấy Phượng Cửu ra tay, Bách Lý Giao trong lòng thầm sinh bội phục, nếu không dùng Vân Tranh đến kích thích Phượng Cửu, hắn sợ là còn có thể cất giấu tài năng, dấu diếm công phu chân chính đi! Chỉ tay không cũng đủ đối phó với tử sĩ mà cô cô bồi dưỡng ra, Phượng Cửu quả thực xứng đáng được xưng “Bắc

Giao Nam Phượng”! Đáng tiếc mười tử sĩ này, được cô cô bồi dưỡng tỉ mỉ lâu như vậy, mới xuất thủ liền chọc phải tên Diêm La này, thật sự là tới rất không đúng dịp, thiệt tình muốn chết a!

Thế nhân đều nói thiếu chủ Bàn Long thành công phu sâu không lường được, Bách Lý Giao lần này xem như nhìn thấy một góc của băng sơn. Hắn ở trong lòng âm thầm so sánh một chút, nếu đối đầu với Phượng Cửu, xuất toàn lực đại khái chỉ có thể đánh ngang tay, xem ra người này khó đối phó! Chỉ là không biết Nam công tử rốt cuộc cùng Phượng Cửu là quan hệ như thế nào, Vân Tranh ghen lại ghen đến trên đầu nam nhân, ngược lại có chút không thể tưởng tượng.

Thời điểm Bách Lý Giao còn đang tự hỏi mấy vấn đề này, cảm giác được một trận sát khí nghênh diện mà đến. Xuất phát từ phản ứng của thân thể, hắn đem Hạng Quân Vãn hộ ở sau người, quả hạch đào trong tay, trực tiếp đánh vào trong mắt của thích khách.

“Đa tạ ——” Hạng Quân Vãn mày hơi nhăn, vừa rồi tay của Bách Lý Giao đụng phải cổ họng của nàng, tựa hồ là thử dò xét hầu kết là thật hay giả. Người này, đang hoài nghi nàng?

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đại Dì Mụ Hố Cha * (Dì Cả Mẹ Hố Ta)

*Ý câu trên ý nói kinh nguyệt tập tới bất ngờ như bị lọt hố, mà hố ta ở đây là nói nữ 9 bị hố =]]

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Trên lầu hai cách đó không xa, một nữ tử đứng đó, mang sa che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh hung tợn, gắt gao nhìn chằm chằm Hạng Quân Vãn. “Phế vật, đều là phế vật! Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong! Quả thực là nuôi không bọn họ!”

“Quận chúa, người xin bớt giận.” Một lục y thiếu nữ đang muốn tiến lên, bị tử y nữ tử quát dừng lại. “A Nô, phái Hắc Ưng đi! Ta muốn hắn chết, muốn hắn chết! Mặc kệ là nam nhân hay là nữ nhân, chỉ cần nhớ thương Phượng Cửu, đều đáng chết!”

Thời điểm nói lời này, trên người tử y nữ tử phát ra hơi thở âm trầm, khiến cho A Nô rùng mình một cái. “Quận chúa, Hắc Ưng cũng không phải là đối thủ của Thiếu thành chủ a! Huống chi Hi Quận Vương cũng ở đó, bọn họ, tựa hồ đều một mực bảo vệ bạch y công tử.”

Lời của A Nô, khiến cho Vân Tranh hết sức bất mãn, dương tay, tát lên mặt của A Nô một cái. “A Nô, ngươi thật to gan, ngay cả lời

của bản quận chúa cũng không nghe sao? Kêu Hắc Ưng đi! Ta muốn hắn chết! Muốn hắn chết!”

Vân Tranh nhìn như nhu nhược, lực tay lại rất lớn. Má trái A Nô lập tức thì sưng phồng lên, để lại năm dấu tay đỏ tươi. “Vâng, quận chúa, nô tỳ đi tìm Hắc Ưng.”

Hạng Quân Vãn không nghĩ tới những người áo đen này là hướng về phía chính mình mà đến, lời vừa rồi của Bách Lý Giao nàng nghe rất rõ ràng, phiền toái này tựa hồ là do Phượng Cửu đưa tới, nam nhân này thật sự là một họa thủy a!

Cũng may biểu hiện của Phượng Cửu khiến cho Hạng Quân Vãn hết sức vừa lòng, phiền toái là hắn mang đến, hắn ra tay cũng là sạch sẽ lưu loát. Phượng Cửu giết người, ở trong mắt Hạng Quân Vãn giống như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mĩ, nàng lần đầu tiên biết được, còn có người lúc giết người đều duyên dáng như vậy, rõ ràng tràn ngập huyết tinh cùng tàn nhẫn, nhìn qua lại tràn ngập hơi thở nghệ thuật, mà ngay cả huyết hoa trong không trung, đều tỏa ra vẻ đẹp sinh mệnh tươi đẹp, quả thực là hoàn mỹ.

Bất quá, thời gian cũng không cho phép Hạng Quân Vãn thưởng thức Phượng Cửu giết người, vừa rồi mười người kia chỉ là mở đầu, nhóm sát thủ thứ hai lại tới nữa. Mà ngay cả Bách Lý Giao sau khi nhìn thấy thích khách chen chúc nhau mà đến, đều có chút nghẹn họng nhìn trân trối, đối với Vân Tranh cũng càng hiểu thêm một bước. Kẻ điên, quả thực chính là một bà điên! Nữ nhân như thế chẳng ai có gan lấy về nhà! Bách Lý Giao bắt đầu có chút đồng tình với Phượng Cửu ——

“Nam công tử, ngươi cẩn thận.”

Bách Lý Giao không biết Hạng Quân Vãn biết võ, Phượng Cửu giết người, nhiệm vụ của hắn chính là bảo hộ Hạng Quân Vãn. Chỉ là lúc này người có chút nhiều, khiến cho Bách Lý Giao không thể phân thân tới chiếu cố Hạng Quân Vãn, đành phải ngăn cản hết thảy công kích, đem nàng hộ ở sau người, luôn miệng nhắc nhở nàng chú ý an toàn.

“Phải cẩn thận là ngươi ấy!”

Ngay lúc Bách Lý Giao nhắc nhở Hạng Quân Vãn, một người từ bên cạnh xông tới, bảo kiếm trong tay đã giết qua hang trăm người lao tới, Bách Lý Giao vừa định ra tay, người nọ nhưng lại ở trước mặt hắn thẳng tắp ngã xuống, trong miệng mũi chảy ra máu đen, xem bộ dáng là trúng độc.

“Là ngươi?” Bách Lý Giao nhìn Hạng Quân Vãn vẻ mặt không sao cả, không khỏi nở nụ cười. Đúng rồi, hắn thế nào đã quên, thầy thuốc, đối với độc cũng nhất định có nghiên cứu, huống chi là Hạng Quân Vãn là người có y thuật cao minh như vậy!

Có Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao hai công tử danh chấn thiên hạ ở đây, Hạng Quân Vãn chưa tính ra tay, có người mà không dùng, chẳng phải là lãng phí? Cho nên nàng yên tâm thoải mái tránh ở trong vòng bảo hộ của Bách Lý Giao cùng Phượng Cửu, nhìn bọn họ giết người.

Không thể không nói, hai người này có bản lĩnh đáng giá cho bọn họ kiêu ngạo, bỏ qua chuyện xuất thần không cần nói, chỉ riêng cử chỉ giơ tay nhấc chân đều là cao quý cùng với lấy tánh mạng người ta cũng tao nhã khí độ như đang nói chuyện, đều là người bình thường không có được.

Thưởng thức Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao giết người, Hạng Quân Vãn bỗng nhiên phát hiện một tia khác thường, vội vàng đưa tay sờ phía sau, vừa thấy, trên ngón tay có huyết, sắc mặt Hạng Quân Vãn trắng bệch. Thảm thảm, đại dì mụ sớm không tới trễ không tới, cố tình tới lúc này, tới thật không đúng thời điểm!

Nghĩ tới đại dì mụ, bụng Hạng Quân Vãn bắt đầu đau âm ỉ. Thân thể này có chút tật xấu đau bụng kinh, hơn nữa kinh kì hỗn loạn. Nàng đã kê thuốc điều kinh, không nghĩ tới đại dì mụ hôm nay sẽ đến. Không được! Nhanh đi về!

Hạng Quân Vãn vừa muốn chạy, lại bị đột nhiên xuất hiện Đao Ba Nam ngăn cản đường đi. Người này không nói hai lời, ngay lập tức chiêu chiêu trí mạng, Hạng Quân Vãn vội vàng né tránh, bụng lại càng phát ra đau đớn, trực tiếp làm cho nàng hành động chậm dần, mắt thấy đại đao sẽ rơi xuống đầu nàng, một thanh kiếm trực tiếp từ sau lưng xuyên thấu ngực Đao Ba Nam.

“Ngươi không sao chứ! Nam công tử, ngươi làm sao vậy?” Bách Lý Giao rút bảo kiếm ra, nhìn thấy sắc mặt Hạng Quân Vãn trắng bệch, trong lòng hắn cả kinh, muốn tiến lên đỡ lấy nàng sắp ngã xuống, còn chưa có ra tay Hạng Quân Vãn liền rơi vào trong lòng Phượng Cửu.

“Phượng Cửu, mang ta trở về, mau ——” Hạng Quân Vãn cầm lấy y phục trước ngực Phượng Cửu, trên trán đầy mồ hôi lạnh, môi trở nên trắng bệch, thân mình cũng khẽ run lên. Phượng Cửu là lần đầu tiên nhìn thấy một mặt yếu ớt như vậy của Hạng Quân Vãn, thấy nàng như thế, Phượng Cửu phát hoảng. “Nàng làm sao thế? Có phải hay không bị thương? Chỗ nào không thoải mái? Được được được, ta mang nàng trở về!”

Phượng Cửu ôm lấy Hạng Quân Vãn, vừa muốn chạy, Hắc Ưng lại ở phía sau đuổi tới. Nhìn đứng ở phía trước, một thân nhuyễn giáp màu đen, Hắc Ưng vẻ mặt ngây ngẩn, Phượng Cửu nở nụ cười lạnh. “Hắc Ưng, tránh ra, gia hôm nay không có hứng thú cùng ngươi đùa giỡn!”

“Quận chúa nói đem hắn để lại.” Chủ nhân của Hắc Ưng là Vân Tranh, đương nhiên sẽ không nghe lời của Phượng Cửu. Ánh sáng màu đen tràn ngập trên bảo đao trong tay hắn, hai con mắt nhìn chằm chằm Hạng Quân Vãn trong lòng Phượng Cửu, một bộ dáng chết cũng không cho đi.

“Muốn chết ——”

Phượng Cửu nói lời này, Bách Lý Giao nghĩ rằng hắn sẽ ra tay, không nghĩ tới người này trực tiếp nhảy lên, lui về phía sau đến mười thước.

“Bách Lý Giao, người này thì làm phiền ngươi rồi! Ta đi trước một bước!”

Chờ hồng y của Phượng Cửu biến mất, Bách Lý Giao mới biết được hắn bị Phượng Cửu gài. “Phượng Cửu cái tên hỗn đản nhà ngươi!” Bách Lý Giao ngửa mặt lên trời thét dài, hắn muốn buông tay mặc kệ, dù sao chuyện này cùng hắn không quan hệ nhiều lắm, nhưng mà đối phương nói rõ muốn mạng Hạng Quân Vãn, hắn đối với Nam công tử rất có hảo cảm, sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

“Xoạt xoạt ——” Từ trong tay áo Bách Lý Giao một cỗ lãnh phong phóng quét về phía Hắc Ưng, “Bá bá bá ——” Mười miếng lưỡi đao đâm về hướng Hắc Ưng, hắn trốn tránh không kịp, trên người trúng bốn đao.

“Trở về nói cho Vân Tranh, Nam công tử được Bản Quận vương bảo hộ! Nếu nàng ỷ vào yêu thương của cô cô mà đối phó Nam công tử, đừng trách Nản Quận vương không cho cô cô mặt mũi!”

Lúc này Bách Lý Giao, cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng, cả người tản ra khí thế lãnh liệt, khóe miệng lại hàm chứa thản nhiên châm chọc, hai mắt quét về lầu hai cách đó không xa, trong thanh âm đã tràn ngập khinh miệt.

Hắc Ưng đứng trơ, tuy rằng miệng vết thương rất đau, nhưng hắn biết được Bách Lý Giao đã thủ hạ lưu tình. Có Bách Lý Giao ngăn chặn, hắn muốn đuổi theo Phượng Cửu cũng không thể, chỉ có thể để lần sau.

Bên này, Phượng Cửu ôm Hạng Quân Vãn một đường chạy như điên, thiên hạ trong lòng đã đau đến không thể kêu ra tiếng, tâm Phượng Cửu cũng vặn xoắn. Lách vào phủ đại tướng quân, Phượng Cửu trực tiếp đi tới phòng Hạng Quân Vãn, vừa vào cửa đã đem nàng đặt ở trên giường, muốn xốc quần áo chữa thương cho nàng. Ngay lúc Phượng Cửu tính cởi quần Hạng Quân Vãn để kiểm tra xem chỗ nào bị thương, Hạng Quân Vãn mở mắt, “Ngươi, ngươi đi ra ngoài cho ta……”

Hạng Quân Vãn vừa thẹn vừa giận, cái nam nhân này, hắn biết mình đang làm cái gì không vậy!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Phượng Cửu Ngượng Ngùng

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Gò má tái nhợt của Hạng Quân Vãn nổi lên một vạt đỏ bừng, khiến cho Phượng Cửu nhìn xem xém chút ngưng thở. Trên đời lại có dịch dung thuật tốt như vậy, có thể làm cho biểu tình trở nên sinh động như vậy, sắc mặt còn tự nhiên như vậy. Phượng Cửu đưa tay sờ một chút mặt Hạng Quân Vãn, muốn nhìn một chút rốt cuộc là mặt nạ da người hay là gì, lại ở thời điểm chạm đến đến mảnh nhẵn mịn kia, nội tâm bỗng dưng trở nên nhộn nhạo.

Đây là làn da thật sự, vết bớt trên mặt nàng là thật? Trong lòng Phượng Cửu nghi hoặc, còn lại muốn xoa bóp hai má xúc cảm tốt như thế, lại bị Hạng Quân Vãn tát một cái đem tay của hắn đẩy ra.

“Đi ra ngoài ——” Hạng Quân Vãn cắn môi, răng nanh nhỏ trắng tỏa ra ánh sáng như trân châu. Biểu tình xấu hổ như vậy lại mang theo tức giận, giống như mặt trời sáng sớm mọc ở dưới Phượng Hoàng hoa xinh đẹp động lòng người như thế, tim Phượng Cửu “bang bang” đập dồn dập, trong mắt lại bay lên một chút ngượng ngùng, ân một tiếng, Phượng Cửu xoay người đi ra ngoài, cũng không cẩn thận đụng ngã ghế dựa, xém chút ngã.

Bộ dáng chật vật của Phượng Cửu dừng ở trong mắt Hạng Quân Vãn, nàng muốn cười, lại đưa tới một trận đau đến run rẩy ở bụng.

Phượng Cửu đi ra ngoài chưa bao lâu, Lạc Tuyết liền tiến vào, vừa thấy Hạng Quân Vãn là tới đại dì mụ, vội vàng nấu nước ấm, hầu hạ Hạng Quân Vãn. Chờ đến khi Hạng Quân Vãn đổi một thân y phục sạch sẽ, lại chườm bao ấm áp ở trên bụng, Lạc Tuyết mới cười ra tiếng.

“Tiểu thư, Phượng công tử thật sự là chơi vui, người cũng không thấy, thời điểm hắn đi ra ngoài mặt đỏ giống như mật đào, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua một người nam nhân nào có thể xấu hổ thành như vậy. Hì hì!”

Giúp đỡ Hạng Quân Vãn nằm xuống, Lạc Tuyết đem chuyện của Phượng Cửu nói ra, mấy ngày này Lạc Tuyết đã quen với việc Phượng Cửu có chuyện hay không có chuyện đều chui vào khuê phòng của tiểu thư, Phượng Cửu đối với Hạng Quân Vãn như thế nào Lạc Tuyết đều thấy ở trong mắt, cho nên nàng đối với Phượng Cửu ấn tượng không tệ.

Vừa nghĩ tới Phượng Cửu cuối cùng giống như “chạy chối chết”, Hạng Quân Vãn mỉm cười.”Ngươi bảo hắn trở về đi! Ta muốn nghỉ ngơi……”

Thời điểm Lạc Tuyết đi ra ngoài, Phượng Cửu đã khôi phục trạng thái yêu nghiệt bình thường, vừa thấy Lạc Tuyết hắn thì nghênh đón, “Lạc Tuyết, Vãn Vãn bị thương làm gì rồi? Băng bó chưa? Chỗ này của ta có một bình Ngọc Phu Sinh Cơ cao, bôi xong sẽ không để lại vết sẹo, ngươi đem cho nàng.”

Lời của Phượng Cửu khiến Tuyết nghe thấy có chút là lạ, “Tiểu thư cũng không bị thương a!”

“Không bị thương làm sao có nhiều máu như vậy? Lạc Tuyết, Vãn Vãn có phải hay không bị thương rất nặng? Ta xem sắc mặt vừa rồi của nàng khó coi như vậy, nhất định bị thương rất nặng, có phải hay không nàng không cho ngươi nói cho ta biết? Ngươi để cho ta vào xem nàng!”

Lạc Tuyết sửng sốt, hiện tại rốt cục hiểu được Phượng Cửu nói “máu” là có ý gì, lập tức cười gập thắt lưng. Ôi mẹ ta nha! Vị gia này trong đầu chứa cái gì? Cái loại chuyện này, chỗ kia, muốn băng bó làm sao đây!

Lạc Tuyết rốt cục hiểu được Hạng Quân Vãn bình thường nói câu “rất ngu rất ngây thơ” kia là có ý gì, Phượng Cửu chính là người như vậy a!

Bất quá, điều này cũng thuyết minh Phượng Cửu bình thường tiếp xúc nữ nhân không nhiều lắm, cho nên đối với những thứ này cũng không hiểu biết. Lạc Tuyết hiện tại đối với Phượng Cửu càng thêm vừa lòng, nam nhân sạch sẽ mới xứng đôi cùng Hạng Quân Vãn, người nam nhân này không tệ!

Thấy Lạc Tuyết không lo lắng ngược lại còn cười, mày Phượng Cửu vặn vặn. Nha đầu này bị Hạng Quân Vãn coi như bảo bối, nàng sao có thể đối với chủ tử như thế?

Nhìn ra Phượng Cửu bất mãn với mình, tiếng cười của Lạc Tuyết rốt cục ngừng lại. “Phượng công tử, tiểu thư nhà ta không bị thương, chỉ là……”

“Chỉ là cái gì?” Phượng Cửu tiến lên một bước.

“Quý thủy của tiểu thư đến.” Tthanh âm của Lạc Tuyết tuy nhỏ, lại bị Phượng Cửu nghe rõ ràng rành mạch.

Nhất thời, khuôn mặt trắng nõn của Phượng Cửu biến thành màu hồng, lại cấp tốc chuyển sang ráng đỏ, cuối cùng biến thành trứng tôm nấu chín, thanh âm cũng trở nên lắp bắp, “Quý, quý thủy……”

“Đúng vậy a! Tiểu thư không thoải mái, mời công tử trở về, nàng muốn nghỉ ngơi.” Lạc Tuyết xoay người tính vào nhà, dường như lầm bầm lầu bầu bổ một câu, “Tiểu thư mỗi lần quý thủy đều sẽ đau đến ngất xỉu đi, ai…… Mấy ngày nay tiểu thư lại phải chịu khổ. Tiểu thư đáng thương!”

Lời này, khiến cho Phượng Cửu mới vừa rồi còn đang ngượng ngùng lập tức sinh ra ý muốn bảo hộ mãnh liệt. Hạng Quân Vãn ở bên trong chịu khổ, hắn sao có thể phất tay áo chạy lấy người.

Hạng Quân Vãn tính nằm xuống, lại phát hiện trước mắt tối sầm lại, mở mắt ra nhìn thấy Phượng Cửu, nàng có chút giật mình. “Không phải cho ngươi trở về sao! Ta đây hai ngày không thoải mái ——”

“Ta biết.” Phượng Cửu cúi xuống, bàn tay to nhẹ nhàng đặt ở trên đầu Hạng Quân Vãn, “Ta ở cùng nàng, chờ nàng ngủ ta lại đi.”

Hạng Quân Vãn muốn cự tuyệt, nhưng mà từ trong lòng bàn tay Phượng Cửu truyền đến độ ấm làm cho nàng cảm thấy hết sức ấm áp, hôm nay giằng co nửa ngày, lúc này Hạng Quân Vãn thật sự mệt mỏi, trực tiếp nhắm mắt lại, thoáng chốc thì nặng nề đi vào giấc ngủ.

“Chít chít ——” Ngân Hồ nằm ở trong nôi, con mắt long lanh trợn trừng, nhìn Phượng Cửu xốc lên chăn nằm ở bên người Hạng Quân

Vãn, Ngân Hồ xém chút cắn đầu lưỡi. Chủ nhân đây là muốn làm sao? Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, muốn ăn đậu hủ Hạng Quân Vãn sao? Không cần! Chủ nhân, ngươi khi nào lại hạ lưu như vậy?

"Câm miệng!" Phượng nhãn của Phượng Cửu bắn qua, trừng mắt liếc Ngân Hồ một cái, Bao Tử lập tức ngoan ngoãn ghé vào bên cạnh, vẫn không nhúc nhích nhìn Phượng Cửu. Được rồi! Nó thừa nhận mình và Phượng Cửu lực lượng chênh lệch quá lớn, chỉ có thể "thấy chết mà không cứu" ——

Hạng Quân Vãn đã ngủ say, Phượng Cửu đưa tay dịch chuyển đến trên bụng của nàng, đem nội lực hóa thành dòng nước ấm, chậm rãi ấm áp xoa bụng của nàng. Những thứ này là Lạc Tuyết vừa nói cho hắn biết, Lạc Tuyết hướng về mình, khiến cho trong lòng Phượng Cửu lại hy vọng tràn đầy. Chỉ là tiểu nhân nhi này, khi nào mới có thể thông suốt, mới có thể rộng mở lòng tiếp nhận hắn chứ?

Ngửi mùi hương thơm ngát trên người Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu thật cẩn thận đem nàng ôm vào lòng. Trước kia chỉ là nhìn Hạng Quân Vãn gầy, thật sự đem nàng ôm vào trong ngực, Phượng Cửu mới phát hiện nữ nhân này trên người cũng chưa được mấy lượng thịt. Xem ra này tiểu nhân nhi rất không biết chiếu cố chính mình! Hắn nhất định phải đem nàng dưỡng béo!

Hạng Quân Vãn đã ngủ say, Phượng Cửu vẫn trợn tròn mắt tham lam nhìn nữ nhân trong lòng, chờ đến khi Phi Sương xuất hiện ở bên người, Phượng Cửu mới thu hồi biểu tình vừa rồi.

"Đã điều tra xong?"

“Hồi thiếu chủ, Vân Tranh quận chúa ngày hôm qua đến Cẩm thành, lần này ám sát là quận chúa phái tới.” Nhìn thấy Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn cùng giường, con mắt Phi Sương xém chút rơi xuống, thiếu chủ không phải ghét nhất nữ nhân đụng vào sao? Vì sao, vì sao…… Tâm tình của Phi Sương đã không thể dùng kinh đào hải lãng để hình dung.

*Kinh đào hải lãng: sóng to gió lớn.

“Đi, tìm được chỗ ở của Vân Tranh, đem sát thủ ả mang đến đều xử lý. Nữ nhân đó rất nanh nọc, lúc này, đánh gãy nanh vuốt của ả, xem ả làm sao liều lĩnh!” Mắt phượng hẹp dài của Phượng Cửu mang hàn ý liên liên, Vân Tranh thế nhưng muốn động đến Hạng Quân Vãn? Chẳng lẽ nghĩ hắn tính tình tốt, dễ khi dễ? Hắn lớn như vậy, rốt cục cũng để ý một nữ nhân, Vân Tranh nếu còn không thức thời, ả nên chuẩn bị tốt mà nhận lấy lửa giận của hắn!

“Vâng!” Biết thiếu chủ tức giận, Phi Sương trong lòng hết sức vui vẻ tiếp nhận việc này. Hắn sớm đã xem Vân Tranh không vừa mắt, lần này nhất định phải làm cho nàng đẹp mặt!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bắt Lấy Dạ Dày Nữ Nhân

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Quân Vãn đang mộng đẹp, là bị một trận mỹ vị nồng đậm làm tỉnh lại. Chờ nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, mới phát hiện trời đã tối rồi, nàng thật lâu đều không có ngủ an ổn như vậy, cảm giác giấc ngủ này thật thư thái.

Lại thấy, Phượng Cửu ở trước bàn bận bịu bịu, Ngân Hồ ngồi xổm trên ghế, hai tròng mắt long lanh tỏa sáng, đầu lưỡi hồng nhạt nho nhỏ thè ở bên miệng, nước miếng một giọt một giọt rơi trên trên mặt đất.

“Chít chít ——” Chân trước của Bao Tử ghé vào trên bàn, thần thái sáng láng nhìn mỹ thực trong tay Phượng Cửu, hai mắt đã tràn ngập khát cầu.

“Hư ——” Phượng Cửu làm một cái thế tay chớ có lên tiếng, đưa tay chụp lấy móng vuốt của Bao Tử, “Đây là ta làm cho Vãn Vãn, không cho ngươi ăn vụng.”

“Chít chít……”

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, Ngân Hồ xém chút khóc. Đây rõ ràng chính là bất công a! Phượng Cửu mỗi lần đều sai Phi Sương

đến làm thức ăn cho nó, thế nào gặp được tiểu mỹ nhân, thì tự mình ra trận chứ? Sớm biết Phượng Cửu nấu cơm ăn ngon như vậy, đánh chết nó cũng sẽ không chạm vào những thứ Phi Sương làm kia, đó là đồ ăn cho người sao? (Mỗ hồ trực tiếp đã quên chính mình căn bản là không phải người.)

Biểu hiện của một chủ một tớ này dừng ở trong mắt Hạng Quân Vãn, thậm chí có loại hương vị ấm áp.

“Ngươi tỉnh?”

Thời điểm Phượng Cửu quay đầu, đúng dịp chống lại ánh mắt Hạng Quân Vãn, nàng mặc một kiện áo dài màu trắng rộng thùng thình, cổ tay mảnh khảnh chống sau tai, nồng đậm tóc đen phủ ở trước ngực, lười biếng tựa vào gối đầu, bộ dáng kia, tựa như cảnh tiên tử trong mơ, khiến cho người đui mù.

“Đói bụng rồi chứ! Không biết nàng thích ăn cái gì, ta làm món sở trường của ta, nàng nếm thử?”

Phượng Cửu tiến lên nâng Hạng Quân Vãn dậy, phủ thêm áo khoác cho nàng. Đang nghe nói toàn bộ một bàn món ngon sắc hương mỹ vị này là Phượng Cửu tự mình làm, Hạng Quân Vãn hết sức kinh ngạc, “Phượng Cửu, ngươi biết nấu ăn?”

“Thế nào, có phải rất ngạc nhiên hay không? Bản nhân lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, là điều kiện tốt nhất để tuyển chọn vị hôn phu nha!”

Phượng Cửu “mèo khen mèo dài đuôi” như vậy, khiến cho Hạng Quân Vãn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Có ăn được không, ăn mới biết được chứ!”

Hạng Quân Vãn không biết một bàn này, đem khẩu vị của nàng khơi lên, vừa ăn vừa hướng Phượng Cửu vươn ngón tay cái. Hắn làm đồ ăn cực hợp khẩu vị của nàng, Hạng Quân Vãn đã lâu chưa ăn qua đồ ăn ngon như thế.

“Phượng Cửu, ngươi so với đầu bếp Hanh Thông tửu lâu còn lợi hại hơn!”

Thấy Hạng Quân Vãn ăn mãn ý, hơn nữa bới thêm một chén cơm, phượng nhãn diêm dúa lẳng lơ của Phượng Cửu cười đến híp lại thành một đường thẳng. Giống như mỹ vị này cuối cùng đều từng chút từng chút biến thành dinh dưỡng, bị Hạng Quân Vãn hấp thu, biến thành thịt, sinh trưởng ở trên người Hạng Quân Vãn, đến lúc đó ôm Hạng Quân Vãn liền sẽ không lỏng tay.

Đều nói bắt lấy lòng của nữ nhân, trước hết phải bắt được dạ dày của nữ nhân, trong lòng Hạng Quân Vãn phòng bị quá nặng, hắn nhất định phải chậm rãi xâm nhập vào cuộc sống của nàng, dùng mỹ thực buộc chặt dạ dày của nàng, từng chút một ăn mòn lòng của nàng, khiến cho Hạng Quân Vãn cuối cùng không rời được mình, không thể không dựa vào trong lòng ngực của hắn, làm nương tử của hắn sinh con dưỡng cái cho hắn!

Những tâm tư nho nhỏ này của Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn không hề biết. Nàng một bên hưởng thụ mỹ thực, một bên đem đồ ăn ngon chia cho Bao Tử, một người một hồ, ăn đến cực kỳ vui vẻ, chỉ chờ nàng thả bát, mới nhớ tới Phượng Cửu. “Phượng Cửu, ngươi ăn chưa?”

Thấy Hạng Quân Vãn rốt cục chú ý tới mình, Phượng Cửu xém chút khóc ra. Nữ nhân này, vì sao đối với hồ ly tốt hơn đối với hắn?

Chẳng lẽ hắn một mỹ nam rõ ràng ở nơi này, lực hấp dẫn vẫn còn so sánh không hơn Bao Tử núc ních thịt tham ăn sao?

“Ta chưa ăn ——” Phượng Cửu nhấc Ngân Hồ lên vứt xuống đất, ngồi ở bên cạnh Hạng Quân Vãn, cầm bát cơm của nàng, trực tiếp dung nước canh còn lại ăn hai chén cơm. Nhìn thấy Phượng Cửu chỉ ăn chút canh thịt, Hạng Quân Vãn trong lòng có chút áy náy, nàng cùng Bao Tử đem thức ăn đều ăn, thật đúng là đã quên Phượng Cửu.

“Thực xin lỗi! Những thứ này quá ngon, ta đã quên mất ngươi……”

Hạng Quân Vãn xin lỗi đây là lần đầu tiên, điều này Phượng Cửu xem ra, là quan hệ giữa hai người bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, cho thấy trong lòng nàng bắt đầu tiếp nhận mình, đây chính là dấu hiệu tốt.

Kiềm chế nội tâm sung sướng, Phượng Cửu ho khan một tiếng, “Không có việc gì, ta lần sau làm nhiều một ít. Nàng thích ăn, ta mỗi ngày đều làm cho nàng ăn!”

“Được!” Hạng Quân Vãn cười ngọt ngào, sợi tóc trên trán nhẹ nhàng đảo qua đuôi lông mày, khiến cho tim Phượng Cửu đập thình thịch.

Trên giường lúc trước Hạng Quân Vãn bỏ đi mạn sa che mặt, lộ ra vết bớt bên má trái, bất quá ở trong mắt Phượng Cửu, cái bớt này không thể hư hao địa vị Hạng Quân Vãn ở trong lòng hắn. Ngay lúc Hạng Quân Vãn ngủ say, hắn lén lút kiểm tra cổ chân của nàng. Nữ nhân này, hắn muốn!

Hiện tại nhất mấu chốt là, chặt đứt hết thảy cỏ dại bên người Hạng Quân Vãn, đem tất cả tình địch đều bóp chết ở trong tã lót. Nghĩ như vậy, Phượng Cửu liền chuyển đề tài, "Vãn Vãn, không thể phải cứ chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh sao? Người nhiều như vậy, không phải nàng không thể sao?"

Đối với chồng trước của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu trong lòng có một điểm rối rắm nho nhỏ như vậy. Vô luận Công Tôn Trường Khanh trong lòng Hạng Quân Vãn là người như thế nào, thủy chung chiếm cứ nàng ba năm thời gian, nếu nói là không có tí xíu cảm tình, đó là không có khả năng, huống chi năm đó Hạng Quân Vãn là chủ động yêu cầu gả cho Công Tôn Trường Khanh, như vậy nàng hiện tại chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, có phải hay không muốn cùng hắn một lần nữa bắt đầu?

Mỗi lần nghĩ như vậy, suy nghĩ của Phượng Cửu đều dừng lại, hắn sợ tiếp tục đoán, kết quả sẽ là một cái mà hắn không thể chấp nhận. Hắn yêu nữ nhân này, cũng không nguyện ý dùng phương thức nàng không thích để có được nàng. Nếu nàng thiệt tình thích Công Tôn Trường Khanh, hắn nên như thế nào? Giết chết Công Tôn Trường Khanh? Hay là xóa trí nhớ của nàng, làm cho nàng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh mình?

"Chữa cho hắn, Công Tôn Nam sẽ thấy cũng không có cớ để lưu Công Tôn Trường Khanh ở lại Cẩm thành. Ta muốn nhìn thấy bộ dáng đường đường Yến vương ở Mạc Bắc cắn bánh ngô nguội uống nước lạnh."

Một câu của Hạng Quân Vãn, trực tiếp khiến cho linh tinh trong đầu Phượng Cửu hoàn toàn biến mất. Thì ra là nguyên nhân này! Lời của Hạng Quân Vãn khiến cho Phượng Cửu như ăn thuốc an thần, lần này, hắn triệt triệt để để nhẹ nhàng thở ra! Này, không có

chuyện gì đoán mò nhiều như vậy làm gì? Nữ nhân hắn nhìn trúng, tự nhiên là bất đồng.

“Vãn Vãn, nhìn ta làm cho nàng bữa tối thịnh soạn như vậy, nàng có thể hay không đáp ứng ta, thời điểm chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh mang theo ta?”

Phượng Cửu lo lắng không phải dư thừa, Vân Tranh là một bà điên, hôm nay náo loạn như vậy, nàng nhất định có thể tra ra chuyện tình Nam công tử chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh. Nếu Hạng Quân Vãn một mình đi Yến vương phủ, hắn sợ nàng gặp sẽ Vân Tranh. Nữ nhân này điên sự tình gì cũng có thể làm ra, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép Vân Tranh động một cây tóc gáy Hạng Quân Vãn.

Phượng Cửu lo lắng, Hạng Quân Vãn biết, phiền toái này là Phượng Cửu mang đến, hắn ra mặt giải quyết đương nhiên tốt nhất.

“Phượng Cửu, Vân Tranh kia, chắc không phải lão yêu thân mến của ngươi! Thế nhưng lại ăn dấm chua của một người nam nhân, nữ nhân này cũng thật đủ điên cuồng!”

“Nàng cùng ta không quan hệ!” Nghe Hạng Quân Vãn trêu chọc, trong thanh âm của Phượng Cửu có vội vàng phản bác cùng một loại phẫn nộ.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thua Thì Hôn Ta

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Vừa dứt lời, Phượng Cửu có chút thô lỗ đem Hạng Quân Vãn ôm vào trong lòng, nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng.

“Trên thế giới này chỉ có hai nữ nhân cùng ta có quan hệ, người thứ nhất, là mẫu thân của ta. Người thứ hai, là thê tử của ta. Nếu sau khi thành thân ta may mắn có được nữ nhi, như vậy nàng sẽ là nữ nhân thứ ba cùng ta có quan hệ. Về phần Vân Tranh, vô luận ả nhất sương tình nguyện làm sao, ở trong mắt ta, nàng có là núi phân, cũng cùng ta không quan hệ!”

Hai người sáp lại thật gần, Hạng Quân Vãn tinh tường nghe được nhịp tim của Phượng Cửu còn có hơi thở nam tính dương cương trên người hắn phát ra. Trong khoảng thời gian này Phượng Cửu luôn là thuận theo nàng, cho tới bây giờ chưa nói quá một câu cứng rắn, hôm nay, Hạng Quân Vãn từ thanh âm của Phượng Cửu nghe được mấy phần tức giận, hắn không thích nàng trêu chọc hắn cùng Vân Tranh như thế. Hạng Quân Vãn nghe ra ý tứ của Phượng Cửu.

“Vãn Vãn ——” Thấy Hạng Quân Vãn không nói lời nào, Phượng Cửu đưa tay chạm đến đôi môi mềm mại xinh đẹp như đóa hoa của nàng, “Vãn Vãn, đừng đem nữ nhân khác cùng ta gộp chung cùng

một chỗ, bẩn…… Vô luận người khác đàm luận ta thế nào, nàng không thể hoài nghi ta. Nhất định phải tin tưởng ta, biết chưa?”

Ma xui quỷ khiến, Hạng Quân Vãn thế nhưng gật gật đầu. Cái gật đầu này, khiến cho tâm Phượng Cửu đều tan chảy. Hạng Quân Vãn tin tưởng hắn, đây là lễ vật lớn nhất hôm nay Phượng Cửu thu hoạch được.

Bởi vì đại dì mụ của Hạng Quân Vãn đã đến, Phượng Cửu bắt nàng ở lại trong phòng, không cho nàng đi Yến vương phủ. Bởi vậy làm ra một loạt hậu quả, ngay sau khi tiền đặt cược của Nam công tử cùng Yến vương thoắt một cái trở thành đề tài nóng bỏng, Nam công tử đột nhiên biến mất, rất nhiều người bắt đầu phỏng đoán hành tung của Nam công tử, càng nhiều người cho rằng Nam công tử không thể chữa khỏi bệnh cho Yến vương, rõ ràng đùa giỡn xong mất tích.

Có kẻ lại thấy trận hỗn chiến sảng khoái trên đường ngày đó, Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao hai vị công tử danh chấn thiên hạ đều kiệt lực bảo vệ Nam công tử, cộng thêm Vân Tranh cái bà điên thích ăn dấm chua xuất hiện, đem chuyện này đẩy thành cao trào.

Mọi người đều nghị luận, Phượng Cửu công tử bị bình dấm chua Vân Tranh này làm cho phải tìm nam nhân, khiến cho bao nhiêu nữ nhân trong thiên hạ làm sao chịu nổi! Huống chi chuyện này còn có một tiểu tam —— Hi Quận Vương Bách Lý Giao, hay là, Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao đồng thời yêu Nam công tử?

Một câu cuối cùng của Bách Lý Giao kia “Phượng Cửu ngươi cái tên hỗn đản” lại bị người khác nghe được rành mạch rõ ràng, Bắc Giao Nam Phượng nổi tiếng thiên hạ thế nhưng thích nam tử, hơn

nữa vì một mỹ thiếu niên tranh giành tình nhân, sự tình gì có thể so sánh trình độ được với tin tức kình bạo này?!

Dân chúng là mảnh đất tốt để bồi dưỡng bát quái, so với Nam công tử chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, tin tức phía lại có tính chất bạo tạc hơn. Nam Nam? Đa giác luyến? NP? Thương thiên, đại địa, nam nhân tốt đều muốn yêu nhau, các nữ nhân phải làm sao?

Nam công tử ở trong các loại YY vô hạn của mọi người, bị đắp nặn thành một nam sinh nữ tướng, nhu tình như nước, khuynh quốc khuynh thành, lại công tử thần bí y thuật cao minh, rất nhiều người phỏng đoán Nam công tử là ốc chủ thần bí của Bách Hoa cốc, lại có người cho rằng Nam công tử nam sinh nữ tướng như thế, mang theo nữ tính âm nhu người hẳn là đến từ Di La quốc ở hải ngoại nữ tôn nam ti.

Tóm lại, chỉ là thời gian năm ngày, Nam công tử trở thành nhân vật phong vân ở Cẩm thành. Hạng Quân Vãn tránh ở phủ tướng quân điều dưỡng thân mình, nghe không được những lời đồn đãi chuyện nhảm, nhưng mà nhân vật trung tâm của những đề tài kia, Vân Tranh quận chúa lại rất không thoải mái.

“Đã chết? Đều chết hết?” Vân Tranh nhìn A Nô trước mặt, vẻ mặt khó tin. Những người đó đều là Bách Lý Thái Vi để lại cho nàng, thế nhưng ở trong một đêm toàn bộ đều chết, điều này sao có thể?!”A Nô, là ai giết chết tử sĩ của ta?”

“Quận chúa, nô tỳ không có điều tra ra. Võ công đối phương quá mức cao thâm, thời điểm chờ nô tỳ cùng Hắc Ưng tới, tất cả mọi người đều chết hết.” Nghĩ tới tình cảnh ba mươi cái tử sĩ bị một kiếm phong hầu, A Nô thế nào cũng không tin vào hai mắt của mình.

Năng lực của những người đó nàng đều minh bạch, tại sao lại bị chết thảm thiết như vậy, vô lực phản kháng? Rốt cuộc là ai làm chứ?

“Ai? Là ai giết chết người của ta, là ai!” Vân Tranh tức giận đến một phen xé xuống cái khăn che mặt trên mặt, vứt trên mặt đất hung hăng giẫm, “Hắc Ưng, đi thăm dò, đem người điều tra ra! Ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai muốn cùng Vân Tranh ta đối nghịch! Nhanh đi ——”

Hắc Ưng không nhúc nhích, biểu tình đờ đẫn như trước, phân tích lại mọi chuyện, lại làm cho tâm tình nóng nảy của Vân Tranh thoáng bình phục một chút, “Quận chúa, lúc này đây chuyện tình rõ ràng chính là nhằm vào người! Hiện tại người bên người chỉ còn lại có ta cùng A Nô, Cẩm thành cũng không phải địa bàn của chúng ta, nay địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, nếu ta rời đi tra tìm hung thủ, sợ là kẻ phía sau màn độc thủ biết sẽ đối với người bất lợi.”

Hắc Ưng nói những lời này rất có lý, cũng nói rất chính xác, A Nô vội vàng phụ họa hắn. “Quận chúa, Thái tử điện hạ đã ở Cẩm thành, người sao không đi tìm Thái tử, có hắn ở đây, tin chắc hung thủ phía sau màn cũng sẽ có sự kiêng kị?”

Nghe xong lời nói của hai người, Vân Tranh gật gật đầu, “Xem ra chỉ có thể như thế! Bất quá, mặc kệ là ai, giết người của ta, ta nhất định phải làm cho hắn trả giá đại giới! Đúng rồi, hành túng của Nam công tử các ngươi đã tra ra chưa? Phượng Cửu nữa? Hắn ở đâu, các ngươi tìm được rồi sao?”

Vừa nghe lời này, Hắc Ưng cùng A Nô đồng thời quỳ xuống, “Quận chúa tha lỗi, chúng ta không có tìm được thiếu thành chủ, cũng không tìm được Nam công tử.”

“Phế vật! Phế vật! Một đám phế vật!” Vân Tranh giận ném cái bàn đi, trà nóng trong tay lại trực tiếp vứt ở trên đầu Hắc Ưng.

Nước nóng, theo mũi Hắc Ưng nhỏ xuống, lưu lại một vệt đỏ. “Quận chúa, thiếu thành chủ tựa hồ cố ý giấu diếm hành tung của Nam công tử, thuộc hạ vô năng!”

Lời của Hắc Ưng, chắc chắn là đổ dầu vào lửa. Vừa nghĩ tới hình ảnh Phượng Cửu ôm Nam công tử không quay đầu lại, tim Vân Tranh ngay lập tức nhỏ máu. Nàng ngàn phòng vạn phòng, phòng tất cả nữ nhân, không nghĩ tới Phượng Cửu thích lại là nam nhân! Điều này làm cho nàng làm sao phòng? Khó trách Phượng Cửu nhìn thấy nữ nhân thì buồn nôn, đối với nữ nhân đều nhượng bộ lui binh, thì ra, hắn lại là người như vậy, điều này là sao?!

Cắn tiểu răng ngọc, Vân Tranh vò nát khăn lụa trong tay, ánh mắt phá lệ hung hãn, hoàn toàn phá hủy mỹ cảm trên mặt nàng.

“Nam công tử không phải chữa bệnh cho Yến vương sao, các ngươi nhờ Yến vương phủ coi chừng dùm! Tóm lại, Nam công tử nhất định phải chết! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Chờ đến khi đại dì mụ hoàn toàn rời đi, Phượng Cửu mới cho Hạng Quân Vãn xuống giường. Hạng Quân Vãn thế mới biết lúc Phượng Cửu bỏ đi lớp da mặt vui cười kia, khi uy nghiêm lại giống như thiên thần. Nam nhân này thật sự đáng giận, vì ngăn cản nàng đi Yến vương phủ, ngày đêm canh giữ ở khuê phòng của nàng. Hơn nữa tuyên bố, nàng muốn đi gặp chồng trước cũng được, trừ phi đả bại ta.

Lời nói Phượng của Cửu, quả thật khơi mào hứng thú của Hạng Quân Vãn. Nàng đến nơi đây, còn chưa có cùng cao thủ thế giới này

giao thủ qua. Cao thủ, Phượng Cửu hẳn được xem như phải, cho nên năm ngày này Hạng Quân Vãn mỗi ngày ở trong phòng cùng Phượng Cửu đánh nhau.

Phượng Cửu kiêu ngạo nói, ta chấp nàng một tay, nàng hai tay! Lời này thật sâu kích thích Hạng Quân Vãn, nàng hành động bất tiện, chỉ dựa vào hai tay chống lại Phượng Cửu. Không nghĩ tới, Phượng Cửu tên gia hỏa này thật là cái biến thái! Cho dù nàng dùng hết chiêu thức, cuối cùng đều bị tay trái của Phượng Cửu tứ lạng bạt thiên cân, thoải mái hóa giải. Hơn nữa tên kia cuối cùng còn đưa ra điều kiện vô sỉ, nếu Hạng Quân Vãn mỗi ngày đều thua dưới tay hắn, cuối cùng phải bồi thường hắn một cái hôn.

“Vãn Vãn, nàng thua, hôn của ta đâu?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hôn Môi Và Nhào Tới

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Nhìn gương mặt mị hoặc chúng sinh càng ngày càng gần kia, tim Hạng Quân Vãn đột nhiên đập dồn dập, cùng với tim đập gia tốc là hai má nóng bỏng như phát sốt, cùng với yết hầu khô nóng.

Tuy rằng phía trước chỉ là một lời nói đùa hiếu thắng, nhưng mà Hạng Quân Vãn không ngờ rằng Phượng Cửu cư nhiên sử dụng tất cả vốn liếng để chặn lại chiêu thức của nàng, giống như đối với nàng mưu đồ đã lâu, đã sớm thiết lập một cái bẫy chờ nàng nhảy vào.

Trong lỗ mũi tất cả đều là hơi thở nam tính trên người Phượng Cửu, khiến cho đầu óc Hạng Quân Vãn đình trệ tạm thời, quên cả trốn tránh, chờ đến khi Phượng Cửu đến trước mặt nàng, thời điểm hô hấp ấm áp nhẹ nhàng lay động chóp mũi của nàng, Hạng Quân Vãn rốt cục thanh tỉnh lại.

“Đừng……”

Lời còn chưa nói xong, lời phía sau đều bị Phượng Cửu nuốt vào miệng. Không để Hạng Quân Vãn lui về phía sau, bàn tay to của Phượng Cửu giữ lấy đầu nàng, cái lưỡi linh hoạt nâng mở cánh môi của nàng, dò xét đi vào, dó xét triệt để.

Lúc này, Hạng Quân Vãn ngốc lăng. Phượng Cửu vẫn luôn tao nhã, dù cho vui cười hay tức giận mắng chửi người, cũng là đối với nàng che chở cực kỳ, hôm nay lại có chút vội vàng, vội vàng như một tên tiểu tử tóc còn để chỏm, ở trong miệng của nàng một đường thẳng tiến. Thậm chí nhiều lần lưỡi của hắn đụng phải răng nanh của nàng, cọ lưỡi hắn đau đến run rẩy, hắn vẫn là không chịu bỏ qua, tích cực thăm dò hương thơm thuộc về nàng như trước.

“Chít chít ——” Bao Tử ở một bên hoàn toàn ngây người, lệch hàm, đầu lưỡi hồng nhạt thè ra, hai con mắt lấp lánh nhìn hai người. Chủ tử thật vô sỉ! Bao Tử càng ngày càng cảm thấy Phượng Cửu chính là một cầm thú che dấu vô cùng tốt, thẳng đến khi gặp được Hạng Quân Vãn thú tính mời nổi lên, thường làm ra chuyện không bình thường, hay là Hạng Quân Vãn chính là cái chìa khóa mở ra thú tính kia của Phượng Cửu?

Phượng Cửu lúc này, không nghĩ được nhiều như vậy, môi của nàng, ngây ngô giống như hắn tưởng tượng như vậy, còn có hương hoa quả, khiến cho hắn vốn dĩ chỉ tính lướt qua liền quên mất dự tính ban đầu, một mặt đòi hỏi, thẳng đến khi hơi thở của Hạng Quân Vãn nặng nề, hai má đỏ lên, Phượng Cửu mới thở dài một tiếng, lưu luyến không rời khỏi.

Nhìn cặp môi của Hạng Quân Vãn bị mình hôn đến sưng đỏ kia, Phượng Cửu có đau lòng, có áy náy. Chuyện này hắn cũng là lần đầu tiên, đã vậy còn quá lỗ mãng, làm cho môi nàng sung lên như đóa hoa hồng buổi sáng, tựa hồ có thể nhìn thấy tơ máu ở trên môi.

“Thực xin lỗi!” Phượng Cửu có chút ảo não, vẫn tự xưng là không gì làm không được hắn rốt cục hất bại, “Ta cam đoan lần sau sẽ làm tốt hơn……”

Lời nói của Phượng Cửu trong khiến cho mặt Hạng Quân Vãn nóng bỏng giống như có thể nung chảy thép, người nam nhân này làm sao có thể……mặt dày vô sỉ như lẽ đương nhiên như thế!

Thấy Hạng Quân Vãn nửa ngày không nói lời nào, Phượng Cửu có chút sốt ruột, hắn thừa nhận chính mình rất tự tin có được nàng, đem người vợ này đem về nhà, cho nên mới dùng biện pháp như thế, trước hết bắt đầu từ hôn, từng chút từng chút một ăn mòn nàng. Nhưng Hạng Quân Vãn trầm mặc cùng với đôi mắt rũ xuống của nàng, khiến trong lòng hắn sinh ra một cỗ hoảng sợ, hay là, hắn quá "ép buộc" làm cho nàng xấu hổ và giận dữ, hoặc là nàng xem hắn là người tùy tiện?

Vừa nghĩ tới Hạng Quân Vãn khả năng sẽ lạnh nhạt thờ ơ mình, trong lòng Phượng Cửu liền đau lẫn run rẩy, hắn một phen nắm bả vai gầy yếu của Hạng Quân Vãn, bức nàng nhìn thẳng vào mình, "Vãn Vãn, nàng hãy nghe ta nói, ta là thiệt tình thích nàng, ta sẽ phụ trách với nàng! Vừa rồi, ta, ta là lần đầu tiên thân mật với một cô nương, ta……"

Phượng Cửu nóng lòng biện giải cùng vừa rồi bá đạo liều lĩnh hoàn toàn không giống, trong mắt của hắn có ảo não có lo lắng, các loại cảm xúc phức tạp quay cuồng dao động ở trong phượng mâu hẹp dài của hắn. Nghe Phượng Cửu nói thích chính mình, Hạng Quân Vãn nhất thời cảm thấy kinh ngạc. Vì sao, lại là nàng?

Trên đời này chỉ có hai nam nhân sau khi nhìn thấy vết bớt xấu xí bên má trái của nàng không có tỏ ra chán ghét cùng sợ hãi, một, là phụ thân của nàng Hạng Trị Chung, ở trong mắt của hắn, Hạng Quân Vãn thủy chung là tốt nhất; một người khác, là Phượng Cửu, từ đêm hắn xâm nhập đó bắt đầu, hắn nhìn nàng ánh mắt thủy

chung là im lặng thuần khiết, không có một tia trần tục nào ở bên trong.

Hiện tại, nghe thấy Phượng Cửu nói thích chính mình, Hạng Quân Vãn có chút bối rối.

Cảm giác được đối phương thiện ý hòa hảo, cùng việc đâm thủng tờ giấy này là hai việc khác nhau. Nếu hắn không vạch trần, hai người còn có thể bình an vô sự, nhưng hôm nay Phượng Cửu chính mồm nói thích nàng, vậy nàng nên làm thế nào? Hai kiếp làm người, tuy rằng kiếp trước chưa oanh oanh liệt liệt yêu một lần, nhưng chưa ăn qua thịt heo cũng thấy qua heo chạy, chỉ là người nam nhân này…… Hạng Quân Vãn cũng nói không rõ ràng cảm giác trong lòng mình đối với Phượng Cửu là gì.

Phượng Cửu không nghĩ tới chính mình giải thích lại "càng bôi càng đen", biến thành Hạng Quân Vãn trực tiếp cắn môi, một bộ ủy khuất cực kỳ, trong lòng nhất thời bối rối lợi hại, đưa tay đem Hạng Quân Vãn ôm vào lòng, "Thực xin lỗi! Là ta quá nóng nảy! Ta cam đoan với nàng tuyệt đối sẽ không có tiếp theo, ta nhất định hoàn toàn tôn trọng nàng, trừ phi nàng nguyện ý, có được không? Vãn Vãn, nàng đừng buồn không nói lời nào, nàng không nói lời nào trong lòng ta rất ——"

"Phượng Cửu, ngươi đem ta ôm hỏng rồi." Hạng Quân Vãn vùi đầu ở trong ngực Phượng Cửu, ngực hắn thế nào lại cứng rắn như tường đồng vách sắt, cái mũi nàng bị đâm đến đau xót.

Hạng Quân Vãn rốt cục mở miệng, dây cung đang buộc chặt trong lòng Phượng Cửu rốt cục lơi lỏng xuống, buông Hạng Quân Vãn ra, thanh âm của hắn có chút thật cẩn thận. "Vãn Vãn, nàng đừng ghét ta, ta đối với nàng ——"

“Thực sự kém cỏi.”

Bốn chữ của Hạng Quân Vãn, xối cho Phượng Cửu một cái thấu tâm lạnh. Thiếu chủ Bàn Long thành không ai bì nổi ở trước mặt Hạng Quân Vãn cuối cùng có cảm giác thất bại, rốt cuộc là hắn nói không rõ ý, hay là Hạng Quân Vãn trong lòng thật không có hắn, vì sao nụ hôn này trong cảm nhận của Hạng Quân Vãn, lại là như thế? Chỉ là một màn làm nền thất bại?

Nhận thấy được thân thể Phượng Cửu cứng ngắc, Hạng Quân Vãn có chút muốn cười. Bị người cường hôn, làm phụ nữ thế kỷ 21, nàng có phải hay không nên nhào tới phản công đây?

Ngay lúc tâm Phượng Cửu đang thật lạnh, thanh âm thanh lệ của Hạng Quân Vãn mang theo một tia trêu tức, “Không nghĩ tới Phượng thiếu thành chủ lại là một con chim non. Xem ra, nên học một chút!” Hạng Quân Vãn cố tình xả giận, ngay lúc Phượng Cửu nâng mắt kinh ngạc lên, Hạng Quân Vãn tiếp cận hắn, một tay áp chế lấy Phượng Cửu, môi đỏ mọng đưa tới.

Một nụ hôn này, khiến cho Phượng Cửu xém chút hít thở không thông.

Đây quả thực chính là một loại trừng phạt ngọt ngào! Phượng Cửu đã quên vừa rồi lòng tự trọng bị đả kích, đã quên hắn là làm sao tính kế nữ nhân này, chỉ là không biết môi của nàng vì sao ngọt ngào như thế, vì sao mê người như thế. Hạng Quân Vãn chủ động, khiến cho tâm của Phượng Cửu nở rộ, nụ hôn của nàng so với hắn không khá hơn bao nhiêu, nhưng mà nàng nhiệt tình lớn mật như thế, thậm chí mang tính chất trả thù vồ vập, có phải hay không chứng tỏ mọi chuyện đang bắt đầu?

Ngay lúc Phượng Cửu say mê trong đó không thể tự thoát ra được, một cổ lực lượng đem hắn đẩy ra, Hạng Quân Vãn đã tựa vào một bên, há mồm thở dốc. Hôn môi cũng là cái việc tốn sức! Khó trách khoa học gia nghiên cứu hôn môi có thể giảm béo chứ! Hạng Quân Vãn đang nhìn đến ánh mắt lưu luyến của Phượng Cửu kia, có chút hối hận chính mình lỗ mãng. Sách nói nam nhân không chống cự nổi khiêu khích, quả thế ——

“Được rồi, đi Yến vương phủ đi!” Né tránh ánh mắt nóng rực của Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn bước xuống giường. “Ngươi đi hay không đi?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lần Thứ Hai Tiến Vào Yến Vương Phủ

Khi Nam công tử biến mất năm ngày, rốt cục xuất hiện ở đại môn Yến vương phủ, Công Tôn Trường Khanh cùng Bách Lý Giao cùng nhau ra đón tiếp.

Nhìn thấy Phượng Cửu, Bách Lý Giao rất kinh ngạc, thời điểm nhìn đến Phượng Cửu vẻ mặt xuân sắc, ẩn tình đưa tình nhìn về phía Hạng Quân Vãn, trong lòng Bách Lý Giao bắt đầu phiên giang đảo hải. Hay là, Phượng Cửu thật sự thích nam nhân? Tuy rằng Nam công tử quả thật là không tệ, nhưng thiếu chủ Bàn Long thành là một kẻ đoạn tay áo, tin tức này cũng thật sự là quá mức kinh người.

Bách Lý Giao xuất hiện, cũng làm cho Hạng Quân Vãn có chút giật mình. Công Tôn Trường Khanh sở dĩ bị lưu đày Mạn Bắc, không tánh được có thêm công lao của Bách Lý Giao, theo lý thuyết hai người hẳn là vừa thấy mặt liền giương cung bạt kiếm, đánh đến ngươi chết ta sống, không nghĩ tới bọn họ thế nhưng tường an vô sự, còn một bộ dáng hữu nghị tình thâm. Rốt cuộc là hữu tình, hay là có chuyện khác? Trong lòng Hạng Quân Vãn có chút tà ác nghĩ.

“Ngươi chịu đến đây?” Công Tôn Trường Khanh đang nhìn đến Phượng Cửu bên người Hạng Quân Vãn, chỉ là kinh ngạc một lát, ánh mắt liền dừng lại ở trên mặt Nam công tử, “Ta còn tưởng rằng ngươi sợ trị không hết bệnh của ta, cho nên không dám tới.”

“Công Tôn Trường Khanh, miệng thối không nên mở miệng bậy, ô nhiễm không khí. Ta bất quá là sợ ngươi chi không nổi tiền, cho ngươi thời gian chuẩn bị hoàng kim, thế nào, tiền chuẩn bị tốt? Nếu chuẩn bị tốt, bắt đầu chữa bệnh đi! Trừ phi, ngươi hiện tại đối với nữ nhân không có hứng thú, thích hoa cúc tàn ——”

Thời điểm nói lời này, mắt Hạng Quân Vãn không có hảo ý quét qua Công Tôn Trường Khanh cùng Bách Lý Giao khiến cho mọi người có thể hiểu được ý tứ của nàng.

“Phốc xuy ——” Phượng Cửu tà ác cười ngay tại chỗ, chỉ có Công Tôn Trường Khanh đen mặt, cùng Bách Lý Giao vẻ mặt nghiền ngẫm. “Ở trong mắt Nam công tử, ta cùng Yến vương là quan hệ nam nam bất chính kia?”

Bách Lý Giao cũng là kẻ không đem người bức tử không dừng, lời này vừa ra, Hạng Quân Vãn vui vẻ, “Ta nhưng cái gì cũng chưa nói, Hi Quận vương nghĩ nhiều!”

So với lời nói ác độc, Công Tôn Trường Khanh không phải đối thủ của Hạng Quân Vãn, chỉ là vài hiệp, liền bại trận. Công Tôn Trường Khanh không ngừng mà tự an ủi mình, hiện tại Nam công tử còn có tác dụng, còn cần hắn chữa bệnh cho mình, đại trượng phu co được dãn được……

Đến thư phòng, Công Tôn Trường Khanh nhìn thấy Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao đi theo vào, trong lòng có chút không thoải mái. Làm nam nhân, đều có loại tâm lý ganh đua so sánh, chuyện tình ** như vậy, hắn không muốn cho nam nhân khác thấy. Vạn nhất chính mình không sánh bằng bọn họ, chẳng phải là bị người chê cười?

“Phiền toái các ngươi đi ra ngoài ——” Công Tôn Trường Khanh nhướn mi, hắn chỉ có ở trước mặt nữ nhân của mình, mới có thể cởi sạch không ngượng ngùng, ở trước mặt nam nhân, tựa hồ có chút quái dị.

“Không được!” Phượng Cửu khoanh hai tay, dựa vào cửa, “Ta muốn bồi Nam Nhi.” Phượng Cửu một bộ dáng chết cũng không đi, hắn không ưa Công Tôn Trường Khanh, càng không yên lòng để bọn họ một mình cùng một chỗ. Sau khi cùng Hạng Quân Vãn hôn môi, Phượng Cửu xác định khẳng định nữ nhân này chính là nương tử của mình. Hiện tại nương tử nhà mình cùng với nam nhân khác cô nam quả nữ một chỗ một phòng, hơn nữa là chữa bệnh chỗ kia cho Công Tôn Trường Khanh, Phượng Cửu vô luận như thế nào đều không yên lòng.

Một tiếng “Nam Nhi” của Phượng Cửu, khiến cho lỗ chân lông toàn thân Hạng Quân Vãn đều ra sức mở ra. Sau hai cái hôn môi nồng khiệt lúc trước, quan hệ của bọn họ tựa hồ kéo gần lại rất nhiều, đến nỗi với Phượng Cửu ở trong xe ngựa luôn một bộ đáng thương, vẻ mặt nàng hôn ta sẽ phải phụ trách ta, làm cho nàng dở khóc dở cười.

Hiện tại Phượng Cửu cố ý lưu lại, Bách Lý Giao cũng là một bộ dáng không muốn tránh đi, khiến cho Hạng Quân Vãn có chút nhức đầu. “Phượng Cửu, ngươi đi ra ngoài đi, thời điểm ta chữa bệnh không thích có người bên cạnh.”

“Nam Nhi ——” Phượng Cửu tiến đến bên tai Hạng Quân Vãn, đè thấp tiếng nói, “Nhìn thứ không nên nhìn, sẽ đau mắt hột. Nếu không, tiền khám bệnh này chúng ta không cần. Chính là mấy vạn hoàng kim ta đều có…… Hay là, nàng nếu thật muốn xem, trở về ta cởi ra cho nàng xem đủ? Như thế nào……”

Tuy rằng thanh âm của Phượng Cửu không lớn, nhưng Bách Lý Giao cùng Công Tôn Trường Khanh là nhân vật nào, hai người thính lực vô cùng tốt, làm sao có thể bỏ quá lời nói của Phượng Cửu. Nhìn một đại danh công tử yêu nghiệt dị thường trước mặt nói những lời như vậy, Bách Lý Giao trực tiếp nghẹn họng nhìn trân trối, biểu tình của Công Tôn Trường Khanh lại cứng ngắc. Nếu không phải thân thể có tật, chẳng lẽ hắn nguyện ý như thế sao? Phượng Cửu là có ý gì? Hắn cũng không phải biến thái!

“Ta là đại phu, chẳng lẽ để cho ta dùng lụa trắng bịt mắt?”

Hạng Quân Vãn đối với dấm chua của Phượng Cửu có chút không biết nói gì, chẳng lẽ hắn còn muốn đem Công Tôn Trường Khanh phế đi hay sao.

“Không được! Ngươi có thể ở bên cạnh chỉ điểm, để cho những người khác thi châm.”

Ở chuyện này, Phượng Cửu đặc biệt cố chấp. Lúc trước hắn không có ở đây quan sát Hạng Quân Vãn chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, để cho bọn họ có cơ hội “thân mật tiếp xúc”, hiện tại hắn sống sờ sờ đứng ở chỗ này, nhất định sẽ không để cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào. Đặc biệt là địa phương bị thương kia của Công Tôn Trường Khanh, chẳng lẽ để cho Hạng Quân Vãn xem chim nhỏ của nam nhân khác? Là một nam nhân bình thường cũng sẽ không chịu được!

Phượng Cửu bướng bỉnh, cùng Hạng Quân Vãn giằng co, sự cố chấp của nam nhân ở chuyện này được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Kiên trì đến cùng, Phượng Cửu trực tiếp tung đòn sát thủ “Nam Nhi, ngươi nếu không đáp ứng, ta liền hôn ngươi ——”

Lời nói trực tiếp đem ánh mắt Công Tôn Trường Khanh cùng Bách Lý Giao hấp dẫn đến môi đỏ mọng của Hạng Quân Vãn, đỏ sẫm như đỗ quyên nở rộ, còn có chút sưng, người sáng suốt vừa thấy liền biết đây là có chuyện gì. Không nghĩ tới Phượng Cửu thế nhưng thật sự là đoạn tay áo, tin tức này, thật sự là quá mức rung động!

Bách Lý Giao trầm mặc đánh giá Hạng Quân Vãn, từ lần gặp ám sát tên phố, hắn phái ra người một nhà tìm kiếm hành tung Nam công tử, nhưng người này tựa như bốc hơi, hơn nữa không có ai biết lai lịch Nam công tử, hắn quả thực liền là một ẩn số.

Bởi vì lời tiên đoán Nữ chúa thiên hạ, đủ loại mọi loại người đi tới Cẩm thành, còn có rất nhiều người mạc danh kỳ diệu cũng một đêm thành danh, tỷ như thần long kiến thủ bất kiến vĩ Di Hồng công tử, tỷ như vị Nam công tử y thuật cao minh này. Bọn họ đến Cẩm thành mục đích là cái gì chứ? Cũng là vì nữ nhân trong lời tiên đoán kia sao? Nghĩ như vậy, Bách Lý Giao lại nhịn không được nhìn Hạng Quân Vãn thêm vài lần.

Lúc này, Hạng Quân Vãn có chút hối hận, chính mình vừa hôn "trả thù" hoàn toàn khiến cho Phượng Cửu có cảm giác được thăng chức, hắn bá đạo giống như hắn đã là nam nhân của nàng, tuyên bố quyền sở hữu của hắn, mà chết người chính là, loại cảm giác này cũng không tệ.

Công Tôn Trường Khanh nhìn thấy hai nam nhân ở trước mặt mình "mắt đi mày lại", có loại cảm giác ghê tởm muốn phun. Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn hoàn toàn xem nhẹ hắn, đem hắn tham khảo giống như thương phẩm, khiến cho Công Tôn Trường Khanh rất là khó chịu.

“Các ngươi là đang kéo dài thời gian, hay là không có bản lĩnh chữa khỏi cho ta?”

“Câm miệng ——” Hạng Quân Vãn đối với kẻ đột nhiên ngắt lời rất là phản cảm, dương tay, mười miếng thủy tinh châm cách quần áo của Công Tôn Trường Khanh chui vào thân thể hắn.

“Ngươi!” Trên người phát đau khiến cho mặt Công Tôn Trường Khanh có chút biến dạng, theo hắn thấy hành vi của Hạng Quân Vãn hoàn toàn chính là trả thù! Đây là chữa bệnh cho hắn sao? Hoàn toàn đem hắn coi là bia tập bắn a!

“Thời điểm ta thi châm ngươi tốt nhất im lặng, nếu ngươi lại tiếp tục ầm ỹ, ta không ngại cùng Thái tử hợp tác, cho ngươi cả đời đều không được làm nam nhân.”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nữ Nhân Mặt Dày

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Chuyện Công tôn Ký tìm gặp Hạng Quân Vãn Công Tôn Trường Khanh đã sớm tra được, chỉ là không nghĩ tới đối phương sẽ hào phóng như thế mà nói ra. Hắn đây là ý gì? Đứng về phía mình, hay là……

Không để Công Tôn Trường Khanh suy nghĩ nhiều, hạ thể ngủ say của hắn đã có phản ứng, Hạng Quân Vãn mím chặt môi, hai tay như gió, ở trên người hắn thi châm, để cho Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao vây xem.

“Thấy qua cách không điểm huyệt, ta vẫn là lần đầu tiên thấy cách quần áo chữa bệnh.” Bách Lý Giao không phải kẻ ngốc, Hạng Quân Vãn ra tay, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua.

Khóe miệng Phượng Cửu cong thành một độ cong xinh đẹp, nữ nhân hắn nhìn trúng làm sao có thể bình thường chứ! Xem thủ pháp của Hạng Quân Vãn hết sức thuần thục, Phượng Cửu trong lòng có chút buồn bực. Theo tư liệu Phi Sương lấy đến, mười bốn năm trước Hạng Quân Vãn ở phủ tướng quân, sau ba năm ở Yến vương phủ, chưa từng cùng ai học qua y thuật. Như vậy, hiện tại y thuật của nàng thuần thục như vậy là học của ai chứ? Xem ra, tiểu nương tử của hắn còn có rất nhiều bí mật chờ hắn đến đào móc a ——

Công Tôn Trường Khanh đối với Hạng Quân Vãn vốn dĩ còn có phòng bị, theo thân thể hắn dần dần sống lại mà đánh mất, hắn im lặng đứng, tùy ý Hạng Quân Vãn ở trên người hắn ghim kim. Cảm giác kim đâm vào thịt tuy rằng đau, sau sự đau đớn ấy lại khiến hắn thoải mái dị thường.

“Tại sao phải giúp ta?” Công Tôn Trường Khanh không rõ, Hạng Quân Vãn đối đầu cùng Công Tôn Ký, hắn không lộ diện, chính mình căn bản tìm không thấy hắn, đánh cuộc kia cũng không có gì hiệu quả, cùng lắm bồi trước thanh danh thôi. “Tại sao?”

“Dong dài.” Hạng Quân Vãn lười sắm vai.

Ngoại trừ chữa bệnh, Hạng Quân Vãn cũng không muốn cùng tên chồng trước này có gì liên quan, dù sao, hắn là hung thủ sát hại chủ nhân của tấm thân này, nàng đối với hắn không có hảo cảm gì.

Chờ đến chạng vạng, Hạng Quân Vãn mới rút ra cây thủy tinh châm cuối cùng, nhẹ nhàng thở ra. Nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi trên mặt Hạng Quân Vãn, Công Tôn Trường Khanh có chút động dung, tốt xấu người ta trị bệnh mình, hẳn nên cảm tạ.

Ngay lúc Công Tôn Trường Khanh tính nói tiếng “cám ơn”, một câu cụt hứng bay tới lỗ tai hắn. “Vương gia, tiền chuẩn bị tốt chưa?” Nhất thời, mặt Công Tôn Trường Khanh trầm xuống, “Ngươi muốn bao nhiêu?”

“Đến khám bệnh tại nhà một vạn hoàng kim, cứ tính một châm một ngàn hoàng kim, vừa rồi tổng cộng là chín mươi mốt châm, cũng chính là chin mươi mốt ngàn, thêm phí khám bệnh tại nhà, bốn bỏ năm lên, ta cho tính ngươi mười vạn hoàng kim đi!”

Hạng Quân Vãn đem thủy tinh châm bỏ vào hòm, thật cẩn thận mà lau bao tay mới nghiên ra ở trên tay, cười híp mắt nhìn Công Tôn Trường Khanh.

“Mười vạn hoàng kim?” Thiên hạ này chỉ sợ không có tiền chữa bênh nào đắt hơn!

“Làm phiền đem tiền đưa đến Khang Đức ngân trang, cám ơn! Chờ xác định người thanh toán đủ chẩn kim, ta sẽ kê đơn cho ngài. Uống thuốc cùng thoa ngoài da, mười ngày sau, cam đoan người so với trước kia càng sinh long hoạt hổ.”

Lời của Hạng Quân Vãn, ở trong tai Công Tôn Trường Khanh lại thành hết sức châm chọc, Phượng Cửu nghe lại không được tự nhiên. Cái gì gọi là so với trước kia sinh long hoạt hổ? Phượng Cửu nhịn không được hung hăng quét mắt về phía Công Tôn Trường Khanh, đưa tay nắm lấy eo Hạng Quân Vãn, “Chúng ta đi! Công Tôn Trường Khanh, nhớ rõ, Khang Đức ngân trang!”

Thời điểm hai người chuẩn bị nghênh ngang rời đi, quản gia đi đến, “Vương gia, Vân Tranh quận chúa của Thương Nguyệt quốc cầu kiến.” Nói xong, quản gia không tự giác nhìn mắt Phượng Cửu, quả nhiên, vừa nghe đến tên Vân Tranh, phượng nhãn của Phượng Cửu híp lại, bàn tay đặt ở trên lưng Hạng Quân Vãn vô thức siết chặt.

Vân Tranh đến, không thể nghi ngờ khiến cho tâm tình Công Tôn Trường Khanh khá hơn. Bị đôi nam nữ, sai rồi, cẩu nam nam lừa mười vạn hoàng kim, khiến cho trong lòng Công Tôn Trường Khanh rất là khó chịu. Vụ ám sát trên đường mấy ngày hôm trước hắn đã nghe nói qua, Vân Tranh đối với Phượng Cửu có dục vọng độc

chiếm nổi tiếng tứ quốc, hiện tại Vân Tranh tới đây, xem Phượng Cửu cùng Nam công tử phải làm sao!

“Mau mau mời Vân Tranh quận chúa tiến vào! Bổn vương thay đổi quần áo sẽ tới!” Nói xong, Công Tôn Trường Khanh đi thay quần áo, để lại ba người.

Công Tôn Trường Khanh cố ý thiết kế mâu thuẫn cho Nam công tử cùng Vân Tranh, Bách Lý Giao cũng muốn nhìn một chút thái độ của Phượng Cửu đối với chuyện này, không biết khi Vân Tranh quận chúa đối đầu với Nam công tử rốt cuộc Phượng Cửu sẽ đứng về phía ai.

Lúc này, xấu hổ nhất phải kể tới Phượng Cửu. Hắn vạn lần không nghĩ tới Vân Tranh sẽ đuổi tới Yến vương phủ, nữ nhân này da mặt dày đến như vậy, cũng là một loại cảnh giới. Vãn Vãn —— ánh mắt Phượng Cửu dừng ở trên mặt Hạng Quân Vãn, muốn biết nàng có thể hay không vì vậy đối với mình thất vọng, không nghĩ tới Hạng Quân Vãn lười biếng nhu nhu huyệt Thái Dương, nhợt nhạt ách xì một cái.

“Hôm nay thức dậy sớm, lại có chút mệt nhọc.”

Vừa nghe lời này, Phượng Cửu vui vẻ. Hạng Quân Vãn hiển nhiên không hy vọng ở chỗ này bị người chế giễu, lập tức Phượng Cửu nắm lấy Hạng Quân Vãn, hướng Bách Lý Giao cười đến diêm dúa lẳng lơ, “Bách Lý Giao, phiền toái giao cho ngươi, ta mang Nam Nhi đi ngủ.”

Cùng lần trước giống nhau, không đợi Bách Lý Giao hiểu được chuyện gì đang xảy ra, Phượng Cửu đã mang theo Hạng Quân Vãn bay xa hơn mười thước.

Khốn kiếp! Phượng Cửu ngươi tên hỗn đản! Bách Lý Giao cắn răng, bất đắc dĩ nhìn hai người đi xa. Lần trước Phượng Cửu đem cục diện rối rắm quăng cho hắn, lúc này lại như thế. Giống như hai lần té xuống cùng mộ cái hố, Bách Lý Giao cảm thấy hết sức bất mãn, vừa định né tránh, Vân Tranh đã từ xa đi đến.

“Giao ca ca……” Nghe thấy thanh âm mềm nhũn, Bách Lý Giao trên người khó chịu giống như có kiến bò, chỉ là tâm tư Vân Tranh đều đặt ở trên người Phượng Cửu, không có chú ý tới những thứ khác.

“Giao ca ca, ngươi có nhìn thấy Phượng Cửu hay không? Quản gia nói hắn ở chỗ này.” Vân Tranh vẫn mặc chiếc váy màu tím nhạt như trước, một bộ dáng chim nhỏ xấu hổ nép vào người, ánh mắt lại không ngừng ở chung quanh tìm kiếm thân ảnh Phượng Cửu. Đang lúc Vân Tranh kinh ngạc vì sao Phượng Cửu không ở đây, Bách Lý Giao mỉm cười, quăng cho nàng một trái bom, “Phượng Cửu? Phượng Cửu sớm đi rồi.”

“Cái gì?!” Nhậm Vân Tranh lại quên mất phải giả vờ yếu ớt, lúc này lại khôi phục tướng mạo sẵn có, “Giao ca ca, ngươi nói là thật sự? Phượng Cửu đi rồi?”

“Đúng vậy, hắn mang theo Nam công tử đi rồi. Nam công tử nói ngủ không ngon, bọn họ tựa hồ trở về ngủ đi……” Bị Phượng Cửu lừa hai lần, Bách Lý Giao quyết định thêm mắm thêm muối thêm chút gia vị cho Phượng cửu cùng Vân Tranh, cái này gọi là nhất báo hoàn nhất báo.

Ngủ?! Vân Tranh cắn môi, ngón tay đâm vào trong lòng bàn tay. Phượng Cửu chết tiệt, biết rõ nàng đến đây, còn mang theo Nam công tử đi mất, chẳng lẽ bọn họ đã đi đến một bước kia rồi sao?

Hoàn hảo nàng còn lưu hậu thủ, sai Hắc Ưng canh giữ ở bên ngoài. Phượng Cửu, ngươi muốn bảo hộ Nam công tử, ta không cho ngươi như ý!

Rời khỏi chưa được bao lâu Phượng Cửu liền cảm giác được sát khí, “Đi ra!” Phượng Cửu dừng bước lại, tóc trên trán bị gió thổi bay lên.

“Thiếu thành chủ, đừng làm khó dễ ta. Quận chúa sai ta mang Nam công tử đi, mời người tránh ra……” Khuôn mặt Hắc Ưng vô cảm như trước, chắn trước Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn. Hắn biết mình đánh không lại Phượng Cửu, nhưng Vân Tranh hạ tư lệnh, hy vọng Phượng Cửu xem mặt mũi lão thái quân sẽ không làm khó hắn.

Khi hàn khí xuyên thấu đến từng mạch máu nhỏ ở gáy Hắc Ưng, hắn rốt cục hiểu được lần này hắn tính toán sai lầm rồi, Phượng Cửu chân chính đem Nam công tử đặt ở trong lòng.

“Nam Nhi, muốn xử hắn thế nào?” Phượng Cửu cúi đầu, khóe môi kề sát vành tai Hạng Quân Vãn, thanh âm mị hoặc, lại tràn ngập từ tính.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Lõa Nam Treo Tại Hướng Dương Môn

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Tùy ta xử trí sao?” Hạng Quân Vãn cười híp mắt nhìn Hắc Ưng, trong ánh mắt kia mang theo hàn ý, khiến cho Hắc Ưng nhịn không được rùng mình một cái. Vị Nam công tử này kiều diễm ướt át, nếu như mặc nữ trang, nhất định sẽ là một vị giai nhân.

Hạng Quân Vãn muốn chơi đùa, Phượng Cửu đương nhiên là hai tay tán thành. Mua vui cho giai nhân, là một trong những biện pháp ôm mỹ nhân về. “Tùy nàng……”

“Đem hắn lột sạch treo ở chợ phía đông Hướng Dương môn, ta muốn khiến cho toàn bộ mọi người trong kinh thành đến thưởng thức thân thể hắn ——”

Lời này vừa ra, Hắc Ưng hoàn toàn muốn chết. Phượng Cửu ở đâu tìm được cái tên cực phẩm như vậy trở về, thế nhưng dùng phương pháp như thế đến tra tấn hắn! “Giết ta đi! Thiếu chủ, giết chết ta!”

“Giết ngươi, chẳng phải là tiện nghi cho ngươi? Ngươi lần này tiếp tục khiêu khích điểm mấu chốt của ta, ngươi cho rằng ta không còn cách nào khác để trị ngươi sao?” Hạng Quân Vãn mở môi, đối với Hắc Ưng xuy một tiếng. Chỉ nghe một trận mùi hoa Sơn Chi thản

nhiên, Hắc Ưng thẳng tắp té trên mặt đất, tuy rằng ánh mắt mở thật to, nhưng miệng lại không phát được ra thanh âm nào.

Hạng Quân Vãn lộ chiêu thức ấy, khiến cho Phượng Cửu đại khai nhãn giới. Nếu lúc trước Hạng Quân Vãn cũng dùng những thứ này, cái hôn kia hắn là không chiếm được.

“Phi Sương.” Phượng Cửu ra hiệu, Phi Sương xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đem Hắc Ưng khiêng ở trên lưng. Vừa rồi hết thảy Phi Sương cũng nhìn thấy rõ ràng, hắn đồng tình nhìn Hắc Ưng. Người đừng thấy Hạng Quân Vãn ngọt ngào ân cần, lại xem nhẹ tà khí ngẫu nhiên hiện lên trong mắt nàng chứ……

Hắc Ưng xuất hiện, tựa như một cái bọt nước, thoáng chốc đã bị Hạng Quân Vãn ném qua phía sau. Bất quá trải nghiệm lần này đối với Hắc Ưng mà nói, lại là sỉ nhục lớn nhất từ trước tới nay.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, sáng sớm mọi người liền thấy được một nam nhân bị treo dưới Hướng Dương môn. Chờ đến lúc mặt trời lên, chuyện Hắc Ưng đã truyền khắp kinh thành. Hướng Dương môn bình thường vốn nào nhiệt lại bởi vì Hắc Ưng xuất hiện mà trở nên chật chội không chịu nổi.

Các nam nhân hưng trí bừng bừng nhìn Hắc Ưng, so sánh dáng người mình và hắn, nhóm tẩu tử đã kết hôn thoải mái ngắm thân thể hắn, một bên nhỏ giọng nghị luận, ngẫu nhiên còn truyền đến một trận tiếng cười. Chỉ có nhóm đại cô nương tránh ở sau đám người, mang theo tâm tình ngượng ngùng cùng tò mò, vụng trộm khẽ liếc mắt một cái, sau đó lại vùi đầu xuống.

“Ta là gian phu.” Có người lớn tiếng đem những chữ được viết bằng mực đen trên lưng Hắc Ưng đọc lên, dẫn tới người bên ngoài

cười vang.

“Thì ra là gian phu! Không biết dâm phụ là ai?”

“Ha ha, đúng vậy, bắt kẻ thông dâm phải bắt cả đôi, bắt một người làm gì chứ?”

“Chậc chậc, chỗ kia cũng không lớn, thế nào có người nguyện ý cùng hắn thông dâm a ——”

Đủ loại thanh âm của rơi vào trong lỗ tai Hắc Ưng, hắn hận không thể cắn lưỡi tự sát, nhưng mà dược hiệu của Hạng Quân Vãn còn chưa có mất, hắn vẫn duy trì tư thế thẳng tắp như ngày hôm qua, những bộ phận trên người cũng đều như bị đông lạnh, không thể hoạt động.

Nam công tử chết tiệt! Hắc Ưng tức đỏ mắt. Nếu nói là trước đây giết Hạng Quân Vãn là do Vân Tranh tạo áp lực, hiện tại hắn là thiệt tình muốn giết Hạng Quân Vãn. khiến hắn mất mặt đến tình trạng như thế, hắn nhất định phải giết chết Nam công tử báo thù!

Chờ Vân Tranh biết được Hắc Ưng gặp chuyện, đã là giữa trưa.

“Quận chúa, phải làm sao?” A Nô chỉ là nhìn thoáng qua Hắc Ưng bị treo ngược, mặt liền xấu hổ đến đỏ bừng, vội vàng gục đầu xuống, nhìn Vân Tranh.

“Tìm người đem hắn khiêng xuống!”

Vân Tranh tức giận đến nghiến răng ngứa lợi, không phải sai Hắc Ưng đi giết Nam công tử sao? Tại sao hắn lại biến thành bộ dáng như vậy?

Sát thủ Vân Tranh mang đến đều bị Phượng Cửu giết sạch sẽ, bên người chỉ để lại A Nô cùng Hắc Ưng, hiện tại Hắc Ưng bị treo tại Hướng Dương môn, A Nô là nữ nhi tự nhiên là không thể tiến đến cứu giúp, đành phải bỏ tiền tìm vài người vây xem bên cạnh đến cứu Hắc Ưng.

“Mau nhìn mau nhìn, nhân tình của hắn tới cứu hắn!” Trong đám người, một người nam nhân hô to một tiếng, sau đó, trăm ngàn con mắt đều quét về phía Vân Tranh cùng A Nô. Có người mắt sắc, nhận ra Vân Tranh, lập tức kêu la lên, “Đây không phải là Vân Tranh quận chúa sao? Thì ra nam nhân này là dã nam nhân của nàng!”

Nhất thạch kích khởi ngàn tầng lãng*, những lời này không thể nghi ngờ khiến cho ấn tượng của dân chúng kinh thành đối với Vân Tranh quận chúa thay đổi rất nhiều.

* Nhất thạch kích khởi ngàn tầng lãng: một hòn đá ném xuống tạo ra nhiều lớp sóng.

“Ai, ai nói! Đứng ra đây cho bản quận chúa!” Vân Tranh lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, bình thường quen thói ương ngạnh, hôm nay bị người đùa cợt như vậy, làm sao nuốt trôi khẩu khí này! “Ai nói!”

Không có người trả lời lời, biểu hiện của Vân Tranh, đã cho mọi người đối với nàng sinh ra hiểu lầm lớn hơn nữa, tất cả mọi người nhỏ giọng nghị luận, biểu hiện của bọn họ, không thể nghi ngờ càng khiến cho Vân Tranh quận chúa lại phát điên.

“Tiểu thư, một chiêu này của người thực diệu!” Cách đó không xa trong đám người, Lạc Tuyết đối với Hạng Quân Vãn vươn ngón tay cái. Nữ nhân kia còn muốn giết tiểu thư nhà mình, cũng không nghĩ

kĩ chính mình có bao nhiêu phân lượng! “Bất quá người như thế, lại khiến cho đối phương hận chết. Tiểu thư, ta sợ bọn họ biết được lại đối với người bất lợi.”

“Lạc Tuyết, lấy năng lực hiện tại của ngươi, còn bảo hộ không được ta sao?”

Hạng Quân Vãn tháo xuống cái khăn che mặt, xoay người rời đi, Lạc Tuyết nhanh chóng đi theo phía sau.”Ta đương nhiên có thể bảo hộ tiểu thư! Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn tới người!”

“Còn không phải như vậy sao.”

Sau khi cùng Phượng Cửu giao thủ, Hạng Quân Vãn nhận thức đầy đủ được định nghĩa cao thủ của thế giới này. Dụng độc, Phượng Cửu không phải đối thủ của nàng, nhưng mà thật sự so bản lĩnh, nàng còn kém xa lắm. Thân thể này không có nội lực, khiến cho Hạng Quân Vãn ở thời điểm đối địch rất chịu thiệt, mười bảy tuổi mới bắt đầu tập võ, thật là có chút chậm, đặc biệt là ở thế giới cao thủ nội lực hội hợp……

“Đúng rồi, tiểu thư, Liệt Diễm đã bước đầu thành hình, Kinh Hồn đã tham gia giải đấu võ lâm năm nay, đến lúc đó thừa lúc đoạt giải nhất, Liệt Diễm sẽ chính thức xuất hiện ở trước mắt mọi người.”

“Không tệ! Đem mười vạn hoàng kim của Công Tôn Trường Khanh cho Kinh Hồn đi! Đừng tiếc tiền, thế giới này, không có tiền nửa bước khó đi.” Kinh Hồn biểu hiện tốt ngoài dự kiến, khiến cho Hạng Quân Vãn rất vui mừng. Hắn cùng Lạc Tuyết đều là thiên tài tập võ, có bọn họ ở bên, Hạng Quân Vãn cũng không sợ có cái gì bất trắc.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ngươi Cũng Có Ngày Hôm Nay!!!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Nương, tay của ta không bao giờ có thể đánh đàn nữa, nương, ngươi nhất định phải báo thù cho ta! Không thể buông tha con tiện nhân kia, ta muốn làm cho nàng thân bại danh liệt, thân bại danh liệt!” Hạng Quân Nhu gương mặt dữ tợn, tuy rằng bàn tay bị thương đã được chữa khỏi bảy tám phần, nhưng mà tay nàng lại không có biện pháp khôi phục linh hoạt như trước kia, đây là điều khiến Hạng Quân Nhu hận Hạng Quân Vãn nhất.

Nhìn bộ dáng Hạng Quân Nhu, Ngọc phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, “Nhu Nhi, con yên tâm, nương nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng! Nàng cùng với con tiện nhân mẫu thân kia của nàng đều giống nhau, chết không có chỗ chôn!”

Ngọc phu nhân tiến đến Hạng Quân Nhu bên tai nhỏ giọng nói thầm vài câu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạng Quân Nhu lập tức từ âm trầm trở thành sáng sủa. Thọ yến Thái hậu? Hạng Quân Nhu rúc ở trong lòng Ngọc phu nhân âm hiểm cười. Hạng Quân Vãn, ngươi đi chết đi!

Công Tôn Trường Khanh cùng Nam công tử đánh cuộc, cuối cùng lấy việc Nam công tử chữa khỏi “bệnh nan y” cho Công Tôn

Trường Khanh mà chấm dứt, Hạng Quân Vãn thu hoạch không chỉ có mười vạn hoàng kim, còn có danh tiếng kinh người.

Thời điểm đại phu khắp tứ quốc đối với Công Tôn Trường Khanh thúc thủ vô sách, Nam công tử xuất hiện, không thể nghi ngờ đã cho mọi người thấy được một ngôi sao sáng của ngành y, Hạng Quân Vãn cũng bởi vậy được một cái danh "Thần y" hàng đầu. Nhân mã các quốc gia đều tìm kiếm hành tung của Nam công tử, chỉ là vị Nam công tử thần bí này sau khi tự mình chữa bệnh cho Công Tôn Trường Khanh, thì biến mất vô ảnh vô tung, không ai biết được hắn đã đi nơi nào, ngoại trừ Phượng Cửu cùng hắn có "gian tình".

Chỉ là, hành tung của Phượng Cửu cũng không ai biết được, cuối cùng việc tìm kiếm Nam công tử chỉ có thể kết thúc trong bế tắc, ánh mắt của mọi người đều bị một việc khác hấp dẫn. Công Tôn Trường Khanh, cuối cùng cũng bị lưu đày Mạn Bắc ——

Trước kia, Công Tôn Nam lấy lý do Công Tôn Trường Khanh thân thể không khoẻ, để hắn lưu tại Cẩm thành, chỉ là hiện tại Công Tôn Trường Khanh đã được Nam công tử chữa khỏi, không còn có lý do ở lại kinh thành. Dù cho Công Tôn Nam luyến tiếc nhi tử, hiện tại cũng không thể không thực hiện hứa hẹn của mình.

Ngoài cổng thành, Công Tôn Trường Khanh ngồi ở trong một chiếc xe ngựa cực kỳ mộc mạc, tuy rằng hắn muốn âm thầm rời khỏi Cẩm thành, nhưng là có người nghe thấy tiếng gió. Ngoại trừ thành viên hoàng thất đến tiễn đưa, Công Tôn Trường Khanh còn gặp được một người khiến hắn hết sức kinh ngạc —— Hạng Quân Vãn.

Yến vương phi trước đây xuất hiện, ở trong đám người tạo ra oanh động không nhỏ, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào Hạng Quân Vãn, muốn nhìn một chút nàng rốt cuộc muốn làm cái gì.

Hạng Quân Vãn đến đưa tiễn mình, Công Tôn Trường Khanh vén rèm nhìn ra, nàng tới làm cái gì? Đến chê cười mình sao? Nghĩ đến lúc ở phủ tướng quân Hạng Quân Vãn bộ dáng kiêu ngạo, sắc mặt Công Tôn Trường Khanh âm trầm xuống.

“Chúc mừng Vương gia!” Hạng Quân Vãn đối với Công Tôn Trường Khanh nhợt nhạt cúi đầu, như trước là tố khiết áo trắng, trên mặt che mạn sa, bất quá linh hồn bên trong sớm đã đổi mới, không bao giờ khúm núm như trước nữa.

“Ngươi tới làm cái gì?” Công Tôn Trường Khanh cắn răng, thanh âm trầm thấp. Ở phủ tướng quân bị Hạng Quân Vãn nhục nhã một màn còn rõ mồn một trước mắt, Công Tôn Trường Khanh không tin Hạng Quân Vãn sẽ hảo tâm vội tới đưa tiễn mình.

Nhìn thấy Công Tôn Trường Khanh đối địch với mình như vậy, Hạng Quân Vãn nhẹ nhàng cười, “Ta là tới là tiễn đưa Vương gia! Lần này đi ngàn dặm, mong rằng Vương gia bảo trọng thân mình, hy vọng ngươi có thể bình an trở về……”

Hạng Quân Vãn cách nói năng hào phóng, vẻ mặt không có chút hối hận nào, một chút cũng không giống cái oán phụ, khiến cho mọi người vốn dĩ tính chế giễu nàng nhịn không được đối với Hạng Quân Vãn nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Cám…… Cám ơn……”

Nghe xong lời này, Công Tôn Trường Khanh đối với lòng dạ hẹp hòi của mình vừa rồi có chút hối hận, đối phương chỉ là đến đưa tiễn, hắn lại một bộ dáng đề phòng, thật là mất hết khí khái đại nam tử.

Đang lúc Công Tôn Trường Khanh còn muốn nói điều gì, một câu nói mềm nhẹ bay tới lỗ tai hắn, “Kỳ thật tiễn đưa, chỉ là hình thức, ta lần này đến, càng nhiều là muốn xem mọi người chê cười Vương gia. Thật sự là ông trời mở mắt a, Công Tôn Trường Khanh, ngươi cũng có hôm nay!”

“Hạng Quân Vãn, ngươi khốn kiếp!” Công Tôn Trường Khanh chỉ ngón tay vào Hạng Quân Vãn, đúng dịp chống lại ánh mắt cười nhạo của Hạng Quân Vãn, cái loại này khinh thường khinh miệt, là hắn hận nhất.

“Cung tiễn Vương gia!”

Hạng Quân Vãn thối lui đến một bên, lại là một bộ dáng dịu ngoan, ngược lại biểu tình của Công Tôn Trường Khanh, bị mọi người nhìn đến rành mạch. Hạng Quân Vãn bất kể hiềm khích lúc trước đến tiễn đưa chồng trước, Công Tôn Trường Khanh lại có thái độ như thế, thật sự rất kỳ cục!

Bộ dáng ngang ngược của Yến vương, khiến cho ấn tượng của mọi người đối với hắn lại giảm đi một phân, trước mặt mọi người hắn lại hung hãn với Hạng Quân Vãn như vậy, còn không biết trước kia ở vương phủ, vị tiểu thư phủ tướng quân này ăn bao nhiêu khổ.

Hành động của Hạng Quân Vãn cùng Công Tôn Trường Khanh, dừng ở trong mắt Công Tôn Ký, khiến cho tâm tình của hắn tốt lên. Công Tôn Ký không nghĩ tới Nam công tử biết phá hư kế hoạch của hắn mà đi chữa trị cho Công Tôn Trường Khanh, cũng may Công Tôn Nam đem Công Tôn Trường Khanh đưa đi Mạn Bắc. Chỉ cần Công Tôn Trường Khanh bị nhốt ở Mạn Bắc, hắn có thể ngồi vững vàng ở ngôi vị Thái tử, về phần Công Tôn Trường Khanh có thể hay không tiếp tục sống trở về, cái này khó nói……

Một hồi đưa tiễn dụng tâm kín đáo, theo xe ngựa Công Tôn Trường Khanh chậm rãi rời đi mà hạ màn, Hạng Quân Vãn bước chân nhẹ nhàng tản bộ trong kinh thành. Phượng Cửu biến mất mấy ngày, không ai dính chính mình, cộng thêm Công Tôn Trường Khanh bị lưu đày, Hạng Quân Vãn có thể nói là tâm tình tốt, liền đem cửa hàng trong tay mình xem qua một lần.

“Hồng Lâu Mộng” đã sắp kết thúc, hiệu quả phi thường tốt, La Húc cả ngày đều mừng rỡ cười toe tóet, các loại tập san tập tranh cùng Hồng Lâu có liên quan toàn bộ mở rộng đưa ra thị trường. Nay, tiến vào mùa hạ, Hanh Thông tửu lâu bỏ đi lẩu, thay bằng các loại kem tươi đồ ngọt cùng với hoa quả salad, cộng thêm trên đại lục này chưa bao giờ xuất hiện quán điểm tâm, khiến cho Hanh Thông tửu lâu trở thành địa phương náo nhiệt nhất của kinh thành, Hạng Quân Vãn đề nghị, Chu Thừa mở rộng thẻ vàng, thẻ bạc, khiến cho việc làm ăn của tửu lâu nâng cao một bước.

Bởi vì thọ yến Hoàng Thái hậu đang tới, sứ giả tam quốc đều đi đến Thương Nguyệt quốc, bọn họ tới càng đẩy mạnh tiêu thụ của Kim Phấn Thế Gia cùng Yên Chi Cẩm.

Thọ yến Thái hậu đối với những nữ tử đợi gả này mà nói, là một cơ hội vô cùng tốt, quan gia tiểu thư đều hy vọng có thể ở thọ yến nhất minh kinh nhân, được gả nhập hoàng thất, bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, cho nên các loại quần áo lòe loẹt, các dạng son bột nước xinh đẹp, thành đề tài các nàng đàm luận nhiều nhất, cũng làm cho Kim Phấn Thế Gia cùng Yên Chi Cẩm thu vào gấp vài lần.

Bất quá, khiến cho Hạng Quân Vãn cao hứng nhất là Hoa Ngũ Nương đã đem khế ước bán mình của các cô nương Bách Hoa Lâu trả lại cho các nàng, đối với những nữ tử nguyện ý lưu lại, La Húc căn cứ năng lực của các nàng đem các nàng an bài ở các cửa hàng

khác nhau, những người khác đều cho ngân lượng, để cho các nàng khác tìm kế khác mưu sinh. Nay Bách Hoa Lâu, đã trở thành nơi tụ họp lúc nhàn rỗi của các nữ tử, chuyên môn chuỗi phục vụ thẩm mỹ SPA, làm ăn tốt vô cùng.

Đang lúc Hạng Quân Vãn chìm đắm trong đế quốc buôn bán chính mình xây dựng thì bỗng nhiên nhận thấy được một tia khác thường. Vừa mới chuẩn bị xoay người, một trận âm phong đánh úp lại, nặng nề giã lên lưng của nàng. “Lạc……” Không kịp phát ra tiếng, Hạng Quân Vãn trước mắt tối sầm, ngã xuống.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tâm Tư Của Ngọc Phu Nhân

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Chờ Hạng Quân Vãn chậm rãi tỉnh lại, đập vào mắt là một ngọn đèn ảm đạm. Đây là một nhà tù rộng không đến 10 thước vuông, ba mặt tường đá, mặt khác là một cái cửa sắt tối như mực. Hiển nhiên, nàng bị bắt cóc. Cửa khóa trái, phía dưới có một cửa sổ nhỏ, đại khái là nơi đưa thức ăn.

Nhu nhu cần cổ cứng ngắc, Hạng Quân Vãn đi vòng quanh nhà tù một vòng, cẩn thận gõ mặt tường, cuối cùng hoàn toàn bỏ qua ý tưởng chạy trốn. Tường đá này, làm từ một tảng đá, hết sức vững chắc, đường ra duy nhất chỉ có cửa sắt tối đen này.

Rốt cuộc là ai? Là ai bắt cóc nàng?

Hạng Quân Vãn đem hành trình của mình xem lại một lượt, trong toàn bộ quá trình nàng không có lộ ra chút dấu vết, không có khả năng bị người phát hiện thân phận của Di Hồng công tử, vậy thì bài trừ trả thù thương nghiệp. Về phần Vân Tranh, nàng chỉ biết là Nam công tử, ngoại trừ Phượng Cửu, không có người nào biết được Nam công tử chính là Hạng Quân Vãn, người bắt cóc nàng cũng không thể là Vân Tranh.

Hạng Quân Vãn ngồi xếp bằng, ngồi trên thảm cỏ khô trải dưới đất, kiểm tra một chút đồ vật trên người. Hoàn hảo, độc dược bình thường nàng mang theo vẫn còn, chưa bị người lấy đi. Như vậy, kẻ phía sau một màn này là ai? Hắn có mục đích gì chứ?

Hạng Quân Vãn vắt hết óc nghĩ kết quả, ở một bên khác của địa lao, Ngọc phu nhân sợ hãi quỳ trên mặt đất, hai tay bị trói quặt sau lưng, trên làn da non mịn để lại vết hằn đỏ tươi, khiến cho bà quen sống an nhàn sung sướng đau đến lạnh run.

“Các ngươi là người nào? Tại sao lại bắt ta lại đây? Ta là đại tướng quân phu nhân, các ngươi mau thả ta!” Ngọc phu nhân không rõ, bà đang ngủ trưa tại sao lại tới cái địa phương quỷ quái này. Nhìn hắc y nhân, trước mặt Ngọc phu nhân biết là mình bị bắt cóc, vừa nghĩ tới bọn cướp đơn giản là muốn tiền, Ngọc phu nhân thẳng thắn lưng, “Các ngươi cần tiền, không việc gì! Chỉ cần thả ta về phủ tướng quân, ta sẽ đem tiền đưa tới cho các ngươi!”

Nghe Ngọc phu nhân nói như vậy, hắc y nhân lạnh lùng cười, “Chúng ta mời phu nhân lại đây, không phải vì tài, chỉ là muốn xác nhận một việc.”

“Việc gì?” Đối phương không cần tiền, Ngọc phu nhân nhẹ nhàng thở ra. Kim ngân châu báu của nàng đã tổn thất hơn phân nửa trong trận đại hỏa, nếu bọn họ thật sự đòi tiền, nàng còn có chút luyến tiếc. “Các ngươi muốn biết cái gì?”

Hắc y nhân che cái khăn đen, đi lên phía trước từng bước, ngồi xổm trước mặt Ngọc phu nhân, hắn cả người phát ra hàn khí lãnh liệt, Ngọc phu nhân nhịn không được lui về phía sau. Ánh mắt người này rất đáng sợ, giống như muốn ăn thịt người, Ngọc phu nhân im lặng rùng mình một cái!

“Ngươi, ngươi muốn…… Làm sao!” Thanh âm của Ngọc phu nhân trở nên run rẩy.

“Ta hỏi ngươi, Công Tôn Bách là chết như thế nào? Hạng Trị Chung đã làm cái gì?”

Lời của hắc y nhân chắc chắn là tình thiên phích lịch, khiến cho Ngọc phu nhân nhất thời mộng. “Ngươi, ngươi là ai?” Ngọc phu nhân cả người run run, nàng cắn môi, ánh mắt lóe ra khiếp ý.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi biết cái bí mật kia rốt cuộc là cái gì, ta cảm thấy rất hứng thú.” Hắc y nhân lấy ra một thanh chủy thủ, dán tại trên mặt Ngọc phu nhâ, dọc theo đường cong khuôn mặt nàng chậm rãi hạ xuống, đi đến ngực của nàng. Cái loại hơi thở tử vong lạnh lẽo này, khiến cho Ngọc phu nhân tạm thời quên hô hấp.

“Ta không hiểu ngươi nói cái gì, không hiểu những lời này của ngươi!”

Ngọc phu nhân vừa dứt lời, lọn tóc đen trên trán bị hắc y nhân chém đứt, nhìn sợi tóc bay xuống, Ngọc phu nhân nghẹn họng.

“Chuyện cho tới bây giờ, ngươi vẫn là không chịu nói, còn muốn vì Hạng Trị Chung bảo vệ bí mật sao? Chẳng lẽ, ngươi không sợ chết? Các nữ nhân trong phủ tướng quân đều ước gì ngươi chết, sẽ có rất nhiều người nguyện ý thay thế chỗ của ngươi.” Hắc y nhân cầm chủy thủ, nhẹ nhàng mà vỗ mặt Ngọc phu nhân, dường như vô ý cắt qua hai má bà ta, một cỗ đau đớn truyền đến, huyết châu trong làn da trắng nõn ứa ra, Ngọc phu nhân đau đến nhe răng trợn mắt.

“Ta không biết lời này của ngươi là từ ai nghe được, lúc trước ta chỉ là cùng hắn cãi nhau, hận hắn thiên vị tiện nhân Hạng Quân Vãn này, cho nên mới nói bừa, ngươi nói bí mật ta căn bản là không biết.” Ngọc phu nhân đau đến chỉ biết rớt nước mắt, “Ta nói như vậy, thật sự cái gì cũng không biết a ——”

Ngọc phu nhân khóc một cái, nước mắt cùng huyết hỗn hợp cùng một chỗ, khiến cho khuôn mặt vốn dĩ tú lệ của bà trở nên vô cùng thê thảm, hoàn toàn không thấy bộ dáng ngày thường. Hắc y nhân lại đe dọa uy hiếp hật lâu, Ngọc phu nhân vẫn là không buông khẩu, hắc y nhân đành phải lui xuống.

“Làm gì rồi?” Ra khỏi địa lao, Hoàng Thái hậu Triệu Mạn nghe thấy thanh âm, vội vàng xoay người lại, “Ả ta khai chưa?”

“Ngọc phu nhân cái gì cũng không chịu nói, chỉ là cứ khăng khăng đó là bà ta cố ý nói mê sảng.” Hắc y nhân cung kính đứng ở trước mặt Triệu Mạn, “Thái hậu, người xem có cần tra tấn không?”

“Không được ——” Triệu Mạn lắc lắc đầu, “Nếu ả không chịu nói, hãy đem ả ta đưa trở về đi.”

“Hạng Quân Vãn kia xử trí như thế nào?”

“Lưu lại, ai gia phải đợi Hạng Trị Chung chính mồm nói cho ai gia chân tướng.”

Ngọc phu nhân khi tỉnh lại, đã về tới phủ tướng quân, nếu không phải trên gương mặt truyền đến đau đớn, nàng thật đúng là cho là mình vừa nằm mơ. Vừa nghĩ tới câu hỏi của hắc y nhân, Ngọc phu nhân rùng mình một cái, lập tức đi thư phòng tìm Hạng Trị Chung.

“Phu quân, phu quân ——”

Nghe thấy thanh âm của Ngọc phu nhân, chân mày Hạng Trị Chung cau lại, chờ nhìn thấy dung nhan của Ngọc phu nhân, mày Hạng Trị Chung lại nhướn thành một cái đường thẳng. “Phu quân, không tốt ——”

“Ngươi xem ngươi, vội vàng quýnh lên giống bộ dáng gì nữa!”

“Phu quân, ta là có chính sự, cho nên……” Sợ người bên ngoài nghe thấy, Ngọc phu nhân xoay người đem cửa thư phòng đóng lại, động tác này của bà, lại khiến cho Hạng Trị Chung có chút chán ghét, nói chuyện cũng càng không khách khí, “Ngươi muốn nói gì? Nói đi!”

Hạng Trị Chung đối với mình chán ghét, Ngọc phu nhân làm sao nghe không hiểu. Chỉ là chuyện này quan hệ đến Hạng Trị Chung, cho dù bà bởi vì chuyện của Hạng Quân Vãn cùng Hạng Trị Chung lại thế nào giận dỗi, bà đều sẽ không tổn hại lợi ích của Hạng Trị Chung. Bởi vì, những gì bà đnag có hết thảy đều là Hạng Trị Chung mang đến, nếu Hạng Trị Chung sụp đổ, bà cũng không còn trái ngon mà ăn.

Trái phải rõ ràng, Ngọc phu nhân vẫn là kiên định đứng ở bên Hạng Trị Chung, đó cũng là vì sao vừa rồi vô luận hắc y nhân đe dọa làm sao bà đều không chịu nói ra chân tướng nguyên nhân.

“Phu quân, vừa rồi có người đem ta trói lại, hỏi ta chuyện năm đó.” Ngọc phu nhân đem chuyện tình chính mình bị bắt cóc, bị đe dọa làm sao một năm một mười kể cho Hạng Trị Chung. Nghe xong lời của Ngọc phu nhân, trong lòng Hạng Trị Chung cả kinh, là ai? Rốt cuộc là ai quan tâm chuyện năm đó như vậy? Là Thánh Thượng? Không, không có khả năng, Công Tôn Nam không có khả năng hoài nghi hắn. Chẳng lẽ là Thái hậu?

Vừa nghĩ tới tiên hoàng đem Hắc Bạch Sát để lại cho Thái hậu, cũng chỉ có Hắc Bạch Sát có thể ở tình huống người không biết quỷ không hay bắt cóc Ngọc phu nhân từ phủ tướng quân, trong lòng Hạng Trị Chung dâng lên một cái dự cảm không tốt.

Nguy rồi, Vãn Nhi! Hạng Trị Chung trong lòng phát lạnh, bất chấp Ngọc phu nhân một bộ ánh mắt khát cầu hắn khen ngợi, nhanh chân liền chạy ra ngoài.

“Phu quân ——” Ngọc phu nhân vừa gọi một tiếng, Hạng Trị Chung đã biến mất. Phương hướng hắn đi là tiểu viện của Hạng Quân Vãn, cho dù Ngọc phu nhân ngu xuẩn, cũng biết Hạng Trị Chung ở trong lòng bên nặng bên nhẹ. Nhìn phương hướng Hạng Trị Chung biến mất, Ngọc phu nhân hung hăng vặn chặt khăn lau trong lòng bàn tay.

Hạng Quân Vãn, ta và ngươi không đội trời chung!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Gặp Nạn Tại Sơn Động

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Trị Chung không tìm thấy Hạng Quân Vãn, cũng không có thấy Lạc Tuyết, khiến cho tâm Hạng Trị Chung càng chìm xuống. Hạng Quân Vãn không thấy, hay là, là Thái hậu bắt cóc nàng? Thái hậu rốt cuộc là muốn làm cái gì! Hạng Trị Chung xiết chặt nắm tay, xem ra, phải tiến cung một chuyến.

Đang lúc Hạng Trị Chung thay quan phục, chuẩn bị tiến cung, Thanh Đằng mang theo ý chỉ của Thái hậu tới phủ tướng quân, sau khi nhìn thấy biểu tình ác liệt của Hạng Trị Chung, Thanh Đằng mỉm cười, “Đại tướng quân, người chớ khẩn trương. Thái hậu lão nhân gia chỉ là tìm ngài đi nói chuyện phiếm, không cần phiền phức như vậy.”

Thanh Đằng chưng ra vẻ mặt ôn hòa như thế, càng khiến cho trong lòng Hạng Trị Chung phát lạnh. Biết được Triệu Mạn không muốn người khác thấy mình, Hạng Trị Chung thay đổi một thân quần áo bình thường, đi theo sau Thanh Đằng ra khỏi phủ tướng quân. Thanh Đằng dẫn Hạng Trị Chung đến một góc hẻo lánh, vừa nói “đắc tội”, Hạng Trị Chung liền gục trên mặt đất, phía sau xuất hiện hai người, khiêng Hạng Trị Chung vào một cỗ kiệu màu lam, đoàn

người vội vàng rời đi, không ai chú ý một cái thân ảnh màu đỏ đi theo phía sau bọn họ.

Trong địa lao, Hạng Quân Vãn im lặng dựa vào tường, trong lòng tính toán cách thoát ra. Đúng lúc này, cửa nhỏ phía dưới cửa sắt "chi nha" một tiếng bị mở ra, một đĩa đồ ăn cùng bát bánh bao to bị người ném vào.

Có đồ ăn! Không nghĩ tới thổ phỉ lại có nhân tính như vậy.

Hạng Quân Vãn cầm bánh bao một ngụm cắn tiếp tục, bảo tồn sức chiến đấu cùng thể lực, là pháp bảo để trốn thoát.

"Bịch ——" Ngay lúc Hạng Quân Vãn nuốt bánh bao xuống, bát trong tay nàng rơi trên mặt đất, cả người thẳng tắp té trên mặt đất, khóe miệng chảy ra một chút máu đen. Ánh mắt Hạng Quân Vãn mở thật to, vẻ mặt khó tin nhìn cửa sắt, trong đồ ăn này có độc!

Người kia vẫn chưa rời khỏi địa lao, nghe thấy động tĩnh trong phòng, lại qua một hồi lâu, mới đem cửa sắt mở ra.

Khi hắc y nhân nhìn thấy Hạng Quân Vãn nằm trên mặt đất không nhúc nhích liền chấn động, vội vàng đưa tay thăm dò dưới mũi nàng, không có hơi thở, tại sao có thể như vậy? Hắc y nhân xém chút kêu ra tiếng.

Ngay lúc hắc y nhân chuẩn bị đi ra ngoài kêu người, Hạng Quân Vãn đột nhiên mở to mắt, đưa tay điểm ở cổ họng hắc y nhân, khiến cho đối phương há mồm, nhanh chóng ném một viên dược hoàn vào.

"Đông ——" Lần này, kẻ ngã xuống là hắc y nhân.

“Ngươi, ngươi không phải đã chết sao?” Hắc y nhân mở miệng nói chuyện, nàng lại là một nữ nhân.

“Ha ha, không như thế, ngươi sẽ mở cửa sao?”

Hạng Quân Vãn cười cười vặn gãy cổ hắc y nhân, lúc này mới lau máu đen ngoài miệng. Nếu không phải nàng làm bộ như trúng độc, căn bản không có cơ hội chạy trốn. Thời gian không để Hạng Quân Vãn chần chừ, nàng cởi xuống y phục trên người hắc y nhân mặc lên người mình, lại đem dấu vết trên mặt đất xóa bỏ, lấy khăn che màu đen mặt bịt kín. Cũng may hắc y nhân này vốn dĩ chính là nữ tử, thân hình cùng nàng xấp xỉ, cho nên ngụy trang cũng không khó.

Lúc gần đi, Hạng Quân Vãn đem hắc y nhân đặt thành bộ dáng nằm ngủ, đưa lưng về phía cửa sắt. Làm tốt hết thảy, Hạng Quân Vãn rời khỏi địa lao, lúc này mới phát hiện nơi này là một cái sơn động lộ thiên, giống như huyền nhai lúc trước, xem ra, địa phương nàng đang ở hẳn là tại Kinh thành.

Trong sơn động im ắng, Hạng Quân Vãn đi được thật lâu mới nghe được có người nói chuyện, vội vàng khinh thủ khinh cước tới gần, lúc này mới phát hiện ở sâu trong sơn động có một cái sân lớn, bên trong có ba bốn mươi người đang huấn luyện đánh nhau kịch liệt. Chẳng lẽ, đây là căn cứ của một tổ chức bí mật nào đó? Hạng Quân Vãn vụng trộm nhìn lướt qua, nghe được có người tới gần, liền đem thân mình giấu trong ngách nhỏ.

“Ca, ngươi nói tướng quân sẽ thừa nhận hắn giết bách Thái tử sao?” Giọng một người đàn ông tuổi còn trẻ truyền đến.

“Chứng cớ vô cùng xác thực, hắn không dám không nhận!” Một cái thanh âm hơi chút ổn trọng thành thục, hai người tựa hồ là thân huynh đệ.

“Nhưng mà, hiện tại giết chết đại tướng quân, ta sợ sẽ tạo ra nội loạn. ‘Thái Bạch giữa trưa, nữ chúa hưng vượng’, lời tiên đoán này khiến cho rất nhiều người bắt đầu rục rịch, chuyện năm đó là Hạng Trị Chung làm, sau lưng nhất định có bóng dáng Công Tôn Nam. Ca, ngươi có thể khuyên nhủ Thái hậu hay không?”

“Thái hậu một lòng muốn vì Bách Thái tử báo thù, chỉ sợ, ta và ngươi đều không thể lay chuyển được ý định của Thái hậu. Hắc Bạch Sát chúng ta chỉ nghe lệnh Thái hậu, có một số việc không phải do chúng ta định đoạt ——”

Lời nói của hai huynh đệ khiến cho Hạng Quân Vãn giật mình không thôi, chẳng lẽ Công Tôn Bách thật sự là bởi vì Hạng Trị Chung mà chết? Lấy cá tính của Triệu Mạn, nhất định sẽ giết chết Hạng Trị Chung vì nhi tử báo thù, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nghĩ như vậy, Hạng Quân Vãn tính rời đi, không ngờ độngi đến một viên đá, phát ra tiếng vang, kinh động hai huynh đệ đang nói chuyện kia.

“Ai?” Dụ Phi lắc mình lại đây, sau khi nhìn thấy Hạng Quân Vãn, Dụ Phi nhẹ nhàng thở ra. “Noãn Vũ, ngươi đã trở lại? Nàng ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Hạng Quân Vãn lúc này mới thấy rõ ràng hai người mới vừa nói chuyện kia lại là một đôi huynh đệ song bào thai, diện mạo giống nhau như đúc. Người hỏi nàng là ca ca, thanh âm hơi chút thành thục.

“Hạng Quân Vãn hiện tại đã ngủ.”

Nghe Hạng Quân Vãn nói như vậy, Dụ Phi trên mặt giãn ra “Vậy là tốt rồi. Ngươi đi xuống đi!”

Dụ Phi tạm thời chưa sinh ra hoài nghi đối với Hạng Quân Vãn, nhưng nàng như trước không dám khinh thường, chỉ là gật gật đầu, liền hướng cửa động đi đến. Thái hậu muốn giết Hạng Trị Chung? Không được! Nàng nhất định phải ngăn cản chuyện này! Hạng Trị Chung tuy rằng không phải thân sinh phụ thân của nàng, nhưng mà đem nàng trở thành thân nữ nhi mà yêu thương, vô luận như thế nào, một kiếp này nàng phải cản giúp Hạng Trị Chung!

Nhìn Hạng Quân Vãn đi ra ngoài, Dụ Tịnh bên cạnh Dụ Phi có chút buồn bực, “Ca, Noãn Vũ đây là đi đâu?”

Lời nói của Dụ Tịnh, khiến cho Dụ Phi híp mắt lại, cẩn thận xem đường Hạng Quân Vãn đi, Dụ Phi biến sắc, “Không đúng, nàng không phải Noãn Vũ!”

Phía sau có người đuổi theo, Hạng Quân Vãn biết mình bị phát hiện, lập tức nhanh chân lao ra bên ngoài. Biểu hiện của nàng, càng thêm xác định hoài nghi của Dụ Phi, hai huynh đệ một tả một hữu bọc đánh Hạng Quân Vãn, “Đứng lại!” Nhưng Hạng Quân Vãn giống như không có nhìn thấy công kích của đối phương đang đánh về phía mình như phong ba gào thét, xoay người phất mạnh tay, một mảnh bột phấn màu tím bay ra.

“Cẩn thận!” Dụ Phi hét lớn một tiếng, che lại miệng mũi thối lui đến một bên, Dụ Tịnh chậm nửa nhịp, cổ tay áo lây dính bột phấn, quần áo lập tức bị ăn mòn, lộ ra da tay ngăm đen.

“Độc này thật hung tàn!” Dụ Tịnh không nghĩ tới đối phương thậm chí có thủ đoạn như vậy, nhưng mà nhìn bộ dáng của nàng, cũng

không có nội lực. Nghĩ nghĩ, Dụ Tịnh đối với Dụ Phi ra dấu tay, hai huynh đệ phi thân nhảy lên, trong tay ngân quang chợt lóe, bảo kiếm nhắm thẳng vào Hạng Quân Vãn.

“Lấy hai địch một, các ngươi được tính là anh hùng hảo hán gì!”

Từ lúc bị bắt cóc, ngân châm trên người Hạng Quân Vãn đã bị người ta tịch thu, bên người chỉ có cất giấu độc dược. Hiện tại, nàng chỉ có thể bình tĩnh bảo toàn chính mình, tả hữu trốn tránh, không cho Dụ Phi cùng Dụ Tịnh tới gần.

Nghe thanh âm, hai huynh đệ đã biết được hắc y nhân trước mắt là ai, bọn họ phụng mệnh theo dõi Hạng Quân Vãn thật lâu, đối với thanh âm của nàng của sớm đã hết sức quen thuộc. Hạng Quân Vãn ở chỗ này, Noãn Vũ khẳng định gặp phiền toái, có lẽ, nàng đã chịu bất trắc.

Nghĩ đến đây, Dụ Tịnh sắc mặt trầm xuống, cộng thêm vừa rồi xém chút trúng chiêu của Hạng Quân Vãn, ấn tượng của Dụ Tịnh với Hạng Quân Vãn lại ngã vào đáy cốc, bảo kiếm trong tay, nhất nhất hướng về cổ họng Hạng Quân Vãn.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Huynh Đệ Dụ Gia Đeo Bám

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Dụ Tịnh, dừng tay!” Nhìn ra Dụ Tịnh động sát khí, Dụ Phi ở hắn bảo kiếm cách Hạng Quân Vãn còn có một tấc thời điểm đem bảo kiếm trong tay Dụ Tịnh đẩy ra, “Thái hậu chưa hạ lệnh, chúng ta không thể giết nàng!”

Hai huynh đệ ý kiến khác nhau, để cho Hạng Quân Vãn tranh thủ thời gian, lúc này, nàng đã bị bọn họ bức đến mép huyền nhai, nhìn biển mây mù mịt phía dưới huyền nhai, Hạng Quân Vãn hít một hơi thật sâu, xoay người nhìn về phía Dụ Phi cùng Dụ Tịnh.

“Ta và các ngươi không thù không oán, các ngươi tại sao phải bắt cóc ta?”

Nghe xong lời của Hạng Quân Vãn, ánh mắt Dụ Tình trầm xuống, “Chúng ta có lệnh trong người, thân bất do kỷ, xin quận chúa không cần khó xử chúng ta.”

Dụ Phi nói như vậy, Hạng Quân Vãn mới nhớ tới chính mình bị Công Tôn Nam sắc phong phong hào Thái Bình quận chúa, phong hào này dễ nghe, nhưng mà cũng không đem đến cho nàng một cuộc sống thái bình.

“Ca, đừng cùng nàng nói lời vô nghĩa, đem nàng bắt trở về!” Dụ Tịnh không thích nữ tử giảo hoạt như Hạng Quân Vãn, có thể từ địa lao trốn ra, dụng độc còn ngoan như vậy, xem ra bọn họ xem nhẹ nàng rất nhiều, đều bị thanh danh “phế vật” giả dối của nàng lừa.

“Các ngươi đừng tới đây, nếu qua đây ta sẽ nhảy xuống!”

Lời này từ miệng Hạng Quân Vãn nói ra, chính nàng đều cảm thấy ghê tởm muốn phun, tình tiết trong phim truyền hình bị nàng mang ra áp dụng, nhưng đôi song bào huynh đệ này cũng không phải kẻ biết thương hương tiếc ngọc, hai người chậm rãi tiến lên, làm cho Hạng Quân Vãn lại tiếp tục lui về sát mép huyền nhai.

“Ta thật sự nhảy nga!”

Hạng Quân Vãn “đe dọa”, khiến cho Dụ Phi nhíu mày, Dụ Tịnh cười lạnh, còn bồi thêm một câu, “Ngươi nhảy đi! Có bản lĩnh ngươi thì nhảy!”

Dụ Tịnh vừa dứt lời, Hạng Quân Vãn tháo khăn che mặt, hướng hắn cười quyến rũ. Nụ cười kia, mặc dù không khuynh quốc khuynh thành, nhưng xứng với ánh mắt biết nói kia của Hạng Quân Vãn, thế nhưng khiến cho Dụ Tịnh chợt thất thần. Ngay lúc hắn ngây người, Hạng Quân Vãn một cước thải nhập không trung, nhảy xuống.

“Mau! Bắt lấy nàng!” Chờ Dụ Phi lao về hướng huyền nhai, Hạng Quân Vãn đã rơi xuống.

Dụ Tịnh không nghĩ tới Hạng Quân Vãn thật sự là nói được thì làm được, hắn có chút hiểu không rõ Hạng Quân Vãn rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Lúc trước giảo hoạt chạy trối chết như vậy còn hạ

độc bọn họ, lúc này lại ngây ngốc nhảy xuống huyền nhai, chẳng lẽ nàng không biết phía dưới là cái gì?

"Ca, ngươi đi gọi người, dẫn người tìm, ta đi bắt nàng!"

Nói xong, Dụ Tịnh tóm lấy dây mây, nhảy xuống vách núi đen, Dụ Phi cũng không chút do dự, huýt sáo, chỉ chốc lát sau một đám hắc y nhân đều chạy lại đây.

Bởi vì Cẩm thành xây phía trên đỉnh núi, bốn phía đều là huyền nhai, thời điểm Hạng Quân Vãn ở tại phủ tướng quân, đã ở vách núi đen tập luyện quá nhiều cho nên lần này nhảy xuống, nhìn như mạo hiểm, kỳ thật nàng đã sớm nắm giữ kỹ xảo lợi dụng mỏm đá để leo vách, vừa xuống được mười thước đã bắt lấy dây mây trên huyền nhai. Ngay lúc Hạng Quân Vãn muốn trèo lên trên, nghe thấy không trung truyền đến thanh âm, Dụ Tịnh cư nhiên đuổi theo.

Thực phiền toái! Hạng Quân Vãn cắn môi, chẳng lẽ bọn họ không biết đạo "đắc nhiêu nhân xử thả nhiêu nhân yêu"? Nàng đều đã thoái nhượng đến nước này, đối phương vẫn là theo đuổi không bỏ, thật sự là khinh người quá đáng!

*Đắc nhiêu nhân xử thả nhiêu nhân yêu: tìm chỗ, tìm thời điểm mà khoan dung độ lượng.

Hạng Quân Vãn xem xét bốn phía, không có địa phương kín đáo, chỉ có thể dọc theo vách núi đen đi xuống dưới, né tránh Dụ Tịnh truy lùng.

Dụ tịnh đuổi sát Hạng Quân Vãn, càng rơi xuống càng kinh ngạc. Đây là phế vật của phủ tướng quân kia, là tiền Yến vương phi vô năng nhất trong truyền thuyết sao? Cho dù là mọi người trong Hắc

Bạch Sát cũng không thể dễ dàng leo lên từ huyền nhai này, hắn đã là hảo thủ trong hảo thủ, còn đuổi không kịp Hạng Quân Vãn, không bắt được nàng.

Theo lý thuyết, một cái cô nương gia không có nội lực không có võ công hẳn phải sợ đến run rẩy, vì sao nàng có thể leo lên tự nhiên, ngay cả hắn đều đuổi theo không kịp? Chẳng lẽ, nàng căn bản là không phải Hạng Quân Vãn, hoặc là, mấy năm nay nàng đều biểu hiện ra giả dối để lừa người? Như vậy, nàng làm như vậy mục đích là cái gì?

Chỉ là vài giây, trong đầu Dụ Tịnh đoán về Hạng Quân Vãn đã có ngàn vạn loại. Những thứ đó, khiến cho Dụ Tịnh càng cảm thấy Hạng Quân Vãn là một nữ tử giảo hoạt, vô luận như thế nào, hắn nhất định phải bắt trở về.

Hai người di chuyển ở huyền nhai, Dụ Tịnh thân thủ tốt, nhưng Hạng Quân Vãn càng thêm linh hoạt, tuy rằng hai người khoảng cách kém cũng không lớn, nhưng Dụ Tịnh luôn không thể đuổi kịp Hạng Quân Vãn.

Nhìn Dụ Tịnh cắn chặt mình không tha, đôi mắt Hạng Quân Vãn tối sầm lại. Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nàng phải giáo huấn người kia một chút!

Cách đáy vực càng ngày càng gần, Hạng Quân Vãn mới nhìn rõ dưới huyền nhai là một đầm nước sâu, bởi vì thác nước trên núi, khiến cho chỗ trũng bị đánh sâu vào thành hố đá, một cái liên tiếp một cái, địa hình cực kỳ kỳ lạ.

Nhìn thấy tảng đá bên thủy đàm, Hạng Quân Vãn nảy ra ý hay, buông dây mây ra, phi thân dừng ở trên tảng đá lớn.

Hạng Quân Vãn chân vừa rơi xuống đất, Dụ Tịnh theo ngay phía sau. “Quận chúa vẫn là nên ngoan ngoãn theo ta trở về đi! Ta không muốn đả thương ngươi, đừng ép ta động thủ!”

Dụ Tịnh từng bước một tới gần, Hạng Quân Vãn phất tay, bột phấn bay ra. Trải qua lần đầu tiên, Dụ Tịnh vội vàng né sang một bên. Theo hắn thấy, Hạng Quân Vãn là một nữ nhân âm hiểm giả dối, hiện tại trong tay không chừng lại là độc dược.

Đợi trong chốc lát, Dụ Tịnh cũng không cảm giác được khác thường, mới lớn mật đuổi theo.

“Phốc ——” Hạng Quân Vãn lại ném một mảnh bột phấn, Dụ Tịnh lại né tránh. Như thế tới lui bốn năm lần, Dụ Tịnh rốt cục hiểu được, hắn bị Hạng Quân Vãn đùa giỡn, bột phấn này chính là bột mì bình thường, căn bản là không phải độc, hắn lại một lần bị Hạng Quân Vãn đùa bỡn trong tay.

Vừa nghĩ tới chính mình bị thua đi thua lại trong tay một tiểu nha đầu, hỏa trong lòng Dụ Tịnh “xoẹt” một cái bùng lên, ưng trảo trực tiếp chụp vào bả vai Hạng Quân Vãn.

“Ba ——” Không đợi Dụ Tịnh bắt được Hạng Quân Vãn, cả người hắn ngã xuống, thân thể dần dần trở nên cứng ngắc, không thể động đậy.

“Ngươi gạt ta!” Dụ tịnh nhìn chằm chằm Hạng Quân Vãn đang cười khanh khách trước mặt, hận không thể tiến lên một ngụm cắn chết nàng. Nữ nhân lừa đảo này! Hắn biết rõ nàng giảo hoạt như hồ, cư nhiên còn khinh địch. Dụ Tịnh hối hận chính mình lúc trước mềm lòng, mới để cho Hạng Quân Vãn thừa dịp trở mình.

“Anh hùng không hỏi xuất xử, không lừa ngươi làm sao ta thoát thân.” Hạng Quân Vãn đi đến bên Dụ Tịnh, lấy đi chủy thủ trong giầy của hắn, đem áo của hắn xé rách thành từng mảnh, bênh thành thừng, đem Dụ Tịnh trói lại, cuối cùng một cước đem hắn đá vào thủy đàm, chỉ lộ ra đầu ở bên ngoài.

Tuy rằng lúc này đã là ngày mùa hè, nhưng mà nước trong thủy đàm lại là lạnh đến tận xương, khiến cho Dụ Tịnh lạnh thấu tâm.

“Ngươi đừng để bị ta tóm được, nếu không ta nhất định cho ngươi đẹp mặt!” Dụ Tịnh cả người run rẩy, miệng vẫn kiêu ngạo như trước.

“Ngươi bắt được ta? Đợi kiếp sau đi!”

Biết được Dụ Tịnh đang kéo dài thời gian, truy binh đuổi phía sau, Hạng Quân Vãn tùy tay xả một ít cỏ ven thủy đàm nhét vào miệng Dụ Tịnh, sau đó vỗ vỗ tay rời đi, tìm đường ra.

Hai bên đều là núi cao, trên núi còn có truy binh, Hạng Quân Vãn tính dọc theo thủy đàm hướng lên trên chạy. Đi được nửa ngày, sắc trời đã dần dần đen lại, phía trước chỉ có một thủy đàm, không có gì đường ra.

“Nàng khẳng định ở phía trước, tiếp tục đuổi theo!” Ngay lúc Hạng Quân Vãn tính đổi một cái đướng ra, xa xa có thanh âm truyền đến, còn có hơn mười cây đuốc. Bọn họ đuổi theo!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Kim Ti Xà

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hoàng cung ngự thư phòng, chòm râu lưa thưa trên môi Công Tôn Nam, đang nhẹ nhàng run run. “Hắn nói sao?”

“Hồi hoàng thượng, Hạng Trị Chung cái gì cũng chưa nói, một mực chắc chắn Bách Thái tử là ngoài ý muốn, Thái hậu rất tức giận. Thái hậu sai Hắc Bạch Sát tới tra nguyên nhân tử vong của Bách Thái tử, có lẽ tra được một ít sự tình, chỉ là đại tướng quân cái gì cũng không chịu nói, Thái hậu cũng không có biện pháp. Bất quá, Thái hậu dường như cho người đi bắt Hạng Quân Vãn……”

Nghe xong hồi báo, khóe miệng Công Tôn Nam hơi hơi giơ lên. Xem ra, hắn không nhìn lầm Hạng Trị Chung.

Triệu Mạn tin vào lời đồn đãi bên ngoài, bắt đầu tra chuyện năm đó, điều này xác thực không phải tin tức tốt. Đáng tiếc, bà ta rốt cuộc chỉ là nữ nhân, tra được manh mối, cũng chỉ dao sắc chặt đay rối, trực tiếp lấy mạng kẻ thù, bà cư nhiên còn chơi trò “bắt cóc” với “tra khảo”, thật sự là lòng dạ đàn bà, không làm nên việc.

“Phái người đi tìm Hạng Quân Vãn, cần phải bảo đảm an toàn của nàng. Về phần cái lão yêu phụ kia, tạm thời chờ bà ta qua sinh thần này lại đến thu thập bà ta!”

Công Tôn Nam vừa an bài, chợt nghe một tiếng vang thật lớn, trong bầu trời màu đen lóe lên một đạo kim quang, chấn động mặt đất run run.

“Sao lại thế này!” Trong cơn kích động, Công Tôn Nam ôm chặt long ỷ, lúc này mới có thể giữ cho hắn giữ vững chân, không bị ngã sấp xuống. “Đã xảy ra chuyện gì?!”

Dị tượng trên bầu trời, toàn bộ mọi người trong kinh thành đều cảm nhận được, đặc biệt hơn là đạo ánh sáng đánh tan màn đêm đó, từ hướng Đông Bắc phát ra, chiếu sáng toàn bộ đêm tối, quang mang màu vàng có thể so với ánh nắng chói mắt, trong tầng kim quang tựa hồ có một con Phượng Hoàng màu vàng, trong bóng đêm bay lên, tại màn đêm này có vẻ phá lệ đường đột, làm cho người xem trợn mắt há hốc mồm.

Công Tôn Nam ra khỏi ngự thư phòng, thì nhìn thấy Kim Phượng Hoàng bay trên không trung, hào quang vạn trượng, từ từ dâng lên, đâm đến mắt người phát đau. “Mau, tìm đem Đỗ Trạch tới đây! Mau tìm Đỗ Trạch tới đây!”

Trong lòng Công Tôn Nam có loại cảm giác khác thường, Phượng Hoàng này có phải hay không có liên quan tới Nữ chúa trong lời tiên đoán? Hay là, hay là…… Công Tôn Nam không dám nghĩ tiếp. Giang sơn của hắn, là của hắn! Tuyệt đối sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào cướp đi!

Thời điểm Đỗ Trạch bị người kéo tới, đã mệt thở hồng hộc. Công Tôn Nam đi nhanh tiến lên một tay túm lấy Đỗ Trạch bắt đến trước mặt mình, “Nói, Phượng Hoàng này là cái gì? Nói cho trẫm, đây rốt cuộc là sao lại thế này?”

Đỗ Trạch trì hoãn một chút, xuất ra mai rùa, “Cốc cốc cốc” lắc lư mấy lần, miếng đồng rơi “rầm” xuống mặt đất. Lại nhìn kết quả bói, mai rùa trong tay Đỗ Trạch nứt ra, “lách tách” vỡ trên mặt đất.

“Bệ, bệ hạ, phượng khiếu cửu thiên…… Nữ chúa, lâm thế……”

So với Công Tôn Nam thất kinh, Hạng Quân Vãn lúc này sớm đã bụng đói kêu vang. Bị Dụ Phi cùng Dụ Tịnh truy đuổi không có chỗ có thể trốn, nàng đành phải lẻn vào trong nước, không nghĩ tới thủy đàm này đúng là hoạt thủy*, đi theo dòng nước, Hạng Quân Vãn đến trên bờ.

* Nước lưu thông tới một nơi nào đó.

Ra khỏi nước, Hạng Quân Vãn đi dọc theo một cái đường nhỏ uốn lượn tiến lên phía trước, càng đi không gian càng hẹp lại, cuối cùng chỉ đủ một người đi qua, đến cuối đường, Hạng Quân Vãn nhìn thấy hiện ra một cánh cửa màu trắng, trên cửa có một khóa mật mã hình chữ nhật, mười con số, ngoại trừ thơ từ cổ, Hạng Quân Vãn ở trên mặt thấy được con số Ả Rập cùng chữ cái tiếng Anh.

Trời! Nhìn thấy con số cùng chữ cái quen thuộc, Hạng Quân Vãn nhất thời cảm thấy dị thường thân thiết. Chẳng lẽ thế giới này còn có người xuyên qua sao? Đây rốt cuộc là Thế giới gì!

Nước mắt vui sướng trên khóe mắt Hạng Quân Vãn như sắp trào ra, đến nơi đây lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy đồ vật kiếp trước, Hạng Quân Vãn hưng phấn đến hỏng rồi, vội vàng trả lời vấn đề. “Hai chim hoàng oanh (Minh Thúy Liễu)”, “32x(9+4)=426”, “love=father+and+mother+I+love+you”……..

Đối với người thế giới này mà nói, mười câu hỏi này quả thực so với lên trời còn khó hơn, nhưng mà đối với Hạng Quân Vãn mà nói, đây quả thực chính là một bữa ăn sáng.

Đem đáp án về mật mã khóa giải xong, cửa "ba" một tiếng mở ra.

Hạng Quân Vãn vội vàng muốn biết trong này rốt cuộc là người nào, trực tiếp đi vào, vừa vào cửa, đại môn gắt gao đóng lại. Bất quá, hiếu kỳ với những thứ trước mặt, lớn hơn so với sự sợ hãi. Hạng Quân Vãn dọc theo đường hẹp quanh co đi được 5 phút, trước mắt sáng tỏ thông suốt, như đang lạc vào tiên cảnh.

Đây là một thạch động thiên nhiên, bị người trang trí thành phòng ngủ hoa lệ dành cho nữ tử, trên thạch bích vẽ đầy các loại tranh vẽ sắc thái rực rỡ, có máy bay, có ca-nô, có xe lửa, quả thực liền là một thu nhỏ của xã hội hiện đại. Ở trên đỉnh đầu Hạng Quân Vãn, được khảm những viên Dạ minh châu lớn như nắm tay, làm cho cả huyệt động tựa như thế ngoại đào nguyên.

Trên bàn đá trong động, có một cái hộp sắt, Hạng Quân Vãn mở ra, tầng thứ nhất lại là một cái bút ghi âm.

"Chao ôi! Đợi lâu như vậy, rốt cục đợi được đồng bào của ta! Hi, ngươi là thế nào xuyên qua đến? Đừng nói cho ta ngươi là vì tai nạn xe cộ! Ha ha ha…… Nói giỡn thôi, ta không biết ngươi chừng nào thì đến, nhưng, ngươi có thể tìm tới nơi này, nói lên chúng ta có duyên phận…… A nga, hình như pin không đủ, ta nói ngắn gọn. Đồng hương, ta để lại cho ngươi một ít bảo bối, ngươi có thể thử xem. Không nói nữa, ta đi về trước! Chúc ngươi may mắn!"

Lời nói trong bút ghi âm khiến cho Hạng Quân Vãn càng thêm xác định nơi này từng có người xuyên qua, mang theo lòng hiếu kỳ

mở ra tầng thứ hai. Bên trong cư nhiên là một khẩu súng lục P229 của Đức, còn có hai băng đạn, còn có thêm một tờ giấy đính kèm, mặt trên là một hàng chữ viết ngoáy, “Hy vọng ngươi thích, đồng hương.”

Có hai tầng “kỳ tích” trước đó, Hạng Quân Vãn mở ra tầng thứ ba, vừa chạm đến, thì cảm thấy một trận lạnh lẽo, mở ra, bên trong có con rắn nhỏ màu vàng đangg nằm. Môi trường giá lạnh, khiến cho con rắn nhỏ bị vây trong trạng thái ngủ đông, lại nhìn đến trên đầu con rắn nhỏ đỏ có vương miện như máu, Hạng Quân Vãn xém chút kêu lên thành tiếng.

Độc môn bảo điển về độc có ghi lại, trong đó độc nhất cũng hiếm thấy nhất, phải nói đến Kim Ti Xà. Loại xà này cả người màu vàng ròng, trên đầu có vương miện, độc tính càng mạnh, màu của vương miện càng đỏ. Kim Ti Xà trước mắt này, không đến ba mươi li, vương miện đỏ như huyết kê, tuy rằng cái đầu không lớn, lại xà trung chi vương, độc trung cực phẩm.

Thật không biết cái người xuyên qua đó trước đây là thân phận gì, chẳng những có súng lục, còn có độc vật lợi hại như thế….. Hạng Quân Vãn còn chưa kịp tự hỏi mấy vấn đề này, Kim Ti Xà đã chậm rãi mở mắt. Cặp mắt kia, cùng ngọc lục bảo cực phẩm giống nhau, xanh lạnh lẽo đến xương.

Hạng Quân Vãn nuốt nuốt nước miếng, nàng tuy rằng đã sớm muốn nuôi một độc sủng, nhưng hiện tại nhảy ra một cái vương xà, nàng vẫn có chút sợ hãi, lo lắng cho mình kiểm soát không nổi. Nọc của Kim Ti Xà có thể nung chảy vàng, một giọt nọc độc đủ để giết sạch một thôn trấn. Lúc này, Hạng Quân Vãn phải làm chuyện quan trọng nhất chính là thuần phục Kim Ti Xà trước mắt, khiến cho nó trở thành độc sủng của mình.

“Tê ——” Kim Ti Xà phun ra cái lưỡi đỏ tươi, thân hình cuận thành viên bánh dần dần duỗi thẳng, chậm rãi trèo ra khỏi hộp sắt. “Tê ——”

Từ lúc ra khỏi thủy đàm, quần áo Hạng Quân Vãn thì ướt sũng dán tại trên người, hiện tại nhìn xà vương uốn éo thành hình chữ S bò lại, cảm giác lạnh lẽo trên người Hạng Quân Vãn càng đậm liệt.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thuần Hóa Kim Ti Xà

Trong đầu Hạng Quân Vãn nghĩ tới tộc trưởng Đường Môn, cũng là tổ phụ nàng từng nói qua một câu, “Gặp được độc xà, chỉ có thể lấy tịnh chế động, chờ đợi cơ hội, trực tiếp đánh vào bảy tấc của nó. Nhất định không thể tâm hoảng ý loạn, nếu không chỉ có một con đường chết. Bình tĩnh, là đường sống duy nhất.”

Tuy rằng trong chương trình huấn luyện kiếp trước của Hạng Quân Vãn bao gồm cả việc đối phó Nhãn Kính Vương Xà, Phúc Xà, Bạch Thần Trúc Diệp Thanh…… Nhưng mà gặp được Xà Vương, hay là lần đầu.

*Nhãn Kính Vương Xà = Rắn mắt kiếng, Phúc Xà = rắn hổ mang, Bạch Thần Trúc Diệp Thanh = rắn lục.

Kim Ti Xà chậm rãi bò thành đường cong vặn vẹo trên bàn, từng chiếc vảy lớn bằng hạt vừng, hết sức xinh đẹp, theo thân rắn mềm mại vặn vẹo, một mảnh kim quang lóe sáng, đâm vào trong mắt, không biết được rằng mĩ diễm nhất mê hoặc nhất, lại là độc nhất.

Hạng Quân Vãn nín thở, làm cho mình trở thành giống như thi thể. Kim Ti Xà không nhanh không chậm, thời điểm chỉ còn cách Hạng Quân Vãn một thước, cái đuôi của nó đột nhiên giống như một cây gậy, đứng thẳng ở trên bàn, con rắn này ngẩng cao đầu, giống như vương giả, ánh mắt màu xanh lạnh lùng nhìn Hạng Quân Vãn,

vương miện trên cái đầu cao ngạo của nó có vẻ phá lệ kiều diễm ướt át.

Cái này, trái tim Hạng Quân Vãn nhảy lên tận cổ họng. Nàng đã quên, Xà Vương, có loại có linh tính, không thể xem thường con rắn trước mắt này.

“Tê ——” Kim Ti Xà phun cái lưỡi đỏ tươi, thủy chung vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, phần đuôi khum thành chiếc nhẫn, chống đỡ toàn bộ sức nặng thân thể.

Một người một xà giằng co, giằng co, ai cũng không chịu nhượng bộ, ai cũng không chịu động trước, vẫn đối địch hai giờ, Hạng Quân Vãn cảm thấy mặt của mình đều nhanh cứng ngắc.

“Tê ——”

Đột nhiên, Kim Ti Vàng giống như kim tiễn rời cung đánh về hướng cổ họng Hạng Quân Vãn, tật như phong, lợi như kiếm. Bất quá Hạng Quân Vãn cũng không phải ngồi không, tuy rằng kiềm chế lẫn nhau hai giờ, nàng cũng không chút lơi lỏng, thủy chung vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Từ lúc Kim Ti Xà công kích trước, nàng iền nhìn ra manh mối từ chiếc vương miện đỏ như máu run lên nhè nhẹ của nó.

Nói thì chậm, nhưng rất nhanh, ngay lúc Kim Ti Xà tiếp cận Hạng Quân Vãn trong tích tắc kia, Hạng Quân Vãn ra tay tóm lấy điểm bảy tấc của nó.

Phù —— Nguy hiểm thật. Cảm nhận được thân thể lạnh lẽo của Kim Ti Xà truyền đến đầu ngón tay, Hạng Quân Vãn không dám tưởng tượng nếu răng nanh sắc bén của nó xuyên phá làn da của

mình, nọc độc thẩm thấu vào huyết dịch của nàng thì sẽ xảy ra kết cục gì. Cũng may, nàng đã chế địch, lúc này đến phiên nàng kiêu ngạo.

Ngón cái cùng ngón trỏ tay phải Hạng Quân Vãn tóm chặt lấy điểm bảy tấc của con rắn, đưa nó đến trước mặt mình. Con rắn này tựa hồ không thể tin được mình sẽ bị nữ nhân trước mắt thuần phục, thân mình cuốn lấy cánh tay Hạng Quân Vãn, vẫn còn đau khổ giãy dụa.

“Ba ——”

Tay trái Hạng Quân Vãn vỗ lên vương miện trên trán Kim Ti Xà, đau đến nó há mồm lắc lư đầu rắn, hai cái răng nanh sắc bén phun ra ra chất lỏng màu vàng, Hạng Quân Vãn vội vàng đem đầu kim Ti Xà xoay qua hướng khác. Xà độc phun ở trên bàn, cái bàn dấy lên một trận khói đen, trực tiếp bị ăn mòn. Độc thật lợi hại!

“Lại phóng độc, có tin ta giết chết ngươi hay không?” Hạng Quân Vãn một tay nắm bảy tấc, một tay nắm khóe miệng Kim Ti Xà, khiến cho nó nhả hết nọc độc tồn trữ trong cơ thể ra. Không có nọc độc, Kim Ti Xà tạm thời không có nguy hiểm, lúc thuần phục thì dễ dàng nhiều rồi.

Đối với độc vật như thế, chỉ có thể so với nó độc hơn mới được. Hạng Quân Vãn ngón tay ra sức, Kim Ti Xà đau đến miệng mở ra, cái lưỡi nhỏ đỏ như máu trên không trung vũ lộng, giống như rất không cam tâm, lại không thể không khuất phục ở trước mặt Hạng Quân Vãn. Nhìn từng giọt độc màu hoàng kim rơi trên mặt đất, Hạng Quân Vãn đau lòng không thôi. Độc tốt như thế, bán ra chợ, là vạn kim một giọt a.

Biết được Xà Vương này không dễ thu phục, Hạng Quân Vãn cũng không phải thật sự muốn giết nó. Phải biết rằng Kim Ti Xà cực kỳ hiếm thấy, Đường Môn mấy trăm năm ghi lại, bốn mươi lăm đại chưởng môn, chỉ có ba vị chưởng môn có Kim Ti Xà.

Hạng Quân Vãn vẫn muốn có một độc sủng thuộc về mình, độc sủng quyết định thân phận của Đường Môn đệ tử ở Đường Môn, tuy rằng hiện tại nàng đến nơi này, không còn là người của Đường Môn, nhưng mà Kim Ti Xà là trân phẩm độc vật, hơn nữa linh tính cực cao, nếu thật có thể thu phục thành độc sủng, đối với độc thuật của nàng tự nhiên là có trợ giúp rất lớn, cho nên hiện tại chỉ có thể nhịn đau hy sinh chút nọc độc.

Kim Ti Xà giằng co ở trong tay Hạng Quân Vãn, con ngươi xanh biếc bởi vì phẫn nộ mà dần dần biến thành đỏ như máu, nó là Xà Vương, chưa từng có người nào dám đối với nó như thế, lần này gặp được Hạng Quân Vãn, khiến nó thật sự kinh ngạc. Làm một Kim Ti Xà tôn quý, chật vật như vậy, bảo nó làm sao chấp nhận, cho tới bây giờ, Kim Ti Xà cố giãy dụa lần cuối, chỉ là toàn bộ trong quá trình, nó thủy chung ngẩng cao đầu, không chịu khuất phục.

Nhìn thấy Kim Ti Xà như thế, Hạng Quân Vãn đối với Xà Vương lại càng tiến thêm một bước hiểu biết. Thư tịch ghi lại, Kim Ti Xà cực kỳ kiêu ngạo, rất khó thu phục, xem ra những điều này là sự thật.

Xà, lãnh huyết, thù dai. Dùng võ chinh phục, chỉ có thể khiến cho nó thuận theo nhất thời.

Nghĩ như vậy, Hạng Quân Vãn lấy ra độc hoàn do chính mình nghiên cứu chế tạo, đút vào miệng Kim Ti Xà, độc hoàn kia, vào miệng liền tan, thân là độc vương Kim Ti Xà làm sao không biết độc này lợi hại chứ! Dần dần, Ánh mắt Kim Ti Xà khôi phục màu xanh

vốn dĩ, tuy rằng lúc nhìn Hạng Quân Vãn thì đầu vẫn ngẩng cao như trước, nhưng địch ý rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

Hạng Quân Vãn làm một hành động can đảm, nàng buông lỏng ra tay phải, đem Kim Ti Xà đặt lên bàn. Đồng thời, nàng cũng ngồi xuống, cùng Kim Ti Xà bảo trì một cái tư thế ngang hàng, tôn trọng thân phận nó.

“Tốt lắm, vừa rồi hao tổn nọc độc của ngươi, ta hiện tại bồi ngươi một viên độc hoàn, coi như là huề. Nếu ngươi thật sự không muốn làm độc sủng của ta, vậy vừa rồi coi là một hồi hiểu lầm. Ngươi cứ như trước sống ở chỗ này, ta sẽ trở về, không thể giúp ngươi.”

Hạng Quân Vãn đem ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hàm dưới của Kim Ti Xà, hướng nó cười, đứng lên cầm súng xoay người rời khỏi nơi này.

Chưa đi bao lâu, Hạng Quân Vãn chợt nghe đến một thanh âm vật gì rơi xuống, lại quay đầu, Kim Ti Xà không xa không gần theo ở sau lưng nàng. Thấy nàng đứng lại, Kim Ti Xà đi đến bên chân Hạng Quân Vãn, vòng quanh thân thể của nàng bò hướng lên trên, cuối cùng đi tới tay phải Hạng Quân Vãn, quấn lên cổ tay nàng, tựa như một cái vòng tay bằng vàng ròng.

Nhận chủ? Hạng Quân Vãn trong lòng một trận mừng như điên, Kim Ti Xà tựa hồ từ cổ tay cảm nhận được nhịp tim của Hạng Quân Vãn đang gia tốc, con mắt bích sắc quét nàng liếc mắt một cái, đầu rắn vi ngưỡng, chậm rãi nhắm lại, dán lên da thịt Hạng Quân Vãn, giống như đang ngủ.

“Về sau, liền kêu ngươi Hỏa Quỳ đi!” Nhìn ra tên gia hỏa này cao ngạo, Hạng Quân Vãn nở nụ cười.

Xử lý tốt Hỏa Quỳ, thời gian đã qua thật lâu. Hạng Quân Vãn còn muốn thoát ra ngoài địa lao, lại phát hiện cửa đã bị gắt gao chế trụ, căn bản là đánh không ra, chỉ có thể tìm một con đường khác.

Đảo một vòng, Hạng Quân Vãn rốt cục phát hiện một cánh cửa khác, sau khi thông qua một cái đề mục giống như trước, cửa, từ từ mở ra. Một mảnh kim quang đâm vào trong mắt Hạng Quân Vãn. Nơi này, là một bảo tàng.

Chồng chất hoàng kim bạc trắng phỉ thúy mã não, giống như núi nhỏ, liếc mắt một cái nhìn không thấy cuối.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ta Là Yêu Nữ?!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Loanh quanh một vòng, ngoại trừ hai vách tường nhìn như một cái quan tài kín mít, Hạng Quân Vãn nhìn thấy hai hàng chữ điêu khắc trên tường, một hàng viết, “Thương Nguyệt long mạch”, mặt khác là một hàng thể tự nhìn rất quen mắt, là đồng hương xuyên qua viết, “Đồng hương, ta phát hiện bảo tàng này trong lúc vô ý, mượn hoa hiến Phật, hy vọng ngươi ở chỗ này trôi qua vui vẻ. Mặt khác, giúp ta nói cho tên khốn kiếp kia, cô nãi nãi ta trở về! Không bao giờ trở lại nữa!”

Đối với đồng hương xuyên qua này, Hạng Quân Vãn rất là tò mò. Đến đây lâu như vậy, nàng cũng không phát hiện thế giới này xuất hiện đồ vật của kiếp trước, cũng không có xuất hiện kỳ nhân chuyện lạ, chẳng lẽ cô gái kia chỉ là mới tới, chưa trụ bao lâu lại nhớ tới thế giới cũ?

Vuốt lên đường vân trên súng lục, trong lòng Hạng Quân Vãn có loại thản nhiên đau thương. Nàng, vĩnh viễn cũng không trở về được, hết thảy của nàng đều bị mất ở trong tay Đường Thuần. Ở đây một hồi lâu, tâm tình của Hạng Quân Vãn mới bình tĩnh lại.

Nghe nói Hoàng đế khai quốc của Thương Nguyệt quốc sau khi đánh hạ giang sơn lại cùng Hoàng hậu quy ẩn, không biết tung tích.

Lại nhìn đến hai chiếc quan tài trước mắt, Hạng Quân Vãn bỗng nhiên cảm thấy đây chính là mộ địa của Hoàng đế khai quốc cùng Hoàng hậu, bọn họ để lại nhiều tài phú như vậy, đại khái là hy vọng một ngày kia sẽ giúp đỡ con cháu mình đi!

Nếu người bình thường, nhìn thấy những thứ tài bảo này nhất định sẽ hoa mắt, nhưng Hạng Quân Vãn lúc này muốn làm nhất chính là lấp đầy bụng của mình, những thứ bảo tàng ở trong mắt nàng còn không có sữ hấp dẫn bằng một chén cơm nóng hôi hổi đê trước mặt.

Giằng co thật lâu, Hạng Quân Vãn rốt cục tìm được động khẩu, nàng vội vàng đi ra ngoài, nhưng không biết toàn bộ kinh thành đã đã xảy ra biến hóa long trời lỡ đất.

“Kim Tinh xuất hiện, Nữ chúa hưng vượng” kinh động tứ quốc trên đại lục, đặc biệt là Kim Tinh xuất hiện ở trên không Thương Nguyệt quốc, khiến cho ba nước khác đưa ánh mắt chăm chú vào Thương Nguyệt quốc. Những kẻ nắm quyền trong tay không có ai nguyện ý để ngôi vị hoàng đế của mình bị người khác xâm chiếm, hơn nữa còn là một nữ nhân, nhưng cũng có người chờ mong một trận biến động, càng hy vọng thiên hạ đại loạn, được đục nước béo cò. Cho nên các loại thế lực ở tam quốc đều bắt đầu rục rịch, đánh chủ ý lên sinh thần Thái hậu Thương Nguyệt quốc mượn cơ hội xuất hiện ở kinh thành Cẩm thành Thương Nguyệt quốc.

Tối hôm nay, Kim Phượng xuất hiện trên không càng thêm xác minh lời tiên đoán này. Kim quang chói lọi như vậy, khí thế khôi hoành như thế, khiến cho người ta muốn quên cũng khó. Những người chứng kiến chuyện này, toàn bộ đi tới nơi tỏa ra kim quang, cũng có người nhận định, nữ chúa nhất định sẽ xuất hiện ở đó.

Hạng Quân Vãn không biết, ở bên ngoài, người của tứ quốc, bọn họ đều đang gắt gao tìm kiếm nữ chúa trong lời tiên đoán. Nàng sờ soạng trong bóng đêm, rốt cục chờ được thời điểm nhìn thấy ánh sáng, Hạng Quân Vãn xém chút kích động kêu ra tiếng, cũng chỉ trong chốc lát, Hạng Quân Vãn đã nhận ra sự khác thường.

Chi chit ngọn đuốc xuất hiện ở chân núi, liếc mắt một cái liền thấy, ngọn đuốc không có một ngàn cũng có chín trăm. Các loại thanh âm sôi trào náo nhiệt truyền đến, Hạng Quân Vãn quyết đoán đem chính mình giấu vào trong bóng đêm.

Sao lại thế này? Cho dù là Hạng Trị Chung tìm đến nàng, quy mô cũng sẽ không có to như vậy. Hoặc là Hạng Trị Chung bị Thái hậu bắt, bây giờ là người của Thái hậu đến tìm nàng?

Không tìm được đáp án, Hạng Quân Vãn cố gắng giấu mình vào trong rừng cây, nhưng y phục trắng của nàng trong đêm đen phá lệ bắt mắt, thoáng chốc đã có người mắt sắc phát hiện nàng.

“Bên kia có một nữ nhân! Nữ chúa ở nơi này!”

Một tiếng thét chói tai, khiến cho khu rừng yên ắng thoáng chốc trở nên náo nhiệt, đủ loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đều đầu hướng về phía bóng trắng trong đêm đen.

“Sưu ——” Một mũi tên nhọn cắt qua không khí, gào thét bay về phía Hạng Quân Vãn.

Tình huống gì đây? Hạng Quân Vãn lắc mình né tránh mũi tên nhọn, nữ chúa, cái gì nữ chúa? Vì sao phải giết nàng?

Thời gian không cho phép Hạng Quân Vãn suy nghĩ nhiều, ngay lúc bị người phát hiện, một đám người lũ lượt lao tới đây, đao kiếm

sắc bén bị ánh lửa chiếu lòe lòe sáng lên, tản ra từng trận hàn khí.

Không thể bị bọn họ tóm được! Hạng Quân Vãn dứt khoát xé làn váy, xuyên qua rừng rậm mà né tránh.

“Đừng để cho nàng chạy! Giết chết nàng!”

Các loại thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, dù cho Hạng Quân Vãn hiện tại lại gặp nạn, nhưng ý chí cầu sinh làm cho tiềm lực toàn thân của nàng đều bộc phát ra. Bôn chạy, phải sống sót! Vô số mũi tên nhọn quét qua rừng cây bên người nàng, dừng ở bên người Hạng Quân Vãn, dưới chân, một khắc kia, Hạng Quân Vãn cảm nhận được mùi vị của tử vong, tựa như kiếp trước mỗi lần làm nhiệm vụ, tử vong, cách nàng gần như vậy.

Ta không muốn chết! Hạng Quân Vãn trong lòng rống giận. Từ đôi câu của nhóm truy binh, nàng đã đại khái hiểu rõ ý tứ. Ước chừng là xuất hiện một nữ nhân có thể đảo điên thiên hạ, mà nàng, chính là nữ nhân này.

Nói bậy cái chó má gì vậy? Nàng thầm nghĩ hảo hảo mà sống, bình an cả đời, cùng thiên hạ không có bất cứ quan hệ nào.

Nhưng mà nội tâm Hạng Quân Vãn la lên những người đó nghe không được, ma lực của lời tiên đoán, đã thẩm thấu vào trong xương mỗi người, giết chết nữ nhân này, thiên hạ thái bình, tứ quốc vẫn là tứ quốc như trước, hoàng thượng vẫn là hoàng thượng như trước. Không có việc nam nhân lại bị nữ nhân thống trị, lời tiên đoán này quả thực liền trở thành một trò đùa!

Nhưng dù cho bị người cho rằng chỉ là một trò đùa, hãy để cho sự mê tín này thống trị nhân tâm, thà rằng tin là có, không thể không

tin, mỗi người cầm quyền đều phát một lệnh như nhau. “Giết chết nàng!”

“Tê ——” Nhìn những kẻ bám đuôi, Kim Ti Xà trên cổ tay Hạng Quân Vãn mở trừng mắt ra, ánh mắt xanh biếc ở trong ánh lửa ấp lánh tản ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tê ——”

Thoáng chốc, một trận âm thanh tuôn rơi truyền đến, ngàn vạn con độc hưởng ứng lệnh triệu hồi bò từ rong động ra, tỏng rừng rậm phát ra tiếng vang khiến cho người ta run sợ.

“A! Có rắn!”

Theo tiếng kêu của một người, càng ngày càng nhiều người kêu sợ hãi lên. “Ta bị rắn cắn……” “Rắn độc, đều là rắn độc ——”

Đột nhiên xuất hiện rắn độc, đánh cho những người này một cái trở tay không kịp, tất cả mọi người thét chói tai tránh né rắn độc, càng ngày càng nhiều người chết ở trong miệng rắn độc.

“Rắn sợ lửa! Rắn sợ lửa!”

Bỗng nhiên có người nghĩ đến biện pháp khắc chế rắn, lập tức có người châm lửa chung quanh cánh rừng, ở trước ánh lửa, độc xà chỉ có thể dần dần lui về phía sau, mà thời điểm này Hạng Quân Vãn đã bị dồn đến một khối đá nhô ra bên sườn núi.

Trải qua trận công kích của độc xà, ánh mắt mọi người nhìn về Hạng Quân Vãn đều thay đổi. Sợ hãi, sợ hãi…… Các loại phản ứng đối lập kích động phát ra khi nhìn thấy nàng, những thứ độc xà nhất định là Hạng Quân Vãn làm ra, nhất định!

“Yêu nữ! Nàng là yêu nữ! Giết chết yêu nữ!”

Thanh âm này, nói lên tiếng lòng của mọi người, sau đó, tất cả mọi người cùng hô lên, “Giết chết yêu nữ, giết chết yêu nữ!” Mọi người đem đao kiếm va chạm cùng vào nhau, phát ra thanh âm leng keng chát chúa, bọn họ đi bước một tới gần Hạng Quân Vãn, lại không dám tới quá gần, sợ nàng lại làm ra cái gì liều lĩnh.

Yêu nữ? Hạng Quân Vãn quay đầu, lạnh lùng cười. Nàng chưa từng nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ trở thành yêu nữ trong lòng mọi người, mọi chuyện nàng đều không làm, hiện tại lại cứng rắn an bài cho nàng một kết cục như vậy, buồn cười quá!

Thời điểm mọi người ở đây sắp tiếp cận Hạng Quân Vãn, một cái thân ảnh hỏa hồng như mị như phong, xuất hiện ở trước mặt mọi người, “Đường đường quốc tứ quốc quân thế nhưng khó xử một tiểu cô nương, thật sự là không biết xấu hổ a ——”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ai Dám Động Đến Nữ Nhân Của Ta?

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Chỉ nghe thanh âm, Hạng Quân Vãn liền biết người đến là ai.

A…… xú nam nhân này, sớm không tới trễ không tới, hiện tại đến thật là đúng lúc. Lập tức, dây cung buộc chặt trên người Hạng Quân Vãn lơi lỏng ra, giống như đem tánh mạng thân gia giao cho người trước mắt này, yên tâm kỳ lạ.

“Phượng Cửu, là Phượng Cửu!” Có người nhận ra hồng y nam tử, trong lúc nhất thời tất cả mọi người nhìn về Phượng Cửu, các loại biểu tình phức tạp xuất hiện ở trên mặt bọn họ, không ai lại nghĩ tới ở phía sau lao ra cái Trình Giảo Kim, Phượng Cửu thò chân vào. Hay là, hắn có âm mưu gì?

Những kẻ cầm quyền, bình thường đều đa nghi hơn. Những cử chỉ vô tâm bình thường của người khác ở trong mắt bọn họ liền được tinh điêu tế trác* thành âm mưu quỷ kế.

*Tinh điêu tế trác: tinh tế mài giũa.

“Phượng Cửu, ngươi muốn làm gì?” Người mở miệng là Hoàng đế Đường Hỷ quốc Trịnh Khắc, hắn có một mũi ưng bén nhọn, nhìn chính là kẻ âm hiểm giả dối, cộng thêm mắt to xanh đen, lão thái hời

hợt, vừa thấy chính là bộ dáng túng dục quá độ, điều này làm cho ấn tượng đầu tiên của Hạng Quân Vãn đối với Trịnh Khắc tương đối không tốt.

“Ngươi không thấy sao? Hay là, đầu óc ngươi có vấn đề?”

Phượng Cửu đưa tay, đem Hạng Quân Vãn ôm vào trong lòng, cằm để trên trán Hạng Quân Vãn, hướng Trịnh Khắc cười đến diêm dúa lẳng lơ, “Ta đây là…… Anh hùng cứu mỹ nhân a ——”

Ngân nga kéo dài, khiến cho tâm can Hạng Quân Vãn đang ở trong lòng Phượng Cửu được một phen thỏa mãn. Nghe nhịp tim của Phượng Cửu, nàng dần dần bình phục lại, chỉ có cây súng vẫn giương lên, vẻ mặt phòng bị nhìn Phượng Cửu, đối với “kẻ quấy rối” này cảm thấy hết sức bất mãn.

“Mỹ, mỹ nhân……”

Chờ thời điểm nhìn thấy dung mạo Hạng Quân Vãn, ánh mắt Trịnh Khắc thẳng tắp, đỏ con mắt nhìn khuôn mặt mỹ miều của Hạng Quân Vãn, khóe miệng một mảnh trong suốt.

Mọi người đều biết Trịnh Khắc Đường Hỷ quốc rất háo sắc, vốn dĩ đối với biểu hiện của hắn lúc này không cho là đúng, nhưng sau khi mọi người nhìn rõ ràng khuôn mặt của Hạng Quân Vãn rồi, một mảnh thanh âm nuốt nước miếng truyền đến. “Thật đẹp, nàng là yêu tinh sao?” Một cái thanh âm đơn thuần ngây thơ truyền đến, dẫn tới những nam nhân một trận cười vang.

Phượng Cửu từ trên mặt Trịnh Khắc nhận thấy khác thường, cúi đầu, thời điểm đối diện khuôn mặt kia của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu sửng sốt. Làm sao có thể? Phượng Cửu đưa tay kiểm tra gáy

Hạng Quân Vãn. Không có vết gì, chẳng lẽ hắn nhận lầm người, đem người khác nhận thành Vãn Vãn? Nhưng mà, không đúng a! Cảm giác này rõ ràng đây chính là Vãn Vãn, vì sao dung mạo khác biệt lớn như vậy?

Phượng Cửu công khai ăn "đậu hủ" cua mỹ nhân, rước lấy một mảnh căm tức. Mọi người đều hận không thể hóa thành tay trái của Phượng Cửu, cảm xúc một chút độ ấm từ làn da mềm mại của Hạng Quân Vãn. Những nam nhân kia, đã đã quên mất ý định ban đầu của bọn họ, càng đã quên vừa rồi một ngụm lại một ngụm mắng nàng "yêu nữ", giờ này khắc này, tất cả mọi người đều say mê trước vẻ đẹp của nữ tử quần áo tả tơi này, giống như ánh sáng cửa thiên địa vạn vật, đều bì không kịp một tia kinh hồng thoáng nhìn của mỹ nhân trước mắt.

Ngay lúc Phượng Cửu nhíu mày thời điểm, một cái thanh âm sợ hãi truyền tới, "Hoàng, hoàng huynh……" Lại vừa thấy, người nói chuyện là hoàng đế Thương Nguyệt quốc Công Tôn Nam, vẻ mặt hắn hoảng sợ nhìn Hạng Quân Vãn, một bên lắc đầu một bên lui về phía sau, vẻ mặt biểu thị bất khả tư nghị. "Hoàng huynh, ngươi đã trở lại ——"

Lời của Công Tôn Nam, khiến cho Hạng Quân Vãn cắn môi. Hôm nay là đêm mười lăm trăng tròn, nàng thế nhưng quên mất điều này. Chỉ là, lời của Công Tôn Nam là có ý gì? Hoàng huynh? Chẳng lẽ cho rằng nàng là Công Tôn Bách?

Lui về phía sau, Công Tôn Nam giẫm phải tảng đá, lảo đảo một cái, té. Một cú ngã này, khiến hắn tỉnh táo lại. Công Tôn Bách đã chết, Hạng Trị Chung tự mình cắt lấy đầu Công Tôn Bách hiến cho hắn, người trước mắt này là nữ tử, căn bản là không phải Công Tôn Bách!

Nghĩ như vậy, Công Tôn Nam bỏ qua chật vật vừa rồi, vùng đứng lên, ngón tachỉhướng Hạng Quân Vãn, thanh âm trở nên bén nhọn, “Không, ngươi không phải hoàng huynh, ngươi là yêu nữ! Ngươi là yêu nữ mê hoặc lòng người! Mọi người đừng bị nàng lừa gạt! Nàng là yêu nữ!”

Lời của Công Tôn Nam khiến cho đám nam nhân đang chìm đắm trong mỹ mạo của Hạng Quân Vãn dần dần thanh tỉnh, vừa nghĩ tới những độc xà vừa xuất hiện, trong lòng mọi người còn sợ hãi, ánh mắt nhìn Hạng Quân Vãn cũng dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Hoàng thúc, đừng mắc lừa yêu nữ!”

Thái tử Dực Nhân quốc Nguyên Việt lúc này đứng dậy nói với Phượng Cửu. Tuy rằng Bàn Long thành là một tiểu quốc độc lập, nhưng Phượng Cửu rốt cuộc vẫn là người Dực Nhân quốc, là người của hoàng thất, nếu hắn kiên trì bảo vệ Hạng Quân Vãn, chỉ mang đến phiền toái cho Dực Nhân quốc, đây là điều mà Nguyên Việt không muốn nhìn thấy.

Nguyên Việt mở miệng, Phượng Cửu chỉ chậm rãi cười. Ngay vừa rồi, hắn đã xác định người trước mắt này là nữ nhân hắn ngày đêm mong nhớ, tuy rằng không hiểu làm sao nàng lại “dịch dung”, nhưng điều này cũng không quan trọng, chỉ cần hắn biết nàng là Vãn Vãn là tốt rồi.

“Nàng là nữ nhân của ta!”

Phượng Cửu tay phải ôm chặt Hạng Quân Vãn, tay trái chỉ vào mọi người, thanh âm trầm thấp mị hoặc, “Các ngươi ai dám động đến nàng thử xem?”

Trên mặt Phượng Cửu là tươi cười yêu tà, ở dưới ánh trăng quỷ mị đẹp đẽ, thời điểm hắn nói lời này, vừa vặn một trận thanh phong thổi qua, ống tay trái của Phượng Cửu trong không trung bay lên, cẩm y hỏa hồng phiêu phiêu dương dương, trong đêm đen phập phồng đón gió, càng tôn lên người này thiên hạ vô song, như yêu như ma.

"Phượng Cửu, ngươi là cùng với tứ quốc đối nghịch sao?" Hoàng đế Chu Liên quốc Bách Lý Ảnh lúc này cũng đứng ra tỏ thái độ, một câu, đem Phượng Cửu trở thành kẻ chống lại cả thiên hạ, nhìn thấy Bách Lý Ảnh như thế, Phượng Cửu khinh xuy một tiếng, "Nếu quả thực như thế, thì làm sao? Bằng các ngươi, có thể đoạt Bàn Long thành của ta sao?"

Lời nói cuồng ngạo của Phượng Cửu, đâm cho một đám lão đại chỉ biết thầm căm tức, không dám nhiều lời một câu. Vũ khí trong thiên hạ, đều xuất từ Bàn Long thành, cùng Bàn Long thành so vũ khí mạnh, đây không thể nghi ngờ là lấy trứng cút với trứng đà điểu đi so lớn nhỏ, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Tuy rằng mọi người có không cam lòng, không phục, bất mãn, nhưng lời của Phượng Cửu là sự thật, dù cho tất cả mọi người muốn đánh Bàn Long thành, thôn tính được quặng sắt, muốn nhất thống giang sơn, nhưng Bàn Long thành phòng thủ kiên cố, Phượng Cửu biến thái dùng Thiết đúc thành trì, làm sao phá được? Người này, có cơ sở để cuồng ngạo……

"Hoàng thúc, hoàng thúc ngươi không cần vì một nữ nhân, không để ý đến đại nghĩa."

Nguyên Việt là đại biểu nhỏ tuổi nhất trong tứ quốc, bất quá mười lăm tuổi, trên mặt còn có dấu vết non nớt, tuy rằng hắn cực lực

muốn chính mình biến thành một Thái tử ổn trọng bình tĩnh, nhưng trong giọng nói để lộ ra sự quan tâm đối với Phượng Cửu cho thấy bản tính hồn nhiên của hắn.

“Nguyên Việt, vì ngươi hôm nay gọi ta một tiếng hoàng thúc, chuyện các ngươi đuổi giết nàng ta có thể không truy cứu. Nhưng, người ta muốn mang đi. Các ngươi muốn bắt lại, phải xem bản lĩnh của các ngươi.”

Phượng Cửu vừa nói, liền đem Hạng Quân Vãn đặt ở trên lưng. “Ôm chặt ta!”

Nghe xong lời của Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn gắt gao ôm lấy cổ Phượng Cửu. Các cảm giác đói khát cùng hư thoát, nàng chỉ có thể cố gắng làm cho mình buộc chặt lấy Phượng Cửu. Cho tới bây giờ, trong lòng Hạng Quân Vãn không hiểu sao lại tin tưởng tuyệt đối vào Phượng Cửu.

“Rầm ——” Thanh âm kim khí liên tục va chạm, tay phải Phượng Cửu run run, trên cánh tay lộ ra một cánh tay đúc bằng thiết. Bạc như tuyết, trắng như sương.

“Như Lai Thủ?” Có người sợ hãi kêu ra tiếng, ánh mắt mọi người nhìn Phượng Cửu dần dần trở nên sợ hãi.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Linh Nguyệt Châu

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Coi như ngươi biết hàng!” Phượng Cửu thổi mớ tóc dài trên trán, mắt phượng hẹp dài nhướn lên kiêu ngạo, cuồng ngạo trong đáy mắt càng thêm lộ rõ ràng. “Không muốn chết, tránh ra ——”

“Như Lai Thủ”, nghĩa như tên, giống như bàn tay của Phật Như Lai, thiên biến vạn hóa, không gì không làm được. Đối đầu Như Lai Thủ, không ai có thể đào thoát, chỉ có một con đường chết.

Phượng Cửu danh chấn thiên hạ, chính là dựa vào “Như Lai Thủ” này của hắn.

Mười năm trước, tiên hoàng Đường Hỷ quốc Trịnh Đức thèm nhỏ dãi quặng sắt Bàn Long thành, tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân, bao vây Bàn Long thành. Lúc ấy, Phượng Cửu chỉ mới mười tám tự mình dẫn quân nghênh chiến, hơn nữa dựa vào “Như Lai Thủ”, hoành tảo thiên quân, trong vòng bảo hộ nghiêm mật của hàng vạn người dễ dàng lấy đi thủ cấp của Trịnh Đức, từ đó về sau nổi tiếng trong nước. “Như Lai Thủ” cũng trở thành thứ khiến người ta phải sợ hãi, tồn tại như một thần khí.

Nay, Phượng Cửu thế nhưng vì một nữ tử, xuất ra Như Lai Thủ, điều này làm cho các nam nhân tuy rằng dấy lên sự phẫn nộ, nhưng

cũng không dám biểu hiện ra điều gì bất mãn.

Chê cười! Đầu của ai mà không phải là thịt? Kẻ điên trước mắt này nhưng mà ngay cả vua của một nước cũng dám giết! Nếu hôm nay Phượng Cửu thật sự sử dụng “Như Lai Thủ”, đem quốc quân tứ quốc trảm sát như thế, vậy thiên hạ không phải là thật rối loạn sao? Huống chi hắn cùng nữ chúa thân thuộc như vậy, vạn nhất Phượng Cửu thừa dịp thiên hạ đại loạn, tá trợ nữ chúa, giành thiên hạ, vậy bọn hắn chẳng phải là mất nhiều hơn được?

Những kẻ cầm quyền người nào không phải giảo hoạt như hồ! Làm vua, phải bảo toàn chính mình, bảo hộ lợi ích của mình, bọn họ bất quá rõ nhất điều này.

Hiện tại phóng Phượng Cửu cùng nữ chúa một con ngựa, sau khi trở về sẽ đem Phượng Cửu quan hệ cùng nữ chúa truyền ra ngoài, như vậy những kẻ có dã tâm sẽ kiếm Phượng Cửu gây phiền toái, ép hỏi hắn tung tích nữ chúa…… Nói không chừng, đến lúc đó còn có cơ hội đoạt được Bàn Long thành. Chuyện này, không vội nhất thời.

Cân nhắc lợi hại, vài tên lão đại truyền lệnh xuống, mọi người đều né tránh, nhường ra một con đường.

Không ai lại lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn, cho nên những người này khi biết được vũ khí trên cánh tay phải của Phượng Cửu chính là vũ khí đứng đầu trên bảng thần khí “Như Lai Thủ”, đều thoái nhượng đến năm thước, sợ không cẩn thận một cái bị Phượng Cửu lấy mất đầu.

A…… Phượng Cửu đảo qua mặt những kẻ tâm hoài quỷ thai, độ cong khóe miệng càng phát ra châm chọc. Bọn họ, ngược lại tính

toán thật tốt, chỉ là cũng phải có bản lĩnh này mới được!

“Chúng ta đi!”

Phượng Cửu một tay đỡ Hạng Quân Vãn, chậm rãi rời khỏi tầm mắt mọi người.

Vù —— Khi Phượng Cửu đi rồi, tất cả mọi người đem oán khí trong lòng phun ra, không khí ngưng trọng nhất thời trở nên thoải mái.

“Ảnh huynh, Nam huynh, Phượng Cửu này quả thực là quá kiêu ngạo!” Trên lưng Trịnh Khắc ướt sũng một tầng, gió đêm thổi tới, lạnh run. Phụ hoàng Trịnh Khắc chết ở trong tay Phượng Cửu, hai người xem như có huyết hải thâm cừu.

“Hừ! Cái quái gì! Cũng dám hù dọa Lão Tử!” Trịnh Khắc nhổ một ngụm nước bọt, lớn giọng ở ban đêm phá lệ vang dội.

“Trịnh Khắc, ngươi thế nào lại xưng “lão tử” với Phượng Cửu chứ?” Nghe xong lời của Trịnh Khắc, Bách Lý Ảnh lạnh lùng cười, “Giống như Lão Tử của ngươi chính là chết ở trong tay Phượng Cửu đi! Ngươi thế nhưng đừng đến lúc đó cả hai cha con đều chết trong tay Phượng Cửu, vậy thì thật buồn cười!”

“Này, Bách Lý Ảnh, ngươi ăn nói kiểu gì vậy!” Ngón tay Trịnh Khắc chỉ thẳng Bách Lý Ảnh, “Chúng ta hiện tại đều đứng trên một thuyền!”

“Thuyền của ngươi rất thối, ta cũng không muốn cùng ngươi đồng hành.”

Nói xong, Bách Lý Ảnh mang theo người của chính mình dẫn đầu rời đi, Nguyên Việt liếc nhìn Trịnh Khắc một cái, chắp tay sau lưng cũng rời đi, cuối cùng còn lại Trịnh Khắc cùng Công Tôn Nam.

“Nam huynh, vừa rồi ngươi nói cái gì hoàng huynh, là có ý gì? Chẳng lẽ là yêu nữ kia lớn lên giống Công Tôn Bách? Oa —— nàng chắc không phải nữ nhi Công Tôn Bách đi! Vậy ngươi thảm, nàng nhất định trở về tìm ngươi lấy mạng!”

Trịnh Khắc nói chuyện không hề cố kỵ, khiến cho mặt Công Tôn Nam vốn dĩ tái nhợt càng thêm khó coi. “Ngươi nói bậy bạ gì đó!” Công Tôn Nam vung tay áo, nổi giận đùng đùng mà chuẩn bị rời đi.

“Cố làm ra vẻ sao! Năm đó nếu không phải Phụ hoàng trẫm giúp cô cô mưu đồ, người ngồi lên ngôi vị cũng không phải là ngươi!”

Trịnh Khắc vốn dĩ bị Bách Lý Ảnh quét hết mặt mũi, ở trên người Công Tôn Nam này tìm trở về, hắn kéo kéo áo, liếc Công Tôn Nam một cái. “Đi! Trẫm muốn tìm mỹ nhân an ủi!”

Ngoại trừ người của Công Tôn Nam, những người khác đều đi hết. Gió đêm, nhẹ thổi, chòm râu Công Tôn Nam run nhè nhẹ, hai tay đều nắm chặt thành quyền.

Tại sao có thể như vậy? Yêu nữ kia sao lại có cùng một bộ dáng với hoàng huynh? Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên Công Tôn Bách, là niềm kiêu ngạo trong mắt phụ hoàng, Thái tử hiền đức nổi tiếng thiên hạ. Có Công Tôn Bách, mọi ánh hào quang đều quay chung quanh hắn, mà mình thủy chung chính là một thằng hề đứng trong bóng tối, cho tới bây giờ vẫn không chiếm được ánh nhìn của phụ hoàng……

Móng tay Công Tôn Nam đâm vào trong lòng bàn tay, hắn đã lâu đều không có cảm giác được đau đớn như thế. Công Tôn Bách, ngôi vị hoàng đế này là của Trẫm, Trẫm mới là chân mệnh Thiên Tử! Mặc kệ nàng là ai, lúc trước ngươi không đấu được Trẫm, hiện tại cũng đừng mơ tưởng thắng!

Bên kia, Hạng Quân Vãn im lặng ghé vào trên lưng Phượng Cửu. Phía sau không có truy binh, Hạng Quân Vãn nhẹ nhàng thở ra.

“Ngươi làm sao tìm được ta?” Trong thanh âm của Hạng Quân Vãn tràn ngập mệt mỏi, tay Phượng Cửu căng thẳng, đôi mắt trầm xuống, “Lạc Tuyết tìm được Phi Sương, Phi Sương dùng bồ câu đưa tin, ta lập tức chạy trở về. Thực xin lỗi, đã tới chậm, khiến nàng chịu khổ!”

Phượng Cửu tìm một chỗ sạch sẽ, đem Hạng Quân Vãn cẩn thận thả xuống, sau đó, từ trong lòng ngực xuất ra một cái hộp, mở ra, bên trong nằm một viên dược hoàn màu hỏa hồng.

“Đây là cái gì?” Hạng Quân Vãn còn chưa nói xong, Hỏa Quỳ ló ra, duỗi cái cổ già nua ra thật dài, hai con mắt bích sắc nhìn chằm chằm viên thuốc, lòe lòe sáng lên. Ngay cả Hỏa Quỳ đều muốn cái này, nhất định là đồ tốt!

“Linh Nguyệt châu, ăn một viên tăng trưởng ba mươi năm nội lực. Nếu nàng có nội lực, cũng sẽ không dễ dàng bị người bắt. Ta vốn có thể đem Linh Nhật châu đều đoạt về, hai viên ăn cùng nhau, nàng liền có thể có năm mươi năm nội lực, nhưng mà không nghĩ tới nàng sẽ bị người bắt đi……”

Phượng Cửu đem Linh Nguyệt châu này đưa đến bên môi Hạng Quân Vãn, “Bất quá không quan hệ, ta biết được hạt châu kia ai

đang giữ, cho ta thời gian, ta nhất định sẽ giúp nàng đoạt về!”

Thanh âm Phượng Cửu dịu dàng hoàn toàn không giống như vừa rồi, Phượng Cửu cuồng vọng khí phách như vậy, Hạng Quân Vãn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.”Ngươi thế nào nhận ra là ta?”

Thời điểm nhìn thấy trăng tròn trên trời, Hạng Quân Vãn đã sớm biết dung mạo mình đã xảy ra biến hóa, lúc đó Phượng Cửu giật mình nàng thấy rõ ràng, nhưng mà hắn rất nhanh trấn định lại, xác định rõ là mình.

“Nàng là nữ nhân của ta, ta làm sao có thể không nhận ra?” Phượng Cửu giở thói cợt nhả nhìn Hạng Quân Vãn nuốt Linh Nguyệt châu, tay phải phủ ở trên lưng Hạng Quân Vãn, một trận hơi ấm, từ phía sau lưng Hạng Quân Vãn chậm rãi rót vào, ấm áp như thế, khiến cho Hạng Quân Vãn vốn dĩ mỏi mệt chậm rãi nhắm mắt lại, tựa vào trong lòng Phượng Cửu.

“Vãn Vãn ——” Ngón tay Phượng Cửu thon dài chạm đến hai má trơn bóng như ngọc của Hạng Quân Vãn, trong mắt tràn ngập thâm tình, “Nàng yên tâm, những kẻ gay tổn thương đến nàng, một người ta cũng sẽ không tha……”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nữ Nhi Lớn Không Giữ Được Trong Nhà

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Quân Vãn ngủ một giấc, ngủ ba ngày ba đêm. Khi nàng tỉnh lại chính là sáng sớm, Phượng Cửu sớm đã chẳng biết đi đâu. Hạng Trị Chung tựa vào một bên ghế dựa, để nguyên y phục mà nằm. Dương quang màu vàng nghiêng nghiêng chiếu vào, dừng ở trên khuôn mặ tiều tụy của Hạng Trị Chung, lưu lại một dải bóng ma.

“Tê ——” Thấy Hạng Quân Vãn tỉnh, Hỏa Quỳ thè chiếc lưỡi nhỏ, cái đầu lạnh lẽo cọ cọ cằm Hạng Quân Vãn, Bao Tử đã ở trước đầu giường, chỉ là xa xa nhìn Hạng Quân Vãn, miệng không ngừng phát ra thanh âm “Chít chít ——”.

Kỳ thật, Ngân Hồ đặc biệt tưởng nhớ cùng Hạng Quân Vãn thân thiết, bất đắc dĩ Kim Ti Xà bày ra một bộ dáng muốn công kích, khiến cho Ngân Hồ không thể không cùng Hạng Quân Vãn giữ một khoảng cách. Ba ngày nay, hai sủng vật vì tranh đoạt Hạng Quân Vãn, đã tranh đấu gay gắt rất nhiều lần. Đấu vài hiệp đều không phân hắng bại, Bao Tử cũng hiểu được Hỏa Quỳ không phải ngồi không, dù cho vẫn không cam lòng, nhưng mà gặp trở ngại, vướng víu nọc độc của Hỏa Quỳ, Bao Tử chỉ có thể ủy khuất nhìn Hạng Quân Vãn, một bộ dáng tiểu tức phụ bị ức hiếp.

Thanh âm của Ngân Hồ đem Hạng Trị Chung đánh thức, hắn dụi dụi mắt, vừa nhìn đến Hạng Quân Vãn, lập tức vui sướng tiến đến bên giường, “Vãn Nhi, ngươi tỉnh? Thật tốt quá! Tỉnh là tốt rồi!”

Thanh âm của Hạng Trị Chung sung sướng, đem vẻ mỏi mệt mất tinh thần cùng đám râu ria lộn xộn phản cảm trên mặt hắn quét sạch. “Ngươi ngủ ba ngày, ngươi có biết phụ thân có bao nhiêu sợ ngươi ngủ một giấc không tỉnh lại nữa ——

“Phụ thân, ta không sao.”

Từ sau khi tỉnh lại, Hạng Quân Vãn liền cảm nhận được trong cơ thể có một dòng nước ấm chạy khắp tứ chi bách hải, cái loại cảm giác thoải mái này là nàng cho tới bây giờ đều không có thể nghiệm qua, hay là, đây là chỗ tốt Linh Nguyệt châu mang đến?

Nhìn thấy Hạng Trị Chung, Hạng Quân Vãn chợt nhớ tới chuyện tình ở trong sơn động, vội vàng ngồi dậy, “Cha, Thái hậu không phải tuyên cha tiến cung sao? Cha có sao không? Đúng rồi, là Thái hậu tìm người bắt cóc ta, bà ta sẽ gây bất lợi với người!”

Hạng Quân Vãn liên tiếp nói nhiều lời quan tâm như vậy, Hạng Trị Chung nghe xong rất là vui mừng, vội vàng trấn an nữ nhi, “Ta không sao, Thái hậu không có chứng cớ, không làm gì được ta.”

Hạng Trị Chung bình an, Hạng Quân Vãn trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra. Đến nơi đây, nàng đã đem Hạng Trị Chung trở thành thân nhân, chỉ là ở dưới vách núi, lời của Công Tôn Nam, khiến cho mày Hạng Quân Vãn đột nhiên nhíu lại, nàng nhìn sang Hạng Trị Chung. Mấy ngày này, Hạng Trị Chung đối với nàng yêu thương không giả, nhưng mà trong sơn động kia song bào thai huynh đệ nói

như thế là có ý gì? Chẳng lẽ, người trước mắt này đối với nàng mọi cách yêu thương, lại là kẻ thù giết cha của nàng?

Trong lúc nhất thời, Hạng Quân Vãn trong đầu hiện lên vô số ý niệm.

Nếu nàng thật sự là nữ nhi Công Tôn Bách, đối với người cha đã sinh ra nàng này nàng không có bất cứ tia cảm tình nào, bởi vì nàng là Đường Thanh, không phải Hạng Quân Vãn thật sự. Ngược lại nàng ở nơi này cùng Hạng Trị Chung, cảm nhận được tình thân ấm áp. Chỉ là, Hạng Trị Chung cùng Công Tôn Bách trong lúc đó rốt cuộc có ân oán gì? Hạng Trị Chung đối với nàng như thế, là có cái mục đích gì?

Nhìn ra Hạng Quân Vãn trong lòng có việc, Hạng Trị Chung nhẹ giọng hỏi, “Vãn Nhi, làm sao?”

“Không, không có gì.” Hạng Quân Vãn vốn dĩ muốn mở miệng hỏi Hạng Trị Chung chuyện tình về Công Tôn Bách, nhưng nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Hạng Trị Chung, nàng lại đem nghi hoặc của mình nuốt vào.

“Có phải hay không lo lắng Phượng thiếu chủ? Bên ngoài tin đồn lan rất nhanh, hắn muốn chiếu cố ngươi, lại sợ liên lụy ngươi, cho nên đi về trước. Ngươi yên tâm, qua không bao lâu các ngươi có thể gặp mặt!”

“Cha ——” Hạng Trị Chung nói lời trêu chọc, Hạng Quân Vãn làm sao nghe không hiểu! Tựa như tiểu hài tử làm chuyện xấu bị bắt quả tang, trên mặt Hạng Quân Vãn dâng lên một ráng đỏ ửng.

“Ha ha, nữ nhi lớn không giữ được trong nhà!”

Nhắc tới Phượng Cửu, trên mặt Hạng Trị Chung lộ ra tươi cười vui mừng. Chuyện Phượng Cửu ra vào khuê phòng Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung làm chủ một gia đình, như thế nào không biết! Chỉ là, xem Phượng Cửu đối với Hạng Quân Vãn một mảnh thiệt tình, cử chỉ có chút khác người, hắn liền mở một con mắt nhắm một con mắt, ngầm đồng ý bọn họ lui tới. Nếu không, đường đường phủ tướng quân cũng không phải tùy tiện người nào đều có thể vào!

Sau khi cười xong, thần thái Hạng Trị Chung trở nên ôn hòa, "Vãn Nhi, đến, phụ thân hỏi ngươi chuyện này!"

Hạng Quân Vãn nguyên tưởng rằng Hạng Trị Chung hỏi thăm chuyện tình nàng cùng Phượng Cửu, không nghĩ tới Hạng Trị Chung mở miệng, lại nói một câu khiến cho Hạng Quân Vãn rất kinh ngạc, "Vãn Nhi, ngươi hướng tới cuộc sống như thế nào? Ngươi có nghĩ sẽ rời đi nơi này?"

"Phụ thân, người đây là ý gì?" Hạng Quân Vãn không hiểu.

"Ta là nói, hiện tại Thương Nguyệt quốc không yên ổn, nếu Phượng Cửu thiệt tình đối với ngươi tốt, hơn nữa các ngươi lại lưỡng tình tương duyệt…… Ngươi, đi theo hắn đi thôi!" Hạng Trị Chung vuốt tóc Hạng Quân Vãn, yêu thương trong mắt lộ ra rõ ràng, "Các ngươi rời khỏi nơi thị phi này, sống một cuộc sống khoát hoạt đi!"

Lời của Hạng Trị Chung, khiến cho Hạng Quân Vãn không nắm được ý tứ của hắn. "Phụ thân, có phải người có gì đó gạt ta?"

"Không có." Hạng Trị Chung vội vàng phủ nhận, "Ta chính là cảm thấy chính mình vẫn không ở bên cạnh ngươi, đối với ngươi quan tâm không đủ, không biết ngươi muốn cái gì. Nghe bọn La Húc nói,

ngươi rất thích cuộc sống tự do tự tại, ta nghĩ đến ngươi nên rời đi nơi này. Ha ha, không có chuyện gì, không có chuyện gì!"

Hạng Trị Chung đứng lên, ngây ngốc nở nụ cười hai tiếng, "Dù sao, mặc kệ ngươi muốn cái gì, phụ thân đều sẽ đứng sau ủng hộ ngươi!"

"Bất cứ chuyện gì chuyện sao?"

"Bất cứ chuyện gì ——" Ánh mắt Hạng Trị Chung đột nhiên trở nên sắc bén, thần tình trên mặt cũng nghiêm túc, "Dù cho ngươi muốn thiên hạ này, phụ thân cũng sẽ giúp ngươi đoạt!"

Hạng Trị Chung đi rồi, Hạng Quân Vãn đầu óc vẫn còn "ong ong" rung động. Hạng Trị Chung cùng Công Tôn Bách rốt cuộc là cái quan hệ gì? Chuyện năm đó cất giấu bí mật gì? Nếu nàng thật là nữ nhi của Bách Thái tử, mẹ đẻ của nàng là ai chứ?

Hạng Quân Vãn nghĩ không ra đến tột cùng là có chuyện gì, nàng không biết, lúc này, ở trong hoàng cung, một hồi âm mưu cùng nàng có liên quan đang nổi lên.

"Các ngươi xác định? Hoàng thượng thật sự là nói như vậy?" Triệu Mạn kích động nhìn hai người Dụ Phi cùng Dụ Tịnh đứng ở trước mắt, trong mắt có vui sướng, có bất khả tư nghị, còn có kích động khó có thể khống chế.

"Đúng vậy, Thái hậu. Hoàng thượng sau khi nhìn thấy cô nương kia hết sức sợ hãi, thậm chí té ngã. Tuy rằng thuộc hạ cách xa, không thể thấy rõ dung mạo cô nương, nhưng lời Hoàng thượng nói chúng ta tuyệt đối không có nghe sai."

“Chẳng lẽ, cô nương kia thật là cốt nhục của con ta? Nếu như là thế, nàng vì sao không đến cùng ta nhận thức? Mẹ đẻ của nàng là ai chứ?” Triệu Mạn một trận mê muội, Thanh Đằng vội vàng tiến lên đỡ Triệu Mạn ngồi xuống, lại vì Triệu Mạn mát xa, giúp nàng giảm bớt áp lực.

Qua hồi lâu, Triệu Mạn mới hít sâu mộ hơi, “Dụ Phi, nếu bên ngoài đều tìm kiếm tung tích nữ chúa, các ngươi hãy đem tin tức Hạng Quân Vãn là nữ chúa tản ra ngoài đi……”

“Thái hậu, người là muốn dời đi tầm mắt mọi người——” Dụ Phi là người thông minh, chỉ một chút, liền hiểu rõ ý tưởng Hoàng Thái hậu.

“Đúng! Hạng Quân Vãn có thể từ trong tay các ngươi chạy đi, cũng là có chút bản lĩnh. Để cho nàng đi kiềm chế những kẻ yêu quyền thành điên này đi! Dụ Tịnh, ngươi dẫn người đi tìm tôn nữ bảo bối của Ai gia, lần này, Ai gia nhất định phải hảo hảo che chở nàng!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Kẻ Nào Phiền Ta —— Giết!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Sau khi Dụ Phi cùng Dụ Tịnh rời đi, Triệu Mạn đem Thanh Đằng bên người gọi vào, “Nghe nói Ngọc phu nhân phủ tướng quân là thứ muội của Hoàng hậu, cùng Hạng Quân Vãn có mâu thuẫn rất lớn?”

“Hồi Thái hậu, đúng vậy.”

“Truyền ý chỉ của Ai gia, sắc phong Ngọc phu nhân làm phu nhân phủ tướng quân, Hoàn phu nhân làm quý thiếp. Mặt khác, mời hai vị phu nhân này cùng tất cả các vị tiểu thư của phủ tướng quân tham gia thọ yến của Ai gia.” Triệu Mạn ở bên tai Thanh Đằng thấp giọng nói vài câu, Thanh Đằng cười liên tục gật đầu, “Mượn đao giết người, Thái hậu kế sách hay!”

Ngọc phu nhân được nâng làm tướng quân phủ phu nhân, tin tức này đánh Hạng Trị Chung một cái trở tay không kịp. Đen mặt đón ý chỉ Thái hậu, Hạng Trị Chung đứng lên phất tay áo xoay người rời đi, để lại Thanh Đằng cười đến ý vị thâm trường cùng Ngọc phu nhân cao hứng đến không phân nổi không phân nổi nam bắc.

Đối với chiếc bánh nóng từ trên trời rơi xuống này, Ngọc phu nhân mừng đến sắp điên rồi! Thái hậu thật sự là khéo hiểu lòng người! Bà bình sinh chú ý nhất chính là xuất thân của mình, bởi vì

thứ xuất, tuyển tú bị người loại xuống, bởi vì thứ xuất, không được làm chính thất của Hạng Trị Chung, ở vị trí thiếp luẩn quẩn mười mấy năm.

Hiện tại, mộng đẹp của Ngọc phu nhân rốt cục trở thành sự thật! Bà thành phủ tướng quân phu nhân, thân phận con gái của bà cũng sẽ bởi vậy được nước lên thuyền! Hạng Quân Nhu sẽ trở thành đích tiểu thư phủ tướng quân, mà ngay cả thân là Thái tử trắc phi Hạng Quân Mỹ cũng có cơ hội trở thành Thái tử phi……

Lúc này, Ngọc phu nhân trước mắt hiện lên rất nhiều ngôi sao lóe sáng. Bà mấy năm nay chờ đợi cùng trả giá vẫn là có hồi báo! Lúc trước, một cái danh hiệu"Thiếp" ép tới bà thở không nổi, lúc này đây, bà nhất định phải hàm ngư chuyển thân, hảo hảo mà hãnh diện!

"Chúc mừng phu nhân!" Thanh Đằng đem đồ Thái hậu ban giao cho Ngọc phu nhân, cười đến ngọt ngào, "Sinh thần củaThái hậu sắp đến, phu nhân cần phải chuẩn bị trước thật tốt a!"

"Đa tạ Thanh Đằng cô cô!" Ngọc phu nhân đưa cho Thanh Đằng một cái hà bao thật nặng, chờ đến khi Thanh Đằng đi rồi, Ngọc phu nhân còn ngây ngô cười tại chỗ.

Khi Lạc Tuyết đem tin tức Ngọc phu nhân trở thành phủ tướng quân phu nhân nói cho Hạng Quân Vãn, Hạng Quân Vãn đang bón cho Hỏa Quỳ ăn độc hoàn. "Tướng quân phu nhân? Ha ha……" Thái hậu mang tới Ngọc phu nhân, rõ ràng chính là vì áp chế chính mình, Hạng Quân Vãn làm sao không biết!

"Tùy bà ta đi!" Hạng Quân Vãn sờ sờ đầu Hỏa Quỳ, Hỏa Quỳ lại trườn lên cổ tay của nàng, lại biến thành một cái thủ trạc màu vàng.

“Chít chít ——” Chờ hỏa quỳ an tĩnh lại, bánh bao mới bổ nhào vào trong lòng Hạng Quân Vãn làm nũng.

“Tê ——” Kim Ti Xà mạnh mẽ phun ra cái lưỡi nhỏ, Bao Tử bị dọa đến mức ôm chầm lấy bả vai Hạng Quân Vãn, thân mình lạnh run.

“Tốt lắm tốt lắm, đều là người một nhà, đừng như vậy!” Hạng Quân Vãn vuốt vuốt cái đầu mềm mại của Ngân Hồ, lại huých chạm vào cằm Kim Ti Xà, “Ta đây chẳng mấy nữa sẽ trước sau thụ địch, các ngươi không thể đồng lòng nhất trí được sao?”

Cũng không biết chúng nó có phải hay không nghe hiểu lời của Hạng Quân Vãn, Hỏa Quỳ thế nhưng an tĩnh lại, Bao Tử cũng ngoan ngoãn cuộn ở trong lòng Hạng Quân Vãn, hai sủng vật đột nhiên ở chung hết sức hài hòa.

“Tiểu thư, chúng ta phải làm sao?” Lạc Tuyết đi đến phía sau Hạng Quân Vãn, nhẹ nhàng mà đấm lưng cho nàng.

“Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Kẻ nào phiền ta—— Chết!”

Lời của Hạng Quân Vãn vừa nói xong, chợt nghe đến một trận cước bộ vội vã truyền đến, “Hạng Quân Vãn, ngươi lăn ra đây cho ta!”

Vừa nghe thanh âm, Hạng Quân Vãn chỉ biết là Hạng Quân Nhu. Tiểu cô nương này thật sự là trí nhớ không dài, người khác là ngã một lần, nàng gặp hạn té ngã nhiều lần ngược lại càng thêm kiêu ngạo. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Nhu kêu hồi lâu, đều không có người lên tiếng trả lời, liền trực tiếp xông vào khuê phòng Hạng Quân Vãn.

“Hạng Quân Vãn, bổn tiểu thư gọi ngươi, ngươi không có nghe thấy sao? Ngươi đồ phế vật, chắc không phải lỗ tai cũng điếc đi!” Hạng Quân Nhu ngẩng cao đầu, phía sau như trước là ba tên người hầu —— Hạng Quân Yến, Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam.

“Lạc Tuyết, vả miệng ——”

Hạng Quân Vãn nhẹ nhàng phân phó một tiếng, Lạc Tuyết đã lắc mình đi đến trước mặt Hạng Quân Nhu, “Ba ba ba ba”, bốn cái tát khiến cái mũi Hạng Quân Nhu đổ cả máu.

“Tứ tiểu thư thật sự là dễ quên! Tiểu thư của chúng ta ghét nhất người khác nói nàng phế vật. Nếu Tứ tiểu thư lại nói một tiếng, có tin hay không ta đánh ngươi như đánh chó nha?”

Lạc Tuyết nhìn ngọt ngào đáng yêu, lúc này bộ dáng trừng mắt lại hết sức dọa người, ba người khác thấy Hạng Quân Nhu bị đánh, lập tức lui về phía sau từng bước. Hạng Quân Nhu không nghĩ tới Hạng Quân Vãn thế nhưng sai khiến một tiểu nha đầu đối phó chính mình, bất chấp đau đớn trên mặt, chỉ vào Lạc Tuyết thì chửi ầm lên. “Tiểu tiện nhân, ngươi dám đánh ta! Ngươi là ai! Người đâu, đem tiện nhân này kéo ra ngoài đánh chết cho ta!”

Lập tức, xông tới bốn gã sai vặt bưu hãn, muốn đem Lạc Tuyết lôi ra ngoài. Thì ra, Hạng Quân Nhu lần này là có chuẩn bị mà đến, còn dẫn theo trợ giúp đến.

“Lạc Tuyết, động thủ ——”

Hạng Quân Vãn từ đầu đến cuối đều nằm ở trên xích đu, dịu dàng chải lông cho Bao Tử, tựa hồ cũng không cảm giác tương lai bão táp hít thở không thông đã đến, cũng không có chút sợ hãi.

Nghe xong tiểu thư phân phó, Lạc Tuyết nhẹ nhàng cười. Tiểu thư rốt cục nổi bão rồi sao?

“Ngây ra cái gì, còn không giết chết hai cái tiện nhân này cho bổn tiểu thư!” Hạng Quân Nhu chỉ vào Hạng Quân Vãn cùng Lạc Tuyết, hướng bốn người hô. Lập tức, bốn người đánh về phía đôi chủ tớ kia, chỉ là người còn chưa tiếp cận được Hạng Quân Vãn thời điểm, cách nàng chỉ có một thước, cổ họng mỗi người lên đều nhiều hơn một đạo lỗ hổng sắc bén.

“Bá ——”

Huyết phun ra khiến trong phòng nơi nơi đều là huyết, mà ngay cả các vị tiểu thư đã cố né tránh nhưng trên người đều bị dính máu tươi. Lại nhìn, chỉ có Hạng Quân Vãn cùng Lạc Tuyết là trên người sạch sẽ, chủ tớ hai người dường như cái gì đều không có xảy ra, hết sức bình tĩnh.

“Giết, giết người ——” Hạng Quân Văn lại mắt vừa lật trắng, trực tiếp té xỉu.

Hạng Quân Văn đã sớm biết được Hạng Quân Vãn là nhân vật lợi hại, bình thường vẫn trốn tránh Nhị tỷ này, không nghĩ tới lần này Hạng Quân Nhu thành đích tiểu thư, không phải buộc nàng lại đây xem kết cục của Hạng Quân Vãn, nếu không phải Hạng Quân Nhu bá đạo, nàng một chút cũng không muốn thấy Hạng Quân Vãn ! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Văn hôn mê bất tỉnh, Hạng Quân Yến cùng Hạng Quân Lam cũng không biết nên làm như thế nào, mà ngay cả đương sự Hạng Quân Nhu cũng bị dọa cho ngu ngơ. Tại sao có thể như vậy? Nàng, nàng cũng dám thật sự giết người!

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Nhìn tới Lạc Tuyết đang đến gần mình, Hạng Quân Nhu liên tục lui về phía sau, đầu lưỡi cũng bắt đầu thắt, "Ta là đích tiểu thư phủ tướng quân….."

"Ngươi? Ha ha ——"

Lạc Tuyết dương đao, nhát chém sắc bén trực tiếp đem búi tóc rủ xuống bên tai Hạng Quân Nhu chém bay một nửa, "Đích tiểu thư phủ tướng quân vĩnh viễn chỉ có tiểu thư của chúng ta, để ngươi xách giày cho tiểu thư chúng ta cũng không xứng! Cút!"

Một tiếng "Cút", khiến cho chân Hạng Quân Nhu mềm nhũn, xém chút ngã sấp xuống, may là sau lưng nàng Hạng Quân Yến đỡ lấy nàng, cuối cùng mấy người chạy trối chết.

Bốn người đi rồi cũng không lâu sau, lại một trận cước bộ truyền đến, lần này người đến so với vừa rồi nhiều hơn, hơn nữa hùng hổ, chỉ nghe "phanh" một tiếng, cửa phòng Hạng Quân Vãn bị người đạp mở.

"Nương, chính là nàng, nàng giết người! Nàng giết người!" Hạng Quân Nhu mang khuôn mặt sưng đỏ xông tới, đi theo sau là Ngọc phu nhân, Hoàn phu nhân cùng với vài ác hán đến. "Mau! Đem nàng bắt đến quan phủ đi! Đem nàng lưu đày đến Mạn Bắc đi!"

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tổ Hợp Mẹ Con Cực Phẩm Vô Sỉ

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Nếu là trước kia, Ngọc phu nhân nhất định sẽ không kiêu ngạo như vậy, nhưng mà bây giờ, bà là phu nhân phủ tướng quân, Hạng Quân Nhu là đích tiểu thư phủ tướng quân. Hiện tại Hạng Quân Nhu bị đánh, người của bà còn bị Hạng Quân Vãn giết chết, đây đối với Ngọc phu nhân mà nói là một phen giết gà dọa khỉ, cơ hội tốt ngàn năm hiếm có.

“A, thật sự là khách hiếm!” Hạng Quân Vãn như trước tiêu dao dựa vào xích đu, nhẹ nhàng đung đưa, Bao Tử trong lòng híp mắt, hưởng thụ ngón tay Hạng Quân Vãn chải vuốt bộ lông của nó mang đến cảm giác thoải mái.

“Lạc Tuyết, đi ra ngoài nhìn xem hôm nay cơn gió nào thổi, thế nhưng đem Ngọc phu nhân thổi tới!”

Hạng Quân Vãn đối với mình coi thường, khiến cho tâm tử nhỏ mẫn cảm của Ngọc phu nhân bị kích thích thật sâu, nàng cho mình là ai? Hừ! Ngọc phu nhân lạnh lùng cười, trước kia không sửa trị Hạng Quân Vãn, là vì Hạng Trị Chung bảo vệ, nay, sau lưng mình có Thái hậu làm chỗ dựa, sẽ không sợ Hạng Quân Vãn phản kháng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tuy rằng Ngọc phu nhân hết sức muốn đem đầu Hạng Quân Vãn chặt xuống, nhưng mà nàng vừa lên làm tướng quân phu nhân, tự nhiên là phải chú ý hình ảnh, tốt nhất là có thể "dĩ đức phục nhân", vị trí này mới có thể tọa lâu dài một chút.

Nghĩ đến đây, Ngọc phu nhân đem tức giận trong lòng đè ép xuống, trên mặt mang một nụ cười cao quý, "Vãn Nhi, Nhu Nhi đến tột cùng làm ra sự tình gì, ngươi lại đem nàng đánh thành như thế? Cho dù nàng không vừa mắt ngươi, ngươi là tỷ tỷ, nên tha thứ, bao dung muội muội một chút, chẳng lẽ không được sao? Vì sao, còn muốn giết người? Giết người là phạm pháp! Cho dù ngươi là tiểu thư phủ tướng quân, ngươi giết người, tướng quân cũng sẽ không bao che ngươi!"

Nghe xong Ngọc phu nhân lên án, Hạng Quân Vãn ngưng một chút, ngẩng đầu, trên mặt nét tươi cười như hoa, "Kời của phu nhân rốt cuộc là nghe từ đâu? Vu hãm ta giết người? Phu nhân có chứng cớ gì không?"

"Chứng cớ, chứng cớ đương nhiên là có!" Hạng Quân Nhu đứng ra, chỉ vào Lạc Tuyết, "Vừa rồi chính là nàng động thủ! Nàng đem bọn họ đều giết chết! Ở trong chính căn phòng này!"

Sự ngu xuẩn của Hạng Quân Nhu, khiến cho Hạng Quân Vãn cười ra tiếng, "Muội muội chắc không phải đầu óc hồ đồ chứ! Ngươi nói nha đầu của ta giết người, thi thể kia ở đâu chứ? Chỗ này của ta sạch sẽ, nơi nào có máu người, nơi nào có thi thể? Muội muội muốn nói xấu ta, phiền toái tìm lí do thoái thác tốt một chút!"

Hạng Quân Nhu lúc này mới phát hiện, trong khuê phòng Hạng Quân Vãn sạch sẽ, không có thi thể, mà ngay cả vết máu bắn tung tóe đều biến mất không còn một mảnh. Tại sao có thể như vậy? Thi

thể đi đâu vậy? Máu lại thế nào không thấy? Hạng Quân Nhu lui về phía sau từng bước, không tin vào mắt của mình, “Không, không có khả năng! Rõ ràng ở chỗ này a! Nàng rõ ràng đã giết người!”

“Muội muội, cho dù ngươi xem ta không vừa mắt, cũng nên biết được nặng nhẹ. Ta tốt xấu cũng là Thái Bình quận chúa Hoàng thượng tự mình sắc phong, nói xấu quận chúa, muội muội cũng biết là cái tội gì chứ?”

Nói chuyện thời điểm, Hạng Quân Vãn cố ý quét mắt qua Ngọc phu nhân một cái, nhìn thấy sắc mặt Ngọc phu nhân trắng bệch, nàng cười lên, “Muội muội tuổi nhỏ, không biết nặng nhẹ, phu nhân chắc là người hiểu biết. Không biết là đích tiểu thư phủ tướng quân lớn, hay là Thái Bình quận chúa lớn!”

Ngọc phu nhân nguyên vốn nghĩ đến mượn chuyện để ra oai, phá bỏ nhuệ khí của Hạng Quân Vãn, nhưng mà nàng thế nào lại quên, Hạng Quân Vãn còn có một cái danh hào quận chúa. Quận chúa, là hoàng thân quốc thích, đương nhiên so với phủ tướng quân lớn. Nghĩ như vậy, Ngọc phu nhân không cam lòng cắn chặt răng, “Nhu Nhi, xin lỗi tỷ tỷ!”

“Không!”

Ngọc phu nhân đứng về phía Hạng Quân Vãn, khiến cho Hạng Quân Nhu hết sức không thể lý giải. “Nương, ngươi thế nào giúp đỡ tiện nhân này! Người rõ ràng chính là nàng giết, nàng còn sai tiện nha đầu đánh ta! Trước kia ngươi muốn ta chịu đựng, bởi vì ta là thứ xuất, nhưng hiện tại ta là đích tiểu thư, vì sao còn muốn nhường nhịn nàng!”

“Ba ba ——”

Trước mặt Ngọc phu nhân, hai bạt tai của Hạng Quân Vãn đánh cho Hạng Quân Nhu tìm không ra nam bắc.

“Hạng Quân Vãn, lá gan thật lớn!” Ngọc phu nhân đã thoái nhượng từng bước, không nghĩ tới Hạng Quân Vãn lại làm như vậy, đây quả thực chính là đánh vào mặt bà a. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Phu nhân không phải tò mò ta vì sao không để ý tình cảm tỷ muội giáo huấn muội muội sao? Chính bởi vì vừa rồi, nàng đối với ta cũng là một ngụm một cái tiện nhân phế vật……”

“Phu nhân, ngươi trước kia là thiếp thất, tội quản giáo không nghiêm có thể bỏ qua. Nay, Thái hậu nương nương nhân từ, ban cho ngươi thân phận, nếu cho người biết được muội muội không hiểu quy củ như vậy, chẳng những sẽ bị người cười đến rụng răng, còn có thể nói phu nhân người vô phương dạy dỗ, vạn nhất rơi vào trong tai Hoàng thượng, không biết có thể hay không có cái ảnh hưởng gì lớn……”

“Ngươi ——” Ngọc phu nhân chỉ vào Hạng Quân Vãn, tức giận đến đầy đầu mồ hôi.

Đây không phải là xỏ xiên nói bà cho dù thành phu nhân, cũng không thể nào lên được mặt bàn sao! Hiện tại Ngọc phu nhân chú ý nhất chính là tiền đồ hai nữ nhi, thật vất vả thành phu nhân, cố gắng tranh thủ trợ lực từ phủ tướng quân, Hạng Quân Mỹ có thể trở thành Thái tử phi, Hạng Quân Nhu cũng có thể gả cho người tốt. Nhưng hiện tại Hạng Quân Vãn luôn miệng nói Hạng Quân Nhu không có giáo dưỡng, chẳng phải đều là do nương nàng từng là thiếp thất nên vô phương dậy dỗ?

“Ba ——” Ngọc phu nhân thẹn quá hoá giận, đưa tay, muốn cho Hạng Quân Vãn một bạt tai giáo huấn nàng, lại không biết vì sao một cái tát này lại đánh lên mặt nữ nhi của mình. Vốn dĩ mặt Hạng Quân Nhu đã sung như đầu heo, lúc này lại trúng thêm một cái tát, đau đến gào khóc. “Nương, ngươi sao lại đánh ta!”

Ngọc phu nhân bất khả tư nghị nhìn tay mình, nàng rõ ràng là muốn giáo huấn Hạng Quân Vãn a! Lại nhìn đến khóe miệng Hạng Quân Vãn trào phúng tươi cười, Ngọc phu nhân kêu lên, “Là ngươi! Nhất định là ngươi! Ngươi biết yêu thuật! Người đâu, đem yêu nữ này bắt lại cho bản phu nhân!”

Một đám bà tử cao lớn thô kệch đem Hạng Quân Vãn cùng Lạc Tuyết bao vây lại, thời điểm đang muốn động thủ, một cái thanh âm nghiêm khắc truyền tới, “Các ngươi đang làm cái gì!”

“Phu…… Phu quân……” Ngọc phu nhân quay đầu, thì nhìn thấy Hạng Trị Chung xanh mặt đứng ở sau lưng, lập tức hai mắt đẫm lệ kéo Hạng Quân Nhu đi đến trước mặt Hạng Trị Chung, “Phu quân, ngươi xem, Vãn Nhi đem Nhu nhi đánh thành bộ dáng gì nữa!”

Nghe xong lời của Ngọc phu nhân, Hạng Quân Nhu lập tức ngẩng đầu, nháy mắt một cái liền có nước rơi xuống “Cha, tỷ tỷ ghen ghét nương thành tướng quân phu nhân, không phân tốt xấu liền đánh ta, lấy ta trút giận! Phụ thân, người nhất định phải làm chủ cho ta!”

Luận vô sỉ, phủ tướng quân không ai có thể so với hai mẹ con này vô sỉ hơn, Hạng Quân Vãn xém chút liền phải vỗ tay ủng hộ các nàng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngay lúc Ngọc phu nhân chờ Hạng Trị Chung răn dạy Hạng Quân Vãn, lại nghe được Lạc Tuyết “Ba” một tiếng quỳ gối trước mặt Hạng Trị Chung, “Tướng quân, tiểu thư của chúng ta oan uổng……”

Lạc Tuyết đem chuyện đã xảy lúc trước ra thêm mắm thêm muối nói một lần, vừa nói, vừa kìm nén nước mắt, thanh âm nghẹn ngào, “Vừa rồi tiểu thư còn nói, Ngọc phu nhân trở thành kế phu nhân của phủ tướng quân là một chuyện đáng để chúc mừng nhất, còn khiến sai nô tỳ chuẩn bị hậu lễ, tính đưa qua cho kế phu nhân, nhưng mà không nghĩ tới kế phu nhân cùng Tứ tiểu thư cứ như vậy xông tới phỉ báng tiểu thư, nô tỳ thực kêu oan thay tiểu thư.”

Lạc Tuyết mồm miệng lanh lợi, một ngụm một cái “Kế phu nhân”, chắc chắn là đánh lên mặt Ngọc phu nhân. Cho dù ngươi sau lưng có Thái hậu làm chỗ dựa, kia cũng không thay đổi được thân phận kế thất của ngươi!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đại Tướng Quân Uy Vũ!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Phu quân, nàng nói bậy! Quả thực là vu khống!” Ngọc phu nhân cùng Hạng Quân Nhu vạn lần thật không ngờ Lạc Tuyết trước kia nhát gan hiện tại lại có lá gan lớn như vậy, hơn nữa trên tay nàng còn cầm một cái hộp tinh xảo, bên trong nằm một đôi vòng tay Dương Chi ngọc cực phẩm, đúng dịp xác minh lễ vật được nhắc tới trong lời nói của Lạc Tuyết.

“Phụ thân, ngươi đừng để bị các nàng lừa! Ngươi xem, mặt của ta chính là con tiện nhân kia đánh!” Hạng Quân Nhu chỉa ngón tay về phíaHạng Quân Vãn, hoàn toàn đã quên vừa rồi Hạng Quân Vãn là làm sao giáo huấn nàng.

“Khốn kiếp!”

Không đợi Hạng Quân Vãn ra tay, Hạng Trị Chung hét lớn một tiếng, dọa Hạng Quân Nhu nhảy dựng.

Lúc này đây, Hạng Trị Chung rốt cục tự mình cảm nhận được cuộc sống của Hạng Quân Vãn ở phủ tướng quân, trước kia hắn lãnh binh ở bên ngoài, tuy rằng đau lòng Hạng Quân Vãn, nhưng dù sao cách quá xa, ngoài tầm tay với, Ngọc phu nhân sau lưng có Hoàng hậu làm chỗ dựa, ở phủ tướng quân quả thực là lấy thúng úp

voi. Nhưng mà nay hắn đã trở lại, mẹ con Ngọc phu nhân còn kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ các nàng đều khi hắn là người chết sao!

“Nàng là tỷ tỷ của ngươi! Ngươi trước mặt của ta mặt cũng dám kiêu ngạo ương ngạnh, bản thân ngươi là cái dạng gì mà dám nói tỷ tỷ mình như thế! Người đâu, đem Tứ tiểu thư nhốt vào Phật đường!”

“Phu quân……”

Hạng Trị Chung yêu thương Hạng Quân Vãn, vẫn là một cây gai trong lòng Ngọc phu nhân, hiện tại hắn vì Hạng Quân Vãn trút giận, Ngọc phu nhân lại tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Tốt xấu bà vừa mới vinh thăng làm tướng quân phu nhân, Hạng Trị Chung không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ, ngay cả Hạng Quân Nhu làm sai, cũng có thể xem hôm nay là ngày lành của bà mà không nên truy cứu. Phạt Hạng Quân Nhu như thế, kỳ thật chính là đánh vào mặt bà a! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ngươi câm miệng cho ta! Đều là ngươi dạy nữ nhi tốt! Trước kia các ngươi làm sao đối với Vãn Nhi, ta cũng không truy cứu, nhưng mà hiện tại ở ngay dưới mắt của ta mà các ngươi cũng dám như thế, phủ tướng quân rốt cuộc là ai làm chủ?!”

Hạng Trị Chung lên tiếng, lập tức có người đi lên mang Hạng Quân Nhu đi.

“Ta không phục!” Hạng Quân Nhu giãy ra, vọt tới trước mặt Hạng Trị Chung, “Vì sao? Ta cùng nàng đồng dạng là của ngươi nữ nhi, vì sao ngươi bất công như vậy? Nàng có chỗ nào tốt! Kẻ quái dị, phế vật, còn là một dã chủng! Bộ dạng nàng một chút cũng không giống

ngươi, nàng chính là một dã chủng! Dựa vào cái gì muốn ta nhượng nàng, còn muốn nhìn nàng chiếm lấy những thứ thuộc về ta ——”

“Ba ——” Lời của Hạng Quân Nhu còn chưa nói xong, Hạng Trị Chung một bạt tai trực tiếp đem nàng đánh ngã. Hạng Trị Chung nhiều năm ở trong quân, lực tay thật lớn, một cái tát này trực tiếp đem Hạng Quân Nhu đánh tới ngất xỉu.

“Nhu Nhi……” Ngọc phu nhân thấy thế, lao qua ôm nữ nhi gào khóc, “Phu quân, Nhu Nhi cho dù có sai, người có chuyện không thể từ từ nói sao? Nàng còn là một đứa nhỏ a! Ta có hai cái nữ nhi, Nhu Nhi bị như thế, ngươi để cho ta sống thế nào a!”

Một khóc hai náo ba thắt cổ, là thủ pháp truyền thống của nữ nhân, Ngọc phu nhân cũng không ngoại lệ. Chỉ tiếc, Hạng Trị Chung cũng không bởi vì Ngọc phu nhân lê hoa đái vũ mà đối với nàng thương tiếc, điều hắn không thể dễ dàng tha thứ là Hạng Quân Nhu một ngụm một tiếng “Tiện chủng” đến mắng Hạng Quân Vãn. Nếu Hạng Quân Vãn là tiện chủng, vậy thiên hạ cũng chẳng có ai là người cao quý!

“Ngươi không muốn sống, có thể lập tức chết!” Hạng Trị Chung chán ghét nhìn Ngọc phu nhân liếc mắt một cái, hắn chưa từng chán ghét Ngọc phu nhân như vậy. “Người đâu, mang Tứ tiểu thư tiếp tục quỳ Phật đường, chờ nàng nhận sai, lại cho nàng ăn! Nếu Tứ tiểu thư không biết sai, để cho nàng quỳ, đến khi nàng nhận sai mới thôi!”

Lập tức, đi lên hai người đem Hạng Quân Nhu lôi đi, Ngọc phu nhân muốn cùng đi qua, bị Hạng Trị Chung ngăn lại.

“Phu nhân, hôm nay là ngày lành của ngươi, ngươi đi Từ Đường dâng hương hành lễ cho Nguyệt Như. Tuy rằng Thái hậu cất nhắc ngươi, cho ngươi thành phu nhân, nhưng Nguyệt Như mới là thê tử ta cưới hỏi đàng hoàng, Vãn Nhi mới là chủ tử chính thức của phủ tướng quân. Ngươi…… Phải nhớ kỹ vị trí của mình!”

Lời này đem Ngọc phu nhân tức giận đến răng nanh nghiến kêu khanh khách, hắn là có ý tứ gì? Làm cho bà đội lên danh hiệu đại phu nhân, lại giống như trước đây làm kẻ theo đuôi? Điều đó không có khả năng!

Chỉ là, Ngọc phu nhân chỗ nào dám chống đối Hạng Trị Chung, chỉ có thể trước khi đi hung tợn nhìn về phía Hạng Quân Vãn. Sỉ nhục này, bà nhớ kỹ! Thù này bà nhất định sẽ báo!

Những kẻ hùng hổ đi theo mẹ con Ngọc phu nhân đến đây, bị Hạng Trị Chung sai người mang đi ra ngoài mỗi người đánh bốn mươi đại bản. Trong viện, không ngừng có thanh âm quát to cùng cầu xin tha thứ truyền đến, Hạng Quân Vãn lại không coi ai ra gì lấy ra Hoàng Kim trà, tự mình pha một ấm, rót một chén đưa cho Hạng Trị Chung. “Phụ thân, nếm thử tay nghề của ta!”

Nhìn thấy Hạng Quân Vãn bình tĩnh thong dong như thế, Hạng Trị Chung vừa lòng gật gật đầu. Trước kia hắn còn lo lắng Hạng Quân Vãn quá mức nhu nhược, sợ mình không thể hộ nàng cả đời, nay ngoài cửa sổ tiếng hạ nhân khóc la không ngừng truyền đến, Hạng Quân Vãn lại thủy chung vẫn duy trì tao nhã tươi cười, khiến cho Hạng Trị Chung rốt cục yên tâm. Không có hắn thủ hộ, nói vậy nàng cũng có thể sống rất khá đi! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Trà ngon!” Hạng Trị Chung một ngụm đem Hoàng Kim trà uống xong, dẫn tới Lạc Tuyết một trận cười khẽ, “Lão gia, thưởng thức trà cũng không phải là uống giống người như thế!”

Lời của Lạc Tuyết, khiến cho tâm tình Hạng Trị Chung lúc trước bị mẹ con Ngọc phu nhân ảnh hưởng trở nên tốt hẳn lên, vừa rồi Lạc Tuyết đối với Hạng Quân Vãn bảo vệ hắn đều xem ở trong mắt, có người trung tâm như thế, đối với Hạng Quân Vãn có thể nói là trợ lực lớn nhất.

Cha và con gái hàn huyên một hồi lâu, có người gõ cửa, “Lão gia, bốn mươi đại bản đánh xong. Có hai người tắt thở……”

“Đã chết? Tiện nghi bọn họ!” Hạng Trị Chung hừ lạnh một tiếng, “Đem bọn họ đưa đến Đại Lý Tự, nói là ác nô khi chủ, nói Trương đại nhân xử lý thật tốt!”

Có những lời này, những người đó chỉ có một con đường chết, Hạng Quân Vãn cười lại rót một chén trà cho Hạng Trị Chung. Có phụ thân vì nàng che gió che mưa như thế, nàng còn có cái yêu cầu gì xa vời chứ!

Tại phật đường, Ngọc phu nhân sau khi biết được Hạng Trị Chung trừng trị những người đó, chân mềm nhũn, ngồi dưới đất. Hạng Trị Chung, ngươi có nhất thiết phải đuổi tận giết tuyệt như thế sao? Những người đó đều là tâm phúc Ngọc phu nhân mấy năm nay bồi dưỡng ở phủ tướng quân, làm như vậy, tương đương chặt mất cánh tay phải của bà.

“Nương, phụ thân vì sao vô tình như vậy?” Hạng Quân Nhu mặt xưng phù, ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Nhìn thấy nữ nhi ủy khuất như thế, Ngọc phu nhân đau lòng không thôi. “Nhu Nhi, cục tức này trước hết nhẫn nhịn, ngươi trước hết xin lỗi cha ngươi, chúng ta sẽ có cơ hội thu thập tiểu tiện nhân kia!” Ngọc phu nhân kêu Thanh Đằng xuất ra thư của nàng đưa cho Hạng Quân Nhu, sau khi nhìn được nội dung, Hạng Quân Nhu cười đến dữ tợn. “Nương, người nói rất đúng, nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng! Trước hết để cho tiểu tiện nhân kia đắc ý vài ngày, ngày sinh Thái hậu chính là ngày nàng chết!”

Chưa đến hai ngày, lời dồn tiểu thư phủ tướng quân chính là Nữ chúa rơi vào tai Hạng Quân Vãn, sau khi nghe được tin tức, nàng lạnh lùng cười, nàng khẳng định không có sơ hở, Phượng Cửu, cũng sẽ không bán đứng nàng, chuyện này rốt cuộc là ai ở sau lưng giở trò quỷ chứ? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cùng lúc đó, Công Tôn Nam ở ngự thư phòng cũng nghe được tin đồn này. Tuy rằng ngay từ đầu hắn không tin đây là thật sự, nhưng mà lời đồn càng truyền càng mạnh, Công Tôn Nam thế nhưng tin vài phần.

“Nếu Hạng Quân Vãn thật là Nữ chúa, Hạng Trị Chung kia chẳng phải là giấu diếm trẫm quá tốt?” Vừa nghĩ tới dung mạo của nữ tử đêm đó, con ngươi Công Tôn Nam lại âm trầm vài phần.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Động Tâm

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Công Tôn Nam xưa nay rất đa nghi, điểm này cũng chính là điểm Triệu Mạn muốn lợi dụng. Mọi căn cứ chính xác đều cho thấy, chuyện năm đó là Công Tôn Nam đứng sau lưng sai khiến Hạng Trị Chung phản bội Công Tôn Bách, hai người này là kẻ thù giết con của bà, bà muốn làm cho bọn họ đấu tranh nội bộ, đấu đến lưỡng bại câu thương mới tốt!

“Thanh Đằng, đều an bài hết chưa?”

“An bài hết rồi……”

“Được ——” Triệu Mạn nhìn trời chiều như máu, trong mắt đã tràn ngập bi thương. Bách Nhi, mẫu hậu nhất định sẽ báo thù cho ngươi!

Lời đồn, đối với phủ tướng quân mang đến phiền toái rất lớn, đủ loại người lấy đủ loại lý do xuất hiện ở đại môn phủ tướng quân, muốn gặp Hạng Quân Vãn, kết quả đều bị Hạng Trị Chung lấy cớ Hạng Quân Vãn đang dưỡng bệnh mà cự tuyệt. Mặc dù có người chưa từ bỏ ý định, nhưng thay vào đó đây là Cẩm thành, Hạng Trị Chung là đại tướng quân Thương Nguyệt quốc, cũng không có người dám xông vào phủ tướng quân. Chỉ là phương thức che che

đậy như thế, càng làm cho mọi người đối với Hạng Quân Vãn sinh ra tò mò.

Ngay lúc lời đồn bay đầy trời, Phượng Cửu trở về, mang theo Linh Nhật châu.

“Hạt châu này trông thật xinh đẹp!” Hạng Quân Vãn cầm Linh Nhật châu màu bạch ngân phiếm chút ánh sáng ngẩn người, nhật, hẳn là nóng bỏng rực rỡ, nhưng Linh Nhật châu lại là màu trắng ngà thanh lương, ngược lại, nguyệt, hẳn là lạnh lùng thanh lãnh, nhưng Linh Nguyệt châu lại là đỏ rực. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Thích không?”

Vẻ mặt Phượng Cửu có chút mỏi mệt, nhưng mà ánh mắt nhìn Hạng Quân Vãn vẫn nồng tình mật ý như trước, hắn từ phía sau lưng ôm vòng eo Hạng Quân Vãn, vùi đầu vào sau tai nàng, ngửi trên người nàng mùi thơm cơ thể độc nhất thuộc về Hạng Quân Vãn, trong lòng đặc biệt thỏa mãn.

“Thích!”

“Thích là tốt rồi, cũng không uổng ta chạy một chuyến này……”

Thanh âm của Phượng Cửu càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thế nhưng an tĩnh lại. Một trận hô hấp ấm áp từ phía sau đầu Hạng Quân Vãn truyền đến, người nam nhân này thế nhưng ôm nàng mà ngủ.

Hạng Quân Vãn không dám quấy rầy Phượng Cửu, đành phải thay nhẹ nhàng chuyển động, vừa định giúp đỡ Phượng Cửu lên giường, lại bị hắn kéo vào trong lòng, theo hắn ngã nằm xuống.

“Đừng đi, ta đã ba ngày ba đêm chưa chợp mắt……” Phượng Cửu nỉ non, bàn tay to vỗ về lưng Hạng Quân Vãn, nhiệt khí ấm áp vù vù phả lên món tóc trước trán Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu nhắm chặt hai mắt, nặng nề ngủ.

Ba ngày ba đêm chưa chợp mắt?

Hạng Quân Vãn nhìn chằm chằm khuôn mặt hao gầy của Phượng Cửu, cùng màu xanh dưới cằm, trong lòng cảm thấy mềm mại lạ thường. Lúc trước, hắn nói chắc chắn tìm Linh Nhật châu cho nàng, quả nhiên làm được. Chỉ là, Phượng Cửu, ngươi vì sao phải đối với ta tốt như vậy?

Ngón tay Hạng Quân Vãn nhẹ nhàng vẽ theo làn mi Phượng Cửu, chậm rãi đi xuống. Cặp phượng nhãn kia ngày thường tùy tiện bừa bãi, lúc này không ngờ lại an tĩnh như thế, lông mi thật dài đi theo hô hấp của hắn lên xuống, giống như cánh bướm vậy.

Thời điểm Phượng Cửu tỉnh, là ương ngạnh bá đạo lại dịu dàng săn sóc, hai loại biểu tình trái ngược có thể ở trên mặt hắn phối hợp được hoàn hảo không sứt mẻ, mà lúc này, hắn đang ngủ, lại giống như đứa nhỏ, chỉ là một bàn tay gắt gao nắm cả hông của nàng, một bàn tay nắm chặt tay trái của nàng, dường như sợ Hạng Quân Vãn rời đi.

Thôi, hôm nay cứ qua như vậy đi! Nghĩ đến Hạng Trị Chung mấy ngày hôm trước nói, nếu cùng Phượng Cửu lưỡng tình tương duyệt, thì rời đi nơi này, Hạng Quân Vãn bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật có Phượng Cửu đi cùng, cũng không phải một chuyện xấu.

Mang theo tâm tình như thế, Hạng Quân Vãn chìm vào giấc ngủ.

Chờ đến khi thiên hạ trong lòng hát ra tiếng hít thở đều đều, Phượng Cửu mới chậm rãi mở phượng nhãn diêm dúa lẳng lơ. Nữ nhân này, không hề phòng bị mà nằm ở trong lồng ngực của hắn, khiến cho Phượng Cửu có loại cảm giác thỏa mãn. Hắn, đã chậm rãi tiếp cận lòng của nàng rồi! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lúc này, Hạng Quân Vãn lại là ở trong mùi thức ăn mà tỉnh lại, Phượng Cửu chuẩn bị một bàn những thứ Hạng Quân Vãn thích ăn, cười híp mắt hầu hạ nàng rửa mặt, ôm nàng đến bên cạnh bàn.

“Phượng Cửu, ta lại không bị thương, ngươi có thể ——”

Trải qua một đêm hôm qua, Hạng Quân Vãn rõ ràng cảm giác được Phượng Cửu thấy nàng ánh mắt so với trước kia càng nhiều hơn một phần nóng rực, hiện tại ở trong lòng ngực của hắn, hơi thở nam tính của hắn gần sát như thế, khiến cho Hạng Quân Vãn không khỏi đỏ mặt, hồng nhạt vẫn lan tràn đến gáy của nàng, mà ngay cả xương quai xanh lộ ra đến khéo léo, cũng dấy lên một tầng phấn hồng nhợt nhạt, Phượng Cửu nhìn đến yết hầu căng thẳng.

“Ta rời đi mấy ngày nay nàng cũng không có ăn cơm thật ngon đi! Nhìn nàng gầy chỉ còn xương cốt, ôm đau tay cho nên ta quyết định tự mình đốc thúc nàng ăn cơm!”

Phượng Cửu bắt ép mình đem ánh mắt từ chỗ xương quai xanh Hạng Quân Vãn thu hồi lại, gắp đồ ăn tới trong bát nàng, “Ăn nhiều một chút! Ăn nhiều còn tốt cho sinh nở!”

“Khụ khụ ——” Lời này trực tiếp khiến cho Hạng Quân Vãn sặc. Cái gì gọi là một nắm xương cốt? Cái gì gọi là ăn nhiều dễ sinh nở? Bọn họ, còn chưa có quen thuộc như vậy đi……

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu hiếm khi nghiêm túc hẳn lên, “Nàng đều ngủ với ta, chẳng lẽ không tính đối với ta phụ trách sao?”

“Chít chít ——” Bao Tử ở một bên hai chân trước đang phục xuống bàn nhìn chằm chằm mỹ thực thèm nhỏ dãi ba thước, sau khi nghe Phượng Cửu vô lại nói như vậy, trực tiếp lăn lông lốc ngã trên mặt đất. Vô sỉ a! Chủ nhân, rõ ràng là ngươi chơi xấu người khác trên giường, còn nói lời nghĩa chính như vậy! Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên ngươi chiếm tiện nghi của Vãn Vãn!

Hạng Quân Vãn quẫn, khuôn mặt càng cháy lên lợi hại. Hắn thế nhưng da mặt càng ngày càng dầy!

Không đợi Hạng Quân Vãn nhận, Phượng Cửu trực tiếp gắp đũa rau đút vô miệng Hạng Quân Vãn, một bên giúp nàng ăn cơm, một bên miệng nói thầm, “Tuy rằng ta thích nở nang, nhưng nhìn ở nàng cùng ta có phần vợ chồng chi thực, ta liền cố mà đáp ứng lời cầu hôn của nàng. Bất quá, ta hỏi qua ý của Tiểu Nam, không thích người gầy, nàng cố làm thế nào để mọc thêm chút thịt, cũng không uổng ta xuống bếp vì nàng.”

Thời điểm nói chuyện, Phượng Cửu quét mắt nhìn bộ ngực Hạng Quân Vãn, giống như đặc biệt không hài lòng với một cặp kia, biểu tình này vừa lúc bị Hạng Quân Vãn bắt được. Buồn cười! Nàng tuy rằng thân mình gầy, nhưng linh lung hữu trí, nơi nào cần nàng vẫn rất săn sóc!

Nhìn ra Hạng Quân Vãn “oán giận”, Phượng Cửu trong lòng vui mừng. Kỳ thật thời điểm ôm nàng, tay hắn trong lúc vô ý đụng phải chỗ kia. Đừng nói, Hạng Quân Vãn một thân xương cốt, nhưng thịt ở địa phương kia rất không làm người xem thất vọng……

Một hồi điểm tâm, ở dưới sự cưỡng bức chơi xấu dụ dỗ các loại của Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn cố gắng giải quyết hai chén cơm đầy, Phượng Cửu mới cảm thấy mỹ mãn bỏ qua, cuối cùng khi Hạng Quân Vãn gác đũa, hắn ăn canh tàn thịt lạnh của nàng.

Điểm này, khiến cho Hạng Quân Vãn cảm thấy có chút ngượng ngùng, cũng đặc biệt không được tự nhiên. Tốt xấu Bàn Long thành phú khả địch quốc, Phượng Cửu là thành chủ Bàn Long thành, lại là vương gia Dực Nhân quốc, hẳn là cẩm y ngọc thực lớn lên. Nhìn Phượng Cửu ăn đến ngon miệng, Hạng Quân Vãn cảm thấy người này có khuynh hướng thích ngược. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngay lúc hai người đều dùng cơm, Lạc Tuyết vọt vào như gió.

“Tiểu thư, không tốt!”

Nhìn thấy Phượng Cửu, Lạc Tuyết đầu tiên là một trận kinh ngạc, sau lại lại là hiểu rõ. Dù sao Phượng Cửu “tá túc” ở đây cũng không phải lần đầu tiên, lại nói nàng cũng hiểu được chỉ có Phượng Cửu mới có thể xứng đôi với chủ tử nhà mình.

“Làm sao?” Hạng Quân Vãn ngẩng đầu, có thể làm cho Lạc Tuyết sốt ruột, nhất định là có chuyện.

“Này ——” Nhìn nhìn Phượng Cửu, thấy Hạng Quân Vãn không ngăn cản, Lạc Tuyết mở miệng, “Kinh Hồn bị người đánh trọng thương, còn có chính là, Vân Tranh quận chúa đến đây.”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cho Nàng Ăn Bế Môn Canh

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Ai? Ai đả thương Kinh Hồn?”

“Không biết, đối phương che mặt, Kinh Hồn không biết.”

Vừa nghe Kinh Hồn bị thương, Hạng Quân Vãn đứng lên. Bản lĩnh của Kinh Hồn nàng rõ ràng, hắn vừa mới đoạt vị trí minh chủ võ lâm, Liệt Diễm cũng vừa mới xuất hiện trước mọi người, ngay sau lại có người đả thương Kinh Hồn, khiến cho Hạng Quân Vãn không khỏi liên tưởng đến “Âm mưu”.

Hành động của Hạng Quân Vãn, dừng ở trong mắt Phượng Cửu, để tâm của hắn bắt đầu bốc lên. Nam nhân? Vừa nghĩ tới ngoại trừ có Hạng Trị Chung cùng mình ra còn có nam nhân khác cùng Hạng Quân Vãn liên hệ “thân mật”, Phượng Cửu cảm giác đặc biệt không có tư vị, bàn tay to bắt lấy thắt lưng Hạng Quân Vãn, đem nàng khóa ở trọng lồng ngực của mình, tuyên cáo quyền sở hữu của mình. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hành động của Phượng Cửu Hạng Quân Vãn cũng không cảm thấy có gì không ổn, nàng hiện tại lo lắng là thương thế của Kinh Hồn, người có thể gây tổn thương cho Kinh Hồn định không phải hạng người vô năng. “Bị thương thế nào?”

“Chặt đứt ba chiếc xương sườn, còn có bị thương ngoài da.” Lạc Tuyết tuy rằng cùng Kinh Hồn không hòa hợp, nhưng mà hai người đều phụng dưỡng Hạng Quân Vãn, người một nhà bị trọng thương, Lạc Tuyết đương nhiên là đứng về phía Kinh Hồn. “Đã tìm người trị liệu cho hắn, bất quá, hắn hôn mê sốt cao, đến bây giờ còn chưa có tỉnh. Chỉ là kêu tiểu thư ——”

Lời này của Lạc Tuyết, Phượng Cửu nghe được trong lòng lại không được tự nhiên. Cái gì gọi là chỉ kêu “Hạng Quân Vãn”? Làm nam nhân, mỗ ta ở phương diện trực giác là phi thường linh mẫn, đánh vào đáy lòng, Phượng Cửu liền phán tử hình cho Kinh Hồn, đem hắn hoa nhập loại hình tình địch vạn kiếp bất phục.

“Đi, mang ta đến nhìn xem!”

Hạng Quân Vãn còn muốn chạy, lại phát hiện một đôi cánh tay hữu lực gắt gao giam cầm nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

“Vãn Vãn, nàng đừng gặp Kinh Hồn, hiện tại Vân Tranh tìm tới cửa, nàng định làm như thế nào?” Phượng Cửu ý đồ dùng Vân Tranh dời đi tầm mắt Hạng Quân Vãn, không nghĩ tới nàng nghe qua chỉ là cười một tiếng, “Nàng tới tìm ta, ta liền phải để ý nàng sao?” Hạng Quân Vãn một cái tát vỗ vào trên tay Phượng Cửu, muốn hắn buông tay, “Người ta tìm ngươi sắp tới tận cửa, chàng còn ôm ta làm chi, còn không buông ra, miễn cho nhìn thấy lại không giải thích đuọc?”

Ngay cả bản thân Hạng Quân Vãn cũng chưa nhận thấy được, nàng nói như thế bên trong thế nhưng mang theo mùi dấm nồng đậm.

“Vãn Vãn, ta cùng Vân Tranh không có gì! Trong mắt của ta chỉ có nàng, trong lòng cũng vậy!”

Phượng Cửu vội vàng cho thấy sự trung thành của mình, Lạc Tuyết bên cạnh nghe xong “Ôi” một tiếng, hai má ửng hồng.”Tiểu thư, cô gia tương lai, các ngươi liếc mắt đưa tình có thể hay không đừng trước mặt của ta mặt a, ta về sau còn muốn gả cho người ta đây! Dạy hư tiểu bằng hữu là không tốt!”

Đi theo Hạng Quân Vãn, Lạc Tuyết cũng cởi mở rất nhiều, nay lấy Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu ra trêu ghẹo, hai người này một cái mặt đỏ, một cái còn lại là càng thêm xuân phong đắc ý. “Cô gia tương lai” xưng hô thế này, khiến cho mặt mày Phượng Cửu hớn hở, “Nói rất đúng! Thưởng!”

“Người thưởng ta cái gì chứ?” Nghe Phượng Cửu nói thưởng, Lạc Tuyết thật sự vươn tay ra, “Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên, tiểu thư ngươi cần phải làm chứng cho ta.”

Hạng Quân Vãn thấy Lạc Tuyết cũng lấy mình ra vui đùa, nói một câu, “Điều này dễ lắm! Ngươi nay tuổi tác cũng lớn, thưởng ngươi một cái lang quân như ý, thế nào?”

Thấy Hạng Quân Vãn trêu chọc mình, mặt Lạc Tuyết đỏ lên, chân dậm một cái, “Cô gia tiểu thư khi dễ người! Hừ!”

Lạc Tuyết một ngụm một tiếng “Cô gia”, khiến cho tâm Phượng Cửu hoan hỉ, phấn chấn ngây ngất ngọt ngào. Xem ra, hắn làm công tác quần chúng không sai, có tiểu loa này mỗi ngày ở trước mặt Hạng Quân Vãn nhắc tới mình, vì mình nói chuyện, lo gì không thú được vợ về nhà chứ!

Ba người nói chuyện, Ngọc phu nhân đã cười híp mắt dẫn Vân Tranh đến tiền viện Hạng Quân Vãn. Lời đồn đãi bên ngoài chuyện nhảm đầy trời, Ngọc phu nhân đã sớm nghe nói, nay, Hạng Quân Vãn bị người đẩy lên đỉnh ngọn sóng, hơi có vô ý sẽ trở thành tứ quốc chi địch, khiến Ngọc phu nhân vui đến mặt nở hoa.

Huống chi việc đêm đó, bị người hữu tâm tản ra, quan hệ của Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn cũng thành thảo luận đại chúng, hiện tại Vân Tranh quận chúa lại tự mình tìm tới cửa, nhất định cấp cho Hạng Quân Vãn đẹp mặt. Có người hỗ trợ thu hập Hạng Quân Vãn, Ngọc phu nhân quả thực là hai tay tán thành, xung phong nhận việc đem Vân Tranh quận chúa dẫn lại đây. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quận chúa, Vãn Nhi sẽ ngụ ở nơi này.”

Ngọc phu nhân biểu hiện tự nhiên hào phóng, hoàn toàn là bộ dáng nữ chủ nhân phủ tướng quân. Vân Tranh nhìn nhìn sân viện của Hạng Quân Vãn, thanh âm lại nhuyễn như bông, tựa như hoàng oanh vừa cất tiếng hót, “Phu nhân, Thái Bình quận chúa dễ ở chung sao? Ta là nói, ta có chút sợ……”

Ngọc phu nhân thế nào đều không thể đem tiểu mỹ nhân nũng nịu trước mắt này cùng cái bà điên thầm mến Phượng Cửu làm cho đường đường Bàn Long thành thiếu chủ đi tìm nam nhân kia liên hệ cùng một chỗ.

“Quận chúa chớ sợ, Vãn Nhi tính tình ác liệt một chút, nhưng vẫn là người tốt.”

Tuy rằng, bên ngoài đều truyền Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn có một chân, nhưng trong lời của Ngọc phu nhân này nghe ra,

chắc chắn là chuyện buồn cười nhất thiên hạ. Chỉ bằng Hạng Quân Vãn? Xấu như vậy? Còn nữa, đã là hạ đường phụ (người vợ bị hưu), đừng nói thiếu chủ Phượng Cửu tôn quý cao cao tại thượng vô cùng như thế, mà ngay cả người thường thú nữ nhân như thế, cũng phải cân nhắc đi cân nhắc lại.

“Vậy là tốt rồi. Phu nhân ——” Vân Tranh đưa tay kéo tay Ngọc phu nhân, lộ ra một nụ cười dịu dàng ngọt ngào, “Phu nhân, người theo giúp ta vào đi thôi! Bằng không, ta như vậy không có người thông báo mà đi vào, ta sợ Thái Bình quận chúa biết sẽ tức giận.”

Biểu hiện của Vân Tranh, cực đại thỏa mãn lòng hư vinh của Ngọc phu nhân. Vân Tranh quận chúa là bảo bối trong lòng bàn tay Hoàng thượng Hoàng hậu Dực Nhân quốc, nay, nàng cung kính với mình như vậy, khiến cho lòng tự trọng của Ngọc phu nhân nhanh chóng bành trướng.

Vân Tranh thân phận cao quý, nếu Hạng Quân Nhu có thể đi theo Vân Tranh, ngày sau nói không chừng sẽ thăng chức rất nhanh! Huống chi, Vân Tranh nếu ở Vãn nơi này cùng Hạng Quân xảy ra tranh chấp, có cái gì ngoài ý muốn, kia chắc chắn là đem Hạng Quân Vãn đứng ở đỉnh sóng đẩy vào vách núi đen……

“Quận chúa, mời!” Vừa nghĩ tới Hạng Quân Vãn đủ loại, Ngọc phu nhân sinh lòng nhất kế, thân thiết kéo tay Vân Tranh, vào viện của Hạng Quân Vãn.

“Vãn Nhi, Vãn Nhi ngươi có ở phòng hay không? Khách quý đến đây, mau tới nghênh đón!”

Ngọc phu nhân nào biết được, Phượng Cửu đã sớm mang theo Hạng Quân Vãn rời khỏi phủ tướng quân, lưu lại một viện trống trơn.

Hô được một trận, Ngọc phu nhân cho người đi tìm Hạng Quân Vãn, lại phát hiện trong phòng căn bản không có người, nhất thời, sắc mặt Ngọc phu nhân trở nên một trận hồng một trận xanh. Vừa rồi bà nhưng mà vỗ ngực nói chắc chắn Hạng Quân Vãn ở nơi này cùng Vân Tranh, còn tính đến chê cười Hạng Quân Vãn, không nghĩ tới con ranh kia tin tức linh thông như vậy, thế nhưng chạy! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Ngọc phu nhân, Vân Tranh mỉm cười, “Phu nhân, không có việc gì! Nói vậy Thái Bình quận chúa có việc, lần này thật không đúng dịp.”

Vân Tranh hạ bậc thang hết sức đúng lúc, Ngọc phu nhân ngượng ngùng cười, “Quận chúa nói rất đúng! Lần này thật không không biết xấu hổ, phiền toái quận chúa mất công một chuyến.”

“Ta không sao.”

Nói không có việc gì, Vân Tranh đã thấy được một cái bóng dáng màu trắng bạc chạy vụt qua, ngay lúc nàng muốn đi truy, đã không thấy bóng dáng.

“Phu nhân, quý phủ dưỡng sủng vật sao? Vừa rồi, ta dường như thấy được một hồ ly……”

“Hồ ly?” Ngọc phu nhân nhướng mày, tựa hồ ở đâu thấy qua hồ ly, dường như…… “Đúng! Quận chúa không nói, ta đã quên, Vãn Nhi còn có một hồ ly, con vật màu trắng bạc rất là xinh đẹp.”

“Tiểu Ngân?!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tâm Tư Của Kinh Hồn

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Vân Tranh công chúa không thể tin được Tiểu Ngân sẽ xuất hiện ở trong viện Hạng Quân Vãn, phải biết rằng Phượng Cửu đi chỗ nào đều sẽ mang theo Tiểu Ngân, năm đó cho dù nàng ở trên giường bệnh, năn nỉ hắn đem Tiểu Ngân đưa cho mình, Phượng Cửu đều không có đáp ứng, hiện tại vì sao Tiểu Ngân lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ, Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu thật sự có cái quan hệ gì?

Đi theo Vân Tranh phía sau A Nô làm sao không biết suy nghĩ của chủ tử, vội vàng tiến lên, “Tiểu thư, tiểu tử kia chạy nhanh, nói không chừng là một con mèo? Người đừng nghĩ nhiều!”

Nghe A Nô khuyên giải an ủi xong, trong lòng Vân Tranh thư thái một ít. Đúng! Lao qua nhoáng một cái như vậy, nói không chừng chính là mèo, hoặc là động vật khác. Hạng Quân Vãn bề ngoài xấu xí, còn là hạ đường phụ, Phượng Cửu là người kiêu ngạo như thế làm sao lại vừa mắt nàng!

Vốn dĩ, Vân Tranh là ôm thái độ tìm tòi nghiên cứu đến gặp Hạng Quân Vãn, muốn nhìn một chút xấu nữ trong truyền thuyết là cái dạng gì, không nghĩ tới đối phương không có ở đó, Vân Tranh liền không lưu lại lâu, lúc gần đi Vân Tranh hướng Ngọc phu nhân gật

đầu cười, “Hôm nay phiền toái phu nhân! Nếu Thái Bình quận chúa không ở, ta đi về trước! Phu nhân, chúng ta hẹn gặp ở thọ yến của Thái hậu!”

“Vân Tranh quận chúa thật sự là quá khách khí! Về sau hãy thường xuyên đến chơi a!”

Chờ đến khi Vân Tranh đi rất xa, Ngọc phu nhân còn đứng tại chỗ liên tục gật đầu. Rốt cuộc là quận chúa, giơ tay nhấc chân đều cao nhã không phải thường nhân có thể học được! Nếu Hạng Quân Nhu có thể có Vân Tranh hỗ trợ, bà cũng yên tâm! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu lúc này đến một gian biệt viện trong kinh thành, Kinh Hồn ở chỗ này.

Sau khi nhìn thấy Kinh Hồn nằm trên giường, Phượng Cửu ngẩn ra, đây không phải là minh chủ võ lâm tân nhiệm sao? Hắn là Kinh Hồn? Đây chẳng phải là đại thủy hướng về Long vương miếu*? Tuy rằng Phượng Cửu biết được Hạng Quân Vãn bên người có một Kinh Hồn, nhưng bình thường Kinh Hồn đều bị Hạng Quân Vãn ủy thác ở bên ngoài, cho nên cũng chưa từng nhìn thấy mặt. Hiện tại sau khi nhìn thấy Kinh Hồn, Phượng Cửu nhịn không được liếc nhìn Hạng Quân Vãn một cái thật sâu.

*Ý chỉ dù đụng phải nước lớn đều không hề hấn gì khi gặp Long vương, vì Long vương có thể điều khiển nước.

Minh chủ võ lâm cùng Hạng Quân Vãn là quan hệ như thế nào? Vì Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu, hắn cùng Kinh Hồn đánh hai trận. Đại hội minh chủ võ lâm, trước đó không lâu có phần thưởng chính là võ lâm chí bảo Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt

châu. Lúc ấy không biết từ chỗ nào chui ra tên tiểu tử thế nhưng đả bại quần hùng, “Liệt Diễm” cũng lần đầu tiên xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Phượng Cửu vốn dĩ đối với minh chủ võ lâm không có hứng thú, nhưng mà Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu đối với tu luyện nội lực có chỗ tốt rất lớn, cho nên không tiếc cùng Kinh Hồn ra tay quá nặng, cướp đoạt Linh Nhật châu, Kinh Hồn chết cũng không buông tay, hắn mới đả thương nặng Kinh Hồn, hiện tại xem ra, thế nhưng cư nhiên là người của Hạng Quân Vãn?

Phượng Cửu trong lòng áy náy, nhưng mà thời điểm vừa nhìn đến Hạng Quân Vãn cởi áo Kinh Hồn thi châm cho hắn, trong lòng hắn vẫn là có chút không được tự nhiên. Tuy rằng tuổi tác Kinh Hồn thoạt nhìn cũng không lớn, nhưng tóm lại là nam nhân a! Hơn nữa sau khi hắn có được Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu cũng không có tự mình dùng, mà là hộ tống quay lại Cẩm thành, chẳng lẽ cũng là vì Hạng Quân Vãn?

Vừa nghĩ tới có một nam nhân nguyện ý chết vì Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu trong lòng sưng lên to như cái bát, khó chịu lợi hại. Vãn Vãn là của hắn! Vô luận hết thảy của nàng, đều hẳn là hắn đem đến cho nàng, mà không phải để cho một cái tiểu bạch kiểm đến xum xoe!

Người nào đó ở trong hôn mê bị Phượng Cửu trực tiếp đội lên danh hiệu tiểu bạch kiểm, đối với “tình địch tiềm ẩn”, Phượng Cửu trực tiếp hiện tại đã quên lúc trước thời điểm giành hạt châu nội tâm của hắn còn khen ngợi Kinh Hồn một chút, cảm thấy sóng sau đè sóng trước, hậu sinh khả uý.

Chờ đến khi Hạng Quân Vãn hạ xuống một châm cuối cùng, Kinh Hồn mới chậm rãi mở to mắt, sau khi nhìn thấy Hạng Quân Vãn, Kinh Hồn kích động muốn vùng dậy, lại bởi vì xương sườn bị gãy nên đau đến đầu đầy mồ hôi. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nằm yên đừng nhúc nhích! Ngươi hiện tại còn đang bị thương!” Hạng Quân Vãn giúp đỡ Kinh Hồn nằm xuống, lại viết phương thuốc để cho Lạc Tuyết đi lấy thuốc.

“Khiến cho tiểu thư lo lắng! Kinh Hồn vô dụng ——”

Sắc mặt Kinh Hồn tái nhợt, môi vốn dĩ hồng nhuận lúc này trắng không còn chút máu, đoạn xương sướn thứ hai của hắn xém chút nữa đâm phá trái tim, tuy rằng hiện tại được băng bó tốt, nhưng mà chưa nói xong một câu, ngực lại đau đớn lợi hại, thoáng chốc trên trán Kinh Hồn đều là mồ hôi to như hạt đậu, Hạng Quân Vãn vội vàng dùng khăn tay lau mồ hôi cho hắn.

“Rốt cuộc là ai đả thương ngươi?”

Nhìn thấy Kinh Hồn bị thương thành như thế, Hạng Quân Vãn phi thường tức giận. Nàng đã đem Kinh Hồn cùng Lạc Tuyết trở thành người nhà, Kinh Hồn thật vất vả mới trở nên nổi bật, hiện tại bị trọng thương thành như thế, khiến cho Hạng Quân Vãn luôn bao che khuyết điểm làm sao không căm tức.

“Tiểu thư, là ta tài nghệ không bằng người……”

Kinh Hồn còn muốn tiếp tục, phát hiện trong phòng còn có người, vừa quay đầu, nhìn thấy Phượng Cửu thì Kinh Hồn ngây dại. “ Ngươi, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Tiểu thư, nguy hiểm ——” Kinh

Hồn giãy dụa đứng lên đem Hạng Quân Vãn hộ ở sau người, ngực bởi vì kịch liệt vận động, máu tươi lại nhiễm đỏ băng vải tuyết trắng.

Kinh Hồn biểu hiện khác thường, cùng ánh mắt Phượng Cửu có chút mập mờ, khiến cho Hạng Quân Vãn đại khái đoán được nguyên do bên trong. Lại an ủi Kinh Hồn, sau khi để hắn ngủ, Hạng Quân Vãn nghiêm mặt đi tới bên Phượng Cửu.

“Vì sao đả thương người của ta?”

Đối với ánh mắt tức giận của Hạng Quân Vãn, trong lòng Phượng Cửu có chút khó chịu. Nàng vì sao để ý Kinh Hồn như vậy? Bất quá, dù cho không vui, Phượng Cửu cũng không hy vọng cùng Hạng Quân Vãn trong lúc đó có cái gì hiểu lầm, hai ba câu đem hiểu lầm lúc đó thẳng thắn nói ra, vừa nghe đến hai người đều là vì nội lực của mình, Hạng Quân Vãn dở khóc dở cười, lại có chút cảm động.

“Vãn Vãn, ta thật không phải là cố ý! Nếu biết được hắn là người của nàng, ta làm sao có thể động thủ chứ! Ta đoạt Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu đến vốn dĩ chính là vì nàng a!”

Phượng Cửu thấy Hạng Quân Vãn chưa bao giờ tức giận như vậy, nhất quyết xuất ra thủ đoạn mặt dày mày dạn, cọ đến bên người Hạng Quân Vãn, cầm lấy tay nhỏ bé của nàng thấp giọng làm nũng, “Đây thực sự là hiểu lầm! Nàng tha thứ cho ta đi!”

“Kinh Hồn tha thứ cho ngươi, ta liền tha thứ cho ngươi.” Phượng Cửu một lòng vì mình, Hạng Quân Vãn cảm động cảm kích cảm tạ, Kinh Hồn lại là người bị hại trong chuyện này, chặt đứt ba cái xương sườn, ít nhất phải nằm một tháng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nghe xong lời của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu không do dự, cúi đầu tiến đến trước mặt Hạng Quân Vãn, nhẹ nhàng mổ lên mặt nàng một cái, “Được! Ta đi tìm Kinh Hồn!”

Phượng Cửu cùng Kinh Hồn rốt cuộc nói chuyện gì, Hạng Quân Vãn không biết, Phượng Cửu đi ra vui tươi hớn hở, Kinh Hồn lại là nhắm mắt lại giả bộ ngủ, biểu tình của hai nam nhân rõ ràng không đồng nhất, khiến cho trong lòng Hạng Quân Vãn dâng lên nghi hoặc, Kinh Hồn không tiếp tục truy cứu, Hạng Quân Vãn cũng không có tiếp tục truy vấn, mà là chờ đến khi Kinh Hồn uống thuốc rồi, lại dặn dò luôn miệng mãi mới rời đi.

Chờ Hạng Quân Vãn đi rồi, Kinh Hồn mở to mắt, nhìn cửa. Lời của Phượng Cửu nói vẫn còn vọng bên tai hắn, cái nam nhân kia lại là thiếu chủ Bàn Long thành? Trong lòng Kinh Hồn bất giác dâng lên một cỗ vị chua xót mà hắn cũng không hiểu.

“Vãn Vãn, là của ta.”

Câu nói kia, thủy chung vọng ở bên tai Kinh Hồn, bá đạo tuyên cáo quyền sở hữu Hạng Quân Vãn của hắn như vậy, khiến cho Kinh Hồn hận không thể một quyền bay qua đánh ở trên khuôn mặt yêu nghiệt của Phượng Cửu. Nhưng mà, hắn không thể ra tay. Theo đúng như lời của Phượng Cửu, mình là bại tướng dưới tay của hắn, nay thế cục ác liệt như vậy, hắn làm sao có thể bảo hộ Hạng Quân Vãn?

Trở nên mạnh mẽ! Trở nên càng mạnh! Mạnh đến khi có đủ năng lực đứng ở bên người nàng cùng nàng sánh vai!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thọ Yến Thái Hậu

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Sau khi xuất môn, Hạng Quân Vãn nhịn không được hỏi Phượng Cửu, “Các ngươi giảng hòa?”

“Ừ! Giảng hòa!” Phượng Cửu cười đến xinh đẹp, nhìn xem Hạng Quân Vãn một trận hoảng hốt, nam nhân khi không lại ưa nhìn như vậy để làm gì? Trêu hoa ghẹo nguyệt! Hạng Quân Vãn trong lòng nhỏ giọng nói thầm một câu.

Nhìn khuôn mặt Hạng Quân Vãn bình thường trắng trẻo bỗng bay lên một rặng mây hồng, Phượng Cửu ôm lấy hông của nàng, đem nàng nhét vào trong lòng. “Vãn Vãn, không bằng sau Thọ yến Thái hậu, chúng ta thành thân đi!”

Gì?!

Hạng Quân Vãn bên tai nổ mạnh, bất khả tư nghị nhìn về phía Phượng Cửu. Vẻ mặt của hắn còn cực kỳ nghiêm túc, lời này, xem ra không phải nói tùy tiện. Điều này xem như cầu hôn sao? Nhưng mà thời gian bọn họ nhận thức cũng không dài, hơn nữa không có trải qua yêu đương, đây là không phải quá sớm sao……

Tâm tư của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu đều biết, hắn vốn dĩ cũng muốn cho Hạng Quân Vãn được tự do, thêm một khoảng thời gian nữa để đón nhận mình. Nhưng mà sau khi nhìn thấy Kinh Hồn, sự đề phòng của Phượng Cửu bị đánh sập. Nhất định trước khi những người khác phát hiện ra vẻ đẹp của nàng, đem nàng làm của riêng, đóng dấu sở hữu của hắn lên, đem nam nhân này đá bay.

“Vì sao ——”

“Bởi vì ta yêu nàng.” Phượng Cửu cúi đầu, khóe môi đụng vào trtans Hạng Quân Vãn. “Vừa nghĩ tới ngươi còn chưa thuộc về ta, ta rất hoảng sợ. Sợ xuất hiện một kẻ vượt trội hơn ta, một nam nhân đối đãi với ngươi thật tốt, khiến ngươi động tâm, đem ngươi mang đi.”

“Vãn Vãn, ta có thể mất cả thiên hạ, duy nhất không thể mất nàng……”

Chờ đến khi Hạng Quân Vãn bị Phượng Cửu đuổi về phủ tướng quân, trong đầu vẫn còn “ong ong” rung động, bên tai vẫn còn nguyên vẹ câu nói kia của Phượng Cửu “Ta có thể mất cả thiên hạ, duy nhất không thể mất nàng”.

Kiếp trước, nàng bận rộn căn bản không có thời gian yêu đương, càng miễn bàn xem phim truyền hình hay tiểu thuyết tình yêu…….mà ngay thời gian ảo tưởng khát khao một vị Bạch Mã Hoàng Tử nàng cũng không có. Hiện tại đến nơi này, gặp được Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn thừa nhận chính mình bị hắn đả động, nhưng đây là tình yêu sao? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Vãn không nóng lòng đáp ứng, cũng không trực tiếp từ chối, mà là xin Phượng Cửu cho nàng thời gian để nàng suy nghĩ rõ ràng. Hôn nhân? Đối với kiếp trước của Hạng Quân Vãn mà nói là một loại xa xỉ, hôn nhân của nàng không do nàng làm chủ, cho nên rõ ràng không tốn tâm tư vào chuyện này. Hiện tại bị Phượng Cửu cầu hôn, Hạng Quân Vãn vui vẻ kích động rất nhiều, cũng có chút thất kinh sợ hãi. Người này, là phu quân của nàng sao?

Loại tâm tình không yên này vẫn liên tục quấy nhiễu nàng đến thọ yến của Thái hậu, sáng sớm, Lạc Tuyết đã đem Hạng Quân Vãn túm dậy, trang điểm cho nàng kỹ càng.

“Tiểu thư, Thái hậu sói chúc tết gà, không có hảo tâm! Người nhất định phải cẩn thận a!” Lạc Tuyết thủ pháp linh hoạt, thoáng chốc thì bới xong tóc cho Hạng Quân Vãn.

“Ngừng —— Tiểu thư nhà ngươi cũng không phải là gà, không nên so sáng như vậy a!” Hạng Quân Vãn thoa Già hà cao* ở trên mặt, đem vết bớt che phủ, “Già hà cao này làm ra thật đúng lúc. Lần này đi đúng dịp làm quảng cáo cho Kim Phấn Thế Gia, đến lúc đó có thể mạnh tay kiếm một khoản!”

*Già hà cao : kem che khuyết điểm.

Nhìn thấy kim quang lóe lên trong mắt Hạng Quân Vãn, Lạc Tuyết cười, đem ngân trâm cài lên búi tóc Hạng Quân Vãn.

“Tiểu thư, Thái hậu thọ yến, rất nhiều thiên kim tiểu thư đều sẽ đi, ta không hiểu vì sao người lại thanh tố mộc mạc như vậy. Người không phải muốn làm quảng cáo sao, vì sao không chọn trang sức xinh đẹp hơn, tuyên truyền Kim Ngọc Mãn Đường một chút chứ?”

“Tất cả mọi người phục trang đẹp đẽ, ta càng có thể ‘nổi bật’. Cái này gọi là sáng tạo!” Vẽ môi đỏ mọng, Hạng Quân Vãn đối với mình trang điểm hết sức vừa lòng. Nàng hôm nay từ đồ trang điểm đến trang sức châu báu cộng thêm son hương phấn đều là sản phẩm nhà mình, lần này đi tiểu thư quan to quý tộc nhiều, đúng dịp có thể tuyên truyền tuyên truyền nhiều hơn.

Chờ thời điểm Hạng Quân Vãn xuất hiện ở trước mặt đám người Ngọc phu nhân, các nàng nhìn thấy khuôn mặt trắng nón của Hạng Quân Vãn, thực sự giật mình một phen, ít nhất Hạng Quân Lam thậm chí đi đến trước mặt nàng, cẩn thận nhìn chằm chằm Hạng Quân Vãn thật lâu, “Nhị tỷ, vết bớt của ngươi biến mất rồi! Ngươi làm thế nào vậy?”

“Dùng một chút Già hà cao của Kim Phấn Thế Gia!” Hạng Quân Vãn xuất ra một cái hộp sắt nhỏ quơ quơ, “Mới ra lò, không nghĩ tới dùng tốt như vậy!”

Không có bớt Hạng Quân Vãn nhìn tuy rằng chỉ là thanh tú, nhưng cũng không dọa người, bởi vì hào phóng thản thản nhiên, ngược lại có loại khí chất đặc thù, đem chúng nữ đều đè ép xuống.

“Hừ! Có… người nào chết hay không, sao lại mặc một thân hiếu!”

Hạng Quân Nhu nhỏ giọng nói thầm, nàng cũng thích màu trắng, chỉ là quần trắng ở trên người nàng cũng không xuất trần thoát tục như trên người Hạng Quân Vãn, cho nên nhìn thấy Hạng Quân Vãn một thân thuần trắng, nàng nhịn không được châm chọc một câu. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“A, thì ra là Tứ muội muội a! Đã lâu không gặp!” Hạng Quân Vãn cuốn lọn tóc bên tai, “Đợi lát nữa Tứ muội muội lại hảo hảo nói với

Thái hậu, cảm tạ nàng đem ngươi từ trong Phật đường cứu ra. Làm người, phải biết báo đáp!”

Nghe ra Hạng Quân Vãn đang châm chọc, Hạng Quân Nhu nhất quẫn, hừ lạnh một tiếng lên xe ngựa. Bởi vì Hạng Quân Vãn có phong hào Thái Bình quận chúa, cho nên xe ngựa hoa lệ hơn, nhìn Hạng Quân Vãn lên xe ngựa phía trước, Hạng Quân Nhu khóe miệng hàn ý càng ngày càng đậm hơn, “Hạng Quân Vãn, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Một bên Hạng Quân Văn nghe xong lời này, quay đầu vừa hay nhìn thấy âm trầm trong mắt Hạng Quân Nhu, nhịn không được rùng mình một cái.

“Kim Tinh xuất hiện, Nữ chúa hưng vượng” Lời tiên đoán bởi vì cảnh tượng dị thường đêm đó mà truyền khắp toàn bộ đại lục, đặc biệt là chuyện Hạng Quân Vãn chính là nữ chúa trong lời tiên đoán, đều ồn ào huyên náo.

Hôm nay, người tới tham gia thọ yến Triệu Mạn, càng nhiều hơn là muốn nhìn xem nữ chúa trong truyền thuyết rốt cuộc là cái dạng gì.

Từ lúc xuất hiện lời đồn đãi, đã có người đem thân thế Hạng Quân Vãn tán ra ngoài, xấu nữ, phế vật, con gái riêng, hạ đường phụ, mỗi một tin đều đủ để cho một nữ tử phải thân bại danh liệt, nữ nhân như vậy mà lại là nữ chúa trong lời tiên đoán, lại là hồng nhan tri kỷ của thiếu chủ Phượng Cửu Bàn Long thành, điều này không khỏi làm cho mọi người đối với Hạng Quân Vãn tràn ngập tò mò.

“Đến rồi đến rồi!” Theo một trận oanh động, tất cả mọi người nhìn về phía cửa.

Hạng Quân Vãn đi ở phía trước, sau một bước là Ngọc phu nhân, tiếp theo là Hoàn phu nhân cùng những tiểu thư khác của phủ tướng quân. Khi các nàng xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, mọi người thật lâu cũng chưa nhận ra ai là Hạng Quân Vãn, bởi vì không ai có vết bớt trên mặt, mà ngay cả Công Tôn Nam tọa trên ngôi vị hoàng đế trong lúc nhất thời cũng không còn nhận ra, thẳng thời điểm các nàng khấu thân hành lễ, mọi người mới biết được Bạch y thiếu nữ đi đầu là nàng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Bình thân!” Công Tôn Nam ôn hòa khiến cho nữ quyến phủ tướng quân đứng lên, thời điểm nhìn đến Hạng Quân Vãn, mày Công Tôn Nam hơi hơi run rẩy một chút. Nàng là Hạng Quân Vãn? Vết bớt của nàng đâu? Hơn nữa, Hạng Quân Vãn hôm nay cùng nữ tử đêm đó tuy rằng đều là áo trắng, nhưng mà dung mạo kém không chỉ là một chút.

“Vãn Nhi, lại đây cho ai gia nhìn xem!”

Triệu Mạn cười híp mắt hướng Hạng Quân Vãn ngoắc, giống như nàng là một vị lão nhân hết sức hiền lành hòa ái. “Mau tới!”

“Vâng, Thái hậu!” Hạng Quân Vãn mỉm cười, đi đến bên người Triệu Mạn, vừa định hành lễ, bị Triệu Mạn một phen giữ chặt, “Ở trước mặt ai gia còn khách khí như vậy sao? Ai gia đều xem ngươi như cháu gái ruột!”

Nhìn khuôn mặt từ ái của Triệu Mạn, trong lòng Hạng Quân Vãn cười lạnh. Rốt cuộc phải tu luyện tới cái trình độ gì, mới có thể ngụy trang tốt như vậy?

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Phượng Cửu Thu Hoạch, Hoa Lệ Lệ

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Quả nhiên, một câu của Thái hậu, khiến cho chân mày của Công Tôn Nam vốn dĩ giãn ra lại nhíu chặt lại. Hoàng thượng nghe ra, văn võ quan viên cùng với sứ thần tam quốc đương nhiên cũng là nghe ra, hơn nữa lời đồn trong Kinh thành càng ngày càng nghiêm trọng, lúc này đủ loại ánh mắt tất cả đều tập trung ở trên người Hạng Quân Vãn.

“Y, Vãn Nhi, trang dung ngươi hôm nay ngược lại hết sức tinh xảo, bớt của ngươi đâu?”

Triệu Mạn vẫn là Hoàng Thái hậu đoan trang hiền lành như trước, lời của nàng lại đem mọi ánh mắt tập trung đến trên mặt Hạng Quân Vãn.

Trắng noãn như ngọc, không có bớt, tuy rằng không coi là quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là ngũ quan đoan chính, cũng không như trong lời đồn không chịu nổi như vậy.

Thấy Triệu Mạn cố ý làm cho mình trở thành tiêu điểm của mọi người, Hạng Quân Vãn buông xuống thành kiến đối với Triệu Mạn, cười híp mắt xuất ra Già hà cao, “Thái hậu, ta chính là dùng cái này che đi vết bớt của ta.”

Dứt lời, Hạng Quân Vãn dùng khăn lau đi son phấn trên mặt, lộ ra vết bớt, sau đó giống như triển lãm cho mọi người xem Già hà cao. “Đây là Già hà cao Kim Phấn Thế Gia mới ra, ta thấy dùng tốt, liền mua một hộp. Có nó, ta xuất môn cũng không cần mang cái khăn che mặt!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Những phi tử, phu nhân, tiểu thư đã sớm nghe nói Kim Phấn Thế Gia hàng đầu, chỉ cần là son phấn hương cao của Kim Phấn Thế Gia, một khi ra lò sẽ bị tranh mua không còn. Lại nhìn đến tay nhỏ bé của Hạng Quân Vãn chỉ là hơi chút mát xa, vết bớt trên mặt dọa người biến thành làn da trắng nõn, khiến cho chúng nữ nhân làm sao không kinh ngạc! Nhất bạch già tam sửu, người có thể ngũ quan không đẹp, nhưng có được làn da, đồng dạng là đòi hỉ.

*Nhất bạch già tam sửu: một trắng che ba xấu, chỉ cần trắng lên sẽ che đi những điểm xấu khác.

Trong lúc nhất thời, Già hà cao trong tay Hạng Quân Vãn trở thành đối tượng săn lùng của chúng nữ nhân. Về phần vừa rồi nàng hào phóng vô tư hướng về phía mọi người để lộ vết bớt xấu xí của mình, lại khiến cho những người đương quyền lúc trước hoài nghi nàng nhẹ nhàng thở ra. Hoàng đế Trịnh Khắc Đường Hỷ quốc thậm chí nhỏ giọng nói câu, “Người xấu như vậy, có lẽ nào là tiểu mỹ nhân tối hôm đó?”

Thấy được bộ dáng của Hạng Quân Vãn, Vân Tranh quận chúa cắn cắn môi. Ngọc phu nhân hai ngày trước phái người đến, nói rằng quả thật Hạng Quân Vãn có một con hồ ly màu ngân bạch, còn cho người họa ra. Sau khi nhìn thấy bộ dáng con hồ ly đó, Vân Tranh xác định khẳng định đó là Tiểu Ngân! May mắn ngày đó nàng

nghe A Nô khuyên không có nghĩ nhiều, không nghĩ tới Phượng Cửu thật sự cùng Hạng Quân Vãn chung một chỗ!

Cảm giác được có một cổ hận ý hướng về mình, Hạng Quân Vãn nhíu mày, thì ra là Vân Tranh. Thấy nàng ta bộ dáng hận không thể đem mình ăn sống nuốt tươi, thực buồn cười!

Đẩy mạnh tiêu thụ Già hà cao, đã đạt được mục đích của mình, Hạng Quân Vãn trở lại chỗ ngồi của nàng, vừa ngồi xuống, chợt nghe một tiếng "Bàn Long thành thiếu chủ đến ——"

Xoát ——

Mọi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đang dán lên người Hạng Quân Vãn toàn bộ thu hồi, tất cả mọi người gắt gao nhìn chằm chằm hồng y nam tử từ xa đi tới.

Hồng, là màu sắc chủ đạo của Phượng Cửu. Thế nhân ai cũng biết thiếu chủ Bàn Long thành Phượng Cửu yêu thích hồng y, hôm nay vừa thấy, mọi người không chỉ có cảm thán trong lòng, cũng chỉ có nam tử yêu nghiệt như thế, mới xứng với màu đỏ chói mắt như mặt trời ấy. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Sinh thần Hoàng Thái hậu Thương Nguyệt quốc, sứ thần tam quốc và văn võ bách quan đã sớm trình diện, Phượng Cửu ngược lại tiêu dao, đến cuối cùng, hơn nữa không nhanh không chậm, không thấy một chút hoảng hốt, khuôn mặt yêu nghiệt kia, mang theo mỉm cười hí hước nhân sinh*, nhìn như ấm áp thân cận, kỳ thật lãnh mạc thanh lương.

*Hí hước nhân sinh: trêu tức nhân sinh.

“Ta đã tới chậm!” Phượng Cửu đứng lại, trước hết nhìn Hạng Quân Vãn, lại mới hướng Công Tôn Nam, “Vẫn xin tha thứ nhiều hơn.”

Lời này, nói dõng dạc, nói là tha thứ, kỳ thật từ trên mặt hắn nhìn không ra chút áy náy hoặc là ngượng ngùng. Giống như nơi này là vũ đài của hắn, hắn tới trình diện cuối cùng là lẽ đương nhiên.

Lời nói của Phượng Cửu, lại càng cho người khác thấy rằng hắn là một tên thiếu chủ cuồng ngạo, về phần Công Tôn Nam trên long ỷ, sau khi nghe thấy Phượng Cửu nói như vậy vẫn duy trì tươi cười như trước, “Thiếu chủ có thể tới, là phúc khí của Trẫm cùng Thương Nguyệt quốc! Mau mau mời nhập tọa!”

“Khoan đã ——” Phượng Cửu đưa tay, ngăn lại lời của Công Tôn Nam, “Hôm nay ta đến, một là chúc thọ Thái hậu, hai là muốn cầu ngươi một việc.”

Có thể từ trong miệng Phượng Cửu nghe thấy từ “cầu”, đã là thiên đại vinh quang, Công Tôn Nam không cần suy nghĩ, trực tiếp đáp ứng, “Không biết thiếu chủ sở cầu chuyện gì?”

“Cầu một người.”

Phượng Cửu vừa dứt lời, phía dưới lập tức nổ tung, mà ngay cả Công Tôn Nam, cũng là sửng sốt. “Cầu người? Cầu ai?”

“Ta đem ba thành quặng sắt, cầu lấy Thái Bình quận chúa làm vợ.”

Ba thành quặng sắt?! Mọi người đều biết, quặng sắt Bàn Long thành phong phú, một năm chiếm hơn phân nửa quặng sắt đại lục. Ba thành quặng sắt này, sẽ tạo được bao nhiêu binh khí a!

Nếu nói là vừa rồi là nổ tung, lúc này chính là một nồi nước sôi nóng bỏng. Thái Bình quận chúa? Hạng Quân Vãn? Phượng Cửu muốn kết hôn với Hạng Quân Vãn? Lời đồn đãi này là thật? Đủ loại ý tưởng xuất hiện ở trong đầu mọi người, làm cho bọn họ nhịn không được đi đoán mục đích để Phượng Cửu làm như vậy. Hay là, Hạng Quân Vãn thật sự là nữ chúa trong lời tiên đoán, hắn "cắt thịt" như vậy, chính là vì nhất thống thiên hạ?

Các nam nhân nghĩ quyền lợi thiên hạ, các nữ nhân còn lại là đối với Hạng Quân Vãn truyền tới ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị. Phượng Cửu xuất hiện, khiến cho bao nhiêu nữ tử ngừng thở, đã quên thân phận của mình, hiện tại hắn cư nhiên cầu thú Hạng Quân Vãn? Đây chẳng phải là hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu, Phượng Cửu như đóa Hồng Mân Côi cũng bị Hạng Quân Vãn đống phân này tới đạp hư sao?

"Tiện nhân! Hạ lưu!" Ngón tay Vân Tranh đâm vào trong lòng bàn tay. Lại nhìn đến dung mạo Hạng Quân Vãn, trong lòng Vân Tranh còn có một tia may mắn. Người xấu như vậy, làm sao xứng đôi Phượng Cửu? Quả thực liền là đầm rồng hang hổ. Nhưng mà lúc này chính tai nghe thấy Phượng Cửu cầu thú Hạng Quân Vãn, lại là trước mặt mọi người trong tứ quốc, điều này bảo mặt mũi của Vân Tranh phải giấu vào đâu? Nàng đã sớm tuyên bố, thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành không phải nàng không được, Phượng Cửu, đây là muốn bức nàng sao?

Đương sự Hạng Quân Vãn lúc này cũng là sửng sốt, lúc trước còn nói cho nàng thời gian suy nghĩ, lúc này vì sao khẩn cấp cầu hôn như vậy? Hạng Quân Vãn nhịn không được nhìn về phía Phượng Cửu, lại ở Phượng Cửu trong mắt nhìn thấy một mảnh dịu dàng, còn có hai chữ "yên tâm".

Công Tôn Nam lúc này cũng là tim đập gia tốc, hô hấp có chút khó khăn, ba thành quặng sắt có thể làm cái gì, hắn hết sức rõ ràng. Nhưng mà Phượng Cửu giống trống lớn như vậy rốt cuộc là vì sao? Công Tôn Nam xưa nay đa nghi, lúc này nhịn không được vòng vo mấy trăm lần. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Việc này, trẫm……”

“Năm thành.” Phượng Cửu tiến lên vài bước, châu ngọc trên ngọc đái phát ra tiếng vang thanh thúy.

Năm thành! Công Tôn Nam tiểu tâm xém chút nhảy ra. “Điều này, điều này……”

“Một năm sản lượng.”

Nếu không phải bởi vì Công Tôn Nam trường kỳ thân cư địa vị cao, lúc này nhất định sẽ kích động hộc máu. Một năm sản lượng? Đây chẳng phải là binh mã của hắn có thể lớn mạnh, có thể mở rộng quốc thổ, có thể…… mộng giang sơn lập tức hiện lên ở hắn trong đầu Công Tôn Nam, hắn thậm chí có thể ảo tưởng đến trường hợp tam quốc thần phục, vạn dân kính ngưỡng.

“Bệ hạ, chuyện này hay là hãy hỏi một chút ý kiến của Văn Nhi đi!” Triệu Mạn ở một bên chậm rãi mở miệng. Phượng Cửu thành chỗ dựa cho Hạng Quân Văn? Triệu Mạn cũng không hy vọng thấy một màn như vậy.

“Hai năm!” Phượng Cửu không thể để ý tới Triệu Mạn, tung ra trái bom nặng ký.

“Được! Trẫm chuẩn!” Công Tôn Nam đứng lên, hai má ửng đỏ, chòm râu trên môi run run, “Gần đây kinh thành lời đồn nhiều đãi, trẫm nghĩ rằng, lời đồn đều là giả. Vãn Nhi ôn lương hiền đức, thiếu chủ tuấn lãng anh minh, thật sự là ông trời tác hợp! Giai ngẫu tuyệt phối!”

“Ta phản đối!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cải Trắng Thượng Hạng Bị Heo Vầy

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Phản đối? Phượng Cửu nghiêng mặt, thấy Vân Tranh đứng lên, nhất thời phượng nhãn sương lạnh, dọa đến mức Vân Tranh run một cái.

Vân Tranh chưa từng thấy qua Phượng Cửu như thế, cho dù trước kia hắn không thèm để ý nàng, lại luôn xem mặt mũi lão thái quân nên không nói nhiều lắm, chỉ bảo trì tươi cười thanh lương xa cách. Mà hôm nay, Vân Tranh rõ ràng từ trong mắt Phượng Cửu thấy được nồng đậm sát ý, làm cho cổ họng nàng nhất ngạnh, một hơi ngăn ở ngực, khó có thể tiêu mất.

Chỉ là, dù cho Phượng Cửu như thế, Vân Tranh cũng sẽ không buông tay. Người nam nhân này là của nàng, dựa vào cái gì tặng cho những kẻ khác?

Các nữ nhân đang ngồi vừa thấy Vân Tranh nói lời phản đối, lập tức trở nên hưng phấn. Đặc biệt là những công chúa tiểu thư chưa gả, lại càng kích động không thôi. Trưởng công chúa Thương Nguyệt quốc Công Tôn Cẩm Tịch trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, trong lòng mặc niệm trăm ngàn lần, “Nhất định phải ngăn cản bọn họ!” Mà ngay cả bên cạnh nhị công chúa cùng Tam công chúa, cũng là đồng dạng khẩn trương.

“Nhàm chán……” Công Tôn Lan Tịch khẽ hừ một tiếng, ba cái tỷ tỷ thẹn thùng đều dừng ở trong mắt nàng, làm cho nàng cảm thấy buồn cười. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra vị Phượng thiếu chủ kia từ lúc tiến vào đại điện tầm mắt đều không hướng đến những nữ nhân khác, chẳng lẽ các nàng mù? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ta không đồng ý.” Vân Tranh hít thật sâu, “Cửu ca ca, ngươi không phải đã quên ở trước mặt tổ tiên Phượng gia lập lời thề? Khi nào ngươi chưa tìm được giải dược chữa khỏi bệnh của ta, ngươi không thể cưới bất luận kẻ nào!”

Cái này, mọi người cuối cùng hiểu được Vân Tranh vô lý như vậy, nguyên nhân vì sao Phượng Cửu còn “nhường nhịn đủ đường”.

“A ——” Nghe xong lời của Vân Tranh, khóe môi Phượng Cửu giơ lên, lộ ra tà mị tươi cười, “Thì ra quận chúa là lo lắng chuyện này! Vừa rồi Nam công tử bằng hữu của ta sư thừa tiên y, nói bệnh của ngươi có thể trị được. Cho nên, quận chúa không cần lo lắng thân thể của mình, không bao lâu ngươi sẽ khỏe mạnh kiện khang, giống như trước đây.”

Trong lòng Vân Tranh đau giống như bị kim châm, không nghĩ tới Phượng Cửu đã sớm nghĩ kỹ đối sách. Hắn làm sao có thể vô tình như thế! “Cửu ca ca, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, ngươi còn không biết tâm ý của ta sao? Cửu ca ca……”

“Ngươi lưu luyến si mê ta, ta liền phải đối đãi tốt với ngươi? Chó cắn ta, chẳng lẽ ta còn phải cắn lại hay sao?”

Thanh âm của Phượng Cửu dần dần trở lên lạnh như băng, mà ngay cả Công Tôn Nam trên long ỷ đều cảm nhận được hàn ý phát

ra từ trên người hắn.

“Phốc xuy ——” Trong bầu không khí nặng nề, Hạng Quân Vãn bỗng dưng lại cười ra tiếng. Lời của Phượng Cửu ác độc bén nhọn như vậy, không biết tiểu cô nương người ta phải chăng có thể cầm mình được.

Nghe thấy tiếng cười, Vân Tranh nhìn về phía Hạng Quân Vãn, trong mắt đều là phẫn nộ cùng oán hận. Kẻ quái dị này, thế nhưng chê cười nàng!

“Dù sao, ngươi không thể cưới nàng! Nàng xấu như vậy, thế nào xứng với ngươi! Nàng là khí phụ! Nữ nhân như thế không xứng tiến vào đại môn Phượng gia!”

Lời của Vân Tranh cũng không ảnh hưởng đến tâm tình Hạng Quân Vãn, nàng chỉ là giả ngu, tỏ vẻ việc không liên quan đến mình, ngược lại là Hạng Trị Chung bên cạnh tức giận đến vỗ án đứng lên.

“Vân Tranh quận chúa, Vãn Nhi tốt xấu còn có phụ thân này ở đây, phiền toái nói chuyện khách khí chút!” Hạng Trị Chung làm sao có thể khoanh tay nhìn người khác khi dễ Hạng Quân Vãn, giáp mặt mắng nữ nhi hắn? Chẳng lẽ người cha này chỉ làm vật bài trí hay sao!

“Cọc hôn sự này sẽ có bệ hạ của ta làm chủ, hay là Vân Tranh quận chúa muốn làm vua Thương Nguyệt quốc? Bàn tay kia cũng quá dài rồi! Không biết đây là ý tứ của quận chúa, hay là ý tứ của bệ hạ Dực Nhân quốc!”

Hạng Trị Chung không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng đã oanh động toàn trường. Mọi người đều biết Vân Tranh quận chúa rất

được hoàng thượng cùng Hoàng hậu Dực Nhân quốc sủng ái, có đồn đãi nói nàng kỳ thật là cái đinh do Nguyên Khuê phái đến bên người Phượng Cửu, Hạng Trị Chung nói thế, rõ ràng chỉ trích Dực Nhân quốc can thiệp chính vụ Thương Nguyệt quốc.

Vốn dĩ Công Tôn Nam thấy Vân Tranh phản đối, trong lòng còn có chút lắc lư, lúc này nghe xong lời của Hạng Trị Chung, chủ ý lập tức xác định. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Mặc kệ Vân Tranh náo loạn thế nào, nàng cùng Phượng Cửu đây là việc của Dực Nhân quốc, hẳn là quay lại Dực Nhân quốc náo loạn, Thương Nguyệt quốc không để một cái quận chúa nho nhỏ kiêu ngạo? Huống chi sính lễ của Phượng Cửu rất dày, làm hắn nằm mơ cũng nghĩ lấy được quặng sắt, Hạng Quân Vãn đổi quặng sắt thuận tiện có được hảo cảm của Phượng Cửu, cớ sao mà không làm?

Về phần tin đồn Hạng Quân Vãn là nữ chúa, hắn chỉ là bán tín bán nghi, cho dù nàng là nữ chúa thật, Phượng Cửu ôm củ khoai lang phỏng tay này trở về, thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tứ quốc liên thủ đoạt Bàn Long thành, đây đúng là cái hắn muốn thấy.

Nắm đấm, mới là đạo lý cứng rắn. Có binh khí, thì sợ gì nữ chúa? Hạng Quân Vãn lại như vậy, vô đức vô năng, cho dù là nữ chúa, một nữ nhân còn có thể lật trời hay sao!

Nghĩ như vậy, Công Tôn Nam ho khan một tiếng, mọi người an tĩnh lại, đều chờ đợi quyết định sau cùng của Công Tôn Nam.

“Vân Tranh quận chúa, gia sự của Dực Nhân quốc, trẫm can thiệp không được, nhưng chuyện tình của Thương Nguyệt quốc,

Dực Nhân quốc cũng không nên xen vào. Ý trẫm đã quyết, đem Thái Bình quận chúa tứ hôn cho Phượng thiếu chủ!”

Đám hỏi củaThương Nguyệt quốc cùng Bàn Long thành, khiến cho những lão đại khác cau mày. Công Tôn Nam đáp ứng Phượng Cửu, nếu liên thủ, chẳng phải là thiên hạ vô địch? Trong lúc nhất thời, không khí trong điện trở nên quỷ dị. Phải biết rằng việc của triều đình, liên quan tới rất nhiều người. Đám hỏi này, thật sự khiến người ta cảm thấy áp lực rất lớn!

“Đa tạ thành toàn!” Phượng Cửu chắp tay tượng trưung, xoay người đi đến trước mặt Hạng Trị Chung, nhấc tà áo dài, quì một gối, “Tiểu tế bái kiến nhạc phụ đại nhân!”

Đều nói dưới gối nam nhi có hoàng kim, phóng nhãn khắp thiên hạ này, người có thể làm cho Phượng Cửu quỳ xuống còn chưa có xuất hiện, Hạng Trị Chung xem như người đầu tiên.

Phượng Cửu biểu lộ thái độ của mình, Hạng Trị Chung làm sao không biết. Người nam nhân này, đảm đương được! “Đối xử tốt với Vãn Nhi! Nếu nàng không hạnh phúc, cho dù Bàn Long thành của ngươi không thể phá vỡ, ta cũng sẽ dẫn quân xuôi nam, diệt ngươi!”

Hay cho một ông cha vợ! Có cha vợ nói như vậy sao?

Tất cả mọi người nghĩ rằng Phượng Cửu sẽ nổi giận, không nghĩ tới hắn cười như hoa đào, ngàn vạn xinh đẹp, “Ta hiểu.”

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại là nặng tựa Thái Sơn. Cảm nhận được những ánh mắt nữ nhân quét ở trên người mình giống như đao kiếm, hận không thể từ trên người mình xả xuống một miếng

thịt, Hạng Quân Vãn rõ ràng giả bộ ngượng ngùng, cúi đầu bắt đầu vò khăn tay.

Trong lúc nhất thời, tràng lên một mảnh thổn thức. Phượng Cửu tuyệt sắc tao nhã như thế, cư nhiên thú một cái nương tử xấu xí thô bỉ như Hạng Quân Vãn, thật sự là cải trắng thượng hạng bị heo vầy, đáng tiếc. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Vận cứt chó!” Hạng Quân Nhu ở phía sau mắng một câu. Từ lúc nhìn thấy Phượng Cửu thì Hạng Quân Nhu đã không khống chế được trái tim của ả. Nam tử chói lọi như vậy, khiến cho thiên địa lâm vào thất sắc, sao lại thì nhìn trúng Hạng Quân Vãn!

Nghĩ như vậy, Hạng Quân Nhu cắn cắn môi. Đồng dạng là nữ nhi tướng quân, nàng không thể kém hơn so với Hạng Quân Vãn, dựa vào cái gì chuyện tốt như vậy lại rơi trên đầu tiện nhân? Dù sao, chỉ cần hai người còn chưa có bái đường, chuyện này còn có thể xoay chuyển!

Đã trải qua phong ba cầu hôn, thọ yến chính thức bắt đầu, các loại ca múa thay phiên trình diễn, rượu ngon món ngon, tuyệt sắc cung nga, cho người hoa cả mắt. Chờ thời điểm các quốc gia dâng tặng lễ vật, Vân Tranh lại lên sân khấu, dâng lên một bộ Bách Thọ Đồ thêu chìm kim tuyến khảm đá quý lửa đỏ.

“Chúc Thái hậu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn. Nghĩ kim ngân tài bảo Thái hậu đều có, Vân Tranh dâng lên Bách Thọ Đồ chính mình tự mình thêu, góp vui mừng!”

“Quận chúa thật có tâm! Mau đem tới ai gia nhìn xem ——” Triệu Mạn vuốt ve Bách Thọ Đồ, liên tục khen ngợi, “Quận chúa thật sự là

tay châm giỏi, ai cưới được quận chúa, thật sự là có phúc khí.”

Lời của Triệu Mạn, đem lửa trong lòng Vân Tranh lần nữa châm lên, nàng thản nhiên cười, nhìn về phía Hạng Quân Vãn, “Không biết hạ lễ của Thái Bình quận chúa là cái gì? Chắc hẳn là không kém đi ——”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Mặt Nóng Dán Mông Lạnh, Tự Rước Lấy Nhục!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Vân Tranh tìm tới cửa, Hạng Quân Vãn cảm thấy chính mình thiệt tình rất vô tội. Đều là yêu nghiệt chọc họa! Nghĩ đến mình mạc danh kỳ diệu trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Hạng Quân Vãn nhịn không được liếc Phượng Cửu "chíu" một cái.

Nhìn ra Hạng Quân Vãn buồn bực, Phượng Cửu chẳng những không tức giận, ngược lại tặng hai tia song mắt như hồ thu qua. Hai người này "mắt đi mày lại", rơi vào trong mắt Vân Tranh trở thành một loại không kiêng nể.

Khá lắm tiện nhân không biết xấu hổ! Vân Tranh thầm mắng trong lòng.

Nếu nơi này không phải Thương Nguyệt quốc, nàng chắc chắn sẽ tiến lên cắt phăng hai lỗ tai của Hạng Quân Vãn, lại cho người đem tiện nhân này lột da treo tại cửa răn đe! Hừ! Thế nhưng trước mặt của nàng mặt câu dẫn Cửu ca ca, làm cho nàng mất hết mặt mũi, nữ nhân này quả thực là ăn gan hùm mật gấu! Đê tiện vô sỉ hạ lưu có nương sinh không có nương nuôi đồ đê tiện……

Vân Tranh tuy rằng chưa mắng ra tiếng, nhưng nhìn hai mảnh môi đóng mở, Hạng Quân Vãn biết rõ ả đang nói cái gì.

Thảo nê mã! Mắng lão nương là “đồ đê tiện”? Thật sự là con hổ không phát uy, liền nghĩ ta là mèo bệnh! Vốn dĩ còn muốn ẩn nhẫn, không muốn sinh sự, nhưng Vân Tranh cuối cùng nói một câu “đồ đê tiện”, trực tiếp khiến cho sự bình tĩnh của Hạng Quân Vãn trở thành ý chí chiến đấu sục sôi. Đều là cha mẹ sinh dưỡng, nàng phải vô duyên vô cớ bị người mắng? Không có nương, nàng tốt xấu còn có một người cha đặc biệt coi mình là bảo bối mà nâng niu a! Vân Tranh thực sự là một cái cuồng tự kỷ!

Thấy Hạng Quân Vãn không nói câu nào, Vân Tranh nghĩ rằng nàng khiếp đảm sợ hãi, trong lòng thoáng đắc ý một phen. “Thái Bình quận chúa, ngươi tại sao không nói gì? Sinh thần Thái hậu, ngươi chắc không phải chưa chuẩn bị lễ vật đi!”

Vân Tranh đoán vô cùng đúng, Hạng Quân Vãn quả thật chưa chuẩn bị lễ vật cho Triệu Mạn. Ở trong mắt Hạng Quân Vãn, lão thái bà không phân tốt xấu này chẳng những cho nàng thêm nhiều phiền toái như vậy, còn muốn muốn mạng của Hạng Trị Chung, sớm đã bị nàng liệt vào trận doanh “địch nhân”. Sinh thần? Tặng lễ vật cho bà ta? Hạng Quân Vãn chưa hề nghĩ qua.

Bất quá, Vân Tranh từng bước ép sát như vậy, không xuất ra chút đồ vật thì không được. Nghĩ vậy, Hạng Quân Vãn lấy ra một cái hộp gấm, đây là nàng vừa làm một chiếc nhẫn hoa sen, vốn dĩ tính đưa cho Lạc Tuyết làm quà sinh nhật, nếu không phải Vân Tranh bức bách, nàng là không nỡ hiến cho Triệu Mạn.

“Đây là cái gì?” Triệu Mạn mở ra hộp gấm, một chiếc nhẫn hoa sen nằm ở bên trong, chiếc nhẫn kia dùng bạc chế thành, chồng chất những đóa hoa, nhị hoa sinh động rất thật, mang ở trên tay, tựa như một đóa hoa sen thật sự.

“Xinh đẹp!” Triệu Mạn lập tức đem nhẫn đeo vào, bạc lâu năm phong cách cổ xưa tang thương càng thêm tôn lên phong thái tao nhã của vị Thái hậu này, làm cho bà liếc mắt một cái liền thích cái nhẫn này.

Nhìn cái nhẫn này, Triệu Mạn nghĩ tới Công Tôn Bách, đứa con độc nhất của nằng nhất yêu nhất cũng là hoa sen, yêu sen trong bùn mà không hôi mùi bùn. Mà nhẫn hoa sen, càng thêm gợi lên tưởng niệm đối với người đã vong của Triệu Mạn.

Nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa màu bạc, Triệu Mạn đối với Hạng Quân Vãn lộ ra một lần duy nhất chân thành tươi cười trong hôm nay, “ Cuộc đời Ai gia thích nhất hoa sen, lễ vật của Thái Bình quận chúa rất hợp tâm ý ai gia. Ai gia nhận!”

Vân Tranh không nghĩ tới lễ vật của Hạng Quân Vãn được hoan nghênh, vốn dĩ còn tính làm cho nàng xấu mặt, kết quả còn nâng nàng một phen, thật sự là mất hứng. Bất quá, Vân Tranh sẽ không dễ dàng bỏ qua, chuyện này liên quan đến đến hạnh phúc của ả, từ rất nhiều năm trước Vân Tranh đã nhận định Phượng Cửu là phu quân của ả, cho nên sẽ không dựa vào việc Công Tôn Nam chỉ hôn mà buông tha.

“Thái Bình quận chúa thật sự có một trái tim thất khiếu lung linh trong thiên hạ! Quận chúa lớn hơn ta một tuổi, ta hẳn là gọi ngươi tỷ tỷ. Không biết tỷ tỷ bình thường có đặc biệt yêu thích gì không?” Vân Tranh cười đến thiên chân rực rỡ, giống như hoa tươi khoe sắc, cùng hình tượng vừa rồi chỉ vào Hạng Quân Vãn nói nàng không xứng với Phượng Cửu hoàn toàn tương phản.

“Ăn cơm, ngủ. “

Hạng Quân Vãn miễn cưỡng đáp lời. Nữ nhân này cũng thật là da mặt dầy, có thể biến sắc mặt nhanh như vậy, hơn nữa vẻ mặt tự nhiên, giống như chuyện tình lúc trước chưa từng xảy ra, Hạng Quân Vãn tự nhận là điểm này so ra kém Vân Tranh.

“Ha ha ha!”

Hạng Quân Vãn trả lời, khiến cho mọi người được một trận cuồng tiếu. Vị Thái Bình quận chúa này cũng thật sự là rất thành thật! Sở thích là ăm cơm, ngủ? Đó không phải là cùng phế vật không có gì khác nhau sao! Có thể ở trường hợp như vậy thản nhiên trả lời, quả thực cùng lời đồn giống nhau, là một phế vật a!

Cười đến lợi hại nhất, là trưởng công chúa Công Tôn Triêu Tịch cùng Hạng Quân Nhu.

Công Tôn Triêu Tịch cùng Thái tử Công Tôn Ký đều là Hoàng hậu sinh ra, thân là đích nữ, đương nhiên so với công chúa khác đều thêm tôn quý, cho nên cũng càng thêm thẳng tính. Về phần Hạng Quân Nhu, Ngọc phu nhân đã được nâng làm tướng quân phu nhân, nàng nay là đích nữ, cùng Hạng Quân Vãn thân phận ngang nhau, Dì Hoàng hậu còn ngồi ở trên, có người làm chỗ dựa, Hạng Quân Nhu hiện tại tự nhiên là không sợ Hạng Quân Vãn!

“Tỷ tỷ, ngươi chắc không phải nói giỡn đi! Ngươi là nói cuộc sống của ngươi đều là ăn ngủ, ngủ ăn?” Vân Tranh che miệng, một bộ hết sức kinh ngạc, “Đây chẳng phải là thành heo?”

Lời của Vân Tranh lại đưa tới một mảnh tiếng cười, mọi người đều biết Vân Tranh đây là cố ý bới móc, đều chờ xem diễn.

“Chỉ có bốn vị ngồi ở bên cạnh ta đây mới là muội muội ta Hạng Quân Vãn, phiền toái Vân Tranh quận chúa không cần tùy tiện nhận loạn thân thích. Chờ ngươi có bản lĩnh vào cửa Phượng Cửu, lại kêu ta một tiếng tỷ tỷ cũng không muộn. Bất quá, ta sợ ngươi không có cơ hội này. “ Hạng Quân Vãn nhàn nhã chơi đùa chiếc nhẫn hồng bảo thạch trên tay, đây là vật mang màu sắc ấm áp duy nhất trên người nàng.

Ý tứ của Hạng Quân Vãn nói đến hết sức minh xác*, có nàng ở đây, Vân Tranh căn bản không có khả năng gả cho Phượng Cửu, càng miễn bàn lấy danh nghĩa tỷ muội ở chung. Lời này của nàng vừa ra, tâm tư của những kẻ xem trò vui thoáng chốc trầm xuống. Một lúc thì đối với Phượng Cửu tình thế bắt buộc, một lúc lại yêu, lại biểu hiện ra bộ dáng đố phụ, trận chiến nữ nhân này rốt cuộc ai mới là người thắng cuối cùng chứ? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

*Minh xác: minh bạch, chính xác.

“Tỷ tỷ đây là ý gì?” Vân Tranh làm bộ không rõ, trong lòng lại hận nghiến răng.

“Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao?” Hạng Quân Vãn giương mắt, lạnh lùng nhìn Vân Tranh. Nàng không thích ra vẻ âm mưu quỷ kế, nhưng điều này cũng không tỏ vẻ nàng sẽ không biết những thứ này. Quang minh chính đại đánh, nàng đi, chơi trò mờ ám, nàng có thể theo, nếu không nàng làm sao có thể mang theo Đường Thuần tuổi nhỏ đơn thương độc mã xâm nhập Đường Môn, còn tại Đường Môn chiếm một ghế chứ!

Hạng Quân Vãn không lưu cho mình mặt mũi, khiến cho Vân Tranh mặt đỏ lên. “Ta, chỉ đơn thuần muốn gọi ngươi là tỷ tỷ mà

thôi…… “

“Ta đây cũng chỉ là đơn thuần không thích làm tỷ tỷ của ngươi! Ngươi gọi một tiếng tỷ tỷ này, mục đích là chê là già đi!”

“Ha ha…… “

Ngay lúc hai nàng xuất hiện cục diện bế tắc, Phượng Cửu nở nụ cười, “Vãn Vãn cũng sợ già?”

Hai chữ “Vãn Vãn”, để lộ ra trình độ thân mật của hai người. Thanh âm của Phượng Cửu trầm thấp, tràn ngập từ tính, tựa như gió đêm nhẹ thổi, khiến nhân tâm ngứa ngáy, mà loại ngứa ngáy này đối với Vân Tranh mà nói lại là một loại đau đớn. Phượng Cửu chưa từng đối với nàng dịu dàng như vậy?

“Duy thảo mộc chi linh lạc hề, khủng mĩ nhân chi trì mộ”*. Mỹ nhân đều sợ hãi hồng nhan già đi, ta cũng chẳng qua là cái bình thường tiểu nữ nhân mà thôi!” Hạng Quân Vãn nhất sửa phía trước thái độ, trước mặt Vân Tranh mặt Nhi Cấp Phượng cửu phao một cái mị nhãn.

*Duy thảo mộc chi linh lạc hề, khủng mĩ nhân chi trì mộ”đại loại là Khi cỏ cây tàn úa, mỹ nhân sợ tuổi già.

Tuy rằng nàng hiện tại chỉ là tư sắc tầm thường, những cặp mắt xinh đẹp kia, lại làm cho ngực Phượng Cửu căng thẳng. Tiểu yêu tinh này, bình thường ngượng ngùng giống như đóa hoa nhài nhỏ bé, thế nào lúc này lại trở nên xinh đẹp, bắt đầu biết trêu chọc người?!

“Không biết xấu hổ!” Hạng Quân Nhu thấp giọng mắng một câu, nhưng không ngờ lời này bị Hạng Quân Vãn nghe được.

Quay đầu, thấy trong mắt Hạng Quân Nhu đối với Phượng Cửu chan chứa tình ý, khóe miệng Hạng Quân Vãn vung lên. Tên nam nhân này quả thật là họa thủy a……

“Duy thảo mộc chi linh lạc hề, khủng mĩ nhân chi trì mộ”? Thơ hay!” Bách Lý Giao trên thượng vị Chu Liên quốc nhẹ giọng thán một câu, “Xem ra nghe đồn không thể tin, Thái Bình quận chúa rõ ràng chính là tài nữ thâm tàng bất lộ!”

Bách Lý Giao đến giúp vui, chuyện trở nên càng thêm chơi vui. Hạng Quân Vãn không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ là im lặng ngồi, nghịch nhẫn như trước, thuận tiện sờ sờ đầu Hỏa Quỳ, khiến cho nó an tâm một chút chớ vội nóng nảy.

Từ lúc Vân Tranh khiêu khích Hạng Quân Vãn, Hỏa Quỳ đã rục rịch, Hạng Quân Vãn có thể cảm nhận được trên Hỏa Quỳ ngụy trang thành vòng vàng trên cổ tay nàng truyền đến từng trận cảm giác mát, đây là biểu hiện tức giận của Hỏa Quỳ.

“Ngoan, chính ta có thể ứng phó. “

Tay Hạng Quân Vãn gãi vào cằm Hỏa Quỳ, đem lửa giận của nó bình ổn xuống. Nếu thật muốn giết người, chỉ cần một giọt nọc độc trong miệng Hỏa Quỳ, có thể dẫn ất cả mọi người ở đây tới điện Diêm La, bất quá, như vậy sẽ chơi không vui. Đối phó con kiến nhỏ, từ từ nghiền chết, như thế mới có thú, không phải sao!

Ý nghĩ trong lòng Hạng Quân Vãn Hỏa Quỳ cảm nhận được, nhịn không được mở mắt nhìn chủ nhân. Ai nói chủ nhân nhu nhược? Nếu Hạng Quân Vãn muốn ngoạn, nó sẵn sang ngồi xem cuộc vui! Dù sao có nó ở đây, ai cũng không thể thương tổn chủ nhân! Hỏa

Quỳ nhắm lại con mắt màu xanh bích im lặng dán lên da Hạng Quân Vãn.

“Cửu ca ca, ta là thiệt tình hy vọng có thể cùng tỷ tỷ hảo hảo ở chung ——”

Ở chỗ Hạng Quân Vãn ăn bế môn canh*, Vân Tranh chuyển hướng Phượng Cửu. Dù cho hắn không thích mình, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, sẽ không đến mức làm mất thể diện của nàng. Tốt xấu, ở trên địa bànThương Nguyệt quốc, bọn họ là người Dực Nhân quốc, không phải càng nên đoàn kết nhất trí sao?

*Bế môn canh: đã giải thích. Giống như “đội mũ phở” hay “ăn quả bơ” của mình.

Mỹ nhân nũng nịu, mềm mại gọi “Cửu ca ca”, nam nhân bình thường nghe thấy cũng sẽ không cự tuyệt. Chỉ tiếc, Phượng Cửu không phải nam tử tầm thường, đương nhiên không để mình bị xoay vòng vòng.

“Vân Tranh, ta nhớ rõ hoàng huynh đã sớm thu ngươi làm nghĩa nữ, như vậy, ngươi là không phải hẳn là cùng Việt Nhi giống nhau, gọi ta một tiếng Tiểu hoàng thúc chứ?”

Việt Nhi trong miệng Phượng Cửu, là Thái tử Nguyên Việt Dực Nhân quốc. Trải qua một lần nhắc nhở của hắn như vậy, mọi người mới nhớ tới, Nguyên Việt gọi Vân Tranh là tỷ tỷ, nhưng mà Vân Tranh lại gọi Phượng Cửu là ca ca, đây chẳng phải là rối loạn? Hoặc là vị quận chúa này còn có yêu thích đặc thù nào đó, tỷ như *?

“Cửu ca ca…… “ Vân Tranh không nghĩ tới nhiều năm như vậy gọi “ca ca”, lúc này bị Phượng Cửu bắt nàng kêu thành “Tiểu hoàng

thúc”, bối phận kia kém rất nhiều, chẳng phải là muốn đem duyên phận của bọn họ chặt đứt.

“Xem ra Vãn Vãn nói rất đúng, ngươi quả nhiên nghe không hiểu tiếng người. Quận chúa muốn *, ta cũng không có ham mê biến thái như thế. Còn có, nàng không phải tỷ tỷ ngươi, là hoàng thẩm của ngươi. Xuất môn ở bên ngoài, đừng để bị chê cười, đến lúc đó lại ảnh hưởng đến thể diện của hoàng huynh!”

Lời Phượng Cửu vừa nói ra, trên mặt Vân Tranh một trận xanh một trận hồng, hắn không giữ mặt mũi cho nàng như vậy, là vì Hạng Quân Vãn sao? Mà lời nói của Phượng Cửu, cũng làm cho Vân Tranh thành chê cười trong mắt mọi người. Nữ tử cao quý kiêu ngạo như vậy, ở trước mặt Phượng Cửu bất quá cũng chỉ như thế, thật sự là mặt nóng dán mông lạnh, tự rước lấy nhục!

So với mọi người nhìn diễn, Hạng Quân Vãn lại là cố nén ý cười kẻ ngu ngốc trong lòng. Một loạt nữ nhân đều tính toán, bởi vì Hạng Quân Vãn không cùng Phượng Cửu nói lời ác độc mà an tính lặng lẽ.

Vốn dĩ mọi người còn muốn xem Vân Tranh làm sao khiến cho Hạng Quân Vãn mất mặt, nhưng mà người ta không nói không rằng, tự ngu tự nhạc*, hoàn toàn xem Vân Tranh là không khí, những người khác không thể không cảm thán Hạng Quân Vãn định lực hảo, chỉ là không biết nàng là giả ngu hay là thật ngốc.

*Tự ngu tự nhạc: tự tiêu khiển, tự vui vẻ.

Về phần Phượng Cửu, tổn hại mặt mũi nữ hài tử nhà người ta như vậy, làm cho Vân Tranh xém chút khóc thành tiếng, khiến cho nhóm nam sĩ hết sức bất mãn. Như thế nào cũng phải thương

hương tiếc ngọc chứ, huống chi đối phương lại là tiểu mỹ nhân mềm mại như thế!

Vân Tranh đỏ mặt thối lui đến một bên, thấy nàng sượng mặt, Công Tôn Triêu Tịch trong lòng hết sức thống khoái. “Hoàng tổ mẫu, sinh thần của người hàng năm đều như vậy, hôm nay cháu gái có cái đề nghị, không bằng chúng ta đến nghĩ ra chủ ý gì mới, có được không?”

Công Tôn Triêu Tịch cười đến xinh đẹp như hoa, Triệu Mạn cười đưa ngón tay chọc chọc cái trán của nàng, “Nha đầu thông minh! Ai gia đang nói có cái gì việc vui, ngươi liền đứng ra, thật sự là con giun trong bụng ai gia. Ngươi nói đi, ngươi có chủ ý gì mới a?”

Công Tôn Triêu Tịch chờ chính là những lời này, tuy rằng nàng cũng không thích Vân Tranh, nhưng mà lúc này, đặt tâm tư lên người Phượng Cửu, nàng cùng Vân Tranh là giống nhau, đều có chung địch nhân Hạng Quân Vãn.

Nếu để cho kẻ quái dị Hạng Quân Vãn trở thành Bàn Long thành thiếu chủ phu nhân như vậy, Công Tôn Triêu Tịch sẽ là người đầu tiên không đồng ý. Cho nên, khiến cho Hạng Quân Vãn mất mặt, cuối cùng biết khó mà lui, là mục đích của Công Tôn Triêu Tịch.

“Hoàng tổ mẫu, hôm nay tới rất nhiều nữ tử cùng tuổi cháu gái, cháu gái nhìn liền thích! Vân Tranh quận chúa là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tài hoa vô song, bốn vị tiểu thư phủ tướng quân gia, các cũng đều xinh đẹp như hoa. Nếu tất cả mọi người đều là người cùng lứa, không bằng bày ra tài nghệ của mình, một là vì người chúc thọ, hai là, cháu gái cũng muốn nhận thức them vài bằng hữu, người nói thế nào?”

“Được a! Ngươi đã nói như vậy, ai gia cũng thấy thú vị. Nếu không, các ngươi tới tỷ thí, thắng ai gia có thưởng, thế nào? Biểu hiện tốt, ai gia liền chỉ hôn cho!”

Triệu Mạn làm sao không hiểu ý tưởng của Công Tôn Triêu Tịch, nàng thuận tiện trợ giúp một phen, đem triển lãm tài nghệ biến thành so đấu tài nghệ. Thời điểm nói lời này, Triệu Mạn nhịn không được nhìn về phía Hạng Quân Vãn, nàng bình tĩnh thong dong như trước, thật sự là tức mình. Ai, nếu Hạng Quân Vãn không phải nữ nhi Hạng Trị Chung, mình cũng sẽ không nhằm vào nàng như vậy!

Vừa nghĩ tới Hạng Trị Chung có liên quan đến cái chết của Công Tôn Bách, thương hại trong lòng Triệu Mạn biến mất hầu như không còn. Nếu Hạng Trị Chung không chịu nhận tội, cũng không chịu nói ra tin tức năm đó, nàng liền từ Hạng Quân Vãn xuống tay, khiến cho Hạng Trị Chung cũng biết mất đi bảo bối quý trọng nhất là cái cảm giác gì!

Vân Tranh bị Phượng Cửu làm mất mặt lúc này cúi đầu, một bộ thương tâm muốn chết, trong lòng lại suy nghĩ lần tỷ thí này đối với mình có chỗ nào tốt. Ả không phải kẻ ngốc, Triệu Mạn đưa một cái cơ hội tốt như vậy đến, nàng nhất định là phải bắt được. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Phượng Cửu che chở Hạng Quân Vãn như vậy, chẳng lẽ có thể vẫn che chở nàng hay sao? Tiểu hoàng thúc? Ả mới không cần cùng Phượng Cửu tách ra! Mặc kệ hắn không vui, ả nhất định phải làm tân nương của Phượng Cửu!

Về phần những người khác, sau khi nghe xong lời của trưởng công chúa cùng Thái hậu lại rục rịch, có thể được đến Thái hậu ưu ái, được Thái hậu tứ hôn? Đó là nhiều vinh quang a! Trong lúc nhất

thời, các tiểu thư trên đại điện đều liên tục gật đầu, phụ họa lời của Công Tôn Triều Tịch.

“Vãn Nhi, ngươi cứ nói đi?” Triệu Mạn hiền lành nhìn về phía Hạng Quân Vãn, “Ngươi cảm thấy trưởng công chúa đề nghị như thế nào?”

Triệu Mạn đã mở miệng, Hạng Quân Vãn không thể tiếp tục trầm mặc, chỉ cười sáng lạn, “Rất tốt! Rất mới mẻ! Đủ để thấy được trưởng công chúa hy vọng lấy được tâm của người cỡ nào!”

“Vậy là tốt rồi! Ai gia còn sợ ngươi không thích chứ!”

“Làm sao có thể chứ! Ta tuy rằng không xuất chúng tài hoa, nhưng ngâm thơ vẽ tranh vẫn là biết một chút! Hôm nay người là lão thọ tinh, tự nhiên là người định đoạt! Chỉ cần Thái hậu không chê cười ta là được!”

Biết được chuyện này tránh không khỏi, Hạng Quân Vãn trở nên thoải mái. Những người này, ai ai cũng chờ làm nàng mất mặt, đều muốn đem mặt nàng đi quét rác, nếu các nàng khẩn cấp như vậy, nàng không để các nàng như ý nguyện sao được chứ!

Tương phản cùng Hạng Quân Vãn bừng bừng hùng tâm, là khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng, nói cách khác, mặt than, lợn chết không sợ nước sôi, giống như cam chịu, khiến cho hỏa diễm trong lòng các nữ nhân đối địch càng thêm tăng vọt. Nhất định phải làm cho Hạng Quân Vãn mất mặt! Đem nàng từ vị trí thiếu chủ phu nhân kéo xuống!

Đối với trận tỷ thí này, Phượng Cửu từ đầu đến cuối đều không có giúp Hạng Quân Vãn nói chuyện, giống như là người ngoài cuộc

không quan hệ. Phượng Cửu trầm mặc, càng làm cho các nữ nhân thấy được hy vọng, đặc biệt là Công Tôn Triêu Tịch thậm chí đã ảo tưởng, Phượng Cửu nhất định có nguyên nhân "bất đắc dĩ" nào đó mới lựa chọn Hạng Quân Vãn, bằng không lấy thân phận của hắn, làm sao có thể nhìn trúng Hạng Quân Vãn chứ!

Biểu tình của mọi người, Vân Tranh đều thu ở đáy mắt. Nàng đã sớm biết được mị lực của Phượng Cửu bắn ra bốn phía, không nghĩ tới nàng còn đứng ở chỗ này, những nữ nhân này dám đánh chủ ý lên Phượng Cửu, thật sự là muốn chết!

Nghĩ đến đây, Vân Tranh nở nụ cười, "Thái Bình quận chúa là nữ nhi Hạng đại tướng quân, không bằng, chúng ta cũng dựa theo phương thức quân doanh đến đây đi, tất cả mọi người lập quân lệnh trạng thế nào? Có thưởng có phạt, như thế chơi mới vui!"

Lập quân lệnh trạng? Đề nghị này rất mới mẻ, trong lúc nhất thời mọi người đều nghị luận ồn ào.

Nếu so về nhan sắc, nói vậy không có người có thể thắng Vân Tranh, dù sao ả cũng có danh tài nữ, nàng nói như vậy, hiển nhiên là đối với chính mình có lợi. Bất quá, Công Tôn Triêu Tịch không phải kẻ dễ bắt nạt, biết được Vân Tranh bài xích cũng chèn ép những nữ tử thích Phượng Cửu, nàng cố tình không làm thỏa mãn tâm nguyện Vân Tranh.

"Lập quân lệnh trạng có thể, chỉ so mộ tài năng đơn lẻ, ngược lại có chút buồn tẻ. Nữ tử Thương Nguyệt ta năng văn năng võ, tỷ như ngoại trừ tài nghệ, lại thêm kỵ xạ được không?"

Trong lời của Công Tôn Triêu Tịch có được Công Tôn Cẩm Tịch cùng Công Tôn Hạc Tịch cùng đồng ý, khiến cho Vân Tranh xuất

chúng siêu quần, đại phóng hào quang, như vậy sao được! Phải biết rằng những công chúa các nàng mặc dù ở thi họa thơ từ có lẽ kém hơn Vân Tranh, ở kỵ xạ lại nhất định có thể thắng nàng! Người nào không biết Vân Tranh là con ma ốm, kêu nàng đi cưỡi ngựa bắn tên, nàng có làm được không?

Ba vị công chúa Thương Nguyệt quốc ý định đem mình bức đến tuyệt lộ, điều này Vân Tranh hết sức rõ ràng. Nhưng nơi này là Thương Nguyệt quốc, không đáp ứng, chắc chắn có người nói nàng cố ý lấy sở trường của mình áp chế người khác, cho nên dưới trăm ngàn áp lực, Vân Tranh chỉ có thể gật đầu.

Gật đầu xong, Vân Tranh nhịn không được hung tợn trợn mắt nhìn Hạng Quân Vãn.

Đều là do tiện nhân này bỗng dưng xuất hiện, chiếm vị trí thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành, làm cho nàng hiện tại lâm vào hoàn cảnh này. Nếu không thể so kỵ xạ, nàng nhất định sẽ đứng thứ nhất, trở thành nữ nhân hoàn mỹ nhất trong mắt mọi người. Nhưng mà hiện tại, vì đả đảo Hạng Quân Vãn, nàng nhưng lại không thể không nhận đề nghị của Công Tôn Triêu Tịch. Kỵ xạ? Đây không phải là làm cho nàng mất mặt sao!

Đối với sự căm hận của Vân Tranh, Hạng Quân Vãn chỉ có thể nhún nhún vai, một bộ ta cũng rất bất đắc dĩ.

A…… Đều nhằm vào nàng, như vậy sao được! Nhìn những nữ nhân này đấu tranh nội bộ, Hạng Quân Vãn rốt cục hiểu được ba nữ nhân thành một cái chợ là cái cảm giác gì. Hiện tại có bốn vị công chúa, một vị quận chúa, cộng thêm các vị tiểu thư phủ tướng quân cùng các nữ nhi quan viên khác, tổng cộng hơn hai mươi người, nhiều nữ nhân như vậy, cái này thật đúng là náo nhiệt.

Cùng Hạng Quân Vãn bất đắc dĩ giống nhau, là Công Tôn Lan Tịch. Những nữ nhân này vì Phượng Cửu mở ra trận chiến không thuốc súng, nàng là ngoại nhân xem phá lệ rõ ràng. Chỉ là, vì sao đem nàng gộp vào? Nàng nhưng mà đối với Phượng Cửu không có cảm giác gì đặc biệt, cũng không muốn tham dự vào cuộc tranh giành tình nhân vô vị này a.

Sau khi chống lại ánh mắt của Hạng Quân Vãn, Công Tôn Lan Tịch hướng nàng hữu hảo cười cười. Lại nói tiếp, Thái Bình quận chúa này cũng thật sự là vô tội, mạc danh kỳ diệu vì một người nam nhân thành oan đại đầu, Công Tôn Lan Tịch trong lòng có chút đồng tình với nàng.

Trong một trang diện đầy ánh mắt hung thần ác sát, Công Tôn Lan Tịch đồng tình, khiến cho Hạng Quân Vãn đối với nàng hảo cảm nhiều hơn một ít. Hoàn hảo không phải tất cả mọi người đều háo sắc! Tứ công chúa thoạt nhìn thì rất lý trí rất bình thường!

Trải qua một phen thương thảo, tỷ thí rốt cục được xác định. Kỵ xạ, thi họa, thơ từ, ca múa bốn thể loại lớn.

“Trận đấu này dung nguyên tắc đào thải, ba vị kiên trì đến cuối cùng, sẽ tranh giành hạng nhất. Mỗi một đợt người thắng, có thể tùy ý chọn lựa một vị thua, làm cho nàng một chuyện trong khả năng, hoặc là chiếm lấy phần thưởng mà người thua đó có được, tỷ như trang sức châu báu…… “ Tỷ như, vị trí thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành. Những lời này Công Tôn Triêu Tịch không có nói ra.

Trận đấu thoạt nhìn không phải nhằm vào Hạng Quân Vãn, Công Tôn Triêu Tịch nhưng mà làm đủ công phu, lấy danh nghĩa công chúa yêu cầu rất nhiều nữ nhi quan viên tiến vào. Nàng cũng không muốn để lại ấn tượng không tốt cho Phượng Cửu, ngược lại muốn

dùng hào phóng dịu dàng của nàng đến phụ trợ keo kiệt bá đạo của Vân Tranh.

Ý tưởng của Công Tôn Triêu Tịch Vân Tranh làm sao không biết, muốn dùng biện pháp như thế để chiếm vị trí kia? Nằm mơ! Nhìn thấy Công Tôn Triêu Tịch giả vờ hào phóng khéo léo, Vân Tranh đã cảm thấy ghê tởm. Ả đã quên chính mình kỳ thật cũng giống Công Tôn Triêu Tịch, đại khái loại cảm giác này chính là đồng tính tướng xích *đi!

*Đồng tính tướng xích: bài xích kẻ giống mình.

“Ý tứ của công chúa là, tỷ như Thái Bình quận chúa thua, ngươi thắng, ngươi liền có thể kêu Thái Bình quận chúa đem vị trí thiếu chủ phu nhân nhường lại?” Công Tôn Triêu Tịch muốn đem điểm lòng dạ hẹp hòi này che dấu, bảo vệ hình tượng khéo léo của nàng, Vân Tranh lại không chịu. Những người khác sợ hãi Công Tôn Triêu Tịch thân phận công chúa, nhưng mà ả không sợ!

Bị Vân Tranh vạch trần ý nghĩ của mình, Công Tôn Triêu Tịch có chút thẹn quá hoá giận, bất quá vẫn duy trì đoan trang tươi cười như trước, “Ta cảm thấy quận chúa ngươi mới là càng muốn trở thành thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành đi! Ta đây bất quá là giúp quận chúa chiếu cố! Chỉ là không biết quận chúa có hay không phúc khí như vậy!”

Vân Tranh cùng Công Tôn Triêu Tịch khi đình đối lập, Hạng Quân Vãn là nhân vật chính ngược lại lại rơi xuống cái thanh nhàn. Cái này gọi là cái gì? Chó cắn chó!

Nhìn hai nữ nhân trong mắt đều toát ra hỏa hoa, mà Phượng Cửu người gây ra họa vẫn an tọa như trước, một bộ việc không liên

quan đến mình cao cao tự tại. Hạng Quân Vãn thiệt tình cảm thấy này yêu nghiệt rất "vô sỉ". Nhìn nữ nhân vì hắn tranh giành tình nhân, hắn thế nhưng không chút nào động dung, cũng chỉ có Phượng Cửu mới có thể bình tĩnh như thế!

"Ha ha, người trẻ tuổi, có chút ý chí chiến đấu luôn là tốt! Chiêu Tịch an bài không sai, ai gia thích!" Triệu Mạn nói mấy câu, dễ dàng đem cục diện giương cung bạt kiếm hóa giải, "Về phần giám khảo, không bằng mời Phượng thiếu chủ, Hi Quận Vương cùng Nguyên Việt Thái tử đến đảm nhiệm đi! Không biết Phượng thiếu chủ, Hi Quận Vương, Nguyên Việt Thái tử có chịu hay không cho lão thân này mặt mũi chứ?"

Triệu Mạn ra mặt, nàng lại là thọ tinh hôm nay, cho dù ý không vui, cũng sẽ không cự tuyệt.

Phượng Cửu, Bách Lý Giao, Nguyên Việt làm giám khảo? Có thể ngồi ở trong thọ yến Thái hậu, ai mà không phải người tinh ranh, đương nhiên nhìn được mánh lới này. Xem ra, thọ yến này càng ngày càng có ý tứ.

Bởi vì có trận đấu kỵ xạ, mọi người từ cung yến chuyển qua Mã trường phía tây hoàng cung. Nơi này là mã trường ngự dụng của Công Tôn Nam, có những con ngựa ưu tú nhất.

Hai mươi tư vị cô nương đều thay trang phục kỵ xạ, rút thăm chờ đợi trận đấu.

Tuy là kỵ xạ, nhưng mà phương diện này bao gồm tài cưỡi ngựa cùng tài bắn cung. Không biết Công Tôn Triêu Tịch có phải hay không cố ý làm khó dễ Vân Tranh, tài bắn cung yêu cầu "Tên trúng đồng tâm". Cưỡi ngựa chạy nhanh tới vị trí chỉ định, sẽ có người

ném ra mười miếng đồng tiền, có thể một tên xuyên qua tâm đồng tiền, đem đồng tiền đinh ở trên cây, vô luận bao nhiêu, đều tính qua cửa.

Nhìn mặt Vân Tranh có chút trắng bệch, Công Tôn Triêu Tịch đắc ý nở nụ cười, miệng lại như trước là lời an ủi, “Quận chúa đừng lo lắng! Đây chỉ dựa vào thực lực còn không được, chủ yếu là dựa vào vận khí! Nghĩ đến vận khí của quận chúa nhất định không phải thường nhân có thể so sánh!”

Lời này, khiến Vân Tranh muốn hộc máu. Cưỡi ngựa chạy nhanh, còn muốn bắn trúng đồng tiền bay lượn trong không trung, đây không phải là cố ý làm khó dễ thì là cái gì!

Người đầu tiên xuất trướng là chủ nhà Công Tôn Triêu Tịch, vì cùng Phượng Cửu xứng đôi, Công Tôn Triêu Tịch đặc biệt tuyển một bộ trang phục kỵ xạ màu đỏ. Nhìn thấy Công Tôn Triêu Tịch làm bộ dáng tình thế bắt buộc, đôi mắt Vân Tranh tối sầm lại. Tiện nhân! Muốn từ tay ta cướp đi Phượng Cửu? Không có cửa đâu!

So với Vân Tranh phẫn nộ, Hạng Quân Vãn là chính quy phu nhân của Phượng Cửu ngược lại biểu hiện hết sức thoải mái. Nàng ngồi ở trên khán đài uống ngụm trà ăn miếng điểm tâm, một bộ dáng thích ý, giống như đã định liệu trước, căn bản là không lo lắng. Phần thong dong cùng bình tĩnh này, ngược lại cùng các công chúa tiểu thư đang khẩn trương đã hình thành hai thế đối lập.

“Ta có thể ngồi ở đây sao?” Đang ở thời điểm Hạng Quân Vãn cắn hạt dưa, một cái thanh âm trong sáng truyền đến. Vừa thấy, là Công Tôn Lan Tịch, Hạng Quân Vãn hướng bên cạnh xê dịch, nhượng ra một chỗ ngồi. “Mời ngồi!”

Nhìn thấy Hạng Quân Vãn bình tĩnh như thế, Công Tôn Lan tịch từ trong lòng đối với nàng sinh ra hảo cảm. Mặc dù ở trong mắt nàng, Hạng Quân Vãn không nên đắc ý, nhưng cái loại thoải mái này trên người nàng, cho người ta nhịn không được muốn tới gần. “Ta là Công Tôn Lan Tịch! Thái Bình quận chúa, rất hân hạnh được biết ngươi!”

Tứ công chúa chủ động vươn tay hữu nghị, Hạng Quân Vãn không có cự tuyệt, đưa tay cùng nàng nhẹ nhàng nắm chặt. “Lan Tịch, gọi ta Quân Vãn là tốt rồi!”

“Ừ! Được!” Công Tôn Lan Tịch dùng sức gật gật đầu, bình thường ở trong cung luôn muốn tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, mấy vị tỷ tỷ cũng bởi vì mẹ đẻ nàng chết sớm, đối với nàng lãnh mi lãnh mắt, hiện tại Hạng Quân Vãn vẻ mặt ôn hoà như vậy, còn gọi thẳng tên của nàng, khiến cho Công Tôn Lan Tịch càng thêm thích cùng Hạng Quân Vãn ở chung một chỗ.

“Quân Vãn, ngươi biết cưỡi ngựa sao?” Hạng Quân Vãn không cùng chính mình khách khí, Công Tôn Lan Tịch cũng không giảng quy củ nhiều như vậy, cầm một quả khô trước mặt Hạng Quân Vãn đưa lên miệng ăn.

“Bình thường bình thường, miễn cưỡng. “

Thời điểm Hạng Quân Vãn cùng Công Tôn Lan Tịch nói chuyện, trưởng công chúa đã ra sân. Các tiểu thư Thương Nguyệt quốc tuy rằng quý giá, nhưng thuật cưỡi ngựa một chút cũng không hàm hồ.

Hạng Quân Vãn ngồi ở trên khán đài, nhìn Công Tôn Triêu Tịch ở trên lưng ngựa tư thế oai hùng bừng bừng, từ trong trong lòng nhịn không được khen ngợi nàng. Dù cho trưởng công chúa này nhằm

vào mình, nhưng mà so về cưỡi ngựa mà nói, Công Tôn Triêu Tịch quả thật là một kỵ thủ ưu tú.

“Được!” Trên khán đài bọn quan viên hoan hô vang dội, Thương Nguyệt quốc thượng võ, hoàng cung quý tộc lại đem kỵ xạ một loại vận động quý tộc giải trí lúc hưu nhàn, Công Tôn Triêu Tịch biểu hiện rất tốt ở phương diện này, tự nhiên là thắng được một mảnh ủng hộ.

“Tỷ tỷ ngươi cưỡi ngựa rất tốt!” Mặc dù là địch nhân, Hạng Quân Vãn cũng sẽ không keo kiệt vài lời khen ngợi, huống chi Công Tôn Triêu Tịch không tính là địch nhân, chẳng qua là cái tiểu cô nương bị thầm mến choáng váng đầu óc.

“Khóa học kỵ xạ chiếm mất hơn một nửa thời gian học của chúng ta, đại tỷ kỵ xạ tốt nhất. Ngay cả sư phụ đều nói nàng là thần tiễn thủ!”

Vừa nghĩ tới nếu Hạng Quân Vãn bị đào thải, trưởng công chúa sẽ đưa ra yêu cầu không an phận, ánh mắt Công Tôn Lan Tịch xem Hạng Quân Vãn có chút lo lắng, “Ngươi nếu tài bắn cung không tốt, đến lúc đó chỉ nhìn chằm chằm trong đó một đồng tiền là tốt rồi. Tham nhiều, ngược lại không thắng được trận đấu. Nhất định phải lòng yên tĩnh mới được!”

Biết được Công Tôn Lan tịch là đang quan tâm mình, Hạng Quân Vãn nở nụ cười, thì ra trong hoàng cung đầy rẫy người xấu này, còn có người tốt, tỷ như Công Tôn Lan tịch.

“Cám ơn nhắc nhở của ngươi! Ta nhất định sẽ làm dựa theo phương pháp ngươi nói!”

Thấy đối phương nghe ra bí quyết bắn tên của mình, Công Tôn Lan Tịch cũng thật cao hứng. Nàng ngược lại hy vọng Hạng Quân Vãn có thể trở thành người thắng cuối cùng, bởi vì mặc kệ thế nào, nàng đều cảm thấy Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu rất xứng đôi. Chỉ có những nữ nhân này đầu óc nhúng nước mới nhìn không ra điểm ấy! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Công Tôn Triêu Tịch cưỡi trên tuấn mã màu đen, là người thứ nhất thể hiện, lại là trưởng công chúa, nàng nhưng mà rất tự tin bản lãh cưỡi ngựa của mình. Vô luận là nằm nghiêng hay là đứng thẳng, hay hoặc là là bay lên không, Công Tôn Triêu Tịch đều biết, đều nhất nhất thể hiện ra.

Thời điểm chạy nhanh ngang qua bên người Vân Tranh, Công Tôn Triêu Tịch đặc biệt làm động tác kỹ thuật cao kích thích Vân Tranh, nhìn thấy đối phương xanh cả mặt, Công Tôn Triêu Tịch hét lớn một tiếng lên ngựa, chạy về điểm cuối, cùng lúc đó, người đứng ở điểm cuối vung tay, mười miếng đồng tiền lưu loát bay lên.

A! Công Tôn Triêu Tịch tự tin cười, từ bao đựng tên lấy ra mười mũi tên nhọn, sưu sưu sưu, mũi tên nhọn bắn ra. “Cốc cốc cốc”, chỉ nghe tiếng vang liên tiếp, mười miếng đồng tiền bị mũi tên nhọn đinh ở trên cây bạch dương gần đó.

“Được! Tài bắn cung rất tốt!” Lúc này, Công Tôn Nam hưng phấn đứng lên. Tài bắn cung Công Tôn Triêu Tịch chắc chắn xuất sắc, khiến cho Công Tôn Nam nở mày nở mặt. Lập tức, dội lên tiếng báo thông qua.

Cùng tiếng thông báo vang lên, là thân thể Vân Tranh lảo đảo muốn ngã. Vân Tranh không nghĩ tới Công Tôn Triêu Tịch vừa ra

sân đã ra oai phủ đầu với ả, xem ra nàng để ý Phượng Cửu, nữ nhân này so với Hạng Quân Vãn còn muốn đáng giận!

Đối với tài bắn cung xuất sắc của Công Tôn Triêu Tịch, Hạng Quân Vãn vỗ tay. Nhìn thấy Hạng Quân Vãn vỗ tay, Công Tôn Lan Tịch đầu tiên là ngạc nhiên, sau lại mới là thoải mái cười. Nữ tử lòng dạ rộng lớn như thế, quả thật thích hợp làm bằng hữu! Nghĩ vậy, Công Tôn Lan Tịch càng thêm thưởng thức Hạng Quân Vãn!

Công Tôn Triêu Tịch đem không khí khuấy đảo sôi động, các công chúa và các tiểu thư Thương Nguyệt quốc cũng nóng lòng muốn thử. Không ngừng có người lên ngựa biểu diễn, có người bắn trúng đồng tiền, đương nhiên đổi lấy tiếng hoan hô, nữ tử không thành công cũng không có bị người chê cười, mười mấy người xuống dưới, rốt cục đến phiên Vân Tranh.

Vân Tranh tựa hồ phá lệ thiên vị màu tím, vô luận quần áo hay là tranh phục kỵ xạ, đều là chọn màu tím. Ả chọn một con ngựa trắng dịu ngoan, nhảy lên. Tuy rằng Vân Tranh thân thể không tốt, kỵ xạ không phải thế mạnh của ả, nhưng ả cũng không phải vô năng như vậy, cưỡi ngựa thì vẫn biết.

Con ngựa màu trắng bôn bôn chạy chậm, cùng so sánh với kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện của Công Tôn Triêu Tịch, Vân Tranh có vẻ thật cẩn thận. Bất quá ả là người đẹp, lại chọn một con ngựa tuyết trắng, dù cho con ngựa chậm rãi bôn chạy, cũng có một loại cảm giác tiên nhân lâm thế.

“Hồ ly tinh!” Nhìn thấy Vân Tranh mê đảo một mảnh, nhị công chúa Công Tôn Cẩm Tịch bên người Công Tôn Triêu Tịch mắng ra tiếng. Nàng không có tài bắn cung như đại tỷ. cũng không có mỹ mạo như Vân Tranh, muốn thu hút Phượng Cửu, thật sự nan giải a!

Tới gần cây bạch dương, mười miếng đồng tiền bị vứt lên, Vân Tranh khẩn trương kéo cung, kéo vài lần mới đem dây cung kéo lên. Cùng giống Công Tôn Triêu Tịch, ả cũng lấy mười mũi tên, xem tư thế của ả, chẳng lẽ muốn "mèo con mù đâm chết chuột già", thế nào mà chả trúng một cái. Quả nhiên, khi tên rời cung, một đồng tiền thật sự bị tên bắn trúng, đinh ở trên thân cây.

"Vận cứt chó!" Công Tôn Triêu Tịch khẽ hừ một tiếng, không nghĩ tới ả như thế cũng có thể qua cửa, thật sự là vận khí thật quá tốt!

"Vân Tranh quận chúa qua cửa thứ nhất!" Khi thanh âm của Bách Lý Giao rơi vào trong tai Vân Tranh, nàng lúc này mới thanh tỉnh lại. Thật tốt quá! Nàng cư nhiên thật sự qua cửa rồi! Vân Tranh nắm chặt lấy cung trong tay, trong lòng ngôn ngữ kích động khó có thể hình dung.

"Chúc mừng! Quận chúa tiếp tục nghỉ ngơi đi!"

Chờ Bách Lý Giao trở về ngồi tại thượng vị, Phượng Cửu chậm rãi mở miệng, "Bách Lý Giao, ta mới phát hiện ngươi thích xen vào việc của người khác!"

Nghe Phượng Cửu vừa nói, Bách Lý Giao xoạy xoay hạch đào trong tay, nở nụ cười.

Vừa rồi Bách Lý Giao dung chưởng phong nhẹ nhàng mà thay đổi phương hướng đồng tiền, lúc này Vân Tranh mới thắng được, động tác này của hắn, làm đến xảo diệu, không nghĩ tới lại bị Phượng Cửu nhìn thấu manh mối, nhưng mà hắn nếu làm trước mặt Phượng Cửu, cũng không sợ.

“Phượng Cửu, tốt xấu ta cũng giúp ngươi giải vây hai lần, ngươi một câu cám ơn cũng không nói, rất không đủ thú vị!” Nói xong, Bách Lý Giao tiến đến bên cạnh Phượng Cửu, thanh âm thấp xuống, “Ngươi nói, Vân Tranh thông qua cửa xạ kỵ này, những trận đấu phía sau có thể hay không càng đặc sắc? Nàng cùng tiểu nương tử của ngươi rốt cuộc ai sẽ là người thắng cuối cùng?”

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Bách Lý Giao, Phượng Cửu khinh xuy một tiếng, “Đương nhiên là nương tử nhà ta sẽ thắng! Bách Lý Giao, ngươi chính là tên lưu manh thối nát từ trong ra ngoài chuyên phá hoại!”

“Có thể được đến Phượng huynh khích lệ, là vinh hạnh của ta a!” Bách Lý Giao tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn về phía xa xa. “Xem, đến phiên nương tử ngươi!”

Hạng Quân Vãn cưỡi trên một con ngựa đỏ son, nhìn về phía trăm mét ra rừng cây cùng ba giám khảo ngồi giữa rừng cây, hít một hơi thật sâu, giơ roi quật vào mông ngựa. “Giá!”

Tuấn mã đỏ sẫm như tên rời cung lao qua, Hạng Quân Vãn vừa không có kỹ thuật cưỡi ngựa, cũng không có chậm quá, mà là mãnh liệt quất mông ngựa, vọt lên bằng tốc độ nhanh nhất

“Nàng điên rồi!” Người trên khán đài đứng lên, dù cho Công Tôn Triêu Tịch tài cưỡi ngựa bắn cung tốt như vậy, cũng không có không muốn sống nhằm phía chung điểm như vậy. Cứ thế lao qua, đến khi ới điểm cuối làm sao nắm giữ được tốc độ? Làm sao bắn trúng đòng tiền chứ?

Rất nhiều người cảm thấy Hạng Quân Vãn đây là làm liều, rõ ràng là cái gì cũng sẽ không, cho nên mới như thế. Hạng Quân Nhu

lại cười đến vui vẻ, Hạng Quân Vãn, ngươi thật sự là dọa người cực kỳ!

Ngay thời điểm cách rừng cây còn có mười thước, vốn dĩ Hạng Quân Vãn nằm ở trên lưng ngựa đột nhiên ưỡn ngực, giương cung rong tay lên. Không giống những người khác, nàng không tham nhiều, trong tay chỉ có một mũi tên. Mà nàng lúc này đón gió phấp phới bộ dáng hiên ngang, khiến cho người ta quên mất phả đánh giá nàng.

Cung nhân ném đồng tiền chưa thấy qua tình cảnh như thế, chờ đến khi Hạng Quân Vãn đến trước mặt, mới nhớ tới tung đồng tiền, lúc đồng tiền bay lên toàn bộ rơi về phía sau Hạng Quân Vãn. Nguy rồi! Cung nhân chân mềm nhũn, vì sai lầm của mình quỳ trên mặt đất.

Bỏ lỡ…… thời điểm mọi người đang tiếc hận, Hạng Quân Vãn xoay thân, lưng dán lưng ngựa, ngửa đầu nâng cánh tay, mũi tên nhọn ra khỏi cung.

“Sưu ——” Một đồng tiền bị chặt chẽ đinh ở trên cây bạch dương.

A…… Nhìn thấy tình cảnh này, Phượng Cửu tựa lưng vào ghế ngồi, một thân thoải mái. Nữ nhân này, ý định chơi xấu! Nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của Hạng Quân Vãn, vòng eo mềm mại kia thế nhưng có thể xoay thành như vậy, Phượng Cửu liếm liếm môi.

“Thái Bình quận chúa qua cửa!”

Chờ đến khi thanh âm của Bách Lý Giao truyền tới, mọi người còn không có kịp phản ứng, tất cả mọi người đắm chìm ở một màn

vừa rồi Hạng Quân Vãn giương cung bắn tên, thựa sự kinh tâm động phách!

“Vận khí thật tốt a!” Tất cả mọi người nói như vậy, chỉ có người cưỡi ngựa cao minh nhìn ra được Hạng Quân Vãn như vậy là có bao nhiêu bãn lĩnh. Hạng Trị Chung cười “ha ha”, hắn thế nhưng không biết Hạng Quân Vãn cưỡi ngựa cao minh như vậy, nữ nhi có năng lực, Hạng Trị Chung này làm cha cũng cao hứng! “Không hổ là nữ nhi Hạng Trị Chung ta!”

Trận đầu kỵ xạ, hai mươi tư vị tuyển thủ cuối cùng còn lại mười hai vị, phân ra là Thương Nguyệt quốc bốn vị công chúa, Vân Tranh quận chúa, Hạng Quân Vãn, Hạng Quân Yến cùng Hạng Quân Nhu, cùng với vài vị tiểu thư quý tộc Thương Nguyệt quốc khác, trong đó Công Tôn Triêu Tịch thành tích tốt nhất.

Kỵ xạ khiến cho Công Tôn Triêu Tịch thu hút rất nhiều ánh mắt, thành đại người thắng, trận đấu kế tiếp là thi họa.

Vừa nghĩ tới trận đầu mình chỉ là may mắn qua cửa, Vân Tranh cắn cắn môi. Nàng là tài nữ, am hiểu nhất vẽ tranh cùng vũ đạo. Trận đầu thua mặt mũi, trận thứ hai nàng nhất định phải thắng!

Ở trong mắt Vân Tranh, Công Tôn Triêu Tịch chính là cái đối thủ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, cửa thứ nhất trước hết để cho nàng đắc ý tốt lắm!

Lập tức, giấy và bút mực được đặt ở trên mười hai cái bàn, mười hai vị tuyển thủ đều vào chỗ, thời gian là một nén nhang.

Thi họa? Nói thật, dùng bút lông không phải sở trường của Hạng Quân Vãn. Thế giới hiện đại đều dùng Computer, những thứ thi họa

tuy rằng nàng đi theo gia gia học qua một thời gian ngắn, nhưng nếu muốn dùng thư pháp hoặc là tranh son thủy lấy hạng nhất, Hạng Quân Vãn tự nhận là không sánh bằng những nữ tử dùng bút lông từ nhỏ. Chẳng lẽ trận này lại thua sao?

Những người khác đều bắt đầu cầm bút vẽ tranh, chỉ có Hạng Quân Vãn nhìn giấy trắng, có chút “không biết làm sao”.

Nàng bất động, rất nhanh đã bị người thấy được, “Mau nhìn! Hạng Quân Vãn cái gì cũng không làm!” Không biết ai lên tiếng, lập tức, Hạng Quân Vãn thành tiêu điểm của mọi người.

Đại đa số mọi người cho rằng Hạng Quân Vãn có thể qua cửa thứ nhất là may mắn, cửa thi họa thú hai này nàng không qua được, đó là thiên kinh địa nghĩa. Cho nên hiện tại Hạng Quân Vãn vẫn không nhúc nhích như thế, ở trong mắt bọn họ mới xem như bình thường.

“Phượng Cửu, xem ra người nào đó không muốn gả cho ngươi a!” Bách Lý Giao một bên nghịch hạt hạch đào, một bên hướng Phượng Cửu nói xong nói mát. Hừ! Ai bảo hắn hố mình hai lần chứ!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Các Loại Chướng Ngại Vật

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Bách Lý Giao nói mát cũng không đả kích được Phượng Cửu, theo hắn thấy, Hạng Quân Vãn chính là một tòa bảo tàng, mỗi bước đến gần, đều sẽ gây cho hắn nhiều kinh hỷ khác nhau. Vừa rồi kỵ xạ khiến cho hắn cảm giác mới mẻ, không nghĩ tới thân mình mềm mại như vậy sẽ có sức bật cường đại như vậy, hiện tại thi họa, Hạng Quân Vãn nhất định sẽ không thua.

So với Phượng Cửu bình tĩnh, chúng nữ tử này bắt đầu rộ lên "nói mát". Hạng Quân Nhu một bên vẽ bức tranh hoa lan ả am hiểu nhất, một bên dịu dàng nhỏ nhẹ hỏi Hạng Quân Vãn, "Tỷ tỷ chắc không phải chưa nghĩ ra vẽ cái gì đi! Nha —— ta đã quên, tỷ tỷ ngay cả bút lông đều cầm không tốt, càng miễn bàn cầm bút viết chữ vẽ tranh…… "

Lời của Hạng Quân Nhu khiến một đám nữ tử bật cười, Công Tôn Triêu Tịch cười đến không nhìn thấy mặt trời.

Vốn dĩ còn muốn khiến cho Hạng Quân Vãn ở mất mặt cửa thứ nhất, không nghĩ tới nàng nhưng lại may mắn qua cửa, lúc này nhìn thấy Hạng Quân Vãn ngơ ngác đứng một chỗ không biết làm gì, Công Tôn Triêu Tịch thật là hết sức vui vẻ. Trận đầu, nhìn Hạng Quân Vãn xuất ra tư thế oai hùng, Công Tôn Triêu Tịch còn sinh ra

ảo giác, cảm thấy Hạng Quân Vãn cũng không phế vật như vậy, hiện tại nhìn nàng như vậy, tảng đá trong lòng Công Tôn Triêu Tịch rốt cục buông xuống.

“A, phế vật vĩnh viễn là phế vật…… “ Công Tôn Triêu Tịch hạ xuống một bút, đưa mắt nhìn Hạng Quân Vãn.

Nàng là trưởng công chúa, mẹ đẻ lại là Hoàng hậu, trong đám công chúa là người tôn quý nhất, cho nên cũng không sợ đắc tội Hạng Quân Vãn. Dù sao, Hạng Quân Vãn có thanh danh kém như vậy, ánh mắt nàng nhìn Hạng Quân Vãn đều là cao cao tại thượng.

Lại nghe thấy cái từ phế vật này, Hạng Quân Nhu nhịn không được rùng mình một cái, châm chọc đến bên miệng lập tức nuốt xuống.

Đúng rồi, lúc trước chính bởi vì nàng kêu Hạng Quân Vãn phế vật, mới bị đánh, thế cho nên nàng hiện tại nghe thấy cái từ phế vật này đều sẽ phản xạ có điều kiện nhìn cánh tay từng bị gãy của mình. Vừa nghĩ tới nỗi đau gãy tay, cùng cái tát Hạng Quân Vãn đánh lên mặt mình, Hạng Quân Nhu nhanh chóng ngậm miệng. Phế vật, là cấm kỵ của Hạng Quân Vãn, dù cho nàng rất hy vọng Hạng Quân Vãn chết, hiện tại Hạng Quân Nhu vẫn là không nghĩ đụng vào nòng súng của Hạng Quân Vãn.

“Công chúa nói rất đúng, phế vật, quả thật vĩnh viễn đều sẽ là phế vật. “

So với lúc trước đối với Hạng Quân Nhu thô bạo, Hạng Quân Vãn lúc này cười đến xinh đẹp, vốn dĩ khuôn mặt chỉ là thanh tú, bởi vì nụ cười kia, mà trở nên mị hoặc. “Chỉ là, kết quả còn chưa có, làm sao mà biết rốt cuộc ai mới là phế vật chứ!”

“Ngươi!” Công Tôn Triêu Tịch bị Hạng Quân Vãn mỉa mai, mặt thoáng cái trở nên khó coi. “Xem ra Thái Bình quận chúa rất nắm chắc!”

“Nắm chắc ngược lại không có, nhưng qua cửa sao, cũng không khó như vậy! Dù sao Phượng Cửu là nam nhân hiếm có như vậy, vô luận như thế nào, vì hắn, ta cũng sẽ dũng cảm tiến tới. Thân là thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành tương lai, tốt xấu không thể đánh mất mặt mũi phu quân nhà mình. Người nói đúng không, trưởng công chúa!”

Hạng Quân Vãn một ngụm một cái “Phượng Cửu phu quân”, khiến Công Tôn Triêu Tịch tức giận đến nắm chặt tay, các đốt ngón tay trắng bệch. Sớm biết Phượng Cửu là nam tử oai hùng tuấn dật như thế, nàng nhất định sẽ ở trước thọ yến Thái hậu xin phụ hoàng chỉ hôn, nếu nàng đi trước một bước, Hạng Quân Vãn làm sao có thể còn kiêu ngạo được chứ! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Các nữ nhân tranh đấu gay gắt, người bên cạnh có thể nhìn thấy, huống chi những kẻ công phu cao, những lời nói của các nàng đều bị nghe thấy nhất thanh nhị sở.

Nghe thấy Hạng Quân Vãn trước mặt mọi người thừa nhận phu quân của mình, Phượng Cửu cười đến sáng lạn như hoa xuân. Hoàn hảo nữ nhân này không phải bất cận nhân tình như vậy, rốt cục đối với hắn có điểm tham muốn giữ lấy, cũng không uổng phí hắn tốn nhiều tâm tư đến như vậy. Bất quá hoa hồ điệp này, quả thật đáng giận!

“Hừ!” Công Tôn Triêu Tịch tốt xấu là công chúa, lập tức khôi phục tâm bình tĩnh thái, “Quận chúa nói, ngươi cũng chỉ là thiếu chủ phu

nhân tương lai, không biết quận chúa có hay không phúc khí ngồi lên cái vị trí kia."

"Ha ha, này cũng không cần trưởng công chúa quan tâm. Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua một câu, phúc ngay cạnh người xấu sao! Ta tư sắc thường thường, như vậy phúc khí là rất nặng, nếu không lại làm sao có thể có được ưu ái của Phượng Cửu chứ! Chỉ bằng điểm này, ta liền mạnh hơn công chúa rồi!"

"Ngươi ——" Công Tôn Triêu Tịch thề, nếu không phải bởi vì nơi này ở trước công chúng, nàng nhất định sẽ đi lên tát một bạt tai lên khuôn mặt đắc ý kia của Hạng Quân Vãn.

"Trưởng công chúa, ngươi đừng vì người như thế mà tức giận!" Đúng lúc này, Vân Tranh vốn dĩ cùng Công Tôn Triêu Tịch đối địch đứng dậy, "Công phu miệng chúng ta sánh không bằng con vợ nhỏ xảo trá tai quái, nhưng tỷ thí, dựa vào thực lực, không phải dựa vào công phu miệng thể hiện bản lĩnh!"

Vân Tranh gia nhập, khiến cho không khí lại trở nên náo nhiệt, tất cả mọi người muốn nhìn Hạng Quân Vãn phản kích Vân Tranh thế nào, không nghĩ tới nàng đối với Vân Tranh không thèm để ý, chỉ là gọi một cái cung nhân tới, cùng nàng nói thầm vài câu, cung nhân lập tức rời đi, thoáng chốc đem đến đây cho Hạng Quân Vãn một ít than củi.

Bởi vì trận đầu trận đấu là ở trên Mã trường, trận thứ hai cũng là gần đây, ở bên cạnh mã trường chuẩn bị cái bàn, mã trường mùa đông dự trữ rất nhiều than củi, Hạng Quân Vãn muốn những thứ đó, cung nhân lập tức có thể chuẩn bị tốt.

Nhìn thấy Hạng Quân Vãn lấy trủy thủ đem than củi gọt nhỏ, những người vừa rồi còn che cười nàng lập tức ngừng bút trong tay, xoay qua đây xem nàng tính làm cái gì. Mà ngay cả Vân Tranh cũng nhịn không được bu lại, muốn biết trong hồ lô Hạng Quân Vãn bán cái gì.

Chỉ thấy, Hạng Quân Vãn đem than củi tốt nhất gọt thành đoạn nhỏ vừa tay, ở đầu lại vót nhọn, nhìn giống như bút, từng cái một đặt ở bên cạnh bàn. Cái kia có thể dùng chứ?

Chưa một ai thấy qua vật như vậy, trong lúc nhất thời mọi người đều cảm thấy hiếm lạ, tuy rằng những công chúa tiểu thư này đối với Hạng Quân Vãn ôm địch ý, nhưng cũng không tỏ vẻ các nàng đối với bút than cũng đối địch, đều rất ngạc nhiên Hạng Quân Vãn lấy vật như vậy có thể làm cái gì.

“Các ngươi đều xong rồi?”

Hạng Quân Vãn gọt xong chiếc bút cuối cùng, nhìn một vòng nữ nhân chung quanh, nghe nàng nhắc nhở, Công Tôn Triêu Tịch mới phát hiện trầm hương đã cháy một nửa, lập tức trở về chuyên tâm vẽ tranh, những người khác cũng trở về vị trí của mình. Chỉ có Vân Tranh rời đi thì hung tợn liếc mắt quét Hạng Quân Vãn một cái, cuối cùng cao cao ngang ngẩng đầu lên, giống như Khổng tước kiêu ngạo.

“Hạng Quân Vãn, lần này ngươi thua chắc rồi!”

“Thua?” Nghe Vân Tranh nói như vậy, Hạng Quân Vãn cười ngọt ngào, “Ta thua đối với quận chúa có chỗ tốt gì? Cho dù ta thật sự thua rất thảm, quận chúa cũng không khả năng gả cho Phượng Cửu

a! Thúc cháu *, sẽ thành chuyện cười lớn nhất thiên hạ. Quận chúa không biết xấu hổ, Phượng Cửu vẫn còn muốn giữ thể diện!”

Hạng Quân Vãn nói một câu, Vân Tranh tức giận đến nổi trận lôi đình.

Cái gì thúc cháu! Nàng cùng Phượng Cửu không có quan hệ huyết thống, mới không phải thúc cháu chứ! Vừa nghe đến cái từ “*” này, Vân Tranh lập tức hận nghiến răng, nhưng bên ngoài nàng cùng Phượng Cửu quả thật chính là bối phận thúc cháu, Hạng Quân Vãn mang điều này ra, dù cho Vân Tranh muốn phản bác, cũng không biết nói từ đâu.

“Hạng Quân Vãn, ngươi chờ xem!” Vân Tranh dậm mạnh chân, trở lại vị trí của mình, vừa cầm lấy bút, tay run lên, một giọt mực rơi xuống bức tranh, loang thành một vệt. Hoàn hảo một bộ tranh Mẫu Đan đồ tươi đẹp cũng bởi vì vết mực này mà bị thêm tỳ vết.

“Chậc chậc, Vân Tranh quận chúa, đừng nóng giận! Nóng giận lại phá hủy một bức tranh đẹp, thật sự là đáng tiếc a!”

Nhìn Vân Tranh ở chỗ Hạng Quân Vãn ăn khổ, bức tranh bị mực nước phá hủy, Tam công chúa Công Tôn Hạc Tịch rất là cao hứng, nhưng mà biểu hiện trên mặt lại là một bộ rất quan tâm đối phương, “Ngươi cho dù cùng người tức giận, cũng không thể lấy bức tranh của mình ra trút giận a!”

Công Tôn Hạc Tịch như thế, Vân Tranh lạnh lùng cười. Nàng chỉ nhìn chằm chằm Hạng Quân Vãn, ngược lại đã quên mấy cái công chúa Thương Nguyệt quốc cũng như sói như hổ nhìn chằm chằm Phượng Cửu. Mới vừa rồi còn là người cùng một chiến hào đối phó Hạng Quân Vãn, lúc này lại bắt đầu đấu tranh nội bộ.

“Tam công chúa vẫn nên chú ý chính mình đi! Đừng thua quá dọa người!”

Vân Tranh cầm lấy bút, ở trên vết mực vẽ thêm vài nét, một chú ong mặt rất sống động nổi lên trên giấy, Công Tôn Hạc Tịch phẫn hận nhìn thoáng qua, rốt cục ngậm miệng. Phải biết rằng Vân Tranh am hiểu nhất chính là họa cùng vũ đạo, muốn chê cười Vân Tranh, nàng vẫn còn non một chút.

Thời điểm chúng nữ bởi vì Phượng Cửu lại một lần nữa nổi lên xung đột, Hạng Quân Vãn đã cầm bút than vẽ tranh trên giấy. Thủ pháp vẽ tranh của nàng rất đơn giản, chỉ là phác thảo, vô cùng đơn giản, nhìn thấy không chỗ nào đặc thù.

Tất cả mọi người nghĩ rằng Hạng Quân Vãn có cái trò gì mới, lại nhìn đến nàng dùng bút than vẽ tranh, hơn nữa trên giấy đều là một ít nét phác thảo các nàng xem không hiểu, tất cả mọi người cho rằng Hạng Quân Vãn điên rồi, cộng thêm thời gian cấp bách, cũng không còn người lại đi chú ý Hạng Quân Vãn.

Nhìn Hạng Quân Vãn cách đó không xa cúi đầu vẽ tranh, Bách Lý Giao đùa giỡn hạt hạch đào trong tay, môi mím thật chặc. Chẳng biết tại sao, từ góc độ của hắn nhìn sang Hạng Quân Vãn, đúng dịp chỉ nhìn thấy sườn mặt của nàng, tuy rằng Hạng Quân Vãn ngũ quan chính diện chỉ là thanh tú, nhưng mà sườn mặt thế nhưng hoàn mỹ như vậy, khiến cho Bách Lý Giao có chút không nắm được nữ nhân này rốt cuộc là hạng người gì.

“Bách Lý Giao, ai cho phép ngươi nhìn chằm chằm nương tử ta!”

Phượng Cửu làm sao nhìn không ra suy nghĩ của Bách Lý Giao, một cây quạt trực tiếp chặn tầm mắt Bách Lý Giao. Sau cây quạt,

khuôn mặt yêu nghiệt của Phượng Cửu tiến đến trước mặt Bách Lý Giao, biểu tình có chút âm trầm. “Nàng là nương tử của ta! Bách Lý Giao, thu hồi tâm tư xấu xa của ngươi!”

Nhìn thấy trong mắt Phượng Cửu đều là tham muốn giữ lấy, Bách Lý Giao cười, má phải lộ ra một cái lúm đồng tiền nhợt nhạt. “Phượng Cửu, ta chưa từng xem qua ngươi đối xử thật lòng với nữ nhân. Thái Bình quận chúa này nhưng lại khiến ngươi như thế, thật sự là khiến cho người ta tò mò! Nam công tử lúc trước cùng nữ chúa thần bí đều bị ngươi từ bỏ?”

“Bách Lý Giao, ngươi đừng nói sang chuyện khác. Tóm lại, nữ nhân của ta ngươi ít nhớ thương, nếu không đừng trách ta vô tình…… “

Phượng Cửu còn thật lòng, khiến cho Bách Lý Giao càng thêm xác định một việc, địa vị Hạng Quân Vãn ở trong lòng Phượng Cửu không giống bình thường. Nữ nhân nhìn như bình thường này có năng lực gì khiến cho Phượng thiếu chủ nổi tiếng thiên hạ ái mộ chứ? Trong lòng Bách Lý Giao hiếu kỳ càng thêm đậm đặc.

Giám khảo thứ ba Nguyên Việt bên cạnh hai người không có tham dự tranh chấp của Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao, mà là ngoan ngoãn ngồi, nhưng hai con ngươi đen quánh vẫn dừng lại ở trên người Hạng Quân Vãn.

Vừa rồi Hạng Quân Vãn cưỡi ngựa để hắn đại khai nhãn giới, hắn lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân đang trên lưng ngựa có thể tư thế oai hùng hiên ngang như vậy.

Tuy rằng Công Tôn Triêu Tịch cưỡi ngựa không tệ, nhưng quá mức hoa mỹ, một chút cũng không dùng được. Ngược lại là Hạng

Quân Vãn đứng thẳng trên lưng ngựa, bộ dáng lắp tên bắn, giống anh hùng trong thần thoại, lại có chút giống phụ Tinh Tọa Đồ trong tẩm cung của phụ hoàng. Gọi là gì nhỉ? Nguyên Việt nghĩ thật lâu, mới nghĩ đến tên —— Cung Nhân Mã.

Thời gian một nén nhang nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn không phải ngắn, chờ Hạng Quân Vãn hạ xuống nét cuối cùng, một bức họa vừa mới được hoàn thành. Sau khi viết ngoáy tên mình, bức tranh của Hạng Quân Vãn bị cung nhân lấy đi.

Hai mươi tư bức tranh được hai mươi tư cung nhân cầm, hiện ra ở trước mặt mọi người. Có thư pháp, có hội họa, mỗi người mỗi vẻ.

Nhìn những bức họa này, Hạng Quân Vãn trong lòng mắng câu, mẹ nó, ai nói xuyên qua nữ xứng đều là hạng người vô năng? Những công chúa tiểu thư quý tộc tuy rằng tính tình xảo quyệt phá hư cộng thêm não tàn, nhưng các nàng quả thật là thiên kim tôn sư, từ nhỏ thì đã chịu giáo dục tốt nhất, những thứ văn chương này cũng không phải không chịu nổi như vậy, ngược lại của bọn họ đều là tinh phẩm. Nếu hôm nay thi họa quy định chỉ có thể dùng bút lông, Hạng Quân Vãn xác định khẳng định mình nhất định thất bại trận này.

Cũng may, ông trời vẫn chiếu cố mình! Hạng Quân Vãn biết được, trong một mảnh toàn dùng màu nước, bức tranh của mình là độc nhất vô nhị. Mà nàng vẽ chính là chân dung của mình, giống như vạn hoa tùng trung nhất điểm lục, màu lục kia, đương nhiên chính là phá lệ hấp dẫn sự chú ý.

Quả nhiên, tuy rằng mọi người khen ngợi thư pháp của các vị công chúa tiểu thư, càng khâm phục Vân Tranh nhỏ tuổi, bức tranh

Mẫu Đan tươi đẹp vô cùng sống động, cuối cùng vẫn bị bức tranh Hạng Quân Vãn hấp dẫn.

Vừa rồi, mỗi người xem đều chính mắt thấy quá trình Hạng Quân Vãn vẽ tranh. Lấy than củi làm bút đến vẽ tranh, ở trong một đám nữ tử phá lệ đột ngột, cho nên cũng làm cho mọi người đối với lời nói của nàng nhiều hơn một phần tò mò. Hiện tại Hạng Quân Vãn "Thiên Thủ Quan Âm" cứ như vậy đặt ở trước mặt mọi người, ngược lại là khiến cho mọi người ngoại trừ khâm phục ra ra, đều ngừng thở.

Giống như đúc —— nếu không phải thấy quá trình Hạng Quân Vãn vẽ tranh, mọi người liền hoàn toàn không tưởng tượng ra Thiên thủ Quan Âm đồ này là do Hạng Quân Vãn dùng mấy cây bút than mà vẽ thành.

Trên bức tranh, chỉ có màu của than, đen trắng rõ ràng. Đường nét phác thảo Quan Âm ngồi ngay ngắn ở trên liên hoa bảo thượng, màu đen đậm đặc, ép tới mọi người đều không thở nổi.

Bức tranh Thiên thủ Quan Âm bộ dạng đê mi thùy nhãn, nhàn nhạt nhìn xuống chúng sinh, trong mắt cũng không từ ái như Quan Thế Âm Bồ Tát của Trung Tự Miếu, ngược lại lạnh lùng thanh lãnh, tràn ngập khảo vấn với thế gian. Chỉ là liếc mắt một cái, sẽ gặp làm cho lòng người sợ hãi, giống như những điều xấu xí giấu kín trong nội tâm đều bị xé toạc khi đứng trước bức họa này, khiến trong lòng người nơm nớp lo sợ, không yên bất an.

Oanh! Trong lòng Công Tôn Nam đột nhiên ngạnh lợi hại. Chẳng biết tại sao, hắn đối diện với vẻ trầm mặc của Quan Âm thì ngực trở nên nặng trĩu khó hiểu. Giống như cặp mắt kia có thể nhìn xuyên qua thể xác của hắn xem thấu linh hồn hắn, những chuyện cũ năm

xưa bất giác nảy lên trong lòng hắn, trong lúc nhất thời, khiến cho hô hấp của Công Tôn Nam trở nên trầm trọng.

“Bức tranh tốt——” Bách Lý Giao mới vừa rồi còn cùng Phượng Cửu vui cười lúc này cũng an tĩnh lại, sau một hồi mới nói ra được, “Sát khí thật nặng ——”

Lời của Bách Lý Giao chính xác miêu tả cảm giác mà Thiên Thủ Quan Âm dưới ngòi bút của Hạng Quân Vãn mang tới, vị kia ngồi ngay ngắn trên liên hoa bảo thượng, giống như cũng không phải Quan Thế Âm đại từ đại bi phổ độ chúng sinh, ngược lại là sứ giả Địa ngục đến khảo vấn những linh hồn. Những kẻ ti tiện đều không kiềm chế được trước mặt Quan Âm sẽ lộ nguyên hình, không thể trốn, làm cho lòng người khiếp đảm, nhịn không được lui về phía sau.

Thời điểm mọi người ở đây bình luận, Hạng Quân Vãn nhìn lướt qua mọi người vây xem, vẻ mặt hoặc là kinh ngạc, hoặc dọa người, hoặc e ngại, hoặc sợ, chỉ có người tâm tư đơn thuần, biểu tình vẫn đồng nhất, cũng không biến hóa quá lớn, đếm, biểu tình cũng không đại biến cũng chỉ có mấy người ít ỏi. Đại khái, đây là “Tác ác giả tâm hư, thiện tâm nhân thản đãng”* đi!

* Tác ác giả tâm hư, thiện tâm nhân thản đãng: người làm việc ác thì chột dạ còn người thiện tâm thì tâm tình thản nhiên.

“Không biết một cửa này ta có thông qua được không?” Hạng Quân Vãn cười khanh khách nhìn ba vị giám khảo.

“Thông qua ——” Người thứ nhất nhất đáp ứng không phải Phượng Cửu, mà là Nguyên Việt. “ Bức tranh của Thái Bình quận chúa vô cùng tốt! Ta rất thích!”

Nguyên Việt là một trong số ít người biểu tình không có biến hóa, lúc trước Hạng Quân Vãn đã từng thấy qua hắn một lần. Vị Thái tử này chỉ có trên dưới mười lăm tuổi, ngũ quan xinh đẹp hiển nhiên đến từ vị mẫu thân từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Bách Lý Thái Vi của hắn, là một tiểu chính thái điển hình. Khuôn mặt hơi bầu bĩnh tạo cảm giác non nớt, ánh mắt cũng không có bởi vì quyền lực nhuộm đẫm mà trở nên đục ngầu, ngược lại là một cái kỳ hoa của hoàng thất.

“Chúc mừng Thái Bình quận chúa thông qua cửa thứ hai!” Bách Lý Giao sau khi chưng cầu ý kiến của Phượng Cửu, tuyên bố tin tức này.

“Hừ!” Công Tôn Triêu Tịch cắn răng hừ lạnh một tiếng. Nguyên bổn tưởng rằng Hạng Quân Vãn nhất định sẽ bị đánh rớt ở cửa thứ hai, không nghĩ tới nàng cuối cùng thế nhưng thuận lợi quá quan, người này vận cứt chó thật không phải là tốt bình thường!

Vân Tranh không nói gì, nàng là người hiểu tranh, đương nhiên hiểu được hàm nghĩa trong bức tranh của Hạng Quân Vãn. Chỉ là, nàng chưa bao giờ biết được vẽ tranh còn có phương thức này, bút than nho nhỏ kia, thậm chí có mị lực lớn như thế, Vân Tranh có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Bức “Thiên Thủ Quan Âm” này gây cho Vân Tranh rung động quá lớn, nàng nhịn không được nhìn Hạng Quân Vãn nhiều hơn một cái. Nữ nhân này, thật là vô dụng như trong lời đồn như vậy sao? Cách nàng vẽ tranh sư phụ phó từng nói qua, bức tranh là nhân tâm. Hạng Quân Vãn có thể vẽ được bức tranh Thiên Thủ Quan Âm này, nàng ta thật sự giống như những gì mọi người vẫn nhìn thấy sao?

Đang lúc Vân Tranh thất thần, một người khiến cho mọi người không tưởng được tới hiện trường. Công Tôn Nam vừa nghe Bất Liễu đại sư đến vì Triệu Mạn chúc thọ, mừng rỡ cười toe tóe, lập tức cho người mời Bất Liễu đại sư trình diện. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Vừa nghe nói tới Bất Liễu đại sư, mọi người bỗng trở nên ồn ào. Người nào không biết Bất Liễu đại sư là cao tăng đắc đạo, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, biết rước năm trăm năm biết sau năm trăm năm, người bình thường mời đều mời bất động, lần này lại đến chúc thọ cho Triệu Mạn, khiến cho mọi người làm sao không kinh ngạc.

Thời điểm đại sư tiến tới, Hạng Quân Vãn có chút kinh ngạc.

Cao tang đắc đạo không phải đều là hẳn là một bộ tang thương khổ bức khám phá hồng trần, lông mi trắng râu bạc trắng, gầy như que sào sao? Vì sao Bất Liễu đại sư này chẳng những mập mạp tròn vo, béo như bí đao còn "lấm la lấm lét" thiếu đứng đắn, nhìn tựa như cái hòa thượng hỗn ăn hỗn uống lừa rượu thịt chứ! Hơn nữa người xuất gia không phải rất thanh bần sao sao? Vì sao bát khất thực trong tay tên bí đao béo này lại là kim quang chói lọi, nhìn giá trị thật xa xỉ chứ?

Tựa hồ nhận thấy được sự tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt Hạng Quân Vãn, Bất Liễu đại sư xoay người, nhìn về phía Hạng Quân Vãn sau đó mỉm cười. Mà cái thiện ý tươi cười bị ngũ quan của hắn biểu hiện ra ngoài cũng có chút "bất hảo", nhìn đến trên người Hạng Quân Vãn nổi lên một tầng nổi da gà, vội vàng lui về sau từng bước.

“A di đà Phật, bần tăng dạo chơi tứ phương đi đến Cẩm thành, biết được hôm nay là sinh thần Thái hậu, riêng đến vì thọ tinh chúc thọ!” Thọ lễ của Bất Liễu đại sư là một chuỗi Phật châu bằng gỗ tử đàn. Triệu Mạn tiếp nhận lễ vật của Bất Liễu đại sư, cao hứng phi thường, phải biết rằng chỉ dựa vào danh khí của Bất Liễu đại sư, dù cho hắn hôm nay tay không tới đây, cũng là vinh hạnh rất lớn.

“Đa tạ đại sư!” Triệu Mạn hai tay tạo thành chữ thập hướng Bất Liễu đại sư bái quỳ.

“Đại sư mời dùng trà!” Một bên, Công Tôn Nam cho người bưng trà tới, tự mình vì Bất Liễu đại sư rót một chén đưa lên. Đối với sự ân cần của Công Tôn Nam, Bất Liễu đại sư không có cự tuyệt, đưa tay cầm một ngụm rót vào miệng, cuối cùng còn cạn sạch sẽ, một bên đem chén trà đưa cho Công Tôn Nam để hắn rót thêm, một bên lắc đầu, “Ừ, còn không bằng nước suối giải khát!”

Lời này vừa ra, sắc mặt Công Tôn Nam chỉ là thoáng thay đổi một chút, lại khôi phục nguyên dạng. Vị Bất Liễu đại sư này vốn dĩ chính là phóng đãng không kềm chế được, không câu nệ tiểu tiết, cũng bởi vì tâm tư hắn tuyệt đối tự do, mới có thể thấu hiểu những đạo lý trong Phật học, trở thành một thế hệ cao tăng, được người người tôn kính.

Uống liền năm sáu chén nước, Bất Liễu đại sư sờ sờ bụng tròn xoe, nói một câu “No rồi”, đem chén trà quăng cho Công Tôn Nam, chính mình đi tới trước những bức tranh.

“Quốc sắc thiên hương, duy hữu Mẫu đơn, tranh này được!”

Bức tranh của Vân Tranh có được sự khen ngợi của Bất Liễu đại sư, làm cho ả kích động khẽ run lên. Cũng biết Bất Liễu đại sư

không dễ dàng khen ngợi ai, nhưng người được hắn khích lệ về sau đều vang danh thiên hạ, tỷ như Phượng Cửu, tỷ như Bách Lý Giao, đều là người được Bất Liễu đại sư thưởng thức. Hiện tại, Bất Liễu đại sư khích lệ mình như vậy, môi Vân Tranh run run, hai má phiếm hồng, cao hứng đến độ không biết nên nói cái gì.

Đang lúc Vân Tranh kiềm chế lại hơi thở, thời điểm tính tiến lên cùng Bất Liễu đại sư nói chuyện với nhau, Bất Liễu đại sư đứng ở trước "Thiên Thủ Quan Âm" của Hạng Quân Vãn. "Ai vẽ bức tranh này?" Thanh âm của Bất Liễu đại sư có chút run run, vốn dĩ ánh mắt không chút gợn sóng lúc này cũng bất chấp mở thật lớn.

"Là Thái Bình quận chúa. " Công Tôn Nam vẫy vẫy tay, khiến cho Hạng Quân Vãn tránh ở phía sau đứng ra.

Nhìn thấy Hạng Quân Vãn, Bất Liễu đại sư có chút giật mình. "Thí chủ tuổi còn trẻ như thế, lại có thể hiểu thấu đáo nhân gian thiện ác, thật sự là hiếm có. Không biết thí chủ hay không nguyện ý quy y ngã Phật?"

Lời nói của Bất Liễu đại sư, khiến cho Phượng Cửu vốn dĩ bình tĩnh trở nên nóng nảy, lập tức đứng ra đem Hạng Quân Vãn hộ ở sau người, "Béo lão đầu, đừng đánh chủ ý lên nương tử ta." Chê cười, vừa gặp liền cướp người của hắn, còn xui khiến Hạng Quân Vãn xuất gia, lão nhân này là có ý gì?

Lời của Phượng Cửu, khiến cho mọi người giật mình không thôi, tuy rằng chuyện tình Phượng Cửu cùng Bất Liễu đại sư là bạn vong niên tất cả mọi người nghe nói qua, nhưng mà chưa thấy qua hắn không lễ phép như thế. Ngay lúc mọi người lo lắng, Bất Liễu đại sư "Ha hả" cười, "Phượng Cửu, bần tăng còn tưởng rằng ngươi là loại

thịt không ăn dầu muối, không nghĩ tới ngươi cũng có ngày động tình!”

Lời này của Bất Liễu đại sư, khiến cho trên mặt Hạng Quân Vãn sau lưng Phượng Cửu bay lên một chút hồng. Xú hòa thượng này, rõ ràng là người xuất gia, vì sao nói chuyện không biết thu liễm như vậy!

So với Hạng Quân Vãn ngượng ngùng, Phượng Cửu ngược lại là bình thản ung dung, “Mặc kệ ngươi nói như thế nào, nàng là nương tử Phượng Cửu ta, ngươi đừng mơ tưởng lừa gạt!”

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, Bất Liễu đại sư thu hồi tươi cười, rốt cục nhìn có chút bộ dáng cao tăng, “Phượng Cửu, người xuất gia không nói dối, vị nữ thí chủ này quả thật cùng ngã Phật hữu duyên, nếu nàng nhập Phật Môn, thành tựu sẽ chắc chắn ở phía trên ta, chắc chắn lưu danh bách thế. Huống chi, nếu mạnh mẽ lưu lại nàng ở trên thế gian, ngược lại là nghịch thiên. Phượng Cửu, hậu quả này ngươi đảm đương được sao?”

Ánh mắt Bất Liễu đại sư bình tĩnh như nước, mà ý trong mắt của hắn, Phượng Cửu lại đọc được thấu triệt. Béo lão nhân này nhận ra xuất thân của Hạng Quân Vãn! Trong lòng Phượng Cửu thầm nghĩ không tốt.

Tuy rằng hình tượng Bất Liễu đại sư cùng danh khí hoàn toàn tương phản, nhưng bản lãnh của hắn Phượng Cửu là rõ ràng. Chỉ riêng xem thiên tượng, hiểu thiên hạ sự, điểm này trong thiên hạ sẽ không người có thể so sánh được với Bất Liễu đại sư.

Lúc trước cũng là Bất Liễu đại sư nhận thấy được tinh tượng dị thường, mới mời Phượng Cửu đến Thương Nguyệt quốc tìm kiếm

nữ chúa. Phượng Cửu vốn dĩ muốn che chở Hạng Quân Vãn, đợi cho trở về Bàn Long thành, núi cao hoàng đế xa, Hạng Quân Vãn cũng an toàn, không nghĩ tới lúc này Bất Liễu đại sư lại tìm tới đây. Hiện tại khuyên dụ Hạng Quân Vãn nhập Phật môn? Hắn là có ý tứ gì?!

“Đại sư, nàng chỉ là nữ tử tầm thường, chỉ là của ái thê Phượng Cửu ta, không hơn. “

Đối với lời nói của Bất Liễu đại sư, Phượng Cửu chỉ là trả lời một câu vô cùng đơn giản, biểu lộ lập trường của mình.

Nghe xong lời này, Bất Liễu đại sư lắc lắc đầu, lại cười như điên, “Kẻ si tình, kẻ si tình a ——”

Thời điểm mọi người khó hiểu với những biểu hiện của Bất Liễu đại sư, Bất Liễu đại sư nhặt lên bút than ở trên bàn, ở trên bức Thiên Thủ Quan Âm phác lên vài nét, vài nét bút ít ỏi, đem mặt mày lạnh lùng của Quan Âm cùng sát khí bị quét sạch hết, lưu lại một phiến bình thản, bác ái chúng sinh.

“Như thế liền được.” Bất Liễu đại sư đã vứt bút, cười híp mắt nhìn về phía Hạng Quân Vãn, “Ngươi là người có phúc, nhất định phải tích phúc mới xứng với nỗi khổ tâm của kẻ si tình. “

Đối với lời nói hàm hồ của Bất Liễu đại sư, Hạng Quân Vãn không hiểu rõ lắm, lại biết “kẻ si tình” trong miệng hắn là chỉ Phượng Cửu.

“Chúng ta làm sao trải qua, không nhọc phiền đại sư quan tâm. Đại sư là người trong Phật môn, sao lại tham gia việc thế tục? Hay là, đại sư lục căn chưa tịnh, cũng chẳng qua là một tục nhân? Một

khi đã như vậy, cần gì phải miệng niệm a di đà Phật giả ý từ bi, đây chẳng phải là nghĩ một đằng nói một lẻo, khẩu thị tâm phi sao?”

Lời của Hạng Quân Vãn ở đây xem ra quá mức lớn mật, đã vậy còn nói hỗn với Bất Liễu đại sư, nàng cho là mình là ai.

“Lớn mật!” Công Tôn Nam quát lớn một tiếng, trừng mắt nhìn Hạng Quân Vãn một cái. Bất Liễu đại sư vô luận tới nơi nào, đều là ngồi chỗ cao, là khách nhân tôn quý nhất. Nay Hạng Quân Vãn lại nói như vậy, nhất định gây hiềm khích với Bất Liễu đại sư! Công Tôn Nam có chút tức giận.

So với Công Tôn Nam tức giận, Bất Liễu đại sư ngược lại nở nụ cười, “Cô nương câu câu thiên cơ, bần tăng bội phục. Không bằng, cô nương cùng bần tăng đi thôi! Bần tăng đem vị trí chủ trì tặng cho ngươi, cho ngươi hưởng thiên hạ cung phụng chịu vạn dân kính ngưỡng, thế nào?”

Thấy Bất Liễu đại sư ngay trước mặt mình dụ dỗ Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu không khách khí che ở trước mặt Bất Liễu đại sư, “Bàn Long thành ta không thiếu tiền thiếu lương, Béo lão nhân, ngươi lại câu dẫn nương tử nhà ta, đừng trách ta với ngươi trở mặt. “

“Hảo hảo được! Bần tăng không nói, bần tăng không nói!”

Chỉ chốc lát sau, Bất liễu đại sư lại khôi phục cợt nhả lúc trước, giống như chuyện mới vừa rồi chỉ là nói vài câu vui đùa không quan rọng, tựa như cho tới bây giờ đều không có xảy ra.

Vốn dĩ các thiếu nữ muốn nhìn Hạng Quân Vãn bị chê cười nhưng sau đó Hạng Quân Vãn lại được Bất Liễu đại sư coi trọng,

trong lòng nhịn không được cuộn lên phong ba bão táp. Nàng ta dựa vào cái gì? Không có tư sắc không có bản sự, không phải vì vẽ Quan Âm sao? Sớm biết Bất Liễu đại sư sẽ đến, các nàng cũng sẽ vẽ tranh Quan Âm để dành được sự khen ngợi của đại sư. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Trận đấu vốn dĩ bị Bất Liễu đại sư làm gián đoạn, ngay sau đó được tiếp tục tiến hành. Cửa thi họa, sáu người thông qua, lần lượt là Vân Tranh, Công Tôn Triêu Tịch, Công Tôn cẩm tịch, Công Tôn Lan Tịch, Hạng Quân Vãn, Hạng Quân Yến, Hạng Quân Nhu.

Đối với những bức tranh vừa rồi, để lại cho Hạng Quân Vãn ấn tượng sâu nhất, là Phi Ưng Đồ của Công Tôn Lan Tich. Ưng Triển Sí kia bay lượn tỏng hiên địa, vô tận tự do. Đều nói bức tranh tùy lòng người, nói vậy vị công chúa này cũng là cực kỳ khát vọng tự do đi! Chỉ là, hoàng cung đại viện, một đời của nàng chỉ sợ đều không thể giống bức tranh Phi Ưng tự do bay lượn này!

“Cửa thứ ba thi thơ từ, lấy nhiều thủ thắng, chọn ra ba người. “

Quy tắc vừa công bố, bọn nữ tử trúng cử cầm bút bắt đầu viết thơ. Cùng vừa rồi giống nhau, Hạng Quân Vãn không dùng bút lông, ngược lại cầm lên bút than. Thời đại này không có bút máy, mà nàng tự nhận là chữ bút lông không thể chơi được năm vị tuyển thủ, không bằng lựa chọn thế mạnh của mình mới là tốt nhất.

Từ cửa thứ hai, những người đó đã nhìn thấy Hạng Quân Vãn vẽ tranh ra sao, lúc này thấy nàng dùng bút than viết chữ, ngược lại cũng không thấy kinh ngạc. Bất Liễu đại sư ngồi ở bên cạnh Phượng Cửu, ưỡn bụng phệ, bát vàng đặt ở một bên, ánh mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, ngẫu nhiên còn ở trên bàn gõ gõ hai cái ngón tay.

“Phượng Cửu, ngươi hiểu rõ rồi chứ?”

Ngay lúc chung quanh đều im lặng, một thanh âm rơi vào trong tai Phượng Cửu. Hắn không quay đầu lại, chỉ nghe thanh âm liền biết đây là Bất Liễu đại sư cách không truyền âm.

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì.” Phượng Cửu cúi đầu, môi nhếch, thanh âm lại truyền cho Bất Liễu đại sư.

“Hỗn tiểu tử, ngươi có biết ý tứ của ta! Chẳng lẽ ngươi muốn đem nữ chúa làm của riêng, chẳng lẽ, ngươi muốn nhất thống thiên hạ?” Bất Liễu đại sư mặt ửng đỏ, biểu tình có chút phẫn nộ.

“Ta chỉ biết nàng là nương tử của ta, ta chắc chắn yêu nàng hộ nàng cả đời.”

“Cả đời?” Nghe nói như thế, Bất Liễu đại sư liếc mắt một cái kỳ quái xem xét Phượng Cửu, phảng phất từ trong miệng hắn nghe đến cái từ này, là một chuyện cười. Phượng Cửu, nếu cả đời này ngươi phải bồi thường tính mạng người thân, ngươi cũng nguyện ý?”

“Ta nguyện ý.” Phượng Cửu đột nhiên nhìn về phía Bất Liễu đại sư, phượng nhãn xinh đẹp lúc này đã tràn ngập kiên định.

Cùng Phượng Cửu đối mắt hồi lâu, Bất Liễu đại sư mới thật sâu thở dài, “Tùy ngươi, ta già rồi, chuyện những người trẻ các ngươi ta không xen vào. Nghiệt duyên thiện duyên, đều là một ý niệm, hy vọng các ngươi về sau thật có thể không hối hận ——”

“Nếu thực sự có ngày đó, ta nguyện vì nàng thành ma, vĩnh không hối hận. “

Hai người nói chuyện đều là cách không truyền âm, cũng không có người thứ ba nghe thấy. Sau đó, Bất Liễu đại sư giống quả bóng cao su xì hơi, ngồi yên trên ghế, ánh mắt vốn dĩ tinh tường trở nên vô thần, vẫn nhìn Hạng Quân Vãn.

Một nén nhang, rất nhanh đi qua, cung nhân đem sáu bài thi của sáu người thu lại rồi dâng lên, đứng đầu, Vân Tranh viết ba mươi hai bài, Hạng Quân Nhu viết hai mươi hai bài, Hạng Quân Vãn lấy chênh lệch mỏng manh một bài, thắng hiểm Công Tôn Triêu Tịch, thành người thứ ba.

Hạng Quân Vãn thế nhưng qua cửa? Đây là điều mọi người ở đây đều không ngờ đến. Làm sao có thể? Nàng không phải phế vật sao? Phế vật biết thơ từ? Hay là trước đây nàng đều ngụy trang?

“Không có khả năng!”

Công Tôn Triêu Tịch không tin kết quả này, từ trong tay Bách Lý Giao đoạt lấy bài thi của Hạng Quân Vãn. Nhìn một lượt từ trên xuống dưới, Công Tôn Triêu Tịch xém chút ngất xỉu.

“Không công bằng!” Khi Công Tôn Triêu Tịch đoạt lấy bài thi của Hạng Quân Vãn, hét lên, “Đây không phải là thơ nàng viết, đều là nàng chép!”

Thanh âm của Công Tôn Triêu Tịch, lập tức đưa tới sự chú ý của mọi người, sau khi Bách Lý Giao kiểm tra bài thi củ Hạng quân Vãn, biểu tình trở nên cổ quái, “Xác thực, những bài thơ này đều là trong ‘Hồng Lâu Mộng’.”

“Hồng Lâu Mộng”, đây là câu mà nửa năm qua mọi người quen thuộc nhất. Không biết từ chỗ nào xuất hiện Di Hồng công tử sáng

tác ra tác phẩm “Hồng Lâu Mộng” này, khiến cho tất cả mọi người trầm mê ở trong thế giới mà hắn tạo nên.

Khi nghe nói thơ từ của Hạng Quân Vãn đều là sao chép từ “Hồng Lâu Mộng”, mọi người sau khi kinh ngạc đã có chút tức giận bất bình.

“Người nào a! Thế nhưng sao chép! Rất đáng xấu hổ!”

“Đúng vậy a! Cư nhiên sao chép Di Hồng công tử, thật không biết xấu hổ!”

Có những thanh âm, những nữ tử khác cũng bắt đầu rục rịch. “Tỷ tỷ, sẽ không, ngươi làm sao lại rập khuôn người khác a! Rập khuôn ai không rập, ngươi làm sao rập khuôn “Hồng Lâu Mộng”, tất cả mọi người đều biết rõ, ngươi đây không phải là tự rước lấy nhục sao?”

“Đúng vậy a! Chưa thấy qua da mặt ai dầy như thế! Cư nhiên ở trong cuộc thi làm ẩu, thật không biết đại tướng quân là thế nào giáo dục nữ nhi, vì sao khác biệt lớn như vậy!”

Công Tôn Triêu Tịch đối với phát hiện của mình hưng phấn không thôi, giống như bắt được bím tóc của Hạng Quân Vãn, dường như nhất định phải mượn cơ hội này đem nàng giết chết. Vừa rồi Phượng Cửu đối với Hạng Quân Vãn bảo vệ khiến cho tâm Công Tôn Triêu Tịch run rẩy đau, lúc này thật vất vả có cơ hội, nàng làm sao có thể khiến cho Hạng Quân Vãn xoay người!

“Ngươi hay là nhận thua, rời khỏi trận đấu đi! Như thế giữ lại mặt mũi cũng tốt hơn một ít!” Công Tôn Triêu Tịch khóe miệng câu khởi, cằm nâng thật cao. Nếu Hạng Quân Vãn tiếp tục, như vậy nàng liền

tiến vào tốp ba, cũng có cơ hội tham gia trận đấu cuối cùng, có thể cùng Vân Tranh ganh đua cao thấp.

Nhìn những nữ nhân trước mắt này nháy mắt biến hóa sắc mặt, Hạng Quân Vãn cảm thấy có chút khôi hài. Nếu các nàng biết được "Hồng Lâu Mộng" chính là xuất từ nàng tay, lại sẽ là cái biểu tình gì. Bất quá nói lại, Hạng Quân Vãn tự nhận là chính mình không phải nữ siêu nhân toàn năng vô địch, ngâm thơ làm phú? Không phải sở trường của nàng, chỉ có thể rập khuôn thành quả của tiền nhân, tuy rằng quả thật vô sỉ, nhưng có được trí nhớ cường đại, cũng là một môn bản sự, không phải sao!

"Hi Quận Vương, xin hỏi quy tắc trận đấu vừa rồi là cái gì?" Đối với nghìn người chỉ trích, Hạng Quân Vãn cũng không nóng lòng phản bác, mà là chuyển hướng Bách Lý Giao.

Ánh mắt của nàng u lãnh trong suốt, như thâm cốc u tuyền, khiến cho Bách Lý Giao trong lòng chợt lạnh. Hắn lần đầu tiên phát hiện, nữ tử dung mạo tầm thường này thậm chí có một đôi con ngươi đắc ý kinh người.

"Cửa thứ ba thi thơ từ, lấy nhiều thủ thắng." Đối với câu hỏi của Hạng Quân Vãn, Bách Lý Giao đem quy tắc rành mạch lập lại một lần.

"Đúng vậy! Quy tắc trận đấu chỉ nói là ' lấy nhiều thủ thắng ', cũng không có nói phải là chính mình viết a! Chỉ cần ta trong cùng thời gian hoàn thành, điều này cũng không vi phạm quy tắc." Hạng Quân Vãn nhún vai, "Chẳng lẽ không đúng ý tứ này sao?"

Cái này, đại gia cuối cùng là biết được Hạng Quân Vãn "Vô sỉ". Nàng thế nhưng lợi dụng sơ hở đến "xuyên tạc" quy định trận đấu,

thật là kẻ đệ nhất vô sỉ mặt dày!

“Không tính, ngươi đây là đầu cơ trục lợi!” Công Tôn Triêu Tịch có chút hổn hển. Quy tắc là nàng đưa lên, hiện tại Hạng Quân Vãn dùng quy tắc nàng chế định đến phản bác nàng, chẳng khác gì là Công Tôn Triêu Tịch mang tảng đá đập chân của mình.

“Trưởng công chúa, lời này của người đích thực là buồn cười. Hình như quy tắc này là ngươi tự mình đề ra đi! Ta bất quá là tuân thủ quy tắc mà công chúa người định ra thôi, chẳng lẽ làm như vậy cũng sai? Ta đây thật đúng là vô tội ——”

“Ha ha…… “ Phượng Cửu cười ra tiếng. Nữ nhân này, quả thực là nhất minh kinh tâm! Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới Hạng Quân Vãn còn có một mặt nghịch ngợm như thế, xem ra lần này tiến cung là đáng giá. “Vãn Vãn nói rất đúng, công chúa chế định quy tắc, nàng bất quá là dựa theo quy tắc mà làm, không có sai. “

Một câu, Phượng Cửu biểu lộ lập trường của mình, hắn đương nhiên là ủng hộ Hạng Quân Vãn.

Thấy Phượng Cửu tỏ thái độ, Nguyên Việt cũng gật gật đầu, “Ta cảm thấy Thái Bình quận chúa nói đúng, chỉ là luận số lượng, bài thi của nàng xác thực qua cửa. Trưởng công chúa, tuy rằng chỉ là kém một bài, ngươi vẫn là thua. “

Phượng Cửu cùng Nguyên Việt đều đứng về phía Hạng Quân Vãn, trên mặt Công Tôn Triêu Tịch một mảnh xanh xao, cuối cùng đành phải đáng thương nhìn về phía Bách Lý Giao, “Hi Quận Vương, ngươi cũng cho là như vậy sao?” Nàng thật vất vả có cơ hội, chẳng lẽ còn muốn đem cơ hội nàng sắp có được này đều cướp

đoạt sao? Công Tôn Triêu Tịch lần đầu tiên hạ thấp cái đầu tôn quý của mình, hướng Bách Lý Giao xin giúp đỡ.

Nhìn nhìn Công Tôn Triêu Tịch, lại nhìn nhìn Hạng Quân Vãn, Bách Lý Giao thở dài, “Dựa theo quy tắc mà nói, Thái Bình quận chúa quả thật thắng. Bất quá ——”

Bách Lý Giao cuối cùng biến chuyển, khiến cho trong lòng Công Tôn Triêu Tịch lại có hy vọng, vội vàng ngẩng đầu nhìn hướng Bách Lý Giao.

“Bất quá, các tuyển thủ khác đều là thơ ca chính mình viết, cần hao phí càng nhiều thời gian cùng tinh lực, ngược lại là Thái Bình quận chúa viết thơ của người khác, thời gian tiêu hao không lớn, từ hướng đó mà nói, Thái Bình quận chúa có chút thắng không đủ phục. Cho nên ta có một cái đề nghị, có thể lại cho Thái Bình quận chúa một cái cơ hội, nếu nàng có thể thể hiện ra tài hoa hơn người của mình, sẽ xét nàng thông qua cửa này.

Cứt chó Bách Lý Giao! Hạng Quân Vãn nhịn không được đối với người này giơ ngón tay giữa lên. Xú nam nhân! Làm sao lại ngáng chân nàng?

Tuy rằng trong lòng như vậy, mặt ngoài Hạng Quân Vãn vẫn là hơi cười, “Được! Đề nghị này ta tán thành, các ngươi ai ra đề mục?”

Nói tới ra đề mục, Bách Lý Giao lập tức thối lui đến một bên. Vừa rồi hắn chọn dùng thái độ bo bo giữ mình, lúc này nếu hắn thực ra đề mục, tựu thành làm khó dễ, đến lúc đó cũng không hay.

Bách Lý Giao không thể ra đề, những người khác cũng không nguyện ôm củ khoai lang phỏng tay này. Vừa rồi thái độ của

Phượng Cửu bọn họ đều nhìn thấy rành mạch, tuy rằng không biết Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn trong lúc đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng Phượng Cửu bảo vệ Hạng Quân Vãn điểm mọi người đều không phải người mù, cũng nhìn thấy rõ ràng. Nếu vì chuyện này đắc tội Phượng Cửu, khiến cho Hạng Quân Vãn rớt, chỉ sợ vị thiếu chủ kia quyết không buông tha.

“Ta đến!” Vừa rồi mọi người đều nói lời khiển trách Hạng Quân Vãn lúc này yên tĩnh lại, Thái tử Dực Nhân quốc Nguyên Việt lúc này đột nhiên đi ra, “Chỉ là không biết ta có đủ tư cách ra đề mục hay không?. “

“Đủ! Thế nào không đủ! Mời Thái tử điện hạ ra đề mục!”

Công Tôn Triêu Tịch lúc này có điểm nóng nảy, người ngoài đều sợ hãi Phượng Cửu, nàng đều rõ ràng. Nhưng mà nàng thật sự không cam lòng nhận thua, lại là thua ở trong tay Hạng Quân Vãn. Cho nên Nguyên Việt vừa nói, Công Tôn Triêu Tịch lập tức bắt lấy hắn như phát hiện cây cỏ cứu mạng.

“Ở Dực Nhân quốc, có một câu đối, năm mươi năm qua cũng chưa có ai đối được. Ta mượn vế trên đến đố Thái Bình quận chúa đi! Nếu quận chúa đáp được, một cửa này cho ngươi thông qua, thế nào?”

Nguyên Việt làn da trắng noãn, còn có chút phúng phính trẻ con, hắn cùng Phượng Cửu tuy là thúc cháu, lại bộ dạng không giống. Phượng Cửu là cao ngạo ương ngạnh, Nguyên Việt cũng rất có phong độ, cộng thêm tuổi trẻ, nhìn tựa như một con dê con, hòa hòa khí khí, điềm tĩnh vô cùng.

Thấy Nguyên Việt nói như vậy, lại nghe nói vế đối này năm mươi năm qua cũng chưa ai đối được, Công Tôn Triêu Tịch lập tức giơ tay tán thành. “Ta đồng ý!” Những người khác cũng liên tục gật đầu, cho rằng chủ ý này không tệ, mà ngay cả Bất Liễu đại sư cũng ứng thủ.

Đối với đề nghị của Nguyên Việt, Hạng Quân Vãn không có dị nghị. “Ra đề mục đi!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Hâm Mộ Ghen Tị Đi!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Vế trên là ‘Hí do thị mộng nhĩ! Lịch lãm hàm đan giác mộng, Hồ điệp huyễn mộng, Mẫu đan diễm mộng, Nam kha kinh mộng, Bách thế tức tu du, Chích thị nhất trường xuân mộng. ’”

*Đời giống như là mộng. Dạo Hàm Đan thấy mộng, Hồ Điệp ảo mộng, Mẫu Đơn diễm mộng, Nam Kha kinh mộng, một đời tựa khoảnh khắc, chỉ là một hồi mộng xuân.

Nguyên Việt chậm rãi niệm ra vế trên, niệm xong, thấy rất nhiều người còn đang tỉnh tỉnh mê mê, không rõ ý tứ của vế trên, Nguyên Việt bèn cầm bút viết xuống giấy.

“Hàm Đan? Hồ Điệp? Mẫu Đơn! Nam kha!” Bách Lý Giao nhìn vế trên, chau mày, “Đây đều là tên mộng sao? Vì sao ta cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua?” Lời của Bách Lý Giao chính là mọi người muốn nói, bọn họ chưa từng có nghe nói qua có giấc mộng nào cổ quái như thế.

“Bắt chước Hàm Đan, Trang Chu mộng Hồ Điệp, nhớ Mẫu Đơn đình, giấc mộng Nam Kha, bốn giấc mộng khác nhau này đều có liên quan đến chuyện xưa.”

Nguyên Việt thấy mọi người không rõ, liền giải thích một chút, cũng không kể lại từng chuyện xưa. Nói xong những điều ấy, Nguyên Việt lên Hạng Quân Vãn cười ngây ngô, rất tinh khiết rất thiên chân, “Thái Bình quận chúa, nếu ngươi có thể đối ra vế dưới, một cửa này xét ngươi thông qua, thế nào?”

Lúc này, Hạng Quân Vãn chính lăng lăng nhìn Nguyên Việt, trong mắt có loại quang mang khác thường dao động. Bốn giấc mộng trong vế trên kia, đều là đến từ Trung Quốc, Nguyên Việt vì sao biết được? Nói đến cũng khéo, vế trên này Hạng Quân Vãn đã từng thấy qua, chỉ là, một câu đối ở thể giới khác, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Hạng Quân Vãn bỗng nhiên nhớ tới đồng hương xuyên qua ở trong động kia, hay là, đây là do nàng để lại? Đúng! Nhất định là nàng để lại, nếu không thế giới này làm sao có thể có Trang Chu mộng Hồ Điệp chứ! Chỉ là, đồng hương cùng Nguyên Việt có quan hệ gì? Hắn mới vừa nói vế đối này năm mươi năm không có người nào đối lại được, hay là đồng hương năm mươi năm trước xuyên đến đại lục này, cuối cùng lại trở về?

Một đám vấn đề không ngừng xuất hiện ở trong đầu Hạng Quân Vãn, mà bộ dáng của nàng ở mọi người trong mắt nhìn thấy si ngốc ngây ngốc, giống như bị sợ ngây người, đám nữ nhân kia vốn đến để chê cười nàng liền đứng ở một bên nói mát.

“Ngươi xem, nàng choáng váng!”

Nhị công chúa Công Tôn Cẩm Tịch chỉ vào Hạng Quân Vãn nở nụ cười, nàng không thể qua cửa, trong lòng lại nghẹn một cỗ thuốc súng. Lúc này nhìn thấy Hạng Quân Vãn như thế, bất mãn trong

lòng Công Tôn Cẩm Tịch rốt cục được phóng thích, “Như vậy mới đúng, nàng nếu có thể đối lại, ta liền theo họ của nàng!”

Lời của Công Tôn Cẩm Tịch rước lấy một đám người cuồng tiếu, Công Tôn Lan Tịch lại đối với thái độ của các nàng rất là bất mãn, trực tiếp đứng ra vì Hạng Quân Vãn nói chuyện, “Câu đối này năm mươi năm qua chưa từng có ai đối ra được vế dưới, Thái Bình quận chúa trả lời không được cũng là bình thường. Các ngươi chê cười nàng, vì sao không đối ra vế dưới để cho mọi người xem xem chứ!”

Có câu là hoạn nạn thấy chân tình, những người khác bỏ đá xuống giếng, thời điểm bất diệc nhạc hồ, Công Tôn Lan tịch có này đứng ra vì mình nói chuyện thể lúc, khiến cho trong lòng Hạng Quân Vãn rất cảm động. Tứ công chúa này quả thật là một người đáng giá kết giao bằng hữu!

“Lan Tịch, ngươi rốt cuộc là muội muội của ai a, vì sao giúp ngoại nhân nói chuyện!” Tam công chúa Công Tôn Hạc Tịch kỳ quái ở bên cạnh chỉ trích Công Tôn Lan Tịch, “Chuyện này không phải là bởi vì chính nàng sao chép, mới có kết quả này sao! Chẳng trách người khác!”

“Đúng vậy! Tự làm bậy, không thể sống!”

Công Tôn Hạc Tịch vừa nói như vậy, rất nhiều người đều đứng ra phụ hoạ theo đuôi, Công Tôn Lan Tịch tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vừa định cùng các nàng tranh cãi, một cái tay mềm mại giữ nàng lại. Công Tôn Lan Tịch nhìn lại, thì ra là Hạng Quân Vãn.

“Lan Tịch, đừng để mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này làm mình tức giận.” Hạng Quân Vãn lắc đầu, ngược lại là Công Tôn Lan Tịch thấy

nàng như thế, càng thêm vì nàng mà cảm thấy bất bình. Người khác đều cho rằng Hạng Quân Vãn có thể qua cửa, là dựa vào vận khí, nhưng nàng rõ ràng, người có thể vẽ bức tranh Thiên Thủ Quan Âm xuất sắc như thế, là chỉ dựa vào vận khí? Dù sao, nàng thật tâm thích Hạng Quân Vãn, không muốn nàng bị người khi dễ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quân Vãn, ngươi đừng sợ, ngươi đối không được về dưới là rất bình thường, dù sao các nàng cũng không làm được!”

Lời của Công Tôn Lan Tịchkhiến cho công Tôn Hạc tịch tức giận đến mặt lúc xanh lúc hồng, nàng đây không phải là rõ ràng không cho mình mặt mũi sao. Công Tôn Hạc Tịch đang muốn mở miệng chân chọc Công Tôn Lan Tịch, lại nhìn đến Công Tôn Triêu Tịch trên mặt không hờn giận, linh cơ vừa động, “Đại hoàng tỷ, ngươi xem tứ muội! Nàng đây là ý gì a!”

Công Tôn Triêu Tịch đã sớm không quen nhìn Công Tôn Lan Tịch bảo vệ Hạng Quân Vãn, hừ lạnh một tiếng, Công Tôn Triêu Tịch hất cằm lên, “Rốt cuộc là loại hạ lưu, thích vật họp theo loài.”

“Xì ——” Lời của Công Tôn Triêu Tịch khiến Nhị công chúa cùng Tam công chúa cười ra tiếng.

Mẫu thân của Công Tôn Lan Tịch chỉ là cung nữ bình thường, hơn nữa vì khó sinh mà tử vong, cho nên trong bốn vị công chúa thì Công Tôn Lan Tịch xuất thân thấp nhất, hơn nữa không có mẫu phi bảo hộ, từ nhỏ va chạm nhiều, bị không ít người khi dễ. Công Tôn Triêu Tịch rõ ràng là khi dễ Công Tôn Lan Tịch xuất thân thấp kém, còn nói nàng cùng Hạng Quân Vãn là một loại người.

Vừa nghe lời này, mắt Công Tôn Lan Tịch đỏ lên. Nếu như Công Tôn Triêu Tịch là con gái Hoàng hậu, tôn quý nhất, bình thường không ít khi dễ nàng, hiện tại trước mặt nhiều người như vậy chê cười nàng, thật sự là hơi quá đáng!

Hạng Quân Vãn tuy rằng đối với chuyện tình trong hoàng thất không biết rõ, nhưng là nghe ra ý tứ trong lời nói của Công Tôn Triêu Tịch. Vừa nghĩ tới Công Tôn Lan Tịch bởi vì giúp chính mình mà bị thân tỷ tỷ cô lập, lửa trong lòng Hạng Quân Vãn chậm rãi phun trào.

“Xem ra, trưởng công chúa là phi thường khẳng định ta sẽ thua?” Hạng Quân Vãn cầm tay Công Tôn Lan Tịch, cho nàng một cái ánh mắt khẳng định, chính mình đứng dậy chống lại Công Tôn Triêu Tịch.

Công Tôn Lan Tịch thân ở hoàng cung, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, không thể đắc tội trưởng công chúa, nếu không Hoàng hậu đối với Công Tôn Nam thổi gió bên tai sẽ khiến nàng sống không tốt. Nhưng mà Hạng Quân Vãn không sợ trưởng công chúa! Khi dễ bằng hữu của nàng, chính là khi dễ nàng! Nhìn thấy ba vị công chúa kia bộ dáng đắc ý, tính bao che khuyết điểm của Hạng Quân Vãn lập tức trào lên.

“Thái Bình quận chúa, thua cũng không cần vội, dù sao tất cả mọi người đều biết, ngươi sẽ không làm được, điều này cũng không dọa người, huống chi ngươi vốn dĩ chính là cái phế…… Ai nha nha, ta làm sao mà nói ra miệng được chứ!” Công Tôn Triêu Tịch che miệng, một bộ ý tứ thật không tốt, ta không phải cố ý, khiến cho người nhìn thấy muốn buồn nôn.

Ngay lúc Công Tôn Triêu Tịch châm chọc Hạng Quân Vãn, bỗng nhiên cảm giác được trên lưng có hai đạo hàn ý lạnh lẽo, làm cho nàng nhịn không được rùng mình một cái. Quay đầu, Công Tôn Triêu Tịch thấy được lãnh nhãn của Phượng Cửu, ánh mắt kia như bang sương chính là từ đôi phượng nhãn hẹp dài của Phượng Cửu phát ra. Nếu không phải bởi vì ở trước công chúng, Công Tôn Triêu Tịch cảm thấy Phượng Cửu khẳng định sẽ giết mình.

“Công chúa, phế hay không phế, không phải do ngươi nói.”

Hạng Quân Vãn cười một tiếng, cầm bút lông trong tay Nguyên Việt, trên giấy viết ra vế dưới.

“Sự sinh vu tình dã! Thí khán trung hiếu chí tình, nhân nữ si tình, hào bạo tứ tình, phú quý bạc tình, vạn đoan quan kết cục, bất ngoại thiên cổ nhân tình……” Bách Lý Giao đứng ở bên cạnh Hạng Quân Vãn, đem vế dưới đọc ra, cuối cùng, ngay cả chính hắn cũng nhịn không được mở miệng khen ngợi. “Tuyệt phối!”

* Chuyện tình cảm cũng vậy! Xem thử trung hiếu chí tình, nữ nhân si tình, giàu có phóng túng, phú quý bạc tình, muôn mối về một mối, không ngoài thiên cổ nhân tình…..

Vừa nghe nói vế đối năm mươi măm không ai đối được hiện tại bị Hạng Quân Vãn đối với ra vế dưới, rất nhiều người đều đứng bật dậy. Vô luận là mấy lão đại, hay là nhóm học giả cao tuổi của Thương Nguyệt quốc, sau khi nhìn thấy vế đối đều kinh ngạc không thôi. Vế đối này thật sự là Hạng Quân Vãn làm được sao?

“Thế nào?” Hạng Quân Vãn nhìn về phía Nguyên Việt, lúc này, biểu tình của Nguyên Việt đã mất bình tĩnh, trong ánh mắt nhìn Hạng Quân Vãn đã tràn ngập rất nhiều hiếu kỳ. Hắn vốn dĩ ra vế

trên chỉ là vì làm khó dễ Hạng Quân Vãn, không nghĩ tới nàng thế nhưng thật sự đối ra vế dưới.

“Thái Bình quận chúa thắng.” Nguyên Việt công bố kết quả, vốn dĩ mọi người chờ xem cuộc vui sắc mặt đều trở nên cổ quái. Như thế cũng được? Bất quá, lúc này không ai đứng ra phản bác, Hạng Quân Vãn trước mặt bọn họ viết ra vế dưới, cũng không có bất luận kẻ nào giúp.

“Đa tạ đa tạ! Thật sự là ngượng ngùng, không nghĩ qua lại thắng Công Chúa Điện Hạ!”

Hạng Quân Vãn hướng Công Tôn Triêu Tịch hành lễ qua loa, Công Tôn Triêu Tịch tức giận đến muốn phát giận lại không dám. Dù sao, vừa rồi quy tắc nói vô cùng rõ ràng, Hạng Quân Vãn đối ra được vế dưới, nàng đã bị đào thải.

Không đi để ý tới biểu tình phẫn hận của Công Tôn Triêu Tịch, Hạng Quân Vãn chậm rãi đi đến trước mặt Công Tôn Hạc Tịch.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Công Tôn Hạc Tịch cảm thấy đối phương lai giả bất thiện, lui từng bước về sau, cảnh giác nhìn Hạng Quân Vãn, sợ nàng đối với mình làm cái gì.

“Nhị công chúa, từ nay về sau ngươi sợ là phải đổi tên thành Hạng Hạc Tịch. Bất quá, phải khiến cho nhị công chúa thất vọng rồi, cha ta hẳn là không có hứng thú lại dưỡng thêm một nữ nhi. Cho nên, ngươi cũng không cần sửa lại!”

Hạng Quân Vãn vừa dứt lời, Công Tôn Hạc Tịch một trận quẫn bách. Nàng vừa rồi nhưng mà luôn miệng nói Hạng Quân Vãn nếu

thắng, chắc chắn sửa họ, lúc này lại bị Hạng Quân Vãn lấy đến nói, làm cho nàng mất hết thể diện.

Trận tỷ thí thơ từ này, cuối cùng Vân Tranh, Hạng Quân Vãn, Hạng Quân Nhu ba người qua cửa. Hai nữ nhi của Hạng gia đều thông qua, ngược lại là bốn vị công chúa Thương Nguyệt quốc không có người nào có thể lọt vào trận đấu cuối cùng, điều này làm cho biểu tình của Công Tôn Nam có chút khó coi.

Trận đấu thứ tư là so về vũ khúc, mọi người lại trở về đại điện. Một ngày thời gian, đều tiêu hao hết vào các trận đấu, tuy rằng trong lúc đó có vài sự cố, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng hưng trí của mọi người. Đặc biệt là đã đến hồi cuối, mọi người trong lòng đối với kết quả bắt đầu có chút chờ mong, thậm chí quan viên bí mật cá cược, cược xem ba cô gái ai sẽ là đầu danh.

Đối với việc cá cược, Công Tôn Nam mở một mắt nhắm một mắt, dù sao chỉ là giải trí, cá cược cũng không có cái gì.

Ở dưới sự ngầm đồng ý của hắn, trong đại điện Thương Nguyệt quốc văn võ quan viên thậm chí cả cung nhân hầu hạ cũng đều cá cược. Rất nhiều người cho rằng cuộc tỷ thí này sẽ kết thúc bằng chiến thắng của Vân Tranh, dù sao tài năng của Vân Tranh mọi người đều nghe danh, đặc biệt là vũ đạo của nàng, từng được người khen ngợi là phiên nhược kinh hồng. Lúc này đây Vân Tranh nhất định thắng định rồi!

Không chỉ quan viên, mà ngay cả vài cái lão đại cũng bắt đầu đặt cược. Hoàng đế Bách Lý Ảnh Chu Liên quốc cùng Thái tử Nguyên Việt Dực Nhân quốc đều cược Vân Tranh sẽ thắng, Hoàng đế Trịnh Khắc Đường Hỷ quốc cố tình cho rằng Hạng Quân Nhu sẽ trở thành hắc mã, Công Tôn Nam chưa tham gia, Thái tử Công Tôn Ký ngược

lại cược Hạng Quân Nhu sẽ thắng, dù sao Hạng Quân Nhu là em gái ruột của Thái tử trắc phi Hạng Quân Mỹ, làm tỷ phu, sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ!

Bách Lý Giao ngồi ở bên người Phượng Cửu, nghịch hạt hạch đào, càng không ngừng xem kết quả đặt cược, “Phượng Cửu, ngươi nói Thái Bình quận chúa sẽ thắng sao?”

“Nương tử của ta, khẳng định sẽ thắng.”

“Thành! Vì ngươi nói những lời này, ta liền cược Thái Bình quận chúa!” Bách Lý Giao tùy tay xuất ra một vạn ngân phiếu, cược Hạng Quân Vãn thắng.

Bất quá, dù cho có Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao “cổ động”, người đặt cho Hạng Quân Vãn cũng chỉ lác đác không có mấy ai. Cuối cùng công tác thống kê kết quả, người đặt Vân Tranh thắng nhiều nhất, tiếp theo là Hạng Quân Nhu, cuối cùng mới là Hạng Quân Vãn.

Vân Tranh nguyên bổn tưởng rằng không có người cược Hạng Quân Vãn sẽ thắng, không nghĩ tới Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao đều đặt cửa ở trên người Hạng Quân Vãn, còn có Công Tôn Lan Tịch, cũng ủng hộ Hạng Quân Vãn, điều này làm cho Vân Tranh vốn háo thắng càng thêm không thoải mái.

Nhìn Hạng Quân Vãn vẻ mặt bình thản, không chút nào khẩn trương, Vân Tranh nắm chặt lấy nắm tay. Đây là cơ hội duy nhất của ả! Vân Tranh biết được, nếu lúc này đây ả thua, kia không chỉ có là mất mặt ở trước mặt tứ quốc, hơn nữa cùng Phượng Cửu trong lúc đó khoảng cách sẽ càng thêm xa xôi. Vừa nghĩ tới Phượng Cửu về sau sẽ ở cùng kẻ quái dị kia, trong lòng Vân Tranh cảm thấy rất

thống khổ. Cho nên, lần này ả nhất định phải thắng! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ở trận đấu đầu tiên, Vân Tranh không có đem Hạng Quân Vãn để vào mắt, trong mắt ả, một nữ tử vô đức vô năng vô tài vô mạo, làm sao cũng không thể thông qua trận đấu. Nhưng mà Hạng Quân Vãn cố tình kiên trì tới cuối cùng, khiến cho Vân Tranh không thể không đem tâm khinh suất thu liễm, bắt đầu một lần nữa đánh giá Hạng Quân Vãn.

Nếu lần đầu chỉ tính Hạng Quân Vãn vận khí tốt, nhưng lần thứ hai lần thứ ba nàng đều có thể thông qua, cái này không phải đơn giản là vấn đề vận khí. Vân Tranh rốt cục ý thức được, Hạng Quân Vãn cũng không phải vô năng như trong lời đồn, có lẽ lúc trước nàng hết thảy đều là ngụy trang, có lẽ nguyên nhân vì nàng ngụy trang như thế, mới mê hoặc được Phượng Cửu.

Nghĩ đến đây, Vân Tranh nhịn không được nhìn về phía Phượng Cửu.

Vẫn hồng y như trước, ngũ quan tinh xảo không thể soi mói, còn có cả người phát ra khí thế cường đại, những nam nhân khác đều kém xa. Vân Tranh rất muốn giống như trước đây tiến lên kêu một tiếng “Cửu ca ca”, nhưng bước được nửa bước, ả liền ngừng lại.

Hiện tại không phải thời điểm, ả nhất định phải chờ sau khi đoạt đầu danh, bức Hạng Quân Vãn nhượng xuất vị trí thiếu chủ phu nhân sau đó lại đi gặp Phượng Cửu. Ả phải làm người trong tứ quốc chứng minh cho Phượng Cửu thấy, chỉ có Vân Tranh nàng mới là nữ tử ưu tú nhất thiên hạ này, cũng chỉ có ả mới có thể xứng với Phượng Cửu, mới xứng đứng ở bên người Phượng Cửu.

Trận đấu cuối cùng thông qua rút thăm để quyết định trước sau, khi Hạng Quân Vãn từ tay Công Tôn Triêu Tịch rút thẻ trúc, nàng rõ ràng thấy được khóe miệng Công Tôn Triêu Tịch ý cười âm hiểm. Không đợi Hạng Quân Vãn xem xét kết quả, Công Tôn Triêu Tịch đã đoạt thẻ trúc từ tay nàng. Kết quả rút thăm, Hạng Quân Vãn thứ nhất, Vân Tranh thứ hai, Hạng Quân Nhu cuối cùng.

“Chúc mừng Thái Bình quận chúa, ngươi là người đầu tiên.” Thời điểm nói những lời này trên mặt Công Tôn Triêu Tịch lộ ra âm hiểm tươi cười. Hạng Quân Vãn, ngươi đã vận cứt chó như vậy, lần này ta muốn nhìn xem ông trời có phải hay không còn chiếu cố ngươi!

Công Tôn Triêu Tịch đã không thèm nghĩ kết quả cuối cùng sẽ là ai thắng ai thua nữa, ả chỉ muốn nhìn thấy Hạng Quân Vãn xấu mặt, cho nên mới đánh tâm tư, khiến cho Hạng Quân Vãn lên sân khấu đầu tiên. Thấy nàng như vậy, nhất định cái gì cũng sẽ không biết, Hạng Quân Vãn càng kém cỏi, lại càng có thể có thể làm nổi bật sự xuất sắc của Vân Tranh, Hạng Quân Vãn cũng càng thêm xấu hổ, đến lúc đó lại có trò hay để nhìn.

Đối với kết quả này, Hạng Quân Vãn không có ý tưởng gì. Thứ nhất sao? Không tệ! Đây không phải là đúng dịp có thể nhất minh kinh nhân?

“Mang Thái Bình quận chúa đi thay quần áo!” Công Tôn Triêu Tịch phất tay, lập tức hai cung nhân tiến lên hầu hạ Hạng Quân Vãn đi đổi trang phục, lúc gần đi, Công Tôn Triêu Tịch hướng cung nhân liếc mắt một cái, hết thảy đều không một tiếng động.

Chờ Hạng Quân Vãn lại đi lên, nàng đã thay một bộ y phục màu vàng chói mắt, bao lấy khuôn ngực là kim sa gần như trong suốt,

dán lên cánh tay trắng nón của nàng, mông lung, vừa vặn quấn vòng quanh cánh tay của nàng.

Tuy rằng dung mạo Hạng Quân Vãn cũng không phải tốt nhất, nhưng không thể không nói, thân thể của nàng cực kỳ cân xứng. Phía trên nở nang, vòng eo, tinh tế mềm mại chân thẳng thon dài, y phục màu vàng kia bao lấy thân hình mạn diệu, đem toàn bộ đường cong của nàng phô bày ra.

Ừng ực —— Phượng Cửu có thể nghe thấy thanh âm yếu hầu của mình vang lên, nói thật, hắn rất muốn tiến lên đem Hạng Quân Vãn ghì chặt trong lòng che đi cảnh xuân của nàng, còn những ánh mắt đang tùy ý đánh giá nàng này, hắn hận không thể móc xuống. Nữ nhân chết tiệt! Chẳng lẽ nàng không biết, nửa che nửa đậy như thế, rất trêu người sao?

Bất quá, những thứ ý tưởng này chỉ giới hạn trong đầu Phượng Cửu, hắn biết được, Hạng Quân Vãn muốn thắng trận này. Từ ánh mắt kiên định của nàng, hắn thấy được chấp niệm của nàng. Thôi, một lần này thôi! Phượng Cửu lắc lắc đầu. Xem ra mình rất dung túng nữ nhân này, về sau nhất định phải đem nàng quản kỹ lưỡng!

Hạng Quân Vãn búi gọn tóc lên đỉnh đầu, giống như mây đen, trên tóc mỗi cắm them những lông chim rực rỡ màu sắc thay châm cài, phần đuôi lông chim rủ xuống, dừng ở chỗ đuôi lông mày Hạng Quân Vãn, làm cho ngũ quan bình thường của nàng nhiều thêm một tia mị hoặc.

“Nghê thường Vũ Y vũ?” Sau khi nghe Hạng Quân Vãn nói tên điệu múa, Triệu Mạn có hứng thú, “Ai gia chưa từng nghe nói qua Nghê thường Vũ Y này, ngược lại rất là tò mò!”

Không chỉ là Triệu Mạn, có thể nói tất cả mọi người ở đây đều chưa từng nghe nói qua điệu múa Nghê thường Vũ Y, càng miễn bàn nhạc sĩ tấu nhạc, căn bản là không biết làm sao tấu nhạc để phối hợp.

Khi nhạc sĩ nói không thể phối nhạc, trong đại điện nhất thời náo nhiệt lên.

“Cái này có trò hay! Không có người tấu nhạc, xem nàng múa cái gì!” Hạng Quân Nhu ngồi ở bên người Ngọc phu nhân, cười đến đắc ý.

“Nhỏ giọng dùm một chút! Phụ thân ngươi còn ở đây! Để hắn nghe thấy sẽ chửi ngươi!” Ngọc phu nhân “trừng mắt” liếc Hạng Quân Nhu một cái, sau đó cũng cười lên. Hạng Quân Nhu nói, làm sao nàng không muốn chứ! Không có tấu nhạc, chẳng lẽ Hạng Quân Vãn muốn khiêu ách vũ?

* Ách vũ: nhạc câm.

“Vãn Nhi, ngươi thật sự muốn múa điệu Nghê thường y vũ này? Nhưng mà, không ai cho ngươi tấu nhạc, ngươi làm sao khiêu chứ?” Triệu Mạn nhìn về phía Hạng Quân Vãn, trong mắt rất là “thân thiết”.

Đối với sự “quan tâm” của Triệu Mạn, Hạng Quân Vãn thuận tay cầm lấy đàn tỳ bà trong tay nhạc công “Chính ta đệm nhạc cho mình.”

Thốt ra lời này, mọi người đều là bất khả tư nghị, hoàn toàn không tin Hạng Quân Vãn sẽ có bản lĩnh như vậy. Biên vũ, tự mình đệm nhạc cho mình? Nữ nhân này cho rằng mình là ai? Tuy rằng

từng có Phi Thiên vũ cũng như thế, nhưng đã sớm thất truyền. Nay Hạng Quân Vãn muốn làm như thế, nàng tưởng được sao?

Không đợi mọi người hiểu được, Hạng Quân Vãn trở tay, tỳ bà quay về sau lưng, cánh tay xoay ngược lại, ngón tay gảy lên huyền cầm.

“Phi Thiên vũ?” Vừa thấy Hạng Quân Vãn xoay ngược tỳ bà lại như thế, có người sợ hãi kêu ra tiếng. Càng làm cho người kinh ngạc là khúc nhạc trong tay Hạng Quân Vãn, bọn hắn cho tới bây giờ đều chưa có nghe qua.

Mà Hạng Quân Vãn lúc này, cũng nương theo nhạc bắt đầu khởi vũ, vốn dĩ y phục của nàng chính là một mảnh kim quang, thân trên bó sát, hạ thân là váy tầng tầng lớp lớp, mở ra khi nhảy lên, nở rộ như kim hoa. Hai tay của nàng mềm mại giấu ở sau lưng, đàn tỳ bà xoay ngược lại, không có ai biết được nàng là làm sao làm được điều này.

Đại điện trên, bởi vì thọ yến nên treo lên gấm vóc màu đỏ, lúc này đúng lúc bị Hạng Quân Vãn lợi dụng, nàng đem tỳ bà quấn quanh trên lụa đỏ, hai tay nắm lấy lụa đỏ, nhảy lên không trung, giống như tiên tử phi thiên. Kim sa, lụa đỏ, đem Hạng Quân Vãn bao phủ trong đó, môi đỏ mọng của nàng hé mở, xướng lên lời ca.

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,

Xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến,

Hội hướng dao thai nguyệt hạ phùng.

Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan,

Trường đắc quân vương đái tiếu khán.

Giải thích xuân phong vô hạn hận,

Trầm hương đình bắc ỷ lan kiền

(Vân tưởng xiêm y hoa tưởng dung,

Xuân phong vung hạm lộ hoa nùng.

Nếu không có đàn ngọc đỉnh núi thấy,

Biết hướng dao thai dưới ánh trăng phùng.

Danh hoa khuynh quốc hai tướng hoan,

Bộ dạng quân vương mang cười xem.

Giải thích xuân phong vô hạn hận,

Trầm hương đình bắc ỷ chằng chịt.)

Vài vị đế vương tuy là kiến thức rộng rãi, lúc này cũng trầm mê trong lời ca điệu múa của Hạng Quân Vãn. Thân mình mạn diệu, sắc thái rực rỡ, cộng thêm tiếng hát thánh thót như Hoàng Oanh, không thể nghi ngờ rằng rất thỏa mãn thị giác và thính giác của người xem.

Bách Lý Giao không chớp mắt nhìn Hạng Quân Vãn, trong mắt đều là nghiền ngẫm. Nữ nhân này một lần lại một lần gây cho hắn kinh hỉ, thật sự là rất ngoài dự liệu của hắn. Ngay lúc Bách Lý Giao xoay chuyển hạt hạch đào trong tay, muốn tiếp tục tìm tòi nghiên

cứu Hạng Quân Vãn, một trận tiếng địch dễ nghe truyền đến. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thì ra, Phượng Cửu bên cạnh hắn đã lấy ra một cây sáo ngọc, thổi theo làn điệu tiếng đàn của Hạng Quân Vãn.

A…… Hay cho một Phượng Cửu! Đáy lòng Bách Lý Giao không thể không đánh thừa nhận ánh mắt Phượng Cửu so với hắn hảo, có thể phát hiện chỗ đặc biệt của Hạng Quân Vãn. Vừa nhìn thấy bộ dáng hai người này mặt mày đưa tình, Bách Lý Giao nảy ra một ý, phân phó cung nhân lấy dao cầm đến, ngón tay khảy nhẹ trên huyền cầm, hòa cùng tiếng địch xướng lên.

Đây là cái tình huống gì? Văn võ bá quan Thương Nguyệt quốc lúc này đều sợ ngây người, một là vũ đạo của Hạng Quân Vãn đem đến cho bọn họ kinh diễm chưa từng thấy, thứ hai là Bắc Nam hai vị công tử cư nhiên vì Hạng Quân Vãn hợp tấu! Đây quả thực là thiên hạ kỳ văn!

“Diệu vũ! Diệu Âm!” Trịnh Khắc rung đùi đắc ý, hắn làm hoàng đế mặc dù ở phương diện chính vụ không biết gì cả, nhưng đối âm luật lại là hết sức am hiểu, chính mình cũng là cao thủ ở phương diện này, cho nên sau khi nhìn đến Nghê thường Vũ Y của Hạng Quân Vãn, Trịnh Khắc hoàn toàn đã quên hắn vừa rồi đặt cửa ở trên người Hạng Quân Nhu, chỉ vì Hạng Quân Vãn trầm trồ khen ngợi.

Nhìn thấy tất cả mọi người bị Hạng Quân Vãn hấp dẫn, trong lòng bàn tay Vân Tranh đổ mồ hôi.

Làm sao có thể! Vân Tranh hoàn toàn không tin hai mắt của mình. Rõ ràng nói nàng cái gì cũng không biết, vì sao Hạng Quân Vãn hiện tại lại nhất minh kinh nhân như thế? Vân Tranh ở phương

diện vũ đạo rất thiên phú, từng bởi vì Kinh hồng vũ mà nổi tiếng, nhưng hiện tại sau khi nhìn đến Nghê thường Vũ Y vũ của Hạng Quân Vãn, tràn đầy tự tin trong lòng ả toàn bộ biến mất hầu như không còn, thay thế vào là sợ hãi cùng khẩn trương.

Một bên Công Tôn Triêu Tịch nhìn thấu Vân Tranh dị thường, nở nụ cười lạnh. Xem ra, nàng vẫn là xem thường Hạng Quân Vãn, không nghĩ tới lúc này đây Hạng Quân Vãn sẽ gây cho người kinh hỉ lớn như vậy. Bất quá…… Bấm đốt ngón tay tính thời gian, hẳn là sắp tới. Công Tôn Triêu Tịch khóe miệng mỉm cười, nhìn chằm chằm y phục của Hạng Quân Vãn.

“Tê ——” Đang ở thời khắc mấu chốt, Hạng Quân Vãn nghe thấy một cái thanh âm khác thường.

Không tốt!

Ngay lúc đai lưng của Hạng Quân Vãn sắp rơi xuống, nàng thuận tay xé xuống một đoạn hồng trù, khóa lại trên người, mà hai chân của nàng, cũng nhẹ nhàng điểm, ngón tay ở cầm huyền lên hoa động một vòng, âm phù dừng lại.

Một khúc, rốt cục kết thúc.

Hạng Quân Vãn hành lễ với mọi người, vừa mới đứng lên, một kiện trường bào màu đỏ khoác vào trên người nàng. Hạng Quân Vãn ngẩng đầu, chống lại cặp mắt bốc hỏa kia của Phượng Cửu. Hắn cũng nhìn ra có vấn đề!

“Ba ba ba ——” Nguyên Việt vỗ tay đầu tiên, trong lúc nhất thời, đại điện phi thường náo nhiệt, tất cả mọi người đứng lên vì Hạng Quân Vãn hoan hô, chỉ có Phượng Cửu sắc mặt hết sức khó coi,

một đôi phượng nhãn giống nhiễm gió tuyết bắn về phía Công Tôn Triêu Tịch.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Trần Ai Lạc Định (Hết Thảy Đều Kết Thúc)

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Không, không phải ta.” Công Tôn Triêu Tịch một trận sợ hãi, lui về sau hai bước. Nàng không nhìn lầm, trong mắt Phượng Cửu có một loại chán ghét sâu đậm, giống như ả là cái thứ gì đó thật dơ bẩn, chỉ cần liếc mắt một cái thôi cũng sẽ khiến hắn cảm thấy ghê tởm. Công Tôn Triêu Tịch thậm chí tin chắc, nếu nơi này không phải là hoàng cung Thương Nguyệt quốc, nếu ả không còn danh hiệu Trưởng Công chúa, Phượng Cửu nhất định sẽ không lưu tình chút nào đem nàng làm thịt.

“Không phải ngươi?” Nghe xong lời nói của Công Tôn Triêu Tịch, Phượng Cửu cảm thấy phi thường nực cười. Tất cả mọi người đắm chìm trong điệu múa Nghê Thường Vũ Y của Hạng Quân Vãn, chỉ có hơi thở của Công Tôn Triêu Tịch hung phấn hỗn loạn trong âm mưu, hơn nữa lúc vừa rồi Hạng Quân Vãn đi, nàng rõ ràng có cùng cung nhân thông đồng, lúc này thề thốt phủ nhận, cho hắn là người mù sao?

Phượng Cửu không nói hai lời, trực tiếp đem cung nhân vừa rồi lôi ra từ trong đám đông, vứt trên mặt đất.

Sức lực Phượng Cửu to lớn, khiến cho đầu gối của hai kẻ này va chạm vào mặt đá, bởi vì lực va đập vô cùng lớn nên chấn thành gãy

xương.

Tiếng xương gãy “răng rắc” cùng tiếng cung nhân thét chói tai khiến cho đại điện an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn Hạng Quân Vãn được bọc kín trong hồng y cùng Phượng Cửu một thân tức giận ngút trời. Có người thông minh liên lạc với chuyện cuối cùng đã xảy ra, đều đoán được chuyện này có vấn đề, Công Tôn Triêu Tịch thật sự là ăn gan hùm mật gấu, cũng dám chọc tên điên Phượng Cửu này!

“Nói, ai sai khiến các ngươi động chân động tay trên y phục Vãn Vãn!” Phượng Cửu song chưởng một trái một phải đặt lên đỉnh đầu hai người, bỏ đi hồng y, lúc này hắn một thân áo bào trắng, trắng như tuyết, cộng thêm hàn khí âm trầm trên mặt, nhìn giống như bang hà ngàn năm, khiến cho không người nào có thể tới gần.

“Không, không phải nô tỳ!” Cung nhân thấy Phượng Cửu như thế, đương nhiên sợ hãi, muốn dập đầu cầu xin tha thứ, bất đắc dĩ đầu các nàng giống như mọc từ trên tay Phượng cửu mà ra, căn bản không thể động đậy.

Trên đầu gối truyền đến đau đớn cùng cái loại sợ hãi tử vong bao phủ trênđỉnh đầu, khiến cho trong mắt cung nhân đều là hàn ý.

“Là ai, nói!” Phượng Cửu lại tới gần, cung nữ trẻ tuổi run rẩy một trận, chỉ hướng Công Tôn Triêu Tịch. “Là trưởng công chúa sai nô tỳ làm! Là chủ ý của Trưởng công chúa! Nô tỳ cũng là bắt buộc!”

“Ngươi, ngươi nói bậy!”

Bị người vạch trần ngay trước mặt, sắc mặt Công Tôn Triêu Tịch trở nên đặc biệt khó coi, vội vàng xua tay phủ nhận, “Ngươi thật to

gan! Cũng dám vu oan hãm hại ta! Người đâu, đem hai cái tiện tì này lôi ra ngoài đánh chết!”

Công Tôn Triêu Tịch vốn dĩ chỉ là hy vọng y phục Hạng Quân Vãn rơi xuống, khiến cho nàng ở mọi người trước mặt lộ ra thân thể, mất mặt, không nghĩ tới cuối cùng chẳng những Hạng Quân Vãn tránh được, còn bị Phượng Cửu phát hiện, lúc này còn bị hai cái cung nhân làm chứng, ả chỉ có thể cắn chặt răng, chết không thừa nhận.

“Thật sự trưởng công chúa sai nô tỳ làm, nô tỳ không có nói dối!” Hai cung nữ thấy Công Tôn Triêu Tịch đem các nàng đang sống đi đánh chết, vội vàng đi cầu Phượng Cửu, “Nô tỳ thật sự là oan uổng, tha nô tỳ một mạng đi ——”

“Oan uổng?” Phượng Cửu nhẹ giọng cười, “Các ngươi sợ nàng ta, chẳng lẽ không sợ ta sao?”

Ngay lúc Phượng Cửu muốn động thủ, Hạng Quân Vãn khoác hồng y đi đến bên cạnh hắn.

“Ta không sao, các nàng cũng chẳng qua đáng thương là chấp hành mệnh lệnh của người khác thôi ——” Dưới hồng y, Hạng Quân Vãn đưa tay nhẹ nhàng phủ ở trên mu bàn tay Phượng Cửu, “Thả các nàng đi!”

Hạng Quân Vãn cũng không phải là cứu hai người này, nàng biết được, dù cho Phượng Cửu thu tay lại, các nàng đắc tội Công Tôn Triêu Tịch, cuối cùng cũng là chỉ còn đường chết. Chỉ là, nàng không hy vọng tay của Phượng Cửu ở chỗ này nhiễm huyết. Dù sao vì người như vậy làm bẩn tay, không đáng.

Cảm nhận được trong lòng bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hạng Quân Vãn truyền đến cảm giác lo lắng, lửa giận trong mắt Phượng Cửu dần dần bình ổn. Đúng rồi, hai người này cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, hắn cần gì vì bọn họ làm bẩn tay của mình.

Thái độ của Phượng Cửu khiến cho Bách Lý Giao bên cạnh liên tục lấy làm kỳ lạ. Thì ra trên thế giới này thế nhưng còn có người có thể bình ổn lửa giận của Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn này, quả nhiên không phải nhân vật nhỏ!

Biểu tình của Phượng Cửu , Công Tôn Nam thấy rõ ràng, lại nhìn bộ dáng hai cung nhân, Công Tôn Nam đã tinh tường nghĩ đến nữ nhi bảo bối của mình đã làm cái gì. Hồ đồ! Chẳng lẽ nàng không thấy được Phượng Cửu dung túng Hạng Quân Vãn đến mức độ nào ư? Thế nhưng làm ra chuyện tình thiếu đầu óc như thế! Thành sự thì thiếu bại sự có thừa!

“Hôm nay là ngày vui của Thái hậu, ta sẽ không so đo những chuyện này. Bất quá ——” Phượng Cửu nhìn về phía Công Tôn Triêu Tịch, khóe miệng cong lên một cái tươi cười tàn khốc, “Nếu còn có lần sau, dù cho ngươi có là công chúa một nước, ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi!”

Tuy rằng Phượng Cửu cũng không truy cứu trách nhiệm, nhưng ở trước mặt người của tứ quốc nói như vậy, chắc chắn là đem mặt mũi Công Tôn Triêu Tịch dẫm nát dưới lòng bàn chân, đồng thời bị hắn giẫm phải, còn có khuôn mặt già nua của Công Tôn Nam. Trong lúc nhất thời, không khí trở nên khẩn trương, Công Tôn Nam nhìn về phía Công Tôn Triêu Tịch, cũng bất chấp trong mắt nữ nhi hàm chứa lệ, trực tiếp quát lớn một tiếng “Khốn kiếp, còn không lui xuống!”

Ở bên sự đả kích của Phượng Cửu cùng Công Tôn Nam, Công Tôn Triêu Tịch "Oa" một tiếng, che mặt chạy đi ra ngoài.

"Triêu Tịch ——" Hoàng hậu nhìn thấy nữ nhi như thế, khó tránh khỏi đau lòng, vừa mới đứng lên, Công Tôn Nam liền thấp giọng quát lớn, "Ngồi xuống! Để cho nó tự mình tỉnh lại, đều bị ngươi cưng chìu thành ra cái bộ dáng này!"

Hoàng hậu nguyên bổn tính cách nhu nhược, lúc này nhìn thấy Công Tôn Nam tức giận như vậy, hơn nữa vấn đề cũng là ở trên người nữ nhi của mình mà ra, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống, tiếp tục giống như tượng gỗ ngồi ở bên cạnh Công Tôn Nam. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhân chuyện này xảy ra, Phượng Cửu dứt khoát ôm Hạng Quân Vãn trở lại chỗ ngồi của hắn, trực tiếp để cho Hạng Quân Vãn ngồi ở trọng lồng ngực của mình, hướng mọi người tuyên thệ của nữ nhân này ở trong lòng mình.

"Phượng Cửu, đừng như vậy, nhiều người……" Đối với hành động đột ngột của Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn đỏ bừng mặt. Tuy rằng hai người bí mật thân mật rất nhiều, nhưng nơi này dù sao cũng là thọ yến Thái hậu, có nhiều ánh mắt nhìn vào như vậy, Hạng Quân Vãn vẫn là có chút thẹn thùng.

"Từ từ sẽ thành thói quen. Bản thân ta muốn nhìn xem, còn có ai đánh chủ ý lên nữ nhân của ta!" Phượng Cửu làm sao không biết thiên hạ ở trong lòng thẹn thùng, nhưng mà hắn hết sức hưởng thụ thời khắc ở trước mặt công chúng thừa nhận quan hệ của bọn họ như thế, hơn nữa, bộ dáng nàng mặc y phục của hắn, khiến cho tâm Phượng Cửu nhịn không được rung động. Tuy rằng y phục kia

khoác vào trên người Hạng Quân Vãn có vẻ rộng thùng thình, nhưng Hạng Quân Vãn lúc này lại có một phen phong vị khác.

Phượng Cửu hết sức thành thạo tìm một cái tư thế thoải mái cho Hạng Quân Vãn, nắm trọn hông của nàng, dùng Hồng y đem Hạng Quân Vãn bao vây thật kỹ lưỡng.

Hiện tại, Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu hoàn toàn đảo lộn màu sắc. Sau khi Phượng Cửu cởi hồng y, y phục bên trong thế nhưng thuần trắng như tuyết, mà cho tới bây giờ Hạng Quân Vãn chỉ mặc váy trắng, lúc này bị đổi hồng y, hai má trắng nõn nhiễm lên một vầng ửng đỏ mờ nhạt, thế nhưng so với bình thường càng nhiều thêm một phần nhan sắc.

Hành động của Phượng Cửu không thể nghi ngờ đã nói cho mọi người biết Hạng Quân Vãn ở chỗ hắn nhưng là tâm can bảo bối yêu thương, lại đâm vào hai mắt Vân Tranh thấy máu.

Bọn họ thế nhưng lộ liễu thân mật đến mức này? Ai tới nói cho ả đây rốt cuộc là sao lại thế này? Phượng Cửu lúc nào thì quen Hạng Quân Vãn? Hai người khi nào thì tốt như vậy?

Ngón tay Vân Tranh đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, ả có thể tinh tường cảm giác được cảm giác đau đớn khi móng tay cắt qua lòng bàn tay. Vân Tranh thậm chí muốn tiến lên bắt lấy Phượng Cửu hỏi cái này rốt cuộc là vì sao, vì sao không chọn chọn ả? Chẳng lẽ Hạng Quân Vãn thật sự so với ả tốt hơn nhiều như vậy sao?

Chỉ là, vô luận trong lòng Vân Tranh có bao nhiêu không cam lòng, ả vẫn duy trì lý trí cùng bình tĩnh như trước. Ả đi qua như vậy làm cái gì? Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn đã có hôn ước, ả tùy tiện đi qua, chỉ để bị người nhạo báng. Giờ này khắc này, ả duy nhất

có thể làm chính là chiến thắng Hạng Quân Vãn ở phần thi vũ đạo, như vậy ả liền có thể quang minh chính đại đặt điều kiện với Hạng Quân Vãn.

Hành động trực tiếp của Phượng Cửu kích phát tính tình háo thắng của Vân Tranh, tuy rằng vừa rồi biểu hiện của Hạng Quân Vãn quả thật rất ngoài dự đoán mọi người, đánh Vân Tranh một cái trở tay không kịp, thậm chí ở mỗi một khắc khiến cho Vân Tranh xém chút mất đi tự tin, trở nên tự ti, nhưng mà hiện tại, nhìn thấy hai người kia ân ân ái ái, khanh khanh ta ta bộ dáng ngọt ngào, Vân Tranh hoàn toàn bạo phát. Ả nhất định phải thắng Hạng Quân Vãn!

Vân Tranh lựa chọn vũ đạo như trước là Kinh Hồng vũ ả am hiểu nhất cũng ưu tú nhất, Kinh Hồng vũ là điệu múa khiến Vân Tranh thành danh, cũng là đòn sát thủ của ả. Vì điệu vũ này, ả bí mật ăn không biết bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu tội, kia đều là điều mà thường nhân không thể tưởng tượng đế. Hôm nay, ả cũng phải dùng Kinh Hồng vũ chinh phục tất cả mọi người, còn muốn áp đảo Hạng Quân Vãn, triệt triệt để để chinh phục Phượng Cửu, có được trái tim của hắn!

Khi âm nhạc vang lên, Vân Tranh một thân quần lụa mỏng màu tím bắt đầu theo âm nhạc khởi vũ. Vũ điệu của ả chắc chắn là xinh đẹp, nhiều năm tập luyện như vậy, đổ nhiều mồ hôi như vậy, mới có được Kinh Hồng vũ hôm nay, cộng thêm tâm háo thắng của Vân Tranh bị kích phát, lại đem nhẹ như kinh hồng bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, thẳng bức Nghê Thường Vũ Y vũ của Hạng Quân Vãn.

Hạng Quân Vãn tựa vào trên người Phượng Cửu, nhìn mồ hôi tinh mịn trên khuôn mặt kiều mỵ của Vân Tranh, trong thâm tâm cảm thấy Vân Tranh cũng chẳng dễ dàng gì. Rõ ràng là một ma ốm, yêu một nam nhân mà bất chấp tất cả, dũng khí đáng khen, thiệt tình

đáng khen…… Chỉ là, tình yêu không phải đơn phương tình nguyện liền có thể thành công.

“Sao thế?” Nhận thấy được thiên hạ trong lòng khác thường, Phượng Cửu cúi đầu hôn lên trên trán Hạng Quân Vãn, “Có phải ngồi như vậy không thoải mái hay không?”

“Không có.” Hạng Quân Vãn lắc đầu, càng thêm kề sát Phượng Cửu.

Chẳng biết tại sao, thời điểm dựa sát vào Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn cảm thấy chính mình rất hạnh phúc. Tuy rằng hắn đối với người khác lãnh mạc vô tình, nhưng mà đem mặt mềm mại nhất của hắn đều phô bày ở trước mặt nàng, từ điểm đó mà nói, nàng so với Vân Tranh kia yêu thầm Phượng Cửu nhiều năm như vậy là hạnh phúc nhiều rồi.

“Có phải hay không lo lắng kết quả?” Tay Phượng Cửu thò vào trong hồng y, cầm tay nhỏ bé của Hạng Quân Vãn, “Ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ đầu danh! Cho dù không được đầu danh cũng không cần khẩn trương, ở trong mắt ta ngươi là tốt nhất!”

Biểu tình của Phượng Cửu, là dịu dàng trước nay chưa từng có. Hôm nay Hạng Quân Vãn đã gây cho hắn rất nhiều kinh hỉ, để hắn biết đến một mặt không tầm thường của nàng, chỉ cần điểm này, đã đủ để cho hắn cao hứng ba ngày ba đêm.

“Đừng sợ, có ta!” Phượng Cửu lại hôn lên cái trán Hạng Quân Vãn an ủi.

Hai người này vô cùng thân thiết, khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt. Đây vẫn là cái mặt lạnh phượng thiếu chủ không gần nữ

sắc kia sao? Vì sao hắn ẩn tình đưa tình như vậy, còn không cố kỵ nam nữ hôn trán Hạng Quân Vãn? Bọn họ ở đây diễn đêm hoa chúc tân hôn? Vài trăm người ở đây chẳng lẽ đều là bài trí sao?

Hạng Quân Vãn không biết là, một cái hôn này của Phượng Cửu, khiến cho Vân Tranh vốn dĩ phát huy bình thường trực tiếp thất thường, một cái thất thần, dưới chân Vân Tranh mất thăng bằng, thẳng tắp ngã trên mặt đất, lập tức sái chân. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Xì ——” Trịnh Khắc là người đầu tiên cười ra tiếng, “Dụng tâm không chuyên, điệu vũ này bị hủy!”

Trịnh Khắc tuy rằng nói chuyện rất không cho mặt mũi, nhưng điều hắn nói xác thực thực là sự thật. Bởi vì Vân Tranh thất thần, vốn dĩ Kinh Hồng vũ tốt đẹp nửa đường phế bỏ, Vân Tranh thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, ánh mắt trống rỗng nhìn Phượng Cửu, vẻ mặt đều là bất khả tư nghị.

“Vì sao, Cửu ca ca? Vì sao là nàng?” Vân Tranh cảm thấy ngực đau quá đau quá, ở một khắc Phượng Cửu hôn Hạng Quân Vãn kia, ả cho là mình nhìn lầm, sau khi định thần lại, Phượng Cửu lần thứ hai hôn Hạng Quân Vãn, Vân Tranh mới xác định, người nọ là Phượng Cửu ả yêu nhiều năm như vậy.

Vì sao phải như thế? Vì sao lại tàn nhẫn với ả như vậy? Vân Tranh lắc đầu, nước mắt trong suốt từ hai má trơn bóng như ngọc của ả chảy xuống xuống dưới, từng giọt một rơi tích tắc trên mặt đất.

Mỹ nhân rơi lệ, chắc chắn là rung động lòng người, đặc biệt là Vân Tranh vẫn có danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cộng thêm

nàng đối với Phượng Cửu si tình nhiều năm, đều là mọi người đều biết chuyện tình, lúc này nàng động tình rơi lệ như thế, mà ngay cả người lãnh tâm nhịn không được trong lòng cảm thán vận mệnh bất công.

Nhìn thấy Vân Tranh như vậy, Hạng Quân Vãn không biết nói cái gì cho phải. Nàng không biết làm sao an ủi người, cũng sẽ không đi an ủi một kẻ muốn cùng nàng tranh Phượng Cửu, dứt khoát làm bộ như cái gì cũng không biết, rúc đầu vào trong lòng Phượng Cửu.

“Mệt nhọc?” Phượng Cửu xoa lưng Hạng Quân Vãn.

“Ừ.” Hạng Quân Vãn hừ một tiếng. Nàng rõ ràng cảm giác được ánh mắt mọi người nhìn nàng không tốt, giống như nàng là đầu sỏ khi dễ Vân Tranh, thật vô tội!

“Vậy chúng ta trở về.”

Phượng Cửu ôm Hạng Quân Vãn đứng lên, hướng Công Tôn Nam cùng Triệu Mạn qua loa hành lễ, “Vãn Vãn không thoải mái, chúng ta đi trước một bước.”

Nhìn thấy Phượng Cửu làm theo ý mình, Công Tôn Nam có chút không biết nói gì, nhưng mà cũng không thể tránh được. Phượng Cửu đã nói như vậy, chẳng lẽ hắn còn có thể dùng Vua của một nước đến áp Phượng Cửu hay sao? Phượng Cửu mang thù, đắc tội Phượng Cửu cũng không có kết cục tốt, Công Tôn Nam còn muốn sống lâu vài năm, dứt khoát gật đầu.

“Tốt tốt, các ngươi đi thôi!”

“Đợi chút!” Ngay lúc Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn sắp rời đi, Vân Tranh đứng lên, chân cà thọt, khập khiễng đi về phía Hạng

Quân Vãn. Lúc này, ả không hề nhìn Phượng Cửu, chỉ là nhìn chằm chằm vào Hạng Quân Vãn, giống như muốn đào ra một cái động trên người nàng.

“Thái Bình quận chúa, một vòng này, ta bại bởi ngươi, nhưng mà trận đấu vẫn chưa xong! Còn có một người chưa khiêu vũ, ngươi còn chưa thắng, cho nên không thể đi! Nếu ngươi đi, coi như ngươi nhận thua! Phải dựa theo quy tắc mà làm!”

Lời cuối cùng, Vân Tranh cơ hồ là rống ra. Ả lúc này không bao giờ muốn đi trông nom sắc mặt Phượng Cửu sẽ khó coi cỡ nào nữa, chỉ là cảm thấy Hạng Quân Vãn mới là đầu sỏ cướp đi hạnh phúc của ả, hết thảy bi kịch của ả đều là do Phượng Cửu nhận thức Hạng Quân Vãn.

Đối với lời của Vân Tranh, Phượng Cửu khinh xuy một tiếng. “Các ngươi đều không thắng được Vãn Vãn!”

“Không nhất định!” Vân Tranh tiến lên từng bước, “Hạng Quân Vãn, chẳng lẽ ngay cả dũng khí lưu lại xem kết quả ngươi đều không có sao? Nếu ngay cả chút đảm lượng ấy đều không có, thì ngươi không xứng với Phượng Cửu!”

“Đủ ——” Thấy Vân Tranh lặp đi lặp lại nhiều lần từ “không xứng” mà nói Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu rống một tiếng, “Vân Tranh, ngươi thua! Từ lúc nàng tiến vào trong lòng ta, ngươi liền thua! Cho nên, không cần đau khổ dây dưa, mời giữ lại tôn nghiêm cuối cùng cho chính mình!”

“Ta không cần tôn nghiêm! Ở thời điểm ta yêu ngươi, ta vốn không còn tôn nghiêm đáng nói!” Vân Tranh khóc lớn lên, muốn tiến

lên ôm lấy lưng Phượng Cửu, lại bị Phượng Cửu nhíu mày tránh thoát, để lại một vòng ôm trống trơn, mở ra rất lớn.

Nếu nói vô tình, Hạng Quân Vãn có thể khẳng định Phượng Cửu nhất định là nam nhân vô tình nhất trên đời. Lời của hắn "Tàn nhẫn" như vậy đối với nữ hài tử mà nói là đả kích thật lớn, là nữ nhân đều không chịu nổi khi người ta nói mình như vậy.

"Phượng Cửu, ta muốn chờ kết quả cuối cùng."

Thấy Vân Tranh chắn ở cửa đại điện, chết sống cũng không chịu nhường đường, Hạng Quân Vãn nhô đầu ra, "Như thế, ngày sau cũng sẽ không có người dị nghị!"

"Được ——" Vân Tranh đau khổ cầu xin nửa ngày, Phượng Cửu đều không có chút nhượng bộ, lại bởi vì một câu của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu về lại chỗ, khiến cho mọi người lại một lần nữa tinh tường nhận thức đến năng lực của Hạng Quân Vãn .

Rốt cục, đợi cho Hạng Quân Nhu lên sân khấu. Sau khi đã trải qua Nghê Thường Vũ Y vũ như mộng như ảo của Hạng Quân Vãn cùng Kinh Hồng vũ thất bại của Vân Tranh, tim Hạng Quân Nhu đập lợi hại. Không phải bởi vì kinh hỉ, mà là bởi vì sợ hãi. Vân Tranh đều thua, ả sẽ thắng sao? Huống chi vừa lên sân, Hạng Quân Nhu liền cảm nhận được ánh mắt như đao kiếm của Phượng Cửu, làm cho ả kìm không được rùng mình, vốn dĩ lo lắng, hiện nay lại sợ.

Phượng Cửu biểu hiện rất rõ ràng, chắc chắn là muốn áp chế Hạng Quân Nhu, khiến cho trận tỷ thí nhàm chán này nhanh chóng chấm dứt. Nam nhân, giúp nữ nhân của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa! Cho nên chờ Hạng Quân Nhu vừa lên sân, Phượng Cửu sẽ không ngần ngại gây áp lực cho ả.

“Phượng Cửu, ngươi làm như vậy có điểm không phúc hậu! Đây chính là em vợ của ngươi. Bách Lý Giao ở bên cạnh tự nhiên là cảm nhận được khí tức trên người Phượng Cửu phát ra. Nam nhân này, thế nhưng vì giúp nữ nhân của mình lại làm ra cái việc không có giới hạn này, thực sự khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ta nguyện ý, liên can ngươi cái rắm!”

Phượng Cửu liếc mắt xem thường, lại nói tiếp hôm nay Bách Lý Giao ngáng chân Hạng Quân Vãn không ít, tuy rằng cuối cùng y dùng dao cầm phối nhạc, cũng coi như giúp Hạng Quân Vãn một phen, nhưng mà ai khiến y giúp?! Đó chính là nữ nhân của hắn, hắn sẽ không che chở sao! Lại cần một ngoại nhân đến chen chân! Chỉ một điểm này, để cho Phượng Cửu đủ tức giận!

Tay Bách Lý Giao chơi đùa hạt hạch đào, nhìn bộ dáng Hạng Quân Nhu thật cẩn thận khởi vũ, nhịn không được lắc lắc đầu, “Phượng Cửu, ngươi còn chưa có kết hôn, ta thấy thế nào ngươi hiện tại đã biến thành một thê nô? Hay là tình yêu có thể làm cho nam nhân trở nên mù quáng? Nếu như thế, ta tình nguyện cả đời cô độc!”

“Ngươi không nói lời nào không có người cho là ngươi câm điếc!” Hạng Quân Vãn ứng thanh trả lời một câu, lời này, rất đúng khẩu vị Phượng Cửu, lúc này “Ha hả” cười, mà nụ cười này của hắn, dọa đến mức tay Hạng Quân Nhu run lên, cây quạt trong tay rơi xuống đất, Phiến Tử vũ hoàn hảo cứ như vậy trở nên chẳng ra cái gì cả.

Nhất thời, Hạng Quân Nhu đỏ mặt, nàng rốt cục cảm nhận được sự xấu hổ vừa rồi của Vân Tranh. Bất quá Hạng Quân Nhu không

phải Vân Tranh, nàng như trước kiên trì tới cuối cùng, đem toàn bộ điệu vũ múa ra.

Kết quả, tự nhiên là Hạng Quân Vãn thắng.

Triệu Mạn cười híp mắt nhìn Hạng Quân Vãn, trong mắt giả trang từ ái cùng quan tâm, “Vãn Nhi hôm nay thật sự là khiến cho ai gia chấn động, ai gia lần đầu tiên biết được Vãn Nhi tài cưỡi ngựa cùng bắn cung đều tốt như vậy, còn có thể vẽ tranh, có thể đối câu đối, múa cũng kinh người như vậy. Xem ra, bình thường Vãn Nhi đều ẩn tàng, đem tất cả đều giấu diếm đi.”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ta Muốn Hắn!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Đối với Hoàng Thái hậu như vậy, trong lòng Hạng Quân Vãn chỉ có một câu, “Không có tiện nhất, chỉ có tiện hơn.” Đương nhiên, những lời này nàng không có khả năng nói ra, cũng may bên người có Phượng Cửu này làm núi cho nàng dựa vào, cũng không cần giả vờ yếu ớt.

Tuy rằng Hạng Trị Chung đối với Hạng Quân Vãn cũng là trân trọng có thêm, nhưng từ trình độ nào đó mà nói, Hạng Trị Chung vẫn là muốn phục tùng dưới hoàng quyền, nàng không muốn phụ thân này vì bảo vệ nàng mà đắc tội người ở trên, không muốn làm cho Hạng Trị Chung khó xử. Hắn cưng chìu nàng, nàng cũng phải vì hắn mà bỏ qua!

“Thế nhân giai dĩ sắc độ nhân, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vết bớt trên mặt ta, chỗ nào sẽ đi quan tâm ta rốt cuộc là người như thế nào, rốt cuộc có đức tính tốt gì chứ?”

*Thế nhân giai dĩ sắc độ nhân: Thế gian lấy nhan sắc làm thước đo con người.

Một câu nói hàm hồ, tứ lạng bạt thiên cân, đem lời của Triệu Mạn đánh tan.

Nghe Hạng Quân Vãn nói như vậy, Triệu Mạn đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười lớn. “Ha ha, Vãn Nhi nói đến rất có đạo lý. Hôm nay ai gia thấy được, Vãn Nhi của chúng ta thông minh lanh lợi, là một tài nữ đứng đầu! Lần tỷ thí này, Vãn Nhi là đầu danh! Vãn Nhi muốn ai gia đưa ngươi lễ vật gì nào?”

Người thắng có thể từ chỗ Triệu Mạn có được phần thưởng, những người khác đều hâm mộ nhìn Hạng Quân Vãn, không biết nàng sẽ mở miệng muốn cái gì.

Hạng Quân Vãn ra vẻ trầm tư, tùy tay chỉ, chỉ vào một cái cung nhân phía sau Triệu Mạn. “Nếu Thái hậu đã mở miệng, ta lại cự tuyệt thì có vẻ quá mức làm ra vẻ. Không bằng, Thái hậu đem hắn ban cho ta đi!”

Theo hướng Hạng Quân Vãn chỉ, mọi người thấy phía sau Triệu Mạn là Dụ Tịnh một thân y phục thị vệ.

Khi Dụ Tịnh biết được Hạng Quân Vãn chỉ rõ muốn hắn, muốn Triệu Mạn đem mình thưởng cho nàng, lúc ấy sắc mặt liền tầm xuống. Nữ nhân kia là cố ý! Dụ Tịnh thậm chí từ trong mắt Hạng Quân Vãn thấy được mùi vị “âm mưu”. Kẻ lừa đảo! Vừa nghĩ tới lúc trước chính mình bị Hạng Quân Vãn lột trần thành một thân chật vật vứt ở Thủy đàm, nếu không phải hiện tại ở cung yến, hơn nữa bên người Hạng Quân Vãn còn có Phượng Cửu, hắn đã sớm xông đến bắt nàng!

Hạng Quân Vãn ngay từ đầu đã nhận ra người sau lưng Triệu Mạn là đệ đệ trong cặp huynh đệ song bào, lúc trước ở Huyền nhai bị Dụ Tịnh làm cho thảm như vậy, lúc này hắn cư nhiên còn dám quang minh chính đại xuất hiện, vậy thì đừng trách nàng không khách khí.

Đối với việc Hạng Quân Vãn mở miệng muốn một nam nhân, Phượng Cửu không kịp phản ứng, chờ hắn hiểu được, khuôn mặt yêu nghiệt lập tức xị xuống, bàn tay mang theo nồng đậm ghen tuông bắt lấy thắt lưng Hạng Quân Vãn, nhẹ nhàng nhéo một cái. Tuy rằng tâm tình khó chịu, Phượng Cửu cũng không dám đem Hạng Quân Vãn nắn đau, chỉ là biểu đạt bất mãn của mình, khiến cho mùi dấm vây quanh nàng.

Thấy Phượng Cửu bộ dáng ăn dấm chua, Hạng Quân Vãn cũng không đáp lại, chỉ là nắm lấy tay hắn, lại cho hắn một cái ánh mắt an tâm. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Triệu Mạn hoàn toàn không nghĩ tới Hạng Quân Vãn sẽ muốn Dụ Tịnh, vốn dĩ muốn ban cho nàng trân bảo, làm cho nàng trở thành cái đinh trong mắt chúng nữ, nhưng nàng cư nhiên đòi Dụ Tịnh, xem ra, Hạng Quân Vãn thật sự mang thù.

“Này……” Triệu Mạn cười đến có chút “xấu hổ” , “Vãn Nhi, hắn là thị vệ hoàng cung, ngươi muốn hắn làm cái gì?”

Triệu Mạn giả bộ hồ đồ, Hạng Quân Vãn thoải mái cười.

“Ta lúc trước bị người bắt cóc, trong đó có người cùng thị vệ trưởng này đặc biệt giống. Đương nhiên, bọn cướp khẳng định không phải là thị vệ của Thái hậu. Bất quá, bọn cướp kia biết được bắt nhầm người, hảo tâm phóng ta trở về nhà, trong lòng ta đối với hắn hết sức cảm kích, không biết làm sao cảm tạ. Cho nên nhìn thấy người thị vệ này, ta cảm thấy rất thân thiết, muốn lưu ở bên người.”

Hạng Quân Vãn vừa nói như vậy, Phượng Cửu đương nhiên rõ ràng nguyên do, không cho Triệu Mạn phản bác, trực tiếp hát đệm, “Nếu Vãn Vãn đều nói như vậy, vẫn xin Thái hậu cho cái ân điển.

Sau thọ yến, ta sẽ dẫn Vãn Vãn đi Bàn Long thành, trên đường cũng không đủ người hầu hạ. Người bên cạnh Thái hậu tự nhiên là có năng lực, có người như vậy hầu hạ Vãn Vãn, ta cũng yên tâm."

Đến Phượng cửu đều mở miệng nói, Triệu Mạn dù cho muốn ngăn cản cũng mất mặt.

Lời của Hạng Quân Vãn không thể nghi ngờ lộ ra tin tức cho Công Tôn Nam, người bắt cóc nàng quả thật chính là người của Thái hậu, mà bên người Thái hậu còn có cao nhân như thế, khiến cho Công Tôn Nam không khỏi nghĩ tới Hắc Bạch Sát. Xem ra, Triệu Mạn quả nhiên là tra xét chuyện năm đó, thậm chí hoài nghi Hạng Quân Vãn.

Công Tôn Nam vốn dĩ đa nghi, bị Hạng Quân Vãn nhắc nhở, lại càng thêm đề phòng Triệu Mạn.

"Mẫu hậu, bất quá là một tên thị vệ, trẫm xem không bằng đưa hắn thưởng cho Thái Bình quận chúa đi! Quận chúa gả xa, bên người xác thực cần dùng người. Người xưa nay đau lòng Vãn Nhi, sao không thành toàn nàng chứ!"

Lời của Công Tôn Nam, trực tiếp đem Triệu Mạn bức đến ngõ cụt. Phải biết rằng, hai huynh đệ Dụ Phi cùng Dụ Tịnh vốn dĩ chính là cầm đầu của Hắc Bạch Sát, Hạng Quân Vãn mở miệng liền chỉ định Dụ Tịnh, đây không phải là làm khó nàng, chặt đứt trợ thủ đắc lực của nàng sao!

"Dụ Tịnh a, ngươi nghĩ như thế nào?" Triệu Mạn vuốt ngón tay lên chiếc nhẫn hoa sen, càng nghĩ càng cảm thấy uất nghẹn, ngày sinh của mình, một đám người cố tình tới bức nàng.

“Thần nguyện chết, cũng không nguyện ý đi theo Thái Bình quận chúa.”

Biết được Hoàng Thái hậu khó xử, Dụ Tịnh lựa chọn kháng chỉ.

“Nha?” Triệu Mạn trong lòng một trận thoải mái. Miệng vừa thở ra một hơi, lời của Hạng Quân Vãn liền nhẹ nhàng bay tới, “Vậy ngươi liền đi chết đi!”

“Khụ khụ ——” Công Tôn Nam một ngụm rượu trực tiếp sặc.

Tuy rằng lời của Hạng Quân Vãn không phải tin vui, nhưng mà hắn nghe xong lại thấy thoải mái. Lão yêu bà kia không biết tại sao, bắt đầu truy tra chuyện năm đó. Nếu Hạng Quân Vãn nói Dụ Tịnh là kẻ lúc trước bắt cóc nàng, địa vị của Dụ Tịnh trong Hắc Bạch Sát khẳng định không thấp. Đem Dụ Tịnh tới bên người Hạng Quân Vãn, triệt tiêu lực lượng của Triệu Mạn, đến lúc đó lại đối phó Triệu Mạn, tự nhiên là chuyện dễ dàng……

Dụ Tịnh sau khi nghe thấy lời của Hạng Quân Vãn, mày chau lại. Nàng xuống tay với hắn. Dụ Tịnh mắt lạnh quét về phía Hạng Quân Vãn, không nghĩ tới đối phương đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị, quay lại cho hắn là một nụ cười sáng lạn.

“Trong thiên hạ đều là Vương thổ, người người đều phải thuần phục Vương quyền. Một cái thị vệ nho nhỏ, thế nhưng không để ý hoàng mệnh, bản thân ta là muốn hỏi ngươi, ở Thương Nguyệt quốc này, là ngươi lớn, hay là Hoàng thượng Thái hậu lớn!”

Dụ Tịnh lúc này mới phát hiện Hạng Quân Vãn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, trầm mặc nửa ngày, hắn cân nhắc câu chữ.”Đương nhiên là Hoàng thượng lớn, Thái hậu lớn!”

“Hoàng thượng Thái hậu đều gật đầu đem ngươi ban cho ta, hay là ngươi không phục? Nếu thật không phục, phiền toái ngươi nhanh chút đi chết, miễn cho người khác nói Thái hậu nói không giữ lời, khiến cho Thái hậu trở thành trò cười trong thiên hạ.”

Một lời hạ xuống, Dụ Tịnh há hốc mồm, không biết làm sao phản bác Hạng Quân Vãn, chỉ có thể phẫn nộ nhìn sang. Nhưng mà Hạng Quân Vãn không sợ điều này, nàng nhất định muốn Dụ Tịnh. Nam nhân này làm cho nàng ăn bao nhiêu khổ, không hảo hảo tra tấn hắn một phen thật là có lỗi với mình!

Lời của Hạng Quân Vãn đều nói đến như vậy, Triệu Mạn chỉ có thể hạ lệnh, “Dụ Tịnh, về sau đi theo Thái Bình quận chúa, hảo hảo hầu hạ nàng!”

Lúc trước trong lòng Triệu Mạn là vạn phần không muốn, nhưng hiện tại nàng bỗng nhiên đầu óc thông suốt, suy nghĩ cẩn thận mọi việc. Dụ Tịnh đi theo bên người Hạng Quân Vãn, có thể khống chế nàng, nói không chừng còn có thể moi ra chuyện gì đó, đó cũng là một chuyện tốt! Thời điểm tất yếu còn có thể dùng Hạng Quân Vãn áp chế Hạng Trị Chung!

Đúng, chính là như vậy! Nhãn tình Triệu Mạn sáng lên. Lúc trước Hạng Quân Vãn trốn thoát, hiện tại có Dụ Tịnh lúc nào cũng thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm nàng, còn sợ nàng có thể chạy mất sao? Cho dù có Phượng Cửu làm chỗ dựa, nàng không tin Phượng Cửu có thể lúc nào cũng có thể coi chừng dùm Hạng Quân Vãn, hơn nữa hôn ước này thanh hay không thành, còn là một vấn đề……

“Dụ Tịnh, đi theo Thái Bình quận chúa đi! Nàng xa gả tha hương, bên người xác thực cần một người đáng tin cậy. Về sau an toàn của

Quận chúa do ngươi đảm nhiệm!”

Dù cho trong lòng Dụ Tịnh không tình nguyện, nhưng Triệu Mạn mở miệng, hắn không thể không vâng theo.

Đi đến trước mặt Hạng Quân Vãn, Dụ Tịnh cúi đầu hành lễ, “Bái kiến Thái Bình quận chúa!”

“Đứng lên đi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là người của ta. Ta mặc kệ trước đây ngươi theo ai, nghe lời của ai, bắt đầu từ hôm nay ngươi phải nghe ta. Nếu ngươi phản bội ta……” Hạng Quân Vãn chậm rãi cười, “Ta sẽ đem xương cốt của ngươi bẻ gẫy từng cây từng cây một, nghiền nát, cho ngươi sống không bằng chết.”

Thanh âm của Hạng Quân Vãn rất nhỏ, chỉ có Phượng Cửu, Dụ Tịnh cùng Bách Lý Giao bên cạnh Phượng Cửu là có thể nghe thấy. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Dụ Tịnh mặt mày bất động, một bộ dáng cá chết mà gật đầu, đứng ở phía sau Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn, mà Bách Lý Giao lại kinh ngạc nhìn Hạng Quân Vãn, nếu không phải vừa rồi chính tai hắn nghe thấy, lúc này nhìn thấy Hạng Quân Vãn biểu tình nhu tình như nước, hắn còn có thể hoài nghi lời kia không phải từ trong miệng Hạng Quân Vãn nói ra.

Nữ nhân này, rốt cuộc có phải nữ chúa hay không?

Bách Lý Giao cảm thấy không giống. Theo hắn thấy, nữ nhân có thể thống nhất thiên hạ, ít nhất hẳn là văn võ song toàn, văn có thể viết, có thể mưu sách, có thể mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, có thể vươn xa ngàn dặm; võ có thể múa thương, có thể

bắn tên, có thể lập tức hoành đao, có thể thống soái thiên quân vạn mã.

Biểu hiện của Hạng Quân Vãn hôm nay xác thực cho người ta cảm giác mới mẻ, nhưng điểm này, ở trong mắt Bách Lý Giao bất quá là tiểu kỹ xảo của chúng nữu nhân. Đẹp thì đẹp thật, nhưng chỉ để đẹp mắt, cùng vận mệnh thiên hạ không quan hệ. Trên đời tài nữ nhân rất nhiều, Hạng Quân Vãn hôm nay thắng ở khác người. Có thể có dũng có mưu, có năng lực tranh đoạt thiên hạ…… Ít nhất trước mắt, Bách Lý Giao cho rằng chỉ cần một ít thơ từ ca phú thi họa ca múa tỷ thí, không thể nói lên bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là, Hạng Quân Vãn không phải nữ chúa, sẽ là ai chứ? Chẳng lẽ là nữ tử đêm đó Phượng Cửu mang đi?

Đêm đó Bách Lý Giao cũng không có đi, chỉ là nghe Bách Lý Ảnh trở về miêu tả dung mạo bạch y nữ tử tương tự tướng mạo của Thái tử Công Tôn Bách Thương Nguyệt quốc đã qua đời. Công Tôn Bách chết dưới âm mưu, hiện tại xuất hiện một nữ nhân có diện mạo gống hắn, thật sự đơn giản chính là nữ chúa sao? Hoặc là, lời tiên đoán này vốn dĩ chính là bị người cố ý thả ra, muốn dương đông kích tây, mục đích thực sự là vì báo thù?!

Bách Lý Giao nhìn không thấu Phượng Cửu, cũng nhìn không thấu Hạng Quân Vãn. Lúc trước Bách Lý Ảnh cùng hắn phân tích, nói phương diện này có âm mưu to lớn, nói không chừng chính là Công Tôn Nam tự tạo dựng một tuồng kịch. Chuyệni này, Bách Lý Giao vẫn duy trì thái độ.

Bất quá, mặc kệ nữ chúa hay là thiên hạ, đều cùng Bách Lý Giao hắn không có liên hệ gì. Hồng trần cuồn cuộn, hắn vẫn là thích đứng

ở một bên xem náo nhiệt, tham dự trong đó? Vậy thật sự là rất không thú vị!

Nghĩ như vậy, Bách Lý Giao rót đầy chén rượu của mình, lại di tới bên Phượng Cửu, rót rượu cho Phượng, “Phượng huynh, thời điểm đại hôn đừng quên cho ta biết, ta nhất định sẽ tới chúc mừng các ngươi!”

“Chúc mừng?” Nghe lời của Bách Lý Giao, mày của Phượng Cửu nhíu lại, “Ngươi không quấy rối đã là may rồi!”

“Chậc chậc, ở trong mắt Phượng huynh, ta lại không có phẩm vị như vậy?” Bách Lý Giao có chút bất đắc dĩ, chân mày anh tuấn nhăn thành một đường thẳng, “Ta thương tâm ——”

“Ha ha, nhớ rõ đến lúc đó mang theo hồng bao! Nghĩ đến ta quý phủ ăn không uống không là không có cửa đâu!”

Hôm nay thọ yến, ở trong tình huống Phượng Cửu cùng Bách Lý Giao “Ngươi tới ta đi” mà chấm dứt, chờ Phượng Cửu đứng dậy, Hạng Quân Vãn trong lòng đã ngủ say. Từ khi ăn.Linh Nhật châu cùng Linh Nguyệt châu, Hạng Quân Vãn có chút thèm ngủ, hôm nay trải qua một phen tranh đấu, cũng là phí tâm phí sức, ở trong lòng Phượng Cửu ngủ đến thiên hôn địa ám.

Nhìn Hạng Quân Vãn ngủ say khuôn mặt như phù dung, trong lòng Bách Lý Giao khẽ nảy một cái, còn muốn liếc nhiều thêm một cái, Phượng Cửu đã dùng hồng y đem nàng ngăn trở. “Bách Lý Giao, nếu hâm mộ ghen tị hận, tự mình tìm một nương tử đi!”

Phượng Cửu bước đi trước, Dụ Tịnh đi theo phía sau hắn, Bách Lý Giao nhìn Phượng Cửu áo trắng phiêu phiêu thân hình cao ngất,

nhếch miệng cười, lộ ra một chiếc răng nanh trắng noãn. Phượng Cửu, ngươi động tình!

Chú mục vào Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn, không chỉ là Bách Lý Giao, còn có Vân Tranh, Công Tôn Triêu Tịch, Hạng Quân Nhu chúng nữ nhân vật phụ.

Đối với các nàng mà nói, trên người Hạng Quân Vãn khoác hồng y của Phượng Cửu chắc chắn là một cái tồn tại chói mắt, màu hỏa hồng đâm vào mắt thấy đau, trong lòng càng thêm đau.

Vân Tranh bất chấp đau đớn trên chân, vẫn nhìn theo hướng Phượng Cửu biến mất, cắn chặt môi, tất cả ủy khuất cùng thương tâm ở trong mắt tràn lên thành lệ, từng khỏa rơi trên mặt đất. Công Tôn Triêu Tịch không có đa sầu đa cảm như thế, trong mắt ả càng thêm cừu hận cùng âm hiểm độc ác, về phần Hạng Quân Nhu, khóe môi nhếch lên ý cười lạnh lùng, thậm chí có loại đắc ý vui sướng khi người gặp họa ở bên trong.

Không có ai chú ý biểu hiện của những nữ nhân này, đa số người hiện tại chú ý nhất chính là Bất Liễu đại sư.

Sau khi yến hội kết thúc, Bất Liễu đại sư được Công Tôn Nam mời đến ngự thư phòng. Ngồi thoải mái trên ghế, Bất Liễu đại sư ợ ra một hơi đầy thỏa mãn, bên trong còn có hương vị rượu thịt.

Bách Lý Ảnh, Trịnh Khắc, Nguyên Việt cũng đều đến nơi này, bốn người đại biểu tứ quốc, lúc này đều thẳng tắp nhìn Bất Liễu đại sư. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đại sư, chúng ta muốn biết rốt cuộc ai là nữ chúa? Nàng thật sự sẽ nhất thống thiên hạ, tứ quốc thật sự sẽ không còn tồn tại sao?”

Trịnh Khắc rất nóng vội, trực tiếp tiến đến trước mặt Bất Liễu đại sư, không ngờ Bất Liễu đại sư vừa vặn ợ một cái, mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, khiến cho Trịnh Khắc hết sức xấu hổ.

"Này ——" Mi mắt Bất Liễu đại sư khẽ nhướn, Công Tôn Nam lập tức cho người đem kim ngân châu báu cùng ngân phiếu dâng lên.

"Ha ha…… Thiên ý không thể trái." Bất Liễu đại sư nhìn bảo bối xỉa răng, quét mắt nhìn bốn người trước mặt.

Một câu, khiến cho tim bốn người đều nhắc tới cổ họng. Thiên ý không thể trái? Chẳng lẽ bọn họ đều phải khuất phục ở dưới chân một nữ nhân, hướng nàng cúi đầu xưng thần sao?

"Nàng là ai? Là Hạng Quân Vãn sao?" Bách Lý Ảnh thủy chung vẫn duy trì trạng thái bình tĩnh, chỉ có chính hắn biết được, ở trong lòng hắn đã là cỡ nào phiên giang đảo hải.

"Nàng?" Bất Liễu đại sư cười khẽ, "Các ngươi cảm thấy nàng có thể sao? So với lo lắng ai là nữ chúa, không bằng đối xử tử tế với dân chúng. Cho dù các ngươi tìm được nữ chúa thì thế nào? Giết chết nàng, sẽ có nữ chúa khác đến thay thế, đến lúc đó có lẽ sẽ càng phiền toái……"

Một câu hỏi ngược lại, không nói đúng, cũng không nói không phải, nhưng trong ngữ điệu, ngược lại đem Hạng Quân Vãn bỏ qua một bên.

"Đại sư, đêm đó chúng ta đều thấy được Phượng Hoàng bay lên, tìm một hồi, thấy được một bạch y nữ tử, cuối cùng nàng bị Phượng Cửu cứu đi. Xin hỏi, nữ tử kia là nữ chúa sao? Phượng Cửu có phải hay không cũng có liên quan?"

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tỷ Muội Ác Độc

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Công Tôn Nam thủy chung đối với dung mạo của bạch y nữ tử canh cánh trong lòng, mấy ngày này hắn đều không có ngủ ngon. Mỗi lần nhắm mắt lại, trước mắt đều sẽ xuất hiện hình ảnh Công Tôn Bách, hoặc đang nhìn thư, hoặc tập võ, cùng năm đó giống nhau như đúc. Công Tôn Nam thật sự hết sức lo lắng Công Tôn Bách tại trên đời này còn lưu lại cốt nhục, nếu đối phương thật sự đến báo thù…… Công Tôn Nam không dám tưởng tượng.

Tất cả bốn người, đều có tính toán của mình, không ai đem lời cuối cùng của Bất Liễu đại sư nghe vào tai. Bốn người này xem ra, nếu thiên ý như thế, sẽ xuất hiện một nữ nhân diệt tứ quốc, bọn họ nhất định phải bảo vệ lợi ích của mình, tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân này thực hiện được. Giết nàng thì điềm báo vẫn tiếp tục, không bằng giam cầm nàng cả đời ——

Nhìn trước biểu tình trên mặt bốn người này liên tục thay đổi, Bất Liễu đại sư nhún vai. Những người đương quyền luôn nghĩ như vậy là đương nhiên, bất quá, hắn cũng rất tò mò nữ chúa rốt cuộc sẽ làm sao nhất thống thiên hạ. Tiểu tử Phượng Cửu kia tựa hồ rất để ý Hạng Quân Vãn, hai người này ở cùng nhau hoặc là cùng tốt đẹp đắc ý, hoặc chính là kinh thiên động địa……

Nghĩ như vậy, Bất Liễu đại sư bắt đầu cảm thấy đau đầu. Tuy rằng nói "lấy người tiền tài thay người giải ưu" nhưng hắn tốt xấu vẫn thiếu Phượng Cửu một cái nhân tình, lại nói đại sư huynh bên kia cũng không thể nào nói nổi. Thôi thôi, một khi đã như vậy, không bằng giúp bọn hắn một phen! Lui một bước mà nói, cho dù Phượng Cửu làm hoàng đế, cũng tốt hơn so với bốn người này!

"Nữ chúa ở phía Tây." Bất Liễu đại sư chỉ chỉ Trịnh Khắc, "Các vị không cần bị biểu hiện giả dối trước mắt mê hoặc ——" Để lại lời nói lập lờ nước đôi, Bất Liễu đại sư cười híp mắt đem những gì bốn người hiếu kính hắn nhét vào áo cà sa có chút cũ nát liền rời khỏi ngự thư phòng.

Chờ Bất Liễu đại sư đi rồi, bốn người ngồi xuống.

"Hắn, có thể tin sao?" Đối với bộ dáng Bất Liễu đại sư điên điên khùng khùng, Nguyên Việt có chút không quá tin tưởng lời hắn nói.

Nguyên Việt rốt cuộc tuổi trẻ, lời của hắn vừa nói ra, trên mặt ba người khác đều lộ ra tươi cười quái dị.

"Bất Liễu đại sư tuy rằng nhìn như điên, nhưng quả thật là có bản lĩnh." Trịnh Khắc vuốt chòm râu trên cằm, "Hắn nói đúng, vậy thì nhất định đúng."

Lời của Trịnh Khắc, cũng là suy nghĩ trong lòng Công Tôn Nam cùng Bách Lý Ảnh. Nếu Bất Liễu đại sư nói nữ chúa ở phía Tây Đường Hỷ quốc, nữ chúa khẳng định ở nơi đó. Không nghĩ tới vội vội vàng vàng, một đám người chạy đến Thương Nguyệt quốc, kết quả nữ chúa không ở nơi này, trong lòng mọi người có chút mất hứng.

Thương nghị chuyện tình nữ chúa. Nguyên Việt tuy là Thái tử Dực Nhân quốc, hơn nữa tuổi nhỏ, nhưng lần này đi Nguyên Khuê đã trao quyền cho hắn, để hắn toàn quyền xử lý, thương nghị dù cho Nguyên Việt tuổi nhỏ nhất trong bốn người, cũng là có tiếng nói. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nữ chúa ở Đường Hỷ quốc?” Ánh mắt lấp lánh của Nguyên Việt lúc này mở lớn hơn nữa, “Vậy chúng ta cho tới nay chẳng phải là tìm phương hướng sai rồi? Rốt cuộc là ai thả ra lời đồn đãi nói dối chúng ta nữ chúa là Hạng Quân Vãn?”

Nguyên càng vừa nói như vậy, Bách Lý Ảnh cười nhìn về phía Công Tôn Nam, “Công Tôn huynh, xem ra lão thái thái bắt đầu hoài nghi chuyện năm đó!”

Bách Lý Ảnh nói, Công Tôn Nam làm sao không biết. Xem thái độ Triệu Mạn đối với Hạng Quân Vãn, liền biết lời đồn đãi này cũng là nàng phóng xuất, chuyên môn nhằm vào Hạng Quân Vãn. Nghĩ đến, cũng là bởi vì Hạng Trị Chung nguyện trung thành với hắn, Triệu Mạn tra được một ít dấu vết để lại, cho nên mới nhằm vào nữ nhi Hạng Trị Chung như thế, thật sự là đáng giận!

Nguyên Việt tuổi nhỏ, không rõ chuyện năm đó, ngược lại là Trịnh Khắc lập tức chợt nghe đã hiểu. “Công Tôn huynh, ngươi gặp phiền toái rồi! Lão thái thái nhưng mà khó đối phó a! Nghe nói Hổ Phù Thương Nguyệt quốc trong tay bà ta có một nửa, chậc chậc, bên trong Thương Nguyệt quốc không quá an ổn, chuyện tình tìm nữ chúa ta sẽ giúp ngươi lưu tâm!”

Lời của Trịnh Khắc kỳ quái, chọc đến Công Tôn Nam sắc mặt biến thành màu đen, Bách Lý Ảnh bên cạnh lúc này đã mở miệng, “Trịnh Khắc, nếu đúng như vậy, ngươi cho là Triệu Mạn sẽ bỏ qua

Đường Hỷ quốc cùng Chu Liên sao? Chuyện năm đó chúng ta đều có tham dự!”

Bách Lý Ảnh đều đã mở miệng, Trịnh Khắc vội vàng cười nhận, “Là ta không phải! Ta không nên vui đùa!”

Đối với thái độ bí hiểm của ba người này, Nguyên Việt không hiểu, thấy hắn như thế, Bách Lý Ảnh cười khẽ, “Thái tử không rõ? Đi về hỏi phụ hoàng ngươi sẽ biết. Lại nói tiếp, phụ hoàng ngươi cũng có phần, ha ha, đó là lần đầu tiên tứ quốc chúng ta liên thủ……”

Lời của Bách Lý Ảnh, đem trí nhớ của Trịnh Khắc cùng Công Tôn Nam trôi về mười tám năm trước, ba người trầm mặc hồi lâu, Công Tôn Nam chậm rãi mở miệng.

“Trước đây mười tám năm, xem ra chúng ta bắt buộc phải liên thủ!”

Lời này của Bách Lý Ảnh chính là lời mà Công Tôn Nam cùng Trịnh Khắc muốn nói, chỉ là mọi việc ra sao, tất cả mọi người không ai rõ ràng.

“Công Tôn Nam, giám sát chặt chẽ lão thái thái các ngươi, khi tất yếu phải động thủ, đừng đến lúc đó nội bộ mâu thuẫn, khiến cho ngươi phân tâm. Trịnh Khắc, chờ sinh thần chấm dứt, ngươi về nước trước, ta sẽ phái người đi cùng với ngươi, chúng ta nhất định phải tìm được nữ chúa. Về phần Nguyên Việt, ngươi đem chuyện trải qua từ đầu chí cuối báo cáo phụ hoàng ngươi, kêu hắn nhìn chằm chằm Phượng Cửu, ta cuối cùng cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy……”

Trong bốn người, Bách Lý Ảnh tuy rằng cũng không phải nhiều tuổi nhất, nhưng hắn túc trí đa mưu cùng bình tĩnh lý trí, những người khác so ra lại kém. Hiển nhiên, Công Tôn Nam cùng Trịnh Khắc đều rất đồng ý Bách Lý Ảnh phân phối, Nguyên Việt muốn nói, cuối cùng cũng gật gật đầu, “Lúc ta đi, phụ hoàng nói ta có gì không hiểu thì thỉnh giáo cậu, nếu cậu nói như vậy, ta nhất định dựa theo lời cậu nói mà làm.”

Mẫu hậu của Nguyên Việt Bách Lý Thái Vi là muội muội cùng cha khác mẹ của Bách Lý Ảnh, Nguyên Việt kêu Bách Lý Ảnh một tiếng “Cậu” cũng không đủ.

Chuyện đã định, bốn người đều tự tán đi. Công Tôn Nam dựa vào long ỷ, nhu nhu huyệt Thái Dương. Lão yêu bà, ngươi biết rõ trẫm chỉ có Hạng Trị Chung để dùng, cố tình vào lúc đó châm ngòi ly gián, làm hại trẫm xém chút tin lầm, thật sự là đáng giận!

Nghĩ vậy, Công Tôn Nam gọi tới Ảnh Tử, “Thọ yến còn có hai ngày, giám sát Thái hậu bên kia cho trẫm. Nếu bà ta muốn làm chuyện gì bất lợi đối với Thái Bình quận chúa, nhất định phải ngăn cản!”

Ở phủ tướng quân, sau khi trải qua chuyện ban ngày, Phượng Cửu thoải mái lưu tại trong viện Hạng Quân Vãn.

“Cười cái gì?” Nhìn Phượng Cửu bộ dáng ngây ngốc, Hạng Quân Vãn hờn dỗi một câu. Thời điểm xuất cung nàng liền tỉnh, nhưng Phượng Cửu không chịu thả nàng, vẫn ôm nàng vào phủ tướng quân, làm cho tất cả mọi người trong phủ đều biết được quan hệ của bọn họ mới buông tay, nam nhân này, quả thực bất hảo!

“Nàng là của ta.” Phượng Cửu cầm lên một lọn tóc của Hạng Quân Vãn đưa lên mũi ngửi, “Không khỏi đêm dài lắm mộng, sau sinh thần chúng ta trước tiên đính hôn ở nơi này, sau đó trở về thành hôn!”

Phượng Cửu nóng vội như vậy, Hạng Quân Vãn một cái tát đưa tay hắn đẩy ra, “Chàng còn chưa có cầu hôn ta, ta cũng chưa đáp ứng được chứ! Chàng nói gả thì ta gả sao!”

“Cầu hôn?” Chuyện này Phượng Cửu thật đúng là chưa nghĩ tới, từ xưa đến nay hôn nhân đều là cha mẹ mai mối, lại nhìn ý tứ của Hạng Quân Vãn, dù cho Công Tôn Nam gật đầu đồng ý cửa hôn nhân này, Hạng Quân Vãn chưa chắc sẽ đáp ứng.

“Chít chít ——” Bao Tử ở bên cạnh đón ý nói hùa lời của Hạng Quân Vãn, thừa dịp Phượng Cửu phân thần, cùng Hạng Quân Vãn tách ra lộ ra một tia khe hở, Bao Tử nhảy đến trong lòng Hạng Quân Vãn, chiếm lấy ôm ấp của nàng, đem bọn họ ngăn cách, còn một bộ dáng tiểu nhân đắc chí nhìn Phượng Cửu.

“Tiểu súc sinh!”

Thấy Ngân Hồ quả thực là nắm bắt mọi cơ hội dính lấy Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu phóng một cái hạt dẻ tới trên đầu Bao Tử, “Sớm biết ngươi là cái đồ ăn cây táo, rào cây sung gì đó, sẽ không mang ngươi đến đây!”

“Chít chít ——”

Bao Tử núp vào trong lòng Hạng Quân Vãn, một đôi con mắt lung liếng tội nghiệp nhìn Hạng Quân Vãn, vành mắt ướt sũng giống như

hàm chứa lệ, nếu Phượng Cửu động thủ lần nữa nước mắt nó dường như sẽ rơi xuống. Rất lưu manh rất đáng yêu!

“Phượng Cửu, chàng đừng nói sang chuyện khác! Ta là ta, cho dù cha ta cùng hoàng thượng đều đáp ứng, ta không đáp ứng, chàng cũng không làm gì được ta!”

Hạng Quân Vãn chải vuốt sợi lông Ngân Hồ, cười nhìn về phía Phượng Cửu. Nàng cũng không phải là nữ nhân thời đại này, manh hôn ách gả, sẽ đem hạnh phúc khi còn sống của mình ném đi! Phượng Cửu ở đại điện lên đột nhiên tập kích, vốn khiến cho nàng trở tay không kịp, hiện tại hắn nhất định phải bồi thường mình một cái cầu hôn mới được!

Lời của Hạng Quân Vãn tuy rằng đứng đắn, nhưng mà ý cười trên mặt bán đứng nội tâm của nàng.

Tiểu nữ nhân này! Phượng Cửu hận không thể đem Hạng Quân Vãn ôm đến trong lồng ngực của mình. Nàng rõ ràng trong lòng vui, còn hoan hỉ, ngây ngất, ngoài miệng lại muốn làm khó dễ mình như vậy. Cầu hôn? Hắn tuy rằng chưa làm qua, nhưng vì ôm mỹ nhân về, cầu hôn là phải làm!

Lúc gần đi, Phượng Cửu cúi đầu hôn lên trên môi Hạng Quân Vãn, đầu lưỡi dọc theo đường môi của nàng thăm dò, cuối cùng nhẹ nhàng cắn cắn cánh môi của nàng, “Chờ ta tới cầu hôn nàng!”

Sinh thần của Triệu Mạn muốn tổ chức ba ngày, tuy rằng Hạng Quân Vãn cực kỳ không muốn tiến cung, nhưng quân mệnh làm khó. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ra khỏi cửa lớn phủ tướng quân, nhìn thấy trước cửa xe ngựa, Hạng Quân Vãn nhíu mày. Những người khác đều không ở đây, chỉ có Hạng Quân Nhu ở đàng kia chờ. Hôm nay Hạng Quân Nhu tựa hồ hòa bình không giống mọi khi, tươi cười nhưng cúc, thật giống như ân oán lúc trước của nàng cùng Hạng Quân Vãn đều không tồn tại, thật giả dối.

“Thế nào chỉ có ngươi?” Hạng Quân Vãn đứng không nhúc nhích, chỉ là nhìn chằm chằm ánh mắt Hạng Quân Nhu.

“Mẹ ta cùng khác tỷ muội đã đi trước, xe ngựa còn không nhiều, ta liền lưu lại. Nhị tỷ, không ngại ta và ngươi cùng nhau đi!” Hạng Quân Nhu thu lại bộ dáng lúc bình thường, hoàn toàn là một tiểu cô nương nhu thuận.

“Được rồi!”

Tuy rằng không biết trong hồ lô của Hạng Quân Nhu chứa cái gì, nhưng Hạng Quân Vãn vẫn lên xe ngựa. Chờ Hạng Quân Nhu đi lên, Hạng Quân Vãn nhắm mắt dưỡng thần, lười quan tâm nàng.

Nhìn ra Hạng Quân Vãn đối với mình lãnh mạc, Hạng Quân Nhu cắn chặt răng, một cái tươi cười vẽ lên trên mặt. Tạm thời làm cho nàng trước hết đắc ý vài phần, đợi cho thời cơ đến, nàng muốn khóc cũng khóc không được.

“Tỷ tỷ, ngươi thích huân hương gì?”

“Tùy tiện.” Hạng Quân Vãn tựa vào một bên, nhìn bóng lưng Hạng Quân Nhu. Hôm nay thật sự là mặt trời mọc đằng tây sao, Hạng Quân Nhu khi nào lại khiêm thuận (khiêm tốn + nhu thuận) như vậy?

Quả nhiên, thoáng chốc Hạng Quân Vãn đã phát hiện khác thường, huân hương này có vấn đề.

Nếu nàng đoán không sai, trong huân hương này có xuân dược, còn có thể khiến cho người lâm vào hôn mê trong chốc lát. Khó trách hôm nay Hạng Quân Nhu xum xoe như vậy, thì ra ở chỗ này chờ nàng!

Hạng Quân Nhu điểm xong huân hương, thời điểm xoay người ngồi xuống, vừa hay nhìn thấy Hạng Quân Vãn trợn tròn mắt, trong lòng ả cả kinh. Chẳng lẽ Hạng Quân Vãn đã phát hiện? Chờ Hạng Quân Nhu nhìn lại Hạng Quân Vãn, phát hiện nàng lại nhắm hai mắt lại, Hạng Quân Nhu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Đúng rồi, Hạng Quân Vãn làm sao có thể phát hiện chứ! Đây chính là đồ trong cung! Hạng Quân Nhu chậm rãi cười, ở đối diện Hạng Quân Vãn ngồi xuống.

Lúc này, trong lòng Hạng Quân Nhu có chút kích động, lại có chút hưng phấn. Lời Thái hậu nói vẫn còn vọng bên tai ả, “Ngươi nhu thuận xinh đẹp như vậy, Phượng thiếu chủ nhất định sẽ thích ngươi. Ai, nhưng mà tỷ tỷ ngươi đến trước ngươi một bước…… Quên đi, không nói, nếu như không có tỷ tỷ ngươi, ai gia nhất định chỉ hôn cho ngươi cùng Phượng thiếu chủ.”

Nếu không có Hạng Quân Vãn, chính mình liền có thể trở thành thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành, nam tử vĩ đại tuấn dật như vậy sẽ là phu quân của mình, khiến cho Hạng Quân Nhu làm sao có thể chối từ. Tuy biết làm như vậy rất mạo hiểm, nhưng Hạng Quân Nhu tin tưởng vững chắc, hạnh phúc là thuộc về nàng! Chỉ cần Hạng Quân Vãn không còn thân hoàn bích, Phượng Cửu khẳng định sẽ không cần nàng, đến lúc đó sao…… Khóe miệng Hạng Quân Nhu lộ

ra nụ cười hưng phấn, thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành này, nàng chắc chắn có rồi!

Biểu hiện của Hạng Quân Nhu dừng ở trong mắt Hạng Quân Vãn, trở nên buồn cười. Thấy ả nửa ngày không có chuyện gì, hẳn là đã sớm ăn gaiir dược. Muốn dùng huân hương như thế mê đảo mình? Hạng Quân Vãn hừ nhẹ một tiếng, thật sự là rất ngu ngốc.

Xe ngựa cũng không trực tiếp tiến vào hoàng cung, mà là đi phủ Thái tử trước. Từ sau Thái tử đại hôn, thì từ trong cung đi ra, một mình trở về phủ Thái tử. Khi Hạng Quân Vãn xuống xe ngựa, thời điểm nhìn thấy đại môn ánh vàng rực rỡ của phủ Thái tử, không khỏi nhíu mày. “Không phải tiến cung sao? Vì sao tới trước phủ Thái tử?”

“Thực xin lỗi nga, nhị tỷ, đại tỷ ngày hôm qua lúc đi bảo ta tới Đông cung trước, nàng cùng chúng ta tiến cung, cho nên ta tới đây trước.” Hạng Quân Nhu vừa nói chuyện, một bên thật cẩn thận nhìn Hạng Quân Vãn. Sao lại thế này, thế nào qua lâu như vậy Hạng Quân Vãn vẫn thanh tỉnh như vậy? Trong lòng Hạng Quân Nhu nổi trống. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Như thế à……” Hạng Quân Vãn gật gật đầu, đi được hai bước, bỗng nhiên ngã về phía Hạng Quân Nhu.

“Nhị tỷ, Nhị tỷ tỷ ngươi làm sao vậy?” Hạng Quân Nhu tượng trưng lắc lắc Hạng Quân Vãn hai cái, sau khi xác định nàng ngủ say, Hạng Quân Nhu nở nụ cười, ngoắc hai người đi lên, khiêng Hạng Quân Vãn vào Đông cung.

Híp mắt, Hạng Quân Vãn cũng đem cảnh vật trên đường ghi nhớ rành mạch. Sau đó vào một cái thiên điện, nghe được thanh âm của một nữ nhân khác.

“Tứ muội, làm sao rồi?”

“Hết thảy hoàn hảo. Đại tỷ, người ta mang đến cho ngươi!”

Thì ra một người khác là Thái tử trắc phi Hạng Quân Mỹ, hai tỷ muội này lại là người đứng phía sau màn độc thủ? Hạng Quân Vãn giả hôn mê như trước, một cái bóng xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Không nghĩ tới nàng thế nhưng có thể được Phượng thiếu chủ ưu ái……”

Hạng Quân Mỹ dựa sát, nắm lấy cằm Hạng Quân Vãn, dùng sức kháp hai cái, một đôi mắt hạnh ứa ra lửa. Ngày hôm qua Phượng Cửu xuất hiện khiến cho Hạng Quân Mỹ giật mình, trên đời này thế nhưng còn có nam tử như vậy! Thật sự là làm cho người không thể không tâm động. Nhưng mà vừa nghĩ tới Phượng Cửu chỉ đích danh muốn kết hôn cùng Hạng Quân Vãn, trong lòng Hạng Quân Mỹ bắt đầu phiên giang đảo hải.

“Đại tỷ, như thế có thể thành sao?” Hạng Quân Nhu đứng phía sau Hạng Quân Mỹ, sự kích động trong giọng nói để lộ nội tâm của ả.

“Tứ muội, ngươi có muốn trở thành nữ nhân tôn quý?” Hạng Quân Mỹ xoay người, nhìn về phía muội muội của mình, “Ngươi chẳng có mặt nào kém nàng, chẳng lẽ ngươi muốn đang yên đang lành, cuối cùng bị một cái phế vật dẫm nát dưới chân sao?”

Lời của Hạng Quân Mỹ cực cụ kích động, nhìn phượng sai ánh vàng rực rỡ trên đầu đại tỷ, Hạng Quân Nhu nuốt nuốt nước miếng. Đại tỷ thành Thái tử trắc phi, về sau sẽ là hoàng phi, thậm chí sẽ là

Hoàng hậu, các ả cùng một mẹ sinh ra, ả làm sao có thể kém so với Hạng Quân Mỹ!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ăn Miếng Trả Miếng

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Quân Vãn vạn lần không nghĩ tới chuyện ngày hôm nay còn bị Hạng Quân Mỹ bồi thêm một cước, đối với đại tỷ này, ngoại trừ ngày đầu tiên xuyên qua đến đây ở trong vương phủ gặp qua một lần, nàng cũng không ấn tượng nhiều lắm, tính đúng ra, đây là lần thứ hai các nàng gặp mặt, cư nhiên là ở dưới tình huống như vậy.

Về phần Hạng Quân Mỹ vì sao đối với nàng như thế, Hạng Quân Vãn nghĩ nghĩ, cũng có thể đoán được một hai. Ra vẻ Hạng Quân Mỹ cùng Công Tôn Trường Khanh là một đôi tình chàng ý thiếp, nhưng không biết vì cái nguyên nhân gì, Hạng Quân Mỹ thành Thái tử trắc phi.

Tuy rằng gả cho Thái tử, nhưng chỉ là trắc phi, nếu đi theo Công Tôn Trường Khanh, sẽ được làm Vương Phi. Lại nói ngôi vị hoàng đế rốt cuộc ai ngồi còn chưa biết, vạn nhất Công Tôn Trường Khanh làm hoàng thượng, coi vị trí ả ở trong lòng Công Tôn Trường Khanh, đương nhiên chính là Hoàng hậu. Nhưng mà, nửa đường nhảy ra một Hạng Quân Vãn, đoạt mối nhân duyên thuộc về của nàng, khẩu khí này vẫn nghẹn lại, chèn ở trong lòng Hạng Quân Mỹ, làm thế nào cũng không tiêu được.

Ở thời điểm Hạng Quân Vãn thành hạ đường phụ, Hạng Quân Mỹ hết sức khoái ý, nhưng đột nhiên nhảy ra tên Phượng thiếu chủ, còn điểm danh muốn Hạng Quân Vãn, điều này làm cho Hạng Quân Mỹ không thể bìn tĩnh lạid dược. Dựa vào cái gì chuyện tốt đều đến phiên Hạng Quân Vãn? Ở phủ tướng quân Hạng Trị Chung bất công cũng thôi, nhưng vận khí của Hạng Quân Vãn thật sự là tốt đến biến thái rồi!

Lúc này, nhìn Hạng Quân Vãn hôn mê, khuôn mặt dịu dàng của Hạng Quân Mỹ hiện lên một tia âm hiểm, “Nhu Nhi, chúng ta đi! Một lúc sau sẽ có trò vui để xem!”

Đám người đi ra ngoài, cửa bị đóng, Hạng Quân Vãn đứng dậy xuống giường. Nhàm chán, chẳng lẽ nàng không rõ? Hạng Quân Vãn cười lạnh, tránh ở một bên. Quả nhiên thoáng chốc, cửa mở ra, một cái nam nhân đáng khinh chui vào, lập tức hướng trên giường sờ. “Tiểu mỹ nhân, ta đến đây!”

Người này Hạng Quân Vãn cũng không nhận ra, bất quá nếu người này muốn đưa lên cửa xin chết, Hạng Quân Vãn đương nhiên sẽ thành toàn.

Nam nhân lần trên giường trống trơn, vừa buồn bực, trên cổ một trận đau đớn, không kịp la lên, miệng sùi bọt mép trực tiếp ngã xuống.

“Làm tốt, Hỏa Quỳ!” Hạng Quân Vãn cúi đầu, Hỏa Quỳ từ trên cổ nam nhân ló ra, lại quấn lên cổ tay Hạng Quân Vãn. Thừa dịp không có người, Hạng Quân Vãn xuất ra bình nhỏ, đem bột phấn màu nâu rắc lên mình nam nhân này. Thoáng chốc, một trận khói nhẹ, nam nhân hòa tan thành một bãi chất lỏng màu vàng, lại một lát sau, chất

lỏng màu vàng cũng bốc hơi lên, ngoại trừ trong không khí còn có chút dị vị, cũng không có gì khác thường.

Chờ thời điểm Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu chậm rãi dẫn dắt một đám người đến đây, Hạng Quân Vãn đang nằm ở trên giường, sắc mặt rất khó xem.

Vốn dĩ Hạng Quân Mỹ là tính dẫn người tới bắt gian, vấy bẩn thanh danh Hạng Quân Vãn, vì đạt được mục đích, nàng còn đặc biệt đưa đến Công Tôn Ký, có Thái tử ra mặt, không sợ Hạng Quân Vãn không dọa người, nhưng mà vừa tiến đến, nhìn thấy lại là cảnh tượng như vậy, căn bản không có nam nhân nào.

Xảy ra chuyện gì? Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu trao đổi ánh mắt, đây rốt cuộc là sao lại thế này? Hạng Quân Mỹ nhưng mà tự mình nhìn người tiến vào đóng cửa lại mới rời đi a, vì sao lại như thế?

Mang theo nghi hoặc, Hạng Quân Mỹ tiến lên điều tra, vừa đi qua, Hạng Quân Vãn mở mắt.

“Vãn Nhi, ngươi có cái gì không không thoải mái?” Nhìn thấy cặp mắt đục ngầu kia. Hạng Quân Mỹ đầu tiên là cả kinh, sau đó phát hiện Hạng Quân Vãn cũng không cái gì dị thường, trong lòng mới buông. “Vãn Nhi……”

“Đại tỷ, ta đầu đau quá ——” Hạng Quân Vãn cau mày, một bộ biểu tình rất thống khổ.

Nghe Hạng Quân Vãn nói như vậy, Hạng Quân Mỹ trong lòng mừng rỡ. Hay là chuyện thành công? Vì sao cùng tưởng tượng không giống? Nam nhân kia đi chỗ nào rồi? Bất chấp điều này, Hạng

Quân Mỹ trực tiếp cho người tìm đến Thái y vì Hạng Quân Vãn bắt mạch. Hạng Quân Mỹ tin chắc, Thái y y thuật cao minh, nhất định sẽ nhận thấy được điều dị thường của Hạng Quân Vãn, đến lúc đó lại nhân cơ hội đặt câu hỏi, chuyện tình Hạng Quân Vãn thất tiết nhất định sẽ bị vạch trần!

"Thái y, muội muội của ta thân thể không khoẻ, phiền toái ngươi giúp nàng nhìn một cái rốt cuộc là làm sao!" Chờ Thái y xuất hiện, Hạng Quân Mỹ lập tức giả bộ một bộ vội vàng quan tâm, nếu không phải biết được nữ nhân này một lòng muốn hại mình, Hạng Quân Vãn thật đúng là sẽ bị nàng lừa gạt đi. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Muội muội Thái tử trắc phi, nữ nhi đại tướng quân, thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành tương lai, Thái Bình quận chúa…… Mấy cái danh hiệu này đều khiến cho Thái y dốc toàn lực khám và chữa bệnh cho Hạng Quân Vãn. Qua một hồi lâu, Thái y đứng lên, "Hồi điện hạ, đúng như nương nương nói, Thái Bình quận chúa nhiễm phong hàn, cần tĩnh dưỡng."

"Phong hàn?" Hạng Quân Mỹ không nghĩ tới kết quả sẽ là như thế, điều đó không có khả năng! Ả lến lên mấy bước, tới gần Thái y, "Ngươi nói là thật sự? Nàng chỉ là nhiễm phong hàn mà thôi?"

Lời này rõ ràng ngữ khí tăng thêm, chỉ là đến khám và chữa bệnh Thái y là lão thái y lớn tuổi nhất Thái Y Viện, nghe xong lời của Hạng Quân Mỹ có chút ý không vui, "Hay là Trắc phi nương nương không tin y thuật của thần? Xin nương nương lại mời người khác tới!"

Thấy trên mặt lão thái y có điểm giận dữ, Hạng Quân Mỹ biết mình biểu hiện quá mức, vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, "Ta không phải ý tứ này, ta chỉ là quan tâm muội muội. Buổi sáng thấy

nàng không có khí sắc, ta sợ còn có cái vấn đề gì, muốn mời Thái y qua chẩn trị một chút, nếu không trong lòng tỷ tỷ ta đây bất an!”

“Hồi nương nương, quận chúa xác thực chỉ là nhiễm chút phong hàn, tĩnh dưỡng vài ngày liền khỏi.” Lão thái y làm sao nghe không hiểu ý của Hạng Quân Mỹ, chỉ là hắn cũng là kẻ quật cường, làm sao có thể dễ dàng bị người đùa nghịch?

“Thời tiết ấm áp như vậy, làm sao có thể nhiễm phong hàn? Chắc không phải xảy ra chuyện gì đi!”

Thấy đại tỷ kinh ngạc, Hạng Quân Nhu có chút kiềm chế không được, có một số việc Hạng Quân Mỹ không tiện ra mặt, nàng có thể. Thật vất vả mới có một cái cơ hội, ả làm sao có thể khiến cho cơ hội này vuột mắt. Thời điểm nói chuyện, Hạng Quân Nhu đi đến bên giường, muốn xốc chăn lên, nhìn xem có người núp ở bên trong hay không, kết quả Hạng Quân Vãn ho khan hai tiếng, tự mình xuống giường.

“Đại tỷ, thân mình ta không thoải mái, muốn về nhà trước. Thọ yến Thái hậu ta hôm nay sợ là đi không được, vẫn xin đại tỷ giúp ta nói rõ, đừng khiến cho Thái hậu trách cứ ta!”

Hạng Quân Nhu nhìn lướt qua, dưới chăn cái gì đều không có, trong lòng vô cùng thất vọng. Vì sao lại là như thế? Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha Hạng Quân Vãn?

Công Tôn Ký bên cạnh trầm mặc đã lâu mới đầu còn có chút không rõ, lúc này cũng đã hiểu sự tình bên trong. Quét mắt sang Hạng Quân Mỹ có chút quẫn bách, Công Tôn Ký hướng Hạng Quân Vãn ôn hòa cười. “Vãn Nhi muội muội nếu thân thể không thoải mái,

ta phái người đưa ngươi về phủ tướng quân. Chỗ Hoàng tổ mẫu ngươi không cần lo lắng, nàng cũng là đau lòng ngươi!”

Công Tôn Ký phái tâm phúc của mình đưa Hạng Quân Vãn về phủ tướng quân, lại cho lão thái y tắc mấy thỏi bạc, chờ bọn hắn đều đi, Công Tôn Ký cho mọi người lui, duy độc để lại Hạng Quân Mỹ.

“Ngươi thật to gan!”

Công Tôn Ký vừa nói như vậy, Hạng Quân Mỹ chỉ biết sự tình hôm nay không giấu diếm được hắn, vội vàng dịu dàng cười, “Ta không biết điện hạ đang nói cái gì……”

“Hạng Quân Mỹ, ngươi rốt cuộc là ngu thật hay là giả bộ hồ đồ? Hạng Quân Vãn cũng là người ngươi có thể chạm vào sao? Không nói nàng ở trong lòng đại tướng quân là bảo bối thế nào, lại nói vị hôn phu của nàng là Phượng Cửu, người mà ngay cả ta đều không đụng vào được. Ngươi cho là Hạng Quân Vãn bị hủy, cái muội tử ngu xuẩn kia của ngươi liền có thể bay lên, có thể trở thành thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành sao? Ngươi nằm mơ đi!”

Ở trước mặt Hạng Quân Mỹ, Công Tôn Ký không cần phải duy trì hình tượng dịu dàng của mình, nhìn thấy nữ nhân trước mắt này xém chút làm hỏng chuyện, Công Tôn Ký hận không thể cạy đầu của nàng nhìn xem bên trong rốt cuộc là mỡ heo hay là đại tiện.

“Điện hạ, ta chỉ là bất bình cho Tứ muội muội!” Nếu Công Tôn Ký cũng biết, Hạng Quân Mỹ cũng không còn tính giấu diếm, chỉ là trong lòng rất không cam, vì sao cuối cùng lại biến thành như thế?

“Bất bình?” Nghe xong lời của Hạng Quân Mỹ, Công Tôn Ký giống như nghe thấy chuyện dáng cười nhất thiên hạ, ánh mắt ôn hòa trở nên sắc bén, “Hạng Quân Mỹ, rốt cuộc là ngươi vì tứ muội không cam lòng, hay là bởi vì ngươi gả cho ta, cho nên không cam lòng? Cho nên đối với người từng là Vương Phi của Công Tôn Trường Khanh lòng mang bất mãn?”

Công Tôn Ký nhắc tới chuyện cũ năm xưa, hai má Hạng Quân Mỹ đỏ lên, có chút xấu hổ, càng nhiều là giận, “Điện hạ, ta gả cho điện hạ, tự nhiên là người của ngươi, điện hạ cho dù không tin ta, cũng phải tin tưởng mình. Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ta làm còn chưa đủ tốt? Điện hạ vì sao còn muốn mang chuyện cũ này đến nhục nhã ta ——”

Nhìn Hạng Quân Mỹ kích động đến ngực phập phồng, tư vị trong lòng Công Tôn Ký đặc biệt quái dị. Hắn thích nữ nhân này, chỉ liếc mắt một cái đã thích, cho nên chẳng quan tâm nàng cùng Công Tôn Trường Khanh lưỡng tình tương duyệt, trực tiếp hoành đao doạt ái đem nàng đoạt đến, nhưng mà không nghĩ tới nhiều năm như vậy trôi qua, trong lòng nàng vẫn là không bỏ xuống được Công Tôn Trường Khanh.

Vừa nghĩ tới Công Tôn Trường Khanh, con ngươi Công Tôn Ký lại tối sầm vài phần. Hắn cái gì đều cướp của mình, mà ngay cả nữ nhân của mình, trong lòng cũng thủy chung đặt ở nơi hắn, Công Tôn Trường Khanh này rốt cuộc có cái gì tốt!

“Nhục nhã ngươi? Hạng Quân Mỹ, ngươi là chính mình nhục nhã chính mình! Tóm lại, lần sau thời điểm ngươi làm việc phiền toái ngươi động não, đừng làm phiền phủ Thái tử!”

Nói xong, Công Tôn Ký vung tay lên, ra cửa, để lại Hạng Quân Mỹ một người ở trong phòng.

“Đại tỷ, không có việc gì đi ——” Nhìn thấy Công Tôn Ký xanh mặt đi ra ngoài, Hạng Quân Nhu hoảng sợ, chờ nàng tiến vào, lại nhìn thấy Hạng Quân Mỹ lệ rơi từng giọt, trong lòng lại bất an.

“Ta không sao……” Hạng Quân Mỹ lau khóe mắt, khôi phục tươi cười, mà nét mặt ả vừa biến chuyển, khiến cho Hạng Quân Nhu sửng sốt. Thì ra đại tỷ cũng không phải trải qua thực tốt, nguyên bổn tưởng rằng đại tỷ là Thái tử trắc phi, sẽ là vô cùng tôn quý, nhưng vừa rồi biểu tình của Thái tử cùng đại tỷ rõ ràng đều có thể thấy được, vị trí Thái tử trắc phi này của Hạng Quân Mỹ cũng không phải tốt như trong tưởng tượng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đại tỷ, lần này thật sự là tiện nghi cho tiểu tiện nhân Hạng Quân Vãn kia ——”

Hạng Quân Nhu không biết nói cái gì, đành phải đem đề tài lại chuyển dời đến trên người Hạng Quân Vãn, “Đại tỷ, ta rõ ràng nhìn thấy nam nhân kia vào trong, thế nào chốc lát đã không thấy tăm hơi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Điều Hạng Quân Nhu hỏi, làm sao không phải điều Hạng Quân Mỹ muốn biết. Chỉ là chuyện hiện tại biến thành như thế, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận.”Tứ muội, Hạng Quân Vãn bị bệnh, sẽ không tham gia cung yến, đây là cơ hội của ngươi. Đợi lát nữa Phượng Cửu khẳng định sẽ đi, ngươi nhất định phải làm cho hắn nhớ kỹ ngươi! Nam nhân, đều giống nhau, ngươi xinh đẹp như vậy, Phượng Cửu sẽ không thể không động tâm……”

Hạng Quân Mỹ bàn tính đến xác thực rất tốt, chờ tỷ muội các nàng tiến cung mới biết được, Phượng Cửu căn bản không có tới, tức giận đến Hạng Quân Nhu nghiến cả răng.

“Thế nào lại giả bộ bệnh? Không muốn đi thọ yến?” Tại Phủ tướng quân, Phượng Cửu ôm Hạng Quân Vãn, vừa nghe nói nàng không thoải mái, hắn lập tức chạy tới đây, không nghĩ tới Hạng Quân Vãn chỉ là giả bộ bệnh.

“Không có gì ——” Hạng Quân Vãn đơn giản đem chuyện đã xảy buổi sáng nói một lượt, vừa nói xong, bên hông đau xót.

“Phượng Cửu, chàng niết đau ta!”

Nhận thấy được chính mình thất thố, Phượng Cửu vội vàng kiểm điểm, “Thực xin lỗi, làm nàng bị thương chưa?”

Phượng Cửu muốn xốc ngoại bào của Hạng Quân Vãn để kiểm tra cho nàng, lại bị nàng một cái tát cho một cái. “Đừng động tay động chân, cẩn thận ta kêu phi lễ!”

Nghe Hạng Quân Vãn nói như vậy, Phượng Cửu lộ ra một nụ cười mị hoặc chúng sinh, “Tiểu nương tử, nàng kêu a! Cho dù nàng kêu vỡ yết hầu cũng không có ai đến cứu nàng đâu!”

Lời này, không chỉ Hạng Quân Vãn, mà ngay cả Bao Tử bên cạnh, đều là một trận ác hàn. Này chủ tử khi nào thì học được thói đùa giỡn lưu manh?

Phượng Cửu vui vẻ ngắt lời, Hạng Quân Vãn xem nhẹ vẻ lo lắng trong mắt của hắn. Thời điểm nghe nói Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu liên thủ, muốn Hạng Quân Vãn bị hủy danh tiết, trong mắt Phượng Cửu ba đào mãnh liệt. Thế nhưng dùng biện pháp hạ cấp

đó để đối phó với nương tử của hắn? Phượng Cửu không dám tưởng tượng. Nếu Hạng Quân Vãn không biết y thuật, hôm nay nhất định trúng chiêu, đến lúc đó lời đồn đãi kia sẽ đem nàng bức tử, lại càng không cần phải nói tới những thứ như danh tiết của nữ tử.

Được, rất tốt! Các ngươi đã muốn như thế, vậy thì nên nếm thử cảm giác như thế!

“Nương tử, chờ, ta trong chốc lát sẽ trở lại ——” Môi Phượng Cửu quét qua vành tai Hạng Quân Vãn, khẽ cười một tiếng đi ra ngoài.”Ba ——” Một thanh âm vang lên, Phi Sương xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Thiếu chủ!”

Vừa rồi Phượng Cửu tâm tình không phải rất tốt sao, vì sao hiện tại lại biến thành tuyết rơi tháng sáu, Phi Sương biết được nhất định là có chuyện chọc giận Phượng Cửu, hơn nữa còn là chuyện hệ trọng.

“Đi, làm một việc……” Phượng Cửu thấp giọng phân phó, sắc mặt Phi Sương đại biến.

“Thiếu chủ, thật sự phải làm như vậy sao?”

“Đương nhiên! Gậy ông đập lưng ông, Phi Sương, làm đep mắt một chút!”

Phượng Cửu lại trở vào, trên mặt như trước là tươi cười xuân phong ấm áp, nhìn không ra manh mối gì.

“Chàng đi làm cái gì?” Hạng Quân Vãn miễn cưỡng tùy ý Phượng Cửu ôm lấy mình, tựa vào trong lồng ngực của hắn. Không

thể không nói, nam nhân này nhìn gầy gò, kỳ thật ngực rất rắn chắc, có cảm giác an toàn, dựa vào thoải mái, làm cho nàng thành nghiện.

“Đi tiểu ——” Phượng Cửu cười nói.

“Thì ra là đi nộp tiền nước!”

Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu náo nhiệt nói cười, giữa trưa Phượng Cửu tự mình xuống bếp, đem Hạng Quân Vãn này đút thật no. Nhìn bộ dáng thỏa mãn của Hạng Quân Vãn, trong lòng Phượng Cửu cũng được lấp đầy. Cũng không biết là có phải Phượng Cửu cho nàng cảm giác quá mức thoải mái hay không, Hạng Quân Vãn dựa vào hắn ngủ say một giấc, giống như mèo lười, khiến cho Phượng Cửu dở khóc dở cười. Nữ nhân này cũng thật sự là tin tưởng hắn!

Hạng Quân Vãn không biết là, ngay trong khoảng thời gian nàng nghỉ trưa này, trong cung xảy ra một sự kiện lớn, xác thực mà nói, là hai sự kiện lớn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Một là Hạng Quân Nhu uống rượu, không biết thế nào thì trèo đến trên giường Công Tôn Ký, hai người làm đến hăng say, vừa vặn bị mọi người bắt gặp. Thứ hai là, Hạng Quân Mỹ nhìn thấy muội tử câu dẫn trượng phu của mình, trong cơn tức giận đã hôn mê.

Thái y vội vàng cứu giúp, kết quả là Hạng Quân Mỹ bị tra ra mang thai, vốn dĩ là chuyện tình vô cùng tốt, nhưng Công Tôn Ký lập tức đen mặt, bởi vì hắn đã hai tháng nay chưa chạm vào Hạng Quân Mỹ, mà Hạng Quân Mỹ vừa vặn mang thai một tháng. Thọ yến đương tốt đẹp, bởi vì chuyện bê bối của hai tỷ muội Hạng gia, mà hoàn toàn trở thành một trò khôi hài.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ngươi Hận Ai Gia?

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Trong cung, Công Tôn ký xanh mặt, một đám thái y vây quanh Hạng Quân Mỹ, từng người từng người tiến lên bắt mạch.

Lúc sau, các thái y đi tới trước mặt Triệu Mạn và Công Tôn Nam, "Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Trắc phi nương nương đúng thực là đã có thai một tháng."

"Các ngươi nói bậy!" Hạng Quân Mỹ giùng giằng xuống giường, quỳ gối trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu, "Thần tức tuyệt đối không có mang thai, tháng trước nguyệt sự của thần tức tới đúng hạn, làm sao có thể mang thai được!"

Nghe Hạng Quân Mỹ nói như vậy, Công Tôn Ký sắc mặt càng thêm khó coi.

"Các ngươi tất cả đi xuống đi ——" Triệu Mạn phất phất tay, những người khác đều lui ra.

Trong phòng chỉ còn những người của hoàng thất, Triệu Tạn lúc này chậm rãi mở miệng, "Ý của ngươi là, tất cả thái y đều oan uổng ngươi?"

“Thần tức thực sự oan uổng!” Chuyện cho tới bây giờ, Hạng Quân Mỹ hết đường chối cãi.

Công Tôn Ký hai tháng chưa cùng ả viên phòng, vừa vặn ả lại mang thai một tháng, đây là có chuyện gì? Hài tử chắc chắn không phải của Công Tôn Ký, đây chính là ả cùng kẻ khác tư thông? Công Tôn Ký không dám tưởng tượng mỹ nhân lệ rơi đầy mặt trước mắt này lại cắm sừng hắn. Nhưng mọi chuyện xảy ra trước mắt, bắt hắn phải tin tưởng.

Triệu Mạn từng trải nhiều, biểu hiện vừa rồi của Công Tôn Ký bà thấy rõ ràng, lập tức sai người tới Kính Sự phòng phủ Thái tử lấy bản ghi chép. Chờ lấy sổ ghi chép lại đây, Triệu Mạn xem xong, mặt tối sầm.

“Mẫu hậu, làm sao vậy?” Công Tôn Nam hiện là người ổn định nhất lúc này, sau khi nhìn sổ ghi chép Triệu Mạn đưa, sắc mặt Công Tôn Nam cũng thay đổi.

“Vô liêm sỉ!” Công Tôn Nam hét lớn một tiếng, giương mắt nhìn Hạng Quân Mỹ, “Hài tử là của ai?”

“Phụ hoàng, thần tức thật không có, cầu xin phụ hoàng tin tưởng thần tức ——” Châu sai trên tóc Hạng Quân Mỹ bởi vì nàng dập đầu quá mạnh, liền rơi xuống đất, kêu “đinh đang” vang dội, “Thần tức oan uổng a!”

Nguyên bản Hạng Quân Mỹ tới bắt gian, cùng Công Tôn Ký bắt quả tang Hạng Quân Vãn, muốn mượn chuyện này tạo một phen sóng gió, không nghĩ tới chính ả lại xảy ra vấn đề. Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Hạng Quân Mỹ cắn môi, cường ngạnh giữ lại

nước mắt, ả thực sự chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Công Tôn Ký, tại sao lại có thai? Chuyện gì xảy ra?

“Oan uổng? Thái y viện của Trẫm dùng để trang trí sao! Một người chẩn sai còn có thể hiểu, vì sao tất cả mọi người bắt mạch đều chẩn ra một kết quả như vậy! Dã chủng này rốt cuộc là của người nào? Trẫm tru di cửu tộc nhà hắn!” Công Tôn Nam không thể tin được Hạng Quân Mỹ luôn luôn biểu hiện tốt đẹp lại làm ra sự tình này, đây hoàn toàn là một vết nhơ của hoàng thất a!

“Thần tức oan uổng, oan uổng a ——”

Hạng quân mỹ hết đường chối cãi, chỉ có thể càng không ngừng dập đầu. Bởi vì dùng sức quá mạnh, châu sai rơi xuống, kiểu tóc nguyên bản hoàn mỹ của ả cũng bị rối loạn, một đầu tóc đen xõa tung xuống, cái trán đã đập rách da, chảy ra máu đỏ sẫm.

Hạng Quân Nhu quỳ bên cạnh lúc này đã trở nên bối rối, chuyện gì xảy ra? Đại tỷ cư nhiên lại cùng nam nhân khác tư thông, mang thai hài tử? Trời ạ! Hạng Quân Nhu xém chút ngất đi. Ả nguyên bản uống nhiều hơn một chén rượu, chẳng biết tại sao tỉnh lại lại đồng sàng cộng chẩm với Công Tôn Ký, hơn nữa toàn thân đau nhức, tiếp đó lại bị người bắt quả tang trên giường.

Vốn cảm thấy chuyện này thực khó xử, Hạng Quân Nhu còn muốn thỉnh đại tỷ tha thứ, không nghĩ tới ạng Quân Mỹ hiện tại tự thân khó bảo toàn, này phải làm sao! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nữ nhân trong phòng, ngoại trừ Hoàng Thái hậu Triệu Mạn còn giữ được dáng vẻ bình tĩnh, Hoàng hậu và Hoàng phi đều bị dọa. Đây chính là chuyện trăm năm khó gặp nha! Đầu tiên là muội tử và

tỷ phu làm ra chuyện đồi bại như thế, sau đó tỷ tỷ lại tư thông cùng nam nhân, các cô nương của tướng phủ như thế nào khi ra ngoài lại trở thành như vậy?

Hoàng hậu và Ngọc phu nhân nguyên bản chính là tỷ muội cùng cha khác mẹ, Hoàng hậu đương muốn chỉ hôn, cũng nhìn trúng muội muội của Hạng Quân Mỹ, đều là người thân cận, cộng thêm Công Tôn ký thích Hạng Quân Mỹ, Hoàng hậu cũng muốn thành toàn nhi tử của mình, thế nhưng không nghĩ tới sự tình sau cùng lại biến thành như vậy.

Công Tôn Ký là nhi tử của Hoàng hậu, qua một lúc lâu, Hoàng hậu mới khôi phục bình thường, mặc dù trước đây nàng rất thích Hạng Quân Mỹ, thậm chí mong muốn lợi dụng phủ Tướng quân phía sau Hạng Quân Mỹ tới phù trợ Thái tử lên ngôi, nhưng bây giờ Hạng Quân Mỹ nhơ nhuốc như vậy, nhất định phải mau chóng cùng nàng ta phân rõ giới hạn mới được. Về phần Hạng Quân Nhu, tỷ tỷ là kẻ bất hảo, muội tử khẳng định cũng không phải là đồ tốt.

Ở trong lòng Hoàng hậu, đã đem Hạng Quân Nhu cùng Hạng Quân Mỹ xếp chung vào một loại, ở trong mắt nàng, khẳng định là kẻ thèm nhỏ dãi vinh hoa phú quý, cho nên mới bò lên giường con trai mình, muốn được lên cành cao, suy tính thực là tốt a.

Hoàn cảnh bây giờ, khiến cho Hoàng hậu nhớ tới một chuyện năm xưa, phụ thân thân sinh của nàng cũng muốn đem Ngọc phu nhân tiến cung dự sinh thần của Công Tôn Nam, thế nhưng nàng lo lắng Ngọc phu nhân sẽ đoạt đi sủng ái trong tay mình, liền chỉ hôn Ngọc phu nhân cho Hạng tướng quân. Hiện tại, hai người nữ nhi của Ngọc phu nhân biểu hiện kém coi như thế, khiến cho trái tim của Hoàng hậu trở nên băng giá.

Các nàng đây quả thực là muốn hủy hoại con trai của nàng! Chẳng lẽ, Ngọc phu nhân đứng sau sự việc này? Muốn cho hai nữ nhi đều tiến nhập hoàng gia? Thực sự là âm mưu đáng hận!

“Hoàng thượng, mọi chuyện như vậy, tuyệt đối không thể tha thứ!” Một Bồ Tát đầu gỗ như Hoàng hậu khi con trai mình gặp chuyện cũng sẽ phải cứng rắn, Công Tôn Ký là toàn bộ của nàng, nếu như chuyện này ảnh hưởng đến ngôi vị Thái tử của Công Tôn Ký, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha những tiện nhân này…! Hiện tại điều duy nhất có thể làm, đẩy thêm một bước, đổ tất cả mọi chuyện lên đầu hai tỷ muội Hạng gia..

“Nô tì cho rằng, chuyện như vậy tuyệt đối không thể tha thứ, nếu không trừng phạt nghiêm khắc, không thể thu phục lòng dân.”

“Hoàng hậu nương nương, thần tức thực sự oan uổng!” Tiếng nói của Hạng Quân mỹ nguyên bản ôn nhu nhuyễn nhuyễn lúc này đã có điểm khàn khàn, “Thần tức oan uổng!”

“Oan uổng? Ý của ngươi là Hoàng thượng không biết chuyện, oan uổng ngươi?”

“Không, không, thần tức không phải ý tứ này ——” Hạng Quân Mỹ ngẩng đầu, máu trên trán cùng lệ trong mắt hòa thành một đoàn, khuôn mặt vốn xinh đẹp hiện giờ cũng thành một mảnh mơ hồ,nhìn qua thực dọa người.

“Mẫu hậu, chuyện này người thấy thế nào?”

Dựa vào tính cách của Công Tôn Nam, hắn hận không thể đưa cái tiện nữ này ném ra ngoài cửa cung răn đe một trận, thế nhưng chuyện xấu của hoàng thất không thể để lộ ra ngoài, bằng không

hoàng thất Thương Nguyệt tựu sẽ trở thành trò cười trong tứ quốc, huống chi hiện tại người của tam quốc vẫn đang ở tại Cẩm Thành, chuyện xấu như vậy càng nên giấu đi.

Hơn nữa, Hạng Quân Mỹ tốt xấu gì cũng là nữ nhi của Hạng Trị Chung, chuyện này còn dính dáng đến Hạng Quân Nhu, nếu đồng thời xử lý hai người, chỉ sợ sẽ làm cho Hạng Trị Chung sinh lòng bất mãn. Chuyện này thật đúng là khó xử lỹ!

“Hoàng thượng, nếu là sinh thần của Ai gia, không bằng vui càng thêm vui, hướng mọi người công bố tin vui Thái tử Trắc phi mang thai, thuận tiện công bố Thái tử thu Hạng Quân Nhu…”

Triệu Mạn vừa nói xong, Công Tôn Ký ngay lập tức phản đối, “Hoàng tổ mẫu, Tôn nhi vô luận như thế nào cũng sẽ không thu lưu các nàng!” Công Tôn Ký nguyên bản di truyền đặc điểm của Công Tôn Nam, cũng là một kẻ đa nghi.

Chỉ một lát sau, trong đầu Công Tôn ký đã suy nghĩ vô số khả năng. Hắn rõ ràng tửu lượng không tệ, vì sao chỉ uống mấy chén liền say? Về phần chuyện giữa hắn và Hạng Quân Nhu, Công Tôn ký một chút ký ức cũng không có, chờ hắn tỉnh lại, thấy ngay vẻ mặt ngạc nhiên xấu hổ và giận dữ của Hạng Quân Nhu cùng Hạng Quân Mỹ dẫn người đến bắt kẻ thông dâm.

Nếu không có chuyện Hạng Quân Mỹ mang thai, trong lòng Công Tôn Ký đối với nàng nhất định là áy náy vạn phần. Cùng cô em vợ làm ra chuyện như vậy, vô luận như thế nào cũng sẽ xin lỗi Hạng Quân Mỹ. Trước khi Công Tôn Ký định xin lỗi Hạng Quân Mỹ, thậm chí nghi mình hẳn nên bồi thường nàng. Thế nhưng xuất hiện chuyện sau đó, tội lỗi trong lòng Công Tôn Ký liền tan thành mây khói.

Hắn thấy, hắn là bị hai tỷ muội Hạng gia tính kế. Nói không chừng Hạng Quân Mỹ nguyên bản biết mình mang thai, sợ sự việc sẽ bại lộ, mang chính thân muội muội của mình tới đây, hấp dẫn tầm mắt của hắn, chính là vì che lấp chuyện tình nàng ta mang bầu. Thực sự là, vô sỉ! Vô liêm sỉ!

Nếu không phải Hoàng Thái hậu và Hoàng thượng ở chỗ này, hắn nhất định sẽ một cước đá vào bụng của Hạng Quân Mỹ, đem dã chủng kia giết chết. Hắn lẽ nào đối với nàng không tốt? Nàng nhập Đông cung hơn ba năm, hắn mặc dù bên người còn có người khác, thế nhưng một tháng phần lớn thời gian đều là cùng Hạng Quân Mỹ, nàng không thích sinh hoạt phu thê, hắn cũng không có cưỡng cầu, mới có hai tháng không chạm đến nàng, thế nhưng vì sao nàng lại đối với mình như thế?!

Ánh mắt của Công Tôn Ký biến thành đỏ như máu, lời của Triệu Mạn tựa như một cọng rơm, đem dây cung đã căng hết mức của Công Tôn Ký chặt đứt. Xảy ra chuyện như vậy, giết nàng đều có thể, lại vẫn công bố việc Hạng Quân Mỹ mang bầu, cai nón xanh này hắn vẫn phải mang, còn muốn nạp thêm Hạng Quân Nhu, đây là cái lý lẽ gì?

Công Tôn Ký phản đối đều nằm trong dự liệu của Triệu Mạn, nàng thở dài, nhìn về phía Công Tôn Ký, “Ai gia biết trong lòng ngươi bất bình, nhưng là bây giờ tam quốc đều ở đây, nếu sự tình vỡ lở ra, là ngươi mất mặt, Ai gia không muốn ngươi trở thành trờ cười cho tứ quốc, càng không muốn ngươi ngày sau trở thành quốc quân, lại vì chuyện dơ bẩn này mà bị người cười nhạo!”

“Thế nhưng, như vậy Tôn nhi sẽ không bị người chê cười sao? Bảo Tôn nhi nhận dã chủng, Tôn nhi không đáp ứng!” Công Tôn Ký nghẹn lợi hại, nhịn không được hô lên tiếng.

“Ai nói ngươi nhận dã chủng?” Đầu quải trượng của Triệu Mạn nặng nề đập xuống đất. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ai muốn nhận dã chủng, Ai gia người đầu tiên không đáp ứng! Ý của Ai gia, lúc này sự tình chẳng may vỡ lở ra, đều là nữ nhi Hạng gia, nếu một lần xử trí hai người, Hạng Trị Chung nhất định trong lòng có khoảng cách, không tốt. Cho nên, Ai gia muốn đem các nàng an trí ở phủ Thái tử, chờ qua một thời gian, lại xử lý.”

Triệu Mạn nói như vậy, Công Tôn ký tuy rằng còn chưa hiểu rõ, Công Tôn Nam và Hoàng hậu lại hiểu rõ.

“Mẫu hậu nói rất đúng!” Lo lắng trong lòng Hoàng hậu thoáng buông xuống một ít. Chuyện này nhất định phải che giấu mới tốt, nếu không đối với Công Tôn Ký ảnh hưởng không nhỏ. Lúc này lưu lại hai người, ngày sau tùy tiện tìm cái lý do, từng người chết vẫn là có thể.

Hạng Quân Mỹ cũng là người thông minh, chỉ chốc lát sau liền hiểu ý tứ, bà ta là muốn giết chết tỷ muội các nàng a!

“Thần tức thật là oan uổng! Thực sự!” Hạng quân mỹ muốn đứng lên, Triệu Mạn liếc mắt, hai người kẹp chặt lấy hai bên cánh tay không cho ả động đậy. Thấy cảnh tượng này, Hạng Quân Nhu bị dọa, vội vã bò tới trước mặt Triệu Mạn cùng Công Tôn Nam, “Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, tỷ tỷ của ta nhất định là oan uổng! Nàng sẽ không làm chuyện như vậy!”

Thấy Thái hậu và Hoàng thượng cũng không để ý đến mình, Hạng Quân Nhu bò tới trước mặt Hoàng hậu, “Dì, tỷ tỷ thật sự bị oan uổng, dì, ngươi giúp chúng ta nói chuyện!

Hạng Quân Nhu nào biết đâu rằng, người dì này đã hận thấu hai tỷ muội bọn họ, làm sao có thể giúp ả nói chuyện!

“Hừ! Có muội muội như ngươi vậy, tỷ tỷ có thể có chỗ nào tốt! Bổn cung thật không biết mẫu thân các ngươi là như thế nào giáo dục các ngươi!”

Cho tới nay, Hoàng hậu trong lòng Hạng Quân Nhu đều là ôn hòa, dáng dấp Bồ Tát bình bình hòa hòa, lúc này dĩ nhiên thấy chết mà không cứu, Hạng Quân Nhu căn bản không thể tin nổi.

Chứng kiến muội tử một bộ dạng ngu xuẩn, Hạng Quân Mỹ vừa giận vừa tức, “Nhu Nhi, bọn họ là muốn giết cả nhà ta! Ngươi nhanh đi nói cho cha, để cha tới cứu chúng ta!”

Tuy rằng bình thường, Hạng Quân Mỹ không nhìn được Hạng Trị Chung đối tốt với Hạng Quân Vãn, nhưng là bây giờ nàng biết người duy nhất có thể cứu các nàng là Hạng Trị Chung, nữ nhi Đại tướng quân, dù là phạm sai lầm, cũng không thể chết không minh bạch.

Nghe xong Hạng Quân Mỹ nói, Hạng Quân Nhu đưa tay lau mặt, đứng lên muốn xông ra, không nghĩ tới mới bước được hai bước, đã bị người bắt trở lại.

“Đem nàng giam lại!” Triệu Mạn hừ lạnh một tiếng, “Các ngươi không cần đi tìm Hạng Trị Chung, Ai gia sẽ đích thân đi nói rõ với đại tướng quân!”

“Người đâu cứu mạng a! Thái hậu muốn giết ta ——” Hạng Quân Mỹ còn chưa hô xong, trong miệng đã bị chận vải bông, bị người ta trói lại. Chờ hai đến lúc hai người bị áp đi, Triệu Mạn nhìn lướt qua cung phi chung quanh và mấy cung nhân tri kỷ, ánh mắt nghiêm

khắc, “Chuyện tình hôm nay nếu ai nói ra một chữ, Ai gia sẽ rút lưỡi người đó!”

“Nô tì không dám!” Mọi người vội vã sợ hãi đáp ứng.

Thở dài, Triệu Mạn quay sang Công Tôn Nam, “Hoàng thượng, chỗ đại tướng quân, để Ai gia tới nói! Ai gia tin tưởng đại tướng quân là người hiểu chuyện, sẽ không bởi vậy mà hiểu lầm.”

“Làm phiền mẫu hậu. Mẫu hậu đại thọ lại phát sinh chuyện như vậy, là nhi tử không tốt!” Công Tôn Nam bày ra một vẻ đau lòng không thôi, kỳ thực trong lòng cũng ước gì Triệu Mạn đi tìm Hạng Trị Chung. Như vậy, Hạng Trị Chung sẽ biết chuyện này là do Thái hậu xử lý, cũng sẽ thù oán Triệu Mạn, ngày sau sẽ đối phó Triệu Mạn, sau này đối phó Thái hậu có thêm Hạng Trị Chung sẽ dễ dàng hơn nhiều!

“Được rồi, giải tán đi ——”

Triệu Mạn dưới sự nâng đỡ của Thanh Đằng đi về tẩm cung của mình, một lát sau Hạng Trị Chung đã tới chờ ngoài cửa điện.

“Kêu hắn tiến vào!” Tương phản với dáng vẻ uể oải vừa rồi, Triệu Mạn hiện tại thần thái sáng láng, khi thân ảnh của Hạng Trị Chung xuất hiện ở trước mắt Triệu Mạn, khóe miệng của bà lộ ra một cái cười mỉm hung ác.

“Thanh Đằng, đem sự tình từ đầu chí cuối kể lại cho đại tướng quân nghe.”

Triệu Mạn một không cho Hạng Trị Chung ngồi, hai không cho hắn uống trà, Hạng Trị Chung thủy chung vẫn duy trì tư thế thỉnh an, nghe Thanh Đằng đem toàn bộ sự việc nói ra không sót một chữ.

Triệu Mạn ngồi ở trên nhuyễn tháp, thưởng thức trà ngon, nhìn Hạng Trị Chung biểu tình cung kính, tâm tình đặc biệt tốt. Một lần đánh cả hai nữ nhi của hắn, nói như vậy, trong lòng người nay cũng thật nhức nhối! Chỉ là vô luận hắn đau đớn thế nào, so ra đều kém những năm thống khổ này của bà!

Hạng Trị Chung tự nhiên không biết tỷ muội Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu đã xảy ra chuyện, sau nghe nghe xong thực sự kinh ngạc một phen, nhưng biểu tình vẫn không có biến hóa gì lớn, điểm ấy khiến Triệu Mạn có chút bất mãn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đại tướng quân thấy Ai gia xử trí làm sao?” Triệu Mạn nhấp một ngụm trà, quét về phía Hạng Trị Chung vẫn còn quỳ như trước.

“Thái hậu xử lý rất tốt! Là thần giáo dục vô phương, thần hổ thẹn.”

Hạng Trị Chung làm sao không biết Triệu Mạn là cố ý nhắm vào mình, hắn thủy chung vẫn duy trì thái độ cung kính, không một chút buông lỏng.

“Ngươi hận Ai gia?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Gian Thần? Trung Thần!

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Thần không dám ——” Hạng Trị Chung thấp giọng hồi đáp, thanh âm không một tia gợn sóng, khiến Triệu Mạn không thể không bội phục hắn định lực tốt. Lúc trước, Hạng Quân Vãn bị bắt cóc, sống chết không rõ, Hạng Trị Chung không hề có biểu hiện này. Xem ra, chỉ có Hạng Quân Vãn mới là bảo vật trong lòng Hạng Trị Chung.

“Không dám?” Nghe xong lời này, Triệu Mạn nở nụ cười. Nhiều năm sống an nhàn sung sướng làm cho Triệu Mạn nhìn qua so với tuổi thực trẻ trung hơn rất nhiều, bà đặt chén trà xuống, yên lặng nhìn về phía Hạng Trị Chung, “Không biết đại tướng quân có tin nhân quả báo ứng hay không?”

Không đợi Hạng Trị Chung mở miệng, Triệu Mạn vuốt ve móng tay, chậm rãi mở miệng, “Sáng sớm, Thái tử Trắc phi và Hạng Quân Nhu còn muốn tìm cách bôi nhọ danh tiếng của Hạng Quân Vãn, kết quả tỷ muội các nàng vừa hay trở thành một trò cười lớn như vậy, còn muốn giao ra cả tính mệnh. Ngươi nói, đây có phải báo ứng hay không? Báo ứng của các nàng tới nhanh như vậy, không biết báo ứng của ngươi lúc nào thì tới!”

Vừa nghe Hạng Quân Vãn sáng sớm suýt nữa gặp chuyện không may, Hạng Trị Chung vội vã ngẩng đầu, “Vãn Nhi, hiện tại không có sao chứ?”

Bộ dáng gấp gáp này, rất nhanh liền bị Triệu Mạn bắt được.”Nàng? Tự nhiên là không có chuyện gì! Lại nói tiếp Ai gia cũng rất buồn bực, rõ ràng là một nha đầu không tài cán, vì sao mỗi lần vận khí đều tốt như vậy…”

Hạng Trị Chung dù ngu xuẩn, cũng có thể nghe ra trong giọng nói của Triệu Mạn hàm chứa cừu hận. “Lẽ nào chuyện hồi sáng này cũng là Thái hậu làm?”

“Hạng Trị Chung, ngươi là đang vu hãm Ai gia sao?” Triệu Mạn ngược lại không sợ Hạng Trị Chung hiểu sai ý của mình, vốn dĩ hai người đã xé rách mặt, bất quá duy trì mặt ngoài mà thôi.

“Có đúng là vu hãm hay không, Thái hậu người rất rõ ràng. Bất quá, ta mong muốn Thái hậu có thể minh bạch, Vãn Nhi không hề có lỗi gì với ngươi!”

Không để ý uy nghiêm của Triệu Mạn, Hạng Trị Chung trực tiếp đứng lên, căm tức nhìn Triệu Mạn, đôi mắt như hàn đao, dường như muốn đâm thành một lỗ trên người bà. Chuyện lúc trước hắn không tính toán, nhưng lúc này đây Thái hậu dĩ nhiên xúi giục Hạng Quân mỹ và Hạng Quân Nhu đi đối phó Hạng Quân Vãn, điều này đã vượt qua điểm mấu chốt của Hạng Trị Chung.

“Ai gia rõ ràng? Ha hả… Ai gia chỉ biết là là ngươi mưu sát Hoàng nhi của Ai gia, là ngươi làm hại mẹ con chúng ta nhân quỷ chia lìa, là ngươi tạo thành bi kịch ngày hôm nay! Hạng Trị Chung, Ai gia nhớ kỹ lúc Hoàng nhi mang ngươi về, ngươi bất quá là tên

khất cái chết đói chết khát ngoài lề đường, là Hoàng nhi đề bạt ngươi, ngươi mới có ngày hôm nay! Của ngươi hết thảy đều là Bách Nhi đưa cho ngươi, thế nhưng ngươi con bạch nhãn lang này, dĩ nhiên hại Bách Nhi… Ngươi, chết tiệt!”

Nói đến lúc kích động, thanh âm của Triệu Mạn bắt đầu trở nên run rẩy, thân thể cũng theo vậy mà khẽ run lên. Nguyên bản đôi mắt tinh tường bị phủ lên một tầng mây mù, thoạt nhìn bà trông già đi rất nhiều.

“Là ngươi, ngươi là quân giết người! Công Tôn Nam cũng vậy! Ngươi đừng tưởng rằng không thừa nhận, Ai gia hận không thể lóc thịt các ngươi, uống máu các ngươi! Ai gia không có biện pháp, các ngươi cướp đi bảo bối trân quý của Ai gia, Ai gia cũng sẽ trả lại đủ vốn lời!”

Liên tiếp nói nhiều như vậy, hô hấp của Triệu Mạn trở nên dồn dập, nguyên bản khôn mặt phấn bạch, lúc này bởi vì tức giận cũng phồng đến đỏ bừng. Thanh Đằng liền vội vàng tiến lên vuốt lưng giùm Triệu Mạn, Triệu Mạn vung tay lên, cho Thanh Đằng lui về một bên. “Thanh Đằng, ngươi đi ra ngoài, Ai gia có vài câu quan trọng hơn muốn nói với đại tướng quân!”

“Vâng!” Thanh Đằng ly khai, lúc gần đi đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Triệu Mạn và Hạng Trị Chung. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Không có người bên ngoài, Triệu Mạn không còn duy trì hình tượng uy nghiêm, tiến nhanh tới, một bạt tai quất mạnh lên mặt Hạng Trị Chung, trực tiếp đánh cho khóe miệng hắn chảy máu.

“Công Tôn Nam rốt cuộc cho ngươi chỗ tốt gì, để ngươi vong ân phụ nghĩa, phản bội Bách Nhi? Hạng Trị Chung, ngươi làm việc khuất tất, buổi tối sẽ ngủ ngon sao? Đến tột cùng phải như thế nào, mới có thể vô tình được như ngươi? Ngươi nói cho Ai gia, nói cho Ai gia a!”

Nhìn dáng dấp của Triệu Mạn, Hạng Trị Chung trầm mặc một lúc lâu, sau đó tiến lên đỡ Triệu Mạn, “Thái hậu, người suy nghĩ nhiều.”

“Ai gia không có!” Triệu Mạn hất tay Hạng Trị Chung ra, hung tợn nhìn hắn, “Có bản lĩnh ngươi hãy nói cho Công Tôn Nam, kêu hắn cũng giết Ai gia. Bằng không, chỉ cần Ai gia có một hơi thở, Ai gia sẽ vì Bách Nhi báo thù rửa hận. Hạng Trị Chung, các ngươi chờ xem! Ngươi nên thời thời khắc khắc canh giữ ở bên người nữ nhi bảo bối của ngươi, bằng không, bằng không lúc nào đó nàng cũng sẽ giống như hai tỷ tỷ của nàng vậy ——”

“Đủ rồi!” Nhâm Hạng Trị Chung cho dù tính tình hảo, lúc này cũng bị Triệu Mạn kích thích đến hỏng mất.

“Thái hậu nếu hận ta như vậy, ta đây lấy mạng đền mạng, hy vọng có thể tiêu trừ thù hận trong lòng ngươi.” Hạng Trị Chung vừa dứt lời, trong tay nhiều hơn một thanh chủy thủ sắc bén, đâm vào trái tim, mưa máu “Phốc ——” một tiếng, phun đầy lên người Triệu Mạn.

“Ngươi, ngươi đây là…”

Bất thình lình xảy ra việc ngoài ý muốn, khiến Triệu Mạn choáng váng. Bà tuy rằng hận không thể tập tức giết chết Hạng Trị Chung, nhưng hắn làm ra việc vừa xong, cũng khiến Triệu Mạn trở tay không kịp.

Nhìn Hạng Trị Chung chậm rãi ngã xuống, máu trước ngực như dòng suối nhỏ ồ ồ chảy ra, mắt Triệu Mạn tối sầm, thiếu chút liền ngất đi.

Chờ tin tức Hạng Trị Chung tự sát truyền tới ngự thư phòng, Công Tôn Nam có chút không tin lỗ tai của mình, “Ngươi nói cái gì? Lập lại lần nữa?”

Thanh Đằng quỳ trên mặt đất, biểu tình có chút kinh hoảng, “Bệ hạ, đại tướng quân tự sát, hiện tại các thái y đang cứu giúp, sợ là dữ nhiều lành ít ——”

“Cái gì?!” Công Tôn Nam nhoáng lên, “Mau, mau dẫn Trẫm tới!”

Tẩm cung của Thái hậu, trong ba tầng ngoại ba tầng, thái y đem Hạng Trị Chung vây lại, cầm máu, rửa vết thương, tất cả thái y đều nơm nớp lo sợ.

“Thế nào?” Triệu Mạn tuy rằng trong lòng có chút bối rối, thế nhưng trên mặt không chút nào biểu hiện ra ngoài.

“Hồi Thái hậu nương nương, vết thương cách trái tim chỉ có nửa ly, nếu đại tướng quân có thể vượt qua đêm nay, là có thể bình an, nếu không…”

“Nếu không thì sẽ làm sao?” Công Tôn Nam vừa đuổi tới, liền nghe được câu này, trong lòng kinh hãi, lập tức bước đi tiến đến. “Sẽ làm sao?”

“Bệ hạ, nếu tướng không thể qua khỏi đêm hôm nay, thỉnh bệ hạ nén bi thương…”

Lời nói này hàm súc, Công Tôn Nam cũng hiểu được ý tứ bên trong. Hạng Trị Chung lúc này đây chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. “Mẫu hậu, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Công Tôn Nam lúc nói lời này, có chút nghiến răng nghiến lợi, Triệu Mạn làm sao nghe không ra ý tứ của Công Tôn Nam, Hạng Trị Chung là đại tướng quân Thương Nguyệt quốc, chính là bởi vì có hắn trấn thủ, Thương Nguyệt quốc mới có thể thái bình. Hôm nay, Hạng Trị Chung biến thành như vậy, Công Tôn Nam phát cáu với bà cũng là nên.

“Là Ai gia không tốt, là lỗi của Ai gia…”

Triệu Mạn liên tục tự trách, bộ dáng kia, như là thật tâm ăn năn, làm cho mọi người cùng Công Tôn Nam cũng không tiện nói gì nhiều. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết hai người nói gì đó, chỉ là Công Tôn Nam không nghĩ tới Hạng Trị Chung sẽ trung tâm như vậy, tình nguyện tự sát cũng không khai ra hắn, hắn đích xác chính là thần tử trung thành nhất!

Mặc dù Công Tôn Nam là người đa nghi, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, tín nhiệm đối với Hạng Trị Chung, người ngoài không thể so với, có thể nói toàn bộ Thương Nguyệt quốc, người mà Công Tôn Nam hôm nay tin tưởng nhất chỉ có Hạng Trị Chung.

“Bệ hạ, đại tướng quân hôm nay không được di chuyển, hơn nữa bên người luôn cần người canh chừng.”

Thái y nói những lời này, Triệu Mạn cũng hiểu, lập tức đứng dậy, “Hoàng thượng, để hắn ở lại nơi này của Ai gia đi! Để thái y ở chỗ này coi chừng đại tướng quân, có chuyện gì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Mặc dù Triệu Mạn đã khiêm tốn, Công Tôn Nam còn chưa quá tin tưởng bà ta. Có thể đem Hạng Trị Chung làm cho tự sát, bây giờ còn giá trị để tin tưởng sao? Chỉ là, nhiều người nhìn vào như vậy, làm mất mặt Triệu Mạn, huống chi là ngày sinh của bà, nếu chuyện hai người bất hòa bị người phát hiện, bị liên lụy còn là Thương Nguyệt quốc. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Suy nghĩ thật lâu, Công Tôn Nam gật đầu, “Làm phiền mẫu hậu!”

Hạng Trị Chung phải ở lại tẩm cung Thái hậu, sự tình hắn bị thương hiện tại không thể truyền đi. Lúc này, Công Tôn Nam dặn dò mọi người kín miệng, tất cả chờ sau khi Hạng Trị Chung tỉnh.

Công Tôn Nam liền sai người trông coi xung quanh đây, không cho ai tùy tiện ra vào. Về phần ngày sinh, vẫn phải tiếp tục, Công Tôn Nam đi ra ngoài chào hỏi khách nhân, Triệu Mạn ở lại.

Sợ ảnh hưởng tới Hạng Trị Chung, những người khác đều lui xuống, chỉ để lại người hầu của Hạng Trị Chung.

Triệu Mạn đi tới bên giường, nhìn gương mặt tái nhợt mà băng gạc nhuốm máu trên ngực Hạng Trị Chung, tư vị trong lòng không cách nào hình dung. Theo lý thuyết, Hạng Trị Chung biến thành như vậy bà hẳn là vui vẻ mới đúng, nhưng vì cái gì nàng không vui? Người trước mắt này là cừu nhân giết chết Bách Nhi của nàng, bà hẳn là hận không thể khiến hắn chết mới đúng a!

“Ngươi đi xuống đi ——” Đuổi người hầu trong phòng đi, Triệu Mạn ngồi ở bên giường, nhìn Hạng Trị Chung biểu tình đờ ra.

“Chân tướng rốt cuộc là cái gì? Ngươi tình nguyện tự sát, cũng muốn bao che Công Tôn Nam sao?”

Triệu Mạn thở một tiếng thật dài, ngồi một lúc lâu, vừa mới chuẩn bị đi, tay của Hạng Trị Chung đưa qua, bắt được ống tay áo của nàng.

“Ngươi?” Triệu Mạn kinh ngạc nhìn Hạng Trị Chung mở mắt, vừa mới chuẩn bị gọi người, bị Hạng Trị Chung ngăn cản.

“Thái hậu nương nương ——” Hạng Trị Chung lấy ra một mảnh gấm nhét vào trong tay Triệu Mạn, “Thanh Đằng, Thanh Đằng không thể tin…”

Nói xong lời này, Hạng Trị Chung lần thứ hai ngất đi, Triệu Mạn không biết thật giả trong lời hắn nói, chỉ là mảnh gấm trong tay đích xác nhìn quen mắt. Mở ra, mắt Triệu Mạn nhòe đi. Trên mảnh gấm thêu kim long ngũ trảo, nét chữ quen thuộc này. Mặc dù hơn mười năm không nhìn thấy, thế nhưng Triệu Mạn liếc mắt liền nhận ra chữ này được viết từ tay Công Tôn Bách.

“Mẫu hậu đại nhân ở trên, đứa con bất hiếu dập đầu với ngài…” Vừa thấy câu nói đầu tiên, nước mắt Triệu Mạn liền lăn xuống. Đúng rồi, là hắn! Là Bách Nhi của nàng!

Mang theo tâm tình gấp gáp, Triệu Mạn đem những chữ trên mảnh gấm đọc một lượt. Sau khi xem xong, Triệu Mạn đã lệ ngân đầy mặt. Nguyên lai nàng hiểu lầm Hạng Trị Chung, nguyên lai tất cả quá trình dĩ nhiên là như vậy.

“Trị Chung, Trị Chung ngươi tỉnh tỉnh!”

Lúc này, trong lòng Triệu Mạn bị nồng đậm áy náy lấp đầy, bà nhận lầm địch nhân, là bà hiểu lầm hắn.

Gọi một lúc lâu, Hạng Trị Chung cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, Triệu Mạn vội vã lau lệ, đem mảnh gấp cẩn thận cất kỹ.

Chuyện lúc ban đầu dĩ nhiên là Công Tôn Nam và mẫu phi hắn Trịnh quý phi một tay tạo thành, sau khi bà mất đi Công Tôn Bách liền quay sang nâng đỡ Công Tôn Nam, không nghĩ tới mẹ con bọn hắn dĩ nhiên là bạch nhãn lang!

Trong lòng mang theo áy náy nồng đậm, Triệu Mạn canh giữ bên người Hạng Trị Chung suốt đêm, tuy rằng Thanh Đằng nhiều lần giục Triệu Mạn đi nghỉ ngơi, để nàng ta tới chiếu cố Hạng Trị Chung, đều bị Triệu Mạn cự tuyệt. Bà tinh tường nhớ kỹ câu nói sau cùng kia của Hạng Trị Chung, “Thanh Đng không thể tin”, cung nữ này theo bà mấy thập niên lại là người của Công Tôn Nam, đây là điều mà Triệu Mạn làm sao cũng không nghĩ tới.

“Thái hậu, người đều canh giữ cả đêm, người nghỉ một chút đi!” Thanh Đằng đau lòng nhìn đôi mắt sung huyết của Triệu Mạn, nghĩ tới muốn xoa bóp cho bà, lại bị Triệu Mạn trực tiếp cự tuyệt.

“Thanh Đằng, Ai gia không có việc gì, ngươi đem chén cháo nhỏ lại đây cho Ai gia, ngươi tự mình nấu, cái loại không đặc không loãng này, Ai gia thích ăn nhất cháo ngươi nấu——”

“Vâng!”

Đuổi Thanh Đằng đi, Triệu Mạn lần thứ hai đi tới trước mặt Hạng Trị Chung.”Trị Chung, ngươi nhất định phải tỉnh lại! Ai gia hiểu lầm ngươi, là Ai gia sai. Ngươi nhất định phải tha thứ cho Ai gia ——”

Có lẽ là Triệu Mạn thành tâm, trong chốc lát, Hạng Trị Chung chậm rãi mở mắt.

“Ngươi tỉnh?” Thấy Hạng Trị Chung tỉnh lại, Triệu Mạn thật cao hứng, bất chấp thân phận, nhào vào bên giường, “Xin lỗi, là Ai gia sai! Ai gia khiến ngươi chịu ủy khuất!”

“Thái hậu nương nương, Vãn Nhi, là của cháu gái ruột của ngài, đừng liên lụy nàng…”

Nếu như nói, Hạng Trị Chung từ nhân vật phản diện biến thành nhân vật chính diện, ở trong lòng Triệu Mạn nổi lên dao động không nhỏ, hiện tại, nàng trước còn muốn tính kế như thế nào chỉnh Hạng Quân Vãn dĩ nhiên biến thành cháu gái ruột của nàng, đây không thể nghi ngờ là kinh thiên phích lịch, đánh cho Triệu Mạn nửa ngày cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

“Nương nương nếu không tin, chờ đêm mười lăm triệu Vãn Nhi, sẽ biết.” Sắc mặt Hạng Trị Chung trắng bệch, nói một câu phải ngừng vài lần để lấy hơi. “Thái hậu, thần giấu diếm ngài lâu như vậy, thần đáng chết…”

“Không phải ngươi đáng chết, là ta bất phân thị phi, là ta bị cừu hận che mắt.” Vừa nghĩ tới chính mình thiếu chút nữa lấy đi tính mệnh của cháu gái ruột, trong lòng Triệu Mạn hoảng hốt. Hoàn hảo Hạng Quân Vãn không có việc gì, bằng không nàng cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình!

“Thái hậu, bệ hạ bệnh đa nghi rất nặng, mấy năm nay thần một mực nỗ lực lấy được tín nhiệm của hắn. Lúc này đây, bệ hạ hẳn là đối thần hoàn toàn yên tâm… Nếu Vãn Nhi có thể có được Thương

Nguyệt quốc, thần nhất định sẽ thủ hộ Thương Nguyệt nước, đem Thương Nguyệt quốc hoàn chỉnh chỉnh giao cho Vãn Nhi…”

Hạng Trị Chung dụng khổ nhục kế, Triệu Mạn làm sao không hiểu. Công Tôn Nam trời sinh tính đa nghi, cả triều văn võ, hắn còn không có thân tín, hôm nay Hạng Trị Chung như vậy, sẽ triệt để chiếm được tín nhiệm của Công Tôn Nam, thế nhưng hắn cũng bởi vậy mà thiếu chút lấy mạng mình. Triệu Mạn không khỏi nhớ tới lời Công Tôn Bách nói trước đây, “Mẫu hậu, nhi thần có thể đem tính mệnh thân gia đều giao cho Hạng Trị Chung, người này có thể tin.”

“Trị Chung, Ai gia trước đây đối với ngươi như vậy, là Ai gia sai! Ai gia thực sự là lão hồ đồ!” Hiện tại, Triệu Mạn ngoại trừ thương tâm khổ sở áy náy, không còn tâm tình gì khác. Hạng Trị Chung như vậy, cũng do nguyên nhân của bà ở bên trong. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nương nương, ngài nói không sai, là thần không có bảo vệ tốt Thái tử… Thần, tự mình cắt lấy đầu của Thái tử hiến cho bệ hạ, thần hàng đêm đều không thể ngủ yên, thần vô năng…”

Lúc nói lời này, Hạng Trị Chung rõ ràng rất kích động, ngực phập phồng rất lớn, băng gạc trước ngực lần thứ hai bị nhuộm đỏ.

“Người, mau tới!” Triệu Mạn vừa nhìn liền nóng nảy, vội vã gọi người, Hạng Trị Chung lại gọi lại nàng, “Nương nương, bệ hạ đã động sát tâm, lần này sau ngày sinh, nương nương vẫn là đi lễ Phật đi… Nương nương nếu là tin tưởng thần, liền đem chuyện thủ hộ Vãn Nhi, thủ hộ Thương Nguyệt quốc giao cho thần, thần nhất định sẽ không cô phụ Thái tử! Còn có, Thanh Đằng là người của bệ hạ, ghi nhớ kỹ…”

Nói xong những lời này, Hạng Trị Chung lần thứ ba ngất đi, lúc này đây bắt đầu phát sốt, cả người hoàn toàn lâm vào hôn mê.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Nam Công Tử Tiến Cung

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Mẫu hậu, người rốt cuộc đối với hắn làm cái gì?” Cho dù Công Tôn Nam muốn duy trì mặt ngoài bình tĩnh như thế nào đi nữa, bây giờ thấy bộ dáng Hạng Trị Chung như vậy, cũng bắt đầu nổi nóng. Phải biết rằng Hạng Trị Chung trong quân đội uy vọng rất cao, nếu hắn thực sự chết thẳng cẳng, võ tướng cả triều, không ai có thể thế thân hắn, cho dù người có năng lực cũng không thiếu, nhưng Công Tôn Nam không thể tin người khác, huống chi đem binh lực của cả quốc gia giao vào tay người khác.

“Hoàng, Ai gia, Ai gia…”

Nhớ tới lời sau cùng Hạng Trị Chung nói, Triệu Mạn chậm rãi thở dài, “Chờ ngày sinh nhật qua đi, Ai gia quyết định tới phật đường ăn chay lễ Phật, ở Tự Lý an độ lúc tuổi già.”

Triệu Mạn quyết định, khiến Công Tôn Nam vui vẻ hơn, cũng rất phiền muộn. Vì sao trong thời gian ngắn, Triệu Mạn lại chọn tới Phật môn? Lẽ nào nàng buông tha báo thù? Còn nữa, nàng cho rằng Hạng Trị Chung là địch nhân, bây giờ thấy Hạng Trị Chung như vậy, nàng cũng yên tâm?

Trong đầu Công Tôn Nam suy nghĩ rất nhiều, duy chỉ có bỏ sót Hạng Trị Chung lúc này. Bất quá, mặc kệ rốt cuộc Triệu Mạn nói thật hay giả, nếu bà tiến nhập Phật môn ăn chay niệm Phật, không bằng thành toàn cho bà. Nhốt một người, so với thần không biết quỷ không hay giết chết một người dễ hơn nhiều.

Mặc dù Công Tôn Nam muốn tiếp tục giấu diếm chuyện tình Hạng Trị Chung, bên ngoài đã có tin đồn, đơn giản, Công Tôn Nam trực tiếp công bố Hạng Trị Chung ở trong cung bị đâm, bị trọng thương. Bởi trước khi Hạng Trị Chung bị đâm, từng trải qua những việc như vậy,lúc này đây Công Tôn Nam mang lý do này ra, thật sự không có ai hoài nghi.

Lúc Hạng Quân Vãn nghe Hạng Trị Chung bị đâm, ngay lập tức chạy tới hoàng cung. Nhìn Hạng Trị Chung nằm trên giường hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, lòng của Hạng Quân Vãn như bị ngàn cân đè xuống.

“Hoàng thượng, thích khách bắt được chưa?” Hạng Quân Vãn nhịn xuống tức giận trong lòng.

“Cái này, thích khách đã chạy mất…” Công Tôn Nam tự nhiên sẽ không nói thật, bằng không chuyện tình Thái hậu bức tử đại tướng quân truyền đi, bảo Công Tôn Nam hắn phải giải thích như thế nào? Vạn nhất bị người khác tra ra chuyện năm xưa vậy làm sao bây giờ?

“Thích khách chạy mất?”

Hạng Quân Vãn không tin điều này, bởi vì trên mặt Công Tôn Nam viết rõ rõ ràng ràng, đó là một lời nói dối. Chỉ là Hạng Trị Chung vẫn còn đang hôn mê, Hạng Quân Vãn không tiện phát tác, tất cả

chờ Hạng Trị Chung tỉnh lại thì hơn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Đối với việc Hạng Quân Vãn đến, người cao hứng nhất chính là Triệu Mạn.

Từ khi ở chỗ Hạng Trị Chung biết được Hạng Quân Vãn chính là cháu gái ruột của bà, Triệu Mạn hận không thể lập tức vọt tới phủ tướng quân đưa cháu gái bảo bối này kéo vào lòng hảo hảo thương yêu một phen, nhưng bà biết bây giờ không phải là lúc bà và Hạng Quân Vãn nhận nhau, bất đắc dĩ cưỡng chế đem những ý niệm vừa sinh ra mạnh mẽ cắt đứt.

Hiện tại, nhìn thấy Hạng Quân Vãn, tay của Triệu Mạn ở trong tay áo kích động run rẩy. Đây là cháu gái của bà, là huyết mạch của Công Tôn Bách a! Bà còn tưởng rằng Công Tôn Bách mất đi, lưu lại bà già này trên trần thế, cô cô linh linh, không nghĩ tới bà còn có một tôn nữ. Thoáng cái, trong thế giới của Triệu Mạn dấy lên hy vọng.

Nhìn Hạng Quân Vãn ở bên giường Hạng Trị Chung bận trước bận sau, dáng dấp nóng nảy, trong lòng Triệu Mạn áy náy càng sâu.

Hạng Trị Chung đối Hạng Quân Vãn làm sao, bà biết rõ ràng, so với con ái để của hắn còn tốt hơn gấp trăm lần. Hiện tại Hạng Trị Chung nằm ở chỗ này, cũng là bởi vì mình quá mức bức bách hắn, Hạng Trị Chung mới lựa chọn phương thức như vậy, ngẫm lại thực cảm thấy có lỗi với hắn.

Cố nén ý muốn cùng Hạng Quân Vãn nhận nhau trong đầu, Triệu Mạn hít một hơi thật sâu, nỗ lực để cho mình bình tĩnh trở lại. Hiện tại nhận người thân, chỉ có thể mang đến phiền toái không cần thiết cho Hạng Quân Vãn, thậm chí sẽ nguy hiểm đến tánh mạng của

nàng. Hạng Quân Vãn là con gái duy hất của Công Tôn Bách, bà là bà nội, nhất định phải hảo hảo bảo hộ nàng.

“Vãn Nhi, Dụ Tịnh theo ngươi, đã quen chưa!” Rốt cục, Triệu Mạn tìm một đề tài, muốn cùng Hạng Quân Vãn nói hai câu. Chỉ là Hạng Quân Vãn lúc này tâm đều ở trên người Hạng Trị Chung, không có nghe rõ sự quan tâm trong lời của Triệu Mạn.

“Dụ Tịnh? Hoàn hảo đi!” Hạng Quân Vãn toàn tâm vẫn đặt trên người Hạng Trị Chung, bất chấp Triệu Mạn. Nàng đưa lưng về phía bà, đưa tay bắt mạch cho Hạng Trị Chung. Xem ra, tình huống thực sự là không mấy lạc quan!

Hạng Quân Vãn đi tới trước mặt Công Tôn Nam, xuất ra một hộp gấm nhỏ. “Bệ hạ, đây là Hồi Xuân hoàn Phượng Cửu đưa cho ta, có tác dụng cải tử hồi sanh, do Nam công tử phối trí, hẳn là đối với cha ta hữu dụng, phiền bệ hạ thỉnh thái y xem qua một chút. Nếu là có thể dùng, phải nhanh một chút cho ta cha ăn vào mới được!”

Nam công tử là ai, Công Tôn Nam mặc dù chưa từng thấy qua, cũng biết bản lãnh của hắn. Nhiều người đều nói Công Tôn Trường Khanh phế rồi, kết quả Nam công tử chỉ dùng vài châm, khiến cho Công Tôn Trường Khanh khôi phục lại, hiện tại có Hồi Xuân hoàn của Nam công tử, Hạng Trị Chung nhất định sẽ bình an vô sự!

Công Tôn Nam lập tức cho thái y tới kiểm tra dược hoàn, không có vấn đề, lúc này cấp Hạng Trị Chung ăn vào.

Lúc này, Công Tôn Nam thoáng thở phào nhẹ nhõm, có thể dược hoàn đối Hạng Trị Chung mà nói không có tác dụng quá lớn, tốt nhất là có thể lập tức khôi phục. Nếu là có thể đi qua Phượng Cửu mời Nam công tử tới, đó là biện pháp tốt nhất!

Nghĩ tới đây, Công Tôn Nam đã mở miệng, “Vãn Nhi, ngươi xem, có thể hay không phiền phức Phượng thiếu chủ đem Nam công tử mời tới? Nếu có hắn ở đây, cha ngươi nhất định sẽ rất nhanh hồi phục!”

Hạng Quân Vãn chính là chờ những lời này, nghe Công Tôn Nam đề nghị, Hạng Quân Vãn làm bộ do dự một hồi, “Nghe Phượng Cửu nói Nam công tử hành tung bất định, cũng không biết hắn bây giờ có còn ở Cẩm thành hay không. Ta hiện tại sẽ đi ra ngoài gọi Phượng Cửu!”

“Được được được! Vậy ngươi nhanh đi!”

Lúc Hạng Quân Vãn rời đi, vừa lúc đụng phải Ngọc phu nhân. Thấy Hạng Quân Vãn vội vã rời đi, Ngọc phu nhân gọi lại nàng, “Cha ngươi trọng thương, ngươi không ở lại bên cạnh coi chừng, muốn đi đâu?!”

Ngọc phu nhân cũng không biết chuyện tình của Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu, Công Tôn Nam ở yến hội lên đã công bố tin tốt Hạng Quân Mỹ mang thai, đồng thời sắc phong Hạng Quân Nhu làm Thái tử Trắc phi, hai cái tin tức này khiến Ngọc phu nhân mừng rỡ cười không khép được miệng.

Nàng sinh hai người nữ nhi, hiện tại đều là Thái tử Trắc phi, Hạng Quân Mỹ nếu sinh hạ trưởng tử cho Thái tử, ngày sau càng cao quý không phải nói. Từ lúc Công Tôn Nam sắc phong, Ngọc phu nhân đã bắt đầu lâng lâng, không biết mình rốt cuộc là ai.

Lúc này, Ngọc phu nhân thấy Hạng Quân Vãn lo lắng, cũng không xem nàng ra gì. Huống chi Hạng Trị Chung vẫn nâng niu Hạng Quân Vãn hiện tại đang nằm, không ai có thể bảo hộ Hạng

Quân Vãn, cho nên nàng càng thêm lẽ hùng hùng hổ hổ, thậm chí đã quên mình đang ở hoàng cung, trước mặt một đám cung nhân bắt đầu chỉ trích Hạng Quân Vãn.

“Mất đi phu quân thương yêu mà ngươi còn như vậy, xem ra là nuôi một bạch nhãn lang!”

Hạng Quân Vãn không biết nên nói Ngọc phu nhân ngu xuẩn hay là cái gì, chuyện Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu nàng đã từ chỗ Phượng Cửu nghe qua, cái tên thù dai kia thiết kế các ả, lúc này hai tỷ muội không chừng đang gào khóc ở chỗ nào đó đi! Buồn cười cho Ngọc phu nhân không nhìn ra biểu hiện khác lạ của Hoàng hậu nương nương, còn có tâm tư sĩ diện, lai nhằm vào nàng, thực sự là ngu xuẩn hết nói!

“Hoàng hậu nương nương!”

Tuy rằng Ngọc phu nhân ngang ngược như vậy, Hạng Quân Vãn nhưng không có mất chừng mực, đối Hoàng hậu cung kính hành lễ, “Bệ hạ chuẩn ta xuất cung thỉnh Phượng Cửu hỗ trợ tìm Nam công tử cứu cha ta!”

Vừa nghe nói là Công Tôn Nam cho phép, Hoàng hậu liền vội vàng gật đầu, “Ngươi mau đi đi! Vô luận như thế nào, nhất định phải mời được Nam công tử!”

Hoàng hậu tự nhiên biết tác dụng của Hạng Trị Chung đối Công Tôn Nam, đối Thương Nguyệt quốc, liền vội vàng gật đầu cho Hạng Quân Vãn rời đi. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhìn bóng lưng Hạng Quân Vãn biến mất ở trước mắt, Ngọc phu nhân có chút phẫn hận không ngớt. Chuyện tốt như vậy đều rơi trên đầu tiện nhân này? Phượng Cửu chọn trúng nàng, vừa vặn Phượng Cửu lại nhận thức Nam công tử, nếu thật sự mời Nam công tử tới, công lao sau cùng không phải Hạng Quân Vãn hưởng? Thực sự là quá may mắn rồi!

Ngọc phu nhân trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, dù sao bên cạnh còn có Hoàng hậu nương nương. Tuy rằng Hoàng hậu là chị gái của bà, hai người nữ nhi của nàng đều gả cho Công Tôn Ký, đã thân càng thêm thân, nhưng đối phương dù sao cũng là Hoàng hậu, ở trước mặt nàng, Ngọc phu vẫn là nên thu liễm một ít.

“Hoàng hậu nương nương, người xem, nàng chính là cái đức hạnh này. Lúc bị hưu danh tiếng cũng rất xấu! Lúc này vội vã xuất cung, cũng không biết có thể tìm được Nam công tử hay không!”

“Đại tướng quân cát nhân tự có thiên tướng, sẽ không có việc gì.”

Hoàng hậu trên mặt như trước nhu hòa, trong lòng lại càng cảm thấy ghét Ngọc phu nhân. Trước đây thấy bà ta cung kính, cũng không có nghĩ gì. Nhưng là bây giờ Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu làm ra chuyện như vậy, khiến Hoàng hậu đối với thứ muội này của bà phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Vừa rồi Ngọc phu nhân làm trò đối Hạng Quân Vãn lại quát lớn như vậy, còn không biết là thế nào làm tướng quân phu nhân.

Nghĩ vậy, Hoàng hậu càng thấy xử lý hai tỷ muội nọ là chuyện chính xác. Có mẫu thân như vậy, giáo dục nữ nhi nhất định không có chỗ nào tốt! Sớm đuổi đi, miễn cho hại đến Hoàng nhi của nàng, ảnh hưởng tiền đồ của Công Tôn Ký!

Đáng thương Ngọc phu nhân toàn tâm chỉ muốn vinh hoa phú quý thuộc về bà ta, căn bản cũng không biết hai con gái bà ta luôn cho là bảo bối, coi là kiêu ngạo hai bị giam trong tù của Thái tử phủ, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Phượng Cửu quả nhiên đang lúc mọi người chờ đợi mang theo Nam công tử tiến cung, sau khi tự mình kiểm tra cặn kẽ cho Hạng Trị Chung, Nam công tử một lần nữa băng bó vết thương cho Hạng Trị Chung, viết đơn thuốc, bận đến tối, Nam công tử mới thở ra một hơi.

“Nam công tử, Hạng ái khanh hắn thế nào?”

Từ khi Hạng Trị Chung thụ thương, lòng của Công Tôn Nam luôn lo sợ, hắn rất sợ Hạng Trị Chung có chuyện gì ngoài ý muốn. Mặc dù Phượng Cửu mang Nam công tử đến, Công Tôn Nam vẫn là không cách nào yên tâm, dù sao tất cả thái y trong thái y viện đều nói, thuận theo thiên ý, biểu thị tình trạng của Hạng Trị Chung đã sức người không thể cứu vãn, khiến cho Công Tôn Nam vẫn lo lắng hãi hùng không thôi.

Lúc này thấy Nam công tử đem cây Thủy tinh châm trên người Hạng Trị Chung rút ra, cất xong tất cả châm, Công Tôn Nam nghĩ nửa ngày qua quả thực một ngày bằng một năm.

“Bệ hạ yên tâm, đại tướng quân không sao, chỉ cần đúng hạn uống thuốc sẽ không có vấn đề, bất quá, vết thương của hắn ở gần trái tim, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt một đoạn thời gian. Bằng không coi như là có thần tiên ra tay, cũng vô lực xoay chuyển trời đất!”

Có lời của Nam công tử, Công Tôn Nam cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, “Thật tốt quá! Chỉ cần Hạng ái khanh không có việc

gì là tốt rồi! Nam công tử, ngươi chữa trị cho Hạng ái khanh rất tốt, muốn Trẫm thưởng ngươi cái gì, chỉ cần mở miệng?"

Vừa rồi vẫn lo lắng Hạng Trị Chung, Công Tôn Nam cũng không có lưu ý dung mạo của Nam công tử, lúc này vừa nhìn, đối phương dĩ nhiên lại một thân trích tiên như vậy, y thuật lại cao như vậy minh, thực sự là anh hùng xuất thiếu niên! Cảm tình trong lòng đối với Nam công tử lại tăng thêm vài phần.

"Bệ hạ hẳn nghe nói qua ta, ta thích nhất là hoàng kim. Để bệ hạ thuận tiện, trực tiếp thưởng hoàng kim cho ta là được rồi!"

Hình tượng Nam công tử mê tiền đối lập với cảm giác đầu tiên hắn mang đến, nghĩ lại, mỹ thiếu niên này đã từng lừa gạt con trai mình mười vạn lượng hoàng kim, Công Tôn Nam cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Nam công tử sẽ không có nghĩ tới vào triều làm quan sao? Trẫm đem Thái y viện giao cho ngươi, thế nào?"

Cấp hoàng kim, với Công Tôn Nam xem ra không thành vấn đề, chỉ là hắn càng muốn đem Nam công tử ở lại bên cạnh mình. Có một người y thuật cao minh như vậy hộ giá, sẽ giảm bớt rất nhiều nguy hiểm.

Bất quá, Công Tôn Nam đánh giá cao cám dỗ mình ném ra, Nam công tử lập tức cự tuyệt hắn, "Đa tạ ý tốt của bệ hạ, chỉ là tính cách ta lười biếng, không thích hợp vào thái y viện, huống chi ta đã từng trước mộ gia sư phát thệ, tuyệt đối không dính líu tới quan trường, xin bệ hạ hãy lượng thứ!"

Nam công tử đều nói như vậy, Công Tôn Nam cũng không tiện lại ép buộc. Để cấp Nam công tử một cái ấn tượng tốt, hơn nữa vì muốn thu mua Nam công tử, thuận tiện cho bất kỳ tình huống nào, Công Tôn Nam lúc này từ quốc khố lấy ra ngân phiếu mười vạn hoàng kim đưa cho Nam công tử, lại hứa hẹn chờ lúc Hạng Trị Chung khỏi hẳn còn có thâm tạ.

Chỉ là tiến cung một chuyến, Hạng Quân Vãn lần thứ hai buôn bán lời một mâm vàng bạc.

Lúc xuất cung, Phượng Cửu cưng chìu nhìn ngân phiếu trong tay Hạng Quân Vãn, nhẹ nhàng mà thở dài, “Nương tử, bản lĩnh kiếm tiền của nàng thật lợi hại! Chỉ mấy châm, lại kiếm được nhiều tiền lời như vậy, khiến ta cảm thấy rất áp lực. Có một nương tử tài năng, vi phu đơn giản là anh hùng không đất dụng võ a! Xem ra vi phu đã cưới một chậu châu báu trở về!”

“Chàng không biết còn có câu nói, nói nam nhân là cây rụng tiền, nữ nhân là chậu châu báu. Nam nhân kiếm tiền, nữ nhân toàn tiễn, như vậy ngày mới có thể hồng hồng hỏa hỏa sao!”

*Toàn tiễn: giữ tiền, tích tiền.

*Hồng hồng hỏa hỏa: giàu sang phú quý.

“Ha hả, nương tử nói như vậy, chứ không phải là ám chỉ ta, kêu ta đem quyền nắm giữ kinh tế giao cho nàng a?” Nhìn ra giữa chân mày Hạng Quân Vãn đượm vẻ buồn rầu, Phượng Cửu nắm vai nàng, chọc cười khiến cho Hạng Quân Vãn vui vẻ.

“Yên tâm đi! Đại tướng quân nhất định sẽ bình an!”

“Có ta ở đây, cha ta tại sao có thể có chuyện!” Hạng Quân Vãn đem ngân phiếu chia làm hai nửa. Một phần cấp Kinh Hồn cầm xây dựng Liệt Diễm, một phần Hạng Quân Vãn muốn lưu cho Hạng Trị Chung.

Ngay khi vừa cấp Hạng Trị Chung kiểm tra thời điểm thụ thương, Hạng Quân Vãn nhìn ra một đao kia là do cha tự mình đâm. Hạng Quân Vãn không biết Hạng Trị Chung tại sao muốn làm mình bị thương, hơn nữa không cố kỵ chút nào, lấy tính mệnh ra đặt cuộc, làm cho Hạng Quân Vãn tin tưởng, cha làm như vậy có đạo lý của cha. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Rốt cuộc là chuyện gì làm cho Hạng Trị Chung bất đắc dĩ dùng phương thức như vậy thương tổn chính mình? Vấn đề này vẫn xoay quanh ở trong đầu của Hạng Quân Vãn. Người cha này, nàng thật tình thích, hôm nay Hạng Trị Chung bị thương thành như vậy, nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, Hạng Quân Vãn so với bất luận kẻ nào càng thấy đau đớn.

Nếu như có thể, nàng mong muốn mình có thể vi Hạng Trị Chung bài ưu giải nạn, giúp hắn gánh chịu.

“Vãn Vãn, chờ đại tướng quân hồi phục, hãy đưa ông đi Bàn Long thành, chúng ta thành hôn đi! Ta đợi không kịp!”

Phượng Cửu đột nhiên nói kết hôn, khiến Hạng Quân Vãn sửng sốt, bộ dáng của hắn chăm chú, thế nhưng nàng hiện tại vô tâm với những thứ này, “Phượng Cửu, ta hiện tại hy vọng nhất cha ta có thể bình an vượt qua một kiếp này. Tất cả chờ ta cha tốt hơn, được chứ?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Cha Con Thổ Lộ Tâm Tình

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

"Được ——" Tựa hồ đối với từng yêu cầu Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu đều không thể cự tuyệt. Hắn đem cằm để ở trên trán Hạng Quân Vãn, nhẹ nhàng cọ cọ đầu của nàng.

Phượng Cửu vốn dĩ muốn đính hôn trước, thỉnh Hạng Trị Chung làm nhân chứng, không nghĩ tới bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, có chút trở tay không kịp. Thấy mọi tâm tư của Hạng Quân Vãn đều đặt trên người Hạng Trị Chung, trong lòng Phượng Cửu hơi có chút ghen tuông. Được rồi, hắn thừa nhận, hắn chỉ hy vọng Hạng Quân Vãn đối tốt với một mình hắn, những người khác vô luận nam nữ, bất kể già trẻ, sẽ khiến trong lòng hắn không thoải mái.

Bất quá trong lòng Phượng Cửu vẫn rất tôn trọng nam nhân đã nuôi lớn Hạng Quân Vãn này, mong muốn Hạng Trị Chung cát nhân tự có thiên tướng, có thể bình an vượt qua.

Chỉ là, Hạng Trị Chung bị thương thành như vậy, sợ rằng nội bộ Thương Nguyệt quốc sẽ có biến động. Phượng Cửu đè lại huyệt thái dương, híp mắt. Vừa nghĩ tới tin tức từ Bàn Long thành truyền đến, hắn cũng có chút nhức đầu. Vân Tranh nữ nhân kia dĩ nhiên viết thư cho lão thái quân, nói vậy không bao lâu, lão thái quân chắc chắn sẽ tới. Nữ nhân kia, thật đúng là không an phận a…

Bên cạnh, Phượng Cửu thấy Hạng Quân Vãn chống cằm, cau mày, nhẹ giọng cười, đưa tay xoa xung quanh lông mày Hạng Quân Vãn. “Đừng lo lắng, nhạc phụ không có việc gì, tin tưởng ta!”

Nghe xong lời này, gương mặt Hạng Quân Vãn đỏ lên, “Ai là nhạc phụ của chàng a!”

“Nàng đã là nương tử của ta, ông ấy tự nhiên là nhạc phụ của ta, chuyện của ta và nàng đều đã chiêu cáo thiên hạ, lẽ nào nàng còn muốn gả cho người khác?!”

“Ít chảnh chọe thôi!” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Hạng Quân Vãn vẫn là ngọt ngào. Tâm tình bởi vì Hạng Trị Chung thụ thương mà ảnh hưởng đã trở nên khá hơn, đại khái là từ trên người Phượng Cửu thấy được hy vọng, là nam nhân khiến cho mình có cảm giác an toàn.

Mà Phượng Cửu, cuối cùng từ trên mặt Hạng Quân Vãn cũng thấy được hình dáng nụ cười, tâm tình thật tốt, “Chuyện của nhạc phụ giao cho ta, ta tra nguyên nhân sẽ nói cho nàng biết. Hiện tại chuyện cần làm của nàng là ăn cơm thật ngon, chữa bệnh cho nhạc phụ, việc khác đều không cần quan tâm, giao cho ta là được!”

Việc Hạng Trị Chung hôn mê ở triều đình Thương Nguyệt quốc đã tạo thành oanh động không nhỏ, có khả năng ở trong hoàng cung ám sát đại tướng quân, đồng thời thành công, sát thủ như vậy khiến văn võ bá quan sợ hãi, tất cả mọi người nghĩ trên cổ đầu tràn ngập nguy cơ, có sát thủ như vậy ở đây, ai còn khả năng bình yên đi vào giấc ngủ.

So với quan viên Thương Nguyệt quốc nơm nớp lo sợ, tam quốc từ trong chuyện này đánh hơi được sự khác thường. Nếu bình

thường, người tam quốc nhất định sẽ rục rịch, nghĩ biện pháp ở thời gian Hạng Trị Chung bị thương mà phát động một vài cuộc chiến nhỏ, khiến Thương Nguyệt quốc cắt nhường thổ địa và vân vân, nhưng là bây giờ, tứ quốc có cùng chung địch nhân, tự nhiên sẽ không đấu tranh nội bộ.

Ba ngày mừng ngày sinh Thái hậu lấy một kết cục như vậy mà kết thúc, Chu Liên quốc, Đường Hỉ quốc và Dực Nhân quốc sứ đoàn đều tiến cung hướng Công Tôn Nam chào từ giã. Bách Lý Ảnh đặc biệt quan tâm tình trạng của Hạng Trị Chung, lúc nghe Nam công tử tự mình đến chẩn trị bệnh cho Hạng Trị Chung, đồng thời khai phương thuốc, Bách Lý Ảnh gật đầu. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Có Nam công tử ở đây, tin tưởng đại tướng quân nhất định sẽ rất nhanh hồi phục!”

Ý tứ trong lời nói của Bách Lý Ảnh, Công Tôn Nam làm sao có thể nghe không ra. Lại nói tiếp, trong tam quốc, Công Tôn Nam đề phòng nhất là Chu Liên quốc, lú trước Hạng Trị Chung cũng là đóng tại biên cảnh của Thương Nguyệt quốc và Chu Liên quốc, cũng là bởi vì Bách Lý Ảnh Chu Liên quốc là một kẻ dã tâm bừng bừng, không chút an phận. Hôm nay, Bách Lý Ảnh một bộ xem trò vui, khiến trong lòng Công Tôn Nam rất khó chịu.

“Ha ha, tiền xem bệnh ta đã thanh toán, Nam công tử nói không đến một tháng, Hạng ái khanh sẽ sinh long hoạt hổ, ta tin tưởng y thuật của Nam công tử!”

Công Tôn Nam nói lời này, cố ý để Trịnh Khắc và Nguyên Việt nghe thấy, chính là muốn bọn họ đừng có hành động sai lệch nào.

Lúc này, không thể nội chiến, cần phải nhất trí đối ngoại, đem Nữ Chúa kia tìm ra, đây mới là sự tình nghiêm trọng.

“Công Tôn huynh, ngươi yên tâm, chúng ta biết phải làm sao!”

Không quen nhìn Bách Lý Ảnh một bộ ngoài cười nhưng trong không cười, Trịnh Khắc đứng ra hướng Công Tôn Nam nói, hai người này có quan hệ thân thích, mẫu phi Công Tôn Nam là Công chúa Đường Hỉ quốc, là cô cô của Trịnh Khắc, tuy rằng trịnh khắc bình thường không quan tâm, nhưng hắn biết quan hệ môi hở răng lạnh, cho nên lúc này cũng ủng hộ Công Tôn Nam.

Trịnh Khắc không phải một quốc quân hiền đức, Đường Hỉ quốc cũng yếu nhất trong tứ quốc. Trước đây cô cô Trịnh Khắc và Thương Nguyệt quốc hòa thân, hai nước đám hỏi, Đường Hỉ quốc và Thương Nguyệt quốc cũng bởi vì đoạn nhân duyên này mà cùng đứng trên một chiến tuyến, cùng đối kháng Dực Nhân quốc và Chu Liên quốc.

Quốc Vương Dực Nhân Quốc – Nguyên Khuê hiện nay đã sáu mươi tám, đã qua cái tuổi ham muốn lái cương thác đất*, huống chi quốc nội còn có một tên Phượng Cửu khiến hắn nhức đầu, cho nên lực chú ý của Nguyên Khuê đều ở quốc nội. Nhưng trái lại Bách Lý Ảnh, đem Chu Liên quốc xử lý ngay ngắn rõ ràng, dân giàu nước mạnh, nếu không phải Hạng Trị Chung một mực tọa trấn phía nam, Công Tôn Nam thật đúng là lo lắng.

*Lái cương thác đất: mở rộng biên giới, thiết lập lãnh thổ.

Hiện tại Hạng Trị Chung thành ra như vậy, nếu như không có Nữ Chúa xuất hiện, Bách Lý Ảnh nhất định sẽ rục rịch, ma đao hách

hách*, nhưng là xuất hiện một Nữ Chúa có khả năng nhất thống thiên hạ, khiến tứ quốc tạm thời đoàn kết lại.

*Ma đao hách hách: mài đao xoèn xoẹt = =

Nhìn ra Trịnh Khắc bảo hộ Công Tôn Nam, Bách Lý Ảnh nở nụ cười, “Ta không muốn nói nhiều, tìm được trước nữ chủ mới là sự tình quan trọng nhất. Công Tôn huynh, cáo từ!”

Bách Lý Ảnh rời đi trước tiên, Nguyên Việt cũng đứng dậy cáo từ, cuối cùng là Trịnh Khắc, sứ đoàn tam quốc rốt cục ly khai Cẩm thành, khiến Công Tôn Nam thở phào nhẹ nhõm. Làm cho Công Tôn Nam càng cao hứng chính là, không bao lâu đã có người tới bẩm báo, nói Hạng Trị Chung tỉnh, đây quả thực là tin tức tốt nhất Công Tôn Nam nghe được trong khoảng thời gian này.

“Trị Chung, ngươi thế nào? Cảm giác có tốt hơn không?”

Công Tôn Nam chạy tới tẩm cung Thái hậu, Hạng Trị Chung đang uống thuốc. Tuy rằng sắc mặt của hắn còn là tái nhợt, môi vẫn không có huyết sắc, tinh thần cũng không tốt lắm, thế nhưng đã hạ sốt đồng thời tỉnh lại, đây đã là thiên đại hảo sự rồi.

“Bệ hạ, thần không có việc gì.” Hạng Trị Chung ho khan hai tiếng, sắc mặt càng thêm khó coi, “Bệ hạ, thần muốn về nhà.”

“Tốt! Trẫm đưa ngươi trở lại!”

Hạng Trị Chung nói có lý, hắn ở lâu tại tẩm cung Thái hậu cũng không phải chuyện hay. Lúc này đây, Công Tôn Nam cho Hạng Trị Chung đủ thể diện, tự mình đưa hắn trở về tướng quân phủ, còn ban thưởng rất nhiều dược liệu quý báu và vàng bạc châu bảo, lại tự mình an ủi thần tử trung thành nhất.

An trí cho Hạng Trị Chung xong, Công Tôn Nam gọi Hạng Quân Vãn tới, muốn đem đại quyền của tướng quân phủ giao cho nàng, để cho nàng toàn quyền chiếu cố Hạng Trị Chung, chỉ là đề nghị này rất nhanh bị Hạng Trị Chung bác bỏ.

“Bệ hạ, có Nam công tử ở đây, ta rất nhanh sẽ tốt. Việc hôn nhân của Vãn Nhi và Phượng thiếu chủ dĩ nhiên đã định ra, nếu thành hôn sớm một chút thì thật tốt. Tất cả chi còn vấn đề Vân Tranh quận chúa, thần lo lắng nàng chưa từ bỏ ý định, huống chi phía sau Vân Tranh quận chúa còn có Hoàng đế Dực Nhân quốc, Hoàng hậu và lão thái quân Bàn Long thành. Thần sợ kéo dài tình huống này lâu quá, sẽ có chuyện xấu… Nếu là thần nếu có thể thấy Vãn Nhi đính hôn, muốn thần chết ngay tức khắc, thần cũng an tâm!”

“Cha, ngươi không có việc gì!” Thấy Hạng Trị Chung lúc này còn quan tâm mình, mắt Hạng Quân Vãn ửng hồng, “Cha, ta không lấy chồng, ta muốn chiếu cố người!”

“Đứa nhỏ ngốc!” Hạng Trị Chung chậm rãi giơ tay lên, vuốt ve khuôn mặt của Hạng Quân Vãn, trong mắt đều là nồng đậm thương yêu và cưng chìu, “Cha thân thể thân thể rất cường tráng, đừng khóc! Tâm nguyện lớn nhất của cha a, là thấy con xuất giá, đến lúc đó thì có người thay thế thay cha tới chiếu cố con, bảo hộ con, như vậy cha an tâm. Khụ…”

“Cha ——” Hạng Quân Vãn thuần thục rót cho Hạng Trị Chung một chén nước ấm, lấy khăn của mình lau khóe miệng cho ông. “Cha, người đừng vội!”

“Vãn Nhi, Phượng thiếu chủ là một người đáng giá phó thác chung thân, đáp ứng ta, chọn một ngày lành thành hôn đi! Cha sợ đêm dài lắm mộng ——”

Hạng Trị Chung bởi vì nói gấp, sắc mặt trở nên có chút hồng nhuận, sợ vết thương của hắn rách ra, Hạng Quân Vãn liền vội vàng gật đầu đáp ứng, Hạng Trị Chung lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Mạn đã đã biết thân phận của Hạng Quân Vãn, bí mật nếu bị vạch trần, sẽ có thể bị những người khác phát hiện. Lúc này, xuất giá tha hương đối Hạng Quân Vãn mới là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, qua khoảng thời gian này quan sát, Hạng Trị Chung nhìn ra Phượng Cửu là thật tâm thích Hạng Quân Vãn, huống chi Phượng Cửu có năng lực chống lại Công Tôn Nam, cũng có thể bảo hộ Hạng Quân Vãn, đây mới là điều Hạng Trị Chung coi trọng nhất. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hy vọng, Hạng Quân Vãn bình an, hài tử này đã đã trải qua quá nhiều đau khổ! Hạng Trị Chung vỗ vỗ tay của Hạng Quân Vãn, lộ ra một nụ cười an tường.

Công Tôn Nam ở bên cạnh thấy tình cảm cha con thân thiết, bỗng nhiên trong lòng có chút ước ao. Con gái của hắn đông đảo, nhưng tình cảm của hắn và nữ nhi không có tốt như Hạng Trị Chung và Hạng Quân Vãn vậy. Mặc dù hắn thương yêu Công Tôn Trường Khanh, hai người trước hết vẫn là quân thần, sau mới là phụ tử, vĩnh viễn không có khả năng ở chung như phụ tử bình thường. Về phần nữ nhi này của hắn, cũng không có khéo léo như Hạng Quân Vãn, đây địa khái là một điều đáng tiếc nuối trong đời đi!

Hạng Trị Chung cố tình khiến Hạng Quân Vãn và Phượng Cửu sớm ngày thành hôn, Công Tôn Nam cũng có ý nghĩ như vậy.

Mặc dù hắn chỉ hôn trong ngày sinh nhật, Phượng Cửu cũng nói cần hai năm quặng sắt làm sính lễ, Công Tôn Nam thật đúng là lo lắng Phượng Cửu sẽ hối hôn. Dù sao, nữ tử như Hạng Quân Vãn,

không có dung mạo, chỉ có chút ta tài hoa, dù sao cũng là hạ đường phụ, thanh danh bất hảo, Phượng Cửu làm sao sẽ coi trọng Hạng Quân Vãn, Công Tôn Nam không hiểu, thậm chí cho rằng Phượng Cửu ngu như heo mới nhìn trúng Hạng Quân Vãn, chỉ là một thời bị mê hoặc mà thôi.

Cũng bởi vì có ý nghĩ như vậy, Công Tôn Nam lại càng hy vọng hôn sự này có thể thành công. Nhanh bái đường thành thân động phòng, đến lúc đó thì Phượng Cửu muốn trả lại hàng cũng không được! Hơn nữa, hôn lễ kết thúc, sính lễ tự nhiên sẽ đổi sang tiền mặt. Hiện tại vì toàn lực đối phó Nữ Chúa, hai năm quặng sắt, đủ để cho hắn luyện ra rất nhiều binh khí, vừa lúc phải dùng tới!

Cho nên, vừa thấy Hạng Trị Chung nói, Công Tôn Nam lập tức ở bên cạnh hát đệm.

“Vãn Nhi à, Trẫm nghĩ cha ngươi nói rất đúng. Trong lòng hắn bây giờ không yên tâm nhất là ngươi, nếu như ngươi xuất giá thật tốt, trong lòng cha ngươi cũng sẽ bớt lo lắng, thân thể tự nhiên sẽ tốt nhanh hơn. Về chuyện này, Trẫm rất đồng ý ý kiến của cha ngươi, nếu như ngươi không phản đối, Trẫm đi mời Phượng thiếu chủ, định ngày thành hôn! Ngươi yên tâm, Trẫm và cha ngươi thân như huynh đệ, nhất định sẽ xem ngươi như con gái của mình, cho ngươi xuất giá hoành tráng, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi hài lòng!”

Hạng Quân Vãn không phải người ngu, hai người này, người nào chân tình, người nào giả ý nàng vẫn biết rõ ràng. Hạng Trị Chung nhất định là đứng từ góc độ của nàng mà loa lắng, Công Tôn Nam thì sao, càng nhiều hơn là lo lắng đến lợi ích của mình.

Bất quá đến lúc này, Hạng Quân Vãn không muốn để cho Hạng Trị Chung lo lắng, miễn cho ảnh hưởng sức khẻ của ông, thuận theo

gật đầu, “Tất cả nhờ vào bệ hạ làm chủ, ta nghe cha!”

Thấy Hạng Quân Vãn đáp ứng, Hạng Trị Chung thực sự thở phào nhẹ nhõm. Cái này, hắn cuối cùng cũng không còn gì phải lo lắng! Có Phượng Cửu ở đây, định chắc là sẽ không ủy khuất Hạng Quân Vãn. Trong lòng Công Tôn Nam cũng vui vẻ, một là bởi vì Hạng Quân Vãn xuất giá, Phượng Cửu sính lễ dày, hai cũng là bởi vì thấy Hạng Trị Chung vui vẻ, tâm tình của hắn cũng khá.

Chờ Công Tôn Nam đi rồi, Hạng Quân Vãn ngồi ở bên giường giúp Hạng Trị Chung ăn cháo. Đại khái là tâm tình tốt, Hạng Trị Chung lúc này ăn thật nhiều, nhìn qua tinh thần tốt hơn trước nhiều.

“Cha, người đến tột cùng là bị thương như thế nào? Tuy rằng trong cung nói là người gặp thích khách, nhưng ta không tin. Thương thế kia của người, chính là tự mình làm ra!”

Đuổi mọi người trong phòng, Hạng Quân Vãn bắt đầu quan tâm đến chuyện đã xảy ra, biết cái gì đều không thể gạt được Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung gật đầu. “Vẫn là Vãn Nhi thông minh, không thể gạt được con ——”

“Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người có biết hay không, vết đao cách tim của người chỉ có nửa thốn, lệch một chút cha sẽ mất mạng!”

Dù Hạng Quân Vãn khắc chế như thế nào đi nữa, lúc này cũng tức giận, giận Hạng Trị Chung không thương tiếc thân thể của mình, rốt cuộc là có chuyện tình gì, phải làm đến bước này.

Thấy Hạng Quân vãn sinh khí, Hạng Trị Chung vội vã dỗ dành nàng, “Ta đây không phải là không có việc gì sao, Vãn Nhi đừng lo

lắng!” Lúc nói chuyện, Hạng Trị Chung động tới vết thương trên ngực, đau một trận nhe răng, Hạng Quân Vãn lúc này mới nguôi giận, vội vã đỡ Hạng Trị Chung nằm xuống.

“Cha, người ăn ngay nói thật, có phải là có chuyện gì giấu con? Nếu người không nói, con cũng có cách tra ra! Người muốn thẳng thắn, hay là chờ con tìm được đáp án, lại tới tìm người?”

Lúc này, Hạng Quân Vãn bộ dáng nghiêm túc, ngược lại nhìn như nàng là đại nhân, Hạng Trị Chung là tiểu hài tử làm chuyện bậy, hai người dường như đổi vai cho nhau.

“Được được, ta nói. Bất quá Vãn Nhi, con phải hứa sau khi nghe sẽ không tức giận, nhất định phải tâm bình khí hòa!”

“Được! Con đáp ứng cha!”

Hạng Trị Chung nhìn một chút ngoài cửa sổ, Hạng Quân Vãn tựa hồ hiểu chút gì, lập tức đi ra ngoài kêu Lạc Tuyết coi chừng, không cho người tới gần. Chờ nàng lần thứ hai ngồi xuống, Hạng Trị Chung yên lặng nhìn nàng, trong nhãn thần vui mừng không còn một chút nào. Trầm mặc một lúc lâu, Hạng Trị Chung mới mở miệng. “Vãn Nhi, con không phải nữ nhi ruột thịt của ta…”

Hạng Trị Chung nguyên tưởng rằng Hạng Quân Vãn sẽ rất kinh ngạc, không nghĩ tới nàng vẻ mặt bình tĩnh, tịnh không có cảm giác ngoài ý muốn. “Cha, người có phải muốn nói, con là nữ nhi Công Tôn Bách?”

“Con. Con đều biết cả rồi?” Hạng Trị Chung rất giật mình, Hạng Quân Vãn rốt cuộc là lúc nào hoài nghi thân thế của mình? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Cha, thời điểm Công Tôn Nam thấy mặt của con, kêu một tiếng hoàng huynh, dáng vẻ của hắn như nhìn thấy quỷ. Trên cái thế giới này người có thể để cho Công Tôn Nam sợ thành như vậy, sợ rằng chỉ có Bách Thái tử bị hắn hại chết, Công Tôn Bách. Sau đó liên hệ với những lời Ngọc phu nhân đã nói, con đã tra xét chuyện năm đó, người thế với ta rằng người chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Bách Thái tử, cộng thêm người đối với ta phá lệ sủng ái, liên hệ trước sau, là có thể nghĩ tới lý do này.”

“Quả nhiên… Vãn Nhi, con và cha con đều thông tuệ hơn người như nhau, vẫn là huyết mạch của Thái tử!” Nghe Hạng Quân Vãn phân tích như vậy, Hạng Trị Chung một trận hiểu rõ. Nữ nhi người kia, như thế nào lại là người thường a!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Định Hôn Sự

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Từ chỗ Hạng Trị Chung đoán được, Hạng Quân Vãn không phải con gái ruột, tất cả cũng chỉ là Hạng Quân Vãn suy đoán mà thôi.

Bất quá, thấy ông vẻ mặt vui mừng, cảm thán Công Tôn Bách có người kế tục, Hạng Quân Vãn cũng không có vạch trần. Nếu đi tới nơi này, sống dưới thân phận Hạng Quân Vãn, mặc dù rất nhiều chuyện nàng nghĩ không đếm xỉa đến, thế nhưng có câu nói, “Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.” Trở thành Hạng Quân Vãn, sẽ đối mặt và tiếp thu tất cả những vấn đề của Hạng Quân Vãn. Tỷ như thâm cừu đại hận của phụ thân Hạng Quân Vãn – Công Tôn Bách, tỷ như tổ mẫu đã từng ngáng chân nàng rất nhiều lần.

“Cha, Thái hậu biết chưa?”

Hạng Quân Vãn vẫn dùng “Thái hậu” để xưng hô Triệu Mạn, khiến đôi mắt Hạng Trị Chung tối sầm lại. Nếu biết tổ tôn các nàng trong lúc đó sẽ có ngăn cách như vậy, hắn hẳn là nên sớm một chút công bố thân phận Hạng Quân Vãn cho Triệu Mạn, sự tình cũng không đến mức phức tạp như vậy.

“Vãn Nhi, con hãy nghe ta nói, Thái hậu trước đây không biết con, cho nên làm một số chuyện thương tổn đến con. Thế nhưng,

nàng là thân tổ mẫu của con, là thân nhân duy nhất trên thế giới này của con, huyết thống của hai người là dứt bỏ không được. Trước kia là lỗi của cha, không nói cho Thái hậu, khiến tổ tôn hai người không nhận thức nhau, thế nhưng hiện tại sẽ không, Thái hậu biết con, thương con còn không kịp…"

Nói đến chố kích động, Hạng Trị Chung cầm lấy tay của Hạng Quân Vãn, cầm thật chặt, "Đáp ứng cha, chớ cùng Thái hậu xích mích. Bà cũng bất quá là muốn vì Thái tử báo thù, mấy năm nay, Thái hậu sống không dễ dàng. Nếu không phải Thái tử lúc lâm chung luôn mãi dặn cha, khiến cha giữ bí mật, miễn cho Thái hậu lo lắng, lại không nghĩ ra vì vậy mà khiến Thái hậu bị cừu hận che mắt, ta cũng sẽ không để đến bây giờ mới nói cho bà biết chân tướng."

Đối với Triệu Mạn, Hạng Quân Vãn không có quá nhiều cảm tình. Chưa nói tới thích, cũng không thể nói là ghét. Từ trong miêu tả của Hạng Trị Chung, Hạng Quân Vãn đã tinh tường nhận thức được thân thể này, Công Tôn Bách là hạng người gì. Ngoại nhân đều nói Bách Thái tử là Thái tử hiền đức, chỉ là vị Thái tử này cũng thực sự là cổ hủ a!

Cái gì gọi là bị cừu hận che mắt? Thế giới này nếu đều giống như Công Tôn Bách lấy ơn báo oán, vậy còn muốn cơ cấu quan lại làm cái gì? Cảnh sát hoàn toàn có thể nghỉ việc hết đi! Huống chi Công Tôn Bách tuân theo những điều này, sau cùng khiến cho hắn cùng Triệu Mạn âm dương lưỡng cách, người xấu như trước nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, căn bản cũng không có đưa đến bất cứ tác dụng gì, vậy thì có ý nghĩa gì? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thái độ như vậy, trong mắt Hạng Quân Vãn là một loại thoái nhượng, là biểu hiện hèn yếu. Đối đãi ác nhân, nên chặt đứt nanh

vuốt của hắn, đập hắn, cắt đầu của hắn, nhượng hắn không còn khả năng hại nhân mới được. Công Tôn Bách thua ở trong tay Công Tôn Nam, cũng là tính cách quyết định số phận, hảo một cái bi kịch.

“Cha, người yên tâm, con sẽ không ghi hận Thái hậu. Con hiện tại lo lắng duy nhất vẫn là cha! Cha thương tổn tới mình như vậy, đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Vô luận Công Tôn Bách cũng tốt, Triệu Mạn cũng tốt, địa vị hai người này ở trong lòng Hạng Quân Vãn đều kém xa Hạng Trị Chung. Chí ít ông đối với mình thương yêu và bảo hộ, là nàng chân chân thực thực cảm nhận được. Giờ này khắc này, Hạng Quân Vãn quan tâm nhất chỉ có an nguy của Hạng Trị Chung.

“Hiện nay thánh thượng đa nghi, mặc dù cha trước đây quy hàng, dựa theo kế hoạch của Thái tử dâng lên đầu của hắn, thánh thượng đối với ta như trước vẫn bảo lưu lại ba phần hoài nghi. Hôm nay, Thái hậu điều tra chuyện năm đó, đã đả thảo kinh xà, đưa tới sự chú ý của Hoàng thượng, ta chỉ có thể sử dụng phương pháp như vậy, lấy được tín nhiệm của Công Tôn Nam. Vãn Nhi, ngươi yên tâm, giang sơn xã tắc đều là của con, cha nhất định bảo vệ nó cho con!”

Đến giờ khắc này, Hạng Quân Vãn triệt triệt để để lý giải người trước mắt này.

Có dưỡng phụ như Hạng Trị Chung, Hạng Quân Vãn không biết rằng mình là may mắn, hay là cần phải mắng ông “ngu trung”. Cổ đại “trung hiếu nhân nghĩa” Hạng Quân Vãn không hiểu, nhưng Hạng Trị Chung biểu hiện phân minh là một thần tử trung tâm. Ông dĩ nhiên vì bảo hộ huyết mạch duy nhất của Bách Thái tử, mà lưng đeo danh phản bội, hơn nữa bỏ qua nữ nhi ruột thịt của mình, đối

với nàng lại dùng hết trách nhiệm của một phụ thân, người như vậy thật là khờ đến đáng yêu…

Trước đây Hạng Trị Chung là trung với Bách Thái tử, hiện tại, bởi vì Bách Thái tử trăn trối mà toàn tâm toàn ý giữ gìn nàng. Không biết nội tâm của nàng chân thực mong muốn, là Hạng Trị Chung bình an, khỏe mạnh. Dù sao vì một chữ "Trung", Hạng Trị Chung đã nỗ lực nhiều lắm, cũng mất đi nhiều lắm.

"Cha, ta mặc kệ Công Tôn Bách là ai, Thái hậu là ai, ở trong lòng ta, đã đem người thành cha ruột của con. Tâm nguyện duy nhất của con là mong muốn người kiện kiện khang khang, khoái khoái lạc lạc. Người vì trách nhiệm, đã hi sinh nhiều lắm, là con thiếu nợ người, cha tuyệt đối không nợ con cái gì! Người nhất định phải thật tốt, ta còn muốn hiếu thuận người!"

Hạng Quân Vãn nói, Hạng Trị Chung nghe đến lệ nóng doanh tròng. Ông làm những việc này chỉ là vì trách nhiệm trên vai, chưa từng có nghĩ tới hồi báo. Công Tôn Bách đối với hắn có ân, mạng của hắn đều là của Công Tôn Bách, huống chi những thứ khác!

Chỉ là, thấy Hạng Quân Vãn hiểu chuyện như vậy, đáy lòng Hạng Trị Chung vui vẻ thay cho Công Tôn Bách. Hôm nay Hạng Quân Vãn gặp được nam nhân thật tình của nàng, Hạng Trị Chung càng yên tâm.

"Vãn Nhi, Phượng thiếu chủ là một người đáng giá phó thác chung thân, cha tin tưởng hắn sẽ chiếu cố tốt cho con! Về phần Thương Nguyệt quốc, cha nhất định sẽ thay ngươi coi chừng, nếu Phượng thiếu chủ cũng có tâm thành toàn, cha để giá vạn lý non sông thay đổi triều đại, làm cho ngươi thành nữ hoàng. Như vậy,

Phượng thiếu chủ cũng sẽ không thú thiếp, lại không dám ủy khuất ngươi…”

Vừa phụ nữ thâm tình, lúc này Hạng Trị Chung đột nhiên nói ra, khiến Hạng Quân Vãn suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Nàng trước hoàn toàn nghĩ Hạng Trị Chung là một trung thần có chút cổ hủ, không nghĩ tới lúc này hắn dĩ nhiên nói như vậy, để cho nàng làm nữ hoàng, chính là vì sợ Phượng Cửu bạc đãi nàng, sợ Phượng Cửu cưới vợ bé? Người cha này, có đôi khi cũng thực sự là khả ái!

“Cha, ngươi yên tâm, nếu là hắn dám khi dễ con, con sẽ hưu chàng!”

“Nàng dám ——” Ngay lúc Hạng Quân Vãn nói lời này, cửa bị đẩy ra, Phượng Cửu đứng ở cửa.

“Tiểu thư, ta không phải cố ý. Cô gia vừa xong, cũng không biết hắn thế nào lại nghe thấy——” Lạc Tuyết đứng ở phía sau Phượng Cửu thè lưỡi, một bộ dáng không quan hệ tới ta, không đợi Hạng Quân Vãn nói ngay lập tức rời đi.

Phượng Cửu tiến đến, nắm tay của Hạng Quân Vãn, cười với Hạng Trị Chung, “Nhạc phụ đại nhân, tiểu tế mượn nương tử dùng trước một chút!”

“Được! Được!” Hạng Trị Chung tự nhiên là mừng rỡ thấy hai người cảm tình tốt, vội vàng gật đầu, Phượng Cửu trực tiếp ôm lấy Hạng Quân Vãn, nhanh như gió rời khỏi, Hạng Trị Chung vẫn cười híp mắt nhìn bọn họ tiêu thất, lại che ngực ho khan.

“Lão gia!” Lạc Tuyết thấy Hạng Trị Chung ho ra máu, rất là sốt ruột, vừa định gọi Hạng Quân Vãn, bị Hạng Trị Chung ngăn cản.

“Ta không sao, để hai người bọn họ nói chuyện!” Hạng Trị Chung nằm lên gối, mang trên mặt nụ cười vui mừng. “Lạc Tuyết a, sau hôm nay, chuyện của tiểu thư ngươi không cần nói cho ta, ngươi hoàn toàn đi theo tiểu thư đi! Nhớ kỹ, phải đem tiểu thư trở thành ta, tận tâm hầu hạ! Nếu lại xảy ra chuyện như Công Tôn Trường Khanh, ngươi biết phải làm gì rồi đấy?”

Nghe xong Hạng Trị Chung nói, Lạc Tuyết lập tức quỳ trên mặt đất. Ban đầu chính là bởi vì nàng nói cho Hạng Trị Chung, Hạng Quân Vãn và Công Tôn Trường Khanh cũng không có phu thê chi thực, Hạng Trị Chung mới buông tha Công Tôn Trường Khanh, bằng không ông nhất định lấy mạng hắn.

Hiện tại thấy Hạng Trị Chung nhắc nhở mình, Lạc Tuyết cung cung kính dập đầu ba cái với Hạng Trị Chung, “Lão gia, nô tỳ nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố tiểu thư, sẽ không để cho sự tình trước kia phát sinh! Nếu là còn có người khi dễ tiểu thư, nô tỳ nhất định trước hết giết đối phương!”

“Một thân võ nghệ của ngươi là Vãn Nhi dạy, nàng và ngươi rốt cuộc có tình cảm thầy trò, hơn nữa trước đó cũng là nàng cứu ngươi, là ân nhân của ngươi. Ngươi nên nhớ thật kỹ lời của ngươi ngày hôm nay! Chiếu cố thật tốt Vãn Nhi! Nếu nàng có việc, ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!”

“Lão gia, nô tỳ biết! Người báo thù rửa hận cho hơn ba mươi miệng nhà ta, Lạc Tuyết chưa bao giờ quên ân tình của lão gia. Tiểu thư đối nô tỳ càng có tái tạo chi ân, nô tỳ không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, thỉnh lão gia yên tâm! Nô tỳ cho dù chết, cũng sẽ bảo hộ tiểu thư!”

“Không, ngươi phải tăng cường võ nghệ, hảo hảo mà sống. Chỉ có sống, mới có khả năng thay ta chiếu cố Vãn Nhi.”

Hạng Quân Vãn tự nhiên là không biết cuộc đối thoại của Hạng Trị Chung và Lạc Tuyết, lúc này, Phượng Cửu mở to mắt phượng, “hung tợn” nhìn nàng chằm chằm. “Thế nào, còn chưa có trở thành người của ta, liền muốn hưu ta?”

Vừa nghĩ tới vừa Hạng Quân Vãn nói câu kia “Con sẽ hưu chàng”, khiến Phượng Cửu hận không thể cắn nữ nhân này hai cái. Tuy rằng sớm biết rằng nàng vốn không phải thường nhân, thế nhưng chuyện nữ tử hưu nam tử, hắn hoàn chưa nghe nói qua. Nữ nhân này, thật là làm cho người ta phải lo lắng!

“Ha ha, chàng nếu không đối tốt với ta, nếu, chàng yêu người khác, lẽ nào ta còn ba ba đem mặt mình tiến tới, dán vào cái mông lạnh của chàng sao? Nam nhân của ta, chỉ có thể có một mình ta. Mặc kệ thân thể của chàng, hay là tâm của chàng, chỉ có thể hoàn toàn thuộc về ta, dù cho trong tâm trí của chàng, cũng không được có bóng dáng người khác.”

“Con người của ta, trái tim rất nhỏ, nhỏ đến chỉ có thể chứ được một người, một đời, một kiếp, một đôi người. Nếu chàng không thể làm được, cũng không cần cho ta hứa hẹn. Ta vốn không phải nữ tử hào phóng, không có khả năng mỉm cười đem trượng phu đẩy lên giường người khác.”

“Nếu thật có ngày nào đó, không cần ngươi nói, ta cũng sẽ chủ động rời đi. Tâm đều mất, giữ lại người, lấy danh nghĩa tình yêu để hành hạ lẫn nhau, có ý nghĩa gì! Chỉ có thể xem những ký ức đẹp đẽ khi xưa quên lãng đai, tại sao phải đau khổ như thế chứ! Không

bằng phóng đối phương, phóng chính một con đường sống, mọi người quên nhau sạch sẽ, hai bên không thiếu nợ nhau!”

“Cho nên, Phượng Cửu, nếu chàng muốn thú ta, nên chuẩn bị tâm lý thật tốt. Theo ta, chàng không phải là Phượng Cửu, mà là Phượng Cửu của Hạng Quân Vãn ta. Chàng phải vì ta thủ thân như ngọc, làm một trượng phu tốt! Bằng không ta sẽ hưu chàng, triệt triệt để để địa ly khai thế giới của chàng!” Hạng Quân Vãn nói lời này cực kỳ lỗ mãng, thế nhưng đây là lời nói thật. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Mặc dù xuyên qua thế giới này, cũng bắt đầu tiếp thu tất cả tập quán nơi này, thế nhưng đối với Hạng Quân Vãn, một chồng nhiều vợ, cùng những người khác chia xẻ trượng phu của mình, điểm này nàng là tuyệt đối không tiếp thụ được, cũng là tuyệt đối nén giận không được. Trong xương của nàng không có loại rộng lượng tha thứ như vậy, nếu là trượng phu lăn lên giường nữ nhân khác, lại tới cùng mình ôn tồn, nàng cảm giác mình nhất định sẽ nôn, bởi vì bẩn!

“Tiểu mèo hoang!” Trong đôi mắt đen lúng liếng của Hạng Quân Vãn đầy chân thật, Phượng Cửu biết nàng nói đều là thật tâm. Nếu là đổi thành người ngoài nghe thấy, nhất định sẽ nhảy ra chỉ trích Hạng Quân Vãn là một đố phụ, lòng dạ nhỏ mọn.

Thái độ làm thê, hẳn là vi trượng phu khai chi tán diệp, đồng thời, cũng phải bao dung thiếp thất của trượng phu, như vậy mới là một thê tử hợp cách. Nhà người thường đều là ba vợ bốn nàng hầu, huống chi Phượng Cửu là Vương gia Dực Nhân quốc, là Thiếu chủ Bàn Long thành, nối dõi tông đường tự nhiên là một việc trọng yếu.

Bất quá, Hạng Quân Vãn vốn không phải nữ tử tầm thường, Phượng Cửu cũng không phải là nam nhân tầm thường!

Thái độ của Hạng Quân Vãn rất rõ ràng, trong lòng Phượng Cửu không buồn, trái lại thật cao hứng. Nàng bá đạo muốn chiếm làm của riêng như vậy, giống như hắn, hắn làm có thể nguyện ý chia sẻ những tốt đẹp của nàng cho người khác đây! Nếu muốn đối phương yêu mình, trước hết nên nỗ lực yêu. Nếu muốn trong lòng Hạng Quân Vãn chỉ có hắn, hắn cũng có thể chỉ có một mình nàng.

“Nàng bá đạo như vậy, ta nào dám làm chuyện gì có lỗi với nàng chứ!” Phượng Cửu lòng tràn đầy vui vẻ chống cằm lên trán Hạng Quân Vãn, khẽ nở nụ cười, “Ta hôm nay mới phát hiện nguyên lai Vãn Vãn của ta là một nữ tử rất đố kỵ! Thế nhưng, ta rất thích! Bởi vì nàng để ý ta, cho nên mới phải ghen như vậy! Khiến đáy lòng ta vui vẻ! Vãn Vãn, ta yêu sự ương ngạnh này của nàng!”

“Vãn Vãn, lòng ta cũng không lớn, một mình nàng đã lấp đầy rồi, cho nên nàng căn bản không cần lo lắng trong cuộc sống của chúng ta lại xuất hiện những người khác. Ta Phượng Cửu, cả cuộc đời, chỉ biết yêu một người là Hạng Quân Vãn nàng, thương nàng, cưng chìu nàng, bảo hộ nàng, coi chừng nàng, đến tận cùng sinh mạng mới thôi.”

Ngón tay của Phượng Cửu và Hạng Quân Vãn đan vào một chỗ, hắn nhìn ánh mắt của Hạng Quân Vãn, trịnh trọng, từng chữ từng chữ ưng thuận hứa hẹn. Người nữ nhân này, là hắn thiên tân vạn khổ mới lừa tới, tự nhiên sẽ hảo hảo cưng chiều, đem làm bảo bối mà che chở.

“Phượng Cửu, đây coi như là cam kết của ngươi sao?” Hạng Quân Vãn cũng không có như nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết tình cảm bị cảm động đến lệ nóng doanh tròng, nàng thủy chung đều vẫn duy trì lý trí đến cùng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Là lời hứa của ta, đối với nàng, cả đời hứa hẹn.” Phượng Cửu cầm lấy tay của Hạng Quân Vãn, hôn lên lưng bàn tay nàng, “Tin tưởng ta! Ta sẽ dùng tất cả năng lực của ta đem hạnh phúc cho nàng!”

Nếu Phượng Cửu nó “Ta sẽ biến nàng thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này”, Hạng Quân Vãn nhất định sẽ nghĩ hắn nói láo, nhưng hắn chỉ là giản dị nói một câu dùng tất cả năng lực của mình, khiến Hạng Quân Vãn bỏ đi lo lắng trong lòng.

“Được, ta tin tưởng chàng!” Hạng Quân Vãn rốt cục nở nụ cười. Nàng đến nơi đây, có một người cha thương yêu mình, có một nam nhân bảo vệ mình, nàng là một người may mắn!

“Vậy nàng đồng ý gả cho ta?”

Phượng Cửu nguyên bổn định đính hôn ở Cẩm thành, quay về Bàn Long thành đại hôn, không nghĩ tới ý tứ của Công Tôn Nam là ở Cẩm thành vì bọn họ chủ trì hôn lễ, điểm ấy khiến Phượng Cửu rất là vui vẻ. Chí ít, gạo nấu thành cơm, quay về Bàn Long thành, lão thái quân cũng sẽ không gây ra được cái phiền toái gì. Về phần Vân Tranh nơi nào, không đáng quan tâm. Mong muốn nàng ta có thể thành thành thật thật, bằng không, hắn không ngại để cho lưng của mình đeo thêm một mạng.

“Gả cho chàng, có thể, nhưng chàng phải đáp ứng ta một việc.” Hạng Quân Vãn mỉm cười, nhìn vào mắt Phượng Cửu.

“Đừng nói một việc, dù là mười việc ta cũng đáp ứng! Để cưới được lão bà, ta liều mạng!”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Quận Chúa Tới Chúc Mừng?

Edit: KangKang

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Quân Vãn yêu cầu rất đơn giản, khiến Phượng Cửu cùng nàng, đem Hạng Trị Chung xem như cha ruột mà hiếu kính. Đề nghị này vừa nói ra, liền được Phượng Cửu hai tay tán thành.

“Nhạc phụ tân tân khổ khổ đem ngươi nuôi lớn, hiếu kính ông là phải. Huống chi ông hi sinh cho nàng nhiều như vậy, chúng ta tự nhiên là phải đối xử thật tốt với ông!”

Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Vãn nhíu mày, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt của Phượng Cửu, “Phượng Cửu, thân thế của ta, chàng hẳn là biết trước đi ——”

Đêm đó, Phượng Cửu thấy được dung mạo chân thực của nàng, nếu hắn không đi tra thân thế của nàng, Hạng Quân Vãn nghĩ đây không phải là phong cách của Phượng Cửu. Với bản lĩnh của Phượng Cửu, có thể ở hoàng cung Thương Nguyệt quốc hãm hại hai tỷ muội Hạng Quân Mỹ và Hạng Quân Nhu, việc này vậy cũng có khả năng điều tra ra.

Quả nhiên, nghe Hạng Quân Vãn nói, Phượng Cửu cười gật đầu vuốt vuốt mũi, “Ừ. Không nghĩ qua là tra được một sự tình năm đó,

ta không nghĩ tới nhạc phụ là người trung nghĩa như vậy. Là một người đáng giá kính nể!”

“Xem ra ta đoán không có sai…” Hạng Quân Vãn cười khổ một tiếng, “Chàng đã sớm biết thân thế của ta, vì sao không trực tiếp nói cho ta biết chứ?”

“Ta cho rằng, chính nàng chậm rãi phát hiện, chính mình chủ động tiếp thu sự việc, so với ta cưỡng chế nói cho nàng sẽ tốt hơn. Ta cũng không có nghĩ giấu diếm nàng, chỉ là mong muốn nàng làm theo trái tim của mình, lựa chọn những gì mình thích. Vô luận có tiếp nhân thân phận hay không tiếp nhận, chống cự, ta sẽ chống lưng cho nàng. Bởi vì ở trong mắt ta, nàng chính là nương tử của ta, thân phận của nàng như thế nào đối với ta mà nói, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Thanh âm của Phượng Cửu trầm thấp, nhưng cũng không mất sự mềm nhẹ. Lúc nói chuyện tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng Hạng Quân Vãn, dường như đang trấn an nàng. Ánh mặt trời, ấm áp rơi vào trên người Hạng Quân Vãn, tay của Phượng Cửu cũng thập phần mềm nhẹ, khiến nội tâm nhạy cảm của Hạng Quân Vãn dần dần yên tĩnh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Vãn nhắm mắt lại tựa vào trong lòng Phượng Cửu, hưởng thụ hai người một chỗ, tâm tình bình tĩnh chưa từng có. Lời của Phượng Cửu, vuốt lên những bất an trong lòng Hạng Quân Vãn. Bởi vì nàng mà yêu nàng, tuyệt đối không phải bởi vì thân phận của nàng, như vậy thật tốt! Ái tình, phải là như vậy, chỉ là ngươi yêu quý người này, mà không phải vì quyền lợi, dung mạo, phú quý, giá trị một thời.

“Phượng Cửu, ta nghĩ vận khí ta thật tốt! Đi tới nơi này, đúng lúc như vậy, không sớm không muộn, vừa lúc gặp phải chàng!” Hạng Quân Vãn chủ động đưa tay, phủ lên hông của Phượng Cửu, nghe nhịp tim của hắn, lòng của nàng cũng càng ngày càng an ổn.

Khó có được Hạng Quân Vãn bày ra một mặt nhu tình như nước, khiến trong lòng Phượng Cửu vui vẻ. Hồi tưởng thời điểm bọn họ gặp nhau, từ phòng bị xa cách ban đầu, rồi từng chút một mở ra cửa lòng của nàng, cùng nhau đi tới, thời gian tuy rằng dài dằng dặc, lại làm cho hắn thu hoạch rất nhiều.

“Phượng Cửu, được gặp chàng, ta thật là may mắn!” Hạng Quân Vãn than nhẹ một tiếng.

“Cô nương ngốc!” Hưởng thụ ôn tồn trong ngực, Phượng Cửu nghĩ lúc này mình là người hạnh phúc nhất. Tất cả nỗ lực, đều vào giờ khắc này chiếm được hồi báo. Nữ tử này, trong lòng có hắn, thật tốt!

Công Tôn Nam đang cùng Phượng Cửu thương lượng, sau khi Phượng Cửu đáp ứng, lập tức tìm người xem ngày hoàng đạo, lại báo cho Phượng Cửu biết, Công Tôn Nam đem tin tức Phượng Cửu và Hạng Quân Vãn đại hôn công bố ra ngoài. Vân Tranh quận chúa vừa nhận được tin lập tức nổi trận lôi đình, không để ý ngăn cản vọt vào ngự thư phòng Công Tôn Nam.

“Bệ hạ làm như vậy, chẳng lẽ là muốn cho ta mất mặt, Thương Nguyệt quốc đây là muốn đối địch với Dực Nhân quốc sao?” Tuy rằng tam quốc sứ đoàn đều đã ly khai, thế nhưng Vân Tranh cũng không có theo Nguyên Việt quay về Dực Nhân quốc, trái lại vì Phượng Cửu mà lưu tại Cẩm thành.

Ở trong lòng Vân Tranh, thủy chung ảo tưởng đây hết thảy là mộng cảnh, Phượng Cửu bất quá là tạm thời bị kẻ quái dị ki mê hoặc, chắc chắn sẽ làm ra những quyết định không lý trí. Vân Tranh tin tưởng qua những cố gắng của mình, Phượng Cửu nhất định sẽ thích mình. Nhưng ngay thời điểm Vân Tranh lòng tin tràn đầy, Công Tôn Nam công bố tin tức, không thể nghi ngờ chính là tình thiên phích lịch.

Thành hôn? Ở Cẩm thành? Vân Tranh nguyên tưởng rằng Phượng Cửu và Hạng Quân Vãn chỉ là quyết định hôn ước, chỉ cần không có đại hôn, nàng sẽ có cơ hội. Nhưng bây giờ, hai người sẽ thành hôn ở Cẩm thành, Phượng Cửu dĩ nhiên không hỏi ý kiến lão thái quân, sẽ ở Cẩm thành thú Hạng Quân Vãn, đây là ý gì? Đem mặt của nàng quăng xuống đất? Phượng Cửu muốn kết hôn cái nữ nhân vô diệm kia, thế nhưng Công Tôn Nam lại thành toàn cho họ, còn muốn giúp bọn hắn chủ hôn? Công Tôn Nam quả thực quá khi dễ người!

Bởi vì kích động, Vân Tranh cũng không có chú ý giọng của mình, ngược lại làm cho Công Tôn Nam sắc mặt âm trầm.

Lúc này, nhìn nữ tử xinh đẹp nhu nhược trước mặt này đầy dáng dấp kẻ gây sự, Công Tôn Nam cau mày. Hắn tốt xấu cũng là vua của một nước, lúc nào đến phiên một nha đầu có thể rống hắn? Nàng coi mình là cái gì? Bất quá là một cái đồi chơi Nguyên Khuê nuôi để cầm chân Phượng Cửu, thật đúng là cho là mình là hoàng gia công chúa!

“Trẫm không rõ quận chúa là có ý gì!” Mặc dù tâm tình phi thường bất hảo, Công Tôn Nam như trước bảo trì phong độ, áp chế lửa giận trong lòng, trên mặt mang theo tươi cười.

“Không rõ?” Vân Tranh nhìn lão già trước mắt, lạnh lùng cười, “Bên ngoài thịnh truyền, Phượng Cửu và Hạng Quân Vãn ngày hai mươi tám tháng này thành thân, lẽ nào đây là giả sao?”

Vân Tranh thủy chung vẫn giữ thái độ cứng rắn, mặc dù Công Tôn Nam tính tình tốt, lúc này cũng giận. “Bọn họ thành hôn, vậy thì thế nào? Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá, lẽ nào quận chúa không hiểu đạo lý này sao? Việc hôn nhân của Phượng thiếu chủ và Thái Bình quận chúa, là Trẫm tự mình ưng thuận, Trẫm hai tay tán thành, hai nước đám hỏi, tăng tiến hữu nghị, đây vốn là chuyện tốt, thế nào đến mức cùng Dực Nhân quốc trở mặt thành thù! Quận chúa nói chuyện cũng quá giật gân đi!”

“Bệ hạ chẳng lẽ không biết quan hệ của ta và Phượng Cửu? Ngươi chủ trì bọn họ như vậy, Bệ hạ của ta nhất định sẽ mất hứng!”

Thấy Vân Tranh nói như vậy, Công Tôn Nam nở nụ cười, râu mép trên môi châm chọc run lên, ánh mắt nhìn Vân Tranh tràn ngập khinh miệt, “Quận chúa và Phượng thiếu chủ là quan hệ như thế nào, Trẫm rất rõ ràng. Ở thọ yến Phượng thiếu chủ đã nói rất minh bạch, hắn và quận chúa là quan hệ thúc cháu. Quận chúa nếu không cố nhân luân, không nên làm ra chuyện tình không đúng lẽ thường, Nguyên Khuê nếu biết mới là thực sự mất hứng, thực sự mất mặt!”

Vân Tranh là nữ hài tử, cho tới bây giờ đều là được người phủng ở lòng bàn tay, chưa từng bị ai nhục nhã như vậy. Trong lúc nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ của Vân Tranh phồng lên đỏ bừng, ngôn ngữ cũng biến thành lắp ba lắp bắp, “Ngươi, ngươi thật quá phận!”

“Trẫm quá phận?” Nghe lời này, Công Tôn Nam bật cười. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quận chúa sợ rằng đã quên, nơi này là hoàng cung Thương Nguyệt quốc, không phải là Dực Nhân quốc các ngươi. Cho dù Nguyên Khuê và Bách Lý Thải Vi đối với ngươi sủng ái có thừa, ngươi cũng không thể ở chỗ này dương oai. Trẫm, vì thân phận của ngươi liền muốn khuyên một câu. Nam nhân, vẫn thích nữ tử ôn nhu động lòng người, đây cũng là nguyên nhân vì sao Phượng thiếu chủ sẽ chọn Thái Bình quận chúa. Quận chúa hung hãn như vậy, là nam nhân nhìn còn sợ, huống chi là Phượng thiếu chủ phú giáp thiên hạ!”

Nếu Phượng Cửu ở chỗ này, nhất định sẽ nắm chặt tay của Công Tôn Nam hô to “Tri kỷ”. Chuyện Vân Tranh theo đuổi Phượng Cửu nổi tiếng thiên hạ, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Công Tôn Nam không cố kỵ chút nào liền xé rách mặt, Vân Tranh cũng không giả bộ nhu nhược, “Đúng! Ta chính là thích hắn, vậy thì thế nào! Hạng Quân Vãn tốt hơn ta chỗ nào? Các ngươi đều giúp nàng nói, vì sao? Ta không tin ta không sánh bằng nàng!”

“Quận chúa, lời này nói với Trẫm cũng vô dụng a! Trẫm không rộng lòng như bề trên của ngươi, ngươi có thời gian đối Trẫm như vậy đại hống đại khiếu, không bằng suy nghĩ thế nào nắm lấy tâm của Phượng thiếu chủ đi! Nữ nhân, quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện tốt, huống chi quận chúa tính cách hai mặt như vậy, nam nhân càng không chịu nổi. Phải biết rằng lòng của nam nhân cũng là thịt, điều không phải sắt thép. Trẫm còn có việc, quận chúa mời trở về đi!”

Ở chỗ Công Tôn Nam ăn bế môn canh, Vân Tranh trực tiếp "Giết" tiến tướng quân phủ. Ngọc phu nhân tự nhiên là không thể nhìn Hạng Quân Vãn tốt, cộng thêm hiện tại hai người nữ nhi đều có bản lĩnh, lưng của bà cũng thẳng, trực tiếp lấy thân phận nữ chủ nhân của tướng quân phủ nghênh tiếp Vân Tranh quận chúa.

"Quận chúa, uống trà!" Nhìn Vân Tranh hổn hển khuôn mặt có chút vặn vẹo, Ngọc phu nhân trong lòng phá lệ vui vẻ. Lử đố kị thật lợi hại, Ngọc phu nhân thấy rõ ràng! Hạng Quân Vãn phải gả cho Phượng thiếu chủ, trở thành thiếu chủ phu nhân Bàn Long thành, việc này đối với Ngọc phu mà nói không thể nghi ngờ là tin tức xấu nhất, con tiện nhân kia cái gì cũng không sánh bằng con gái của mình, vì sao số mệnh lại tốt như vậy!

Hiện tại Vân Tranh tìm tới cửa muốn Hạng Quân Vãn xấu mặt, Ngọc phu nhân đương nhiên là cao hứng. Nếu như Vân Tranh có thể đem cửa hôn sự này chia rẽ, bà nhất định người thứ nhất đứng ra ủng hộ Vân Tranh làm như vậy! Phượng Cửu người đàn ông này nàng gặp qua, thật là nhân trung chi long, thiên hạ ít có. Bỏ qua một bên dung mạo khuynh thế, nhân phẩm, năng lực, gia thế, đều là nhất đẳng.

Thời điểm thọ yến, Ngọc phu nhân nhìn ra Hạng Quân Nhu chung tình Phượng Cửu, hoàn toàn ảo tưởng nữ nhi mình có khả năng thu được lòng của Phượng Cửu, khiến Phượng thiếu chủ thành con rể của mình, không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một Thái tử, khiến Ngọc phu nhân vừa mừng vừa sợ.

Mặc dù bây giờ Ngọc phu nhân chưa biết rõ Thái tử và Hạng Quân Nhu là chuyện gì xảy ra, từ lúc thọ yến cũng chưa từng thấy qua Hạng Quân Nhu, thế nhưng, Công Tôn Ký cũng không thấy.

Ngày sau Công Tôn Ký đăng cơ, hai tỷ muội cũng có chỗ nương tựa, đến lúc đó tướng quân phủ lại càng thăng chức rất nhanh!

Bất quá, mặc dù hai nữ nhân có kết cục tốt, Ngọc phu nhân vẫn là không thể nhìn Hạng Quân Vãn hảo. Cho nên đối với cái thiên địch này của Hạng Quân Vãn – Vân Tranh quận chúa, nụ cười của Ngọc phu nhân lại càng thêm xán lạn.

“Quận chúa hôm nay tới, có chuyện gì sao?” Ngọc phu nhân làm bộ không rõ mục đích Vân Tranh tới, vẻ mặt ân cần nhìn Vân Tranh, “Ai nha, sắc mặt của quận chúa không tốt lắm, có phải gần đây khồn nghỉ ngơi tốt hay không? Thấy khuôn mặt nhỏ nahwns của quận chúa gầy đi nhiều quá, thực đáng thương!”

Ngọc phu nhân dáng dấp ôn nhu ân cần, khiến Vân Tranh trong lòng ủy khuất triệt để thả ra ngoài, làm nũng Ngọc phu nhân, Vân Tranh “Oa ——” một tiếng, khóc lên. “Ta, ta là tới gặp Cửu ca ca… Ta, ta muốn gặp hắn… Ở nơi khác, ta tìm không được hắn…”

Không thể không nói, Vân Tranh diễn xuất tốt, khóc lên một tiếng, lê hoa đái vũ, cực kỳ mỹ lệ động lòng người, điềm đạm đáng yêu, làm cho người thương tiếc, ngay cả Ngọc phu nhân thấy Vân Tranh như vậy, cũng không nhịn được thở dài. Phượng Cửu rốt cuộc là ánh mắt gì a! Mẫu đơn không thích, lại cứ chọn một cây cỏ đuôi chó! Ngọc phu nhân từ trong lòng vì Vân Tranh bất mãn.

“Quận chúa đừng khóc, đừng khóc a! Phượng Cửu ở nơi nào ta cũng không biết a! Ngươi nói như vậy không phải làm khó ta sao?” Ngọc phu nhân một bên làm bộ thoải mái, một bên xuất ra khăn tay vì Vân Tranh gạt lệ, “Hài tử đáng thương, từ nhỏ không có nương, hiện tại một người ở chỗ này, cuộc sống không quen, thực sự là làm cho người ta đau lòng…”

Vì có Ngọc phu nhân quan tâm, cấp Vân Tranh ăn thuốc an thần, nàng khóc lợi hại hơn, trong chốc lát mắt sưng đỏ như quả đào. “Phu nhân,cho ta gặp Thái Bình quận chúa đi! Nàng nhất định biết Cửu ca ca ở nơi nào, ta tìm không được Cửu ca ca, chỉ có thể cầu Thái bình quận chúa!”

Ngọc phu nhân an ủi nửa ngày, chính là chờ những lời này, đương nhiên, bà không có biểu hiện quá mức hả hê, mà là vẻ mặt do dự, “Quận chúa, như vậy không tốt lắm đâu! Ngươi biết, đứa bé kia điều không phải con ruột ta, cùng ta có chút bất đồng. Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, để cho nàng chủ quản chuyện tình tướng quân phủ, ta đây một tướng quân phu nhân ở trong phủ cũng không nói nên lời. Ngươi kêu ta dẫn ngươi đi gặp nàng, điều không phải khó xử ta sao!”

“Phu nhân, mặc dù nàng là Quận chúa, người cũng là trưởng bối của nàng, là mẹ cả của nàng, điểm ấy là không thể nghi ngờ. Người chỉ cần mang ta qua đó là được, những chuyện khác để ta làm!”

Vân Tranh lau lệ, lần thứ hai cầu xin, đến lúc này, Ngọc phu nhân cũng không nỡ chối từ, đứng lên đỡ Vân Tranh, “Nếu quận chúa đều nói như vậy, ta sẽ dẫn ngươi đi! Chỉ là có thể nhìn thấy Phượng Cửu hay không, ta cũng không thể bảo đảm…”

Ngọc phu nhân mang theo Vân Tranh, đoàn người trùng trùng điệp điệp đến viện của Hạng Quân Vãn. Sau khi vào cửa, liền thấy Hạng Quân Vãn ôm Bao Tử, trong miệng thì thầm không biết đang nói cái gì, một người một thú, ngoạn đến bất diệc nhạc hồ*.

*Bất diệc nhạc hồ: vui quên cả trời đất.

Thời điểm thấy Ngân Hồ, lòng của Vân Tranh lần thứ hai co quắp. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngân Hồ là bảo bối của Phượng Cửu, từ nhỏ được hắn nuôi lớn, là bảo bối của Phượng Cửu, hơn nữa máu của Ngân Hồ trị bách bệnh, trước đây nàng bệnh thành như vậy, Phượng Cửu cũng không nỡ giết Ngân Hồ lấy máu cứu nàng, ở trong lòng hắn, nàng còn kém một súc sinh! Điểm này Vân Tranh vẫn luôn ghi hận ở trong lòng.

Bình thường Ngân Hồ đừng nói để cho nàng ôm, dù sợ một cài cũng không được, mỗi lần nàng còn chưa có chạm vào nó, Ngân Hồ liền trốn nhanh như chớp, tựa như trên ót mọc một đôi mắt, nếu không phải là bởi vì nó là súc sinh, Vân Tranh còn tưởng rằng nó là nhắm vào mình. (Điểm ấy Vân Tranh đoán sai, Bao Tử đích xác không thích nàng – Tác giả.)

Lúc này, Ngân Hồ cứ như vậy ngoan ngoãn vùi ở trong lòng Hạng Quân Vãn, còn dùng cái đầu đầy lông cọ lòng bàn tay của nàng, thậm chí lấy lòng dùng đầu lưỡi hồng nhạt liếm ngón tay của Hạng Quân Vãn, đãi ngộ như vậy là Vân Tranh chưa từng có hưởng thụ qua, trong lòng đối Hạng Quân Vãn hận, lại thêm một khoản.

Xem ra Phượng Cửu và Hạng Quân Vãn nhận thức nhau trước thọ yến, nàng phòng người nhiều như vậy, hết lần này tới lần khác để kẻ quái dị Hạng Quân Vãn này chiếm tiên cơ!

Vân Tranh trong mắt tràn đầy hận ý, Ngọc phu nhân làm sao không bắt được. Nếu hai người này xích mích với nhau, bà cũng chỉ đứng xem cuộc vui. Nghĩ vậy, Ngọc phu nhân cười tủm tỉm tiến lên. “Vãn Nhi, Vân Tranh quận chúa tới thăm ngươi ——”

“Thăm ta?” Hạng Quân Vãn ngẩng đầu, thấy mắt Vân Tranh hồng hồng, một bộ dạng chịu ủy khuất, trong lòng thầm buồn cười. “Ta không bệnh không nạn, quận chúa tới thăm ta làm gì? Chớ không phải là tới chúc mừng cho ta và Phượng Cửu? Vậy thì thật là rất cảm tạ quận chúa! Đa tạ!”

Vân Tranh phi thường khẳng định, Hạng Quân Vãn cố ý nói những lời này. Nàng chúc mừng bọn họ? Nằm mơ đi!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Cứu Binh Cuối Cùng

Edit & Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Quận chúa không phải đến chúc mừng?” Hạng Quân Vãn nhíu mày, khóe miệng nhếch lên, “Xin hỏi quận chúa không mời mà tới, đến tột cùng là muốn làm gì?”

Nhã nhặn ôn tồn, Hạng Quân Vãn chỉ một thân la quần màu trắng, mang trên mặt ý cười nhợt nhạt, chỉ là trong mắt không có độ ấm. Vân Tranh nước mắt đầy mặt như thế lại đây, làm gì? Muốn bị đánh sao?

“Hạng cô nương!”

Vân Tranh hai lời chưa nói, trước hết “Ba” một cái quỳ gối trước mặt Hạng Quân Vãn, hai hàng thanh lệ lại chảy xuống, “Hạng cô nương, van cầu ngươi, để cho ta gặp Cửu ca ca đi! Ta có lời muốn nói với hắn, ta lâu rồi cũng chưa thấy hắn! Ngươi nhất định biết được hắn ở đâu, đúng hay không? Cầu ngươi để cho ta gặp Cửu ca ca! Ta van cầu ngươi, ta dập đầu với ngươi……”

Mẹ nó! Thấy qua kẻ tiện, chưa thấy qua tiện như thế! Một khóc hai náo, đợi lát nữa tính ba là thắt cổ? Sức lực như vậy, da mặt dày, nói chuyện cũng không thở gấp, nước mắt nói rớt thì rớt, còn nói khoác mà không biết ngượng, một bộ ngươi không đáp ứng ta ta khóc chết cho ngươi xem, Hạng Quân Vãn thật sự là bội phục cực

kỳ. Nam nhân là của ta, ngươi oán hận mà gay phiền phức cho người khác!

Hai lời chưa nói, Hạng Quân Vãn gọi Lạc Tuyết bưng ống nhổ súc miệng tới, phun một trận mãnh liệt vào cái ống nhổ kia, “Nôn —— nôn ——”

Bộ dáng của Hạng Quân Vãn, khiến cho Vân Tranh cùng Ngọc phu nhân đều chấn động, chẳng lẽ, chẳng lẽ Hạng Quân Vãn có? Nàng cùng Phượng Cửu gạo nấu thành cơm?! Tin tức này quá mức khiếp sợ!

Chờ Vân Tranh nhìn đến đơ ra, đã quên khóc, Hạng Quân Vãn lấy khăn lau miệng, đem khăn vứt sang một bên, cười híp mắt nhìn Vân Tranh, “Ngại quá, vừa rồi không thoải mái cho lắm, cho nên không có nghe rõ quận chúa ngươi nói cái gì. Phiền quận chúa lặp lại lần nữa, ngươi đến tìm ta làm gì?”

“Ngươi, ngươi không biết xấu hổ!” Lúc này Vân Tranh đã quên mục đích chính mình tìm đến Hạng Quân Vãn, ả buồn bực đứng lên, chỉ vào Hạng Quân Vãn, vẻ mặt “Lòng đầy căm phẫn”, dường như bắt được chuyện xấu của Hạng Quân Vãn, vì Phượng Cửu biểu thị bất bình.

“Ta muốn nói cho Cửu ca ca, ngươi đã có thai, ngươi không thuần khiết, ngươi không xứng với hắn! Ngươi cùng người khác có dã chủng, không xứng gả đến Phượng gia!” Vân Tranh cắn môi, vốn dĩ hai má đã đỏ càng thêm hồng nhuận, giống như rất giận dữ. Kỳ thật trong lòng Vân Tranh lại là nhạc khai hoa liễu*! Vừa rồi còn đang lo tìm không thấy nhược điểm của Hạng Quân Vãn, lúc này để cho ả bắt được.

*Vui như nở hoa.

Vô luận đứa nhỏ này là của Phượng Cửu hay là của người khác, chưa cưới mang thai, đối với thanh danh của nữ nhi mà nói, luôn không hay. Bất quá, lấy hiểu biết của Vân Tranh đối với Phượng Cửu, hắn hẳn là sẽ không làm ra chuyện không có chừng mực, đứa nhỏ này nhất định là của người khác! Vừa nghĩ tới Hạng Quân Vãn sẽ mất hết danh dự, tâm tình Vân Tranh liền đầy mây xanh, rất tốt.

Nhìn thấy Vân Tranh mang theo nước mắt trên mặt che dấu ý cười, Hạng Quân Vãn cười đến càng thêm "Không kiêng nể gì". (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

"Quận chúa làm sao mà biết đứa nhỏ không phải của Cửu lang chứ? Tất cả mọi người là người trưởng thành, ta cùng hắn lưỡng tình tương duyệt, *, không có gì không thể a! Hơn nữa, ngươi không phải nên kêu là Cửu lang thúc thúc, kêu ta là thẩm thẩm sao? Vẫn xin quận chúa nhớ rõ thân phận của mình, đừng rối loạn bối phận, khiến người chê cười!"

"Đúng rồi, về sau không cần gọi ta là Hạng cô nương nên gọi ta là thẩm thẩm, tin chắc quận chúa là người thông minh như vậy, không cần ta dạy nhiều cho ngươi! Tuy ngươi không có cha mẹ, thân là thẩm thẩm ta cũng có trách nhiệm dạy ngươi, nhưng mà, ta càng ưa thích tiểu cô nương nhu thuận hơn……"

Liên tiếp nói ra nhiều như vậy, Hạng Quân Vãn cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh thần tốt bội phần. Nhìn Vân Tranh mặt đỏ biến thành màu đỏ tía sắc, Hạng Quân Vãn chậm rãi đem tóc bên tai vén sang phía sau, "Lại nói, quận chúa dựa vào cái gì cho rằng ta là mang thai? Chẳng lẽ ta không thể bị ngươi ghê tởm đến muốn phun sao?"

Oanh —— Đầu óc Vân Tranh hoàn toàn nổ tung! Thì ra Hạng Quân Vãn đang chơi ả? Cái gì gọi là bởi vì ả ghê tởm đến muốn phun? Điều này không phải công khai thì khi dễ người sao!

“Hạng Quân Vãn, ngươi đừng có mà không biết xấu hổ!” Vân Tranh giơ tay lên, còn chưa có ra tay, một hồng ảnh xuất hiện, đem Hạng Quân Vãn sang một bên, Vân Tranh đưa tay xuống, rơi vào khoảng không.

Lại nhìn thấy, Phượng Cửu đang ôm Hạng Quân Vãn, mắt lạnh nhìn ả, mắt phượng hàm sương, Vân Tranh cả kinh, ánh mắt lập tức liền ẩm ướt, mới vừa rồi còn thanh âm bén nhọn nhất thời mềm nhũn xuống, “Cửu ca ca……”

Một tiếng “Cửu ca ca”, đã tràn ngập ủy khuất, Lạc Tuyết nghe thấy một trận nổi da gà, càng thêm chán ghét Vân Tranh quận chúa này. Coi chính mình là ai thế, còn muốn cướp cô gia! Thật không có thấy qua mặt dày như thế!

“Nàng không sao chứ ——” Không nhìn đáng thương của Vân Tranh, Phượng Cửu cúi đầu kiểm tra Hạng Quân Vãn, xác định nàng không có việc gì, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Nam nhân này cẩn thận từng tí như thế, Hạng Quân Vãn dán vào lồng ngực hắn, thật lòng muốn cười. Chẳng lẽ nàng là nữ tử nhu nhược sao? Chỗ nào cần khẩn trương như vậy! Bất quá Phượng Cửu để ý chính mình, khiến cho lòng nữ nhi của Hạng Quân Vãn được thỏa mãn. Nam nhân đương nhiên nên như thế mới được!

“Ta rất tốt!” Hạng Quân Vãn cười ngọt ngào, quay đầu khiêu khích nhìn Vân Tranh, tay nhỏ bé còn cố ý đặt ở trong lòng bàn tay

Phượng Cửu. Nam nhân của nàng, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ nhớ thương!

Dụng ý của Hạng Quân Vãn, Vân Tranh làm sao không biết. Phượng Cửu ôn nhu sủng nịch như thế, ả cho tới bây giờ đều chưa có thấy qua, chẳng lẽ ả thật sự phải bại bởi Hạng Quân Vãn sao? Vân Tranh không cam lòng, tiến lên từng bước, “Cửu ca ca, ngươi gần đây đi đâu thế? Ta cũng không tìm được ngươi!”

“Vãn Vãn, hôm nay thời tiết không tệ, ta mang nàng đi ra ngoài giải sầu, thế nào? Nghe nói Yên Chi Cẩm lại ra loại vải mới, chúng ta đi nhìn xem có cái nàng thích hay không, nàng nói có được không?”

Phượng Cửu đem Vân Tranh coi như không khí, trong mắt chỉ có Hạng Quân Vãn. Hắn như thế, Hạng Quân Vãn đương nhiên phối hợp, liên tục gật đầu, thanh âm cũng ôn nhu hẳn lên, “Được! Yên Chi Cẩm tơ lụa xinh đẹp nhất, chúng ta đi sớm mộ chút, nếu không sẽ bị người đoạt hết!”

Hai người này, không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình, ở trước mặt Vân Tranh ân ái, khiến cho trong lòng Vân Tranh đặc biệt khó có thể chấp nhận. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhìn Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn đi tới cửa, Vân Tranh chạy lên trước, kéo ống tay áo của Phượng Cửu, “Cửu ca ca, ta rốt cuộc làm sai chỗ nào, ta sửa còn không được sao? Nếu không, để cho Thái Bình quận chúa làm Thiếu chủ phu nhân, ta làm thiếp, làm thiếp ta cũng thỏa mãn, chỉ cần có thể bồi ở bên cạnh ngươi, cho dù là làm nha đầu thông phòng ta đều nguyện ý! Cửu ca ca, ngươi đừng lạnh lùng như thế có được không!”

Vân Tranh vừa dứt lời, A Nô phía sau ả kêu lên, “Quận chúa, người sao có thể làm thiếp chứ?” Vân Tranh ở Dực Nhân quốc cùng công chúa không kém, hiện tại cư nhiên vì tình yêu đem vị trí của chính mình hạ thấp đến như thế, quả thực là khiến người khó có mà chấp nhận.

“A Nô, ta còn có thể làm thế nào chứ! Chỉ cần Cửu ca ca nguyện ý tiếp nhận ta, lưu ta ở bên người, cho dù để cho ta làm nha đầu hầu hạ Thái Bình quận chúa cũng có thể a!”

Đối với Vân Tranh như thế, Hạng Quân Vãn thật muốn vì ả vỗ tay ủng hộ. Vị trí diễn viên Oscar nên là ngươi đi lấy! Nói như vậy cũng có thể nói ra, thật sự là vì đạt được mục đích, tận hết sức lực a!

“Vân Tranh, lời của ta nói vô cùng rõ ràng. Ta cho tới bây giờ vốn không có yêu ngươi, chẳng sợ thích, cũng chưa có qua.”

Phượng Cửu kéo tay áo ra, vẻ mặt chán ghét nhìn cổ tay áo bị Vân Tranh chạm qua, phất tay, chưởng phong đem góc áo hủy đi. Cổ tay áo màu đỏ từ từ bay xuống, còn chưa có rơi xuống đất, đã nát thành từng mảnh.

“Cửu……” Vân Tranh môi run run, thanh âm cũng theo đó mà run rẩy lên. Ả đều thấp hèn như hạt bụi, vì sao Phượng Cửu vẫn không chịu cho ả cơ hội tới gần hắn? Hắn đây là ý gì? Ghét bỏ nơi bị ả đụng vào, cảm thấy bẩn, cho nên tình nguyện hủy diệt sao?

Run rẩy của Vân Tranh, vẫn lan tràn đến toàn thân, toàn bộ thân mình cũng theo đó run rẩy lên, “Phượng Cửu, ngươi chớ quên, không trị khỏi bệnh của ta, ngươi không thể thành hôn, nếu không ngươi chỉ có thể thú ta! Đây là lời hứa nên có của nam nhân, ngươi

không muốn làm cho người trong thiên hạ biết được, Phượng Cửu ngươi là một tiểu nhân không có danh dự đi!”

Vân Tranh vốn dĩ muốn lấy danh dự đến buộc chặt Phượng Cửu, rất hiển nhiên, Phượng Cửu cũng không chịu thua. “Người trong thiên hạ nhìn ta thế nào, cùng ta có quan hệ gì đâu? Chỉ cần chính ta thích, nương tử ta thích, cho dù người trong thiên hạ không thích, thì đã sao?”

Nói đến đây, Phượng Cửu bước về phía trước, tới gần Vân Tranh, khí tràng cường đại lại ép tới Vân Tranh đứng không vững.

“Vân Tranh, không nên ép ta! Hoàng huynh có thể nâng ngươi lên trời, ta cũng có thể cho ngươi từ đám mây ngã xuống. Vẫn xin ngươi nhớ kỹ thân phận của mình ——” Lời này vừa nói xong, Phượng Cửu mang theo Hạng Quân Vãn thoải mái rời đi khỏi tầm mắt mọi người, mà Vân Tranh còn lại là hai chân mềm nhũn, xém chút ngã sấp xuống, may mắn Ngọc phu nhân cùng A Nô ở bên cạnh ả, ả mới không có té xuống đất.

“Vì sao đối với ta như vậy!”

Nhìn bóng lưng ân ái của hai người kia, mắt Vân Tranh xém chút nhỏ ra huyết. Ta yêu ngươi mười năm! Ngươi lại cùng với người khác song túc song phi! Phượng Cửu, ta sẽ không để cho các ngươi cùng một chỗ!

Ngọc phu nhân lần này lại đây chỉ tính toán xem cuộc vui, sau khi Phượng Cửu xuất hiện, bà lại trầm mặc xuống, làm những người đứng xem. Sau khi nhìn thấy Phượng Cửu hết sức sủng nịch đối với Hạng Quân Vãn, Ngọc phu nhân đều có chút hâm mộ ghen tị và hận. Hạng Quân Vãn rốt cuộc có tài đức có năng lực gì, có thể được

Phượng Cửu đại nam tử vĩ đại như thế lọt vào mắt xanh? Thật sự là mạng tốt!

Lại nhìn, Vân Tranh khóc đầy mặt, cùng thù hận trong mắt, Ngọc phu nhân thở dài, tiến lên an ủi, “Quận chúa đừng quá khổ sở, có lẽ Phượng thiếu chủ tạm thời bị mê hoặc, ngày sau sẽ biết quận chúa tốt! Ai, ta cũng là người làm mẹ, nhìn thấy quận chúa như thế, trong lòng ta đều khổ sở!”

Nói đến đây, Ngọc phu nhân làm bộ lau nước mắt, “Chỉ là, hôn sự bọn họ đã chiêu cáo tứ quốc, chỉ sợ không còn đường sống quay về, quận chúa vẫn là nghĩ rộng một chút, có lẽ có thể chờ sau khi bọn họ đại hôn, đi cầu cầu lão thái quân của Bàn Long thành, nghe nói bà ấy cực kỳ hiểu lý, hẳn là sẽ vì quận chúa nói chuyện!”

Vừa rồi, Vân Tranh bởi vì sốt ruột, đã quên chuyện lão thái quân, lúc này nghe Ngọc phu nhân vừa nói như thế, lòng hỏng bét của ả lập tức sáng lên. Quả thật, chỉ có lão thái quân có năng lực tổ chức hôn lễ này, ả nhất định phải mời lão thái quân đến! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Phu nhân, cám ơn người!” Vân Tranh đứng thẳng người, cúi đầu thật sâu đối với Ngọc phu nhân, “Gây phiền phức cho người! Ta biết làm thế nào rồi!”

Vân Tranh rời khỏi phủ tướng quân, quay lại trạm dịch thu thập này nọ, để lại Hắc Ưng tùy thời bảo trì liên lạc, chính mình mang theo A Nô rời khỏi Cẩm thành, chạy tới Bàn Long thành. Ả cũng không tin, lão thái quân lại đây, Phượng Cửu sẽ chống lại nguyện vọng của lão thái quân.

Dù sao, lão thái quân là bà ngoại của Phượng Cửu, một tay đem hắn từ khi còn trẻ nuôi lớn, phần ân tình này ai đều thay thế không được! Vân Tranh tin tưởng, chỉ cần lão thái quân chịu lại đây, cho dù hôn sự của Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn thiên hạ đều biết, cuối cùng cũng sẽ không giải quyết được gì!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ác Mộng Của Vân Tranh

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Vân Tranh không biết, ả ta đi một con đường không lối về. Từ Cẩm thành đến Bàn Long thành cho dù ra roi thúc ngựa cũng cần thời gian mười ngày, vì muốn nhanh chóng đuổi tới Bàn Long thành đón lão thái quân đến ngăn cản hôn sự Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn, Vân Tranh không chọn đi đường lớn.

“Quận chúa, chúng ta hay là đi đường lớn đi, an toàn một chút!” Đi ngày đi đêm suốt ba ngày, mặt A Nô gầy yếu một vòng. Đường núi tuy rằng gần dễ đi, nhưng mà mức độ an toàn giảm đi rất nhiều. Bên người Vân Tranh chỉ có Hắc Ưng cùng A Nô, Hắc Ưng được lưu ở Cẩm thành, chỉ có Vân Tranh cùng A Nô hai nữ nhân lên đường, thật là có chút nguy hiểm.

“Không được! Ta không có thời gian!”

Sắc mặt Vân Tranh tái nhợt, lại như trước cắn răng quất ngựa.

Tuy rằng trước kia bên người Phượng Cửu cũng sẽ xuất hiện vài nữ nhân, nhưng đều là tiểu đánh tiểu náo. Chỉ cần ả phản đối, Phượng Cửu không có bất cứ ý kiến gì, tùy ý ả náo loạn. Nhưng mà Vân Tranh rõ ràng cảm giác được lúc này đây Phượng Cửu rất

nghiêm túc, bởi vì hắn bảo vệ Hạng Quân Vãn, đây là chuyện trước đây chưa từng có, trong lòng ả không khỏi thấy khủng hoảng.

Tương lai, dù Phượng Cửu không thuộc về ả, nhưng cũng không thuộc về bất luận kẻ nào, ả có thể xa xa nhìn hắn, một mình thưởng thức, độc nhất vô nhị. Nhưng, thời gian tốt đẹp như thế lại bị Hạng Quân Vãn đánh vỡ, bọn họ muốn thành hôn, Phượng Cửu vì người khác mà muốn khoác áo tân lang, chuyện này Vân Tranh chưa từng ngờ tới. Nhất định phải ngăn cản bọn họ, nhất định!

A Nô biết không thể nào khuyên nhủ Vân Tranh, nàng đều sẽ không nghe, chỉ có thể theo sát phía sau, tùy thời chiếu cố Vân Tranh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Rời đi Cẩm thành đã bốn ngày, vào lúc sắp đến biên giới hai nước, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tranh đã gầy chỉ còn lại da bọc xương, A Nô nhìn đến đau lòng: “Quận chúa, chúng ta một đường không ngủ không nghỉ, đã tiết kiệm không ít thời gian. Bây giờ sắp đến Dực Nhân quốc, không bằng chúng ta nghỉ ngơi một chút, ăn này nọ một chút, lại bổ sung thêm nước cùng lương thực! Quận chúa, người như thế, nô tỳ lo lắng còn còn chưa nhìn thấy lão thái quân người đã ngã bệnh!”

Nghe xong lời A Nô, Vân Tranh liếm liếm bờ môi đau rát! Vốn dĩ đôi môi hồng nhuận thuỷ nộn khi nào thì khô nứt thành như thế? Khô nứt đến nỗi vừa chạm vào liền đau. Vân Tranh vốn dĩ còn muốn chịu đựng, nhưng mà vừa nghĩ tới lão thái quân cực kỳ chú ý dáng vẻ, nếu cứ thế này gặp người, nhất định sẽ không được lão thái quân thích.

“Được!” Nhìn thấy một tiểu điếm đơn sơ cách đó không xa, Vân Tranh gật đầu đáp ứng.

Tiểu điếm là một đôi lão phu thê mở, tuy rằng đơn sơ, nhưng sạch sẽ chỉnh tề, ăn xong một chén cháo Tiểu Mễ ở đây, Vân Tranh cảm thấy mỏi mệt toàn thân bị quét sạch hết. Mấy ngày nay đều ăn lương khô uống nước lã, ả phải nhờ vào nghị lực mới chống đỡ nổi. Lúc này xong một chén cháo Tiểu Mễ nóng hầm hập, Vân Tranh cảm thấy tinh thần tốt lên rất nhiều, bát cháo này quả thật là thức ăn mỹ vị nhất ả từng ăn.

“Lão bản, đây là tiền.”

Ăn uống no đủ, Vân Tranh cùng A Nô muốn tiếp tục ra đi, sau khi bỏ lại tiền, Vân Tranh liền xoay người. Một bước, hai bước, ba bước…… đến bước thứ bảy, Vân Tranh cả người ngã quỵ trên mặt đất.

“Quận chúa!” A Nô tiến lên, vừa mới chuẩn bị nâng Vân Tranh, đầu óc cũng trở nên mê muội. Không tốt, trong đồ ăn có dược!

A Nô là người tập võ, sức chống cự so với Vân Tranh cao hơn một chút, ả vừa rút kiếm muốn quay đầu, liền cảm thấy đau rát trên lưng, trực tiếp té trên mặt đất.

Đên khi Vân Tranh tỉnh lại, cũng là do trên người đau đến tỉnh. Ả mở mắt ra, liền thấy một người vạm vỡ đang phủ trên hai quả hồng đào trên người ả làm xằng làm bậy, ở bên cạnh, A Nô thét chói tai đến mức khàn cả giọng, đồng dạng có một nam nhân xấu xí cũng làm chuyện bậy bạ trên người A Nô, xung quanh còn có bảy tám hán tử vây xem.

“Ha ha, chúng ta đã lâu không có muội tử thuỷ linh như vậy!” Lại có ai đó bên cạnh phát biểu, “Nói, nữ nhân này thật là quận chúa

Dực Nhân quốc sao? Vậy chúng ta hôm nay chẳng phải đều được nếm qua tư vị của một quận chúa?”

“Hẳn là đúng vậy đi! Tờ giấy kia không phải nói rành mạch sao, nhất định là đúng rồi.”

Vân Tranh rốt cục hiểu được ả gặp phải cái gì, nơi này là một ổ thổ phỉ, những người vây xung quanh ả xú danh rõ ràng là thổ phỉ! “Buông ra!” Bất chấp đau nhức trên người, Vân Tranh một ngụm cắn lên vai nam nhân trên người, “Buông!”

“Đủ bướng bỉnh! Ta thích!”

Vân Tranh tiểu đánh tiểu náo trên người nam nhân kia thuỷ chung không phát ra nổi bất cứ tác dụng gì, ngược lại làm hắn càng thêm hưng phấn. Thời điểm nam nhân kia ngẩng đầu, Vân Tranh mới nhìn rõ dung mạo của hắn, tục tằng, bưu hãn, trên má một vết sẹo dài do dao rạch, dọa người đến mức ả ta xém chút cắn đầu lưỡi. Chỉ là nam nhân kia đương nhiên không tính buông tha ả, như trước rong ruổi, hành vi thô lỗ khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tranh vốn dĩ tái nhợt càng thêm không có huyết sắc.

“Ngươi, ngươi buông, các ngươi bọn khốn kiếp kia! Các ngươi biết ta là ai sao? Ta khiến cho phụ hoàng chém các ngươi! Buông!”

Dù Vân Tranh có ngu xuẩn làm sao, hiện tại cũng biết tình cảnh thê thảm của chính mình. Nữ nhân quan trọng nhất là cái gì, là trinh tiết! Hiện tại người nam nhân này mãnh liệt vô lý đoạt lấy trinh tiết của ả, làm ả mất đi tôn nghiêm cuối cùng, tên hỗn đản này, ả hận không thể giết hắn!

Thấy hắn ta vẫn như trước không buông tha mình, Vân Tranh dùng hết sức bình sinh, dương tay một bạt tai đánh vào vết sẹo trên mặt hắn, “Ba” một tiếng, dị thường vang dội, làm tất cả nam nhân trong phòng đều an tĩnh lại, giật mình nhìn Vân Tranh, ngay cả nam tử đang khi dễ A Nô bên cạnh cũng dừng lại, vẻ mặt khó tin nhìn Vân Tranh.

Lúc này, hắn tử mặt sẹo ngừng lại, một tay đem Vân Tranh hai tay cố định trên đỉnh đầu. “Ngươi đánh ta? Hắc Báo ta từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ cha nuôi giáo huấn, hôm nay ngược lại bị một nữ nhân đánh!”

Nam nhân kêu Hắc Báo này quanh thân phát ra từng đợt hàn khí khiến cho Vân Tranh lạnh run, vừa rồi động thủ dùng hết sức mà hắn một ánh mặt bị dọa cũng không có.

“Ngươi, ngươi buông! Bằng không ta khiến cho phụ hoàng giết chết các ngươi!” Tuy rằng đã sợ hãi như một con thỏ run rẩy, nhưng Vân Tranh ngoài miệng vẫn như trước không cầu xin. Ả cái gì cũng mất hết, hiện tại bị tên hỗn đản này đạp hư, về sau đừng nói gả cho Phượng Cửu, cho dù gả cho một nam nhân bình thường cũng không được.

Không đợi Vân Tranh nói xong, gã mặt sẹo một ngụm cắn đầu vai Vân Tranh. Có điều một ngụm này, cắn đến rách thịt chảy máu, hắn hung hăng cắn xuống, không hề cho Vân Tranh cơ hội giãy dụa. Hơn nữa là thật, một ngụm dùng sức, trực tiếp cắn nát da thịt ả, cắn đến huyết nhục mơ hồ, tựa như dã thú xé rách thịt con mồi.

Vân Tranh từ nhỏ đến lớn khi nào phải ăn qua đau khổ như thế, thét to một tiếng liền hôn mê vì đau, Hắc Báo vẫn không chịu nhả ra,

đến khi trong lòng phát tiết xong hết, mới rời đi, ngoài miệng huyết nhiễm đỏ sẫm, cùng thị huyết dã thú giống nhau.

“Quận chúa, quận chúa……” Thấy Vân Tranh ngất xỉu, A Nô giãy dụa đứng dậy, nam nhân trên người cũng không có bắt buộc nàng, buông lỏng tay ra, A Nô trèo đến trước mặt Vân Tranh, “Quận chúa, quận chúa!”

Vân Tranh đau đến ngất xỉu, làm sao nghe được lời A Nô. Nhìn thấy Vân Tranh như thế, các nàng bị mấy xú nam nhân đạp hư, ánh mắt A Nô nhiễm huyết, rút bảo kiếm trên tường hướng đến Hắc Báo.

“Loảng xoảng ——” Không đợi bảo kiếm đến gần người, bảo kiếm đã bị một nam nhân bên cạnh đánh rơi.

Gây ra chuyện như vậy, Hắc Báo hết cả hứng thú, hắn qua loa mặc xong quần áo, chỉ bỏ lại một câu: “Đem quận chúa để lại, còn lại các ngươi tự nhìn mà làm”, lạnh lùng xoay người ta khỏi phòng.

A Nô không biết, chính mình có hành động vừa rồi đã khiến cho bọn sói này phẫn nộ, nàng kế tiếp nhận là tra tấn trước nay chưa từng có. Thanh âm vốn dĩ khàn khàn bởi vì khóc kêu cầu xin tha thứ, cuối cùng biến thành la hét lạc giọng, thậm chí phát không tiếng.

Chờ Vân Tranh lại tỉnh lại, đã bị dịch chuyển đến một căn phòng sạch sẽ, trên người cũng bị tắm rửa đến sạch sẽ, vết thương trên bả vai đã được băng bó, bất quá như trước vẫn rất đau. “A Nô? A Nô?”

Vân Tranh đứng dậy, kêu A Nô, thuỷ chung không có người trả lời. Trên bàn có cơm có đồ ăn, Vân Tranh nhìn cũng không thèm

nhìn, trực tiếp xuất môn, lại phát hiện cửa có hai người canh gác, ả còn muốn chạy, lập tức bị ngăn lại. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Phu nhân, trại chủ đi tuần sơn, ra lệnh tiểu nhân chiếu cố phu nhân cho tốt, phiền phu nhân không cần khó xử tiểu nhân.” Hai người kia nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, tuy rằng miệng kêu “Phu nhân”, đối với Vân Tranh lại không một chút tôn trọng.

“Còn tỳ nữ của ta?” Vân Tranh cắn răng, trong lòng mắng Hắc Báo, lại càng lo lắng A Nô.

“Nàng? Rất tốt!” Một người cười đến quỷ dị, một người khác cũng phối hợp nói một tiếng “tốt”, hai người vô luận Vân Tranh tranh cãi ầm ĩ thế nào giãy dụa thế nào, đem ả “mời” trở về phòng.

Buổi tối Hắc Báo trở về, thấy Vân Tranh không ăn không uống, cũng không nói năng gì, hắn nói thẳng một câu, “Nếu không muốn nha đầu của ngươi có chuyện gì, ăn cho tốt đi, nếu không ta khiến cho toàn bộ người trong trại luân nàng ta!”

Sau khi bị hắn cắn một ngụm, Vân Tranh biết nam nhân này nói được thì làm được, dù cho tâm không cam lòng không nguyện, vẫn là đem đồ trên bàn ăn sạch sẽ. Vừa buông bát, Vân Tranh bị đem vào trong lòng Hắc Báo, hắn một ngụm cắn lỗ tai ả, “Là nữ nhân của ta, sẽ không bị người khác muốn! Chúng ta ngủ đi!”

Không đợi Vân Tranh phản đối, ả lại bị hắn hạ gục.

“Ngươi không thể như thế!” Nghỉ ngơi tốt, lại ăn cơm no, Vân Tranh khí lực cũng lớn lên, “Buông! Ngươi cái tên dân đen này,

ngươi là ai, buông bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!”

“Dân đen?” Hắc Báo nắm chặt cằm Vân Tranh, khí lực cực lớn, dường như muốn đem cằm ả bóp nát. “Ngươi cao như vậy quý như vậy, nay còn không phải nằm ở dưới thân ta hay sao, bị ta áp?”

Thời điểm hắn nói chuyện, Hắc Báo đem miệng đến bên tai Vân Tranh, “Ngươi bất quá là dựa vào lão cha chết tiệt của ngươi, mới có hết thảy hôm nay, nếu không ngươi có thể cao quý đến bao nhiêu?”

“Ngươi ——” Lhông đợi Vân Tranh phản bác, quần áo trên người đã tan tác, Hắc Báo không lưu tình chút nào bao trùm xuống dưới, khiến cho Vân Tranh khóc không ra, kêu không được.

“Ngươi đã thống hận như ta dân đen như vậy, ta chẳng những muốn ngủ với ngươi, còn muốn ngươi mang thai con dân đen, cho ngươi trở thành mẫu thân dân đen, ta xem ngươi làm sao cao quý được nữa……”

“Không cần……” Nước mắt theo hai má Vân Tranh chảy xuống. Cửu ca ca, ngươi ở chỗ nào? Cửu ca ca, mau tới cứu ta! Vân Tranh ánh mắt trở nên mơ hồ, trong đầu hết thảy đều là Phượng Cửu, bên miệng cũng nhịn không được kêu lên tên của hắn, “Cửu ca ca……”

Nghe thấy thế, Hắc Báo mạnh mẽ dừng lại, hung tợn nhìn chằm chằm Vân Tranh, tay đặt lên vết thương nơi đầu vai nàng, dùng sức ấn. Đau đớn khiến cho Vân Tranh tỉnh táo lại, nhìn biểu tình hung ác trên mặt Hắc Báo, tâm Vân Tranh chuyển động, “Ngươi giết ta đi! Giết ta đi! Làm nhục ta như thế, còn không bằng giết chết ta! Nếu không, ta sống sẽ không bỏ qua ngươi! Lưu ta ở bên cạnh ngươi, ta nhất định sẽ tìm cơ hội giết chết ngươi! Ta hận ngươi!”

Nghe xong lời này, trên mặt Hắc Báo nét cười cổ quái, sau đó, rất mạnh mẽ hùng dũng, lại lần nữa nhét vào Vân Tranh. “Hận? Rất tốt! Hận là một cảm xúc làm cho con người khắc sâu, vậy thì hận ta đi……”

Ác mộng, từ nay về sau bắt đầu tra tấn Vân Tranh, quấn quanh ả, kéo dài không dứt.

Trong Cẩm thành, sau khi được Hạng Quân Vãn trị liệu, Hạng Trị Chung thân thể khôi phục vô cùng mau lẹ. Tuy rằng miệng vết thương thực sự rất sâu, hơn nữa rất gần tim, nhưng Hạng Trị Chung là người tập võ, thể cốt tốt, cộng thêm y thuật của Hạng Quân Vãn, hiện tại hắn đã có thể xuống giường.

“Đa tạ Nam công tử!” Hạng Trị Chung hướng Nam công tử hành lễ, “Ta còn tưởng rằng đến khi nữ nhi xuất giá, ta còn nằm ở trên giường đâu, không ngờ đã khôi phục được như thế!”

Hạng Quân Vãn vẫn không thẳng thắn với Hạng Trị Chung, dù sao Hạng Quân Vãn lúc đầu cũng không biết y thuật, cho nên bây giờ nàng vẫn lấy thân phận Nam công tử chữa trị cho hắn.

“Tuy rằng ngoại thương đã khép miệng, nhưng nội thương phải được tĩnh dưỡng nửa năm mới tốt. Đại tướng quân an uống phải chú ý thanh tịnh, mặt khác còn phải thích hợp vận động mới có thể thúc đẩy cơ bắp sinh trưởng, đối với việc hồi phục mới có lợi.”

Lời Nam công tử khiến cho Hạng Trị Chung thật cao hứng, “Nam công tử lời này ta thích nghe! Bình thường Thái y luôn nói tĩnh dưỡng tĩnh dưỡng, để cho ta đã già còn nằm bất động, quả thực khó chịu cùng với giết ta giống nhau. Hay nhờ có Nam công tử, y

thuật tốt, ta nghe lời ngươi! Chỉ cần có thể…có thể tự mình đưa nữ nhi của ta xuất giá, ta cái gì cũng làm!”

Nhắc tới Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung biểu tình thập phần vui sướng.

Bởi vì hôn sự Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu đã đến gần, toàn bộ phủ tướng quân là một mảnh vui sướng. Về việc từ chỗ nào xuất giá, cuối cùng đi đâu, chuyện này trong cung đã định rồi phân phó xuống dưới. Hạng Quân Vãn là Thái Bình quận chúa, đương nhiên từ trong hoàng cung xuất giá, mà sau đó dừng chân, tạm thời ở phủ tướng quân, chờ bọn hắn đại hôn xong lại đi Bàn Long thành.

Đối với an bài của Công Tôn Nam, Hạng Trị Chung rất vừa lòng. Mấy ngày này tuy rằng Hạng Trị Chung cũng muốn kêu Hạng Quân Vãn tiến cung nhìn Hoàng thái hậu một chút, nhưng luôn không có cơ hội. Thứ nhất, Hạng Quân Vãn một mình tiến cung thăm Thái Hậu, sẽ khiến cho Công Tôn Nam hoài nghi, còn thứ hai, Hạng Quân Vãn thuỷ chung không tự mình đề nghị, Hạng Trị Chung cũng không mở miệng được.

Lần này thừa dịp nàng xuất giá, khiến cho Hạng Quân Vãn cùng tổ mẫu Triệu Mạn gặp nhau rất tốt. Triệu Mạn đã nói chờ Hạng Quân Vãn xuất giá xong thì bà sẽ quy y cửa phật, chờ Hạng Quân Vãn gả đi xa, các nàng ngày sau muốn gặp mặt thì càng khó.

Nghe xong Hạng Trị Chung uyển chuyển biểu đạt ý tứ muốn hai người gặp nhau, Hạng Quân Vãn trầm mặc xuống. Gần đây nàng không phải không thấy Hạng Trị Chung cố gắng làm cho hai người hợp lại, chỉ là nàng đối với phần tình cảm này vẫn có chút không tiếp nhận được, dù sao những chuyện Triệu Mạn làm trước kia, các nàng lúc đó có suy nghĩ khác nhau. Hiện tại, Hạng Trị Chung lại đưa

ra chuyện này, Hạng Quân Vãn suy nghĩ kỹ trong chốc lát, hướng Hạng Trị Chung cười.

“Cha, con sẽ cùng Thái hậu ở chung thật tốt, người yên tâm.”

Ai…… Hạng Quân Vãn thủy chung không chịu sửa miệng, Hạng Trị Chung khổ sở trong lòng, nhưng chuyện này lại không thể bức bách nàng, dù sao làm cho nàng nhận thân phận của mình, hơn nữa phải đón nhận một ngươi liên tiếp làm tổn thương người khác, điều này xác thực cần thời gian.

“Được rồi! Vãn Nhi, phụ thân vẫn là câu nói kia. Thái hậu là người thân duy nhất của con trên thế giời này, quan hệ huyết thống của các ngươi là dứt bỏ không được!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đã biết!” Thấy Hạng Trị Chung lại đem ra luận điệu cũ rích, Hạng Quân Vãn cười cười kéo cánh tay hắn, “Cha, con cùng cha đi một chút! Nếu Nam công tử đã nói cha vận động nhiều một chút, vậy cha cần phải nghe hắn, sớm một chút hồi phục thật tốt!”

“Biết rồi!” Hạng Quân Vãn thân thiết như đứa nhỏ, khiến Hạng Trị Chung rất là vui mừng. Hai người tuy là quan hệ chủ tớ, nhưng hắn vẫn đem Hạng Quân Vãn yêu thương như thân sinh nữ nhi, thậm chí còn hơn thân sinh nữ nhi thật của hắn. Nguyên bản tưởng rằng sau khi thân thế Hạng Quân Vãn đã vạch trần, hai người rốt cuộc không thể thân cận giống như trước, nhưng Hạng Quân Vãn chân thật xem hắn như phụ thân mà đối đãi, đây đối với Hạng Trị Chung mà nói, chẳng những cao hứng, còn là một loại vinh quang.

Phụ thân nữ nhi hai người đi được trong chốc lát, nhìn thấy Hạng Trị Chung trên trán có chút nhăn, Hạng Quân Vãn lập tức đỡ hắn

ngồi xuống. Một bên hầu hạ Hạng Trị Chung, một bên bồi hắn nói chuyện phiếm. Nói một hồi lâu, Hạng Quân Vãn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Cha, mẹ ta là ai?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngươi Có Muốn Tự Do Không?

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Hạng Trị Chung đã sớm dự đoán Hạng Quân Vãn sẽ truy vấn về mẹ ruột của nàng, về điều này, Hạng Trị Chung chưa từng muốn giấu nàng, “Thực xin lỗi, Vãn Nhi, cha không biết mẫu thân của con là ai.”

Làm sao có thể? Hạng Quân Vãn bất khả tư nghị nhìn Hạng Trị Chung, hắn làm sao có thể không biết mẫu thân của nàng là ai?

Nhìn ra nghi vấn của Hạng Quân Vãn, Hạng Trị Chung bất đắc dĩ mỉm cười, “Con là được Nguyệt Như mang về. Lúc trước, Nguyệt Như, cha, cùng bọn La Húc là bảy thủ hạ bí mật dưới trướng Thái tử. Chỉ là cha cùng Nguyệt Như ở ngoài sáng, bọn La Húc năm người luôn ở một nơi bí mật gần đó. Con mồ côi mẹ từ lúc sơ sinh, nửa năm sau khi Thái tử mất, Nguyệt Như bị thương mang con trở về, chỉ nói con là huyết mạch của Thái tử quá cố. Về phần mẹ đẻ của con là ai, e rằng chỉ có Nguyệt Như mới biết được……”

Thì ra là thế……

Khó trách Công Tôn Bách mất đã mười tám năm, nhưng nàng chỉ mới mười bảy tuổi. Mồ côi từ lúc sơ sinh sao? Rốt cuộc mẹ đẻ của mình là ai? Bí mật này, vĩnh viễn được giấu trong lòng Nguyệt Như.

Bất quá, Hạng Quân Vãn cũng không muốn rối rắm vấn đề này thêm nữa. Nàng hỏi một câu, chỉ muốn biết ai là thân nhân, ai là địch nhân, tránh cho ngày sau lại có mâu thuẫn giống như Triệu Mạn. Nếu mẹ đẻ không rõ, vậy thì quên đi! Đều là chuyện đã qua, chuyện quan trọng nhất đối với nàng bây giờ chính là chờ ngày khoác áo tân nương.

Đại hôn trong nháy mắt đã tới. Trước thành hôn một ngày, Hạng Quân Vãn tiến cung chờ gả. Có lẽ vì trong lòng Triệu Mạn áy náy, muốn bồi thường vị cháu gái duy nhất này, cũng muốn dùng khoảng thời gian cuối cùng cùng Hạng Quân Vãn tăng tiến tình cảm, cho nên chủ động mời nàng đến tẩm cung.

Đến lúc này, Công Tôn Nam cũng không còn lo lắng Triệu Mạn làm ra chuyện tình gì quá đáng đối với Hạng Quân Vãn. Trong chuyện của Hạng Trị Chung lần trước, Triệu Mạn đã nhượng bộ rất nhiều, hơn nữa còn tỏ vẻ tĩnh tâm nơi Phật đường an hưởng tuổi già, Công Tôn Nam không sợ bà phản đối. Hiện tại, Công Tôn Nam chú ý nhất chính là quặng sắt trong tay Phượng Cửu. Phượng Cửu đã đáp ứng hắn, sau khi đại hôn sẽ cho người dâng lên sản lượng sắt một năm, chờ hắn trở lại Bàn Long thành, lại dâng lên một năm nữa. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Bàn đến chuyện này, Công Tôn Nam hết sức bội phục Phượng Cửu. Tự hỏi nếu bọn họ đổi vị trí, nếu hắn là thiếu chủ Bàn Long thành, không nói đến dung mạo của Hạng Quân Vãn như vậy, cho dù nàng xinh đẹp tựa thiên tiên, hắn cũng sẽ không lấy sản lượng sắt hai năm đi đổi một đoạn hôn nhân.

Đối với Công Tôn Nam, nữ nhân chỉ đơn giản có tác dụng củng cố địa vị bản thân và nối dõi tông đường, còn tình yêu cùng những

thứ khác, đều là mấy cái cớ nhàm chán giết thời gian. Hắn sẽ không nhân danh tình yêu, dâng sản lượng sắt hai năm ra ngoài.

Tuy rằng chưa hiểu được vì sao Phượng Cửu nhất định phải lấy Hạng Quân Vãn, nhưng đối với chuyện này, Công Tôn Nam không suy nghĩ nhiều rối rắm, mục đích của hắn là sắt. Chỉ cần có sắt trong tay, tinh luyện ra rất nhiều binh khí, tương lai hắn không cần phải sợ ai!

Lúc Hạng Quân Vãn tiến vào tẩm cung Thái hậu đã là một ngày trước đại hôn, để ngừa vạn nhất, Công Tôn Nam tự mình đưa Hạng Quân Vãn đến đây.

“Mẫu hậu, trẫm đem Vãn Nhi giao cho ngươi!” Công Tôn Nam cường điệu một câu, sắc mặt Triệu Mạn lúc ấy có chút khó coi, nhưng sau đó rất nhanh khôi phục bình thường, “Hoàng thượng, ngươi yên tâm đi! Đại hôn cùng Bàn Long thành, ai gia đương nhiên biết nặng nhẹ, sẽ không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Thái Bình quận chúa!”

“Mẫu hậu biết được là tốt rồi, nhi tử còn tấu chương phải phê, đáng tiếc không thể bồi người!”

Hắn nói xong liền quay đầu, đối với Hạng Quân Vãn nở một nụ cười hiền lành, bất quá nét cười này đối với nàng mà nói, cùng hiền lành không có quan hệ, chỉ thấy thèm muốn khát cầu, dường như nàng chính là quặng sắt.

“Vãn Nhi, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai làm một tân nương hạnh phúc!”

Tuy rằng cái Công Tôn Nam muốn cũng chỉ là sắt, nhưng câu chúc phúc này Hạng Quân Vãn vẫn vui vẻ tiếp nhận. Bởi vì phong tục trước ngày thành hôn tân nương và tân lang không được gặp nhau mà đã mấy ngày rồi nàng không được thấy mặt Phượng Cửu. Trước kia mỗi ngày gặp mặt, nào biết tương tư gian nan, nay đã nhiều ngày không thấy,Hạng Quân Vãn mới phát hiện nam tử kia đã tiến vào thật sâu thật sâu trong lòng mình.

Công Tôn Nam đi rồi, Triệu Mạn lệnh cho Thanh Đằng lui ra, “Thanh Đằng, ngươi lui xuống đi, ai gia có một chút chuyện thân mật muốn nói với Vãn Nhi!”

Từ khi biết được con người vẫn theo hầu hạ mình suốt mấy chục năm qua lại là người của Công Tôn Nam, trái tim Triệu Mạn hoàn toàn lạnh lẽo.

Bất quá, là người có thâm niên lâu năm nhất trong cung, cũng là người trải qua nhiều sóng gió nhất, Triệu Mạn thích ứng với hoàn cảnh rất nhanh, vẫn hoà khí sử xự như thường, nếu bà như trước bảo trì thái độ thù địch với Hạng Quân Vãn, Công Tôn Nam mới sẽ không hoài nghi Hạng Quân Vãn, mà thân phân đích thật của đứa cháu gái này cũng sẽ được bảo toàn lâu hơn một chút.

“Nương nương, ngày mai là ngày hỉ của quận chúa, người hãy để nàng thu thập sớm một chút nghỉ ngơi đi ạ!” Thanh Đằng như trước hết sức săn sóc, chỉ là trong mắt Triệu Mạn cử chỉ săn sóc như thế này rất ghê tởm. Chủ tớ vài thập niên, Thanh Đằng là nha hoàn bà mang theo từ nhà mẹ đẻ, vì sao nàng ta lại đầu nhập vào dưới trướng Công Tôn Nam? Chẳng lẽ Công Tôn Nam ban cho nàng thứ gì tốt hay sao!

“Thanh Đằng, Thái hậu là có điều muốn răn dạy ta, ta không có vấn đề gì! Thái hậu nương nương trước kia rất yêu thương ta, nay khi ta sắp phải gả đi xa, về sau cơ hội nghe Thái hậu nương nương giáo huấn cũng không còn nữa, để cho ta một mình bồi Thái hậu đi!”

Vừa vặn lúc Triệu Mạn muốn răn dạy Thanh Đằng, Hạng Quân Vãn đã dịu dàng lên tiếng, thuận tiện cho Thanh Đằng một cái biểu tình “Ngươi yên tâm, ta không sao”, Thanh Đằng hành sự theo ý tứ của Công Tôn Nam, phải chiếu cố Hạng Quân Vãn cho tốt, hiện tại thấy nàng không có việc gì, liền cung kính hành lễ với Thái hậu rồi lui xuống.

Kiểm tra trong phòng một chút, không hề còn ai khác, Hạng Quân Vãn mới nhìn Triệu Mạn.

“Thái hậu……”

Hạng Quân Vãn còn chưa nói xong, thâm âm run rẩy của Triệu Mạn đã vang lên, “Vãn Nhi, cho tới bây giờ, ngươi còn không chịu gọi ta một tiếng hoàng tổ mẫu sao?” Một câu này, hàm chứa vô vàn cảm xúc, khiến cho tâm Hạng Quân Vãn bị nhéo một cái.

“Ta ——” Hạng Quân Vãn nhìn về phía Triệu Mạn, lại nói đến đây lâu như vậy, nàng chưa từng tỉ mỉ đánh giá Triệu Mạn. Nghe nói Công Tôn Bách năm đó là hoàng Thái tử phong hoa tuyệt đại, danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam. Nay nhìn kỹ Triệu Mạn, Hạng Quân Vãn phát hiện dung mạo của Công Tôn Bách có một phần rất lớn là di truyền từ vị Thái hậu này.

Nói vậy, Triệu Mạn thời tuổi trẻ cũng phải là một mỹ nhân xuất chúng đi! Dung mạo Hạng Quân Vãn lại có phần giống Công Tôn

Bách, hiện tại xem ra, trên mặt của nàng chung quy cũng có thể thấy được một phần phong tư của Triệu Mạn năm xưa.

“Bà nội.”

Nhìn đôi mắt rưng rưng này, một lão nhân đầu đã đầy nếp nhăn, bà vừa trung niên thì chịu tang con, mười mấy năm để tang nhận muôn vàn đau khổ tra tấn, Hạng Quân Vãn tâm lập tức mềm nhũn xuống. Theo lời Hạng Trị Chung đã nói, Triệu Mạn là người thân duy nhất của nàng, quan hệ huyết thống không thể phá bỏ.

Một tiếng “Bà nội”, so với hoàng tổ mẫu thân cận hơn rất nhiều, nghe thấy Hạng Quân Vãn rốt cục thừa nhận mình, Triệu Mạn rốt cuộc nhịn không được, hai hàng lệ nối dài.

“Hảo hài tử! Hảo hài tử! Ngươi chịu khổ rồi!”

Hạng Quân Vãn đã chủ động giải hòa, Triệu Mạn liền buông bỏ lễ nghi, tiến lên ôm lấy Hạng Quân Vãn, bà chỉ muốn khóc thật to, lại bởi vì thân là người trong cung, muốn khóc muốn thét không thể tuỳ ý, chỉ có thể lặng lẽ để nước mắt tuôn rơi.

Vòng tay Triệu Mạn thật ấm áp, thấy bà khóc sướt mướt như mưa, Hạng Quân Vãn vội vàng rút khăn thay bà lau nước mắt.

“Bà nội, đừng khóc. Nhìn thấy ngươi rơi lệ, ta cũng muốn khóc. Tân nương tử mà khóc đến đỏ cả mắt rất khó coi, người không nghĩ đem ánh mắt hồng như quả đào đến tân hôn đi! Tân nương tử không phải xinh xắn thẹn thùng một chút mới tốt sao!”

Một câu đùa của Hạng Quân Vãn cũng không phải rất buồn cười, lại làm cho Triệu Mạn nín khóc cười mắng. “Quỷ nha đầu!” Nghĩ đến Thanh Đằng trong chốc lát lại tiến vào, Triệu Mạn vội vàng lau mặt,

lại dùng khăn lông ướt làm dịu ánh mắt, khiến cho ánh mắt hồng hồng bình thường trở lại một chút, không thể để cho Thanh Đằng nhìn ra đầu mối gì hết!

“Vãn Nhi, thực xin lỗi, ta lúc trước lại đối với ngươi làm chuyện như vậy, thật sự xin lỗi!”

Cho dù mới lúc trước trong lòng Hạng Quân Vãn còn có chút khó chịu, sau khi cảm nhận được Triệu Mạn thật tâm xin lỗi, bất mãn gì cũng tan thành mây khói.

“Bà nội, chúng ta là người một nhà, không phải hai nhà khác nhau. Trước kia người một lòng muốn báo thù, ta có thể lý giải. May mắn không có gây nên sai lầm gì lớn, đối với ta mà nói, bất quá chỉ là chịu chút suy sụp. Lại nói, người cũng không chiếm được ưu việt, ta cũng không chịu thiệt đúng không!”

Hạng Quân Vãn chắc chắn tuyên bố thế này, toàn bộ những điều nàng vừa nói khiến cho Triệu Mạn đối với đứa cháu gái duy nhất vừa đau lòng vừa yêu thương, trong lòng hận tại sao không biết được chân tướng sớm một chút, như thế tổ tôn cũng sẽ không bị ngăn cách nhiều năm. Hiện tại muốn bù đắp hết thảy, lại không có thời gian, Hạng Quân Vãn sắp gả đi xa, về sau đến khi nào mới có thể tái ngộ là cả một vấn đề.

Tuy rằng Triệu Mạn rất muốn đem toàn bộ lời yêu thương trong lòng đem ra thổ lộ hết với cháu gái yêu quý, nhưng mà thời gian không cho phép, hiện tại cũng bất chấp cái gì tăng tiến cảm tình, Triệu Mạn trực tiếp vào trọng điểm.

“Phượng Cửu đối với ngươi, là nghiêm túc sao?”

Lời này nếu Hạng Trị Chung hỏi, Hạng Quân Vãn còn có thể tiếp nhận, lúc này bị Triệu Mạn hỏi, nàng lập tức đỏ mặt.

Nhìn thấy bộ dáng Hạng Quân Vãn ngượng ngùng, Triệu Mạn trong lòng được củng cố một chút, tôn nữ của mình cũng thích Phượng Cửu, như thế rất tốt.

“Nam nhân, thời điểm chìm đắm trong tình yêu, hết thảy đều có thể, chỉ sợ hắn có người mới……”

“Hắn đã hứa hẹn cả đời này chỉ biết có mình ta!” Nghe Triệu Mạn cảm thán, Hạng Quân Vãn vội vàng vì Phượng Cửu bào chữa. Lại thấy Hạng Quân Vãn sốt ruột, Triệu Mạn nở nụ cười. “Còn chưa có gả đi đã nói giúp hắn! Ta chính là lo lắng cho ngươi. Nghe nói lão thái quân Bàn Long thành là một người khó ở chung, hơn nữa quan hệ hắn cùng Phượng Cửu cũng rất gay gắt. Tuy rằng ngươi gả qua đó không có mẹ chồng, nhưng mà lại có một cái tổ mẫu đau đầu như vậy, ta sợ ngươi chịu thiệt!”

Triệu Mạn tinh tế giải thích về Bàn Long thành cho Hạng Quân Vãn nghe, thì ra mẫu phi Phượng Cửu Phượng quý phi cũng không phải lão thái quân thân sinh, lão thái quân là kế mẫu của Phượng quý phi. Chính bà ta cũng có thân nhi tử, còn có tôn tử, hiện tại đều ở Bàn Long thành. Tuy rằng Bàn Long thành là đất phong của Phượng Cửu, nhưng mà thánh chỉ đã chiếu, Phượng Cửu sau khi đại hôn mới có thể cầm quyền, cho nên dù Phượng Cửu đã lớn tuổi như vậy, bởi vì hắn chưa thành hôn, cho nên vẫn luôn chỉ là thiếu chủ.

“Bà nội, ý của ngươi là, lão thái quân sợ quyền lợi bị Phượng Cửu lấy đi, cho nên mấy năm nay vẫn dung túng Vân Tranh theo đuổi Phượng Cửu? Ngăn cản hôn sự của hắn?”

Đầu óc Hạng Quân Vãn chỉ là vừa chuyển, liền nghĩ đến điểm nầy, mặt nhăn như mèo con. Xem ra, lão thái quân cũng không phải tốt đẹp gì. Thì ra Phượng Cửu của nàng ngày ngày trôi qua không có thật sự tiêu dao!

“Đúng! Bất quá, ngươi cũng không cần quá mức lo lắng. Phượng Cửu là người thông minh! Nếu hắn thật lòng thích ngươi, nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt! Chờ các ngươi trở về, lão thái quân trong lòng không muốn, cũng sẽ bị áp lực bắt buộc phải giao ra quyền lực. Hơn nữa, đây cũng là thời điểm khảo nghiệm Phượng Cửu đó!

“Khảo nghiệm cái gì?” Hạng Quân Vãn có chút buồn bực, thấy nàng không hiểu, Triệu Mạn cười chỉ chỉ vào trán Hạng Quân Vãn.

“Hài tử ngốc! Đương nhiên là khảo nghiệm hắn có phải thật tâm yêu ngươi hay không! Nam nhân, vì nữ nhân mình âu yếm, có thể sẵn sàng hy sinh bất cứ giá nào, huống chi là người khác! Nếu giữa ngươi và người khác, hắn bỏ quên ngươi, mặc kệ là xuất phát từ đại nghĩa hay là ích lợi, đều là mấy lý do khốn khiếp! Chỉ có thể trách hắn ích kỷ, thuyết minh trong lòng hắn ngươi không phải là quan trọng nhất.”

“Nếu Phượng Cửu thật sự là như thế, ngươi cũng không cần ở cùng hắn, đến đây với ta. Tuy rằng ta còn có một bộ xương, nhưng nếu thiệt tình ra tay, cho ngươi làm nữ hoàng cũng có thể!”

Lời Triệu Mạn ngược lại cùng Hạng Trị Chung có chút giống nhau, khiến Hạng Quân Vãn hốc mắt nóng lên. Thật tốt! Lại có có một người thật tâm suy nghĩ vì nàng!

“Bà nội, người yên tâm đi! Ta nhất định sẽ không ủy khuất chính mình! Nếu hắn vi phạm ước hẹn, ta cũng không phải là tức phụ

mềm yếu, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Đến lúc đó còn phải nghe lời bà nội, làm nữ hoàng, tuyển phu!" (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tính tình Triệu Mạn vốn dĩ rất hào sảng, nay thấy Hạng Quân Vãn cùng mình tính cách có phần tương tự, đối với cháu gái này lại đau tiếc đến tận xương tủy. "Dụ Tịnh ngươi yên tâm dùng đi! Ta đã nói cho bọn hắn biết toàn bộ chân tướng, bọn họ về sau chính là người của ngươi. Ngươi gả đến Bàn Long thành, bên cạnh không có người nhà ta thật không yên tâm. Ngươi đem Hắc Bạch Sát mang đi đi!"

Biết được Hắc Bạch Sát tựa như bùa hộ mệnh của Triệu Mạn, Hạng Quân Vãn sao có thể ích kỷ như vậy. Nay Công Tôn Nam đã đối với Triệu Mạn động sát tâm, không có Hắc Bạch Sát, ai ở đây bảo hộ an toàn của Triệu Mạn! Triệu Mạn chính là ngươi thân còn sót lại duy nhất của nàng!

"Bà nội, Hắc Bạch Sát ngươi phải lưu lại đây, ta không thể mang đi. Người ở chỗ này bình an, ta mới có thể an tâm!"

Vô luận như thế nào Hạng Quân Vãn cũng không chịu mang Hắc Bạch Sát đi, tổ tôn vì cái này mà tranh chấp nửa ngày, cuối cùng Triệu Mạn đồng ý để lại Hắc Bạch Sát, nhưng Hạng Quân Vãn phải mang theo Dụ Tịnh bên người.

"Dụ Tịnh thông minh linh hoạt, nhân phẩm chịu thử thách vài lần. Ngươi mang hắn theo, có chuyện gì để hắn gửi thư về cho ta! Chỉ cần ta còn một hơi thở, Thương Nguyệt quốc chính là hậu thuẫn của ngươi!"

Đối với cừu hận của nhi tử, Triệu Mạn đã nghĩ tới biện pháp. Khiến bà buông bỏ hận thù với Công Tôn Nam, cùng kẻ thù chung sống, đối với Triệu Mạn chuyện này hoàn toàn không có khả năng. Mỗi lần nhìn thấy Công Tôn Nam, lòng của bà đau đến rỉ máu. Đứa nhỏ chính mình một tay nuôi lớn, lại là một kẻ tâm địa âm độc, mấy năm nay bà đều nhận cẩu tặc làm con, hỏi sao Triệu Mạn không hận cho được.

Bất quá, báo thù là chuyện của lão thái bà này, bà không thể làm liên luỵ đến Hạng Quân Vãn. Hạng Quân Vãn còn trẻ, vẫn chưa kết hôn sinh con, đường tương lai còn rất dài. Cừu hận cứ để lão thái bà này mang trên lưng, bà đã thiếu Hạng Quân Vãn rất nhiều, chỉ cần cuộc sống Hạng Quân Vãn hạnh phúc, bà đã mãn nguyện.

Triệu Mạn không nói, nhưng ánh mắt đã bán đứng toàn bộ tâm can nàng. Biết được bà không thể buông bỏ cừu hận, Hạng Quân Vãn cũng không khuyên can. Thiếu nợ phải trả, giết người đền mạng, người làm bậy nhất định phải chịu trừng phạt, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nếu xét đến thân phận, thù này cũng phải đề cập với Hạng Quân Vãn để hoàn thành. Bất quá, xem Triệu Mạn không hề nhắc đến những thứ đó với mình, Hạng Quân Vãn cũng không nói gì.

“Bà nội, quân tử báo thù mười năm không muộn. Người có nhiều chuyện nên thương lượng cùng cha ta, không thể lấy cứng đối cứng!”

Được Hạng Quân Vãn quan tâm, trong lòng Triều Mãn rất rất cao hứng, hơn nữa còn kích động. Nguyên bản bà tưởng rằng muốn cùng cháu gái làm hoà sẽ tốn rất nhiều thời gian, dù sao bà cũng chưa từng dưỡng dục Hạng Quân Vãn, lúc trước còn làm khổ đứa

nhỏ này, nhưng mà không ngờ tất cả lo lắng của bà chỉ là tự mình đa tâm.

“Được! Bà nội nghe lời ngươi! Hạng Trị Chung thật sự đem ngươi giáo dục vô cùng tốt! Ta nên cảm tạ hắn thật nhiều!” Nghĩ đến chính mình trước kia đối với Hạng Trị Chung hiểu lầm, Triệu Mạn cảm thấy thật áy này.

Thấy Triệu Mạn lại tự trách, Hạng Quân Vãn vội vàng trấn an Triệu Mạn. Tổ tôn hai người hàn huyên quá trưa, đến khi mặt trời đã khuất núi, Thanh Đằng mới tiến vào, Triệu Mạn lại nhận thấy thời gian trôi đi cực nhanh.

Đã có trở ngại, vướng một người Thanh Đằng kia, Triệu Mạn thu hồi biểu tình hiền lành, gương mặt lại trở nên cứng nhắc vô tình.

“Lời ai gia ngươi đã nhớ rồi chứ? Lập gia đình nhất định phải phụng dưỡng phu quân cho tốt, phải biết rằng ngươi không đại diện một mình ngươi, mà là Thương Nguyệt quốc! Phải giúp chồng dạy con, hiếu kính trưởng bối, mà quan trọng nhất là nên vì Phượng gia khai chi tán diệp, như thế địa vị của ngươi mới được củng cố.”

“Nữ nhân, không cần luôn hối hận, làm oán phụ mất thời gian, không bằng nghĩ cách nào giữ được tâm phu quân! Dù không chiếm được tâm của hắn, cũng phải củng cố địa vị mình cho chắc chắn. Ngày sau hắn có người khác, cũng phải tôn ngươi một tiếng chủ mẫu, nhớ đừng để rớt thân phận, mất phong độ!”

Biết Triệu Mạn đang diễn cho Thanh Đằng xem, Hạng Quân Vãn cũng trưng ra một bộ dạng khúm núm, “Ta nhớ kỹ. Đa tạ Thái hậu dạy bảo!”

“Ngươi đi xuống đi! Buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai có tinh thần một chút! Ai gia cùng ngươi nói hết buổi chiều, cũng không biết ngươi nghe có được cái gì không. Tóm lại, phải làm một thê tử tốt, đừng làm cho người ta nói chúng ta Thương Nguyệt quốc gả ra ngoài một đứa không có giáo dưỡng! Đi xuống đi ——”

“Dạ!” Âm thanh Hạng Quân Vãn hết sức ủy khuất, thời điểm nàng thoáng chạm mắt cùng Thanh Đằng, Thanh Đằng tinh tường thấy được trong mắt Hạng Quân Vãn hồng hồng. Xem ra Thái hậu vẫn chưa có buông xuống, cho nên mới đem Hạng Quân Vãn tới đây tuỳ ý gây khó dễ. Bất quá chỉ cần Hạng Quân Vãn không có việc gì, có thể bình an xuất giá, cái này là được rồi.

Đêm đó, một đám khách nhân trẻ tuổi quây quần trong trong tẩm cung Triệu Mạn, là bốn vị công chúa của Công Tôn Nam. Bái kiến Triệu Mạn xong, Công Tôn Triêu Tịch mang theo bọn muội muội đi tìm Hạng Quân Vãn.

Lúc trước bại dưới tay Hạng Quân Vãn, Công Tôn Triêu Tịch trong lòng nghẹn một hơi, mắt thấy Hạng Quân Vãn thật sự sắp gả, Công Tôn Triêu Tịch lại không thoải mái.

Tuy rằng Công Tôn Nam đã sớm cảnh báo nàng, không được tìm Hạng Quân Vũ gây phiền toái, nhưng có hai người đồng dạng tâm tư Công Tôn Cẩm Tịch cùng Công Tôn Hạc Tịch giựt giây, Công Tôn Triêu Tịch vẫn tìm đến đây.

Các nàng dạo qua chỗ Hạng Quân Vãn một vòng, nhìn mũ phượng khăn quàng vai cùng hộp trang sức trên bàn, Công Tôn Triêu Tịch sắc mặt ngày càng khó coi.

Vì sao? Hết thảy tất cả nên là của nàng! So về xuất thân, so về cao quý, so về dung mạo, về tài hoa, nàng mọi thứ không thua Hạng Quân Vãn, vì sao người gả cho Phượng Cửu là Hạng Quân Vãn! Điểm ấy Công Tôn Triêu Tịch không nghĩ ra, cũng không muốn đi tìm hiểu. Trong thâm tâm nàng, nhất định là Hạng Quân Vãn câu dẫn Phượng Cửu, nếu không Phượng Cửu lại động tâm với một xấu nữ như vậy!

“Mấy thứ này có cái gì tốt?” Công Tôn Hạc Tịch nhìn trang sức tinh xảo trong hộp, trong lòng có chút a-xít pan-tô-te-nic. Nghe nói toàn bộ trang sức Hạng Quân Vãn đều do Phượng Cửu tự mình đưa tới, hắn đều là thứ tốt. Hiện tại nhìn thấy hộp trang sức hộp cũng xinh đẹp như vậy, giá trị đồ bên trong nhất định hết sức xa xỉ.

Lúc Công Tôn Hạc Tịch nói lời này, đã muốn đưa tay đi mở hộp trang sức, bị Hạng Quân Vãn trực tiếp chặn lại.

“Ngại quá, Tam công chúa, đây là Phượng gia truyền cho con dâu, người khác không thể động.”

Ý tứ của Hạng Quân Vãn rất rõ ràng, chỉ có ta mới là con dâu Phượng gia, ngươi không phải, cho nên ngươi không có tư cách đụng tới.

Lời này nguyên bản chỉ là câu nói thật, lại đâm trúng trái tim nhỏ bé của Công Tôn Hạc Tịch. Nàng làm sao không biết chứ! Chính là tò mò muốn biết trong hộp có cái gì, lại vừa vặn bị Hạng Quân Vãn ngăn lại, còn xem thấu dụng tâm của nàng.

Nhất thời, Công Tôn Hạc Tịch mặt tím bầm như gan heo. Không làm gì được Hạng Quân Vãn, Công Tôn Hạc Tịch chỉ có thể ngượng ngùng cười cười, “Đại tỷ, ngươi xem nàng nói kìa, ta chính là muốn

nhìn một chút mà thôi, lại nhỏ mọn như vậy! Còn chưa xuất giá mà, cũng không biết dựa vào uy thế của ai, ai cho cái gan…..”

“Dĩ nhiên dựa vào uy thế của ta, là cái gan ta cho!”

Cạnh cửa, Phượng Cửu một thân đỏ tươi, diêm dúa lẳng lơ tiến vào, đến trước mặt hai người.

“Sao chàng lại tới đây!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chỉ cần nhìn thấy Phượng Cửu, tâm tình Hạng Quân Vãn bị mấy người phụ nhân ảnh hưởng nhất thời tốt lên, còn chưa đi đến trước mặt hắn, đã bị hắn kéo vào trong lòng.

Ngửi thiên hạ trong lòng cả người phát ra mùi thơm ngát, vẻ mặt Phượng Cửu đầy thỏa mãn. Mấy ngày nay, hắn rốt cục cảm nhận được cái gì là một ngày không thấy, như cách ba thu. Thiệt tình chịu không nổi!

Phượng Cửu không thể tưởng tượng, không có bé con này, chính mình sẽ như thế nào. Tuy rằng ngày mai có thể nhìn thấy Hạng Quân Vãn, nhưng mà giờ khắc cuối cùng này hắn kềm chế không nổi, trực tiếp vào cung tìm nàng! Không ngờ vừa đến thì thấy cảnh tượng Hạng Quân Vãn bị người “khi dễ”, nhất thời lửa giận bùng cháy. Nếu không phải Hạng Quân Vãn cười tiến ra nghênh đón, hắn nhất định sẽ lôi Công Tôn Hạc Tịch đem ra bên ngoài.

“Vãn Vãn, có nghĩ tới ta không?”

Thanh âm Phương Cửu từ bên tai truyền đến, chân thật như vậy, đem khoảng trống trong tâm Hạng Quân Vãn bổ khuyết tràn đầy.

“Có nghĩ.” Hạng Quân Vãn nhào vào lòng Phượng Cửu, nhăn nhó hồi đáp. Hai người không coi ai ra gì vô cùng thân thiết, khiến cho mấy nữ nhân bên cạnh nhìn đến mắt sắp rơi xuống đất. Công Tôn Triêu Tịch, Công Tôn Cẩm Tịch cùng Công Tôn Hạc Tịch tự nhiên hâm mộ cùng ghen hận, hận một nam tử tuyệt đại tao nhã như thế vì sao si mê một xấu nữ.

Chỉ có Công Tôn Lan Tịch thật tình chúc phúc cho hai người trước mắt. Nhìn dáng vẻ Hạng Quân Vãn hạnh phúc, Công Tôn Lan Tịch rất hâm mộ, hâm mộ nàng có thể cùng người yêu kết duyên, có thể chân chính sống cuộc sống cho riêng mình. Còn bản thân mình thì ngược lại, cả đời bị bị giam cầm trong hoàng cung đại viện, không biết về sau cũng trở thành lợi thế chính trị gì đó, thủy chung không chạm đến tự do.

Biểu tình của bốn vị công chúa không thoát khỏi ánh mắt Hạng Quân Vãn, ba vị phía trước nàng hoàn toàn không để vào mắt, trực tiếp xem nhẹ bỏ qua. Ngược lại Công Tôn Lan Tịch trong mắt có thản nhiên ưu thương, khiến cho Hạng Quân Vãn kinh ngạc rất nhiều, lại có chút hiểu u buồn này từ đâu mà đến. Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng cảm thấy Công Tôn Lan Tịch đối với cuộc sống của mình có khát vọng, chỉ là, thân bất do kỷ, thân là công chúa, nàng không được quyết định vận mệnh của mình.

Hạng Quân Vãn rất có hảo cảm với Công Tôn Lan Tịch, nàng là nữ tử duy nhất không có bệnh công chúa, tâm tư thoải mái, cùng hoàng cung không thích hợp. Nữ tử như thế chỉ thích hợp với thế giới rộng lớn, mà không phải bị khóa ở nơi này, bẻ gãy cánh.

Vốn dĩ Công Tôn Triêu Tịch còn muốn gây khó dễ Hạng Quân Vãn, không nghĩ tới Phượng Cửu không thèm để ý phong tục tân nương tân lang không được gặp nhau, chạy tới nhìn Hạng Quân

Vãn, càng không nghĩ tình cảm hai người tốt như vậy. Nếu không biết thức thời, sẽ chỉ làm Phượng Cửu thêm chán ghét. Cho nên Công Tôn Triêu Tịch kéo mấy muội muội đã nhìn lạc cả mắt, nói lời chút chúc phúc liền rời đi.

Công Tôn Lan Tịch đi sau cùng, nàng mới vừa ra tới cửa, Hạng Quân Vãn bỗng nhiên mở miệng, “Lan Tịch, chờ một chút.”

Hạng Quân Vãn buông tay Phượng Cửu, bước nhanh đến bên cạnh Công Tôn Lan Tịch bên cạnh. “Lan Tịch, ngươi có muốn rời khỏi hoàng cung?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Xuất Giá

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Rời đi?” Công Tôn Lan Tịch kinh ngạc nhìn Hạng Quân Vãn, nàng vạn lần không ngờ một chút tâm tư của mình lại bị Hạng Quân Vãn nhìn thấu, một người mình mới nhận thức không lâu cư nhiên lại thấu hiểu tâm tư của mình, chẳng lẽ đây là “tri kỷ” sao?

“Đúng! Nếu ngươi muốn rời khỏi hoàng cung, việc ta xuất giá chính là một cơ hội vô cùng tốt, ta sẽ giúp ngươi!”

Thấy Công Tôn Triêu Tịch quay người trở lại nghe ngóng, Hạng Quân Vãn thấp giọng nói, “Nếu ngươi đã quyết định chắc chắn, thì phái cung nữ lại đây báo ta một tiếng. Ta là người duy nhất có thể giúp đỡ ngươi, hãy tin tưởng ta!”

Chẳng biết tại sao, sau khi nghe câu “hãy tin tưởng ta” sau cùng kia, lòng Công Tôn Lan Tịch lập tức tràn đầy tín nhiệm, lập tức quyết định tức khắc: “Được! Ta nghe lời ngươi!”

“Buổi tối cứ ở trong tẩm cung của ngươi chờ ta, ta sẽ đến tìm ngươi!”

Hai người ước định thật tốt, Công Tôn Lan Tịch bước nhanh đuổi theo bọn Công Tôn Triêu Tịch, nhìn Công Tôn Lan Tịch chạy đến

mặt mày đỏ bừng, Công Tôn Triêu Tịch cười lạnh một tiếng, “Quan hệ của ngươi và nàng lại tốt ghê, lúc đi còn kéo ngươi nói chuyện thân mật như vậy.”

Đối với trào phúng của Công Tôn Triêu Tịch, Công Tôn Lan Tịch không chút phản ứng, chỉ cúi đầu. Bộ dạng trầm mặc của nàng cũng khiến cho Tam công chúa Công Tôn Hạc Tịch tâm tình càng thêm bức bối, mới vừa rồi đã bị Hạng Quân Vãn trách móc, hơn nữa Phượng Cửu xuất hiện một mực làm lơ nàng, oán giận trong lòng Công Tôn Hạc Tịch đều do Công Tôn Lan Tịch gây nên.

“Đại tỷ, ngươi đã quên hay sao, tại cung yến lần trước nha đầu chết tiệt kia luôn luôn bảo vệ Hạng Quân Vãn!”

Công Tôn Hạc Tịch trêu chọc một phen, Công Tôn Triêu Tịch cũng đến góp phần, tiến lên giáng một bạt tai lên mặt Công Tôn Lan Tịch, “Tiện nhân, chắc là giống con ả tiện nương của ngươi!”

Các cung nhân không may đi ngang qua bên cạnh chứng kiến hết thảy, mấy chuyện tình giữa các vị công chúa hoàng gia, bọn hắn nô tài sao dám hỏi tới? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Công Tôn Lan Tịch bị giáng một chưởng, mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt hung ác dọa người đến mức bọn Công Tôn Triêu Tịch phải lui lại một bước, “Ngươi muốn làm gì!” Khi dễ Công Tôn Lan Tịch nhiều năm như vậy, Công Tôn Triêu Tịch còn chưa bao giờ thấy qua cái dạng biểu tình này đâu.

“Nếu ngươi lại dám mắng mẹ ta, ta phải đi tìm phụ hoàng hỏi hắn một chút, ta rốt cuộc là tiện nhân nào sinh! Nếu ta không phải người, mà là thứ này thứ nọ, vậy phụ hoàng là cái gì!” Công Tôn Lan Tịch

hung hăng quệt máu vương trên khoé miệng, bộ dáng dữ tợn, khiến cho một tiếng tiện nhân nghẹn khuất trong miệng Công Tôn Triêu Tịch, không cách nào mắng ra được.

Không để ý tới ba tỷ tỷ, Công Tôn Lan Tịch xoay người rời đi. Chờ nàng đi xa, Công Tôn Cẩm Tịch mới vỗ vỗ ngực, "Đại tỷ, tứ muội khi nào thì kiêu ngạo thành như thế?"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Bị Công Tôn Lan Tịch nghẹn một bụng khí, Công Tôn Triêu Tịch liền phát tiết trên người Công Tôn Cẩm Tịch, "Con tiện nhân kia cho là mình là ai! Chờ ta thưa với mẫu hậu, đem nàng gả đến nơi hoang vắng, làm cho nàng muốn khóc cũng khóc không được! Nàng nhất định phải vì hôm nay dám đe doạ ta mà trả giá đắt!"

Công Tôn Triêu Tịch trong mắt ngoan độc, khiến Công Tôn Cẩm Tịch cùng Công Tôn Hạc tịch kinh hãi, hai người vội vàng ngậm miệng lại.

Tuy rằng Hoàng hậu cùng bồ tát có vẻ giống nhau, vẻ mặt ôn hoà, nhưng mà hôn sự của các nàng đều do một tay người thao túng. Người nào không biết Hoàng hậu thương yêu nhất chính là nữ nhi thân sinh của mình, nếu Công Tôn Triêu Tịch thật sự huyên thuyên trước mặt Hoàng hậu, hôn sự của các nàng có thể bị huỷ hết, đó cũng là vì sao hai người trước sau vẫn hùa theo Công Tôn Triêu Tịch.

Công Tôn Lan Tịch trở về tẩm cung của mình, Đông Trùng lập tức tiến ra đón, lại nhìn thấy vết máu trên khoé môi nàng, Đông Trùng lêu lên thất thanh, "Công chúa, đại công chúa lại khi dễ người?"

“Không có chuyện gì.”

Công Tôn Lan Tịch vừa định ngồi xuống, Đông Trùng nhanh tay giữ chặt nàng.”Đừng nhúc nhích!”

Đông trùng lập tức cho người lấy khối băng, cao dán mặt, tỉ mỉ dán lên khoé miệng Công Tôn Lan Tịch.

“Đau a, Đông Trùng!”

“Công chúa, nếu ngươi không muốn huỷ dung, phải nghe lời ta!” Khi gặp chuyện, Đông Trùng luôn phi thường cố chấp. Không lay chuyển được Đông Trùng, Công Tôn Lan Tịch đành phải để nàng tùy ý xử lý cho mình. Quả nhiên không được bao lâu, hai má sưng đỏ đả bớt nhiều, cũng không đau đớn như vậy nữa.

“Đông Trùng, nếu không có ngươi, ta cũng không biết sống thế nào.”

Nhìn bộ dạng Đông Trùng thở dài nhẹ nhõm, Công Tôn Lan Tịch không khỏi mỉm cười.

“Ha ha, công chúa yên tâm, ta sẽ không bao giờ rời đi, vẫn sẽ hậu hạ ngươi!”

Lời của nàng chắc chắn như vậy, khiến cho Công Tôn Lan Tịch nhớ đến Hạng Quân Vãn lúc trước tẩm cung Thái hậu, đến đề nghị của Hạng Quân Vãn. Mang nàng ra ngoài, Hạng Quân Vãn đương nhiên vui vẻ thực hiện, nếu mang theo Đông Trùng, Hạng Quân Vãn còn có thể đáp ứng sao? Dù sao mang công chúa ra khỏi hoàng cung là một tội danh rất lớn, một lần mang đi hai người, có thể được hay không?

Công Tôn Lan Tịch lâm vào trầm tư, chân mày cau lại. Thấy nàng như thế, Đông Trùng lại tưởng Công Tôn Lan Tịch đang lo lắng cho Hạng Quân Vãn, vội vàng an ủi, “Công chúa, tuy rằng người cùng Thái Bình quận quen biết chưa lâu, nhưng ta thấy nàng là một người rất tốt, cho nên người tốt nhất định sẽ có báo đáp tương ứng, Phượng thiếu chủ nhất định là người có thể phó thác cả đời!”

Phượng Cửu? Nghĩ đến lời nói Phượng Cửu mới vừa rồi, Công Tôn Lan Tịch có thể khẳng định Phượng Cửu đã đặt Hạng Quân Vãn thứ nhất trong tim hắn. Nàng cũng từ tận đáy lòng vui vẻ cho Hạng Quân Vãn, chỉ là bây giờ nàng lo lắng không biết làm sao đem Đông Trùng ra khỏi cung.

Cho tất cả mọi người lui ra ngoài, Công Tôn Lan Tịch chỉ để lại một mình Đông Trùng, “Đông Trùng, nếu ta có cơ hội rời hoàng cung, ngươi có nguyện ý theo ta không?”

Công Tôn Lan Tịch rất luyến tiếc Đông Trùng, trong trí nhớ của Công Tôn Lan Tịch, các nàng từ trước đến nay sống nương tựa lẫn nhau, nếu nàng thật sự ra đi, công chúa trong cung không thấy, Đông Trùng chắc chắn sẽ bị hắn nắm đi tra tấn, nàng không thể tàn nhẫn như thế.

“Công chúa ngươi nói cái gì!” Đông Trùng vươn tay sờ sờ trên trán Công Tôn Lan Tịch, “Không có phát sốt! Công chúa, ngươi cũng đừng nằm mơ mà, chúng ta trốn không thoát đâu!”

Tuy rằng Công Tôn Lan Tịch nằm mộng cũng muốn rời khỏi hoàng cung, rời khỏi cái lồng giam đẹp đẽ này, nhưng mà Đông Trùng cảm thấy điều này chỉ là mộng, vĩnh viễn không thể thực hiện.

“Đông Trùng!” Công Tôn Lan Tịch bắt lấy tay Đông Trùng, “Nếu, ta nói nếu có cơ hội như vậy, ngươi có nguyện ý theo ta rời đi hay không?”

Công Tôn Lan Tịch còn hỏi lại như thế, khiến cho Đông Trùng sửng sốt, sau đó dùng sức gật đầu, “Công chúa, nếu thật sự là như vậy, công chúa đi đâu, ta đi đó, ta vĩnh viễn đều đi theo công chúa!”

Có những lời này của Đông Trùng, Công Tôn Lan Tịch an tâm, an tâm chờ Hạng Quân Vãn ước hẹn ban đêm sẽ đến.

Vì điều này, mãi đến tận đêm khuya, Đông Trùng không hiểu vì sao đã trễ như vậy mà Công Tôn Lan Tịch vẫn chưa chịu nghỉ ngơi, chỉ biết ngáp ngắn ngáp dài, như trước canh giữ bên cạnh.

Đêm khuya quá nửa đêm, có người gõ cửa, khiến Đông Trùng đang gà gật thất kinh, vội vàng ngồi xuống. “Đông Trùng, đi mở cửa!”

Công Tôn Lan Tịch không được sủng ái, cho nên nàng ở một cái tẩm cung xa xôi, người hầu hạ cũng ít, ban đêm nàng luôn phái người đi nghỉ ngơi, chỉ để lại độc một mình Đông Trùng.

Vừa mở cửa, Đông Trùng liền thấy hai thân ảnh khoác áo đen phi vào, vừa định thét chói tai, một người đã tiến lên che miệng nàng lại.

“Ngươi rốt cuộc đã đến!” Công Tôn Lan Tịch tiến lên thì thấy, quả nhiên là Hạng Quân Vãn, người phía sau là Lạc Tuyết.

Công Tôn Lan Tịch sáp tới cửa đón tiếp, Lạc Tuyết buông tay ra, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Đông Trùng hơi có cảm giác mộng mị, “Công chúa, các nàng, các nàng tới làm cái gì?”

“Đến đây, chúng ta đi ra ngoài!”

Lúc nãy nghe được mong muốn của Lan Tịch, muốn mang Đông Trùng đi, Hạng Quân Vãn nhíu nhíu mày. Vốn dĩ chỉ tính mang Công Tôn Lan Tịch ra ngoài, bây giờ còn muốn dẫn theo một cung nữ, khó khăn có chút lớn.

Biểu tình của Hạng Quân Vãn Công Tôn Lan Tịch đều thu hết vào trong mắt, biết mình đã làm nàng khó xử, nhưng Công Tôn Lan Tịch vẫn nhịn không được mở miệng cầu Hạng Quân Vãn, “Quận chúa, Đông Trùng theo ta mười mấy năm, là người tri kỷ nhất của ta, ta không thể để lại nàng một mình ở chỗ này, ta đáp ứng nàng, nhất định sẽ mang nàng đi

Đông Trùng lúc này cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhìn ra Hạng Quân Vãn khó xử, lại nhìn thấy Công Tôn Lan Tịch như vậy vì mình lo lắng, Đông Trùng vội vàng quỳ gối trước mặt Hạng Quân Vãn, “Quận chúa, người không cần để nô tỳ xen vào, chỉ cần mang quận chúa ra ngoài là được. Nô tỳ chỉ cầu quận chúa, hãy chiếu cố tứ công chúa thật tốt! Nàng thật sự, là một người tốt! Nô tỳ dập đầu cầu xin người!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đông Trùng ——” Nhìn bộ dáng Đông Trùng dập đầu như vậy, mước mắt Công Tôn Lan Tịch chảy thành dòng, chỉ có thể quay đầu, nhìn về phía Hạng Quân Vãn.

“Không tệ! Là một nha đầu trung thành!”

Đối với cặp chủ tớ này, ai cũng luyến tiếc người kia, khiến Hạng Quân Vãn cao hứng. Nàng vốn dĩ còn lo lắng Công Tôn Lan Tịch sau khi ra khỏi cung, không có người chiếu cố, một mình không biết

có thể thích ứng với cuộc sông dân gian không, hiện tại tốt lắm, có Đông Trùng đi theo, nàng cũng yên tâm hơn nhiều.

“Mang ngươi đi, cũng không phải là không thể, bất quá phải đợi vài ngày, ngươi có thể chờ không?”

Hạng Quân Vãn nói như vậy, nhãn tình hai người Công Tôn Lan Tịch cùng Đông Trùng đều sáng lên, “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật! Lạc Tuyết, đỡ Đông Trùng đứng dậy!”

Hạng Quân Vãn cùng Công Tôn Lan Tịch trao đổi kế hoạch cụ thể, khiến cho Công Tôn Lan Tịch sáng mai lặng lẽ đến tẩm cung Hoàng hậu, tìm cơ hội dịch dung thành Lạc Tuyết theo nàng xuất giá, mà Lạc Tuyết dịch dung thành Lan Tịch lưu lại trong cung, thế thân cho nàng, chờ đến khi nàng an toàn rời đi.

“Chờ thêm hai ngày, ta cho Đông Trùng một viên ngất dược, ngươi ăn xong sẽ ngủ say ba ngày, không khác gì đã chết, đến lúc đó chúng ta đem nàng vận chuyển ra khỏi hoàng cung, sau đó các ngươi liền có thể đoàn tụ.”

Hạng Quân Vãn nói như thế, Công Tôn Lan Tịch hoàn toàn yên tâm. Từ đêm yến hội, Công Tôn Lan Tịch đã cảm thấy Hạng Quân Vãn không giống nữ tử tầm thường, không ngờ nàng lại hữu dũng hữu mưu như thế!

“Hết thảy đều nghe theo ngươi!” Công Tôn Lan Tịch cầm tay Hạng Quân Vãn, “Quân Vãn, cám ơn ngươi!”

“Không cần khách khí, chúng ta là bằng hữu mà!” Hạng Quân Vãn cười đến xán lạng, tuy rằng vết bớt trên mặt vẫn doạ người như

trước, nhưng mà Công Tôn Lan Tịch lại cảm thấy Hạng Quân Vãn đẹp hơn bất cứ nữ tử nàng từng gặp.

Thương lượng xong xuôi, Hạng Quân Vãn mang theo Lạc Tuyết rời đi. Nhìn đôi chủ tớ biến mất trong màn đêm, Công Tôn Lan Tịch rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, mà ngay cả Đông Trùng cũng vui vẻ đầy mặt.

“Công chúa, đến bây giờ ta còn không tin đây là thật sự! Thái Bình quận chúa nguyện ý giúp chúng ta, thật sự là quá tốt!”

“Đúng vậy!” Công Tôn Lan Tịch nắm chặt nắm tay, tương lại hết thảy thành bại trong ngày mai!

Ngày đại hôn, Hạng Quân Vãn rất sớm đã bị kêu dậy, tắm gội lau rửa sạch sẽ từ trên xuống dưới, toàn thân khoác mộ lớp lụa hồng, lại bị các ma ma tay nghề tốt nhất trong cung bắt mặc một lớp cẩm y, sau lại có một lớp lót, cuối cùng mới là giá y.

Lấy thân phận quận chúa xuất giá, hồng y trên người Hạng Quân Vãn cũng không phải hỉ phục đơn thuần, mà thêu hình kim phượng, mũ phượng trên đầu cũng hoa lệ vô cùng, càng thêm nhấn mạnh thân phận của nàng, vết bớt trên mặt đã được một lớp cao che kín, trang điểm tỉ mỉ một phen, nàng cư nhiên cũng là giai nhân thanh tú.

“Chúc mừng quận chúa! Chúc mừng quận chúa!”

Nhân cơ hội mọi người đều vây quanh Hạng Quân Vãn, Công Tôn Lan Tịch bị Lạc Tuyết đưa ra khỏi Thiên điện.

“Công chúa, đắc tội!” Lạc Tuyết xuất ra đồ nghề này nọ, vẽ loạn trên mặt Công Tôn Lan Tịch. Chờ Lạc Tuyết chuẩn bị thật tốt, khi

Công Tôn Lan Tịch ngắm gương mặt mình trong gương, cả mặt có chỗ nào là của mình đâu, hoàn toàn chính là Lạc Tuyết rồi!

“Thật sự thần kỳ quá đi!” Công Tôn Lan Tịch vuốt mặt mình, là da vẫn mềm mịn không thay đổi, một chút khác nhau cũng không có, thật là làm cho người ta giật mình.

Lạc Tuyết cười không nói gì, lại vẽ loạn trên mặt chính mình một phen, lúc nàng quay đầu, bộ dạng hoàn toàn là Công Tôn Lan Tịch. Khiến Công Tôn Lan Tịch kinh ngạc hết sức, không khỏi càng thêm khâm phục Hạng Quân Vãn. Có thể có một nha đầu xuất sắc như thế, Hạng Quân Vãn chắc hẳn phải là cao nhân!

Hai người trao đổi quần áo, hiện tại nhìn đối phương mang bộ dáng của mình, đều nở nụ cười.

“Công chúa, hiện tại ngươi chính là Lạc Tuyết, nhưng trăm ngàn đừng để lộ manh mối!” Lạc Tuyết cười ngọt ngào, Công Tôn Lan Tịch gật gật đầu. Vừa mới chuẩn bị xuất môn, Công Tôn Lan Tịch gọi Lạc Tuyết lại, cẩn thận dặn dò nàng một chút chuyện trong cung, “Ngươi yên tâm, hết thảy đều có Đông Trùng, nàng biết tình hình trong cung của ngươi!

Giao thân phận rõ ràng xong, hai người xuất môn, Lạc Tuyết đi tới trước mặt Đông Trùng. Tuy biết vị công chúa trước mặt đã không phải Công Tôn Lan Tịch, nhưng Đông Trùng nhìn bộ dạng Lạc Tuyết giống hệt Công Tôn Lan Tịch, vẫn nhịn không được há hốc miệng, xém chút kêu lên thành tiếng.

Giống! Quá giống! Quả thực giống nhau như đúc! Mà ngay cả nàng theo Công Tôn Lan Tịch nhiều năm như vậy, chỉ nhìn bằng mắt căn bản nhận không ra sự khác biệt của hai người.

“Công, công chúa……” Đông Trùng cà lăm nói.

“Vất vả cho ngươi! Chỉ chờ hai ngày thôi, ngươi có thể cùng chủ tử nhà ngươi gặp mặt!” Lạc Tuyết hòa ái, rất nhanh làm cho Đông Trùng bớt khẩn trương, bình tĩnh đối đãi Lạc Tuyết như Công Tôn Lan Tịch.

Chờ hết thảy sự chuẩn bị đã được sắp xếp, Triệu Mạn chống quải trượng chậm rãi đi đến.

Bình thượng Hạng Quân Vãn luôn một thân bạch y, hôm nay một người rực đỏ, nhưng lại có uy nghi không thể xâm phạm.

“Được! Rất tốt!” Triệu Mạn gật gật đầu, trong lòng kích động không thôi, nhưng trên mặt không hề biểu lộ cái gì. “Đây là đồ cưới ai gia tặng cho ngươi, cầm đi!” Triệu Mạn đưa cho Hạng Quân Vãn một hộp gấm bằng gỗ chạm khắc, nhìn qua cũng không thấy gì đặt biệt. Chỉ là Hạng Quân Vãn biết, Triệu Mạn cho nàng nhất định là đồ tốt nhất, vội vàng nhận lấy.

Vừa đem hộp gấm thu lại, một tiếng “Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu giá lâm, Thái tử đến ——” Công Tôn Nam dắt Hoàng hậu cùng Công Tôn Ký tiến đến chúc mừng.

Hoàng hậu như trước vận một thân phục trang đẹp đẽ, bộ dáng rộng lượng lại thong dong, ngược lại Thái tử Công Tôn Ký, có chút ngoài cười nhưng trong không cười.

“Chúc mừng muội muội!” Công Tôn Ký tiến lên mỉm cười, đem lễ vật đưa lên.

“Là ta hẳn phải chúc mừng tỷ phu! Chờ đại tỷ trở thành con dâu hoàng gia, ta nhất định đưa một phần hậu lễ cho tỷ phu!” Hạng

Quân Vãn quay lại cho Công Tôn Ký một cái tươi cười. Nàng đã sớm từ chỗ Phượng Cửu biết được chuyện tình Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu, cặp tỷ muội như hoa này vẫn còn bị giam trong lao lý của Thái tử đâu, nói vậy, chắc hắn ngày ngày trôi qua rất không tốt rồi!

Bị Hạng Quân Vãn tươi cười kích thích, ánh mắt Công Tôn Ký lóe lóe, chỉ biết cười xấu hổ. Sau khi Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu bị giam, hắn còn chưa có nhìn qua con tiện nhân kia. Chuyện tình Hạng Quân Mỹ đã bị hoàng gia che lấp vô cùng tốt, ngay cả Ngọc phu nhân cũng không biết, Hạng Trị Chung càng không thể nói cho Hạng Quân Vãn.

Xác định một lời của Hạng Quân Vãn chỉ là vô ý, Công Tôn Ký thu liễm tâm tình, nho nhã cười, “Đa tạ muội muội cát ngôn!”

Thấy Công Tôn Ký có thể bảo trì trấn định như thế, Hạng Quân Vãn thiệt tình thay Ngọc phu nhân cảm thấy bi ai. Nói vậy chừng không bao nữa, nàng sẽ nghe được hai nữ nhân của mình lâm trọng bệnh, cuối cùng là tin tức hương tiêu ngọc vẫn. Không biết khi đó, con người luôn thấy sang bắt quàng làm họ như vậy, có thể hay không thừa nhận nữ nhi.

Hạng Quân Vãn kết hôn, ngoại trừ Hạng Trị Chung cùng Triệu Mạn thật sự vì nàng cảm thấy cao hứng, Công Tôn Nam cũng cao hứng từ tận đáy lòng. Phượng Cửu nói chuyện giữ lời, sắt nửa năm đã được chuyển đến biên giới Thương Nguyệt Quốc, điều này sao có thể khiến hắn mất hứng được.

Một cái xấu nữ, đổi lấy sản lượng sắt hai năm của Bàn Long Thành, cớ sao mà không làm chứ! Thiên hạ chỉ sợ không có vụ mua bán nào lời hơn!

Lúc này, Công Tôn Nam nhìn Hạng Quân Vãn bằng ánh mắt tràn ngập từ ái, giống như Hạng Quân Vãn chính là một khối sắt di động, sợ hầu hạ không tốt, khiến cho Phượng Cửu đổi ý. Lần này Hạng Quân Vãn đại hôn, Công Tôn Nam tự mình chọn lựa bảo bối trong quốc khố, vì Hạng Quân Vãn chuẩn bị đồ cưới.

Đống đồ cưới đồ sộ kia khiến Hoàng hậu nhìn đến cảm thấy quá mức kinh ngạc, vốn dĩ còn tính khuyên bảo Công Tôn Nam, nói như thế là không thích hợp, bất quá chỉ là được sắc phong quận chúa, công không phải một công chúa thật sự. Chỉ là lời này vừa nói ra, Hoàng hậu đã bị Công Tôn Nam hung tợn chửi bới một hồi, nói nàng là đàn bà con gái, không hiểu cái gì hết. Cho dù để hắn lấy quốc khố đi đổi hai năm quặng sắt, hắn cũng nguyện ý.

Cho nên, sau khi bị Công Tôn Nam hung hăng giáo huấn, Hoàng hậu cũng cho Hạng Quân Vãn nhiều lễ vật quý trọng, chí tính sơ sơ đồ cưới trong cung cúng đã là hai trăm hòm.

Hạng Trị Chung vì Hạng Quân Vãn xuất giá, xém chút đem phủ tướng quân quét sạch sẽ, hơn nữa cùng hoàng cung sốt sắng không kém, mướn cả ba trăm sáu mươi người nâng đồ cưới, đem lụa đỏ cùng trang sức trải dài mười dặm. Mấy việc này khiến cho mấy vị công chúa cùng mấy tiểu thư chưa gả trong phủ tướng quân hâm mộ muốn hỏng luôn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Sau khi nhận chúc phúc từ Công Tôn Nam cùng Hoàng hậu, Phượng Cửu đã đến cửa tẩm cung Thái hậu.

Thanh Đằng vội vàng tiến lên đội hồng sa cho Hạng Quân Vãn, những người khác cũng đều lui ra, người săn sóc dâu hộ tống Hạng Quân Vãn ra cửa cung, Công Tôn Lan Tịch dịch dung thành Lạc

Tuyết nâng Hạng Quân Vãn xe ngựa do mười bốn con ngựa kéo, Phượng Cửu đã ngồi trong xe ngựa chờ nàng, Lạc Tuyết liền đem phấn sa buông.

Bất đồng với hôn lễ truyền thống, Phượng Cửu cũng không cưỡi tuấn mã đến thú Hạng Quân Vãn, ngược lại chờ ở trong xe. Nếu Phượng Cửu ra mặt, chỉ sợ toàn bộ kinh thành đều bị ngươi đổ ra xem bịt mất đường đi.

Hướng về đám người Công Tôn Nam chắp tay, sau đó đội ngũ rước dâu gióng trống khua chiêng tiến về phủ tướng quân.

“Vãn Vãn ——” Chờ xe ngựa lăn bánh, tay Phượng Cửu lồng vào bàn tay Hạng Quân Vãn. Cách một lớp hồng sa, Phượng Cửu chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khuông mắt Hạng Quân Vãn cùng chiếc cổ trắng nõn xinh đẹp.

Tuy rằng nàng không xa lạ gì Phượng Cửu, nhưng lúc này mặt Hạng Quân Vãn lại nóng cháy dữ dội, trong lồng ngực như có cả vườn hồng mai, rơi rụng khắp nơi tán lạn. Vừa nghĩ tới chính mình cùng với người này thành thân, cùng với hắn cùng cả đời, Hạng Quân Vãn cũng có chút khẩn trương. Rốt cục, đã phải lập gia đình rồi!

“Thật sự là một tân nương thẹn thùng……” Phượng Cửu xuyên qua lớp vải, hà hơi bên tai Hạng Quân Vãn, khiến nàng cả kinh ngẩng đầu, vừa vặn rơi vào ánh mắt trêu tức của hắn.

“Chàng làm sao vậy! Buông tay, qua ngồi bên kia đi!”

Lời này nói ra, Hạng Quân Vãn tự mình cũng cảm thấy không được tự nhiên. Đặc biệt là thanh âm của nàng, lúc này vừa nũng

nịu, vừa đắc ý vừa làm nũng, mang theo một loại mị hoặc mê người.

“Cô nương ngốc!”

Phượng Cửu tự nhiên là thích Hạng Quân Vãn như thế, bọn họ quen nhau đã lâu, từ cảm mến trở thành yêu thương, cả một đoạn đường thật dài, trải qua không ít chuyện tình, hai người cảm tình lại ngày càng sâu đậm. Nay, cùng với nữ tử yêu thích trong lòng thành hôn, Phượng Cửu làm sao mất hứng được!

“Ta chính là không buông tay! Cả đời cũng không buông!”

Phượng Cửu chẳng những không buông tay, ngược lại nhanh chóng cùng năm ngón tay của nàng đan vào nhau, ánh mắt lại chăm chú si mê nhìn gương mặt nàng, giống như muốn đem hồng sao nhìn thấu.

Cảm nhận được hai đoá hoa lửa trong mắt Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn vội vàng đem mặt xoay qua chỗ khác, làm bộ thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Nói là xe ngựa, kỳ thật là một đại liễn, được phủ hồng xa, người ở phía ngoài có thể mơ hồ nhìn thấy trong xe, người trong xe cũng có thể nhìn thấy bên ngoài. Ra khỏi hoàng cung, dân chúng đã sớm chờ đội ngũ rước dâu lập tức vây xem.

May mắn Công Tôn Nam đã sớm chuẩn bị, huy động cấm vệ quân hộ tống đoàn người, nhưng dân chúng kéo đến nhiều lắm, tất cả mọi người đều muốn chiêm ngưỡng Phượng Thiếu chủ phong hoa tuyệt đại. Tuy rằng cách một lớp rèm sa, có cố cũng không xem được rõ ràng, nhưng mà hình tượng cao lớn tuấn lãng Phượng Cửu đã sớm xâm nhập lòng người, vừa nhác thấy bóng vị công tử trong

xe vĩ ngạn cao ngất, lại khiến cho dân chúng Cẩm thành hoan hô rầm rộ.

Tuy rằng đối với việc Phượng thiếu chủ lựa chọn Hạng Quân Vãn làm tân nương, rất nhiều người trong lòng cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng mà càng nhiều người khác thật tình chúc phúc. Dù sao sau một đoạn hôn nhân của Hạng Quân Vãn cùng Công Tôn Trường Khanh, tất cả mọi người đều thấy được Hạng Quân Vãn rộng lượng thong dong, so sánh tới lui, trong lòng càng thêm hướng về Hạng Quân Vãn.

Dọc theo đường đi, sáo và trống diễn không ngừng, vô cùng náo nhiệt, rốt cục đã đến phủ tướng quân.

Phủ tướng quân bởi vì Hạng Quân Vãn xuất giá, đã sớm được trang trí lại hoàn toàn. Tân phòng Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn được an bài ở sườn tây phủ tướng quân, mà việc đầu tiên phải làm sau khi đến phủ là phải bái đường.

“Đến đây đến đây! Tân lang tân nương đến đây!”

Lúc trước Phượng Cửu tuy rằng đã tới phủ tướng quân rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều tận lực tránh né người khác, ngoại trừ Hạng Quân và một số người thân, chưa có ai thấy được dung mạo Phượng Cửu.

Sau khi biết được Nhị cô gia là thiếu chủ Bàn Long Thành, hạ nhân phủ tướng quân đã sớm chờ mong muốn thấy nam tử kinh người này, cho nên lúc này Phượng Cửu nắm tay Hạng Quân Vãn tiến vào, người có thể tranh thủ đến xem đều trốn trong một góc phòng, một đám nhìn chằm chằm Phượng Cửu.

“Oa, Nhị cô gia thật sự là nhân trung chi long!”

“Đúng vậy a! Nhị tiểu thư thật có phúc khí! Có phu quân tốt như thế, thật sự là chết cũng an tâm!”

“Phi —— Ngươi nói cái gì đấy! Đại cát đại lợi nói cái gì mà chết, phi phi phi!”

Từ khi ăn được Linh Thiên châu cùng Linh Nguyệt châu, nội lực Hạng Quân Vãn tăng lên nhiều, thính lực cũng vô cùng tốt. Mấy tiểu nha đầu thanh âm líu ríu tuy rằng không lớn, nàng một chữ nghe cũng không sót. Lại nhìn nam tử hồng y vĩ ngạn phía trước, Hạng Quân Vãn trong ngọt như ăn mật. Làm nữ nhân, trong lòng luôn có hư vinh nho nhỏ. Có một nam nhân vĩ đại như thế làm bạn, là vinh hạnh của nàng.

Hạng Trị Chung sáng sớm đã dậy, lo lắng chờ ở phủ tướng quân, cách một đoạn thời gian lại cho người đi hỏi thăm Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn đến chỗ nào rồi. Hiện tại nhìn người tiến vào, trên mặt hắn đã sớm nở hoa.

Tương phản với Hạng Trị Chung, Ngọc phu nhân tuy rằng cũng đang cười, nhưng mà tươi cười lại không có chút ấm áp.

Vì Hạng Quân Vãn xuất giá, Hạng Trị Chung cho người quét sạch bảo bối trong nhà. Hắn nguyên bổn là võ tướng, nhiều năm chinh chiến xa nhà, đối với kim ngân tiền bạc chưa bao giờ để trong lòng, đều do Ngọc phu nhân xử lý. Vừa nghĩ tới Hạng Quân Nhu tuy rằng gả đến Thiên gia, nhưng đồ cưới cái gì cũng không có, tất cả đều thuộc về Hạng Quân Vãn, Ngọc phu nhân thay nữ nhi mình bất bình.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tiểu Bạch Thỏ Gặp Gỡ Đại Sói Xám

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tuy rằng đang đắm chìm trong vui sướng ngập trời, nhưng Hạng Trị Chung không xem nhẹ biểu tình bất bình thường của Ngọc phu nhân. “Khụ khụ!” Hạng Trị Chung ho khan hai tiếng, hơi lo lắng nhìn về phía Ngọc phu nhân.

“Phu nhân thân thể có phải không thoải mái hay không? Nếu không thoải mái, vậy đừng có cứng rắn chống đỡ, Vãn Nhi cũng sẽ không để ý, dù sao nàng cũng không phải mẫu thân thân sinh của con bé, không thoải mái là đương nhiên. Người đâu, đưa Ngọc phu nhân trở về phòng! Lúc Nam công tử ghé phủ phải mời hắn xem qua cho phu nhân một chút, phòng tránh bệnh cũ!”

Không cho phép Ngọc phu nhân biện giải, lập tức có người tiến lên, giúp đỡ Ngọc phu nhân ra khỏi hỉ đường.

“Phu quân, ta, ta không phải có ý tứ này……” Trước mặt cả triều văn võ đại thần bị “mời” đi, hậu quả sẽ là cái gì, Ngọc phu nhân rất rõ ràng.

Không tới ngày mai, giới quý tộc trong kinh thành sẽ nói bà dung không được đích nữ. Tuy rằng trong lòng bà ta đương nhiên không thể bao dung Hạng Quân Vãn, nhưng mà thanh danh như thế, rất

bất lợi cho Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu, vì tiền đồ của hai nữ nhi, nhất quyết không thể rời đi.

“Phu quân……”

“Phu nhân, không cần khó xử chúng ta.” Nha hoàn được lệnh mời phu nhân ở sau lưng bà ta nhấn một cái, Ngọc phu nhân liền mềm nhũn hôn mê bất tỉnh.

“Lão gia, phu nhân ngất đi rồi!” Nha hoàn la hoảng lên. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Mau, mau mời Thái y ——” Hạng Trị Chung vội vàng cho người mời Thái y, lại mượn cơ hội này đem Ngọc phu nhân đuổi về trong phòng.

Chờ Ngọc phu nhân đi rồi, nhìn đôi phu thê trước mặt, mặt mày Hạng Trị Chung lộ ra vui mừng tươi cười. Phượng Cửu dáng vẻ đường đường chính chính, đối với Hạng Quân Vãn yêu thương hết mực, con rể này, hắn hết sức hết sức vừa lòng.

Hạng Trị Chung vừa lòng, không chỉ vì Phượng Cửu tuấn tú lịch sự, mà càng bởi vì thực lực bối cảnh của Phượng Cửu. Theo như Hạng Trị Chung, thân phận Hạng Quân Vãn một ngày nào đó cũng sẽ bị công bố, có một nam nhân đắc lực như Phượng Cửu ở bên cạnh, sẽ là một nguồn trợ lực rất lớn của nàng, ít nhất, thời điểm Công Tôn Nam nổi điên đuổi tận giết tuyệt, Phượng Cửu sẽ không ngồi xem mặc kệ.

Nếu Phượng Cửu có ý giúp Hạng Quân Vãn, hơn nữa có lực lượng của hắn cùng Thái hậu, cho dù đem Thương Nguyệt quốc thay đổi ngàn dặm, cũng không phải không có khả năng! Như vậy,

Thương Nguyệt quốc rốt cuộc sẽ trở lại trong tay chủ nhân nguyên bản, Công Tôn Bách dưới suối vàng cũng sáng mắt.

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê giao bái! Đưa tân nương vào động phòng!”

Phượng Cửu nắm tay Hạng Quân Vãn, hướng Hạng Trị Chung cung kính hành lễ, rồi lại quỳ xuống, sau đó Phượng Cửu đưa Hạng Quân Vãn đi tân phòng.

Hai người tiến vào tân phòng, Phượng Cửu muốn đem mũ phượng Hạng Quân Vãn cởi xuống, lập tức bị người săn sóc dâu ngăn cản. “Tân lang, thời gian còn chưa tới! Người còn phải đi ra ngoài đãi khách, việc vén khăn voan này, phải đợi buổi tối mới được!”

Lời người săn sóc dâu phát ra rước lấy một đám nha đầu cười khúc khích, đều cảm thấy Phượng Cửu quá mức gấp rút rồi, đây vẫn là ban ngày ban mặt đó!

Bị chê cười, Phượng Cửu chỉ cười khẽ, “Mũ phượng nặng như vậy, nương tử bị đè đã mỏi, chờ ta trở lại, nhất định sẽ nhức mỏi không thôi. Nếu đã là nương tử của ta, ta nên đau lòng nương tử mới đúng, sớm muộn cũng vén, có cái gì khác nhau!”

Phượng Cửu giải thích khiến cho người săn sóc dâu cùng bọn nha đầu đều mở to hai mắt nhìn. Thế nhưng còn có một nam tử săn sóc như thế, thật sự là thế gian hiếm thấy.

Bất chấp người khác nghĩ như thế nào, Phượng Cửu vươn tay mở hồng sa, tự mình đem mũ phượng của Hạng Quân Vãn gở xuống, lại vuốt mái tóc rối tung của nàng xuống dưới.”Vất vả cho nương tử!” Biết được Hạng Quân Vãn thức dậy sớm, bị ép buộc từ sáng đến giờ, Phượng Cửu an bài người đi chuẩn bị đồ ăn, “Ngoan, ăn no nghỉ ngơi trước trong chốc lát! Nàng khẳng định mệt muốn chết rồi! Ta đi tiếp khách sẽ trở về ngay!”

Chờ Phượng Cửu đi rồi, một đám nha đầu đều líu ríu nghị luận hết cả lên.”Cô gia thực săn sóc! Đối với Nhị tiểu thư thật tốt!” “Đúng vậy a! Cô gia người chẳng những suất, hơn nữa lại hoà khí như vậy, một chút cao giá đều không có, thật tốt!”

Vừa nghe những lời này, Hạng Quân Vãn không chút khách khí lấp đầy bụng, sau đó ngoan ngoãn nghe lời Phượng Cửu, nằm trên giường nghỉ ngơi. Nàng không ngờ kết hôn thời cổ đại thật là phiền toái, cổ thật đúng là bị mũ phượng ép rất đau.

Thấy Hạng Quân Vãn ngủ, một đám người đều lui xuống, để cho nàng nghỉ ngơi cho tốt. Mặt khác ở bên kia, Phượng Cửu tiếp đãi tân khách, đứng giữa đủ mọi loại quan văn võ, nhận vô số rượu mời hết sức thành thạo, đến Hạng Trị Chung đứng bên cạnh xem phải gật đầu khen liên tục.

Có thể uống rượu, rất tốt! Nam nhân giao tiếp chính là trên bàn rượu, hơn nữa thân hình Phượng Cửu rất suất, lãnh binh đánh giặc rất giỏi, trên chiến trường tâm ngoan thủ lạt, hữu dũng hữu mưu, thật là một sự lựa chọn tốt nhất.

Hiện tại, Hạng Trị Chung đang là cha vợ xem con rể, càng xem càng thích. Thấy mọi người đều đến chúc rượu Phượng Cửu, hắn rất có xu thế quá chén, Hạng Trị Chung nhanh chóng xuất mã giúp

hắn chắn rượu. Chê cười, hôm nay là đêm tân hôn của nữ nhi bảo bối, tân lang quá chén sao mà được!

“Đa tạ phụ thân!”

Đi theo Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu cũng xưng Hạng Trị Chung “phụ thân”, một tiếng “phụ thân” khiến cho Hạng Trị Chung vui vẻ ra mặt, càng thêm yêu thích đứa con rể này.

Có Hạng Trị Chung hỗ trợ, Phượng Cửu rốt cuộc có một khoảng thời gian nhàn hạ, đi đến bên cạnh Bách Lý Giao.

“Chúc mừng Phượng thiếu chủ!” Bách Lý Giao giơ tay nhấc cao chén rượu, “Chúc các ngươi bạch đầu giai lão, ân ái trăm năm!”

“Đa tạ!”

Phượng Cửu uông rượu, thanh âm hai người đều đè thấp xuống dưới.

“Người ta đã chặn, nhưng nhiều nhất bám trụ được một ngày, ngày mai ta đã không thể giúp được ngươi.” Lúc Bách Lý Giao uống rượu, quả hạch đào như trước không rời khỏi tay hắn, không ngừng chuyển động.

“Có thể chặn được một ngày cũng tốt! Chuyện này ta nhớ kỹ! Ngày sau ngươi có cần, không chối từ!”

“Ha ha ——” Nghe Phượng Cửu nói lời cảm tạ, Bách Lý Giao xoay đầu, nghiêm túc nhìn Phượng Cửu, “Sư huynh, chúng ta sư huynh đệ lâu như vậy, ta còn chưa bao giờ thấy ngươi cảm tạ ai. Nay vì một nữ tử mà nợ ta một phần ân tình, ta có nên cảm tạ tẩu tử mặt mũi quá lớn không đây?”

Tân khách đầy sảnh chỉ sợ không có người biết thiếu chủ Bàn Long thành cùng Quận vương Chu Liên quốc là sư huynh đệ, bình thường hai người này hành sự độc lập, chưa từng xuất hiện chung, cũng không có biểu hiện thân cận gì. Nếu bọn họ biết được Bắc Giao Nam Phượng lại là đồng môn sư huynh đệ, cùng nhau ở chung mười năm, nhất định sẽ rất chấn động.

Thấy Bách Lý Giao nói như vậy, Phượng Cửu nở nụ cười. Nụ cười này là niềm hạnh phúc Bách Lý Giao chưa từng thấy qua.

“Chờ ngươi có người yêu, sẽ biết được tư vị trong đó.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Phượng Cửu như thế, Bách Lý Giao cười nhạt, “Sư huynh chẳng lẽ đã quên trọng trách trên vai, lưng đeo cừu hận, hay sư huynh vì một nữ tử, đem tất cả buông xuống? Nếu đúng như này, bản thân ta không muốn sa vào dịu dàng, đây chính là độc dược làm con người ta sa đọa!”

Đã sớm thích ứng với tính cách Bách Lý Giao như thế, Phượng Cửu cũng không so đo, ngược lại lấy thân phận người từng trải vỗ vỗ vai sư đệ, “Thế giới này ngoại trừ hắc ám, còn có ánh mặt trời. Ngươi a, không cần tất cả chỉ nhìn thấy sự đen tối, nhìn thấy một chút ánh sáng cũng tốt……”

“Sư huynh, ngươi thực giống nương!” Phượng Cửu còn chưa nói xong, đã bị Bách Lý Giao đánh gãy. Một cái đánh đẩy lùi tay Phượng Cửu, Bách Lý Giao cười đến tuấn lãng, “Sư huynh vẫn là hưởng thụ đêm động phòng hoa chúc đêm nay cho tốt đi! Ngày mai, lại trình diễn một hồi trò hay đó! Sư đệ ta xem diễn là được!”

Trò hay? Nghe đến đây, con ngươi Phượng Cửu tối sầm lại. Đúng vậy! Trò hay ngày mai trình diễn, hắn cũng muốn xem, người nọ rốt cuộc muốn làm sao!

Hạng Quân Vãn lúc nãy đầu chạm gối liền ngủ, chờ đến khi Phượng Cửu quay trở lại, mới bị Lạc Tuyết (Công Tôn Lan Tịch) lay tỉnh.

Có nha hoàn đi lên hầu hạ Hạng Quân Vãn rửa mặt, người săn sóc dâu cười híp mắt bưng tới rượu hợp cẩn, “Mời tân lang tân nương uống chén rượu giao bôi!”

Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn uống rượu, bởi vì quá run, Hạng Quân Vãn bị rượu sặc, lại nhớ đến lời Triệu Mạn, rượu giao bôi nhất định phải uống cạn mới được, chịu đựng ho khan, đem rượu nuốt xuống, hương vị nóng bỏng kích thích trong cổ họng của nàng, Hạng Quân Vãn vội vàng mở ra đôi môi đỏ mọng hít thở hai cái, thế này mới thoải mái một chút.

“Ha ha……” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạng Quân Vãn đỏ bừng, người săn sóc dâu cười cho người bưng lên một chén bánh trẻo, “Mời tân nương ăn bánh trẻo!”

Hạng Quân Vãn nhăn nhó nhìn người săn sóc dâu, vừa mới sặc một ngụm, mày thì nhíu lại.

“Sinh hay không sinh?” Người săn sóc dâu cười hỏi.

“Sinh!”

Lời kia vừa thốt ra, người trong phòng toàn bộ nở nụ cười, Hạng Quân Vãn có chút không rõ, ngẩng đầu, Phượng Cửu cũng cười xinh đẹp.

“Chúc tiểu thư cùng cô gia sớm sinh quý tử! Nam nữ song toàn! Con cháu đầy đàn!” Một đám người cười hì hì đi lên chúc phúc, Phượng Cửu hét lớn một tiếng “Thưởng”, mọi người vội vàng cười cảm tạ, cuối cùng Phi Sương xuất môn cầm một gói kim tệ to tướng, thưởng một người sáu miếng, tất cả mọi người cười toe toét, âm thanh chúc phúc lại truyền đến, hồi lâu mới tán đi.

Chờ chung quanh hoàn toàn an tĩnh trở lại, Hạng Quân Vãn mặt còn phát sốt. Vừa nghĩ tới câu cuối cùng kia, Hạng Quân Vãn đỏ mặt, cúi thấp đầu, không chịu nhìn Phượng Cửu.

“Vãn Vãn, nàng muốn thẹn thùng như vậy đến lúc nào? Nàng xem, nến đỏ đã cháy hết một nửa, cứ thẹn thùng tiếp tục, ngày tốt cảnh đẹp đã trôi qua rồi ——”

Biết tiểu tân nương mình thẹn thùng, Phượng Cửu còn cố ý đùa giỡn nàng, khiến cho Hạng Quân Vãn hai má càng thêm nóng lên.

“Chàng vừa rồi biết rất rõ ràng, còn không nhắc nhở ta!” Hạng Quân Vãn hờn dỗi một tiếng, mang theo chút thầm oán, phá lệ câu người.

“Biết rất rõ ràng cái gì nha? Nàng không nói rõ ràng, ta làm sao mà biết nàng chỉ là cái gì?” Phượng Cửu vẻ mặt vô tội, ý cười cũng ra vẻ ta không có tội, phượng nhãn nhướng lên, khiến cho Hạng Quân Vãn lại buồn bực.

“Trứng thối! Không để ý tới chàng!”

Hạng Quân Vãn nằm trên giường, phủ chăn lên người mình, đưa lưng về phía Phượng Cửu.

Hạng Quân Vãn như thế, ý cười của Phượng Cửu càng đậm, từng bước từng bước hướng đến bên giường. Mà âm thanh cước bộ của hắn rõ ràng như vậy lại gần như vậy, khiến cho tim Hạng Quân Vãn "bang bang" đập nhanh chưa từng thấy.

Đều là người trưởng thành, lại xuyên không, bây giờ phải làm gì Hạng Quân Vãn hết sức rõ ràng. Chỉ là Phượng Cửu càng tới gần, Hạng Quân Vãn càng là khẩn trương. Chuyện này nghĩ dễ dàng, nhưng đến lượt chính mình phải hành động, cũng có chút bất an.

Nhìn ra Hạng Quân Vãn khẩn trương, Phượng Cửu nhẹ giọng thở dài, hắn cởi áo khoác, mặt dày nằm sau lưng Hạng Quân Vãn.

Cảm giác được bên tai truyền đến nhiệt khí, Hạng Quân Vãn khẩn trương túm lấy tấm chăn, cắn môi, chặt chẽ nhắm mắt.

"Vãn Vãn, nàng sợ ta?"

Phượng Cửu muốn từ đằng sau ôm lấy Hạng Quân Vãn, lại sợ nàng không chịu, chỉ có thể nhẫn nại, thanh âm cũng phá lệ dịu dàng.

"Không có ——"

"Vậy, nàng vì sao đưa lưng về phía ta, không chịu nhìn ta?"

"Ta, ta mệt nhọc ——"

"Vậy…… Ngủ ngon!"

Phượng Cửu đưa tay, ôm Hạng Quân Vãn, vùi đầu vào gáy nàng, thoáng chốc thì phát ra hô hấp nặng nề.

Thì như vậy, ngủ rồi? Lúc này đến phiên Hạng Quân Vãn kinh ngạc. Đêm này bọn hắn động phòng hoa chúc, người nam nhân này thế nhưng không hiểu phong tình đi ngủ?

Xác định Phượng Cửu thật sự ngủ, Hạng Quân Vãn gở tay Phượng Cửu ra, thật cẩn thận xoay người, sợ đem Phượng Cửu đánh thức.

Thẳng đến khi cùng Phượng Cửu mặt đối mặt, nhìn dung nhan hắn ngủ, Hạng Quân Vãn trợn tròn mắt. Phải làm sao? Chẳng lẽ đêm tân hôn của nàng cứ như vậy hai người ngốc núc ních ngủ cho qua? Về sau nói ra không phải bị người cười chết hay sao? Tân lang ngủ, đem tân nương bỏ qua một bên, điều này quá dọa người a!

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt Hạng Quân Vãn lại cẩn thận quan sát mặt Phượng Cửu. Làn mi hẹp dài bay lượn, lúc này không có thần thái uy nghiêm thường ngày, ngược lại có thêm một tia yên tĩnh. Đôi mắt ương ngạnh kia, lúc này cũng khép chặt, lông mi thật dài giống sóng biển, nhấp nhô lên xuống theo nhịp thở của hắn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Người nam nhân này thế nào sinh ra đẹp như thế chứ! Hạng Quân Vãn nhịn không được cảm thán, tay cũng vươn nhẹ, nhẹ nhàng chạm vào má Phượng Cửu, càng xem càng thích.

Ngay lúc Hạng Quân Vãn nhịn không được tán thưởng tân lang của mình, Phượng Cửu đột nhiên mở mắt ra, tay phải Hạng Quân Vãn bị hắn gắt gao nắm lại trong tay.

Nhìn đôi mắt vừa rồi nhắm bây giờ mỡ to, hơn nữa sáng ngời hữu thần, không hề có một chút bộ dáng khốn đốn, Hạng Quân Vãn

mất kiên nhẫn, muốn rút tay ra, lại bị Phượng Cửu nắm thật chặt, thế nào đều giãy không được, thoáng chốc Hạng Quân Vãn tay bị nắm tâm thì giận.

“Chàng, chàng thế nào không ngủ a!”

Hạng Quân Vãn lắp bắp trách móc, khuôn mặt nhỏ nhắn biến hóa nhiều màu, đều nhất nhất dừng trong mắt Phượng Cửu.

“Đêm tân hôn, bỏ rơi nương tử là không đúng rồi!” Phượng Cửu đem tay Hạng Quân Vãn đặt tới bên môi của mình, hắn dùng khoé môi cố ý ma sát bàn tay nóng bỏng của nàng. Khóe môi cong cong, lướt qua bàn tay mềm mại, cộng thêm hô hấp kéo dài, khiến cho Hạng Quân Vãn tâm càng thêm nóng lên.

“Vãn Vãn, tay nàng thật đẹp!”

Phượng Cửu mở bàn tay, cùng Hạng Quân Vãn năm ngón tay đan xen một chỗ, ngón tay hắn thẳng tắp, rắn chắc, mặt trên có mấy sợi tóc nhợt nhạt, mà tay Hạng Quân Vãn thanh tú, dài nhỏ, giống như tay đứa trẻ, lại hết sức hoạt nộn.

Tay hai người đan xen cùng nhau, mặt càng thêm sát đối phương, Hạng Quân Vãn có thể cảm nhận được hô hấp Phượng Cửu vòng quanh trên mặt của nàng, lướt qua lớp lông tơ của nàng, thân mật gần sát da thịt, cổ nàng nóng hầm hập, tâm loạn vòng vòng, không cách nào an tĩnh được.

“Phốc phốc”, ban đêm rất im lặng, tĩnh đến độ có thể nghe thấy tim đập của hai người. Hạng Quân Vãn tim đập rất nhanh, Phượng Cửu lại như cũ trầm ổn, không nhanh không chậm, tựa như con người của hắn.

“Vãn Vãn, nàng tính như thế cùng ta đối diện cả đêm sao? Vậy sáng sớm ngày mai thức dậy, chẳng phải sẽ có mắt gấu mèo? Nữ hài tử không phải đều yêu quý mặt mình hay sao? Tuy rằng tướng công của nàng bộ dáng người gặp người thích, hoa thấy hoa nở, nhưng nàng về sau có thời gian cả đời để ngắm nha! Không bằng, chúng ta làm chút việc khác đi!”

“Làm cái gì?”

Bật thốt ra lời này, Hạng Quân Vãn muốn cắn luôn đầu lưỡi của mình, đây không phải là trúng bẫy, đại sói xám lừa tiểu bạch thỏ lên, để nàng tự chui khỏi hang sao!

Nhìn thấy Hạng Quân Vãn vẻ mặt ảo não, Phượng Cửu “ha ha” cười ra tiếng. Hắn buông tay, ôm Hạng Quân Vãn, làm cho đầu nàng dán lên ngực mình, nghe tiếng tim đập.

“Vãn Vãn, nghe, nó vì nàng mà đập! Nàng chính là động lực của ta!”

Bởi vì không gian tĩnh lặng, lại kề sát ngực Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn cảm giác được nhiệt lượng từ trên người hắn truyền đến, còn có tiếng tim đập đều đặn hữu lực. “Thình thịch, thình thịch ——” giống như cái trống nhỏ, trực tiếp gõ vào trong lòng của Hạng Quân Vãn.

Nữ tử âu yếm nằm ngay trong lòng, hương vị ngọt ngào của nàng tràn ngập trong khoang mũi, đầu ngón tay chạm vào mềm mại của nàng, Phượng Cửu là người bình thường, là nam nhân tâm lý bình thường, làm sao trong đầu không nghĩ bậy đây?

Chỉ là, tiểu thê tử của hắn toàn thân buộc chặt, cứng ngắc giống như một viên đường, tuy rằng ngọt ngào mê người, lại cần thời gian cùng kiên nhẫn mềm hoá nàng.

“Vãn Vãn……” Phượng Cửu vươn tay vỗ về lưng Hạng Quân Vãn, làm cho nàng thả lỏng, “Ta có thể hôn nàng không?”

Thái độ nam nhân như thế, nữ nhân trước mặt có vẻ rất hưởng thụ. Hạng Quân Vãn hai tay cầm lấy áo Phượng Cửu, nhẹ nhàng gật đầu, môi hắn ngay sau đó dịu dàng rơi xuống trên trán Hạng Quân Vãn.

Dịu dàng, ấm áp toả ra từ trán Hạng Quân Vãn, khiến cả người không nhịn được muốn gần sát hơn nữa.

Hôn qua cái trán của nàng, Phượng Cửu một đường xuôi xuống dưới, đến khuôn mặt, đến khuôn mày, cánh môi, rồi vẽ theo làn mi thon dài liễu diệp, đầu tiên là bên trái, sau đến bên phải. Hạng Quân Vãn mi rất dài, dài mê người. Môi Phượng Cửu như một người lữ hành, chậm rãi chuyển động, lại sợ sức lực quá lớn không chừng làm đau nàng.

Từ tốn cẩn thận như vậy, khẩn trương như thế, biểu hiện ra lại thong dong. Khi Phượng Cửu miết môi lên ánh mắt thì Hạng Quân Vãn run nhè nhẹ một chút.

Từ cánh môi hắn truyền đến cảm giác tê tê, dọc theo mí mắt của nàng, truyền đến toàn thân.

Phượng Cửu không vì Hạng Quân Vãn khác thường mà thay đổi con đường hôn của mình, chỉ là nhẹ nhàng hôn mí mắt khẽ nhắm mà run rẩy kia. Khi lông mi kiều mị của nàng xẹt qua môi hắn, cái

loại tê ngứa này từ môi truyền đến toàn thân hắn, thật là thoải mái……

Phượng Cửu cười cười, “Vãn Vãn, rất ngứa ——” Âm thanh Phượng Cửu, mang theo nhu tình ngọt ngào, không giống như là nam tử, ngược lại giống một đại nam hài, nghịch ngợm ẩn chứa gợi cảm, làm cho người kia tim đập thình thịch.

Mà nghe hắn nói như vậy, mặt Hạng Quân Vãn lập tức sung huyết, nghiêng đầu không cho Phượng Cửu hôn môi, không nghĩ bạc môi của hắn lại rơi xuống bên nửa mặt nghiêng của nàng.

“Vãn Vãn, nàng nóng như vậy ——”

Phượng Cửu yêu chết lửa nóng trên môi hắn, thì ra nương tử hắn lại là bề ngoài thẹn thùng, nội tâm nóng bỏng. Loại nóng bỏng này, như là một loại khích lệ, thúc đẩy Phượng Cửu tiếp tục thăm dò.

“Đừng……” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Đối với bờ môi du lãng của Phượng Cửu dẫn đến một luồng nhiệt khó kềm chế, Hạng Quân Vãn có chút không biết làm sao, đưa tay ngăn trở môi hắn, tránh cho hắn lại làm cái gì nữa, cũng không ngờ môi hắn, thuận thế vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay nàng.

Ngay lúc Hạng Quân Vãn muốn rút tay về, một cảm giác mềm nhuyễn dị thường xuất hiện bất chợt, thì ra là đầu lưỡi hắn ở trên mấy ngón tay nàng đảo quanh.

Trứng thối này! Hạng Quân Vãn vừa thẹn vừa giận, trên tay nhiều vi khuẩn như vậy, hắn như thế là muốn làm sao?

Bất quá, Phượng Cửu cũng không tính tiếp tục nhẫn nại. Nữ tử trong lòng đã khơi mào lửa trong người hắn, vốn dĩ là một đám lửa nho nhỏ, nàng kéo đẩy kích thích như vậy, lập tức lửa cháy tràn lan, trở thành lửa lớn hừng hực, lửa cháy, đem cả người hắn cháy sạch.

“Vãn Vãn, không cần cự tuyệt ta……”

Phượng Cửu xoay người, đem Hạng Quân Vãn đặt trên giường, chính mình thì giống như một thiên thần, từ trên cao nhìn xuống.

Trời biết, hắn vì giờ khắc này, đợi bao lâu.

Từ lúc hắn trưởng thành, vẫn thủ thân như ngọc, chờ mong có thể được một nữ tử cùng mình tâm linh tương thông, kết quả chờ là chờ đến mười năm. Nay, gặp được Hạng Quân Vãn, nàng còn thành thê tử của hắn, để hắn tiếp tục làm chính nhân quân tử sao, Phượng Cửu thừa nhận, chính mình lúc này quân tử không nổi.

Tựa như sói hoang đói khát gặp được dê con màu mỡ, đương nhiên là trực tiếp ăn luôn, chẳng lẽ còn nói “Xin chào, xin hỏi ta có thể ăn ngươi sao?”

Phượng Cửu cảm thấy bản thân mình hiện tại chính là một con sói đói bụng thật lâu. Hiện tại, ở trong lòng ngực của hắn là nữ nhân hắn yêu nhất.

Vì nữ nhân này, hắn vắt hết óc mới trộm được lòng nàng. Chỉ trộm một lần cũng không được, còn muốn làm cho tâm nàng, thân thể nàng hoàn toàn thuộc về mình. Tốt nhất, làm cho nàng sinh cho mình một đám oa nhi, như thế hắn mới có thể hoàn toàn yên lòng.

Phượng Cửu khắc chế chính mình, Hạng Quân Vãn làm sao không biết. Bởi vì nghẹn cong cả người, hai má vốn dĩ trắng như

bạch ngọc nhiễm chút đỏ, trên trán phủ một tầng mồ hôi.

Hiện tại hắn thản nhiên nói ra dục vọng của bản thân, Hạng Quân Vãn cho dù không nhận ra, cũng đã hiểu.

Trải qua những nụ hôn liên tiếp, Hạng Quân Vãn vốn dĩ cứng ngắc cũng trở nên mềm yếu, cái loại cảm giác mẫn cảm buộc chặt dần dần được gỡ bỏ. Tuy rằng khuôn mặt nhỏ nhắn nàng như trước cháy sạch nóng bỏng, nhưng ánh mắt trong suốt kia, bởi vì lửa nóng, đã nhiễm một tần sương mù, càng nhìn càng thấy dụ hoặc.

“Vãn Vãn, nàng không phản đối, ta có thể lý giải thành nàng chấp nhận!”

Không để cho Hạng Quân Vãn nói chuyện, Phượng Cửu như loài ưng bay liệng trên không trung, sau khi phát hiện con mồi ngon, lao mạnh xuông, phủ lên môi Hạng Quân Vãn, không chút khách khí tách hàm răng khép hờ của nàng, giống như hồng thủy mãnh thú, trực tiếp xâm nhập đi vào.

“Ngô……” Hạng Quân Vãn bị tập kích, biến thành thiên hôn địa ám.

Phượng Cửu hôn nàng, cho tới bây giờ là lướt qua phơn phớt, nhu tình như nước, hôm nay lại bá đạo liều lĩnh, vẫn mang theo cao cao tại thượng vương giả bình thường, nhưng không thiếu xâm lược cùng công kích. Nàng cảm thấy như thế mới chân chính là Phượng Cửu, mà chính nàng, một thành toà trì lẻ loi, sắp rơi vào tay giặc Phượng Cửu cường hãn tấn công.

“Nha ——Vãn Vãn của ta……”

Thanh âm Phượng Cửu bị Hạng Quân Vãn nuốt vào trong bụng, trằn trọc trong lồng ngực, cuối cùng rơi vào trong lòng, nặng nề rớt xuống hồ nước lòng nàng, bọt nước bắn tung toé chính là một đoá hoa sóng nở rộ.

Phượng Cửu của ta…… Hạng Quân Vãn ở trong lòng thở dài.

Một đêm triền miên, Hạng Quân Vãn ngủ mê mệt, chỉ có Phượng Cửu vẫn thanh tỉnh mở to mắt ôm Hạng Quân Vãn, tim như trước đập rất nhanh, đến tận bây giờ hắn vẫn chưa từ trong ngọt ngào lúc nãy hồi phục.

Nhìn Hạng Quân Vãn mệt mỏi giống như mèo con rúc vào trong lòng mình, Phượng Cửu kiêu ngạo lại có một tia ảo não. Ước chừng, ăn chay nhiều năm rồi, đối với thịt mềm mềm thơm phức, đã xem nhẹ bản thân thèm ăn bao nhiêu, không thể khống chế sức ăn.

Nàng, là mỹ vị đẹp như thế, dù hắn khắc chế chính mình, chỉ muốn lướt qua nhẹ nhàng, nhưng cuối tình cảm đã chiến thắng lý trí, nhịn không được điên cuồng càn quét, khiến nàng mệt muốn chết. Lúc này, nơi khoé mắt nàng còn vương lệ, hắn nhớ rõ, đó là nàng tại thời điểm điên cuồng nhất rơi xuống. Không phải bi thương, mà là sung sướng cực hạn ——

Đem Hạng Quân Vãn nhẹ nhàng dịch chuyển, Phượng Cửu nhẹ giọng xuống giường, đêm đến một chậu nước nóng đến bên người Hạng Quân Vãn.

Nhìn một đống hỗn độn cùng điên cuồng, ngượng ngùng trên mặt Phượng Cửu càng đậm. Hắn không phải không biết thương hương tiếc ngọc, chỉ là vì sao vừa chạm vào chạm vào nàng, liền lạc lối đến quên mất mình là ai? Bởi vì, bởi vì nàng quá mỹ vị đó chứ!

Sau khi rửa sạch sẽ, Phượng Cửu lại nằm xuống, như trước ôm lấy Hạng Quân Vãn, cảm giác ôm lấy nơi phong phú của nàng thật là tốt. Trong lòng hắn hạnh phúc tràn đầy! Phượng Cửu cúi đầu, hôn lên khóe mắt tân nương tử của hắn, đem đoá hoa lệ kia tan biến vào trong lòng hắn.

Phượng Cửu vốn dĩ muốn cùng Hạng Quân Vãn ngủ thẳng đến khi tỉnh, không nghĩ cuối cùng vẫn bị người đánh thức.

“Thiếu chủ, lão thái quân đến đây, đã đến cửa rồi.” Lạc Tuyết cúi đầu, sợ hãi không dám nhìn thẳng, chọc Phượng Cửu phát hoả.

“Rốt cục đã đến đây sao?” Phượng Cửu cười lạnh. Hoàn hảo có Bách Lý Giao hỗ trợ, ngăn cản bà ta một ngày, nếu không hôn lễ ngày hôm qua đã bị phá hư, hắn cùng Hạng Quân Vãn không thể thuận lợi thành thân như vậy. Phượng Cửu hoàn toàn có thể tưởng tượng lão thái quân bộ dáng hổn hển, bất quá, hết thảy đều chậm rồi.

Chờ Lạc Tuyết đi xa, Phượng Cửu đứng lên mặc quần áo. Vừa thu thập xong, đã có người đến ngoài cửa, “Tiểu thư, cô gia, trong phủ có khách quý, lão gia mời tiểu thư cùng cô gia đến tiền đường.”

“Đã biết.”

Phượng Cửu cũng không tính đánh thức Hạng Quân Vãn, đêm qua nàng quá mệt mỏi, lúc nên nghỉ ngơi thật tốt. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Để lại Phi Sương, Phượng Cửu dặn đi dặn lại nhiều lần, mới theo nha đầu phủ tướng quân đến tiền đường. Dọc theo đường đi, mọi

người liên tục rình xem tân lang, trong mắt mọi người, Phượng Cửu bản nhân chính là một đạo phong cảnh xinh đẹp, cảnh đẹp ý vui!

Từ sân của Hạng Quân Vãn đến tiền đường cũng không xa, chưa được bao lâu thì đến.

Hạng Trị Chung đã sớm đợi bên trong, đang một lão nhân dù đẹp lão vẫn có nếp nhăn trò chuyện, bên cạnh còn có Ngọc phu nhân cùng Hoàn phu nhân. Không biết Ngọc phu nhân nói gì đó, lão thái quân cười đến cao hứng, tâm tình tựa hồ rất tốt.

“Ngoại tổ mẫu!” Phượng Cửu mỉm cười, thong dong đi vào.

Thấy người đến chỉ có Phượng Cửu, không có Hạng Quân Vãn, lão thái quân tuy rằng ánh trầm xuống, biểu tình lại không có gì biến hóa, vẫn là bộ dáng hoà ái dễ gần.

“Mau, mau tới để cho ta nhìn xem!” Lão thái quân đối với Phượng Cửu liên tục ngoắc tay, lại quay đầu hướng Hạng Trị Chung cười nói.

“Ta có vài đứa cháu, nhưng thương yêu nhất chính là Phượng Cửu. Hắn rời khỏi Bàn Long thành vài tháng, ta thật sự nhớ thương vô cùng. Nghe nói hắn muốn kết hôn, ta sớm cũng phải đi đi, trễ cũng phải tới, phải gặp được thân gia cùng ngoại tôn của con dâu, không ngờ trên đường xảy ra chút chuyện, cho nên mới đến chậm. Các vị thân gia, thật sự là ngượng ngùng! Ngươi sẽ không trách ta một lòng vì con cháu đi!”

Tuy biết lão thái quân cùng Phượng Cửu quan hệ không quá tốt, nhưng ông bà có câu đưa tay không đánh người cười, huống chi Hạng Quân Vãn ngày sau sẽ sống tại Bàn Long thành, Hạng Trị

Chung nào dám phản bác lão thái quân, vội vàng cười trả lời, “Người một đường vất vả, là chúng ta không phải, không cho người đi đón! Vẫn là chúng ta không phải!”

Chờ Phượng Cửu đi đến trước mặt, lão thái quân đưa tay kéo tay Phượng Cửu, “Không tệ! Tinh thần rất tốt, càng rắn chắc! Xem ra, hôn sự này rất vừa ý ngươi. Chỉ là, Vãn Nhi thế nào không có tới?”

“Nàng còn đang nghỉ ngơi, ngày hôm qua quá mệt mỏi, Vãn Nhi thân thể yếu đuối……”

Phượng Cửu bất động thần sắc rút tay về, trầm tĩnh ngồi một bên.

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, lão thái quân lại không hài lòng, chỉ là ngoài mặt vẫn cười như bồ tát. “Không tệ! Ngươi đứa bé này rốt cục biết đau lòng người khác! Cha mẹ ngươi không còn, Vãn Nhi cũng không có cha mẹ chồng, ngày sau hành lễ vấn an có thể miễn, các ngươi nha, chuyện quan trọng nhất chính cho ta được bế chắt, trong lòng ta rất kiên định!”

Phượng Cửu tựa hồ rất quen với bộ dáng lão thái quân, chỉ là cười mà không đáp. Đang nói lời này, Phượng Cửu còn chưa phản ứng, lão thái quân đã mở miệng, “Ngươi mới vừa nói Vãn Nhi thân thể yết ớt, nên hay không mời đại phu phối một ít dược? Nữ nhân là phải chiều chuộng an dưỡng mới được, bằng không ngày sau sinh đứa nhỏ sẽ chịu thiệt.”

Có lời lão thái quân lời dẫn dắt, Ngọc phu nhân bên cạnh nở nụ cười.

“Lão phu nhân, người cứ yên tâm đi! Các cô nương nhà chúng ta dáng người rất tốt. Người hôm nay ghé đây, ta vốn muốn mời hai nữ nhi của ta đến gặp người, nhưng mà các nàng còn ở Đông cung, đại nữ nhi của ta có bầu, cho nên không tiện. Bất quá, quý phủ còn vài cô nương, dáng người đều nhất đẳng tốt! Người thấy các nàng, tựa như thấy được Vãn Nhi, tính tình đều rất tốt, tính tình rất tốt! Các nàng quan hệ tỷ muội là tốt nhất rồi!”

Không đợi Hạng Trị Chung mở miệng, Ngọc phu nhân để cho người mời tới mấy tiểu thư chưa gả Hạng Quân Yến, Hạng Quân Vãn cùng Hạng Quân Lam.

“Đến thỉnh an lão thái quân!” Ba cái mỹ nhân như hoa, nũng nịu hành lễ, khiến cho lão thái quân tâm tình tốt.

“Hảo hài tử! Đều là hảo hài tử!”

Lão thái quân ra hiệu, có người phía sau lập tức cầm lễ vật đưa cho Hạng Quân Yến các nàng. Mỗi người một đôi mã não thủ trạc thượng đẳng, một trâm cài Hỉ Thước đăng chi, một khối kim khóa như ý, lễ vật tam tỷ muội giống nhau như đúc.

Quét mắt qua một màn lễ vật, lại nhìn hành động của Ngọc phu nhân cùng lão thái quân trong lúc đó, Phượng Cửu rốt cục hiểu được lão thái bà này ngàn dặm xa xôi đến đây làm gì. Muốn tỷ muội cùng gả? Bà ta muốn hắn Phượng Cửu thú người nào?

Mà sau khi thu được lễ vật của lão thái quân, ba tiểu thư chưa gả của Hạng gia đều thật cao hứng.

Hạng Quân Yến dù sao cũng đã lớn, biết sát ngôn quan sắc, tuy rằng trong lòng cao hứng, nhưng gương mặt không có biểu hiện gì

đặt biệt. Ngược lại Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam tuổi còn nhỏ, trên mặt lộ ra tươi cười rực rỡ. Phải nói, dù cho các nàng là tiểu thư phủ tướng quân, bình thường trang sức xiêm y cũng không kém, nhưng lão thái quân đưa đều là tinh phẩm. Đối với các nàng mà nói, có thể được lão thái quân thưởng thức, là chuyện tình đáng để khoe nhất.

Nhìn hai muội muội bộ dáng thiên chân ngây thơ, Hạng Quân Yến trong lòng đang cười, trên mặt thủy chung vẫn duy trì biểu tình đoan trang. Hoàn hảo Hoàn phu nhân từ người của Ngọc phu nghe được chút tin tức, lần này lão thái quân đến đây không hề đơn giản! Nhìn lại Phượng Cửu bên cạnh, Hạng Quân Yến trong lòng có dự cảm, lão thái quân làm như thế này là muốn chọn người trong Hạng gia cho Phượng Cửu hay sao.

Mẫu thân Hạng Quân Yến là thiếp, dù cho nàng là thứ nữ đại tướng quân, cũng không khả năng gả cho quý tộc làm chính thê. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu sở dĩ có thể vào cung, bởi vì Hoàng hậu là tỷ tỷ Ngọc phu nhân, có một tầng quan hệ như vậy. Nhà mẹ đẻ Hoàn phu nhân không có thế lực, cũng không giúp được nàng cái gì, cho nên, nếu đều bị cấp cho người ta làm thiếp, không bằng cấp Phượng Cửu làm thiếp! Dù sao, Phượng Cửu một nam nhân như vậy là đối tượng của nữ nhân khắp thiên hạ.

Nghĩ vậy, Hạng Quân Yến vụng trộm liếc mắt ngắm Phượng Cửu. Từ lúc thọ yến Thái hậu, nàng đã bị Phượng Cửu hấp dẫn, chỉ là nàng tự mình hiểu lấy, biết mình không có khả năng, cho nên đem yêu thích chôn chặt trong lòng. Nay, có cơ hội như vậy ở trước mặt, làm cho nàng có thể từng bước từng bước đến gần Phượng Cửu, nàng vì sao không tranh thủ!

Quả nhiên, tặng lễ vật xong, lão thái quân bắt đầu hỏi ba cái cô nương bình thường làm chút gì, thích nhìn thư gì.

Ngay lúc lão thái quân đang muốn hỏi ngày sinh tháng đẻ, Phượng Cửu ho khan một tiếng, ngồi ngay ngắn mở miệng. “Ngoại tổ mẫu, điều này không tốt lắm đâu! Người là muốn mai mối cho biểu đệ hay sao? Nhưng mà biểu đệ đã có thê thiếp tứ phòng, như thế không phải hại cô nương nhà người ta?”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Không Theo Ý Lão Thái Quân

Biểu đệ trong miệng Phượng Cửu là Phượng Hi, cháu ruột của lão thái quân, con trai của Phượng Trường Minh. Phượng Hi so với Phượng Cửu kém sáu tuổi, lại đã sớm thê thiếp thành đàn, là bảo bối trong lòng lão thái quân, cùng một dạng với cha hắn Phượng Trường Minh, cả một đám người độc địa.

Thời điểm Phượng Cửu nói chuyện cùng cha vợ trao đổi ánh mắt, hai nam nhân đều nhìn thấu mấy nữ nhân này bày trò, trong khi Phượng Cửu vẫn bất động thanh sắc, Hạng Trị Chung đã có chút căm tức.

Đây là ý gì? Hạng Quân Vãn vừa mới gả đi, liền giúp Phượng Cửu cưới vợ bé? Đây không phải là muốn cho Hạng Quân Vãn ngột ngạt sao! Hơn nữa, xem ánh mắt Ngọc phu nhân cùng lão thái quân, hai người dường như còn có bí mật gì đó không thể cho người khác biết?

Hạng Trị Chung cau mày, nhưng chỉ một lát đã đoán được vấn đề, có lẽ lão thái quân là do Ngọc phu nhân mời đến? Nếu không vì sao mới đến liền phải xem mấy tiểu thư chưa gả trong Hạng phủ? Ngọc phu nhân này, thật sự là sắp chết đến nơi mà không biết.

Nghĩ đến đây, Hạng Trị Chung nở nụ cười, “Lão thái quân ưu ái, chỉ là nữ nhi của Hạng Trị Chung ta, tuyệt đối không thể làm thiếp cho người khác.”

Một lời này của Hạng Trị Chung, khiến cho Hạng Quân Yến các nàng đều ngẩng đầu sửng sốt nhìn vị phụ thân không mấy thân cận này. Không cho người ta lấy làm thiếp? Chẳng lẽ, Hạng Trị Chung sẽ vì các nàng an bài hôn sự? Làm thiếp nhà cao cửa rộng, nhìn có vẻ vinh quanh, nhưng vẫn không thể so với làm chính thê!

Nghe Hạng Trị Chung nói như vậy, lão thái quân xấu hổ cười, "Hạng Tướng quân nghĩ nhiều, lão thân chỉ là cảm thấy ba nữ nhi của ngươi như hoa như ngọc, phẩm hạnh cũng tốt, ta nhìn rất thích. Ngươi đã không muốn khiến cho nữ nhi làm thiếp, vậy làm bình thê hẳn là có thể! Bình thê cũng không kém!"

"Bình thê? Lão thái quân đây là làm mối cho ai đây?" Hạng Trị Chung làm bộ không rõ, trong lòng cười lạnh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cái lão thái bà này đúng là khinh người quá đáng! Ở Bàn Long thành, nàng là lão thái quân, nhưng đã đến địa bàn của hắn, còn kiêu ngạo như vậy, lại muốn khi dễ nữ nhi của hắn, làm sao có thể! Bình thê? Cho Phượng Cửu sao? Kia đã Hạng Quân Vãn ném chỗ nào?!

"Điều này……" Lão thái quân cười cười nhìn Phượng Cửu, lại nhìn ba cô nương bên cạnh, "Theo ý ta, Vãn Nhi gả xa, khó tránh khỏi tịch mịch. Nếu có tỷ muội cùng gả, ngày sau cũng có người nói chuyện, có người một nhà mới tốt!"

Đối với lời này, Hạng Trị Chung vẫn như trước giả ngu, "Nghe nói tôn tử Phượng Hi của người đã có tứ phòng thê thiếp, lão thái quân, người để cho nữ nhân ta gả qua đó làm bình thê? Chẳng phải là ủy khuất các nàng hay sao?"

Thấy Hạng Trị Chung hiểu lầm ý của mình, lão thái quân lâm vào xấu hổ, cuối cùng nói thẳng ra khỏi quyết định trong lòng.

“Không phải cho Hi Nhi, Hi Nhi nào có phúc như vậy! Ta đây muốn cấp cho Phượng Cửu làm bình thê! Nghe nói Vãn Nhi thể cốt không tốt lắm, nếu tỷ muội của Vãn nhi có thể hạ sinh nhất nam bán nữ, đây không phải là cũng giống như thân sinh sao!”

Lời này được thốt ra, Hạng Quân Yến đuôi lông mày bay lên một chút sắc mặt vui mừng. Xem ra đề nghị này rất hấp dẫn! Nếu nàng có thể trở thành bình thê của Phượng Cửu, nàng nhất định sẽ bắt lấy tâm hắn, không để cho hắn bị Hạng Quân Vãn mê hoặc…..

“Phượng Cửu, đây là chuyện gì?”

Hạng Trị Chung trong lòng phát hoả, không thèm cùng lão thái quân xung đột, mà trực tiếp “chất vấn” Phượng Cửu, “Trước lúc thành hôn ngươi hứa hẹn với ta thế nào? Ngươi nói cả một đời chỉ biết có Vãn Nhi. Nay lão thái quân đến đây vì ngươi cầu bình thê, các ngươi rốt cuộc muốn diễn xướng thế nào?”

Hạng Trị Chung nói một câu giận lẫy, tuy là “chất vấn” Phượng Cửu, mục đích chân thật lại nhắm vào cái lão thái bà kia.

Nếu không phải đang ở phủ tướng quân, Phượng Cửu hận không thể tiến lên đem lão bà này bóp chết. Hoàn hảo Hạng Quân Vãn không có mặt, nếu nàng hiểu lầm, hắn không chừng phải dỗ dành bao lâu đây!

Phượng Cửu đương nhiên biết được Hạng Trị Chung hỏi như vậy là có ý tứ gì, vội vàng đứng dậy hành lễ với cha vợ, “Nhạc phụ

đại nhân, ta chưa từng có ý tưởng thú bình thê hay vợ bé, ta chỉ sẽ có một thê tử là Vãn Vãn, cũng chỉ thừa nhận một mình Vãn Vãn."

"Phượng Cửu…" Nghe Phượng Cửu nói như vậy, lão thái quân ngây người, không nghĩ tới tình cảm giữa Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn lại tốt như thế. Lúc đầu khi bà ta nghe Phượng Cửu sủng ái một cái xấu nữ, còn tưởng rằng đây chỉ là vui đùa, xem ra, điều này đúng là thật sự? Lão thái quân trong lòng lúc này thậm chí có chút cao hứng. Đối với bà ta, hành vi của Phượng Cửu đúng là tự chui đầu vào rọ!

"Ngươi nói gì vậy?! Gia tộc chúng ta, người nào không có ba vợ bốn nàng hầu? Người nào không cầu con nối dõi? Chuyên sủng một người chỉ có trong thoại bản chuyện xưa……" Dù cho trong lòng cao hứng, lão thái quân ngoài mặt vẫn dát lên dáng vẻ "ta rất lo lắng".

"Ngoại tổ mẫu, ta ý đã quyết, sẽ không thay đổi."

Phượng Cửu như vậy, mặt lão thái quân cùng cà tím giống nhau, héo một nửa, qua hơn nữa ngày, nàng mới nói quanh co một câu, "Ngươi muốn sủng nàng, đều có thể. Nhưng nếu nàng không có con nối dõi…… Ngươi muốn thế nào?"

Vừa tân hôn, lão thái quân nói như vậy không phải nguyền rủa thì là cái gì? Hạng Trị Chung lửa giận lập tức bốc lên.

"Lão thái quân đây là ý gì? Vãn Nhi làm sao có thể không có con nối dõi? Lão thái quân chẳng lẽ bất mãn với hôn sự này? Hôm qua vừa mới đại hôn, hôm nay lão thái quân nói đi nói lại như vậy, chẳng lẽ khi Hạng Trị Chung ta là người dễ bắt nạt hay sao? Thái độ ngươi đã như thế, Vãn Nhi gả đi không chừng sẽ bị ngươi khi dễ! Biết sớm như vậy, ta sẽ không đáp ứng hôn sự này!"

Lão thái quân trước khi lặn lội đến đây cũng nghe Hạng Quân Vãn là nữ nhi mà Hạng Trị Chung yêu quý nhất, thế nhưng không biết hắn yêu nàng đến như vậy, bà ta vội vàng ngượng ngùng mà cười.

Xem ra, có một số việc không thể nóng vội.

“Thân gia, ta không phải có ý tứ này, ta đây không phải vì Phượng Cửu nói thể chất Vãn Nhi không tốt lắm, cho nên có chút lo lắng sao!” Lão thái quân nhanh chóng giải thích, vẻ mặt vô tội, “Ta đương nhiên hy vọng hôn nhân kéo dài con cháu đầy đàn, người nào làm trưởng bối không hy vọng như thế chứ!”

Đối với sắc mặt lão thái quân, Phượng Cửu đã sớm tập mãi thành thói quen, bà ta nói như vậy, bất quá là dẫn đầu tạo thế, ngày sau chắc chắn sẽ động tay động chân khiến cho mấy lời ngày hôm nay thành hiện thực. Chỉ là hôm nay bà ta đánh giá cao chính mình rồi.

Bất quá, bây giờ chưa phải thời điểm vạch trần bộ mặt lão thái quân, Phượng Cửu tương kế tựu kế, cười nói, “Dù không có con nối dõi, chỉ cần có thể ở cùng Vãn Nhi, thì ta còn tính gì nữa? Nếu thật sự cùng tử nữ vô duyên, sau có thể đem đứa nhỏ của biểu đệ làm con thừa tự, điều này không khó!”

Đợi đến khi nghe được thứ mình muốn, lão thái quân trong lòng nhẹ nhàng thở ra, mặt mày vẫn bày ra bộ dáng rất rất lo lắng, “Ngươi thật sự nghĩ như vậy? Ai, ta đây còn không nghĩ ngươi có thể nghĩ như vậy!”

“Ngoại tổ mẫu không cần lo lắng! Ta cùng Vãn Vãn nhất định sẽ con cháu đầy đàn!” Bỏ qua câu hỏi một bên, Phượng Cửu hàm hồ

trả lời, xem ra đã đến lúc thu lại quyền lực, bằng không bà ta đã quên ai mới là chủ nhân chân chính.

Một hồi giao phong lắng xuống, cho dù người mù cũng nhìn thấu tổ tôn bất hoà, Hạng Trị Chung không khỏi vì Hạng Quân Vãn lo lắng.

Hạng Quân Văn cùng Hạng Quân Lam đối với việc phải gả đi xa chưa hình dung được nhiều lắm, các nàng tình nguyện ở lại Thương Nguyệt quốc, ở gần cha mẹ. Chỉ có Hạng Quân Yến, lúc nghe đến Phượng Cửu thề thốt cả đời này chỉ thừa nhận một mình Hạng Quân Vãn, trong lòng có chút hâm mộ, lại có chút không thoải mái.

Hạng Quân Vãn gặp được người tốt như thế, thật sự mạng tốt mà! Hạng Quân Yến không phục, vì sao chuyện tốt như vậy cứ rơi xuống trên người Hạng Quân Vãn? Nàng nghĩ mãi mà không rõ.

Lão thái quân là một người tinh ý, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm sự Hạng Quân Yến. Nếu Phượng Cửu đã nói như thế, không có khả năng bức bách hắn, nhưng nếu đem một tỷ tỷ ghen tị này đến Bàn Long thành, dùng nàng kích Hạng Quân Vãn, chẳng phải là rất tốt?

Bà ta nào có thật sự muốn nhìn thấy Phượng Cửu sanh con dưỡng cái, con cháu chật sảnh đường. Nếu như thế, Bàn Long thành trở thành thành của Phượng Cửu, bà, nhi tử, tôn tử lấy cái gì ăn? Ăn không khí sao? Huống chi Bàn Long thành giàu có như vậy, không lấy làm của riêng, tất nhiên không phải người bình thường.

Trong lòng có ý mượn sức Hạng Quân Yến, nhưng lão thái quân không trực tiếp đưa ra chuyện này, chỉ nói là đường dài bôn ba vất

vả làm thân mình có chút ăn không tiêu, nhờ Ngọc phu nhân mang bà ta đi nghỉ ngơi.

Cả đám phụ nữ đi rồi, Hạng Trị Chung cùng Phượng Cửu đến thư phòng.

“Nhạc phụ, trong phủ tướng quân có người không an phận. Thuộc hạ ta tra được là người trong phủ dùng bồ câu đưa tin, mời lão thái quân tới đây.” Phượng Cửu chuyển động ngón cái trên khoé miệng, tươi cười lãnh liệt, “Nếu người không có phương tiện ra tay, ta không ngại làm thay.”

Phượng Cửu đã khắc chế phẫn nộ của chính mình, tân hôn vừa mới một ngày đã bị náo loạn thành như vậy, mặc cho tâm tình hắn có tốt đến đâu đều đã bị mấy người đó đạp hư. Nếu không phải bởi vì nơi này là Thương Nguyệt quốc, còn trong phủ tướng quân, hắn không muốn cho Hạng Trị Chung thêm phiền toái, mấy nữ nhân kia đã sớm được giải quyết.

“Ta biết được, không cần ngươi động thủ. Người bên kia, cũng không an phận!”

Hạng Trị Chung phía trước chỉ đoán, nay đã được Phượng Cửu xác định, càng đối với Ngọc phu nhân chán ghét tới cực điểm. Lại nghĩ tới việc làm của Hạng Quân Mỹ cùng Hạng Quân Nhu, thế nào mới không để cho phủ tướng quân cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội đây? Bà ta thật cho là mình về sau thăng chức rất nhanh, trở thành cáo mệnh phu nhân rồi sao.

Chỉ là, rửa sạch sẽ Ngọc phu nhân đối với Hạng Trị Chung mà nói, không phải việc khó. Nhưng lão thái quân lại khác, có vẻ có chút

phiền toái. Đỉnh "hiếu tự" sừng sững, Phượng Cửu cũng không thể làm cái gì đối với bà ta.

"Nếu lão bà kia khi dễ Vãn Nhi, ta sẽ đến hỏi nhà ngươi!" Nghĩ đến kia lão bà nói tốt cho thị thiếp vợ bé gì đó, Hạng Trị Chung tức giận vô cùng. Thái độ bà ta như thế, không biết lúc Hạng Quân Vãn gả đi rồi sẽ phải chịu tức giận tới đâu.

"Người yên tâm, không dùng được bao lâu!"

Các nam nhân đạt được nhận thức chung, Phượng Cửu trở về tân phòng. Trên đường lại thấy Hạng Quân Yến, tựa hồ nàng đã đợi rất lâu, nhưng Phượng Cửu làm bộ như không phát hiện, trực tiếp lướt qua, Hạng Quân Yến lập tức chạy theo phía sau, hô một tiếng, "Tỷ phu!"

Đối với đưa lên tới cửa, Phượng Cửu từ trước đến nay chỉ cười nhạt, người như vậy hắn thấy nhiều rồi. Đặc biệt ánh mắt nóng bỏng như vậy, hận không thể đem chính mình lột trần đưa đến trên giường hắn, thật sự là ghê tởm đến cực điểm.

"Có việc gì?"

Phượng Cửu xoay người, hồng bào trên người hoạ một đường cong hoàn mỹ trên không trung, để Hạng Quân Yến xem đến đỏ mặt, "Ta, ta ——"

"Ngươi là muội muội của Vãn Vãn, gọi ta một tiếng tỷ phu, tốt nhất là ta khuyên ngươi một câu. Biểu đệ của ta bên kia, toàn bộ là ngũ độc, nếu ngươi gả qua đó mặc dù làm bình thê, cũng sẽ không có hạnh phúc. Tự giải quyết cho tốt ——"

Bỏ lại những lời này, Phượng Cửu rời đi, Hạng Quân Yến nhìn chằm chằm vào Phượng Cửu thật lâu, đến khi hắn hoàn toàn rời khỏi tầm mắt nàng, nàng mới tức giận.

Nàng căn bản là không muốn gả cho biểu đệ Phượng Cửu, nàng muốn gả cho hắn! Chỉ là, trong mắt hắn chỉ có nồng đậm chán ghét, Hạng Quân Yến biết mình chưa diễn tốt, Phượng Cửu là một nam nhân hiếu thắng như thế, không phải tùy ý người đùa nghịch, mặc dù là lão thái quân, cũng không thể……

Vừa nghĩ tới Phượng Cửu mới vừa nói “không có hạnh phúc”, Hạng Quân Yến trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc nghịch phản nồng đậm. Dựa vào cái gì Hạng Quân Vãn có thể có được hạnh phúc, nàng lại không thể có thể? Phượng Cửu phản đối nàng gả đến Bàn Long thành, nàng càng cố tình phải gả!

Hạng Quân Vãn không biết hết thảy mọi rắc rối bên ngoài, nàng như trước vẫn ngủ say, đến khi Phượng Cửu tiến vào cũng hồn nhiên không phát hiện.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến bên giường, vén lên sa rèm, nhìn thấy gương mặt hồng nhuận kia, Phượng Cửu tâm tình không tốt toàn bộ tan thành mây khói, dường như vô luận gặp được cái gì, chỉ cần nhìn thấy Hạng Quân Vãn, hắn lại tràn đầy sinh lực.

Cúi đầu, ngậm vành tai Hạng Quân Vãn, nhẹ nhàng mà cắn.

“Ngô ——” Bên tai ấm áp ngưa ngứa, Hạng Quân Vãn lười biếng quay đầu, sau đó lại chui vào chăn tiếp tục ngủ, ngủ say như một heo con đáng yêu.

Từng động tác của Hạng Quân Vãn như thế, Phượng Cửu trên giường nhìn hết thảy rõ ràng, càng nhìn càng muốn nữa. Lo lắng tay hắn quá lạnh, Phượng Cửu ở bên môi hà vài hơi ấm nóng, chờ hơi lạnh trên tay giảm bớt, mới chạm vào Hạng Quân Vãn, đem nàng kéo vào trong lòng.

Nay hắn đã là người có nương tử! Phượng Cửu trong lòng hết sức thỏa mãn. Mặc kệ cái gì lão thái quân, cái gì Hạng Quân Yến, khiến cho những thứ phiền toái này gặp quỷ đi thôi!

Bất quá, an nhàn luôn sẽ không kéo dài lâu, chỉ chốc lát sau, Phượng Cửu lại nhận thấy khác thường, vội vàng xả chăn đem Hạng Quân Vãn che lại, chính mình xoay người, trợn mắt nhìn chằm chằm vị khách không mời mà đến vừa xuất hiện trong phòng ——

Thì ra là Kinh Hồn.

Thương tích của hắn có vẻ đã tốt hoàn toàn, lúc này bày ra vẻ mặt bị vứt bỏ nhìn người được khoá chặt trong chăn, chỉ lộ ra mái tóc đen dài, hắn nhìn chằm chằm không chuyển mắt, trong mắt hàm chứa tuyệt vọng, cái loại cảm xúc này khiến cho Phượng Cửu hết sức không thoải mái.

Nếu không phải Kinh Hồn là bị chính mình đả thương, lại là người của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu sẽ không đối với một kẻ mơ ước nương tử của mình khách khí như vậy. Buông xuống rèm sa, Phượng Cửu ngang ngạnh đem tầm mắt Kinh Hồn chặt đứt, chính mình bước xuống giường, đến trước mặt Kinh Hồn.

Chống lại ánh mặt hàn băng của Phượng Cửu, Kinh Hồn không có hề có một tia khiếp ý, hai mắt nhìn thẳng, ánh mắt hai nam nhân

trong phòng ma sát “tinh tinh” xẹt ra tia lửa điện, độ ấm trong phòng dường như vì hai người giằng co mà cao đứng lên.

Hai người không ai nhường ai, khí nóng tràng lên đều muốn áp đảo đối phương, bất đắc dĩ, Kinh Hồn rốt cuộc tuổi đời còn trẻ, vô luận là khí thế hay là khí công đều kém hơn so với Phượng Cửu, chỉ chốc lát sau, đã bị Phượng Cửu liên tục áp chế. Nhưng hắn không chịu dễ dàng nhận thua, vẫn như trước quật cường ngẩng đầu, khóe miệng ngoắc lên một cách trào phúng.

Đối với thái độ của Kinh Hồn, Phượng Cửu rất là căm tức. Xác thực mà nói, bất cứ tình địch nào đối với Hạng Quân Vãn tơ tưởng, Phượng Cửu đều không thể bình tĩnh.

Bất quá, Kinh Hồn còn có thể cưỡng chế kiên trì, tuy rằng trên trán đã có mồ hôi, hắn vẫn như trước cắn răng, công lực của tiểu tử này tựa hồ không tệ. Chỉ là, hắn càng như vậy, Phượng Cửu càng không thể khinh suất tha thứ, người như thế phải càng phải áp chế xuống, nhất định phải một lần chặt đứt luôn ái tình của hắn, hắn mới sẽ không đối với Hạng Quân Vãn thủy chung ôm ý tưởng gì đó.

Trong lòng nghĩ như vậy, Phượng Cửu cứ tiếp tục áp chế, Kinh Hồn từng giọt mồ hôi trên trán càng lúc càng lớn, hai chân cũng khẽ run lên. Người nam nhân này, sâu không lường được! Kinh Hồn con ngươi tối sầm lại. Chẳng lẽ, ta thật sự đã chậm hay sao?

“Ngươi thua ——” Hồi lâu, ngay lúc Kinh Hồn sắp ngã xuống thời, Phượng Cửu đem toàn bộ áp lực trên người thu liễm, dường như một màn vừa rồi chưa từng xảy ra, lại là bộ dạng khinh đạm vân phong.

“Không phải của ngươi, không cần nhớ thương!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thân là phu quân, Phượng Cửu cảm thấy mình có trách nhiệm dạy dỗ người đối với nương tử thương nhớ. Hạng Quân Vãn một mình hắn thủ hộ đã đủ, không cần những thứ tiểu tôm tiểu tép đến vướng bận.

Nghe xong lời Phượng Cửu, Kinh Hồn biểu tình ảm đạm. Xác thực cùng Phượng Cửu so sánh, hắn thua rất nhiều. Mà Phượng Cửu cũng không ép buộc hắn đến cùng, cho hắn bảo lưu mặt mũi. Chỉ bằng điểm đó, Kinh Hồn cảm thấy bản thân không sánh bằng Phượng Cửu.

“Nếu ngươi đối đãi nàng không tốt, cho dù đuổi tới chân trời góc biển, ta đều giết chết ngươi!”

Bỏ lại lời này, Kinh Hồn cũng không quay đầu lại rời đi.

Chờ đến khi Kinh Hồn đã đi thật lâu, Phượng Cửu mới đã mở miệng, “Đi ra!”

Nghe xong lời này, một áo lam nam tử bước ra từ chỗ tối, thì ra là Bách Lý Giao. Nhìn thấy không ngừng có nam nhân xâm nhập tân phòng của mình, Phượng Cửu tâm tình hết sức tồi tệ, tuấn mi hơi nhíu, hắn sẽ không “bởi vì ngươi là sư đệ mà ta sẽ thủ hạ lưu tình”. Muốn có thế giới hai người yên tĩnh cũng không được sao!

“Sư huynh, đừng, ta chỉ là lạc đường, không nghĩ lại có trò hay, ngươi đừng như vậy đối địch ta!”

Bách Lý Giao nhìn không chớp mắt, trực tiếp bước qua khỏi giường, căn bản không nhìn tân nương bên trong.

“Đi ra ngoài nói!”

Lo lắng bọn họ sẽ đánh thức Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu mang Bách Lý Giao ra khỏi phòng đến trong viện.

“Ngươi tới làm gì?” Đối với Bách Lý Giao không mời mà tới, Phượng Cửu không thèm kềm chế tính tình.

“Sư huynh, ta đây không phải vội chúc mừng ngươi cùng tẩu tử sao! Thuận tiện đến xem diễn!”

Bách Lý Giao biểu tình dõng dạc, lời này nói ra hợp tình hợp lý, khiến cho Phượng Cửu cuối cùng cũng không phát hoả. “Ngươi nhiều năm như vậy, tính tình không chút nào thay đổi ——” trong thanh âm lộ ra bất đắc dĩ, còn có đối với Bách Lý Giao bao dung.

“Sư huynh, ngươi cũng đừng bắt chước sư phụ, tận tình khuyên bảo. Ta thật sự là vội tới đây chúc phúc ngươi, không phải tới nghe ngươi giáo huấn!”

Bách Lý Giao từ trong lòng ngực xuất ra lễ vật này nọ, quăng tới tay Phượng Cửu, “Mấy thứ này là hạ lễ cho tẩu tử, ngươi đừng nuốt làm của riêng!”

Hạ lễ của Bách Lý Giao rất quý trọng, một chuỗi kim châu Nam Dương, lấp lánh tròn trịa, chỉ riêng một viên đã là vô giá, nói chi đây là cả một chuỗi. Đối với lễ vật này, Phượng Cửu rất vừa lòng, rộng rãi thu hồi, nói thanh tạ, một chút cũng không từ chối, quan hệ giữa hai người bọn họ không cần diễn xuất dối trá.

“Lễ vật rất tốt, ta sẽ đưa cho nàng, hiện tại ngươi có thể biến ——” Phượng Cửu thái độ rất rõ ràng, ngươi đã đưa lễ vật xong rồi, vậy thì đừng quấy rầy thế giới hai người chúng ta nữa.

Thấy Phượng Cửu thấy sắc quên bạn, Bách Lý Giao lộ ra biểu tình trêu chọc, quả hạch đào trong tay đình chỉ lưu động, ôm song chưởng nhìn Phượng Cửu, “Ngươi nói như vậy, ta càng không muốn đi! Bản thân ta muốn cùng tẩu tử trao đổi tình cảm, nhìn xem rốt cuộc tẩu tử có cái gì đặc biệt, đem vị sư huynh vô tình của ta mê đến thần hồn điên đảo.”

“Cút ——”

Không cho Bách Lý Giao ở chỗ này lải nhải tiếp tục, Phượng Cửu rống một tiếng “Sư Tử Hống”, một đạo kình phong màu đỏ bắn ra, thân ảnh Bách Lý Giao chợt lóe, người đã đứng trên tường viện.

“Sư huynh thực ác tâm, thế nhưng muốn mưu sát ta! Lần này sợ ầm ý tẩu tử ngủ, ta sẽ không cùng ngươi chấp nhặt. Lần sau nhất định……”

Không đợi Phượng Cửu lại nổi bão, Bách Lý Giao cười ha hả rời đi, giống như đám mây phía chân trời, nói đến là đến, nói đi là đi, tiêu sái cực kỳ.

Trải qua một trận ầm ỹ như thế, Hạng Quân Vãn cũng đã tỉnh.

Phượng Cửu vào phòng, thì thấy nương tử như mèo con vừa thức dậy trong mắt còn mang theo mơ hồ, nhu thuận đáng yêu. Sau khi nhìn thấy Phượng Cửu bước vào, Hạng Quân Vãn đột nhiên một trận đêm qua, mặt “xoát” một cái liền đỏ. Nam nhân này, thật sự là một con sói đói bụng!

Hạng Quân Vãn xấu hổ cùng ảo não dừng thật sâu trong mắt Phượng Cửu, làm hắn thật muốn cười. Đều đã làm vợ chồng, nàng

lại xấu hổ như vậy, xem ra, hắn nên cùng tiểu nương tử hảo hảo thân cận một phen.

“Tỉnh?” Không đợi Phượng Cửu tới gần, Hạng Quân Vãn đem chính mình bao vây trong chăn, chỉ lộ ra mắt.

“Đừng tới đây! Ta muốn tắm rửa mặc quần áo, chàng đi ra ngoài……”

Hạng Quân Vãn nói giọng khàn khàn, thực sự đáng yêu.

Phượng Cửu ngồi ở bên giường, vươn tay, đem cả người trong chăn ôm vào trong ngực. Hạng Quân Vãn kêu một tiếng sợ hãi, nàng ngẩng đầu, đôi mắt một tiểu thú lấp lánh tinh quang, Phượng Cửu xem đến trong lòng nóng lên, cúi đầu cắn trên mũi Hạng Quân Vãn.

“Ai nha, đau!” Hạng Quân Vãn đưa tay, muốn đẩy Phượng Cửu ra, chăn lại rớt xuống, lộ ra một mảnh cảnh xuân, cảnh đẹp ý vui.

“Thật đẹp!”

Phượng Cửu tán thưởng mang theo hạnh phúc, không có hành động gì khác, hắn chỉ dùng chăn bao bọc Hạng Quân Vãn, chỉ như vậy ôm nàng, chôn đầu trên vai nàng, “Vãn Vãn, ta không phải nằm mơ đúng không! Ta rốt cục thú được nàng! Thật tốt! Nàng rốt cục đã là của ta, ta không phải nằm mơ!”

Cảm giác bên tai ấm áp, khiến cho hai má Hạng Quân Vãn khô nóng, mà âm thanh trầm thấp đầy từ tính kia lại tao nhã động lòng người như vậy. Phượng Cửu không biết, trong long Hạng Quân Vãn lúc này cũng tràn đầy cảm kích, đây là phu quân của nàng, là người sẽ làm bạn với nàng cả đời, thật tốt!

Hai người đang tận hưởng yên bình, bị một trận "thầm thì" trong bụng kêu đánh gãy. Phát ra âm thanh chính là từ Phượng Cửu, khiến hắn một trận quẫn sắc.

"Đêm qua thể lực tiêu hao nhiều lắm, thức dậy cũng không có gì ăn, cho nên……" Lúc Phượng Cửu nói lời này, hắn cố ý vứt cho Hạng Quân Vãn một cái mị nhãn yêu nghiệt, "Nương tử, vi phu hầu hạ nàng tắm rửa đi! Còn tiếp tục như vậy, ta đói bụng sẽ không có biện pháp thỏa mãn nàng!"

"Khụ khụ!"

Khiêu khích lớn như vậy, Hạng Quân Vãn có chút ăn không tiêu. Đau nhức trên người còn chưa tiêu tan, tên đầu sỏ còn bày ra biểu tình "ta tất cả vì nàng", thật sự là chán ghét!

"Không cần, ta tự tắm!"

Đẩy Phượng Cửu ra, Hạng Quân Vãn phủ áo ngủ lên người, vừa mới chuẩn bị xuống giường, nào ngờ chân mềm nhuyễn, một bước cũng bước không nổi, xém chút nữa té ngã, một khăc cuối cùng kia lại rơi vào lòng Phượng Cửu.

"Người xấu!" Hạng Quân Vãn cắn môi, hung hăng "trừng mắt" Phượng Cửu một cái, "Đều do chàng……"

Hạng Quân Vãn hai má phấn phấn như hoa đào nở rộ, liêu nhân động lòng. Cặp mắt kia xinh đẹp ẩn tình xấu hổ pha chút hờn giận, sinh động kiều mỵ như vậy.

"Là ta không tốt! Là Vãn Vãn của ta quá mỹ vị, cho nên ta nhịn không được…… Ta cam đoan, về sau sẽ không cần nhiều như vậy, mỗi đêm ba lượt thôi, cũng không thể không được?" Phượng Cửu

cười cười đem Hạng Quân Vãn ôm lấy, đi đến bên thùng gỗ, đặt tiểu nương tử của hắn vào làn nước ấm áp.

Vừa xuống nước, Hạng Quân Vãn đã đem chính mình toàn bộ chìm vào trong nước.

Mấy lời buồn nôn của Phượng Cửu còn vang vọng bên tai nàng, nàng trước kia tại sao không phát hiện Phượng Cửu chính là một con sói đội lốt cừu chứ! Nàng lúc này đã xấu hổ đến cả người phiếm hồng, thật sự là ngượng ngùng hết sức!

Bất quá, Phượng Cửu không tính để cho Hạng Quân Vãn cứ như vậy trốn trong đó, một tay đem nàng vớt lên, Phượng Cửu cầm khăn lông Hạng Quân Vãn kì lưng. Biết tiểu nương tử của mình tiểu nương tử thẹn thùng, Phượng Cửu rốt cuộc không nói cái gì giỡn nàng, ngược lại chuyên tâm giúp Hạng Quân Vãn kỳ lưng tắm rửa.

“Đừng ——”

Hạng Quân Vãn vẫn chưa quen có người khác chạm vào thân thể mình, dù nàng cùng Phượng Cửu đã có da thịt chi thân, nhưng thời điểm ngón tay của hắn chạm trên làn da của nàng, vẫn nhịn không được run rẩy rất nhẹ. Cảm giác tê tê như thế, cảm thấy thật sự có chút ngượng ngùng, không khỏi nghĩ đến cuồng nhiệt đêm qua.

Nhận thấy được Hạng Quân Vãn mẫn cảm, Phượng Cửu cười khẽ, “Ngoan! Ta xoa bóp vai cho nàng, nắn bóp xương một chút, rất thoải mái đó!”

Phượng Cửu kỹ thuật xoa bóp rất tốt, ấn Hạng Quân Vãn rất là thoải mái, bất quá vừa nghĩ tới kỹ thuật hắn tốt như vậy, có phải hay

không đã từng đối với nữ tử khác như vậy, trong lòng Hạng Quân Vãn bay lên vị chua.

“Tay nghề tốt như vậy, trước kia tập luyện quá rất nhiều lần đi!”

Nghe ra trong giọng nói tiểu nương tử có vị giấm, Phượng Cửu trong lòng nở hoa, biểu tình cũng rất bình tĩnh, “Đúng vậy! Làm sao nàng biết?”

Quả nhiên là như thế? Hạng Quân Vãn có chút không vui, vị giấm trong lời nói càng đậm đặc hơn nữa, ngoài mặt lại làm như chỉ vô ý hỏi, “Là ai? Ta hẳn là phải cảm tạ người ta! Đem tay nghề chàng huấn luyện như vậy! Chàng nói xem, ta có cần thưởng cho nàng ta hay không?”

Lúc này vị giấm quá nặng rồi, nhìn bờ lưng đang phát ra tính tình của Hạng Quân Vãn, Phượng Cửu hết sức vui vẻ. Nàng đang ghen? Điều này thật sự rất tốt!

“Được! Về sau ta sẽ giới thiệu cho nàng!”

“Chàng——” Hạng Quân Vãn mạnh mẽ xoay người, có chút phẫn nộ nhìn Phượng Cửu. Người này, mặt như thế này dày vô sỉ như vậy? Chuyện đã qua cũng thôi đi, còn muốn giới thiệu cho nàng! Đây không phải là cố ý chọc nàng tức giận sao nàng sao!

“Tắm không sạch!”

Hạng Quân Vãn ác thanh ác khí xả khăn lông muốn đem bản thân bao lấy, lại bị Phượng Cửu đè lại.

“Vãn Vãn tức giận ai?” Phượng Cửu làm bộ không biết, vẻ mặt vô tội. Vừa vặn cái vẻ vô tội này càng làm người ta tức giận. Thật sự

là chán ghét!

“Ta tức giận chính ta! Tránh ra! Không cần bắt ngươi đem bàn tay đã chạm qua người khác lên người ta!” Hạng Quân Vãn cũng không biết vì sao mình lại tức như vậy, chỉ là vừa nghe Phượng Cửu cũng mát xa như vậy cho nữ nhân khác, trong lòng nàng nổi lên một tầng khó chịu, hết sức không thoải mái. Cái loại ham muốn chiếm giữ tiềm tàng trong cơ thể nàng trỗi dậy, người nọ là của nàng! Nàng sẽ không cùng người khác chia sẻ!

Mát xa, nguyên bản chính là một hành động hết sức thân mật, hắn như thế với nữ tử khác, có phải hay không quan hệ của bọn họ rất không bình thường?

Biểu tình trên mặt Hạng Quân Vãn đã bán đứng nội tâm nàng, thấy tiểu nương tử thật sự tức giận, Phượng Cửu vội vàng an ủi, “Ta còn tính giới thiệu sư đệ cho nàng nhận thức, nàng nếu không thích, vậy thì miễn đi.”

“Sư đệ?” Hạng Quân Vãn choáng váng.”Chàng nói chàng cho mát xa cho sư đệ của chàng?”

“Đúng vậy! Lúc trước khi tập võ, sư phụ say mê võ nghệ, thường xuyên bắt chúng ta thao luyện đến mệt lử, ta cùng sư đệ lúc tắm rửa sẽ mát xa lẫn nhau, thả lỏng gân cốt một chút…”

Lúc này, Hạng Quân Vãn hoàn toàn xấu hổ. Không có chuyện gì lại cùng nam nhân ghen, còn muốn phân cao thấp cùng người ta!

Nhất thời, biểu tình trên mặt Hạng Quân Vãn biến hóa nhiều màu, nàng sinh động như thế, khiến cho Phượng Cửu càng thêm mê đắm nữ tử trước mặt bình thản tự nhiên biểu lộ cảm xúc, hỉ nộ ái

ố đều không hề che lấp, trực tiếp biểu đạt. Bởi vì nàng tín nhiệm hắn nên mới có thể không kiêng nể gì mà bày ra con người chân thật của nàng! Vãn Vãn, ta thật may mắn!

Không được tự nhiên nửa ngày, Hạng Quân Vãn trước hết cúi đầu, “Ta mới vừa nói quá nặng, chàng đừng tức giận! Ta còn tưởng rằng chàng cùng nữ tử khác…… Là ta nghĩ nhiều!”

Vừa rồi giống con hổ nhỏ, lúc này lại có biểu tình của tiểu tức phụ, Vãn Vãn, nàng rốt cuộc có bao nhiêu gương mặt.

Phượng Cửu yêu chết Hạng Quân Vãn như thế, chân thật, không hề diễn kịch, so với nhiều nữ tử từng hắn thấy qua đều tốt hơn!

“Đứa ngốc! Ta và nàng đã là phu thê, ta làm sao có thể tức giận! Vãn Vãn, nhìn ta!” Phượng Cửu để Hạng Quân Vãn đối diện với mình, phượng nhãn yêu nghiệt kia hiện rõ ràng ba chữ “Ta yêu nàng”—“Vãn Vãn, ta chỉ sẽ có nàng! Nơi này, nơi này, chỉ biết có một mình nàng!”

Phượng Cửu đem một tay Hạng Quân Vãn để lên ngực của mình, tay còn lại để trên người mình, “Ta thật cao hứng Vãn Vãn biết ghen, điều này chứng minh ta đã tiến vào lòng nàng. Vãn Vãn, để cho ta ngụ cả đời được không?”

Phượng Cửu nói xong, cũng đưa tay để lên ngực Hạng Quân Vãn trong lòng, cảm thụ nhịp đập của nàng.

“Được!” Hạng Quân Vãn cảm động, định ra hứa hẹn cả đời.

Phượng Cửu tâm tình đặt biệt tốt đem Hạng Quân Vãn ôm đi ra, lau khô hết nước trên người nàng, lại nhất nhất giúp nàng mặc vào nội y cùng váy, cuối cùng dùng nội lực hong khô tóc Hạng Quân

Vãn, Phượng Cửu ôm Hạng Quân Vãn để nàng ngồi trên bàn trang điểm, nhẹ nhàng vì nàng chải đầu.

Hạng Quân Vãn có một mái tóc đen dày, dài đến đầu gối, hết sức xinh đẹp. Bất quá đối một đầu tóc xinh đẹp này, Phượng Cửu lại không có cách nào, hắn vụng vệ tay chân búi ra một búi tóc đơn giản, không nghĩ tới Hạng Quân Vãn đứng dậy mới vừa đi hai bước, búi tóc đã bung ra, tóc chảy ra như dòng thác xoã rối tung trên vai, khiến Phượng Cửu một trận quẫn bách.

“Cái này, chờ vi phu luyện tập nhiều một chút thì tốt rồi!”

Phượng Cửu còn muốn không ngừng cố gắng, lại bị Hạng Quân Vãn ngăn chặn, mười ngón tay nàng nhanh chóng, thoáng chốc đã biên một búi quai chèo đơn giản, sau dùng một sợi dây buộc lên. Ngẩng đầu, Hạng Quân Vãn hướng Phượng Cửu cười cười, “Về sau còn nhiều thời gian! Chúng ta bây giờ liền lấp đầy bụng đi! Lâu như vậy, ta có chút đói bụng rồi!”

“Được!” Hạng Quân Vãn vừa nói như vậy, bụng Phượng Cửu lại rên rỉ, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn nghiêm trang, giống như người đói bụng kêu vang là Hạng Quân Vãn, mà không phải là hắn.

Phi Sương cùng Lạc Tuyết đã sớm chuẩn bị tốt đồ ăn, nhìn một bàn đồ ăn thơm nức, Hạng Quân Vãn rốt cục cũng cảm thấy đói bụng. Ngày hôm qua ban ngày thì xóc nảy, ban đêm thì giằng co, tiêu hao thể lực vô cùng, Hạng Quân Vãn rốt cục cảm giác được đói khát. Đang đói mà có đồ ăn, là chuyện tình hạnh phúc cỡ nào! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Không nói hai lời, Hạng Quân Vãn vùi đầu vào ăn. Nếu so sánh thì ngược lại tướng ăn Phượng còn tao nhã hơn, chậm rãi từ tốn,

ngay cả bộ dáng giơ tay nhất đũa đều cao quý tiêu sái, cảnh đẹp ý vui!

“Vãn Vãn, ngoại tổ mẫu ta đến đây.” Chờ ăn xong, Phượng Cửu rốt cục cùng Hạng Quân Vãn đàm chuyện đứng đắn. Chuyện lão thái quân đến đây, không thể gạt Hạng Quân Vãn, quan hệ giữa mình và lão thái bà kia vẫn phải cho nàng biết.

Phượng Cửu nhất nhất nói về những người trong Phượng phủ từ Bàn Long thành, những quan hệ rối rắm đều cho Hạng Quân Vãn biết qua một lần, cho nàng có cái để chuẩn bị.

Đã sớm từ Triệu Mạn biết được lão thái quân cùng Phượng Cửu quan hệ mâu thuẫn, lúc này nghe Phượng Cửu nói về người trong Bàn Long thành, Hạng Quân Vãn mới phát hiện nhà giàu nước sâu cũng là một môn học vấn. Lúc nghe hắn nói đến lão thái quân cố tình vì Phượng Cửu cưới vợ bé, Hạng Quân Vãn vẫn im lặng rốt cục bạo nộ rồi.

“Cưới vợ bé? Tân hôn liền nạp thiếp?” Hạng Quân Vãn liếc mắt Phượng Cửu, “Bà ta thật nói như vậy?”

Phàm là người muốn phá hư hôn nhân của mình, đều bị Hạng Quân Vãn xem là loại địch nhân ghê gớm nhất. Xem ra, lão thái quân thật đúng là không an phận! Nàng ngược lại muốn thỉnh giáo cái lão thái thái này!

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Cái Chết Của Lão Thái Quân

Tuy rằng Phượng Cửu rất vui vẻ khi thấy Hạng Quân Vãn vì mình mà ghen, nhưng hắn vẫn không muốn đem nàng liên lụy đến những tranh đấu kia. Hạng Quân Vãn có năng lực tự bảo vệ mình, điểm này Phượng Cửu tuyệt đối tin tưởng, chỉ là khiến cho nữ nhân phải ra mặt, nam nhân như hắn dùng để làm gì đây!

“Có ta đây! Nàng tin tưởng ta là tốt rồi!”

Sau hôn nhân cuộc sống hạnh phúc của hai người còn chưa bắt đầu, rắc rồi lại lần lượt xảy ra, bọn họ không thể nào chuyên tâm sống cuộc sống của riêng mình, bởi vì Ngọc phu nhân mang đến một tin tức kinh người.

“Cái gì? Ngoại tổ mẫu của ta đã chết?”

Phượng Cửu hoàn toàn không thể tin được, lão thái bà kia buổi sang còn mưu mưu tính tính buổi chiều lại lăn ra chết bất đắc kỳ tử. Khi Ngọc phu nhân vội vã chạy tới, thở hồng hộc, biểu tình sợ hãi báo cho Phượng Cửu, Phượng Cửu chỉ sửng sốt một lát liền khôi phục lý trí.

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

Bất quá thời gian chỉ có nửa ngày, lão thái quân chết tại phủ tướng quân, điều này rất quỷ dị!

Hạng Quân Vãn cũng bị tin tức bất chợt này làm sợ đến ngây người, mới vừa rồi còn nghĩ muốn biết lão thái quân, hiện tại bà ta đã chết, chết như thế nào? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Hạng Quân Vãn hiện tại muốn biết tất cả những điều này.

Thoáng chốc, tất cả mọi người tụ tập trong viện mà Ngọc phu nhân đã chuẩn bị cho lão thái quân.

Tuy là buổi chiều, ngày vẫn như trước nóng nực, nhưng vì có người chết trong viện mà trở nên có chút âm lãnh.

Thi thể lão thái quân nằm thẳng trên mặt đất, ánh mắt mở thật to, một bộ dạng bất khả tư nghị cùng sợ hãi hoảng hốt, dường như trước khi chết đã nhìn thấy chuyện tình không nên nhìn thấy, hoặc là gặp người gì đó bất khả tư nghị, tóm lại là hết sức khủng bố. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Quý phủ có người chết, Hạng Trị Chung đã sớm thông tri Cẩm thành phủ, lúc này đã có lão đạo khám nghiệm tử thi kinh nghiệm khám nghiệm lão thái quân, cẩn thận kiểm tra toàn bộ, lão đạo nhíu mày, “Không có dấu vết trúng độc, cũng không có miệng vết thương. Chỉ có thể giải phẫu……”

Thời điểm nói ra lời này, lão đạo khám nghiệm tử thi nhìn về phía Hạng Trị Chung. Đến lúc này, Hạng Trị Chung có chút khó xử. Nếu lão thái quân là người bình thường, để điều tra rõ chân tướng, giải phẫu tử thi là chuyện rất bình thường. Nhưng mà lão thái quân là ngoại tổ mẫu của Phượng Cửu, chuyện này chỉ có thể chờ Phượng Cửu quyết định.

“Hết thảy dựa theo lời ngươi nói!”

Sau khi Phượng Cửu mở miệng nói, lão đạo kia nhìn về phía Phượng Cửu. Thái Bình quận chúa hôn sự đã sớm truyền khắp Cẩm thành, nay khi nhìn thấy vị hôn phu của Hạng Quân Vãn, thiên hạ đệ nhất mỹ nam Phượng Cửu, ngay cả lão đạo khám nghiệm tử thi là nam nhân cũng có chút thở không thông.

Có được sự chấp thuận của Phượng Cửu, lão đạo sai người nâng lão thái quân tiến vào một phòng trống, mọi người lại đợi thật lâu, lão đạo mới mệt mỏi đi ra.

“Nội tạng không có vấn đề, chỉ bị doạ đến chết.”

Tục ngữ có nói “dọa đến chết”, lão đạo này trước kia cũng đã từng thấy qua ví dụ như thế, cho nên đối với nguyên nhân cái chết của lão thái quân hết sức khẳng định.

Dọa đến chết? Người sống bị hù chết? Đây là có chuyện gì? Trong phủ tướng quân chẳng lẽ có hồng thuỷ mãnh thú hay sao?

Chuyện lão thái quân Bàn Long thành chết bất đắc kỳ tử trong phủ tướng quân không bao lâu thì lọt vào tai Công Tôn Nam, vừa nghe tin tức này, hắn trực tiếp từ long ỷ lên nhảy dựng lên. Nếu chết một lão gia thái thái bình thường, hoàn hảo, không có chuyện gì, nhưng cố tình người nọ là Phượng Cửu ngoại tổ mẫu, lại chết trong phủ đại tướng quân của Thương Nguyệt quốc, chuyện này thì lớn!

Lấy tính tình đa nghi của Công Tôn Nam, đối với chuyện này làm rất nhiều loại giả thiết. Hắn thậm chí hoài nghi Phượng Cửu vì đổi ý không muốn mất hai năm quặng sắt, cho nên mới đạo diễn ra chuyện như vậy, vu oan Thương Nguyệt quốc, mục đích đúng là muốn thu hồi đống sắt kia. Chỉ là, Phượng Cửu nếu thực như thế,

tốt hơn là nên chờ đến khi hắn mở tiệc chiêu đãi láo thái quân trong cung rồi động thủ, tất yếu ầm ĩ ở trong phủ tướng quân làm chi!

Công Tôn Nam đoán không ra âm mưu trong chuyện này, nhưng trực giác nói cho hắn biết, trong chuyện này nhất định có điều gì đó mờ ám.

So với Công Tôn Nam, Triệu Mạn khi nghe đến tin tức này thì càng lo lắng cho Hạng Quân Vãn.

Lão thái quân chết quá mức kỳ quái, Phượng Cửu có thể hay không vì vậy mà cùng Thương Nguyệt quốc đối địch? Nếu là địch, đây chẳng phải Hạng Trị Chung cùng Phượng Cửu cha vợ con rể phải chạm mặt nhau trên chiến trường? Vậy Hạng Quân Vãn bị kẹp ở giữa, không phải là rất khó xử? Nếu thật sự là người Thương Nguyệt quốc làm, cũng phải chấp nhận hậu quả, vạn nhất là quốc gia khác châm ngòi ly gián, đây quả thực muốn hai người bọn họ lưỡng bại câu thương.

Bởi vì cái chết của lão thái quân, phủ tướng quân vốn dĩ vui mừng phải triệt hạ hồng sa đèn lồng, cả phủ một mảnh màu trắng.

Khám nghiệm tử thi cho lão thái quân là một lão đạo kinh nghiệm phong phú, nhưng phán đoán cuối cùng của hắn, Hạng Quân Vãn vẫn bán tín bán nghi, không hoàn toàn tin. Lão thái quân rốt cuộc gặp cái gì trong phủ tướng quân? Thế nhưng bị hù doạ đến chết? Điều này thật sự có chút không thể lý giải nổi.

Mà sau khi Hạng Trị Chung thẳng tay thẩm vấn những người hầu hạ lão thái quân cùng với những người bà ta mang tới đây, không hề phát hiện có người khả nghi. Đừng nói đến hiện tượng kỳ quái,

người kỳ quái, mà ngay cả giãy dụa kêu cứu hay tiếng kêu thảm thiết gì đó, đều không có ai nghe thấy.

Hay là, gặp quỷ?

“Phượng Cửu, ta muốn kiểm thi thể lão thái quân.” Hạng Quân Vãn đem Phượng Cửu kéo đến một bên, nàng luôn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Lão thái quân vừa đến tướng phủ, buổi sáng hoàn hảo tốt, làm sao chỉ trong vòng nửa ngày đã gặp chuyện!

Phủ tướng quân cũng không phải vườn rau, ai cũng có thể tuỳ tiện tiến vào, hơn nữa Phượng Cửu thăm dò chung quanh, không có dấu vết của bất kỳ cao thủ nào… Dấu vết, nếu nói là người trong phủ tướng quân làm, cái này cũng không có khả năng, dù sao nha đầu hầu hạ lão thái quân đứng cách đó không xa, nếu thực sự có chuyện gì tại sao mấy nha đầu kia không hề phát giác?

Chuyện này, rất quỷ dị!

Phượng Cửu đương nhiên biết tiểu thê tử mình muốn làm cái gì, hắn cũng không phản đối, tự mình mang Hạng Quân Vãn vao phòng khám nghiệm tử thi.

Trong phòng, lão đạo đang chuẩn bị khâu lại thi thể lão thái quân, vừa xỏ kim, đang muốn bắt đầu, chợt nghe một tiếng “Chậm đã”, sau đó Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Khi biết Thái Bình quận chúa muốn tự mình khám nghiệm tử thi, sắc mặt lão đạo có chút khó coi, “Quận chúa không tin ta?”

“Không phải!” Biết hành vi mình có thể sẽ làm mất lòng lão đạo, Hạng Quân Vãn thật có lỗi cười cười, “Sự tình quá quan trọng, ta không thể không cẩn thận.”

Thấy Hạng Quân Vãn khiêm tốn như thế, lão đạo khám nghiệm tử thi mới gật đầu, để cho Hạng Quân Vãn tiến lên.

Lúc này, Hạng Quân Vãn cẩn thận đánh giá lão thái quân, nàng chưa nghĩ tới các nàng sẽ gặp mặt nhau trong tình huống như vậy. Đây là một lão nhân vừa qua sáu mươi, hai tấn sương trắng, biểu tình dữ tợn, mang theo giãy dụa cùng sợ hãi rất lớn.

Không có gì miệng vết thương, điều này co nghĩa bà ta không cùng người khác ra xung đột chân tay, đối phương cũng không dụng khí giới… Hung khí duy nhất có thể giết chết bà ta chỉ có độc……

Cẩn thận kiểm tra thi thể lão thái quân, ngay cả nội tạng Hạng Quân Vãn đều kiểm tra từng cái, không có buông tha. Thời điểm kiểm tra dạ dày, Hạng Quân Vãn ngẩng đầu nhìn lão khám nghiệm tử thi, “Ngươi có kiểm tra dạ dày hay không? Đồ ăn cặn bã trong dạ dày sẽ có manh mối.”

Nghe Hạng Quân Vãn nhắc nhở, lão đạo có chút xấu hổ. Xác thực, hắn vừa rồi lực chú ý tập trung vào chuyện lão thái quân bị dọa đến chết, cho nên xem nhẹ dạ dày, điều này thật là một sơ sẩy. Lão đạo vội vàng cầm một cây đao cắt mỏng, đi đến bên cạnh thi thể, thuần thục mở dạ dày ra.

Nếu như đúng theo lời Hạng Quân Vãn nói, đồ an trong dạ dày lão thái quân vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa, nhờ lão đem tất cả những thứ đó lên bàn khám nghiệm, Hạng Quân Vãn cầm ngân châm đem từng thứ từng thứ tách ra. Quả nhiên, sau khi xem lại

ngửi, Hạng Quân Vãn đã phát hiện sự giống nhau trong đó. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Quận chúa, có phải hay không có cái gì dị thường?” Lão đạo khám nghiệm tử thi thấy vẻ mặt của Hạng Quân Vãn ngưng trọng, vội vàng mở miệng hỏi.

“Không có.” Hạng Quân Vãn lắc lắc đầu, “Xem ra là ta quá lo lắng!”

Trong cái nhìn chăm chú của lão đạo kia, Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu trở về viện của mình. Đóng cửa lại, Phượng Cửu lệnh cho Phi Sương canh giữ ngoài cửa, chính mình nhìn về phía Hạng Quân Vãn, “Nói đi, rốt cuộc làm sao?”

Từ lúc vừa rồi, Phượng Cửu đã phát hiện ra manh mối, chỉ là Hạng Quân Vãn không chịu nói ra trước mặt mọi người, hắn cũng không truy vấn, nàng hẳn là kiêng kị cái gì.

Biết Phượng Cửu đã nhìn ra vấn đề, Hạng Quân Vãn ngẩng đầu, mở lòng bàn tay, trong đó một phiến lá nhỏ tựa như miếng ngũ giác tinh, “Đây là Đọa Lạc Thảo, sinh trưởng trong rừng rậm phương nam ẩm ướt ấm nóng. Sở dĩ kêu Đọa Lạc Thảo, bởi vì khi con người ta ăn nó sẽ vô thanh vô thức tiến vào ảo giác. Ảo giác này có thể là khoái hoạt, có thể là khủng bố, toàn bộ tuỳ thuộc vào hiệu lệnh của người cho ăn.”

“Ý của nàng là, lão thái quân đã dùng Đọa Lạc Thảo, lại có người cho bà ta chỉ lệnh, có lẽ là một cái chỉ lệnh khủng bố, cho nên lâm vào ảo giác khủng bố kia, bị ảo giác của chính mình hù chết?”

Phượng Cửu lần đầu tiên nghe nói đến Đọa Lạc Thảo, mà biểu tình Hạng Quân Vãn lại cực kỳ nghiêm túc, Phượng Cửu biết nàng không có lừa gạt hắn. Không nghĩ tới một phiến lá xanh nho nhỏ, cư nhiên có uy lực như thế.

Hạng Quân Vãn nhìn thấy Đọa Lạc Thảo cũng hết sức kinh ngạc, thực vật như thế chỉ có ở Vân Nam nóng ẩm quanh năm mới có. Dựa theo phân bố địa lý của đại lục này, Đọa Lạc Thảo hẳn là sinh trưởng ở phía Nam Dực Nhân quốc, như vậy, chuyện này cùng Dực Nhân quốc có quan hệ?

Hạng Quân Vãn đem phân tích của mình nói cho Phượng Cửu, cùng với ý nghĩ của hắn không mưu mà hợp. Từ lúc Hạng Quân Vãn nói Đọa Lạc Thảo sinh trưởng trong rừng rậm nóng ẩm, Phượng Cửu đã nghĩ âm mưu lần này đến từ Dực Nhân quốc. Nói như thế, rốt cuộc đó là ai? Là vẫn người vẫn coi đệ đệ là kẻ thù Nguyên Khê, hay là lão hoàng đế lo lắng hắn sẽ chiếm ngôi của con mình Bách Lý Thái Vi?

“Nguyên Khuê? Bách Lý Thái Vi?”

Hạng Quân Vãn lúc này mày cũng nhíu lại, hai người này cùng Phượng Cửu hận thù sâu xa, tính ra khả năng là do bọn họ cũng rất lớn. Hơn nữa chuyện này còn liên lụy đến Hạng Trị Chung, lúc trước Bách Lý Thái Vi còn phái người ám sát Hạng Trị Chung, trong lòng nhất định hết sức oán hận Hạng Trị Chung phản bội Thái tử….

“Chúng ta phải làm sao? Phải về Bàn Long thành sao?”

Đối với ngày đầu tiên sau khi tân hôn xảy ra chuyện như vậy, tân nương Hạng Quân Vãn này thế nào cũng không cao hứng được.

Hôn sự của mình bị người ta tính kế thành âm mưu, không tìm được người phía sau màn làm chủ, nàng sẽ không-bỏ-qua!

Bởi vì chuyện của lão thái quân, Phượng Cửu rất áy náy. Vốn dĩ muốn cho Hạng Quân Vãn một hôn lễ độc nhất vô nhị, hai người đi dạo xung quanh, chậm rãi trở về Bàn Long thành, ai mà biết sẽ phát sinh chuyện như vậy. Chuyện này, thật đúng là không tốt.

“Chúng ta trước hết chờ ở chỗ này.”

Phượng Cửu nắm thắt lưng Hạng Quân Vãn, nhẹ nhàng ôm nàng. “Vãn Vãn, thực xin lỗi, xảy ra chuyện như vậy, là ta không dự liệu được!”

“Đây không phải là lỗi của chàng! Thật đó!” Biết được Phượng Cửu cảm thấy thua thiệt, Hạng Quân Vãn vội vàng đánh gãy ý nghĩ như vậy của hắn, “Có thể coi là xui xẻo, nên tìm người phía sau cái màn này! Chẳng những tính kế chúng ta, ngay cả phủ tướng quân cũng coi bị trúng kế, tâm địa thật sự quá ác độc!”

Nghĩ đến bởi vì chính mình cùng Phượng Cửu mà liên lụy Hạng Trị Chung, Hạng Quân Vãn trong lòng tức giận không thôi. Lão thái quân chết ở phủ đại tướng quân Thương Nguyệt quốc, chuyện này nếu bị người khuếch đại ra ngoài, không chừng sẽ còn nói như thế nào!

Hạng Quân Vãn lo lắng cũng không phải dư thừa, cho dù bọn họ muốn giấu diếm chuyện tình lão thái quân, Cẩm thành ngày hôm sau vẫn đồn đãi đến ồn ào huyên náo.

Vốn dĩ đối với hôn sự này, bách tính có thái độ chờ mong cùng chúc phúc, nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, cộng thêm một

số người gây sóng gió, dư luận trong thành toàn bộ bàn tán xôn xao.

Dân chúng bát quái trỗi dậy, lực lượng là vô cùng. Có người bắt đầu nói lên thân thế Phượng Cửu, đồn đãi ở trong Bàn Long thành lão thái quân cùng Phượng Cửu quan hệ lưỡng cực, rồi đến mối quan hệ giữa Phượng Cửu cùng mấy hoàng huynh ngoài cười trong không cười, cộng thêm đối với tiểu thúc nhìn chằm chằm Bách Lý Thái Vi…… Mọi chuyện không cần thiết đều trực tiếp bị người quăng lên mặt bàn mà nói.

Dưới sự khuyếch đại của lòng người, tất cả mọi người cảm thấy, chuyện này là do Phượng Cửu cùng Hạng Trị Chung liên thủ gây ra.

Lão thái quân không chịu giao quyền, Phượng Cửu tuổi tác đã lớn, hai người mâu thuẫn xung đột trực tiếp giết chết lão thái quân. Ở Bàn Long thành, Phượng Cửu ra tay không được, đúng dịp có cơ hội là đại hôn, đem lão thái quân lừa đến phủ tướng quân, nhờ Hạng Trị Chung ra tay, như thế Phượng Cửu hoàn toàn thoát khỏi hiềm nghi ——

Khi tin tức này rơi vào tay Hạng Quân Vãn, con ngươi xinh đẹp của nàng lập tức nhiễm lên một tầng ý tứ khó nói.

“Dụ Tịnh, đi thăm dò tin tức này là do ai đồn ra. Trực tiếp bắt người này mang đến đây cho ta!”

Chỉ trong vòng một ngày, lời đồn đãi truyền thành như thế, không phải có người ác ý thì là cái gì! Hạng Quân Vãn hiện tại có chút lo lắng tình cảnh của Phượng Cửu cùng Hạng Trị Chung, tuy rằng chuyện này không thể mang đến bất kỳ tổn thương đáng kể nào cho hai người đó, nhưng mà nàng tổng cảm giác có một cao nhân đứng đằng sau chỉ đạo hết thảy, để đạt được mục đích không ai biết.

Như vậy, rốt cuộc là ai làm chứ? Tại sao phải làm như vậy, mục đích là cái gì?

Vấn đề này quấy nhiễu Hạng Quân Vãn, khiến nàng trăm tư khó giải. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Dụ Tịnh đã từ chỗ Triệu Mạn biết thân phận của Hạng Quân Vãn, mặc dù có chút bất khả tư nghị, nhưng đối với Hạng Quân Vãn ngược lại cung kính, giống như đối với Triệu Mạn.

Nhờ có lực lượng Hắc Bạch Sát, Dụ Tịnh rất nhanh tra được năm nguồn gốc của lời đồn, chỉ là thời điểm hắn mò đến nơi, năm người này đều đã bị diệt khẩu, một đao mất mạng, manh mối cũng như thế bị chặt đứt, như trước thuỷ chung mờ mịt.

Khi Hạng Quân Vãn nghe được tin tức, càng thêm xác định ý tưởng trong lòng mình, toàn bộ chuyện này không phải ngẫu nhiên, mà là có người ở sau lưng mưu toan.

Ngay lúc nàng xác định lão thái quân dùng Đọa Lạc Thảo, cộng thêm có người thao túng cho nên mới bị hù chết, một nha đầu đi theo lão thái quân đến đây đột nhiên trúng độc tử vong, không hề có dấu vết, không có bất kỳ manh mối nào, cực kỳ sạch sẽ, làm cho không có người nào có thể nói cái gì.

“Thật là bọn họ sao? Vậy bước tiếp theo bọn họ muốn làm cái gì?”

Phượng Cửu vừa vào cửa, liền nhìn thấy Hạng Quân Vãn vừa viết vừa vẽ vừa tự lầm bầm ở bên cạnh bàn học, đi vào mới phát hiện Hạng Quân Vãn vẽ trên giấy một quan hệ đồ, thì ra nàng luôn nắm chắc mấy tin tức này. Nghĩ đến tân hôn còn chưa có thế giới

riêng của hai người, thì đã mệt Hạng Quân Vãn vì hắn lo lắng, Phượng Cửu trong lòng thật không dễ chịu.

“Chàng đã trở lại!”

Ngẩng đầu nhìn Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn cười ngọt ngào, mệt mỏi trên mặt cũng trở thành hư không, hé ra nụ cười sáng lạn với Phượng Cửu.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Rời Khỏi Cẩm Thành

"Ừ! Ta đã trở về!" Hạng Quân Vãn tươi cười, giống như ánh náng mùa xuân vuốt lên lòng Phượng Cửu giữa mùa đông giá rét. Nghĩ đến những chuyện xảy ra trong thời gian vừa qua, Phượng Cửu cũng có chút áy náy. "Vãn Vãn, ta giới thiệu một người cho nàng!"

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Vãn mới phát hiện ngoại trừ Phượng Cửu bước vào, còn có một người nàng không ngờ đến —— Bách Lý Giao. Phượng Cửu vì sao mang Bách Lý Giao đến đây? Dấu chấm hỏi trực tiếp xuất hiện trong mắt Hạng Quân Vãn.

"Bách Lý Giao, sư đệ của ta, nàng đã thấy qua."

"Hạng Quân Vãn, tẩu tử của ngươi!"

Hạng Quân Vãn từng lấy rất nhiều thân phận gặp qua Bách Lý Giao, lúc này vừa nghe Phượng Cửu nói đại danh đỉnh đỉnh Hi Quận Vương lại là sư đệ của hắn, Hạng Quân Vãn hết sức giật mình, nhưng vẫn duy trì biểu hiện ôn hoà, hữu lễ cảm tạ lệ vật tân hôn của Bách Lý Giao.

"Cám ơn lễ vật của ngươi! Kim châu rất được, ta rất thích!"

"Tẩu tử thích là tốt rồi!"

Biết tiểu nương tử vẫn còn hoang mang, Phượng Cửu mời Bách Lý Giao ngồi xuống, lại ôm Hạng Quân Vãn, “Vãn Vãn, ta muốn trở về!”

“Quay lại Bàn Long thành?”

Đối với Phượng Cửu đột nhiên quyết định, Hạng Quân Vãn cảm giác có chút ngoài ý muốn, nhưng mà hắn nói như vậy nhất định Bàn Long thành đã xảy ra chuyện gì. Hẳn là, cùng cái chết của lão thái quân có liên quan! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chẳng lẽ có người lấy chuyện này gây sóng gió? Chỉ là thời gian quá ngắn ngủi, một lần đi Bàn Long thành cho dù thiên lý mã cũng phải mất mấy ngày lộ trình, người trong Bàn Long thành làm sao nhanh như vậy đã biết lão thái quân đã qua đời? Hoặc là, chuyện này vốn chính là một âm mưu, phụ tử Phượng Trường Minh cùng Phượng Hi ở Bàn Long Thành cũng có phần tham gia?

Trong chốc lát, Hạng Quân Vãn trong đầu biến chuyển rất nhiều ý tưởng, thời điểm đối diện với Phượng Cửu, hắn đã đọc được tâm tư của nàng, nữ nhân của hắn quả nhiên thông minh.

“Thánh chỉ của Nguyên Khuê đã đến Bàn Long thành, Phượng Trường Minh là chủ mới của Bàn Long Thành.”

Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Vãn hoàn toàn hiểu rõ. Thì ra bọn họ đoán không sai, lão thái quân qua đời cùng Nguyên Khê có liên quan, chỉ là không ngờ Phượng Trường Minh cùng Nguyên Khê cũng nhúng tay, thật không biết Phượng Trường Minh đạo làm con thế nào, đây chính là mẹ ruột hắn!

“Được, ta với chàng cùng nhau trở về!”

Hạng Quân Vãn nắm chặt tay Phượng Cửu, vẻ mặt kiên định. Phượng Cửu đi đâu, nàng tự nhiên muốn phu xướng phụ tùy đi theo hắn. Huống chi để cho Phượng Cửu một mình đi Bàn Long thành, Hạng Quân Vãn thế nào cũng không yên tâm. Đi nhiều người một chút giúp đỡ nhau!

Từng động tác của Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu dừng trong mắt Bách Lý Giao, hắn đối với tẩu tử này có nhận thức nhất định. Phúc họa cùng chịu? Ngược lại là một thê tử rất tốt!

Mà Phượng Cửu thấy Hạng Quân Vãn không chút do dự đáp ứng sẽ đi cùng hắn, trong lòng đương nhiên cũng cao hứng. Nói thật, tân hôn vốn dĩ là chuyện tình hạnh phúc ngọt ngào bao nhiêu, lại bị lão thái quân chết quấy rầy, hiện tại Bàn Long thành lại xảy ra rắc rối, nếu không phải chuyện xảy ra đột nhiên, hắn không muốn khiến Hạng Quân Vãn đi theo mình chịu khổ.

Vốn dĩ hắn muốn Hạng Quân Vãn lưu lại Cẩm thành, không rõ Nguyên Khê chuẩn bị cái gì để đối phó với nàng, để nàng ở lại phủ tướng quân mới là an toàn nhất. Nhưng mà nàng đã nói thẳng sẽ cùng hắn, tình phu thê như thế làm sao không khiến cho Phượng Cửu cảm động! Bất quá, cảm động thì cảm động, hắn cũng không muốn mang theo Hạng Quân Vãn.

“Vãn Vãn, kỳ thật không có đại sự gì, Phượng Hi muốn khống chế Bàn Long thành, hắn vẫn còn non một chút. Nàng ở tại chỗ này ta mới yên tâm!”, Thuyền cẩn thận mới chạy được vạn năm, Phượng Cửu nay mới uy hiếp Hạng Quân Vãn, nếu nàng có chuyện không hay xảy ra, Phượng Cửu không dám cam đoan chính mình sẽ biến thành cái dạng gì.

Dù cho Phượng Cửu xác định bản thân có năng lực bảo hộ Hạng Quân Vãn, nhưng phàm sự tình đều có vạn nhất, Phượng Cửu không ngờ nổi "vạn nhất" này.

Thấy mình bị Phượng Cửu "ngăn cách" ở bên ngoài, Hạng Quân Vãn có chút mất hứng, lập tức kéo tay Phượng Cửu không buông, "Ta mặc kệ! Chàng phải mang theo ta! Chàng đi đâu ta đi đó! Chàng dám để lại một mình ta, ta không chấp nhận!"

Hạng Quân Vãn bộ dạng "vô lại" khiến cho Bách Lý Giao nở nụ cười, "Sư huynh, hay là mang theo tẩu tử đi! Vạn nhất nàng vụng trộm chạy tới, ngươi không phải càng lo lắng sao?"

Nghe Bách Lý Giao nói thế, Phượng Cửu đương nhiên đã nghĩ tới, cúi đầu, lại nhìn thấy bộ dáng Hạng Quân Vãn hết sức quật cường, Phượng Cửu thở dài, bàn tay to bao lấy tay Hạng Quân Vãn.

"Ta vốn dĩ muốn sư đệ sắm vai ta, cùng nàng ở lại phủ tướng quân, để lừa hết bọn thám tử, nàng đã muốn cùng với ta, thì cứ vậy đi! Chỉ là, không có ai sắm vai nàng, ta lo lắng chuyện này sẽ bị tiết lộ."

Thì ra Phượng Cửu mang Bách Lý Giao đến đây là vị cớ này! Hiện tại Hạng Quân Vãn có chút hiểu được, vì sao mỗi lần có chuyện phiền phức, Phượng Cửu đều đem vấn đề quăng cho Bách Lý Giao, còn tưởng rằng Phượng Cửu trêu chọc hắn, ai ngờ bọn họ là sư huynh đệ. Xem ra, trình độ của Bách Lý Giao phải đạt tới mức độ kinh người nào đó!

Phượng Cửu nói, cũng là một chuyện thật phiền toái. Khiến cho ai đến thay thế mình đây chứ? Hạng Quân Vãn cắn môi, đôi mi

thanh tú nhíu lại. Nàng đang suy nghĩ, một thanh âm dịu dàng nhẹ nhàng truyền đến, “Ta nguyện ý giúp các ngươi!”

Người nói chuyện là Lạc Tuyết, xác thực mà nói, là Công Tôn Lan Tịch. Nàng vô ý nghe được hai câu cuối cùng của Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn, tuy rằng không biết rốt cuộc là sự tình gì, trực giác nói cho Công Tôn Lan Tịch biết Hạng Quân Vãn đang gặp phiền toái. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Đối với Hạng Quân Vãn, Công Tôn Lan Tịch phi thường bội phục. Chưa nói đến Hạng Quân Vãn tài hoa, chỉ riêng việc có thể từ trong hoàng cung quang minh chính đại đem người mang ra ngoài, phần khí phách này, phần gan dạ sáng suốt này, Công Tôn Lan Tịch cảm thấy mặc cảm. Ngay ngày hôm qua, Đông Trùng đã bình an đến phủ tướng quân, chủ tớ đoàn tụ, Công Tôn Lan Tịch không biết làm sao cảm tạ Hạng Quân Vãn.

Nay, Hạng Quân Vãn có chuyện khó xử, Công Tôn Lan Tịch vốn dĩ chính là một nữ tử trượng nghĩa, tự nhiên muốn cảm tạ người ta, cho nên trực tiếp lên tiếng đề nghị, nàng muốn giúp Hạng Quân Vãn một phen!

Hạng Quân Vãn võ công không tệ, lại càng không cần phải nói Bách Lý Giao cùng Phượng Cửu là cao thủ, Công Tôn Lan Tịch xuất hiện khi nào, bọn họ hết sức rõ ràng, biết nàng chỉ vô ý đi ngang qua, không hề có ý tứ nghe lén.

“Ngươi?” Bách Lý Giao cao thấp nhìn nhìn Công Tôn Lan Tịch, lúc này Lạc Tuyết còn chân chính còn sắm vai Công Tôn Lan Tịch trong cung, vị công chúa trước mặt một thân nô tỳ của Hạng Quân Vãn.

“Ngươi không phải là tỳ nữ bên người tẩu tử hay sao? Ngươi sắm vai tẩu tử cũng không phải không được, chỉ là một tỳ nữ quen thuộc bên người tẩu tửu, đột nhiên biến mất, sẽ khiến cho người ta hoài nghi?”

Bách Lý Giao nói cũng có lý, Công Tôn Lan Tịch suy nghĩ một lát, ngẩng đầu, “Việc này giải quyết không khó, chúng ta thông báo nàng nhiễm bệnh, phải cách ly vài ngày, cũng sẽ không có người hoài nghi. Chờ hai ngày nữa Lạc Tuyết trở về, nói thẳng hết bệnh rồi, không có người để ý đâu.”

Công Tôn Lan Tịch nói ra đem Bách Lý Giao đầu óc choáng váng, chờ Hạng Quân Vãn giải thích thân phận Công Tôn Lan Tịch, Bách Lý Giao mới hiểu được, sắc mặt cũng trở nên lãnh liệt.

“Nàng họ Công Tôn, là hoàng thất công chúa, sao có thể tin!”

Lời của Bách Lý Giao, đâm vào lòng Công Tôn Lan Tịch một trận ủy khuất. Bọn họ muốn làm cái gì nàng không rõ, chỉ một lòng muốn giúp Hạng Quân Vãn mà thôi, lại bị người ta hiểu lầm, nóng giận lập tức lên, “Ta sẽ không hại Quân Vãn! Vãn Vãn đã cứu ta cùng thị nữ của ta, ta không phải là người lấy oán trả ơn!”

Bởi vì tức giận cộng thêm phẫn nộ, mắt hạnh của Công Tôn Lan Tịch nhiễm lên một tầng lửa giận. Bách Lý Giao nàng nhận ra, là Hi Quận Vương Chu Liên quốc, hắn thế nhưng nói nàng như vậy, nghi ngờ nhân phẩm của nàng, thật sự là đáng giận!

“Nếu nói theo ngươi như vậy, ngươi là Quận Vương Chu Liên quốc, chẳng phải là càng không thể tin!”

Bị tiểu cô nương phản bác, quả hạch đào trong tay Bách Lý Giao nhất nhất dừng chuyển động, nở nụ cười lạnh. “Tình cảm của ta cùng Phượng Cửu, há là ngươi có thể châm ngòi!”

“Ngươi!” Thái độ đối với người, cùng ngữ điệu của hắn, cùng với thần thái ánh mắt, thấy thế nào cũng chán ghét.

Thấy hai người châm chọc lẫn nhau, mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Hạng Quân Vãn vội vàng đứng ra giải vây. Bách Lý Giao là sư đệ Phượng Cửu, thời gian Công Tôn Lan Tịch cùng nàng ở chung tuy chưa được bao lâu, nhưng nàng biết vị tứ công chúa này một chút kiêu ngạo cũng không có, làm người rất có khí chất, Hạng Quân Vãn cũng không hy vọng hai người này quan hệ náo loạn.

“Lan Tịch, hắn chính là hơi mạnh miệng, người cũng rất tốt, giúp ta cùng Phượng Cửu rất nhiều lần.”

Hạng Quân Vãn kéo kéo tay Công Tôn Lan Tịch, thái độ hoà hảo, sau đó lại trừng mắt nhìn Bách Lý Giao một cái, “Lan Tịch là hảo tỷ muội của ta, ngươi nếu khi dễ nàng, chính là khi dễ ta! Ngươi khi dễ ta, Phượng Cửu sẽ giúp ta báo thù!”

Hạng Quân Vãn vốn nghiêm trang, nhưng thời điểm nàng nói ra lời này, có pha chút đắc ý khôi hài. Nhìn hai người bọn họ quan hệ rất tốt, Bách Lý Giao bĩu môi, không nói thêm cái gì, “Nếu ngươi cùng sư huynh không phản đối, ta cũng sẽ không phản đối.”

Bách Lý Giao nhượng bộ, Công Tôn Lan Tịch cũng không để bụng, ngược lại hết sức chân thành nhìn về phía Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn, “Là ngươi đem ta ra khỏi địa phương ăn thịt người kia, hiện tại các ngươi có cần, có chuyện khó khăn, ta đều nguyện ý giúp ngươi! Quân Vãn, tin tưởng ta!”

Điều này ước chừng cũng là biện pháp thích ứng nhất lúc này. Hạng Quân Vãn nghĩ nghĩ, cùng Phượng Cửu trao đổi ánh mắt, cuối cùng gật đầu đáp ứng, đem chuyện tất cả mọi chuyện nói cho Công Tôn Lan Tịch.

“Thì ra là như thế!” Hạng Quân Vãn gần đây gặp quá nhiều phiền toái, Công Tôn Lan Tịch đã sớm nghe đồn, cũng vì nàng sốt ruột chỉ không biết làm sao giúp được Hạng Quân Vãn. Hiện tại, đây là một biện pháp tốt!

“Quân Vãn, đem ta dịch dung thành ngươi, để cho ta thay thế ngươi đi! Ngươi yên tâm, hành động của ta không tệ lắm, có Hi Quận Vương phối hợp, sẽ không bại lộ đâu.”

Công Tôn Lan Tịch tuy rằng không xinh đẹp, nhưng mà rõ ràng là một con người lưu loát, nàng mất mẹ đẻ từ sớm, ở trong cung không có ai bảo hộ mà lớn lên, cũng là một con người biết ẩn nhẫn, biết diễn để sống. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nghĩ vậy, Hạng Quân Vãn gật gật đầu, “Lan Tịch, vậy làm phiền ngươi rồi!”

Chuẩn bị cả một ngày trời, Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu dịch dung sau đó rời khỏi Cẩm thành. Vì lấy giả đánh tráo, Phượng Cửu để lại Phi Sương bên người Bách Lý Giao, hiện tại ở lại phủ tướng quân là Bách Lý Giao cùng Công Tôn Lan Tịch đã dịch dung.

Trên đường, Hạng Quân Vãn cùng Phượng Cửu giả dạng thành đôi vợ chồng bình thường, không thể không nói nhân khí trên người, cho dù mặc áo tang vải thô, nhìn cũng không giống người thường. Hoàn hảo thuật dịch dung của Hạng Quân Vãn không tệ, mạnh tay

đem ánh mắt Phượng Cửu dùng thuốc dán che khuất, cộng thêm Phượng Cửu thu liễm một ít, cho nên mới khó có người nhận ra.

“Có mệt hay không?” Đi gấp sáu ngày đêm, hai người đã đến biên cảnh Thương Nguyệt quốc. Cả dọc đường đi không ngừng nghỉ, hai người đều có chút phong trần mệt mỏi. Nhìn tóc của Hạng Quân Vãn hơi rối, cùng tro bụi trên mặt, Phượng Cửu rất đau lòng.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hoa Rơi Trong Mộng Biết Bao Nhiêu (Thượng)

“Hoàn hảo.” Hạng Quân Vãn liếm liếm cánh môi hơi khô.

“Còn hai ngày là có thể đến bàn Long thành!” Phượng Cửu đi đến bên Hạng Quân Vãn, tay lớn bao trùm lên bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trên dây cương, “Nàng vất vả!”

“Ta và chàng là vợ chồng, tự nhiên là muốn phúc họa cùng nhận! Đây mới là bắt đầu thôi! Ta còn muốn cùng chàng cả đời ——”

Đây là lần đầu nàng đi xa ở thế giới này, tuy rằng phải di chuyển liên tục, không có thời gian thưởng thức phong cảnh chung quanh, nhưng biết bao nhiêu cảnh đẹp nàng vẫn thu vào mắt. Bất đồng với Cẩm thành bằng phẳng rộng lớn, càng xuôi nam, đồi núi càng nhiều, cảnh sắc cũng khác nhau rất lớn. Quả nhiên đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, tự tại vui sướng trước đây chưa từng trải qua, dù bọn họ một đường phong trần mệt mỏi, tâm tình lại vô thương tự tại.

“Phượng Cửu, ngày đó chàng cùng phụ thân hàn huyên cái gì? Thế nào trễ như vậy mới trở về?”

Trong lòng Hạng Quân Vãn vẫn còn hoang mang, trước khi đi, Phượng Cửu, Bách Lý Giao cùng Hạng Trị Chung ở trong phòng Hạng Trị Chung ngây ngẩn cả ngày, đêm khuya mới trở về, ra vẻ đã thương lượng cái gì, nhưng khi nàng hỏi Phượng Cửu chỉ mỉm cười

xoa xoa tóc nàng, cái gì cũng không nói, vì thế liền trở thành một dấu chẩm hỏi nho nhỏ, luôn cứ quanh quẩn trong lòng nàng.

“Nàng muốn biết?”

Phượng Cửu đưa nước cho Hạng Quân Vãn nhuận môi, nhìn đôi môi khô tái kia gặp nước trở nên mềm mại hồng nhuận, giống đoá hoa dưới cơn mưa, Phượng Cửu nghiêng người hôn Hạng Quân Vãn. Đầu lưỡi trên cánh môi của nàng phác họa, cuối cùng một đường thăm dò vào, nhẹ nhàng nhiễu loạn.

Xấu hổ muốn chết —— Hạng Quân Vãn đỏ mặt, cách bọn họ không xa chính là người còn có khách điếm, Phượng Cửu “Hết sức lông bông” như thế, sợ là đã bị người ta nhìn rồi. Hạng Quân Vãn vừa định đẩy Phượng Cửu ra, hắn đã tự giác rời đi, ánh mắt tập trung trên hai má phi hồng của Hạng Quân Vãn.

“Chờ nàng sinh cho ta đứa nhỏ, ta sẽ nói cho nàng biết!”

Nói xong, Phượng Cửu cười lớn, giơ roi giục ngựa, chạy lên phía trước, “Đây bí mật của các nam nhân, nữ nhân mọi nhà cũng không cần biết!”

Phượng Cửu bâng quơ tránh khéo như vậy nhưng Hạng Quân Vãn biết bọn họ nhất định đã thương lượng cái gì, hắn nhẹ nhàng bâng quơ như thế, bất quá là đem mọi chuyện chôn vùi, không muốn cho nàng biết. Thôi, nếu đây là bí mật của bọn hắn, nàng sẽ không hỏi nhiều! Tóm lại, Phượng Cửu cùng Hạng Trị Chung chắc chắn sẽ không làm tổn hại nàng, điểm ấy Hạng Quân Vãn hết sức rõ ràng.

Hai ngày sau, Hạng Quân Vãn rốt cục thấy được Bàn Long thành nơi Phượng Cửu sống từ nhỏ đến lớn. Nói là thành, xác thực nói là trạm kiểm soát giữa Thương Nguyệt quốc cùng Dực Nhân quốc, địa thế hiểm yếu, là vùng binh mã giao tranh. Mà Bàn Long thành ở trong tay Phượng Cửu trở nên bất khả xâm phạm. Dù còn cách khá xa, Hạng Quân Vãn vẫn thấy được tường thành rắn chắc sừng sững, toàn bộ là dùng thép đúc thành! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Rất xa, thiết tường dưới ánh mặt trời tản ra hắc sắc nhàn nhạt, nghe nói sau khi Phượng Cửu trưởng thành chuyện thứ nhất chính là giết chết Phạm Đường Hỷ quốc hoàng đế, tạo uy danh, chuyện thứ hai chính là đúc Bàn Long thành. Khi đó hắn bất quá cũng chỉ mới mười mấy tuổi……

Phượng Cửu không cùng Hạng Quân Vãn vào Bàn Long thành, mà dẫn nàng đến căn cứ bí mật của hắn —— Đào Hoa Ổ.

Đào Hoa Ổ ẩn trong núi non trùng điệp, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Du hành một ngày một đêm, lại xuống ngựa đi nửa ngày, Hạng Quân Vãn rốt cục gặp được địa phương Phượng Cửu luôn nói đến.

Bốn phía là núi, dưới chân núi là một mảnh hồ xanh biếc, trong hồ một tiểu đảo bất ngờ nhô lên, đình đài lầu các bao quanh bởi hoa viên vô tận, một khúc cầu gỗ uốn lượn nối giữ tiểu đảo và bờ hồ, dưới ánh mặt trời giống như thế ngoại đào nguyên.

“Đây là chỗ nào?” Hạng Quân Vãn vừa đi, một bên sợ hãi than, Phượng Cửu nắm tay nàng chậm rãi mà đi, ngẫu nhiên có gió nhẹ vung đến, đem nước hồ xanh biếc gợn sóng lăn tăn, chậm rãi lay động long người.

“Nơi này căn cứ bí mật của ta, ta trong lúc vô ý phát hiện, liền đem nơi này địa bàn của mình.”

Hạng Quân Vãn thích nơi này, Phượng Cửu thật cao hứng. Hắn đã sớm muốn mang Hạng Quân Vãn đến nơi mình sinh trưởng, bao gồm cả địa phương mình ẩn nấp. Dọc theo một khúc cầu gỗ, Phượng Cửu kể Hạng Quân Vãn nghe về mình thời thơ ấu thiếu niên, một vài chuyện tình khoái hoạt khiến cho tâm tình Hạng Quân Vãn mấy ngày liên tiếp buộc chặt thả lỏng rất nhiều.

Thẳng đến trên đảo, một nam tử tứ tuần xuất hiện trước mặt Phượng Cửu, “Bái kiến thiếu chủ, bái kiến thiếu chủ phu nhân!”

“Tiêu thúc!” Phượng Cửu gật đầu, Tiêu thúc ở phía trước dẫn đường, dẫn Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn tiến vào Đào Hoa Ổ.

Vừa rồi chỉ là xem xa xa, lúc này đi vào bên trong, Hạng Quân Vãn mới phát hiện Đào Hoa Ổ này, không một chỗ không xa hoa, không một chỗ không đắc ý, mà ngay cả phi điểu điêu khắc trên lan can đều trông rất sống động.

Trên đảo, ngoại trừ Tiêu thúc, còn có Tiêu thẩm cùng với A Triệu là nhi tử bọn họ. Ba người đều là gia nô Phượng Cửu, tuy rằng trầm mặc ít lời, nhưng đối với Phượng Cửu rất trung thành và tận tâm, Đào Hoa Ổ vẫn luôn do bọn họ xử lý.

Rửa mặt sạch sẽ chải đầu xong, Tiêu thẩm cười híp mắt chuẩn bị một bàn thức ăn tối phong phú rồi lặng lẽ lui ra, chỉ để lại hai người Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn.

Trên bàn đồ ăn thơm nức, mấy ngày nay vẫn ăn lương khô, Hạng Quân Vãn nhìn thấy mỹ thực liền có một loại cảm giác bụng đói kêu vang. “Những thứ này đều là Tiêu thẩm làm?” Hạng Quân Vãn bất khả tư nghị nhìn phụ nhân thuần phác ngoài cửa viện đang mang quần áo phơi nắng, cảm thấy nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

“Nếm thử khuê cá hấp đi, đây là món sở trường của Tiêu thẩm.” Phượng Cửu đem bong bóng cá đặt vào trong bát Hạng Quân Vãn, “Đi theo ta nàng chịu khổ! Ăn nhiều một chút mới tốt, phải tẩm bổ!”

Lời Phượng Cửu khiến Hạng Quân Vãn trong lòng ngọt ngào không thôi, mở miệng nếm thử, quả nhiên hương vị rất ngon, vội vàng động đũa, cùng Phượng Cửu chia sẻ mỹ thực.

Chờ hai người ăn uống no đủ, Tiêu thẩm sảng khoái dọn đi, Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn đi đến một tảng đá lớn xem mặt trời chiều.

“Nơi này thật xinh đẹp!”

“Có thích hay không?” Phượng Cửu đem Hạng Quân Vãn đặt vào trong lòng, thủ thỉ bên tai nàng.

“Thích!”

“Vậy chúng ta ở lại chỗ này, có được không?”

“Được! Chờ giải quyết hết chuyện trong Bàn Long thành, chúng ta sẽ đến ở nơi này.”

Nhìn Hạng Quân Vãn nghiêng mặt xinh đẹp, Phượng Cửu cầm lấy tay nàng, “Vãn Vãn, có chuyện ta muốn cùng nàng thương

lượng một chút.”

“Chuyện gì?” Từ lúc Phượng Cửu mang mình đến đây, Hạng Quân Vãn trong lòng đã cảm thấy có chút khác thường, cũng chờ đến khi Phượng Cửu tự mình nói ra, hiện tại thấy hắn chủ động mở miệng, nàng cũng an tĩnh lại.

“Ta hy vọng nàng có thể ở nơi này chờ ta, Bàn Long thành chuyện tình còn không có xác định, mang nàng đi qua đó, ta sợ không an toàn. Dù sao Bàn Long thành ta quen thuộc nhất, ta một người đi trước đón gió cũng tốt.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thời điểm hắn nói lời này, trong lòng Phượng Cửu có chút do dự lại có chút không yên, sợ Hạng Quân Vãn sẽ cự tuyệt. Hắn hiện tại duy nhất không yên lòng chỉ có Hạng Quân Vãn, nay Bàn Long thành tình huống phức tạp, mang theo Hạng Quân Vãn, hắn một là sợ bản thân mình không dám ra tay, hai là lo lắng bộ dáng hắn thanh tẩy mấy kẻ kia sẽ khiến nàng sợ hãi, dù sao trên tay hắn nhiễm biết bao nhiêu máu tươi đối với hắn không quan trọng, nhưng mà ở trước mặt Hạng Quân Vãn, hắn vẫn muốn là một nam nhân hoàn mỹ, không muốn làm sợ nàng.

“Có phải hay không có vấn đề rất khó giải quyết?”

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Vãn ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm Phượng Cửu, “Trong thành làm sao? Xảy ra trạng huống gì? Nguy hiểm sao?”

Nàng hỏi liên tiếp, đều là quan tâm an ủi Phượng Cửu, để lại trong lòng hắn một tư vị dịu dàng. Có gia đình, có nương tử, về sau

còn có đứa nhỏ, có thiên địa thuộc về chính bọn họ, đây là một chuyện hạnh phúc tột cùng.

“Vấn đề không quá lớn, bất quá là một it việc không thể lường trước được. Chỉ là để ngừa vạn nhất, ta sợ bọn họ chó cùng rứt giậu. Phải biết rằng nàng hiện tại là điểm yếu duy nhất của ta, là người duy nhất ta quan tâm. Ta không muốn nàng xảy ra chuyện. Nàng ở bên cạnh, ta sẽ phân tâm ——”

Phượng Cửu bình thản không lay động nói ra nội tâm lo lắng của hắn, hắn không phải chưa từng nghĩ tới lưu một phong thơ cho Hạng Quân Vãn, chính mình đến Bàn Long thành, nhưng vừa nghĩ tới tính tình Hạng Quân Vãn, hay là thẳng thắn nói ra mới tốt. Dù sao bọn họ là vợ chồng, dù hắn là vì Hạng Quân Vãn suy nghĩ, cũng nên nghe một chút ý nghĩ của nàng. Nếu thật sự hắn bỏ đi trước, làm nàng miên man suy nghĩ lung tung, hoặc là chạy đến Bàn Long thành, Phượng Cửu càng lo lắng thêm.

Mà Phượng Cửu nói như vậy, Hạng Quân Vãn lập tức hiểu rõ trong lòng hắn lo lắng.

Xác thực theo lời hắn nói, Bàn Long thành bây giờ là tình huống nào cũng không rõ ràng, một mình hắn quen đường quen phố, trở về sẽ dễ dàng hơn, cũng không cần cố kỵ, không chỗ nào vướng bận, làm việc thêm thoải mái. Ngược lại nếu hắn mang nàng theo, phải chiếu cố nàng, hắn sẽ phân tâm. Dù cho nàng cũng là cao thủ, nhưng ở hoàn cảnh lạ lẫm, rốt cuộc không thể quen thuộc như Phượng Cửu, nàng không thể để hắn thêm phiền toái.

Hạng Quân Vãn từng nếm trải cảm giác bận tâm này, tựa như lúc trước tiến vào Đường Môn, Đường Thuần chính là điểm yếu của nàng, vì muốn cho nàng vượt qua được điểm yếu này, Đường Môn

chưởng môn chính là tổ phụ từng đem nàng và Đường Thuần đồng thời vứt ở một địa phương nguy hiểm, kết quả đương nhiên là thất bại, bởi vì trong lòng lo lắng Đường Thuần, cho nên nhiệm vụ vốn dĩ không khó thế nhưng thất bại, cho nên nàng đã bị trách phạt rất nặng.

Phượng Cửu lần này đi Bàn Long thành, tình huống bên trong khó nói, nếu tùy tiện mang theo nàng, hệ số nguy hiểm sẽ gia tăng bao nhiêu, nàng không nghĩ trở thành gánh nặng cho Phượng Cửu.

“Được, ta không đi theo! Bất quá chàng phải đáp ứng ta, chỉ là đi hỏi thăm tình huống trong thành, suy nghĩ sẽ xử lý chuyện trong thành thế nào, phải cùng ta thương lượng, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp. Gặp chuyện cần ta hỗ trợ, thì phải gấp gấp truyền tin trở về. Chàng phải bảo trọng!”

Có được Hạng Quân Vãn gật đầu, Phượng Cửu rốt cục nhẹ nhàng thở ra, đưa tay ôm nàng, cằm tựa lên trán người yêu, “Được! Ta đáp ứng nàng, sẽ bình an trở về!”

Buổi tối, chờ Hạng Quân Vãn ngủ, Phượng Cửu đi đến thư phòng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Thiếu chủ, đây là tin tức trong thành, chỉ chờ người đến động thủ. Bất quá, phía nam tựa hồ đã phái quân đội lại đây, tình huống cụ thể thế nào chưa nắm rõ, dường như có một nhân vật rất lợi hại, người của chúng ta tới gần không được.” Tiêu thúc đem tình huống mới nhất đưa cho Phượng Cửu, chính mình thối lui đến một bên.

Nhìn nội dung tình báo, biểu tình Phượng Cửu cũng không biến hoá, “Thông tri đến người của Thiên Địa Huyền Hoàng chuẩn bị cho

tốt, ngày mai nghe hiệu lệnh của ta, đem toàn bộ bắt đến, giết không tha!”

“Tuân lệnh!” Tiêu thúc gật đầu, “Vậy thiếu chủ phu nhân?”

“Lưu nàng ở chỗ này, có Bát Quái trận cùng các ngươi ở đây, ta yên tâm. Tiêu thúc, bảo vệ nàng cho tốt! Chờ Bàn Long thành yên bình trở lại, nhiều nhất là mười ngày, ta sẽ trở về. Ngày mai ta đi rồi, ngươi đem trận pháp mở ra, như thế thời gian sẽ chậm một chút……”

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hoa Rơi Trong Mộng Biết Bao Nhiêu (Trung)

Nói đến đây, Phượng Cửu nhìn nhìn vào phòng ngủ bên cạnh, khóe miệng lộ ra một nét cười dịu dàng. Đôi mắt Phượng Cửu đầy ẩn tình như thế, Tiêu thúc lần đầu tiên nhìn thấy. “Thiếu chủ, người có vẻ rất yêu thiếu phu nhân! Cho tới bây giờ ta chưa bao giờ thấy người đối với người khác lo lắng như vậy ——”

Tiêu thúc đi theo bên người Phượng Cửu niên kỉ lâu nhất, là lão nhân hắn tín nhiệm nhất, cũng chỉ có lão mới có thể cùng hắn đùa giỡn như vậy.

“Nàng là thê tử của ta, là người sẽ làm bạn với ta cả đời. Ta muốn sở hữu nàng, thương nàng, cưng chìu nàng, yêu nàng, bởi vì nàng đáng giá.”

Nhiều năm như vậy đi theo bên người Phượng Cửu, Tiêu thúc chưa từng thấy qua Phượng Cửu để mắt tới nữ nhân nào, chớ nói chi là động tâm động tình. Dù nghe được tin tức Phượng Cửu đại hôn, Tiêu thúc vẫn chỉ cho rằng Phượng Cửu đến tuổi, cần nữ nhân nối dõi tông đường. Nhưng thật không ngờ, Phượng Cửu sẽ đem Hạng Quân Vãn đến Đào Hoa Ổ, có thể thấy nữ tử này là là người trong lòng Phượng Cửu.

Lúc này nghe Phượng Cửu nói như vậy, ý tứ bảo vệ trong giọng nói hàm xúc nồng hậu như vậy, nội tâm Tiêu thúc càng thêm xác minh. Xem ra, Phượng Cửu thực yêu Hạng Quân Vãn!

Một lời của Phượng Cửu trước mặt Tiêu thúc bày tỏ tình cảm của mình, cũng làm cho Tiêu thúc tinh tường nhận thức, Hạng Quân Vãn không phải là nữ nhân có thể tuỳ tiện thay thế, đối với nàng, hắn là nên giống như đối với Phượng Cửu tận tâm tận lực.

“Thiếu chủ, ta biết làm như thế nào.” Tiêu thúc không thừa một chữ trả lời, nhưng Phượng Cửu biết được, hắn nhất định bảo vệ Hạng Quân Vãn thật tốt.

Phượng Cửu nhẹ nhàng bước trở về phòng, vừa đến bên giường thì Hạng Quân Vãn quấn tới.

“Nàng tỉnh? Ta đánh thức nàng có phải hay không?” Phượng Cửu ôm Hạng Quân Vãn, để nàng gối lên vai mình, hôn môi nàng và trán, lấy cằm cằm cọ cọ trên tóc người trong lòng.

“Thiếu chàng, ta ngủ không được.”

Hạng Quân Vãn nhu nhu nói, từ lúc cùng Phượng Cửu thành thân, có hắn bên người nàng an tâm hơn nhiều, tình huống nửa ngủ nửa tỉnh trước kia được cải thiện, dù có xảy ra sự tình gì cũng có thể ngủ ngon đến bình minh.

Vừa rồi nàng nằm một mình, vừa nghĩ tới Phượng Cửu sẽ rời đi, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn hai người bọn họ phải cách biệt, Hạng Quân Vãn có chút trằn trọc, thẳng đến khi Phượng Cửu trở về tâm tình mới kiên định xuống.

“Tiểu ngốc!” Được Hạng Quân Vãn ỷ lại, là chuyện tình hạnh phúc nhất, cũng làm cho Phượng Cửu càng thêm kiên định, nhất định phải bình định Bàn Long thành sớm một chút, cho nàng một cuộc sống yên ổn.

“Chờ ta xử lý tốt chuyện trong thành, sau đó chỉ cùng nàng ở nơi này. Xuân xem hoa nở, hạ nghe chim hót, thu xem lá đỏ, đông nghe tuyết rơi. Nàng nói có được không?”

Phượng Cửu miêu tả hình ảnh rất đẹp, khoé miệng Hạng Quân Vãn mang theo ý cười, hướng vào trong lòng ngực hắn cọ cọ. “Được!”

Một đêm rất nhanh trôi qua, buổi sang sau khi thưởng thức bữa sáng do Tiêu thẩm chuẩn bị, Hạng Quân Vãn cùng Tiêu thúc gấp rút đưa Phượng Cửu đến sườn núi. Hôm nay, thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây, Phượng Cửu đã cởi Hồng y đặc trưng của hắn, khoác lên người một kiện thanh sam, trên mặt cũng được dịch dung, che lấp dung mạo tuyệt mỹ, cùng người thường không khác là mấy.

“Tiêu thúc, Vãn Vãn ta nhờ ngươi!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Phượng Cửu vén áo dài, trước mặt Tiêu thúc quỳ xuống một gối, một lần cúi đầu này của hắn khiến cho Tiêu thúc hết hồn, miệng nói “Không được”, nghiêng người vội vàng tránh đi, đến bên cạnh kéo Phượng Cửu đứng lên.

“Tiêu thúc, người nghe ta nói hết. Lúc trước, là ngươi đem ta từ trong cung mang ra ngoài, ta không có phụ thân yêu thương, cũng không có mẫu thân chiếu cố, ngươi với ta mà nói không khác gì phụ huynh. Hôm nay, ta đem ta người quý giá nhất phó thác cho ngươi, cầu ngươi chiếu cố nàng thật tốt, chờ ta trở về.”

“Thiếu chủ!” Phượng Cửu nói rõ ràng như vậy, Tiêu thúc “phịch” một tiếng quỳ gối trước mặt Phượng Cửu, “Xin thiếu chủ yên tâm, có ta ở đây, chắc chắn sẽ bảo hộ thiếu phu nhân chu toàn! Người

yên tâm, ta sẽ bảo hộ nàng như bảo hộ hai hạt châu trên mắt của ta!”

Có Tiêu thúc hứa hẹn, Phượng Cửu đi vô cùng an tâm. Đến khi thân ảnh hắn hoàn toàn biến mất, Hạng Quân Vãn vẫn còn si ngốc nhìn về hướng hắn ra đi, dường như, dường như Phượng Cửu sẽ lập tức trở về.

“Thiếu phu nhân, chúng ta trở về đi thôi! Trên núi gió lớn! Thiếu chủ nhất định sẽ nhanh chóng trở về!”

Tiêu thúc đứng bên cạnh Hạng Quân Vãn, vừa rồi Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn lưu luyến chia tay hắn nhìn thấy rất rõ ràng, dù mới ở chung với nàng không lâu, nhưng một nữ tử có thể khiến cho thiếu chủ nhà mình động tâm, Tiêu thúc tin chắc nàng không giống như nữ nhân yếu ớt bình thường khác.

“Mấy ngày nay phải phiền toái Tiêu thúc Tiêu thẩm!” Hạng Quân Vãn mỉm cười nhìn về phía Tiêu thúc.

“Thiếu phu nhân, người quá khách khí! Đây là ta phải làm!”

“Tiêu thúc, người là trưởng bối, thì cùng Phượng Cửu giống nhau kêu tên của ta đi!”

“Không được! Người là thiếu phu nhân, thì vĩnh viễn là thiếu phu nhân!”

Tiêu thúc ngoan cố thật giống hòn đá trên đảo nhỏ, cứng rắn không thể lay chuyển, Hạng Quân Vãn không thuyết phục được hắn, đành phải nhận xưng hô như thế.

Chờ Hạng Quân Vãn trở về đảo, Tiêu thúc cùng A Triệu đem Bát Quái trận mở ra, nhất thời trong hồ sương mù mênh mông, sương mù dày đặt chặt chẽ bao vây tiểu đảo, từ ngoài nhìn vào căn bản không thể thấy được gì, chỉ có trên đảo trời vẫn xanh, như trước ấm áp sáng sửa.

Làm tốt hết thảy, Tiêu thúc cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Hiện tại chỉ còn chờ tin tức của Phượng Cửu, chờ hết thảy thuận lợi mười ngày sau hắn sẽ trở về.

Ngày trôi qua không có Phượng Cửu, Hạng Quân Vãn ngoại trừ ở thư phòng đọc sách chính là bồi Tiêu thẩm làm việc nhà. Tuy nhiều lúc Tiêu thẩm sẽ không để cho nàng hỗ trợ, nhưng Hạng Quân ở bên cạnh hay nói chuyện Tiêu thẩm rất thích. Vài ngày ở chung, Tiêu thẩm đã đem Hạng Quân Vãn yêu thương như chính khuê nữ của mình.

“Phu nhân, vết bớt trên mặt người mấy ngày nay có vẻ phai nhạt bớt đi rất nhiều.” Tiêu thẩm một bên câu cá, một bên ngắm nhìn Hạng Quân Vãn hồi lâu liền phát hiện, “Lúc trước nó đỏ tươi gai mắt, hôm nay xem, ngược lại mờ nhạt đi rất nhiều rồi!”

Hạng Quân Vãn trước giờ vẫn không để ý, cúi đầu xem hình ảnh chính mình trong nước, quả thật vết bớt đã nhạt đi nhiều, chẳng lẽ có chuyện gì hay sao? Hạng Quân Vãn chạm vào mặt mình, xem trái xem phải, thuỷ chung không phát hiện manh mối gì.

“Phu nhân không có vết bớt thật là xinh đẹp hơn đó!”

Xem bộ dáng Hạng Quân Vãn, biết nữ nhân không ai không thương tiếc dung mạo của mình, Tiêu thẩm vội vàng ở bên cạnh trấn

an nàng, “Nói không chừng vết này về sau sẽ hoàn toàn biến mất, đến lúc đó khẳng định thiếu chủ sẽ rất cao hứng!”

Tiêu thẩm nhắc tới Phượng Cửu, hai má Hạng Quân Vãn ửng đỏ. Đúng rồi, nếu nàng không có vết bớt sẽ lộ ra dung mạo sẵn có, mấy người luôn cho rằng nàng không xứng với Phượng Cửu, còn mắng nàng là kẻ quái dị, có thể hay không mở rộng tầm mắt?

Phát hiện nhan sắc mình thanh thiển hơn nhiều, tâm tình của Hạng Quân Vãn rất tốt, dù Phượng Cửu không phải là người để ý đến vẻ bên ngoài, nhưng Hạng Quân Vãn vẫn luôn hy vọng có thể là một chính mình tốt nhất trước mặt người yêu. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhi tử của Tiêu thẩm A Triệu bình thường lặng lẽ ít nói, làm việc cũng vô thanh vô tức, chỉ là ngẫu nhiên lộ ra ánh mắt thâm trầm cộng thêm một ít tìm tòi nghiên cứu, khiến cho Hạng Quân Vãn cảm thấy có chút kỳ quái. Hôm nay, Tiêu thúc cùng Tiêu thẩm đều có việc trên đảo, A Triệu đột nhiên xuất hiện sau lưng Hạng Quân Vãn, “Thiếu phu nhân —”

Thanh âm của A Triệu có chút khàn khàn, nghe giống như một lão niên, Hạng Quân Vãn đang ở chuyên chú đọc sách bị hắn đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, “Có chuyện gì, A Triệu?”

“Thiếu phu nhân có biết Vân Tranh quận chúa đi đâu không?”

A Triệu hỏi như vậy khiến cho Hạng Quân Vãn nhíu mày. Vân Tranh? Nàng thật lâu đã không có nghĩ đến người này, nếu không phải A Triệu đột nhiên nhắc tới, Hạng Quân Vãn đã nhanh quên cái vị quận chúa này.

“Ta không biết.”

Đối với Vân Tranh tình địch của mình, Hạng Quân Vãn không thích cũng không chán ghét, dường như trước khi đại hôn, Vân Tranh rời khỏi Cẩm thành đi tìm lão thái quân, sau lão thái quân lại đến Cẩm thành, Hạng Quân Vãn cũng không có thấy Vân Tranh. Lúc này A Triệu hỏi đến Hạng Quân Vãn đương nhiên lắc đầu, nàng cũng đã thật lâu không không thấy cũng không nhớ tới, đối với hướng đi của Vân Tranh hoàn toàn không biết.

Nghe xong lời của Hạng Quân Vãn, con ngươi A Triệu tối sầm u ám, cúi đầu lui trở về.

“A Triệu, ngươi hỏi thăm Vân Tranh có việc gì thế?”

Hạng Quân Vãn mẫn cảm nhận thấy được A Triệu khác thường, truy vấn một câu.

“Không có việc gì.”

A Triệu khôi phục bộ dáng ít lời thường ngày, vùi đầu làm việc, giống như vừa rồi cái gì hắn cũng không nói qua, khiến cho Hạng Quân Vãn một trận buồn bực.

“Tê ——” Hỏa Quỳ quấn quanh cổ tay Hạng Quân Vãn ẩn ẩn biến hoá, vừa rồi trong mắt A Triệu loé lên hàn ý, Hoả Quỳ cảm nhận được. Nếu không phải A Triệu là người của Phượng Cửu, Hỏa Quỳ nhất định sẽ một ngụm cắn cổ hắn. Người này, không thể tin!

Biểu hiện của Hoả Quỳ Hạng Quân Vãn làm sao không biết. A Triệu xác thực có phần khả nghi, bất quá nếu Phượng Cửu để A Triệu ở đây, hắn hẳn là đáng giá tín nhiệm. Chưa bao lâu sau, Hạng Quân Vãn đã đem chuyện mới vừa rồi đặt ở phía sau đầu.

Từ lúc Bát Quái trận được mở, mặt trời mọc mặt trời lặn không giống thể nhìn rõ ràng như bên ngoài, thời gian trôi qua có vẻ rất chậm, nhưng cho dù như thế mười ngày cũng rất nhanh đã trôi qua rồi.

“Thế nào còn chưa có trở lại?” Tiêu thúc có chút hoảng hốt. Ngày cùng Phượng Cửu ước định đã sớm đến, nhưng Phượng Cửu vẫn chưa xuất hiện. Hạng Quân Vãn cũng không phải người dễ gạt gẫm, nàng tựa hồ đã đã nhận ra một ít chuyện không thích hợp, làm sao Phượng Cửu có thể trở về trấn an nàng trước, đây là một vấn đề.

Năm đó, Phượng Cửu để cho Tiêu thúc đến xử lý Đào Hoa Ổ chính là không muốn cho ai khác biết được chỗ này. Trong Bàn Long thành luôn có cao thủ cùng Tiêu thúc trao đổi tin tức, theo lý thuyết tin tức hẳn là đã có, nhưng đã mấy ngày không có tin tức gì truyền đến, khiến cho Tiêu thúc từng trải lần đầu tiên có chút lo lắng.

“Cha A Triệu, làm sao?” Nhận thấy được bạn già kích động, Tiêu thẩm trong lòng đại để cũng đoán ra được chuyện gì, trong lòng cũng bối rối. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Thiếu chủ không có tin tức, ta muốn vào thành xem tình huống.”

Phượng Cửu trước giờ chỉ nói một không hai, lần này thất ước, khiến cho Tiêu thúc đã nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, dù trầm ổn cách mấy, e rằng lần này cũng có chút không bình tĩnh.

“Ngươi đi rồi, trong lòng thiếu phu nhân nghi ngờ phải làm sao đây?” Tiêu thẩm nhìn về phía phòng ngủ Hạng Quân Vãn, lúc này hẳn là thời gian nàng ngủ trưa, có lẽ đến Đào Hoa Ổ Hạng Quân

Vãn vẫn chưa quen thời tiết, cho nên mấy ngày này ngủ tương đối nhiều, đối với sự tình bên ngoài cũng không nhận thấy được.

“Nói là ta đi ra ngoài mua đồ! Tóm lại, nhất định phải ổn định thiếu phu nhân! Chỉ có thiếu phu nhân bình an, thiếu chủ mới có thể tĩnh tâm làm việc!”

Sau khi Tiêu thúc rời đi Đào Hoa Ổ hai ngày, Hạng Quân Vãn phát hiện nàng đã có thai. Thì ra, nàng thèm ngủ như vậy là phản ứng bình thường, cũng không phải cái gì khí hậu không quen. Vừa nghĩ tới mình và Phượng Cửu đã có kết tinh tình yêu, Hạng Quân Vãn phi thường cao hứng, hận không thể đem tin tức này trước tiên nói cho Phượng Cửu.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hoa Rơi Trong Mộng Biết Bao Nhiêu (Hạ)

“Thiếu phu nhân, không hay rồi!”

Hạng Quân Vãn đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc tột cùng thì đột nhiên A Triệu đến bên phòng nàng, vẻ mặt nghiêm túc.

“Làm sao?”

Tuy rằng A Triệu là nhi tử của Tiêu thúc cùng Tiêu thẩm, nhưng sau chuyện hắn hỏi thăm Vân Tranh, Hạng Quân Vãn đối với hắn có thêm một tia đề phòng. Không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị. Khi thấy A Triệu đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, Hạng Quân Vãn vẫn hết sức cảnh giác, đưa tay vuốt ve Hoả Quỳ, biểu tình bình tĩnh.

“Thiếu chủ, sợ là đã xảy ra chuyện ——”

Dù Hạng Quân Vãn đối với A Triệu có điều hoài nghi, nhưng khi nghe đến lời hắn nói, những thứ đó đều bị quăng hết sang một bên, lúc này trong đầu nàng chỉ có Phượng Cửu. Kỳ thật thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, nói không lo lắng đó là không có khả năng. Đặc biệt là mấy ngày nay, Hạng Quân Vãn có chút tâm thần không yên, khi A Triệu nói lời này thân mình nàng bất giác lay động một chút, bất quá sau vẫn kìm chế lay động, nghiêng mặt quay mắt về phía A Triệu.

“Ngươi nói cái gì?” Bốn chữ này, Hạng Quân Vãn nói vô cùng chậm, nếu cẩn thận nghe sẽ phát hiện thanh âm của nàng run nhè nhẹ.

“Thiếu chủ trước khi đi đã nói mười ngày sau nhất định trở về, nhưng đến bây giờ, chúng ta vẫn không có thu được bất cứ tin tức gì. Phụ thân ta đi Bàn Long thành hỏi thăm tin tức đã ba ngày còn chưa có trở lại, nói không chừng lần này……” A Triệu cắn chặt răng gian nan nói ra bốn chữ, “Dữ nhiều lành ít.”

“Phụ thân lúc đi dặn dò ta cùng mẫu thân, chuyện của thiếu chủ không thể để cho người biết, nhưng ta cảm thấy giấu diếm đối với người chung quy là không tốt. Thiếu chủ đi gấp gáp để chúng ta mở Bát Quái trận, khiến cho thời gian trên đảo trôi qua chậm hơn thế giới bên ngoài. Tính đúng ra, thiếu chủ mất đi liên hệ đã mười tám ngày ——”

Cho dù Hạng Quân Vãn tâm lý có bình tĩnh bao nhiêu, khi nghe đến những điều nay, hiện tại cũng ngồi không yên.

Khó trách khi đến trên đảo, Hỏa Quỳ luôn không yên, chẳng lẽ đây là Bát Quái trận mà A Triệu nói đến? Mười tám ngày, nàng cứ nghĩ chỉ là mười một mười hai ngày, không ngờ bên ngoài đã mười tám ngày! Mười tám ngày bặt âm vô tín, đây không phải là tác phong của Phượng Cửu! Chẳng lẽ thật sự như A Triệu nói, Phượng Cửu gặp sự tình gì ngoài ý muốn sao?

Hạng Quân Vãn cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, không thể quá nóng vội, có lẽ mọi chuyện không tệ đến như vậy! Hạng Quân Vãn trấn an chính mình. Toàn bộ vẻ mặt của nàng A Triệu thu hết vào mắt, con ngươi hắn tối sầm u ám, sau lại trong suốt không thấy đáy.

“Tiêu thúc khi nào trở về?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Còn chưa biết, ta không hề thu được tin tức từ phụ thân.” A Triệu lắc đầu, “Ta rất lo lắng tình huống trong Bàn Long thành, lo lắng thiếu chủ, cũng lo lắng cho phụ thân ta ——”

A Triệu cũng không nói cái gì khác, lén lút lui ra ngoài, chờ hắn ra khỏi cửa, trong phòng an tĩnh lại.

“Hỏa Quỳ, ngươi nghĩ hắn có ý tứ gì? Hay là Phượng Cửu thật sự có chuyện rồi?”

Hạng Quân Vãn tựa lưng vào ghế, từ lúc A Triệu rồi, nàng ngực vẫn buồn một hơi. Trong lời nói cử chỉ của A Triệu, tựa hồ hắn đang ám chỉ cái gì, lại một mực không nói rõ. Thoạt nhìn bên ngoài hắn có vẻ lo lắng cho Phượng Cửu cùng Tiêu thúc, nhưng Hạng Quân Vãn cảm thấy hắn nói suốt cả buổi, là cố ý có mục đích khác, nhưng rốt cuộc vì sao A Triệu lại nói như vậy, Hạng Quân Vãn dù gì thì cũng không phải con giun trong bụng hắn, đương nhiên đoán không được.

“Tê ——” Hỏa Quỳ chuyển động, cả người màu hoàng kim nhẹ nhàng siết trên tay Hạng Quân Vãn.

“Ngươi là nói, để cho ta tương kế tựu kế?”

“Tê ——” Hoả Quỳ buông lỏng, rời khỏi người Hạng Quân Vãn, từ khe lách mình ra ngoài, thoáng chốc, một nắm lông trắng tuyết theo Hoả Quỳ vào phòng, không đợi Hỏa Quỳ tới trước, cục lông trắng đã nhào vào lòng Hạng Quân Vãn. “Chít chít ——”

“Tiểu Ngân!”

Tại Đào Hoa Ổ nhìn thấy Ngân Hồ, Hạng Quân Vãn mắt mở to hết mức. Lúc trước rời khỏi Cẩm thành, Phượng Cửu đem Tiểu Ngân quăng cho Bách Lý Giao, hiện tại Tiểu Ngân xuất hiện Đào Hoa Ổ, chẳng lẽ Bách Lý Giao đến đây? Vậy chuyện hắn dịch dung thành Phượng Cửu có phải đã bị lộ hay không?

“Chít chít ——” Tiểu Ngân vốn dĩ trắng tuyết nay đã biến thành xám, nhìn qua có chút chật vật, nhưng tinh khí mười phần. Nhìn thấy Hạng Quân Vãn, Tiểu Ngân đặc biệt vui vẻ, mũi hồng hồng cọ cọ lên tay Hạng Quân Vãn.

“Ngươi chừng nào thì đến? Đến thế nào? Ngươi cùng Hỏa Quỳ, có phải thông đồng với nhau hay không?”

Hạng Quân Vãn thật lâu không gặp Ngân Hồ, rất nhớ nó, một bên xoa lông Tiểu Ngân, một bên nhìn Hoả Quỳ cuộn thành một núi nhỏ. Hai bé này, trước kia cãi nhau ầm ĩ, lúc này ở chung thật hoà thuận.

Bất quá, Hỏa Quỳ cùng Ngân Hồ rốt cuộc là động vật, không thể nói chuyện, Hạng Quân Vãn không thể nào đoán được, cũng vô pháp biết sau lưng chuyện này là mưu đồ gì. Duy nhất nàng có thể xác định, thông qua Ngân Hồ chắc chắn có thể tìm được Phượng Cửu, điều này là không thể nghi ngờ.

Ngày hôm sau, Hạng Quân Vãn đơn giản thu thập một chút, rồi tìm A Triệu.

“A Triệu, ta muốn đi Bàn Long thành. Ngươi dẫn ta đi!”

A Triệu dường như đã dự liệu trước Hạng Quân Vãn sẽ đến, sớm đã chuẩn bị tốt, thu thập hành lý. Thấy Hạng Quân Vãn chủ

động muốn đi Bàn Long thành, A Triệu còn nói thêm một câu. “Thiếu phu nhân, nếu người không đến ta vẫn sẽ chuẩn bị đi trước. Nếu người muốn đi, chúng ta đi cùng nhau.”

Lúc đi, Hạng Quân Vãn tuyệt nhiên không thấy Tiêu thẩm, điều này càng khiến nàng thêm xác định, A Triệu. Hiện tại chỉ có thể đi từng bước xem từng bước!

A Triệu giải khai Bát Quái trận, mang Hạng Quân Vãn rời khỏi Đào Hoa Ổ. Trên đường, Hỏa Quỳ giấu mình trong tóc Hạng Quân Vãn, hoá thân thành một nhánh trâm cài, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, con lại Tiểu Ngân được Hạng Quân Vãn giấu trong bao đeo sau lưng. Hai người một trước một sau, cước bộ lên núi, A Triệu từ trong rừng dẫn ra hai con ngựa. “Chúng ta không xa, đại khái sáng sớm ngày mai có thể đến Bàn Long thành.”

Dọc theo đường đi, Hạng Quân Vãn đối với A Triệu đề phòng thuỷ chung không buông, vô luận ăn cơm hay uống nước, nàng đều mang theo cảnh giác, nhưng tuyệt đối không biểu hiện ra ngoài. A Triệu vẫn như trước đây, trầm mặc ít nói, ngẫu nhiên nói một đôi lời, mà càng giống như những lời này cũng không phải là do hắn nói ra.

Chạy một ngày, buổi tối bọn họ dừng chân trong rừng rậm. A Triệu thu thập củi đốt lửa, lại làm thịt và lương khô, mở nước đưa cho Hạng Quân Vãn.

“Thiếu phu nhân, chúng ta nên nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai đi sớm!” Nói xong, A Triệu thối lui ngồi xa ra một bên, cắn thịt ăn, toàn bộ hết thảy trái ngược với hoài nghi trong lòng Hạng Quân Vãn, A Triệu này rốt cuộc đang mưu tính cái gì?

Thịt cùng lương khô Hạng Quân Vãn đều kiểm tra rồi, không hề có độc, về phần trong nước càng không có vấn đề, chỉ là hương vị thoáng có chút quái dị, nhưng tương đồng với nước khoáng tự nhiên.

A Triệu ăn uống xong xuôi liền dựa vào một gốc đại thụ ngủ, Hạng Quân Vãn thả Tiểu Ngân, chính mình cũng dựa một gốc cây. Cưỡi ngựa một ngày trời, nàng cảm thấy hơi mệt chút. Nếu bình thường, nàng hắn là sẽ không khốn đến mức này, chỉ là hiện tại nàng đang có thai, tựa hồ càng thêm mệt rã rời, thoáng chốc, Hạng Quân Vãn đã ngủ.

Lúc Hạng Quân Vãn lại tỉnh lại, đầu tiên hết thì nhìn thấy đỉnh sa trướng màu vàng. Dưới thân cũng không có cảm giác cứng rắn, ngược lại hết sức mềm mại.

Nguy rồi! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hạng Quân Vãn ngồi bật dậy, đầu có chút đau, lại nhìn bốn phía, xanh vàng rực rỡ, vô luận là cái bàn hay là bình hoa trang sức, không chỗ nào không phải là trân bảo, hệt như một cái lồng sắt hoa lệ, cửa sổ đóng chặt, căn bản không thể nào nhìn thấy tình cảnh bên ngoài. Mà nàng đang nằm trên một chiếc giường lớn, mềm mại như lông ngỗng, giống như nằm trên một đám vân đài.

Hạng Quân Vãn vội vàng tìm manh một, Hỏa Quỳ không ở đây, Tiểu Ngân cũng không thấy, quần áo vẫn còn tốt, không có dấu vết chống cự, chỉ là, trên chân có chút nặng nặng. Hạng Quân Vãn xoay người xuống giường, thế này mới nhìn thấy trên chân phải có đeo một vòng xích nặng chịch bằng sắt thô đen, mặt bên còn được cố định bởi một phiến đá vuông.

Đây là cái gì? Sợ nàng chạy trốn, cho nên đem nàng khóa ở chỗ này? Hạng Quân Vãn kéo kéo dây xích sắt, rắn chắc vô cùng, trừ phi có binh khí chém sắt như chém bùn, hoặc là chìa khóa, nếu không căn bản là không thể rời đi.

Vì sao lại như thế này? Hạng Quân Vãn đầu có chút đau, rõ ràng thức ăn nước uống không hề có vấn đề, vì sao nàng ngủ say một giấc, lại bị nhốt nơi đây? Thật là A Triệu làm sao? Vậy sau lưng hắn là ai? Tiêu thúc cùng Tiêu thẩm rõ ràng là người của Phượng Cửu, vì sao A Triệu lại phản bội Phượng Cửu?

Vô số vấn đề xoay quanh trong đầu Hạng Quân Vãn, không tìm thấy bất cứ giải thích nào, cũng không có đáp án. Nếu nàng càng sốt ruột, càng chỉ thêm hỏng việc. Hạng Quân Vãn chậm rãi ngồi xuống, bình tĩnh đem toàn bộ quá trình xem lại một lần. Rốt cuộc là chỗ nào ra vấn đề? Chẳng lẽ là nước? Chỉ là trong nước cũng không độc, cũng không có mê dược, trong nước rốt cuộc là cái gì? Hương vị kia có chút quen thuộc……

Hạng Quân Vãn suy nghĩ thật kỹ hồi lâu, đột nhiên đứng lên. Nàng đã biết, trong nước bỏ thêm Trấn Định Tề! Khó trách hương vị kỳ quái như vậy! Dùng Trấn Định Tề sẽ lâm vào mê man, nàng đoán hắn là đúng rồi! Chỉ là, thế giới này vì sao sẽ có Trấn Định Tề của kiếp trước? Điều đó không có khả năng!

Hạng Quân Vãn nhất cử nhất động, đều xuyên thấu qua một cái cốc nước đại cửa sổ, truyền lại đến tường sau lưng nam nhân trong mắt.

“Khụ khụ, đi hầu hạ nàng ăn đi. Nhớ kỹ, hết thảy đều phải dựa theo khẩu vị của nàng, không thể chậm trễ.” Thanh âm của nam nhân này, thường ngày luôn mang theo thô bạo, chỉ là thời điểm

nhắc tới Hạng Quân Vãn, trong thanh âm nhiều hơn một chút dịu dàng.

Ngay lúc Hạng Quân Vãn cảm thấy đói bụng, cửa liền bị đẩy ra, ba nữ tử đáng yêu mặc cung trang tiến vào, người mặt áo lam phía trước tựa hồ có phẩm cấm cao hơn, được an bài chăm sóc cho nàng, hai người kia đem từng hộp từng hộp thức ăn để trên bàn.

“Hạng cô nương, mời dùng cơm!”

Ba người chuẩn bị lui ra, Hạng Quân Vãn đi lên phía trước, “Đợi chút!”

Người áo lam tựa hồ đoán ra Hạng Quân Vãn muốn hỏi cái gì, chỉ mỉm cười, “Cô nương chớ để chúng ta khó xử! Ngươi hỏi, chúng ta dù biết, cũng không thể nói. Chủ tử chúng ta nói, nếu người thật sự lo lắng cho thiếu thành chủ, nên bảo trọng thân mình. Tiếp tục sống, mới có hy vọng!”

“Chủ tử các ngươi là ai?” Hạng Quân Vãn muốn bắt lấy người áo lam, nhưng trên chân có xích làm nàng hoạt động hạn chế, chỉ có thể di chuyển trong phạm vi cố định.

“Chủ tử nói, đến thời điểm, đương nhiên sẽ cùng người gặp mặt. Trước lúc đó, vẫn xin Hạng cô nương hảo hảo bảo trọng! Cho dù người không suy nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng ngươi……”

Lúc đi, nữ tử áo lam cẩn thận đóng cửa lại. Đại môn chu sắc, chi nha một tiếng, đem Hạng Quân Vãn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Khi nghe câu sau cùng kia của nữ tử áo lam, Hạng Quân Vãn cắn cắn môi.

Đối phương chẳng những biết được thân phận của nàng, có thể thu mua A Triệu đem nàng tới đây, còn biết nàng có có bầu, người này rốt cuộc là ai?

Mặc kệ đối phương là ai, hiện tại chuyện Hạng Quân Vãn duy nhất muốn làm chính là ăn được uống được, nghỉ ngơi lấy sức, làm cho chính mình tinh thần tinh lực đều tốt, như thế mới được! Phượng Cửu gặp nguy hiểm hay không tạm thời bất luận, nàng cùng đứa nhỏ nhất định phải bảo dưỡng thật tốt. Chỉ có mẫu tử bình an bọn họ, Phượng Cửu mới không băn khoăn, an tâm làm chuyện của hắn.

Nhìn Hạng Quân Vãn ngồi bên bàn, cầm lấy chiếc đũa ung dung ăn cơm. Nam nhân trong bóng đêm nhẹ nhàng mỉm cười, “Thật sự là cá tính của nàng ——”

“Bệ hạ, Hoàng hậu bên kia phải làm sao?”

“Hoàng hậu?” Nam nhân ho khan hai tiếng, “Để cho Ưng Vệ của trẫm coi chừng đi, cho dù là Hoàng hậu, cũng không thể thương tổn nàng!”

Trong cung Tấn Dương, Bách Lý Thái Vi thổi lá trà trong chén. Một ly trà hoa lài thơm ngát nàng đã cầm hồi lâu, nàng cũng không sốt ruột uống trà, chỉ nhẹ nhàng mà thổi mặt nước, nhìn lá trà lên xuống nhấp nhô, tựa hồ là một thú tiêu khiển.

“Ngươi nói, hoàng thượng dẫn theo một nữ nhân trở về?”

“Đúng vậy!” Anh Đào cúi đầu, cung kính đứng bên trái Bách Lý Thái Vi. “Hoàng thượng đem nàng an bài ở Hồi Ức Lâu, hơn nữa phái Ưng Vệ bảo hộ nữ tử kia an toàn, nô tỳ tới gần không được.”

“Đồ ngu ——” Bách Lý Thái Vi nhẹ giọng mắng một câu, thanh âm của nàng ngọt mà dịu dàng, giống như nước mật không sai. Nhưng chính loại mật đường thanh âm này, lại làm cho Anh Đào bên cạnh rùng mình một cái, lập tức quỳ xuống.

“Nương nương, nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!” Không đợi Bách Lý Thái Vi lên tiếng, Anh Đào đưa bàn tay thô ráp vì làm nhiều việc đánh liên tiếp lên mặt mình, thoáng chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn thuỷ nộn đã sưng đỏ đau đớn.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rộng mở, chiếu thẳng vào trên người Anh Đào, toàn bộ trong phòng hết sức im lặng, chỉ nghe thấy tiếng bàn tay cùng da mặt tiếp xúc, mà ngay cả âm thanh Anh Đào nức nở, đều rất nhỏ rất nhỏ.

“Tốt lắm!”

Bách Lý Thái Vi đem chén trà buông, nhìn về phía Anh Đào. Tuy rằng Bách Lý Thái Vi đã sinh dục Liễu Nguyên, nay đã qua ba mươi, nhưng khuôn mặt kia nhìn thế nào cũng thấy chỉ như đôi mươi, như trước không tổn hao vị trí mỹ nhân hàng đầu của nàng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nếu hoàng thượng không muốn cho bổn cung biết thân phận nữ nhân kia, bổn cung sẽ không nghe. Hồi Ức Lâu? Hừ! Nữ nhân trong lòng Hoàng thượng đã chết, vô luận hắn tìm bao nhiêu người tương tự tiến vào, đều là thế thân. Nếu nàng nguyện ý thế thân, bổn cung không ngại cho nàng lưu lại một vị trí trong cung. Chỉ là, thế thân phải làm cho xuất sắc như bổn cung đây, nàng còn chưa đủ tư cách!”

Bách Lý Thái Vi nói ra điều này, Anh Đào im lặng không dám nói một tiếng, những điều này đều là tư mật hoàng gia, nàng là tâm phúc cùng trợ thủ đắc lực của Bách Lý Thái Vi, cho nên mới có thể được biết, nếu không đã sớm bị tha đi dung trượng đập chết. Bất quá nói trở về, dung mạo nữ nhân trong cung luôn có điều tương tự, điều này đã sớm không phải bí mật gì, chỉ là người có thể thản nhiên tiếp nhận chuyện này, hơn nữa nói ra, cũng chỉ có Hoàng hậu nương nương trước mắt.

“Chuyện Bàn Long thành rốt cuộc thế nào? Phượng Cửu đã chết chưa? Hoàng thượng vì sao nhanh như vậy đã trở lại?” Tựa hồ như đã buông xuống chuyện có nữ nhân tiến vào Hồi Ức Lâu, Bách Lý Thái Vi nhắc tới Bàn Long thành.

“Bàn Long thành bị hỏa pháo nổ tung, Phượng Cửu lúc ấy ở trên cổng thành, nghe nói là thi cốt vô tồn. Lần này có thể phá Bàn Long thành, đều là công lao của hỏa pháo, nếu không tường đồng vách sắt như vậy, căn bản không thể phá được.”

“Hỏa pháo? Lại là do nữ nhân đó để lại? Ha ha……” Bách Lý Thái Vi khóe miệng lộ ra một một nụ cười trào phúng.

ĐỘC Y XẤU PHI

Chá Mễ Thố
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Kết Cục

Sau đó, Bách Lý Thái Vi rốt cuộc không nói chuyện nữa, nhất thời không gian hoàn toàn yên lặng, Anh Đào đứng bên cạnh chủ tử nhà mình, đầu cúi xuống, vết máu nơi khóe miệng cũng không dám lau đi, như chủ tử trầm mặc không lên tiếng.

Bách Lý Thái Vi chăm chú nhìn chén trà trong tay, hàng lông mi dày đặc nhẹ nhàng run rẩy như một cái bóng. Lại một cái thế thân? Trong cung không biết tiến vào bao nhiêu kẻ thế thân rồi, không biết đã bức tử bao nhiêu oan hồn?!

Mỗi khi đêm đến, nàng chỉ cần nhắm mắt lại, có thể nghe thấy du đãng trong gió những nữ nhân thê lương khóc kêu, nguyên nhân chỉ để thỏa mãn nam nhân cao cao tại thượng kia đối với một nữ tử đã chết nhớ mãi không quên, thật sự buồn cười cực kỳ!

Nếu có thể, Bách Lý Thái Vi ước gì tự tay chấm dứt tính mạng của hắn! Từ khi biết được chân tướng ngày đó, nàng hận không thể lột da hắn, ăn thịt, uống máu của hắn……

Chỉ là, cứ như vậy để hắn chết đi, thật sự tiện nghi cho hắn rồi.

Hắn hại nhà nàng người phá người vong, làm hại Công Tôn Bách chết không toàn thây, làm hại nàng cùng nữ nhi người quỷ xa cách, chỉ đơn giản là chết đi, hoàn toàn không đủ dập tắt cừu hận trong lòng nàng! Huống chi, hắn chết rồi, nàng phải làm sao?

Cho tới nay, nàng tiếp tục sống với mục đích đúng là muốn cho hắn không cách nào sống thoải mái, hắn không vui không thoải mái, nàng sẽ cao hứng. Chỉ là, một ngày nào đó thật sự chấm dứt tính mạng hắn, nàng biết thế nào? Nàng có khả năng làm cái gì khác hay sao? Nàng có thể bước theo nam nhân bao lâu nay vẫn chôn chặt trong lòng nàng hay sao, nam tử cao thượng như áng mây đó? Không! Bách Lý Thái Vi lắc đầu, từ lúc nàng đã bị Nguyên Khuê bắt đi, sinh hạ cho nhi tử cho hắn, nàng đã không còn xứng với Công Tôn Bách. Nàng đã ô uế rồi!

“Anh Đào, đi, nói phòng bếp làm chút thức ăn Thái tử thích, rồi đem cho Thái tử đi. Gần đây Thái tử rất hiếu học, đừng để hắn ham học quên thân. Hắn không phải yêu nhất món cá sao? Ngươi tự làm canh cá đi, hầm thật kỹ một chút, nước canh phải thành màu trắng sữa —— Nhớ kỹ, tự mình đưa đi, tận mắt thấy Thái tử uống.”

Nghe thấy hai chữ “Thái tử”, Anh Đào trong lòng khẽ run rẩy, nhưng nàng chỉ là một nô tỳ hèn mọn, cái gì đều thay đổi không được, chỉ có thể nghe theo lệnh Bách Lý Thái Vi “Vâng, nương nương!”

Lửa nhỏ, ấm tử sa, nước canh cá vốn trong suốt, dần dần biến thành màu trắng sữa, Anh Đào rút cây trâm trên đầu, mở một hạt trân châu, đem bột phấn màu tím bỏ vào trong canh cá, thoáng chốc, màu tím bị màu trắng bao trùm, mùi thơm bốn phía.

Ai…… Anh Đào thở một hơi thật dài. Hổ dữ không ăn thịt con, đây là đạo lý ai cũng biết, nhưng mà trong hoàng gia này, đạo lý coi như không có.

Lúc Anh Đào trở về, đã là chạng vạng.

“Hắn uống rồi?” Cởi ra trang sức hoa lệ ban ngày, Bách Lý Thái Vi một thân trung y màu trắng như tiên tử, dường như thời gian không tồn tại, không để lại bất cứ dấu vết nào trên người nữ nhân tôn quý này.

“Phải” Thời điểm thốt ra lời này, Anh Đào có chút không đành lòng. Rõ ràng là hoàng thượng cùng Hoàng hậu đấu pháp, vì sao cuối cùng liên luỵ đến Thái tử? Thái tử không phải là nhi tử ruột của bọn họ sao?

“Ngươi không ngạc nhiên sao, bổn cung có thể hạ độc con trai của chính mình?”

Bách Lý Thái Vi cười, cúi đầu bắt đầu tô vẻ đầu ngón tay thon dài của mình, Anh Đào bị dọa đến mức liên tục lắc đầu. “Nô tỳ không dám!”

“Trong lòng ngươi có thể tò mò, nhưng nếu để lộ một chút tiếng gió, cha mẹ cùng đệ đệ của ngươi, sẽ cho ngươi ngu xuẩn chôn cùng!”

“Nương nương, nô tỳ không dám!” Anh Đào “ba” một tiếng quỳ trên mặt đất, “Nô tỳ cái gì cũng không biết, nô tỳ vĩnh viễn đối với nương nương trung thành! Cầu nương nương hãy tin nô tỳ!”

Dù cho đi theo bên người Bách Lý Thái Vi đã rất lâu, Anh Đào vẫn chưa bao giờ có thể đoán tâm trạng hỉ nộ thất thường của chủ tử, cho nên chỉ có thể cung kính dập đầu xin thứ lỗi. Bách Lý Thái Vi nói, tuyệt đối sẽ làm ra. Người trong cung ngoài cung chết không thể đếm hết, trong tay Bách Lý Thái Vi oan hồn không ít, nếu không nàng làm sao có thể ổn thỏa làm chủ mẫu hậu cung chứ!

“Ngươi trung thành, bổn cung đương nhiên tin tưởng. Đứng lên đi, người ta mà thấy, còn tưởng rằng ta là hung thần ác sát, đem một cô nương xinh đẹp doạ đến hoảng sợ như vậy!”

Bách Lý Thái Vi kéo Anh Đào đã đánh mất khéo léo đứng dậy, run rẩy ách xì một cái, “Cầm, lau đi! Nữ nhân phá tướng sẽ không tốt!”

“Tạ nương nương ——”

Chờ Anh Đào đi rồi, Bách Lý Thái Vi lấy ra trúc tiếu, nhẹ nhàng thổi. Trúc tiếu thanh âm không vang dội, như có như không, người bình thường căn bản nghe không ra. Bất quá trong chốc lát, một hắc y nhân hiện ra trước mặt nàng.

“Có chuyện gì?” Nam nhân thanh âm của có chút khàn khàn, dáng người cũng rất thon dài rắn chắc, hắn không hề che mặt, lẳng lặng đứng dưới ánh đèn, nam nhân mặt có chút dữ tợn, tất cả đều có dấu vết hoả thiêu lẫn dao kiếm.

“Ta muốn biết nữ nhân bên trong Hồi Ức Lâu là ai ——”

“Muốn động thủ sao?” Hắc y nhân khoa tay múa chân một tư thế, Bách Lý Thái Vi lắc lắc đầu. “Trong cung đã thật lâu không có náo nhiệt như thế! Hiếm khi hoàng thượng để ý một nữ nhân, ta muốn để cho nàng ta tiếp tục sống, sau đó từng chú tra tấn nàng ta đến chết, như thế chơi mới vui.”

Bách Lý Thái Vi nói một lời này, khiến cho hắc y nhân nhíu nhíu mày, qua hồi lâu, nam nhân mới phát ra tiếng, “Thái Vi, làm như vậy có ý nghĩa sao? Người bị ngươi tổn thương càng ngày càng nhiều,

căn bản vẫn thương tổn không đến Nguyên Khuê, ngược lại sẽ làm chính ngươi mắc nợ thiên hạ càng nhiều máu!”

“Ta biết!” Bách Lý Thái Vi xoay người, mắt phượng rưng rưng, “Ta biết được ta trước mắt không thể gây tổn hại gì đến hắn, nhưng hắn cũng không dám giết ta! Ta chính là muốn để cho hắn thấy những nữ nhân giống người kia từng người từng người chết đi, để hắn đau càng thêm đau, chỉ cần hắn đau, ta sẽ vui vẻ cao hứng!”

Nhìn Bách Lý Thái Vi có chút điên cuồng, hắc y nhân sải bước đến trước mặt nàng, “Thái Vi, hãy buông bỏ hết thảy, theo ta đi, được chứ? Chúng ta rời khỏi nơi này, có được không?”

“Rời khỏi? Rời khỏi, ta có thể đi đâu chứ?” Nói đến đây, nước mắt vẫn luôn đọng trong mắt nàng rốt cuộc rơi xuống.

“Đi nơi nào cũng được! Không cần phải giết người, cũng không cần làm cho ai nấy đều hỗn loạn lo lắng! Ngươi vốn dĩ thuần khiết đắc như tuyết trắng, vì sao lại biến thành như thế?”

“Vì sao?” Nghe hắn nói như thế, Bách Lý Thái Vi ngẩng đầu, ánh mắt hàm chứa châm chọc, “Nếu không phải vì Nguyên Khuê, ta bây giờ đã là Hoàng hậu Thương Nguyệt quốc, cùng Công Tôn Bách sống một cuộc sống hạnh phúc, sanh con dưỡng cái, hoà thuận vui vẻ. Đều bởi vì hắn, ta mới biến thành như bây giờ! Thù này không báo, ta chết không nhắm mắt! Còn có Trịnh Khắc, Bách Lý Ảnh cùng Công Tôn Nam, ta cũng sẽ không buông tha!”

Thấy Bách Lý Thái Vi tâm ý đã quyết, hắc y nhân biết mình không cách nào có thể khuyên bảo nàng, điều hắn có thể làm, chỉ là canh giữ bên người nàng, bảo hộ nàng.

“Thương Nguyệt quốc bên kia, Triệu Mạn cùng Hạng Trị Chung đã phát động chính biến, bây giờ Hạng Trị Chung đang cầm quyền. Về phần Chu Liên quốc, Bách Lý Giao không biết thế nào mà cùng Hạng Trị Chung hợp tác, có Hạng Trị Chung hiệp trợ, Chu Liên quốc sớm hay muộn gì cũng ở trong tay Bách Lý Giao. Còn lại Đường Hỷ quốc, Trịnh Khắc ngu ngốc, mất nước chắc là không xa. Lúc trước tam quốc đã bị đảo điên, mối thù của ngươi tất báo!”

Thừa dịp Bách Lý Thái Vi bình ổn cơn phẫn nộ, hắc y nhân nhỏ giọng đem thế cục thiên hạ gần đây giải thích cho nàng nghe. Khi nghe nói Hạng Trị Chung đang nắm giữ giang sơn Thương Nguyệt quốc, Bách Lý Thái Vi cười lạnh, “Bản thân ta đã quên, còn có Hạng Trị Chung!”

Đoán được Bách Lý Thái Vi sẽ nói như vậy, hắc y nhân xuất ra một phong thơ, “Đây là thư từ phương bắc vừa đưa đến.”

Bách Lý Thái Vi tiếp nhận thư tín, nhìn giọt sáp trên phong thư, biểu tình sửng sốt, vội vàng mở ra, sau khi đọc hết một lượt, khuôn mặt lãnh mạt chết lặng của nàng biến đổi, trở nên kích động hẳn lên, cầm lá thư trên tay khẽ run, thanh âm lại mang theo vui sướng rấm rứt, “Làm sao có thể? Nàng làm sao có thể còn sống? Tại sao có thể như vậy?”

“Thái Vi, ngươi làm sao?”

“Ngươi xem!”

Hắc y nhân nhìn thấy sao khi đọc thư xong, biểu tình Bách Lý Thái Vi tương phản, khẽ cau mày, lại giật mình bởi nội dung lá thư.

“Nàng còn sống, nữ nhi của ta còn sống! Thật tốt quá!” Bách Lý Thái Vi vừa cao hứng, vừa rơi lệ, “Ta chỉ biết, nữ nhi của ta cùng hắn sẽ không dễ dàng chết như vậy! Bọn họ lúc trước tùy tiện đưa cho ta một đứa nhỏ, giả mạo nữ nhi của ta, hừ, thực cho rằng ta dễ lừa gạt! Đứa nhỏ của chính ta, làm sao có thể không biết chứ! Thật tốt quá, nữ nhi của ta còn sống, còn sống……”

“Thái Vi, điều này có vẻ không thích hợp! Nếu Hạng Trị Chung thật sự nuôi nấng tiểu công chúa, kia vì sao thời điểm ngươi phái người ám sát hắn, hắn thủy chung không biện bạch chứ? Hơn nữa, Hạng Quân Vãn, người này ta có nghe qua, nàng có danh xấu nữ. Nữ nhi của ngươi cùng Thái tử lại làm sao có thể có dung mạo như vậy? Lại nói, Phượng Cửu sinh tử chưa biết, Hạng Quân Vãn kia hành tung không rõ, nếu Hạng Quân Vãn thật sự là tiểu công chúa, vậy nàng đang ở chỗ nào?”

So với Bách Lý Thái Vi cao hứng phấn chấn, hắc y nhân càng thêm cảnh giác, không phải hắn không tin tưởng người phương bắc nọ, chỉ là tin tức này thật sự rất có tính chất xuyên tạc! Tiểu công chúa cư nhiên lại là Hạng Quân Vãn, tin tức này bất kể là ai cũng không thể ngờ đến, chuyện này chuyển biến thật sự là quá mức bất chợt. Hay là đây Hạng Trị Chung có âm mưu? Chẳng lẽ lại là một lần “Chỉ hươu bảo ngựa?”

Hắc y nhân đặt ra thật nhiều vấn đề, khiến cho Bách Lý Thái Vi lâm vào trầm tư, xác thực, khi hay tin nữ nhi mình còn sống, nàng rất cao hứng! Vô số đêm, nàng vừa nghĩ tới nữ nhi của Công Tôn Bách cùng mình thì lệ rơi đầy mặt, thương tâm muốn chết. Nhưng mà đến ban ngày, nàng còn phải lau khô nước mắt, bày ra bộ dáng mẫu nghi thiên hạ, không thể để cho người ta phát hiện bất cứ dị

thường nào. Nay, nữ nhi nàng ngàn tư vạn muốn chính là Hạng Quân Vãn, nàng cao hứng bao nhiêu cũng hơi bình tĩnh xuống.

Nếu thật sự theo như trong lá thư, Hạng Quân Vãn là con gái của nàng, vậy mấy năm nay nàng không phải trách lầm Hạng Trị Chung hay sao? Vì sao hắn giấu diếm chuyện này, nguyên nhân sau lung nhất định là Công Tôn Bách. Lúc trước Hạng Trị Chung đối với Công Tôn Bách trung thành tận tâm, khi biết hắn phản bội Công Tôn Bách, Bách Lý Thái Vi ngay từ đầu thế nào cũng không tin. Nay xem ra, Hạng Trị Chung mới là lưng đeo nhiều người nhất!

Nhớ tới Anh Đào đã nói, Nguyên Khuê cho dùng hỏa pháo đánh hạ Bàn Long thành, Bách Lý Thái Vi một trận lo lắng. Nếu Hạng Quân Vãn và Phượng Cửu ở cùng một chỗ, vậy chỉ sợ dữ nhiều lành ít…… Không được! Nàng tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nàng thật vất vả mới biết được Hạng Quân Vãn còn sống, làm sao có thể cho phép nữ nhi bảo bối của mình lại một lần nữa bị thần chết mang đi chứ! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ngươi phái người đi Thương Nguyệt quốc, gặp Hạng Trị Chung, ta muốn biết Hạng Quân Vãn rốt cuộc có phải là nữ nhi của ta không! Mặt khác, lệnh cho mọi người đi tìm Hạng Quân Vãn! Lúc trước không phải đã nói Phượng Cửu lặng lẽ mang Hạng Quân Vãn đến Bàn Long Thành hay sao? Đi! Nhất định phải tìm Hạng Quân Vãn! Sống phải thấy người, chết…… Không, nàng sẽ không chết, nhất định phải tìm được nàng!”

Bách Lý Thái Vi đương nhiên không biết, người nàng muốn tìm, đang cùng nàng sống dưới một bầu trời thiên hạ. Từ lúc tỉnh lại, Hạng Quân Vãn đã sinh hoạt trong Hồi Ức Lâu mười ngày, trong mười ngày này, nàng thấy qua rất nhiều người. Ngoại trừ nữ cung

áo lam cùng hai cung nữ hầu hạ cuộc sống hằng ngày của nàng, còn có ca cơ, vũ cơ trong cung, đều đến đây bồi nàng giải trí. Cùng lúc đó, nữ cung áo lam còn lấy cờ nhảy, quân kì đến đây, tuỳ lúc bồi nàng khuây khoả.

Khiến cho Hạng Quân Vãn cảm thấy ngoài ý muốn là, vô luận ca cơ hay là vũ cơ, diễn tấu khúc đều là những ca khúc kiếp trước nàng yêu thích, mặc dù dùng nhạc khí cổ đại tấu lên có chút chẳng ra cái gì, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra hương vị rất giống kiếp trước. Về phần quân kì các khí, thì lại chỉ có thế kỷ 21 mới có. Hiện tại các nàng lấy những thứ đó lại đây, chẳng lẽ để thử nàng?

Chỉ là chủ nhân sau lưng rốt cuộc là ai? Hắn (nàng) vì sao có mấy thứ này? Những thứ, không khỏi khiến cho Hạng Quân Vãn nghĩ tới lúc trước nàng tình cờ đi qua một cái sơn động, lại gặp được một đồng hương nói đó. Hay là, đồng hương cùng vị chủ nhân sau lưng này có liên quan? Nhưng mà nữ nhân xuyên qua kia đã trở về, hiện tại người bắt nàng, chẳng lẽ là "Vương bát đản" trong miệng nữ nhân xuyên qua kia? Nói như vậy, bắt người bắt cóc nàng hắn là một nam nhân ——

Cùng lúc đó, Nguyên Khuê đã xác định, Hạng Quân Vãn là người hắn muốn tìm. Nhìn bức họa trước mắt, sắc xám trắng trong ánh mắt hắn lóe ra quang mang nóng bỏng, "Thanh Dao, là ngươi đã trở lại sao? Là ngươi sao? Ngươi chung quy vẫn luyến tiếc ta, đúng không?

"Bệ hạ, tuy rằng Hạng Quân Vãn xác thực biết hết những thứ này, nhưng cũng không tỏ vẻ nàng chính là người bệ hạ muốn tìm ——"

“Nhất định là nàng! Ngoại trừ nàng, không ai có thể biết những thứ đó! Từ lúc Thương Nguyệt quốc, lúc nàng tuỳ ý dùng văn thơ đối ẩm, trẫm đã nghĩ là nàng đã trở lại. Mấy ngày này thử càng thêm chứng minh điều này. Lúc này đây, vô luận thế nào trẫm cũng sẽ không buông tay! Trẫm sẽ cho nàng những thứ tốt nhất!”

Lại chờ đợi năm ngày sau đó, Hạng Quân Vãn rốt cục gặp được chủ nhân phía sau bức màn. Khi Nguyên Khuê một thân áo dài hoàng kim xuất hiện trước mặt Hạng Quân Vãn, nàng như trước ngồi ghế trên, trong tay thưởng thức một loại súng. Đây là nữ cung vừa mới lấy đến, là cây súng lúc nàng hôn mê bị bắt đi, bất quá không có đạn, chỉ có một cái xác không.

“Đang nhìn cái gì? Chơi vui không?” Nguyên Khuê tận lực làm cho thanh âm của hắn nghe hòa ái dễ gần một ít, sợ kinh động Hạng Quân Vãn.

“Ca!” Hạng Quân Vãn giơ súng, nhắm ngay đầu Nguyên Khuê. Nàng đã sớm nghĩ đến, chính mình hẳn là ở một chỗ cực kỳ tôn quý trong hoàng cung, đối với bài trí của Hồi Ức Lâu, cùng với những phục sức người đó, không thể nghi ngờ đều chứng minh điểm này. Huống chi Dực Nhân quốc ở Phương Nam khí hậu ấm áp, hiện tại thời tiết làm cho nàng suy đoán ra người buộc mình đến đây chắc chắn là Nguyên Khuê, cho nên nàng nhẫn nại tính tình chờ lâu như vậy, rốt cục đợi được hắn.

“Bệ hạ ——” Hành động của Hạng Quân Vãn, khiến cho một đám người kinh hoảng, đều muốn tiến lên cứu giá, lại bị nguyên Khuê ngăn lại.

Ở khoảng cách gần như vậy, Hạng Quân Vãn cẩn thận đánh giá Nguyên Khuê, hắn có chút già, tóc xám trắng, chòm râu xám trắng,

ánh mắt cũng xám trắng, trên người tản ra hàn ý có phần nhằm vào nàng, mà hắn vốn dĩ chính là một người không không cho phép người khác thân cận.

Luận về bối phận, Nguyên Khuê là huynh trưởng của Phượng Cửu, tướng mạo hai người cực kỳ tương tự, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra Nguyên Khuê thời trẻ cũng là một nam tử phong lưu tiêu sái. Điểm duy nhất không giống chính là hai mắt Nguyên Khuê như ưng, bén nhọn sắc bén, Phượng Cửu lại là một đôi mắt phượng, quý khí bức người.

“Ba ——” Hạng Quân Vãn phát ra âm thanh bắn, khẩu súng trong tay lại đưa lên. Mà hành động này của nàng, khiến cho hảo cảm của Nguyên Khuê đối với nàng lại cao thêm một tầng. Đây là một nữ nhân thông minh, tuy biết súng lục không có đạn, nàng còn muốn bày ra tư thái như thế, mục đích chính là tuyên bố mình không chịu thua. Thật không hổ là “Nàng”!

“Ngươi thích súng như vậy!” Nguyên Khuê cười híp mắt ngồi đối diện Hạng Quân Vãn, nhìn nàng không chuyển mắt.

Bởi vì mang thai, vết bớt trên mặt Hạng Quân càng lúc càng mờ nhạt dung mạo, vốn dĩ cũng càng ngày càng rõ ràng, Nguyên Khuê lúc trước chỉ nhìn xa xa, nay nhìn gần, càng nhìn càng kinh hãi. Giống! Thật sự giống! Chẳng những tính tình giống nhau mà dung mạo cũng giống. Thanh Dao, thật là ngươi sao!

Nguyên Khuê vừa mở miệng nói như thế, hoàn toàn chứng thực suy đoán trong lòng Hạng Quân Vãn. Xem ra, nam nhân mà người đồng hương kia xuyên qua gặp được chính là Nguyên Khuê. Tính toán như vậy, cô gái kia hẳn đã trở về rất nhiều năm, mà Nguyên Khuê bắt nàng đến đây, Hạng Quân Vãn lúc nãy nghĩ rằng mình đã

hiểu rõ. Vì, giải mộng! Chỉ là, Nguyên Khuê làm sao biết được nàng là người xuyên không? Chẳng lẽ là một lần kia?

“Phượng Cửu ở đâu?”

Hạng Quân Vãn nhìn về phía Nguyên Khuê, từ biểu hiện của các cung nhân nàng có thể hiểu được, bọn họ hết sức sợ hãi Nguyên Khuê, nhưng mà nàng không sợ. Mấy ngày nay nàng bị giam ở chỗ này, giống như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài. Thiết liên trên chân nàng đã nghĩ rất nhiều biện pháp để mở ra nhưng đều thất bại, hoàn toàn hạn chế tự do của nàng.

Hiện tại duy nhất nàng chỉ lo lắng cho Phượng Cửu, hắn ra sao rồi? Có gặp nguy hiểm hay không, có phải đã bị thương hay không?

Thật lâu không có tin tức của hắn, trong lòng Hạng Quân Vãn rất bất an. Hạng Quân Vãn lại rơi vào trong tay Nguyên Khuê, hoàn toàn là bởi vì A Triệu. Nguyên Khuê ngay cả A Triệu cũng có thể mua chuộc, vậy bên người Phượng Cửu còn ai có thể tín nhiệm?

Hạng Quân Vãn mở miệng liền quan tâm Phượng Cửu trước nhất, khiến cho Nguyên Khuê trong lòng có chút không thoải mái, luôn cảm thấy một thứ thuộc về mình bị người ta ương ngạnh lấy đi. Cái loại cảm giác đau đớn này, thời điểm Thanh Dao rời đi hắn đã nếm trải một lần, chẳng lẽ, bây giờ còn phải tiếp tục nếm thử loại mất mát thống khổ này hay sao?

“Hắn đã chết!”

Nói lời này, phần lớn là do giận dỗi. Nguyên Khuê không biết vì sao khi Hạng Quân Vãn quan tâm Phượng Cửu hắn lại căm tức như

vậy, tóm lại, Hạng Quân Vãn là bảo bối hắn thất lạc đã lâu, hắn sẽ không cam tâm tình nguyện chắp tay cho người!

Ngay lúc Nguyên Khuê vừa dứt lời, Hạng Quân Vãn vọt đến trước mặt hắn, hai tay chộp lấy cổ Nguyên Khuê. “Ngươi nói cái gì? Ngươi nói lại lần nữa xem!”

Dù Hạng Quân Vãn đã lường trước Phượng Cửu của nàng sẽ gặp bất trắc, tự mình nghe thấy lại là một chuyện khác. Phượng Cửu làm sao có thể chết chứ? Hắn thân thủ tốt như vậy, còn dùng binh như thần, có nhiều vầng sáng như vậy, hắn còn hứa hẹn nhất định sẽ bình an trở về, hắn làm sao có thể chết dễ dàng như thế chứ!

“Ngươi lặp lại lần nữa!” Cảm xúc chống đối tích tụ mấy ngày nay hoàn toàn bùng nổ, Hạng Quân Vãn đem khí lực toàn thân đều dồn vào tay, thoáng chốc Nguyên Khuê trên mặt sung huyết, ánh mắt dữ tợn.

“Ngươi giết chết trẫm, ngươi cũng không thể sống, đến lúc đó, huyết mạch duy nhất của Phượng Cửu sẽ chết, Phượng Cửu tuyệt hậu……” Nguyên Khuê nghiêm mặt, “Trẫm cùng Phượng Cửu đấu mấy năm nay, nhi tử trẫm có thể kế thừa đại thống, nhi tử Phượng Cửu lại chết trong bụng mẹ, trẫm, cũng coi như thắng……”

Nghe thấy lời cuối cùng, Hạng Quân Vãn buông lỏng cánh tay. Giam cầm trên cổ biến mất, Nguyên Khuê há miệng hô hấp. Nữ nhân này tâm ngoan độc! Không tệ! Không để cho Nguyên Khuê nghĩ nhiều, bả vai lại cảm thấy đau, một cây trâm cài cắm trên vai hắn, nhất thời, toàn bộ tay tê dại không thể nhúc nhích, hai tay Hạng Quân Vãn cũng lại tập kích cổ họng Nguyên Khuê.

“Nếu Phượng Cửu đã chết, ta nhất định sẽ giết ngươi đền mạng! Ngươi tốt nhất cầu nguyện Phượng Cửu lông tóc không tổn hao gì ____”

Ngay lúc vừa rồi, Hạng Quân Vãn đã khôi phục lý trí. Vô luận lời Nguyên Khuê là thật hay giả, nàng hiện tại đã có đứa nhỏ, không thể suy nghĩ lung tung, nàng nhất định phải thuận thuận lợi lợi đem đứa nhỏ sinh hạ, còn muốn nuôi dưỡng đến lớn thật tốt, mới không phụ lòng Phượng Cửu. Huống chi, nàng không tin Nguyên Khuê, trong lòng nàng thủy chung có một ý niệm, nam nhân nàng chọn lựa nếu dễ dàng bị đánh bại như thế sẽ phải không là Phượng Cửu!

Đau đớn trên vai khiến cho Nguyên Khuê từng giọt từng giọt toát mồ hôi trên trán, tuy rằng đau đớn, nhưng trên mặt hắn lại mang theo nét cười, hơn nữa còn quát lớn mấy cung nhân muốn tiến lên chế trụ Hạng Quân Vãn.

“Ngươi cứ như vậy tin tưởng hắn không có việc gì?” Gừng càng già càng cay, dù vừa rồi xuất hiện một loạt biến cố, giờ phút này bả vai đau đớn vô cùng, nhưng Nguyên Khuê như trước không mất khí độ, còn ngồi ở một bên, cùng Hạng Quân Vãn chuyện trò vui vẻ.

“Nam nhân của ta, nếu chuyện như vậy cũng không thể sống sót, chính là ánh mắt ta có vấn đề.”

Thời điểm nói chuyện, Hạng Quân Vãn đưa tay vuốt ve đứa trẻ trên bụng, trên mặt hàm chứa nét cười, cùng bộ dạng muốn giết chết Nguyên Khuê vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

Chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất, thay vì mang theo đứa nhỏ trốn đông trốn tây, không bằng ở chỗ này hảo hảo an thai. Hơn nữa, ở gần Nguyên Khuê cũng có thể sớm sớm biết đước tin

tức của Phượng Cửu. Chỉ cần Phượng Cửu bình an vô sự, nàng thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ, vợ chồng nhất định sẽ đoàn tụ. Nếu nàng là Phượng Cửu, nàng nhất định sẽ tìm cơ hội ngóc đầu trở lại, nàng ở chỗ này khi tất yếu hậu cũng có thể nội ứng ngoại hợp.

Bất quá chỉ là công phu không đầy chén trà, Hạng Quân Vãn đã suy nghĩ rất nhiều. Nhìn Nguyên Khuê nhe răng trợn mắt, đầu đổ mồ hôi lạnh, Hạng Quân Vãn nở nụ cười, “Ngươi bắt cóc ta, phải trả giá thật lớn! Bả vai của ngươi đã trúng ‘Điệp Luyến Hoa’, mỗi năm ngày đều phải dùng giải dược của ta, nếu không tay phải sẽ tàn phế, đừng nói tới việc phê tấu chương, chính là nhất chén uống nước cũng khó, nếu ngươi không tin, có thể thử xem!”

Hạng Quân Vãn nói như vậy, Nguyên Khuê chẳng những không có tức giận, ngược lại lớn tiếng cười. “Thanh Dao à Thanh Dao, ngươi vẫn cá tính như thế! Nhiều năm như vậy, ngươi một chút không thay đổi, một chút không thay đổi nha!”

Thanh Dao? Hạng Quân Vãn trong đầu bắt giữ tin tức này, nàng chưa bao giờ nhận thức ai kêu Thanh Dao, Nguyên Khuê bắt mình đến đây là vì người xuyên không lúc trước, hay là vị đồng hương kia tên là Thanh Dao? Nguyên Khuê cho rằng mình chính là nàng?

“Ta không phải Thanh Dao.”

“Ngươi phải! Ngươi chính là Thanh Dao! Ngươi biết súng lục, biết quân kì, đông phong phá ngươi cũng biết, đây là những thứ quê hương ngươi mới có. Thanh Dao, nhất định là ngươi lại đã trở lại, đúng không?”

“Nguyên Khuê, ngươi không cần nổi điên! Ta và Thanh Dao mà ngươi nói đến từ cùng một địa phương, nhưng ta không phải là

Thanh Dao! Thanh Dao của ngươi đã trở về nhà rồi. Nàng không có ở đây, đã sớm đi rồi!”

Lời của Hạng Quân Vãn khiến cho Nguyên Khuê thanh tỉnh, cũng làm áy náy trong lòng hắn đối với Thanh Dao càng thêm sâu. Đúng vậy a! Nếu Thanh Dao còn sống, nhất định tuổi tác đã bằng hắn, sao lại có thể trẻ tuổi như thế!

“Ngươi nói, Thanh Dao đã trở về? Quay lại quê hương của các ngươi?”

“Hẳn là vậy. Ta hữu duyên có được một cái hộp sắt, súng lục này là để trong hộp sắt.”

“Vậy, ngoại trừ hộp sắt, còn có cái gì nữa không? Có hay không thư hoặc là cái gì khác?” Nguyên Khuê nghiêng người, vội vàng nhìn về phía Hạng Quân Vãn.

“Có a! Nhưng tại sao ta phải nói cho ngươi biết chứ!”

Biểu tình của Hạng Quân Vãn dường như rót một thùng nước lạnh từ đầu đến chân Nguyên Khuê, để hắn vừa mới động tâm, lại lạnh đến mức đáng sợ.

“Ngươi! Thật sự là ghi hận thật kỹ!” Nguyên Khuê trong lời nói để lộ ra một chút không nhẫn nại, “Được rồi, trẫm nói cho ngươi biết, Phượng Cửu không có việc gì, hắn không chết. Bất quá, trẫm cũng không biết hắn ở đâu. Nếu hắn phúc lớn mạng lớn, các ngươi chung quy sẽ đoàn viên. Về phần chuyện của Thanh Dao, hôm nay trẫm cũng mệt mỏi, không muốn ở lâu, về sau ngươi chậm rãi nói cho trẫm. ‘Điệp Luyến Hoa’ giải dược phải làm phiền ngươi rồi. Trẫm tuy đã già, nhưng còn không muốn chết —“

Nguyên Khuê đứng lên, đỡ cánh tay phải đã chết lặng từng bước rời khỏi tầm mắt Hạng Quân Vãn. So với cước bộ vui vẻ lúc nãy của hắn, lúc này Nguyên Khuê bóng dáng có chút lầm lũi, đi đứng có chút khó khăn, giống một lão nhân gần đất xa trời, không thấy phong thái lúc mới đến.

So với Nguyên Khuê uể oải không phấn chấn, Hạng Quân Vãn lại cao hứng phi thường. Phượng Cửu không có việc gì, hắn không có việc gì! Đây là Hạng Quân Vãn tin tức vui mừng nhất mà nàng nghe được!

“Bảo Bảo, ngươi nhất định phải ngoan ngoãn, cùng nương chờ ba ba trở về!”

Trong cung Tấn Dương, Bách Lý Thái Vi đã lo lắng chờ đợi hơn nửa tháng. Từ ngày biết được tin tức nữ nhi còn sống trên đời, lòng của nàng như được hồi sinh! Nàng chưa từng nghĩ tới con gái của mình còn sống ở nhân gian!

Năm đó, Công Tôn Bách chết thảm, nàng bị Bách Lý Ảnh mang về cung khi đã phát hiện mình mang bầu, sau khi sinh hạ đứa nhỏ, mẹ con các nàng chỉ sống chung có một tháng đã bị người ôm đi, Bách Lý Ảnh lấy tánh mạng đứa nhỏ áp chế ép nàng gả cho Nguyên Khuê, từ đó về sau nàng vẫn sống với thống khổ tột cùng.

Sau đó Bách Lý Ảnh đem Vân Tranh đưa đến Dực Nhân quốc, nói Vân Tranh là con gái của nàng.

Chê cười! Nàng mười tháng mang thai đứa nhỏ, làm sao có thể không biết chứ! Muốn đem đứa nhỏ giả đến lừa gạt nàng, có thể, nàng có thể cho Vân Tranh thân phận thích hợp, cho nàng ta vinh hoa phú quý, nhưng khiến cho Vân Tranh trở nên kiêu căng, thậm

chí cuối cùng đem Vân Tranh đưa đến thổ phỉ, làm cho nàng từ Thiên đường rớt xuống Địa Ngục……

Hiện tại biết được thân sinh nữ nhi còn sống, chính là Hạng Quân Vãn, hơn nữa người mà nàng từng trăm phương ngàn kế muốn muốn trả thù cư nhiên lại là người bảo hộ nữ nhi nàng, Bách Lý Thái Vi trong lòng làm sao không kích động.

Từng có lúc, nàng đem ca ca Bách Lý Ảnh cho là người thân cận nhất, nhưng hắn vì tư lợi mà bán đứng nàng! Mà nàng đem Hạng Trị Chung trở thành kẻ thù, Hạng Trị Chung lại mới là người trung tâm nhất, thật tình giúp đỡ nàng. Chuyện tình trên thế gian này, luôn trêu cợt người như thế! Cũng may cuối cùng ông trời đối đãi nàng không tệ, nàng cuối cùng rốt cục đã tìm ra chân tướng.

Hiện tại, việc cấp bách chính là tìm được Hạng Quân Vãn. Tin tức về Phượng Cửu không mấy lạc quan, cũng không biết Hạng Quân Vãn rốt cuộc có gặp chuyện không may hay không! Vừa nghĩ tới con gái của mình nói không chừng phải ở đâu chịu khổ vất vả, Bách Lý Thái Vi trong lòng lo lắng không thôi.

Cuối cùng đợi đến buổi tối, hắc y nhân lại xuất hiện Bách trước mặt Lý Thái Vi.

“Tìm được nàng chưa? Ngươi tìm nữ nhi của ta chưa?”

“Ngay ở trong cung.”

“Ở trong cung?” Bách Lý Thái Vi vừa nghe rất là cao hứng, “Ngươi mang nàng đến? Mau, mau dẫn ta đi gặp nàng, mau!”

“Thái Vi, nàng ở Hồi Ức Lâu, nàng chính là nữ nhân bị Nguyên Khuê mang về.”

“Cái gì?!” Nghe tin tức như thế, Bách Lý Thái Vi thân mình nhoáng lên một cái, “Tại sao có thể như vậy? Cái lão già súc sinh kia mang nàng về đây làm cái gì? Áp chế Phượng Cửu sao? Hay là…… Hắn muốn để Vãn Nhi của ta làm thế thân? Làm thế thân cho nữ nhân đã chết của hắn?! Không được! Ta không cho phép! Ta một người bi kịch là đủ rồi, không thể hại nữ nhi của ta!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Thái Vi, ngươi bình tĩnh một chút! Chuyện không tệ như ngươi tưởng tượng! Ta nghe nói hoàng thượng bị thương, chính là bị thương trong tay Hạng Quân Vãn. Cho nên, nàng tạm thời không có nguy hiểm. Chỉ có bình tĩnh, mới có thể bảo hộ tiểu công chúa ra ngoài! Trăm ngàn không cần xúc động!”

Nghe nói Quân Vãn đả thương Nguyên Khuê, Bách Lý Thái Vi nở nụ cười, “Được! Được! Đứa nhỏ này thật không tệ! Nàng làm như vậy, chúng ta có lẽ sẽ có cơ hội ——”

Không đến ba ngày, tin tức Nguyên Khuê bị thương truyền khắp toàn bộ dân chúng và các vị quân chủ khác. Thương Nguyệt quốc đổi chủ, Chu Liên quốc nội loạn, Đường Hỷ quốc hoàng thượng Trịnh Khắc chết bất đắc kỳ tử, Nguyên Khuê lại trúng thương, khiến cho bách quan vốn dĩ đang run sợ càng thêm kinh hồn tán đản.

Mấy ngày này, lời tiên đoán của nữ chúa ngày càng nghiêm trọng, tuy rằng tam quốc biến cố cùng nữ chúa không có bất cứ quan hệ nào, nhưng mà cục diện thái bình vốn dĩ bị đánh loạn, khó tránh khỏi khiến người ta hoảng loạn, cộng thêm việc Nguyên Khuê bất ngờ bị thương, rất nhiều người đều đã liên tưởng lung tung, đây không phải là dấu hiệu tai nạn buông xuống Dực Nhân quốc hay sao.

“Phụ hoàng, người không có việc gì đi! Thái y có bắt mạch cho người hay không?” Thái tử Dực Nhân quốc Nguyên Càng đứng trước mặt Nguyên Khuê, mấy ngày nay Nguyên Khuê rõ rang già đi rất nhiều, tinh thần cũng sa sút, nhìn thấy giống như bệnh nặng một trận.

“Trẫm không có việc gì! Trẫm chính là hơi lạnh, không trở ngại. Ngược lại ngươi gần đây gầy rất nhiều. Trẫm nhớ rõ ngươi từ Thương Nguyệt quốc trở về không có gầy như vậy, chẳng lẽ gần đây không có ăn cơm sao?”

“Nhi thần ăn rất nhiều, còn thường thường đến tẩm cung mẫu hậu “xin cơm”, cũng không biết vì sao, chính là không muốn ăn thịt. Mẫu hậu nói, nhi thần đang muốn cao lên, cho nên nhìn gầy, kỳ thật cơ thể đang phát triển cao lên!”

“Ha ha, chỗ mẫu hậu ngươi đồ ăn xác thực rất ngon miệng! Ngươi thích thì thường đi bồi bồi nàng, thuận tiện ‘xin cơm’!”

Thời điểm phụ tử Nguyên Khuê nói chuyện, nữ cung áo lam sốt ruột bước lớn bước nhỏ chạy tới, “Bệ hạ, không tốt! Hoàng hậu nương nương tiến vào Hồi Ức Lâu!”

“Nàng đi làm cái gì? Trẫm không phải lệnh cho Ưng Vệ coi chừng nàng sao?”

“Nương nương vọt vào muốn giáo huấn Hạng cô nương, không biết từ chỗ nào nàng biết được Hạng cô nương đả thương người, muốn bỏ tù Hạng cô nương!”

“Hồ nháo!” Nguyên Khuê một kích động, lớn tiếng ho khan, “Mau, mau dẫn trẫm đi qua! Không không, ngươi trước hết dẫn người đi

qua, trẫm sau đó sẽ tới, nhớ kỹ, không được để nàng làm Hạng Quân Vãn bị thương! Hạng Quân Vãn nếu rụng một sợi tóc, trẫm sẽ hỏi tội ngươi!"

"Dạ!" Nữ cung áo lam vội vã chạy về, Nguyên Càng nghe đến tên Hạng Quân Vãn thì hết sức kinh ngạc, vội vàng đỡ Nguyên Khuê đi theo sau.

Tuy rằng Nguyên Khuê đã đem Ưng Vệ bố trí ở Hồi Ức Lâu bảo vệ Hạng Quân Vãn, nhưng ban ngày ban mặt Bách Lý Thái Vi trực tiếp xông vào, Ưng Vệ cũng không có cách nào.

Mang theo kích động tâm tình không yên, Bách Lý Thái Vi lên lầu, đứng trước mặt Hạng Quân Vãn. Giống, đây chính là chân tướng! Dù cho Hạng Quân Vãn đưa lưng về phía mình, nhưng mà cái loại này thân tình mạnh mẽ xuất hiện trong nội tâm khiến cho Bách Lý Thái Vi xác định Hạng Quân Vãn chính là nữ nhi của nàng.

Từ lúc dưới lầu la hét ầm ĩ, Hạng Quân Vãn đã biết thân phận người tới. Bách Lý Thái Vi? Lúc trước chính là nàng đã âm thầm phái người ám sát Hạng Trị Chung, tên này nàng rất quen thuộc. Hiện tại Bách Lý Thái Vi tìm tới cửa, nhất định là vì Nguyên Khuê.

"Hoàng hậu nương nương đại giá quang lâm, không biết phải làm sao!" Hạng Quân Vãn xoay người, nhìn về phía Bách Lý Thái Vi. Nhìn đến dung mạo Bách Lý Thái Vi, Hạng Quân Vãn sửng sốt. Nàng không ngờ niên kỷ của Nguyên Khuê, Hoàng hậu lại trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, hơn nữa, khuôn mặt Hoàng Hậu nhìn có chút quen mắt.

"Ta, ta ——" Dù trong đầu Bách Lý Thái Vi lúc trước ảo tưởng rất nhiều lần cùng Hạng Quân Vãn gặp mặt, nhưng thời điểm nữ nhi

thất lạc đứng trước mặt mình rõ ràng như vậy, Bách Lý Thái Vi thế nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Tuy rằng Hạng Quân Vãn trên mặt có vết bớt hay không, nhưng cũng không đáng sợ như trong lời đồn. Hơn nữa, ngũ quan của nàng rất giống Công Tôn Bách, nhưng một đôi mắt xếch kia lại cùng Bách Lý Thái Vi giống nhau như đúc. Là con gái của nàng, chính là nàng! Bách Lý Thái Vi hai mắt ấm nóng, tim đập nhanh hơn. Nàng chưa từng có nghĩ tới, chính mình sinh thời còn có thể cùng nữ nhi gặp lại.

Hạng Quân Vãn đã sớm nghe thấy tranh cãi ầm ĩ dưới lầu, chỉ chờ Bách Lý Thái Vi xuất hiện, biết nàng là Hoàng hậu của Nguyên Khuê, Hạng Quân Vãn hiểu được ý đồ của nàng đến đây. Có lẽ, trong cung có một nữ nhân lai lịch không rõ, Hoàng hậu lo lắng, hay hoặc là vì nàng đả thương Nguyên Khuê, cho nên mới khởi binh vấn tội.

“Nương nương nếu vì địa vị của mình, mời cứ yên tâm đi. Ta chỉ là ở nhờ chỗ này làm khách nhân, sẽ không uy hiếp địa vị của nương nương. Nếu bởi vì ta làm Nguyên Khuê bi thương mà nương nương tới hỏi tội, ta đây chỉ có thể nói hắn xứng đáng!”

Nghe Hạng Quân Vãn nói chuyện, Bách Lý Thái Vi đem nước mắt bức ngược trở về, ánh mắt nóng bỏng nhìn nữ tử trước mặt, trong lòng đủ các loại tư vị hoà lẫn với nhau. “Ngươi làm vô cùng tốt! Ta lại đây, chính là muốn nhìn ngươi một chút!”

Biểu hiện của Bách Lý Thái Vi cùng Hạng Quân Vãn dự đoán hoàn toàn không giống nhau làm cho nàng có chút buồn bực, hơn nữa ánh mắt đối phương rất hiền lành, thậm chí mang theo đau

lòng, thương tiếc cùng với hạnh phúc bị kiềm nén, càng thêm khiến cho người khác nghi hoặc.

“Ngươi là Hạng Quân Vãn?”

“Đúng vậy.” Hạng Quân Vãn gật gật đầu.

“Phụ thân của ngươi là Công Tôn Bách?”

Nghe đến đó, Hạng Quân Vãn liền cảnh giác. Đối với sinh phụ nàng là ai, chuyện này chỉ có vài người biết, Bách Lý Thái Vi làm sao biết được?

Thấy Hạng Quân Vãn vẫn không hé răng, Bách Lý Thái Vi Hướng từng bước từng bước tiến về phía trước, “Hạng Trị Chung có hay không nói cho ngươi biết, mẫu thân của ngươi là ai?”

Mẫu thân? Hạng Quân Vãn lắc đầu. Nàng đích xác không biết mẹ đẻ mình là ai, mà ngay cả Hạng Trị Chung cũng không biết.

“Bé con, ta chính là nương của ngươi, ta là nương của ngươi a!” Bách Lý Thái Vi xúc động tột cùng, nói ra thân phận của mình.

Vừa nghe lời này, Hạng Quân Vãn hết sức kinh ngạc. Hạng Trị Chung từng hoài nghi Bách Lý Thái Vi có hôn ước với Công Tôn Bách là mẹ đẻ của nàng, nhưng không có căn cứ chính xác, không thể chứng minh. Hiện tại Bách Lý Thái Vi đột nhiên nói như vậy, chẳng lẽ Hạng Trị Chung đã viết thư cho nàng?

Đang lúc Bách Lý Thái Vi muốn giải thích, nữ cung áo lam gấp gáp tiến vào, “Hoàng hậu nương nương, bệ hạ có lệnh, người không thể đả thương Hạng cô nương!”

Thật vất vả mới có thời khắc mẹ con đoàn tụ, không nghĩ tới người của Nguyên Khuê sẽ đến nhanh như vậy! Bách Lý Thái Vi trong lòng rất không cam tâm, nàng có một bụng muốn nói với Hạng Quân Vãn, nhưng mà thời cơ không đúng, chỉ có thể đem tình mẫu tử mãnh liệt trong tim áp xuống. Chỉ một lát sau, Bách Lý Thái Vi lại khôi phục bộ dáng mẫu nghi thiên hạ.

"Ngươi yên tâm đi! Bổn cung sẽ không để cho ngươi khó xử! Bổn cung, chính là đến xem ——"

Bách Lý Thái Vi vừa dứt lời, Nguyên Khuê vội vã chạy tới, còn có Nguyên Càng theo phía sau. "Hoàng hậu, ngươi tới nơi này làm cái gì?" Nguyên Khuê sắc mặt rất khó xem, bởi vì thời gian gấp gáp, hai má có chút phiếm hồng, hơi thở cũng không bình ổn. Dọc đường đi đến đây, Nguyên Khuê rất lo lắng, sợ Bách Lý Thái Vi khó xử Hạng Quân Vãn. Những nữ nhân trước kia hắn đều mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng mà Hạng Quân Vãn không giống như vậy.

"Thần thiếp thỉnh an bệ hạ!" Bách Lý Thái Vi không trả lời Nguyên Khuê, ngược lại cung kính hành lễ, "Thần thiếp nghe nói bệ hạ ra khỏi Hồi Ức Lâu thì thân thể không khoẻ, cho nên mới nhìn xem nơi này rốt cuộc có thần thánh phương nào!"

Lúc này, thái độ của Bách Lý Thái Vi cùng vừa rồi hoàn toàn không giống, dường như nhau hết thảy chưa từng xảy ra.

"Vậy ngươi hiện tại thấy rồi, có thể trở về đi!" Nguyên Khuê thanh âm tuy bình thản, nhưng mà ngữ điệu lại thập phần nghiêm khắc. Bách Lý Thái Vi hướng Hạng Quân Vãn liếc mắt một cái, cười cười tháo trên cổ tay một cái lắc hoàng kim nhét vào tay Hạng Quân Vãn.

“Xem người kìa, tựa hồ ta sẽ đem nàng ra làm gì rồi. Vị cô nương này thần thiếp nhìn rất thích, chiếc lắc này đã theo ta nhiều năm, đưa cho ngươi đi!” Bách Lý Thái Vi tự mình đeo vòng tay cho Hạng Quân Vãn, lại còn thật sự nhìn nàng một cái, mới xoay người cười híp mắt chống lại Nguyên Khuê, “Bệ hạ, thần thiếp cáo lui! Việt Nhi, mẫu hậu vài ngày không thấy ngươi, đi, đi Tấn Dương cung, mẫu hậu muốn kiểm tra học vấn ngươi đây.”

Chờ Bách Lý Thái Vi đi rồi, Nguyên Khuê nhìn về phía nữ cung áo lam, “Về sau không có lệnh của trẫm, nếu ai lại xông vào Hồi Ức Lâu thì giết chết ngay tại chỗ! Cho dù là Hoàng hậu cũng không được tha mạng! Trẫm cho ngươi quyền lợi tiên trảm hậu tấu!” Nói xong, Nguyên Khuê xuất ra một khối kim bài Điêu Long tượng trưng thân phận của mình cho nữ cung áo lam, “Nhớ kỹ, ngoại trừ trẫm, những người khác giết không cần hỏi!”

Phân phó xong xuôi hết thảy, Nguyên Khuê mới nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi trên đường, tim của hắn vẫn đập mạnh, đối với thủ đoạn trừng trị nữ nhân của Bách Lý Thái Vi, hắn rất rõ ràng. Chỉ là nàng vẫn cũng biết đúng mực, chưa từng cùng hắn xung đột chính diện, cộng thêm nàng đã vì hắn sinh hạ Nguyên Càng, cùng với Chu Liên quốc sau lưng Bách Lý Thái Vi, Nguyên Khuê mới không có so đo. Nhưng lúc này đây, đối phương là Hạng Quân Vãn, hắn không thể không đề phòng Bách Lý Thái Vi.

“Ngươi không sao chứ?”

“Ta rất tốt.”

Nhìn thấy bộ dáng đôi vợ chồng chung với nhau, Hạng Quân Vãn cảm thấy có chút buồn cười. Nguyên Khuê cho rằng mình là người trong lòng, vẫn một mực che chở nàng, nhưng Bách Lý Thái Vi lại

mẹ đẻ của mình, nhìn bộ dáng của nàng cũng muốn bảo vệ mình. Hai người đều muốn người bảo vệ một người, lại đem đối phương cho là địch nhân, thật sự là buồn cười! Trong bụng mỗi người tự biết, ai biết đôi vợ chồng này ở đây diễn xướng cái gì chứ? Tóm lại, hết thảy cẩn thận là tốt rồi!

Chờ Nguyên Khuê đi rồi, Hạng Quân Vãn vuốt ve chiếc vòng trên tay. Vừa rồi ánh mắt Bách Lý Thái Vi lúc gần đi nàng còn nhớ rõ, tựa hồ nói ra suy nghĩ của mình, chỉ là nàng muốn nói là cái gì chứ?

Buổi tối, trong phòng không có những người khác, Hạng Quân Vãn gỡ chiếc vòng trên tay, cẩn thận đánh giá, lại phát hiện hình như bên trong có cơ quan, mở ra thì thấy có phong thơ được cuộn tròng bên trong, còn có một chìa khoá dài nhỏ. Hạng Quân Vãn cầm cái chìa khóa khoa tay múa chân hai cái, kỳ lạ chìa khoá này có thể mở thiết liên chên trân.

“Bé con thân ái, ta chưa từng có nghĩ tới ta còn có cơ hội nhìn thấy con. Ta vẫn nghĩ rằng con đã chết, hơn nữa vì thế thương tâm mười bảy năm. Cách đây không lâu ta mới biết con còn sống, con không biết, lúc ấy trong lòng nương cao hứng biết bao nhiêu. Mười bảy năm qua, ta mỗi thời mỗi khắc đều tưởng niệm con cùng phụ thân của con, cũng hận chính ta, không thể báo thù cho các ngươi. Nay, con còn sống, ta còn có thể nhìn thấy con, đây đối với ta mà nói chính là chuyện tình hạnh phúc nhất.”

“Có lẽ, ta nói những thứ này con cũng không tin, bởi vì trước kia ta nhiều lần phái người ám sát Hạng Trị Chung. Nghe nói tình cảm cha và con gái các ngươi vô cùng tốt, con nhất định là hận ta, ta có thể hiểu được. Nhưng, con thật sự là nữ nhi của ta. Nguyên do trong chuyện này, ta không thể giải thích một lượt, ta chỉ muốn nói cho

con biết, ta cho tới bây giờ chưa từng quên con, cũng không quên phụ thân con."

"Hiện tại, con bị giam trong Hồi Ức Lâu, ta không thể để cho bi kịch của ta tái diễn. Cái chìa khóa ta cho con, không tới hai ngày, Phượng Cửu sẽ tới đón con. Nương nghe tin Phượng Cửu rơi xuống từ trên tường thành, nhưng con yên tâm, hắn không có việc gì. Về phần người đã khiến cho mẹ con ta chia lìa, đầu sỏ tạo thành bi kịch này, nương sẽ báo thù. Kiên nhẫn chờ đợi, không thể lỗ mãng, nhớ lấy điều đó!"

Bách Lý Thái Vi có một lối chữ Khải nhỏ xinh, một phong thơ ngắn ngủn lại lây dính nhiều điểm nước mắt, cho nên có nhiều chỗ đục ngầu khó đọc. Hạng Quân Vãn thu lại bức thư, nhíu mày. Chẳng lẽ Bách Lý Thái Vi thật chính mình mẹ đẻ của mình? Hạng Quân Vãn không dám xác định đây không phải là một cái bẫy, bất quá Phượng Cửu không có việc gì, hắn còn bình an, tin tức tốt này đối với Hạng Quân Vãn mà nói đã là đủ rồi.

Liên tục vài ngày, gió êm sóng lặng, Hạng Quân Vãn cầm lấy chìa khóa cũng không rời đi, mà như trước ở lại Hồi Ức Lâu lý. Hiện tại mình đang trong giai đoạn ba tháng đầu quan trọng, nếu thoát khỏi hoàng cung, nhất định sẽ gặp Nguyên Khuê đuổi bắt, nàng không hy vọng chính mình cùng đứa nhỏ trong bụng có gì sơ xuất.

Ngay lúc Hạng Quân Vãn toàn tâm toàn ý an thai, một chuyện tình không ai ngờ đã xảy ra, Dực Nhân quốc Thái tử Nguyên Càng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Nguyên Khuê đang lên triều nghe thế tin tức bi phẫn vạn phần, ho ra máu té xỉu, gây ra một trận khủng hoảng. Mọi người đem Nguyên Khuê thật cẩn thận quay về tẩm cung, nhóm Thái y đều trình diện ra sức cứu trị, thật vất vả khiến

cho Nguyên Khuê chậm chạp tỉnh dậy, chuyện thứ nhất chính là muốn thấy Bách Lý Thái Vi.

Bách Lý Thái Vi cảm thấy thời điểm Nguyên Khuê đã uống thuốc, nhưng sắc mặt vẫn không tốt. Nguyên Khuê bình thân cho mọi người lui, hướng Bách Lý Thái Vi vẫy vẫy tay, “Hoàng hậu, lại đây, bồi trẫm nói chuyện một chút!”

Bách Lý Thái Vi ngồi xuống, lại thấy ánh mắt Nguyên Khuê không có sắc bén thường ngày, mà ngập tràn dịu dàng, “Hoàng hậu, ngươi vẫn trẻ trung như thế, trẫm lại già đi.”

“Bệ hạ, người không có già! Ngươi vẫn oai hùng như vậy!” Bởi vì Nguyên Càng chết, Bách Lý Thái Vi mặc một thân tố y trắng khiết, nhưng mà vẻ mặt của nàng cũng không thống khổ nhiều, ngược lại dị thường bình tĩnh.

Hai người lặng yên ngồi đó, tron lòng tự nghĩ chuyện của mình, qua thật lâu, Nguyên Khuê trước hết mở miệng, “Hoàng hậu, đều nói hổ dữ không ăn thịt con, ngươi vì sao giết chết Việt Nhi?”

“Bệ hạ, người đang nói cái gì? Thần thiếp không rõ!”

“Không rõ? Ha ha ——” Nguyên Khuê cười lạnh, vẫy tay một cái, Anh Đào bị người áp giải lên, “Tiện tì này nói, là ngươi sai khiến nàng kê đơn cho Việt Nhi. Hoàng hậu, dù cho ngươi hận trẫm làm sao, Nguyên Càng cũng thịt trên người ngươi rớt xuống, là cốt nhục của ngươi. Giết chết hắn, chẳng lẽ ngươi không có chút áy náy sao?!”

“Áy náy?” Nghe đến đó, Bách Lý Thái Vi cũng không che dấu, đứng thẳng lên nhìn chằm chằm Nguyên Khuê, trên mặt đầy trào

phúng.

“Nếu hỏi ta áy náy, bệ hạ cũng phải tính một phần đi! Bệ hạ không phải đã sớm biết trên người Nguyên Càng có vấn đề sao, nhưng sao bệ hạ còn không quan tâm hắn một chút. Chẳng lẽ, thần thiếp làm như vậy, không phải bệ hạ được lợi hay sao? Bệ hạ cho là mình thờ ơ lạnh nhạt, không cần chịu tội? Hay là, bệ hạ cho tới nay đều không quan tâm như vậy!”

Bách Lý Thái Vi đổ hết toàn bộ lời lẽ trong tim, mà Nguyên Khuê vẫn bình tĩnh cũng bị Bách Lý Thái Vi chọc giận, gào lên. “Trẫm áy náy? Trẫm có cái gì phải áy náy?! Ngươi cho là ngươi là ai? Ngươi có tư cách gì sinh hạ nhi tử của trẫm? Các ngươi những nữ nhân này không có tư cách!”

Thời điểm hắn nói chuyện, lồng ngực Nguyên Khuê phập phùng lợi hại, chòm râu xám trắng run run, biểu hiện nội tâm của hắn phẫn nộ.

“Đúng vậy, trẫm biết ngươi đối với Việt Nhi hạ độc, nhưng kia thì thế nào? Không phải đứa nhỏ do nữ nhân trẫm yêu sinh ra, trẫm tại sao phải để ý, tại sao phải thương tiếc? Ngươi chỉ trích trẫm, ngươi cho là ngươi so với trẫm tốt hơn bao nhiêu? Ngươi hận trẫm, ngươi cũng hận Việt Nhi. Bởi vì hắn là sỉ nhục của ngươi, nhìn hắn, ngươi liền sẽ cảm thấy chính mình dơ bẩn, ngươi cho là mình có lỗi với Công Tôn Bách, ngươi áy náy, cho nên áy náy chuyển hóa thành cừu hận, ngươi mới giết hắn! Đúng dịp, ngươi giúp trẫm một tay, giảm đi chuyện này!”

Bị Nguyên Khuê nói trúng tâm sự, Bách Lý Thái Vi cũng cười lạnh đứng lên, “Ngươi nói đúng! Xem ra, ngươi thật có thể tự mình hiểu lấy. Đúng vậy, ta hận ngươi! Hận không thể ăn thịt ngươi, uống

máu của ngươi! Ngươi nói ta chưa tư cách sinh con của ngươi, ngươi cho ngươi là ai? Ta hận ngươi, cũng rất hận Nguyên Càng, mỗi khi ta nhìn thấy hắn, sẽ khiến ta nhớ đến Công Tôn Bách! Nguyên Khuê, ngươi ác ma như thế hẳn nên xuống Địa ngục, xuống Địa ngục!"

Nam nữ tôn quý nhất Dực Nhân quốc la hét lẫn nhau, dọa Anh Đào đang quỳ trên mặt đất lạnh run. Ngay lúc nàng buông đầu xuống, không dám hé răng, chỉ nghe hai âm thanh dị thường, ngẩng đầu thì thấy, Anh Đào chân mềm nhũn, trực tiếp té trên mặt đất. Chỉ thấy thuỷ chủ trong tay Bách Lý Thái Vi đâm thật sâu vào tim Nguyên Khuê, mà cùng lúc đó, kiếm trong tay Nguyên Khuê trực tiếp chui vào bụng Bách Lý Thái Vi.

"A ——" Anh Đào hét lên một tiếng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chuyện tình trong cung, Hạng Quân Vãn không hề hay biết, bởi vì một người không tưởng đã xuất hiện trước mặt nàng—— Tiêu thúc.

"Thiếu phu nhân, khiến cho người sợ hãi! Ta tới đón người trở về!"

Bởi vì A Triệu, khiến cho trong lòng Hạng Quân Vãn đối với Tiêu thúc cũng có đề phòng, nàng vẫn không nhúc nhích, một chút ý tứ đi đều không có. Thấy Hạng Quân Vãn như thế, Tiêu thúc biết là bởi vì chuyện của A Triệu, vẻ mặt áy náy xin Hạng Quân Vãn thứ lỗi.

"Thiếu phu nhân, là lão nô không tốt, thế nhưng không biết A Triệu đối với Vân Tranh quận chúa có tư tâm, cho nên mới muốn trả thù ngươi, đem ngươi giao cho Nguyên Khuê. Thiếu phu nhân yên tâm, cái nghiệp chướng kia lão nô đã xử lý.

Biết thiếu phu nhân sẽ không đi theo lão nô, ta có thư tín do thiếu chủ tự tay viết, mời thiếu phu nhân xem qua!”

Sau khi nhìn thư tín của Tiêu thúc đem tới, Hạng Quân Vãn mới tin chắc hết thảy điều này đều là sự thật. Phượng Cửu không có việc gì, điều này thật sự quá tốt! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Rất nhanh xuất ra chìa khoá Bách Lý Thái Vi giao cho mình, Hạng Quân Vãn mở vòng chân ra, đang chuẩn bị rời đi, một cái hắc y nhân xông vào, người hắc y nhân ôm trong long chính là Bách Lý Thái Vi.

“Các ngươi muốn làm cái gì?!” Tiêu thúc cảnh giác che trước mặt Hạng Quân Vãn, sợ bọn họ làm nàng bị thương.

“Nàng không được rồi! Nàng muốn gặp ngươi!” Hắc y nhân không có tới gần, mà chỉ thật cẩn thận che chở Bách Lý Thái Vi. Lúc này, Hạng Quân Vãn mới nhìn thấy Bách Lý Thái Vi trên người tràn đầy máu đỏ tươi, hơi thở mỏng manh, hai mắt nhìn về phía Hạng Quân Vãn đã không còn thần thái.

“Vãn Nhi, Vãn Nhi……” Bách Lý Thái Vi nói mỗi câu, miệng sẽ trào ra máu.

“Là ngươi?!” Nhìn thấy Bách Lý Thái Vi, Tiêu thúc hai mắt bốc hỏa. Phải biết rằng những năm gần đây, nữ nhân này cấp Phượng cửu không ít ngáng chân, lúc này nàng lại đây là có ý gì?

“Tiêu thúc, ta không sao.”

Hạng Quân Vãn ngăn cản Tiêu thúc chuẩn bị rút kiếm, chính mình đi tới trước mặt Bách Lý Thái Vi.

Không biết vì sao, nhìn thấy Bách Lý Thái Vi như thế, trong lòng Hạng Quân Vãn mạc danh kỳ diệu có loại chua xót cùng khổ sở. Nàng vội vàng trị liệu cho Bách Lý Thái Vi, lại bị Bách Lý Thái Vi ngăn lại.

"Vãn Nhi, ta có thể không xong ——" Bách Lý Thái Vi bắt lấy tay Hạng Quân Vãn, hé miệng hô hấp, "Ta giết chết Nguyên Khuê…… Vì, phụ thân của ngươi báo thù….. Hiện tại, cuối cùng, đúng vậy, có thể sáng mắt……"

"Ngươi đừng nói chuyện, ta sẽ dùng y thuật chữa khỏi cho ngươi!"

"Vô dụng." Bách Lý Thái Vi ho khan, máu trong miệng như suối phun trào, lây đến ống tay áo Hạng Quân Vãn, "Cho dù thần tiên đến đây, cũng trị không hết cho ta đâu…… Vãn Nhi, thực xin lỗi…… Ngươi, ngươi có thể hay không gọi ta một tiếng nương….."

Đối với yêu cầu trước khi chết của nàng, Hạng Quân Vãn không cách nào cự tuyệt, nhìn ánh mắt chờ đợi kia, Hạng Quân Vãn nhẹ giọng mở miệng, "Nương!" Tuy rằng cùng Bách Lý Thái Vi chỉ gặp mặt có một lần, nhưng huyết thống là không thể nào thay đổi, nàng cũng có thể cảm nhận được, Bách Lý Thái Vi chính là mẹ đẻ của nàng, đây là sự thật.

"Thật tốt, thật tốt…… Nếu nhìn thấy phụ thân ngươi, ta, ta có thể đối mặt……"

Bách Lý Thái Vi tươi cười rất đẹp, mà dường như thời gian lại vĩnh viễn ngừng lại nơi này. "Thái Vi!" Hắc y nhân thanh âm nghẹn ngào, ôm Bách Lý Thái Vi gào khóc, giống một một đứa trẻ khổ sở.

Tiêu thúc không ngờ Bách Lý Thái Vi là mẹ đẻ Hạng Quân Vãn, tin tức này có chút khiến người ta giật mình. Dù sao, dù sao mẫu phi Phượng Cửu là chết trong tay Nguyên Khuê cùng Bách Lý Thái Vi, nếu Hạng Quân Vãn thật sự là nữ nhi Bách Lý Thái Vi, kia thiếu chủ cùng thiếu phu nhân làm sao ở chung? Tiêu thúc không dám lên tiếng.

Đúng lúc này, một đám tiếng ồn ào từ xa vọng đến gần.

“Không tốt, đội cận vệ đến đây! Thiếu phu nhân đi mau!”

Bất chấp chuyện này, Tiêu thúc phải mang Hạng Quân Vãn rời khỏi Hồi Ức Lâu, nhưng Hạng Quân Vãn nhìn về phía Bách Lý Thái Vi, trong lòng khó chịu lợi hại.

“Công chúa, ngươi đi đi, nơi này có ta!” Hắc y nhân đứng lên, dường như ảo thuật xuất ra một túi gấm từ không trung. “Cầm lệnh bài này các ngươi có thể ra khỏi kinh thành. Đi thôi!

Chờ thân ảnh Hạng Quân Vãn cùng Tiêu thúc biến mất, hắc y nhân lại ôm lấy Bách Lý Thái Vi. “Ta biết được, ngươi không muốn cho nàng thêm phiền toái. Ngươi là kẻ thù giết mẫu thân của Phượng Cửu, ngươi sợ công chúa khó xử. Thái Vi, bọn họ đi rồi! Trên đường Hoàng Tuyền, ta sẽ cùng ngươi!”

Hắc y nhân thắp lửa, đem dầu thắp đánh nghiêng trên mặt đất, thoáng chốc, trong phòng tràn lan một mảnh lửa đỏ.

“Đi lấy nước! Đi lấy nước!” Ngoài phòng mọi người kêu là hoảng hốt, trong phòng, hắc y nhân gắt gao ôm Bách Lý Thái Vi, cười thật hạnh phúc.

Kế Thương Nguyệt quốc, Chu Liên quốc, Đường Hỷ quốc liên tiếp phát sinh biến cố, may mắn chi thần không làm loạn Dực Nhân quốc, ngược lại khiến cho Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái tử Dực Nhân quốc đều chết oan chết uổng. Bởi vì Nguyên Khuê không để lại di chiếu, ngôi vị hoàng đế trống trơn trở thành mục tiêu tranh đoạt, một hồi nội loạn xưa nay chưa từng có bùng nổ, Dực Nhân quốc cùng ba nước khác giống nhau, lâm vào trong hỗn loạn.

Loạn thế sinh anh hùng, thời thế cũng tạo anh hùng. Không ai nghĩ đến, đại lục phân liệt nhiều năm, sẽ thống nhất trong tay Bách Lý Giao. Trải qua thời gian năm năm, Bách Lý Giao nam chinh bắc chiến, thống nhất tứ quốc, định đô tại Bàn Long thành, sửa quốc hiệu thành Vi Nguyên, sắc phong Công Tôn Lan Tịch làm hậu, cả nước đắm chìm trong niềm vui sướng tân đế đăng cơ.

“Sư huynh, tẩu tử, các ngươi thật sự phải đi sao?” Vốn dĩ nên là ở Bàn Long thành, Bách Lý Giao lúc này lại trốn đến Đào Hoa Ổ. Biết được Phượng Cửu tính mang theo Hạng Quân Vãn rời khỏi nơi này, Bách Lý Giao ra roi thúc ngựa chạy lại đây.

“Bách Lý Giao, ta đã sớm đáp ứng cùng Vãn Nhi sẽ dẫn nàng chu du tứ phương, hiện tại đến lúc thực hiện hứa hẹn rồi.” Phượng Cửu nắm thắt lưng Hạng Quân Vãn, dịu dàng nhìn nàng, “Năm đó nếu không phải ngươi cần ta hỗ trợ, ta đã sớm mang nàng rời khỏi rồi! Hiện tại hết thảy đều đã đâu vào đó, ta cũng không còn vướng bận gì nữa, hai ta có thể dự do chu du!”

Phượng Cửu nói như vậy, Bách Lý Giao biết mình lưu không được bọn họ.

Lúc trước Phượng Cửu bị thương, Hạng Quân Vãn cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố hắn nửa năm, vì vậy mà sinh non, tổn hại

thân thể, đứa nhỏ sinh ra đã bị Phượng Cửu đưa đến sư phụ chỗ.

Sau Phượng Cửu đương nhiên có năng lực trị vì thiên hạ, chỉ là tim của hắn đều đặt trên người Hạng Quân Vãn cùng đứa nhỏ, chỉ đáp ứng lưu lại giúp sư đệ, sau khi chuyện thành công thì rời đi, đối với giang sơn xã tắc không hề động tâm. Nay, thiên hạ thái bình, dù Bách Lý Giao luyến tiếc Phượng Cửu không muốn bọn họ rời đi, nhưng lại không thể không thực hiện hứa hẹn của mình với nàng.

“Vậy, các ngươi muốn đi đâu? Ta về sau muốn gặp các ngươi thì phải làm sao chứ?” Đối với Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn rời đi, Bách Lý Giao rất luyến tiếc. Hắn có thể thống nhất thiên hạ, hơn phân nửa đều là Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn giúp đỡ, chỉ là Phượng Cửu đối với ngôi vị hoàng đế không có bất cứ hứng thú gì, nếu không hắn càng thích hợp ngồi cái kia vị trí hơn.

“Chúng ta trước hết sẽ đi chỗ sư phụ xem Thiếu Quân (Nhi tử của Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn, Phượng Thiếu Quân), có thể sẽ ở chỗ sư phụ một thời gian ngắn, về sau, còn chưa nghĩ ra. Tóm lại, hữu duyên còn có thể gặp lại!”

Phượng Cửu cùng Hạng Quân Vãn hai người ngồi trên lưng ngựa, hướng Bách Lý Giao cùng Công Tôn Lan Tịch phất phất tay, giơ roi rời khỏi Đào Hoa Ổ.

“Chàng không hối hận?” Hạng Quân Vãn cười híp mắt nhìn về phía Phượng Cửu.

“Hối hận cái gì?” Phượng Cửu giơ môi hôn đuôi lông mày Hạng Quân Vãn.

“Mộng đế vương của chàng!”

“A ——” Thấy Hạng Quân Vãn nói như vậy, Phượng Cửu lập tức đem nàng lao đến trong lòng ngực của mình, “Có nàng, có đứa nhỏ, ta đã thỏa mãn. Nàng không phải nói cái gì ‘điểu tẫn, lương cung giấu, thỏ khôn tử, chó săn phanh’ sao! Chúng ta vẫn nên sớm một chút rời khỏi nơi này mới tốt! Dù sao trong lòng ta, Bách Lý Giao mãi mãi là huynh đệ! Ta không muốn mất đi huynh đệ này!”

“Ừ, chàng nói rất đúng! Khoảng cách có thể làm lòng người yên tâm! Đi thôi, Thiếu Quân khẳng định đã chờ chúng ta đã rất lâu! Hai năm không gặp, không biết hắn cao lớn chưa, rắn chắc hơn chưa! Ta hận không thể sinh ra một đôi cánh, lập tức bay đến trước mặt con……”

Hạng Quân Vãn nói còn chưa nói xong, Phượng Cửu đã cúi đầu phong trụ môi của nàng, một cái thật dài thật sâu, qua bao lâu hắn mới buông ra.

“Phải làm sao bây giờ? Trong mắt của nàng chỉ có đứa nhỏ, ta sẽ ghen!”

“Thật là, còn ghen cùng con! Ta không phải mỗi ngày đều cùng chàng sao!” Hạng Quân Vãn hai má phi hồng.

“Còn chưa đủ, ta muốn nàng vĩnh viễn cùng ta, hết kiếp này, kiếp sau rồi kiếp sau nữa, tái sinh tái thế, đều là thê tử của ta!”

“Cái này hả ——” Hạng Quân Vãn chuyển mắt một vòng, cho ngựa của mình sải bước, một roi mạnh mẽ trên người ngựa, “Chờ chàng đuổi kịp ta hẵng nói!”

Tiếng cười vui, cùng tiếng vó ngựa vang trời hai người đuổi theo nhau. Tựa như kết cục hạnh phúc của một câu chuyện xưa, hắn và

nàng cùng một chỗ, bạch đầu giai lão, vĩnh viễn không chia lìa.